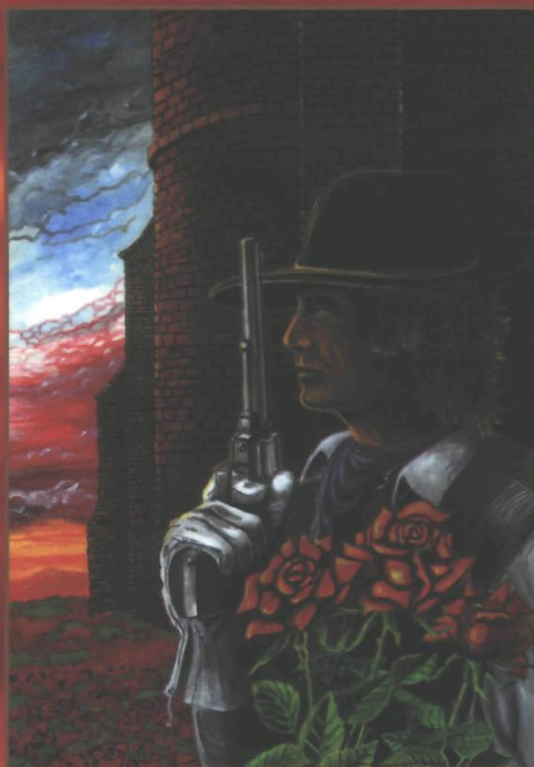

STEPHEN KING

TEMNÁ VĚŽ

TEMNÁ VĚŽ

STEPHEN KING

TEMNÁ VĚŽ

Temná věž VII

Copyright © Stephen King, 2004
Published by agreement with the author and the author's agents,
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
Translation © Linda Bartošková, 2006
Copyright © for Czech edition Beta – Dobrovský
Všechna práva vyhrazena.

ISBN 80-7306-244-5 (BETA – Pavel Dobrovský)

Ten, kdo mluví a přitom pozorně nenaslouchá, je němý.
Proto je tato poslední kniha cyklu o Temné věži věnována tobě,
věrný čtenáři.
Dlouhé dny a příjemné noci.

Nic neslyším – jen halas rve mi uši,
z něhož se jména dávných druhů noří,
a vzpomínkami dosud teskně hoří:
jeden byl velký silák, druhý duši
by za vítězství dal a třetí krušil
nepřátel řady na souši i moři.

Ted' stáli v řadě tam a na mne zpět
jen mlčky hleděli. My mnohou řež
po boku bok jsme kdysi vedli. Kéž
stojí při mně, až mi tento svět
dá sbohem! Na roh jsem zadul naposled:
„Já, rytíř Roland, zdravím Temnou věž!“

– Robert Browning,
„Já, rytíř Roland, přišel k Temné věži.“
(přel. Miroslav Jindra)

Narodil jsem se
s boučačkou v ruce,
a s tou boučačkou
vydám i svý poslední svědectví.

– Bad Company

Čím jsem se to stal?
Příteli můj milovanej,
všichni, co jsem znal,
mávaj na rozloučenou.
Tys mohl mít všechno,
mou říši špinavou,
nechám tě tu trčet
s duší bolavou

– Trent Renzor

19

99

OTISK
ODHALENÍ
SMÍŘENÍ
NOVÝ ZAČÁTEK

Část první
Malý Červený král
Dan-tete

Kapitola I

Callahan a upíři

JEDNA

Père Don Callahan býval kdysi katolickým knězem v jednom městečku, 'Salem's Lot se jmenovalo, ale dnes už je na žádné mapě nenajdete. Callahanovi to bylo jedno. Takové pojmy jako realita pro něj dávno ztratily význam.

Tento bývalý kněz nyní v ruce třímal pohanský předmět, želvu vyřezanou ze slonoviny. V tlamce měla prasklinku a na zádech škrábanec ve tvaru otazníku, ale jinak to byla nádherná věcička.

Nádherná a *mocná*. Cítil tu moc v ruce jako vysoké napětí.

„Jak je líbezná,“ zašeptal chlapci, který stál vedle něj. „To je želva Maturin? Je, vid’?“

Ten chlapec se jmenoval Jake Chambers a prošel dlouhou cestou, než se vrátil na téměř stejné místo, odkud vyšel, tedy na Manhattan. „Nevím,“ řekl. „Ona jí říká *sköldpadda* a možná nám pomůže, ale nemůže pozabíjet ohaře, kteří na nás uvnitř čekají.“ Kývl směrem k Jižanskému prasátku a uvažoval, jestli myslel na Susannah nebo Miu, když použil to všeobecné femininum *ona*. Kdysi by byl řekl, že na tom nesejde, protože obě ženy jsou příliš těsně propojeny. Teď však na tom podle něj záleželo, nebo brzy záležet bude.

„Připraven?“ zeptal se Jake père Callahana a mínil tím *Připraven vytrvat? Připraven bojovat? Připraven zabíjet?*

„Jistě,“ odpověděl Callahan klidně. Zastrčil slonovinovou želvu s moudrýma očima a poškrábaným krunýřem do náprsní kapsy k náhradním nábojům do pistole, kterou nosil, a pak tu krásnou věcičku ještě jednou pohladil, aby se přesvědčil, že je bezpečně schovaná. „Budu střílet, dokud mi nedojdou náboje, a jestli mi náboje dojdou dřív, než mě zabijí, budu je... mlátit pažbou.“

Odmlčel se jen na kratičko, takže si toho zaváhání Jake nevšiml. Jenže v té odmlce k otci Callahanovi promluvila Bílá. Byla to síla, kterou znal odedávna, už od dětství, i když mezitím prožil několik zlých malověrných let, v nichž důvěra v tuto základní sílu nejprve vybledla a potom se vytratila docela. Ale ty dny byly pryč, Bílá opět patřila k němu a on říkal Bohu díky.

Jake přikyvoval a cosi povídal, ale Callahan ho sotva slyšel. Co Jake říkal, nebylo důležité. Důležité bylo to, co říkal ten druhý hlas – hlas čehosi

(Gana)

možná příliš velikého, než aby se to nazývalo Bůh.

Chlapec musí jít dál, řekl mu ten hlas. Ať se tu stane cokoli, ať to dopadne jakkoliv, ten chlapec musí jít dál. Tvoje role v příběhu je skoro u konce. Jeho nikoli.

Prošli kolem nápisu na chromovém stojanu (**ZAVŘENO SOUKROMÁ AKCE**) a Jakeův zvláštní přítel Ochu capal mezi nimi s hlavou zvednutou a čenichem svráštělým v obvyklém zubatém úsměvu. Když vystoupali po schodech, sáhl Jake do tkané torby, kterou Susannah-Mia vynesla z Calla Bryn Sturgisu, a vytáhl dva talíře – orizy. Klepl jimi o sebe, přikývl, když uslyšel tupé zazvonění, a potom řekl: „Teď se podíváme na tebe.“

Callahan zvedl ruger, který Jake vynesl z Calla New Yorku a znovu ho do něj vnesl. Život je kolo a všichni říkáme díky. Na okamžik père podržel hlaveň rugeru u pravé tváře jako duelant. Potom si sáhl na náprsní kapsu, ve které se skrývaly náboje a želva. *Sköldpadda.*

Jake přikývl. „Jakmile budeme uvnitř, budeme se držet u sebe. Pořád u sebe, Ochu mezi námi. Na tři. A až začneme, nezastavíme se.“

„Nezastavíme se.“

„Správně. Připraven?“

„Ano. Bůh tě miluje, chlapče.“

„A tebe taky, père. Jedna... dvě... tři.“ Jake otevřel dveře a společně vešli do kalného světla a sladké pronikavé vůně pečeného masa.

DVĚ

Jake byl přesvědčen, že kráčí na jistou smrt, a přitom myslel na dvě věci, které mu řekl Roland Deschain, jeho pravý otec. *Bitvy, které trvají pět minut, jsou zřídlem legend, jež přetrvají tisíc let. A ještě: Nemusíš umřít šťastný, až přijde tvůj čas, ale musíš umřít spokojený, protože jsi prožil svůj život od začátku až do konce a všechno slouží ka.*

Jake Chambers přehlížel interiér Jižanského prasátka spokojeně.

TŘI

A vše viděl zároveň křišťálově jasně. Smysly měl natolik zbystřené, že cítil nejen pečené maso, ale také rozmarýn, kterým bylo okořeněno. Slyšel nejenom klidný rytmus svého dechu, ale také šumění podobné příboji, jak mu krev stoupala po jedné straně krku do mozku a na druhé straně uháněla k srdci.

Také si připomněl Rolandova slova o tom, že i ta nejkratší bitva, od prvního výstřelu po poslední padlého, připadá účastníkům dlouhá. Čas byl pružnější, natahoval se tolik, až zmizel. Jake tehdy přikyvoval, jako by rozuměl, i když nerozuměl ničemu.

Ted' pochopil.

Jeho první myšlenka zněla, že je jich strašně moc – příliš, příliš mnoho. Odhadoval jejich počet na stovku a většinu z nich tvořili ti, o kterých père Callahan mluvil jako o „ničemných mužích“. (Byly mezi nimi i ničemné ženy, ale Jake nepochyboval, že jsou stejného ražení.) Mezi nimi tu a tam postávaly postavy méně masité než ničemní *folken* a některé hubené jako šermířské zbraně, s pletí popelavou a těly obklopenými namodralou aurou, a to museli být upíři.

Ochu stál Jakeovi u nohy, liščí tvářičku přísně staženou, a hluboko v hrdle kňučel.

Ta vůně pečeného masa, která se vznášela ve vzduchu, nepatřila vepřovému.

ČTYŘI

Rozestup tři metry a udržovat ho neustále, père – to říkal Jake venku na chodníku, a i když se blížili teprve k pultu, u něhož stává majitel podniku, Callahan se pohyboval napravo od Jakea a dával pozor, aby udržoval patřičnou vzdálenost.

Jake mu také říkal, aby křičel ze všech sil a co nejdéle, a Callahan se zrovna chystal otevřít ústa a začít, když v něm znovu promluvil hlas Bílé. Pronesl jediné slovo, ale to stačilo.

Sköldpadda, řekl.

Callahan dosud držel ruger u své pravé tváře. Nyní sáhl levou rukou do náprsní kapsy. Scénu před sebou nevnímal tak přecitlivěle jako jeho mladý společník, ale viděl hodně: oranžovokarmínové elektrické *flambeaux* na stěnách, svíčky na všech stolech zastrčené do skleněných nádob, které měly světlejší, dušičkovější oranžový nádech, lesklé prostírání. Na levé stěně jídelny visela tapiserie zobrazující rytíře a dámy sedící u dlouhého hodovního stolu. Vládla tu jistá atmosféra – Callahan si nebyl zcela jist, co ji vyvolalo, různé náznaky a podněty byly příliš jemné – jako mezi lidmi, kteří byli svědky něčeho neobvyklého: třeba požáru v kuchyni nebo automobilové nehody na ulici.

Nebo viděli ženu, která rodí, pomyslel si Callahan, když svíral želvu v ruce. *Takové povyražení mezi aperitivem a předkrmem vždycky přijde vhod.*

„A nyní přicházejí ka-mai z Gileadu!“ vykřikl jakýsi vzrušený, nervózní hlas. Nebyl lidský, tím si byl Callahan skoro jist. Na to zněl příliš *bzučivě*. Callahan spatřil na opačném konci místnosti jakýsi monstrózní hybrid ptáka a člověka. Oblečený byl do obyčejných džínů a bílé košile, ale hlava, která z té košile trčela, byla pokryta hladkým tmavě žlutým peřím. Jeho oči vypadaly jako kapky tekutého asfaltu.

„*Na ně!*“ zakřičel ten komický a přitom přízračný tvor a odhodil ubrousek. Pod ním se skrývala jakási zbraň. Callahan se domníval, že je to pistole, ale vypadala jako rekvizita ze *Star Treku*. Jak jim tam říkali? Fejzry? Dezintegrátory?

Na tom nezáleželo. Callahan měl mnohem lepší zbraň a chtěl, aby ji všichni pořádně viděli. Smetl z nejbližšího stolu prostírání a skleněnou nádobu se svíčkou, potom strhl ubrus jako kouzelník předvádějící kouzlo.

Poslední, oč stál, bylo v rozhodujícím okamžiku zakopnout o kus hadru. Potom čile, čemuž by ještě před týdnem nevěřil, vyskočil na židli a z židle na stůl. Jakmile se ocitl nahoře, zvedl *sköldpaddu* položenou břichem krunýře na prstech do výšky, aby se všichni mohli dobře podívat.

Mohl bych jim něco zakrákorat, napadlo ho. *Třeba „Měsíční světlo tě oblévá“, nebo „Své srdce jsem zanechal v San Francisku“.*

V tom okamžiku byli v Jižanském prasátku přesně třicet čtyři vteřiny.

PĚT

Učitelé ze střední školy by vám řekli, že když se postaví před studenty ve třídě nebo v aule, cítí z těch puberťáků, byť umytých a učesaných, pach hormonů, které jejich těla pilně vyrábějí. Podobný pach vydává každá skupina lidí vystavená stresu a Jake, který měl smysly vyostřené na maximum, ho zde cítil. Když prošli kolem pultu pro majitele podniku (podobným zařízením říkal Jakeův táta vyděračská centrála), pach hodovníků v Jižanském prasátku byl slabý, byl to pach lidí, kteří se vracejí po nějakém vzrušení k běžnému životu. Ale když ze vzdáleného rohu zakřičel ten ptačí tvor, Jake ucítil návštěvníky mnohem silněji. Byl to kovový pach, připomínal krev natolik, že jeho rozpoložení i pocity okamžitě zařadily vyšší rychlost. Ano, viděl, jak Čiřikáč odhodil ubrousek na stůl, ano, uviděl zbraň, která byla pod ubrouskem, ano, pochopil, že Callahan stojící na stole je snadný cíl. To všechno dělalo Jakeovi mnohem menší starosti než nebezpečná zbraň, kterou představovala Čiřikáčova ústa. Jake se napřahoval pravou paží, aby hodil první z devatenácti talířů a amputoval hlavu, v níž ta ústa sídlila, když tu Callahan zvedl želvu do výšky.

To nezabere, tady ne, pomyslel si Jake, ale ještě než se ta myšlenka v jeho mozku naplno zformovala, pochopil, že *zabírá*. Poznal to podle jejich pachu. Agresivita z něho vyprchala. A těch pár jedinců, kteří se začali zvedat od stolů – ničemní muži s červenými dírami v čele, upíři s modrou aurou, jež vypadala, že se stahuje a temní – se znovu posadilo, ztěžka, jako by najednou ztratili vládu nad svaly.

„Chyťte je, to jsou ti, co Sayre...“ Potom Čiřikáč ztichl. Jeho levá ruka – jestli se tak dá nazývat ohavný pařát – se dotkla rukojeti superpistole, ale pak sklesla. Zdálo se, že mu zmatněly oči. *„To jsou ti, co Sayre... S-S-Sa-*

yre...“ Znovu se odmlčel. Nakonec ten ptačí tvor řekl: „Ach, sai, co to držíte za líbeznou věc?“

„Víš, co to je,“ odpověděl Callahan. Jake se nepřestával pohybovat a Callahan, pamětliv toho, co mu mladý pistolník venku říkal – *Postarej se, abych pokaždé, když se podívám napravo, uviděl tvoji tvář* – sestoupil ze stolu, aby se pohyboval s ním. Stále držel želvu vysoko nad hlavou. Ticho v místnosti se dalo skoro nahmatat, jenže –

Jenže tu byla ještě *další* místnost. Chechtot a chraptivé, bujaré hulákání – vypadalo to na nějaký večírek, a nedaleko. Někde vlevo. Za tapisérií se zobrazením hodujících rytířů a jejich dam. *Tam vzadu se něco děje*, pomyslel si Callahan, a *žádný dobročinný večírek to nebude*.

Slyšel, jak Ochu rychle a potichu dýchá čelistmi rozevřenými ve věčném úsměvu, dokonalý malý stroj. A slyšel ještě něco. Drsné rachtání podbarvené tichým a rychlým cvakáním. Při kombinaci těchto zvuků Callahanovi zatrnuly zuby a zastudilo ho po těle. Pod stoly se cosi schovávalo.

Ochu uviděl hrnouch se brouky první a strnul jako pes větřící zvěř, jednu tlapu zvednutou a čumák vystrčený vpřed. Na okamžik se na něm pohybovala jenom tmavá sametová kůže na čenichu, nejdřív se stáhla a odhalila zaťaté zuby jako jehly, potom povolila a zuby schovala, a pak se znovu stáhla.

Brouci se blížili. Kdoví, co byli zač, ale želva Maturin, kterou Callahanova ruka držela ve výšce, pro ně nic neznamovala. Jeden tlust'och ve smokingu s kostkovanými klopami chabě, skoro tázavě oslovil ptačího tvora: „Neměli by se dostat dál, Meimane, ani odejít. Říkali nám...“

Ochu vyrazil, zavrčel se zaťatými zuby. Takový zvuk se Ochovi vůbec nepodobal, spíš Callahanovi připomněl bublinu z komiksu: *Arrrrr!*

„Ne!“ vykřikl Jake polekaně. „Ochu, ne!“

Když se rozezněl chlapcův výkřik, hulákání a smích za tapisérií prudce ztichly, jako by si *folken* tam vzadu najednou uvědomili, že se v přední místnosti něco změnilo.

Ochu si Jakea nevšímal. Rychle po sobě překousl tři brouky, křapání jejich krovek se v nově nastalém tichu zlověstně rozlehlo. Nesnažil se je žrát, mrtvolý velké jako myši prostě vyhazoval do vzduchu, vždycky trhl krkem a uvolnil rozesmáté čelisti.

A ostatní brouci se stáhli pod stoly.

Byl k tomu stvořen, pomyslel si Callahan. Možná, kdysi dávno, k tomu byli stvořeni všichni brumláci. Stejně jako jsou některá plemena teriérů určena pro –

Jeho myšlenky přerušil drsný křik za tapisérií: „*Humáci!*“ zakřičel jeden, a přidal se druhý: „*Ka-humáci!*“

Callahan pocítil absurdní nutkání zaječet *Gesundheit!*

Než stačil otevřít ústa, hlavu mu náhle zaplnil Rolandův hlas.

ŠEST

„*Jakeu, jdi.*“

Chlapec se překvapeně otočil ke Callahanovi. Pořád měl v chůzi zkřížené paže, připravený metat rízy na prvního ničemného muže nebo ženu, který se pohne. Ochu už mu znovu ťapal u nohy, i když neustále šmejdil hlavou sem a tam a oči mu svítily dychtivostí po další kořisti.

„*Půjdeme spolu,*“ namítl Jake. „*Mají v kalhotách, père! A už jsme blízko! Odvedli ji tudy... touto místností... a potom kuchyní –*“

Callahan mu nevěnoval pozornost. Pořád držel želvu vysoko nad hlavou (jako lucernu v temné jeskyni) a otočil se k tapiserii. Ticho za ní bylo mnohem hrozivější než křik a horečný, klokotavý smích. To ticho se podobalo namířené zbrani. A chlapec se zastavil.

„*Běž, dokud můžeš,*“ řekl Callahan a snažil se zůstat v klidu. „*Dožeh ji, pokud to půjde. To ti přikazuje tvůj dinh. Je to také vůle Bílé.*“

„*Ale ty přece nemůžeš –*“

„*Běž, Jakeu!*“

Ničemní muži a ženy v Jižanském prasátku, ať už byli uhranutí *sköldpaddou* nebo ne, při tom výkřiku neklidně zamručeli, a měli k tomu důvod, protože z Callahanových úst vycházel jiný hlas.

„*Máš jenom tuto šanci a musíš se jí chopit! Najdi ji! Přikazuji ti to jako tvůj dinh!*“

Jake vytřeštil oči, když z Callahanova hrdla slyšel Rolandův hlas. Poklesla mu čelist. Ohromeně se rozhlédl.

Vteřinu předtím, než se tapiserie po jejích levici rozlétla, postřehl Callahan ten zlovlný vtíp, který nepozorné oko napoprvé určitě přehlédlo: pečeně, která představovala hlavní chod hostiny, měla tvar lidského těla.

Rytíři a jejich dámy pojídali lidské maso a pili lidskou krev. Tapiserie znázorňovala kanibalskou slavnost.

Potom to prastaré plémě, jež hodovalo na svém vlastním pokrmu, rozhrnulo tu nechutnou tapiserii a vyhnulo se ven a jejich skřeky se hrnuly mezi tesáky, které navěky rozvíraly zdeformované tlamy. Oči měli nehybně černé, kůži na tvářích a čele – dokonce i na hřbetech rukou – zježenou řadami dalších zubů. Podobně jako upíři v jídelně byli obklopeni aurou, ale ta jejich byla jedovatě fialová a tak tmavá, až se zdála skoro černá. Z koutků očí a úst jim kapal jakýsi hnis. Cosi drmolili a několik se jich chechtalo: zdálo se, že ty zvuky ani tak nevydávají, ale spíš je lapají ze vzduchu jako věci, které se dají na chvíli oživit.

A Callahan je poznal. Samozřejmě. Copak ho sem neposlal jeden z jejich středu? Toto byli *praví* upíři, prvního typu, drželi se zde v ústraní a teď se vyhnuli na vetřelce.

Želva, kterou držel, je ani v nejmenším nezpomalila.

Callahan viděl, že Jake na ně hledí, celý bledý, oči mu svítí hrůzou a poulí se z důlků. Při pohledu na zrůdy všechno odhodlání ztratil.

Callahan netušil, co mu vyjde z úst, dokud to nevyřkl. Zakřičel: „*Ocha zabijí jako prvního! Zabijí ho přímo před tebou a vypijí mu krev!*“

Ochu vyštěkl, když zaslechl svoje jméno. Zdálo se, že ten zvuk Jakeovi trochu projasnil oči, ale Callahan už neměl čas sledovat, jak si chlapec vede.

Želva je nezastaví, ale aspoň zadržít ty ostatní. Kulky je taky nezastaví, ale –

S pocitem *déjà vu* – a proč ne, to všechno přece dávno prožil tehdy v domě u jednoho chlapce, který se jmenoval Mark Petrie – Callahan hmátl do rozhalené košile a vytáhl křížek, který nosil pověšený na krku. Cinkl o pažbu rugeru a zůstal viset pod pistolí. Křížek svítil oslnivou namodrale bílou září. Dva prastaří tvorové v čele už se chystali po Callahanovi chňapnout a strhnout ho mezi sebe. Ale teď se stáhli a zakřičeli bolestí. Callahan uviděl, že jim kůže začíná syčet a roztékat se. Ten pohled ho naplnil divokou radostí.

„Odstupte ode mě!“ zařval. „Přikazuje vám síla Boží! Přikazuje vám síla Kristova! Přikazuje vám ka Středosvěta! *Přikazuje vám síla Bílé!*“

Jeden z nich se přesto vrhl vpřed, vypadal jako pokroucená kostra v prastarém, mechem porostlém večerním obleku. Na krku měl pověšené

jakési starobylé vyznamenání... snad Maltézský kříž? Rozmáchl se jednou rukou s dlouhými nehty po kříži, který Callahan držel. Callahan v poslední chvíli uhnul a upíří pařát minul kříž o několik centimetrů. Callahan se bez přemýšlení předklonil a vrazil špičku kříže do žluté pergamenové kůže na čele toho tvora před sebou. Zlatý křížek zajel dovnitř jako rozpálená jehlice do másla. Tvor ve zpuchřelém večerním obleku zalykavě zakřičel v bolestném zoufalství a padl nazad. Callahan kříž znovu vytáhl. Na okamžik, než si ta prastará příšera přimáčkla pařáty na čelo, zahlédl Callahan díru, kterou křížem způsobil. A k tomu hustou, hrudkovitou, žlutou kaši, jež začala protékat starému tvorovi mezi prsty. Kolena se mu podlomila a padl na podlahu mezi stoly. Jeho druhové se před ním odtáhli a zuřivě zajechli. Tvář toho tvora se pod zkroucenými pařáty hroutila do sebe. Aura pohasla jako svíčka a pak už nezbylo nic, jenom kaluž žluté, rozpouštějící se tkáně, vytékající jako zvratky z rukávů saka a nohavic kalhot.

Callahan rázným krokem zamířil k ostatním. Jeho strach zmizel. Stín hanby, který se nad ním vznášel od chvíle, kdy mu Barlow sebral kříž a zlomil ho, byl také pryč.

Konečně volný, pomyslel si. Konečně volný, velký Bože Všemohoucí, konečně jsem volný. A pak ještě: Věřím, že toto je spása. A je to dobrý pocit, že? Opravdu dobrý pocit.

„Zahod' to!“ zakřičel jeden z nich a rukama si zakrýval obličej. „Tu hnusnou tretku boha stád, zahod' ji, jestli se odvažuješ!“

Hnusná tretka Boha stád, vskutku. Tak proč se tak krčíte?

Tváří v tvář Barlowovi se neodvážil takovou výzvu uposlechnout, a to byla jeho zkáza. V Jižanském prasátku Callahan obrátil kříž proti tvorovi, který se odvážil promluvit.

„Nepotřebuji, aby mou víru zkoušelo něco takového, jako jsi ty, sai,“ řekl a jeho slova jasně zazněla místností. Přinutil to staré plémě zacouvat až skoro k průchodu, jímž sem vešlo. Na rukou a tvářích těch vpředu se objevily veliké tmavé vředy, které prožíraly jejich prastarou papírovou kůži jako kyselina. „A v žádném případě bych nikdy neodhodil tak dobrého přítele. Ale odložit ho? Tak, jak si přeješ.“ A spustil křížek znovu za košili.

Několik upírů se k němu okamžitě vrhlo, jejich ústa s přerostlými špičáky se šklebila jakoby v radostném úsměvu. Callahan proti nim vztáhl

ruce. Prsty (a také hlaveň rugeru) zasvítily, jako by si je namočil do tekutého modrého ohně. A oči želvy se také naplnily světlem a její krunýř rovněž zazářil.

„Odstupte ode mě!“ zakřičel Callahan. „Přikazuje vám síla Boží a Bílé!“

SEDM

Když se ten hrozný šaman otočil čelem k Praotcům, taheen Meiman vycítil, že děsivé, líbezné kouzlo Želvy trochu polevilo. Všiml si, že chlapec je pryč, a z toho si zoufal, i když bylo pravděpodobné, že pokračoval spíše dál než by vyklouzl ven, takže možná ještě nebylo nic ztraceno. Ale jestli chlapec našel dveře do Fediku a projde jimi, Meiman by mohl mít velké nepříjemnosti. Protože Sayre se zodpovídal Walteru o'Dimovi, a Walter se zodpovídal pouze a jenom Karmínovému králi.

No nic. Pěkně jedno po druhém. Nejdřív zbavit šamana jeho talismanu. Poštvat na něho Praotce. Potom se pustit za chlapcem, třeba by mohli křičet, že ho jeho přítel přece jenom potřebuje, to by mohlo zabrat –

Meiman (pro Miu Kanáří muž, pro Jakea Čiřikáč) se připlížil dopředu a jednou rukou chytil Andrewa – tlust'ocha ve smokingu s kostkovanými klopami – a druhou rukou Andrewovu ještě tlustší klisničku. Ukázal na Callahanova záda.

Tirana prudce zavrtěla hlavou. Meiman otevřel zobák a zasyčel na ni. Ucukla před ním. Do masky, kterou Tirana nosila, nedávno zabořila prsty Detta Walkerová a z čelisti a krku teď Tiraně visely cáry. Uprostřed čela se otvírala a zavírala červená rána jako žábra lekající ryby.

Meiman se otočil k Andrewovi, povolil sevření jen na okamžik, aby stačil ukázat na šamana, a pak si pařátem, který mu sloužil místo ruky, přešel v ponuře výmluvném gestu přes opeřený krk. Andrew přikývl a setřásl baculaté ruce své manželky, která se ho snažila zadržet. Lidská maska dokázala prozradit, že ničemný muž v křiklavém smokingu viditelně sbírá odvahu. Potom s přiškrceným výkřikem skočil dopředu a chytil Callahana kolem krku tlustým předloktím, nikoli dlaněmi. Jeho klisnička skočila současně s ním a s křikem vyrazila slonovinovou želvu Callahanovi z ruky. *Sköldpadda* upadla na červený koberec, zakutálela se

pod stůl a tam (podobně jako jistá papírová loďka, na kterou si někteří možná vzpomínáte) navěky opouští náš příběh.

Praotcové se stále drželi zpět, stejně jako upíři třetího typu, kteří hodovali ve veřejné jídelně, ale ničemní muži a ženy vycítili slabinu a pohnuli se, nejdřív váhavě, ale postupně jejich sebedůvěra rostla. Obklopili Callahana, zastavili se a pak se na něj všichni vrhli.

„Pusťte mě, ve jménu Božím!“ zakřičel Callahan, ale to bylo samozřejmě k ničemu. Narozdíl od upírů ti tvorové s červenými ranami na čele nereagovali na jméno Callahanova Boha. Mohl jenom doufat, že se Jake nezastaví, natož aby se vracel. Že s Ochem poběží k Susannah jako vítr. Že ji zachrání, jestli budou moci. A když nebudou, zemřou s ní. A zabijí její dítě, jestli to okolnosti umožní. Bůh mu pomoz, ale v tom se mýlil. Měli to děcko zahubit už tehdy v Calle, dokud měli možnost.

Co si se mu zakouslo hluboko do krku. Upíři už se blížili, bez ohledu na kříž. Vrhnu se na něho jako žraloci, kterými vlastně byli, až si poprvé čichnou lidské krve. *Bože, pomoz mi, dej mi sílu*, pomyslel si Callahan, a ucítil, jak do něj síla proudí. Otočil se vlevo, zatímco se mu pařáty zarývaly do košile a trhaly ji na cáry. Na okamžik vyprostil pravou ruku a ruger v ní stále byl. Obrátil ho proti upocenému, nenávisť zkřivenému obličejí tlustého, který se jmenoval Andrew, a vložil hlaveň pistole (kterou si v dávné minulosti koupil na sebeobranu Jakeův příliš paranoidní otec, televizní manažer) do měkké červené rány uprostřed čela ničemného muže.

„*Néééé, neodvažuj se!*“ vykřikla Tirana a když hmátla po pistoli, šaty vpředu se jí konečně roztrhly a mohutná prsa se vyvalila. Byla porostlá drsnou srstí.

Callahan stiskl spoušť. Výstřel rugeru byl v jídelně ohlušující. Andrewova hlava se rozletěla jako tykev naplněná krví, která postříkala všechny tvory namačkané za ním. Ozvaly se výkřiky hrůzy a úžasu. Callahan měl čas si pomyslet: *Takhle jste to nečekali, co? A ještě: Stačí to, abyste mě vzali do klubu? Už jsem pistolník?*

Třeba není. Ale přímo před ním, mezi dvěma stoly, stál ten ptačí muž, zobák se mu otvíral a zavíral, hrdlo mu viditelně tepalo vzrušením.

Callahan se s úsměvem opřel o loket, zatímco mu z roztrhaného hrdla proudila na koberec krev, a zamířil Jakeův ruger.

„*Ne!*“ zakřičel Meiman a zvedl své nestvůrné ruce k obličeji v naprosto zbytečném obranném gestu. „*Ne, to NESMÍŠ* –“

Ale smím, pomyslel si Callahan s dětskou škodolibostí a znovu vystřelil. Meiman klopýtavě couvl o dva kroky, pak o tři. Narazil do stolu a zhroutil se na něj. Ve vzduchu nad ním zůstala viset tři žlutá pírka, která se líně a klikatě snášela dolů.

Callahan uslyšel divoké vytí, už ne vzteklé nebo ustrašené, ale hladové. Pach krve konečně pronikl do otupělých nozder starců a teď už je nic nezastaví. Nuže, pokud se k nim nechce připojit –

Pěre Callahan, kdysi otec Callahan ze ‘Salem’s Lotu, obrátil ústí rугeru proti sobě. Nemařil čas hledáním věčnosti v temné hlavni, jen ji zabořil hluboko do důlku pod bradou.

„Bud’ zdrav, Rolande!“ řekl a věděl,

(vlna, zvedla je vlna)

že bude vyslyšen. „Bud’ zdrav, pistolníku!“

Prst mu ztuhl na spoušti, když ho ta prastará stvoření zavalila. Zaplavil ho jejich čpavý dech, studený a bezkrevný, ale nenechal se zastrašit. Nikdy se necítil tak silný. Za celé ty dlouhé roky, které prožil, byl nejšťastnější, když byl prostým tulákem, žádným knězem, ale Callahanem Cestovatelem, a cítil, že brzy bude volný a vrátí se k tomu životu a toulkám, protože svou povinnost splnil, a to bylo dobře.

„Kéž najdeš svou Věž, Rolande, a dobudeš ji, *a kéž vystoupíš až na vrchol!*“

Zuby jeho dávných nepřátel, těch prastarých bratrů a sester tvora, který si říkal Kurt Barlow, se do něho zabořily jako žihadla. Callahan už je neucítil. Usmíval se, když stiskl spoušť a unikl jim nadobro.

Kapitola II

Neseni vlnou

JEDNA

Když se Eddie a Roland vraceli po lesní cestě, která je přivedla ke spisovatelovu domu v městečku Bridgton, potkali oranžovou dodávku s nápisem ELEKTROROZVODNÉ ZÁVODY, STŘEDNÍ MAINE, ÚDRŽBA na bocích. Poblíž jakýsi chlapík ve žluté přilbě a ostře oranžové vestě odřezával větve, které ohrožovaly prověšené elektrické vedení. Jestlipak Eddie v té chvíli něco cítil, nějaké vzdouvání síly? Třeba předzvěst vlny, která se k nim hnala po dráze Paprsku? Později ho to napadlo, ale nevěděl to jistě. Už tak měl prapodivnou náladu, a nebylo divu. Kolika lidem se podaří setkat se se svým stvořitelem? Nu... Stephen King Eddieho Deana, mladíka ze sídliště, které se nacházelo spíš v Brooklynu než Bronxu, nestvořil – ještě ne, protože se psal rok 1977, ale Eddie měl jistotu, že časem to King udělá. Jak jinak by tu mohl být?

Eddie zajel před dodávku, vystoupil a zeptal se zpoceného muže s křovinořezem v rukou, kudy se jede do Želví ulice v městečku Lovell. Údržbář elektrorozvodů středního Maine mu to celkem ochotně vysvětlil, ale dodal: „Jestli chcete fakticky dneska dojet do Lovellu, musíte jet po silnici číslo 93. Bažinový cestě, jak se jí taky říká.“

Otočil proti Eddiemu dlaň a zavrtěl hlavou jako člověk, který chce předejít hádce, i když Eddie kromě své otázky neproněsl ani slovo.

„Je o sedm mil delší, já vím, a hrbolatá jako hrom, ale East Stonehamem dneska neprojedete. Zatarasili to tam policajti. Státní poldové, místní borci, dokonce přijeli i z okresního oddělení oxfordského šerifa.“

„Děláte si srandu,“ řekl Eddie. Připadalo mu to jako dostatečně opatrná odpověď.

Chlapík od elektrorozvodů zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Vypadá to, že nikdo pořádně neví, co se děje, ale střílelo se tam – možná i ze samopalů – a cosi tam bouchlo.“ Poklepal na otlučenou vysílačku, zanesenou pilinami a přicvaknutou k opasku. „Dneska odpoledne jsem párkrát zaslechl i téčko. Ani jsem se nedivil.“

Eddie netušil, co by to téčko mohlo znamenat, ale věděl, že Roland chce jet dál. Přímo v hlavě cítil, jak je pistolník netrpělivý. Skoro viděl, jak netrpělivě vrtí dvěma prsty, což znamenalo *Dělej, dělej*.

„Mluvím o terorismu,“ řekl údržbář a pak ztišil hlas. „Lidi si myslí, že k takovému svinstvu nemůže v Americe dojít, kámo, ale mám pro tebe novinku: může. Když ne dneska, tak dřív nebo pozdějc určitě. Někdo vyhodí do vzduchu Sochu svobody nebo Empire State Building, to si myslím já – pravičáci, levičáci, nebo ti zatracení arabáci. Spousta lidí je vyšínutejch.“

Eddie, jehož životní zkušenost, ve srovnání s tímto chlapíkem delší o deset let, tyto názory jenom potvrzovala, přikyvoval. „Nejspíš máte pravdu. V každém případě díky za informaci.“

„Jenom jsem vám chtěl ušetřit trochu času.“ A když Eddie otevíral dvířka pro řidiče u fordky sedanu, kterou jim půjčil John Cullum, dodal: „Nepoprál jste se, pane? Vypadáte trochu zvalchovanéj. Taky kulháte.“

Eddie se vskutku popral: na paži měl škrábanec a v pravém lýtku díru. Nebyla to vážná zranění a pro překotný spád událostí na ně skoro zapomněl. Ale teď ho znovu rozbolela. Proč proboha odmítl lahvičku s tabletami percocetu, kterou mu nabízel Aaron Deepneau?

„Jo,“ odpověděl, „proto jedu do Lovellu. Pokousal mě tam jeden pes. Jedu si o tom promluvit s majitelem.“ Prapodivná historka, zápletka chabá, ale on nebyl spisovatel. To byla Kingova parketa. Každopádně stačila na to, aby se mohl vrátit za volant Cullumovy fordky Galaxie dřív, než se ho údržbář stačil zeptat ještě na něco, a Eddie to považoval za úspěch. Rychle vyjel.

„Znáš cestu?“ zeptal se Roland.

„Jo.“

„Dobře. Všechno se najednou boří, Eddie. Musíme se dostat k Susannah co nejrychleji. Jake a père Callahan taky. A to dítě, ať už je to cokoliv, je na cestě. Možná už přišlo.“

Zahněte vpravo, až vyjedete na Kansaskou silnici, říká údržbář Eddiemu (Kansas jako v příběhu o Dorotce, Totovi a tetě Emě, a všechno se najednou boří) a Eddie to udělal. Zamířili na sever. Slunce se stočilo za stromy po levici a dvouproutková asfaltka se ocitla skoro celá ve stínu. Eddie skoro hmatatelně cítil, jak mu čas klouže mezi prsty jako nesmírně drahá látka, příliš hladká na to, aby ji zachytil. Šlápl na plyn a Cullumova stará fordka, i když jí hvízdaly ventily, trochu přidala. Eddie vytáhl rychlost na devadesát a tam zůstal. Možná by mohl jet rychleji, ale Kansaská silnice byla klikatá a mizerně udržovaná.

Roland si z kapsy u košile vytáhl list poznámkového papíru a teď ho studoval (i když Eddie pochyboval, že by pistolník něco doopravdy přečetl; psací písmo tohoto světa pro něho zůstávalo tajemstvím). V záhlaví papíru, nad poněkud roztřeseným, ale dokonale čitelným rukopisem Aarona Deepneaua (a velice důležitým podpisem Calvina Věže), byl kreslený obrázek usměvavého bobra a slova ZATRACENĚ DŮLEŽITÝ ÚKOLY. To tedy dokonale sedělo.

Nemám rád hloupé otázky, nebudu hrát hloupé hry, pomyslel si Eddie a najednou se zasmál. Toto stanovisko Roland stále zastával, tím si byl Eddie docela jist, bez ohledu na skutečnost, že když cestovali s Blainem Monem, život jim zachránilo jenom několik dobře načasovaných hloupých otázek. Eddie už otvíral pusou, aby zdůraznil, že papír, ze kterého se může vyklubat nejdůležitější dokument ve světové historii – důležitější než Magna Charta nebo Prohlášení nezávislosti nebo teorie relativity Alberta Einsteina – má v záhlaví hloupou hříčku, co říká Roland na takový vtípek? Jenže než ze sebe stačil vypravit první hlásku, vlna udeřila.

DVĚ

Noha mu sklouzla z pedálu, a to bylo dobře. Kdyby ji tam nechal, oba by s Rolandem utrpěli zranění, možná by i zahynuli. Když vlna přišla, zůstat pánem řízení fordky Galaxie od Johna Culluma bylo to poslední, na co Eddie Dean myslel. Připadalo mu to jako ta chvilka, když se vozík horské dráhy vysouká na první vrchol, na okamžik zaváhá... nakloní se... vyrazí... a člověk padá, do tváře ho udeří horký závan letního vzduchu a hrudník mu slisuje tlak a žaludek vlaje kdesi vzadu.

V té chvíli Eddie uviděl, že všechno, co bylo v Cullumově autě, se odpoutalo ze svého místa a vznáší se ve vzduchu – popel z dýmky, dvě pera a svorka na papíry z přístrojové desky, Eddieho dinh, a také, jak si uvědomil, dinhův ka-mai, starý dobrý Eddie Dean. Žádný div, že mu blázní žaludek! (Netušil, že i samotné auto, které nakonec zastavilo u krajnice, se také vznáší a houpe se líně sem a tam deset centimetrů nad zemí jako člun na neviditelném moři.)

Potom tříproudá vesnická silnice zmizela. Bridgton zmizel. Svět zmizel. Zůstal zvuk todesových zvonků, odporný, z něhož se mu zvedal žaludek a zuby se chtěly skřípavě zatnout na protest... jenomže zuby mu zmizely taky.

TŘI

Podobně jako Eddie Roland jasně cítil, že ho cosi nejprve *zvedlo* a potom *zavěsilo* jako věc, která se vymanila z pout zemské přitažlivosti. Slyšel zvonky a cítil, jak ho cosi táhne skrz zeď reality, ale pochopil, že to není pravý todes – alespoň ne takový, jaký zažili dřív. Toto byl nejspíš *aven kal*, jak říkal Vannay, a ta slova znamenala *hnán větrem* nebo *unášen vlnou*. Jenomže tvar *kal*, narozdíl od mnohem obvyklejšího *kas*, označoval přírodní sílu katastrofických rozměrů: žádný vítr, ale hurikán, žádnou vlnu, ale *tsunami*.

Chce s tebou mluvit přímo Paprsek, Žvando, promluvil mu Vannay v hlavě – Žvanda, tou starou posměšnou přezdívkou ho Vannay častoval, protože syn Stevena Deschaina byl velmi zamlklý. Jeho kulhavý, geniální učitel ji přestal používat (nejspíš na Cortovo naléhání) v roce, kdy Roland dosáhl jedenácti let. *Uděláš dobře, když mu popřeješ sluchu*.

Budu naslouchat velmi dobře, odpověděl Roland a neznámá síla ho upustila. Žaludek mu vylétl do krku ve stavu beztlíže a udělalo se mu zle.

Znovu zvonky. Potom se najednou opět vznášel, tentokrát nad jakousi místností plnou prázdných lůžek. Jeden pohled mu stačil, aby se přesvědčil, že právě sem Vlci vodili děti, jež unesli z pohraničních Call. Na opačném konci místnosti –

Za paži ho uchopila jakási ruka, něco takového Roland v tomto stavu považoval za nemožné. Podíval se vlevo a uviděl vedle sebe Eddieho,

který se tu nahý vznášel. Oba byli nazí, šaty nechali ve spisovatelově světě.

Roland už viděl, na co Eddie ukazuje. Na opačném konci místnosti byla k sobě sražená dvě lůžka. Na jednom ležela běloška. Nohy – přesně ty, které Susannah použila, když todesovali do New Yorku, o tom Roland nepochyboval – byly široce roztaženy. Mezi nimi klečela jakási žena s krysí hlavou – určitě patřila k taheenům.

Vedle bělošky ležela žena s tmavou kůží, jejíž nohy končily těsně nad koleny. I když se Roland vznášel nahý ve vzduchu, bylo mu zle a todesoval, v životě ještě nikoho tak rád neviděl. A Eddiemu bylo podobně. Roland uslyšel v hlavě Eddieho radostný výkřik a okamžitě po něm hmátl, aby mladšího muže utišil. Musel ho utišit, protože Susannah se na ně dívala, skoro určitě je viděla, a jestli na ně promluví, potřeboval slyšet každé její slovo. Protože i když ta slova vyjdou z jejích úst, nejspíš promluví Paprsek hlasem Medvěda nebo Želvy.

Oběma ženám zakrývaly vlasy kovové přilbice. Spojovala je ocelová článkovaná hadice.

Nějaká vulkánská mozková spojka, řekl Eddie a Rolandovi se opět zaplnil celý střed hlavy a vypudil tak všechno ostatní. *Nebo možná –*

Ticho! přerušil ho Roland. *Ticho, Eddie, při tvém otci!*

Jakýsi muž v bílém plášti uchopil odpudivé kleště, které ležely na tácu, a odstrčil taheenskou ošetřovatelku s krysí hlavou stranou. Shýbl se, nahlédl Mie mezi nohy a podržel kleště nad hlavou. Poblíž stál další taheen s hlavou přísně hledícího hnědého ptáka a v tričku s nápisem, jenž patřil do světa Eddieho a Susannah.

Vycítí nás, pomyslel si Roland. *Jestli tu zůstaneme dost dlouho, určitě nás vycítí a spustí poplach.*

Ale Susannah se na něho dívala a oči jí pod okrajem přilby jako pod svěrákem horečnatě plály. Svítily porozuměním. *Viděly je*, tak, říkám pravdu.

Pronesla jediné slovo a v okamžiku nevysvětlitelného, ale naprosto spolehlivého záblesku intuice Roland pochopil, že to slovo nepochází od Susannah, ale od Mii. Byl to však také hlas Paprsku, síly natolik uvědomělé, že chápala, jak vážné nebezpečí jí hrozí, a že se chtěla sama chránit.

Čessit, to bylo slovo, které Susannah pronesla. Uslyšel ho v hlavě, protože byli ka-tet a an-tet, odezřel jí ho také ze rtů, když bez hlesu hleděla vzhůru k místu, kde se vznášeli jako náhodní svědkové události, která se právě v tu chvíli odehrávala v jiném kde a kdy.

Taheen se sokolí hlavou vzhlédl, možná sledoval její pohled, možná svýma nadpřirozeně citlivýma ušima zaslechl zvonky. Potom doktor sklonil kleště a vrazil je Mie pod košili. Vykřikla. Susannah vykřikla s ní. A jako by síla těch výkřiků mohla odstrčit Rolandovu netělesnou bytost, jako když říjnový vítr uchopí a žene chomáč klejichy, pocítil pistolník, jak prudce stoupá a vzdaluje se, ale přimkl se k tomu jedinému slovu vší silou. Přivolalo mu zářivou vzpomínku, jak leží v posteli a matka se nad ním sklání. V tom pokoji byla spousta barev, takže to byl dětský pokoj, a teď samozřejmě rozuměl těm barvám, které tehdy jako malý chlapec přijímal, jako děti sotva plenkám odrostlé přijímají všechno: s úžasem, bez otázek, s nevysloveným předpokladem, že *všechno* je kouzlo.

Okna dětského pokoje byla zasklena barevnými skly představujícími oblouky duhy, samozřejmě. Pamatoval si, jak se k němu matka skláněla, tvář vyzdobenou tím líbezným proměnlivým světlem, kapuci měla staženou, takže zahlédl křivku krku zrakem dítěte

(*všechno je kouzlo*)

a duší milence. Vzpomněl si, jak si umiňoval, že se jí bude dvořit a přebere ji svému otci, pokud ho matka bude chtít. Jak se s ní ožení a bude s ní mít děti a budou žít spolu až do smrti v tom pohádkovém království zvaném Všeزالitésluncem. A jak mu zpívala, jak Gabrielle Deschainová zpívala svému chlapečkovi s velkýma očima, které k ní vážně vzhlížely od polštáře, posazené v obličejí už poznamenaném mnoha prchavými barvami jeho potulného života, a zpívala mu nesmyslný popěvek, který zněl asi takto:

Děťátko hravé, robátko malé,
zrníčka mi nasbírej,
čassit, čissit, čessit!
Ať máš plný košík!

Ať máš plný košík, pomyslel si a bez tíže se vznášel temnotou a strašlivým cinkáním todesových zvonků. Ta slova nebyla úplně

nesmyslná, byly to staré číslovky, jak mu kdysi řekla, když se ptal. *Čassit, čissit, čessit*: sedmnáct, osmnáct, devatenáct.

Čessit je devatenáct, pomyslel si. *Samozřejmě, všechno je devatenáct.*

Potom se s Eddiem znovu ocitli ve světle, horečnatém oranžovém světle, a byli tu i Jake a Callahan. Uviděl dokonce Ocha, stál Jakeovi u levé nohy, srst zježenou a čumák svraštělý, jak cenil zuby.

Čassit, čissit, čessit, pomyslel si Roland a díval se na svého syna, chlapce tak malého a čelícího hroživé přesile shromážděné v jídelně Jižanského prasátka. *Čessit je devatenáct. Ať máš plný košík. Ale jaký košík? Co to znamená?*

ČTYŘI

Fordka Johna Culluma, dvanáct roků stará (sto padesát na tachometru a sotva se začne zahřívat, chlubil se Cullum lidem s oblibou) stála u Kansaské silnice v Bridgtonu a líně se houpala dopředu a dozadu na nezpevněné krajnici, přední pneumatiky se lehce dotkly země a pak se zvedly, takže se mohly krátce dotknout půdy zase zadní pneumatiky. Uvnitř vozu byli dva muži, kteří se nejen nacházeli v bezvědomí, ale navíc byli *průhlední* a převalovali se sem a tam zároveň s vozidlem jako mrtvoly v potopeném člunu. A kolem nich se vznášely drobnosti, které se časem nashromáždí v každém starém autě, jež bylo hodně používáno: popel a propisky a bločky papíru a nejstarší burák na světě a desetník ze zadního sedadla a borové jehličí a dokonce i jedna rohožka. V temnotě uvnitř přihrádky na rukavice nesměle chrastily další předměty a dobývaly se zavřenými dvířky ven.

Kolemjdoucího by určitě omráčil pohled na všechny ty věci – a lidi! Lidi, kteří mohli být mrtví –, a to všechno se vznášelo v autě jako odpadky v kosmickém prostoru. Ale nikdo kolem nešel. Ti, kdo bydleli na této straně Dlouhého jezera, se většinou dívali přes vodu k East Stonehamu, i když tam už nic pořádného k vidění nebylo. Dokonce i kouř se skoro rozptýlil.

Auto se líně kolébalo ve vzduchu a uvnitř se Roland z Gileadu pomalu vznesl ke stropu, kde se krkem přimáčkl ke špinavému polstrování, jeho nohy opustily přední sedadlo a volně visely za ním. Eddieho nejdřív držel na místě volant, ale potom ho náhodné zakolébání auta vyprostilo a on se

také vznesl, výraz v obličeji uvolněný a zasněný. Z koutku úst mu vytékala stříbrná nitka slin a ta se také vznášela, lesklá a plná drobných bublinek, vedle jeho tváře pokryté krvavými strupy.

PĚT

Roland věděl, že ho Susannah viděla, a možná viděla i Eddieho. Proto se tak usilovně snažila vyslovit to jediné slovo. Avšak Jake a Callahan je neviděli. Chlapec a père vstoupili do Jižanského prasátka, což bylo buď velmi statečné, nebo velmi hloupé, a teď se veškerá jejich pozornost soustředila samozřejmě na to, co tam našli.

Ať to bylo nerozvážené nebo ne, Roland byl na Jakea nesmírně hrdý. Všiml si, že chlapec drží mezi sebou a Callahanem kundu: vzdálenost (která se lišila vždy podle situace), která zajistí, že dvojici pistolníků čelící přesile nemůže zastřelit jediná rána. Oba byli připraveni k boji. Callahan držel Jakeovu pistoli... a ještě cosi: jakýsi vyřezávaný předmět. Roland si byl skoro jist, že je to ken-teh, jeden z bůžků. Chlapec nesl orizy od Susannah včetně příslušné brašny, jen bohové vědí, kde je vzal.

Pistolník zahlédl tlustou ženu, jejíž lidská podoba končila u krku. Nad mohutnou trojitou bradou visely cáry masky. Při pohledu na krysí hlavu pod maskou Roland náhle pochopil spoustu věcí. Některé se mu mohly objasnit už dřív, kdyby se tolik nesoustředil – stejně jako chlapec a père v tomto okamžiku – na jiné věci.

Například ti Callahanovi ničemní muži. Možná to byli taheeni, tvorové, kteří nepocházeli ani z *Primu*, ani z jiného přirozeného světa, ale byly to zmetky pocházející odněkud jinud. Určitě to nebyly bytosti, které Roland nazýval pomalí mutanti, protože ti byli výsledkem zbytečných válek a příšerných experimentů Starého lidu. Ne, možná to byli praví taheeni, někde známí pod jménem třetí lid nebo ken-toi, ano, mohlo ho to napadnout už dřív. Kolik taheenů teď sloužilo bytosti, které se říkalo Karmínový král? Bylo jich pár? Nebo mnoho?

Nebo všichni?

Pokud byla správná odpověď ta třetí, pak si Roland domyslel, že cesta k Věži bude opravdu obtížná. Ale hledět za obzor, to nepatřilo k pistolníkově povaze a jeho nedostatek představivosti byl v tomto případě vskutku požehnáním.

ŠEST

Viděl, co potřeboval. I když ken-toi – ničemný lid, jak je nazýval Callahan – obklopili Jakea a Callahana ze všech stran (a to ještě nezahlédli dvojici za sebou, která střežila dveře na Šedesátou první ulici), père je přimrazil tou vyřezávanou soškou, stejně jako Jake dokázal přimrazit a fascinovat kolemjdoucí klíčem, který našel na prázdné parcele. Jeden žlutý taheen s tělem člověka a hlavou lasičky měl při ruce jakýsi druh pistole, ale ani se nepokusil ji uchopit.

Byl tu však další problém a Rolandův zrak, cvičený, aby postřehl každou myslitelnou past a léčku, ho okamžitě spatřil. Uviděl na stěně rouhavou parodii na Poslední společenstvo Eldů a ve vteřině dokonale pochopil, co znamená, ještě než se tapiserie protrhla. A k tomu ten pach: nepatřil jen tak nějakému masu, ale masu lidskému. Tomu by také porozuměl dříve, kdyby měl čas přemýšlet... jenomže život v Calla Bryn Sturgisu mu poskytl k přemýšlení jenom málo času. V Calle, stejně jako v nějaké knížce, byl život překotným sledem děsivých událostí.

Ale nyní to bylo dostatečně jasné, ne? Ničemný lid možná byli pouze taheeni, tedy strašáci pro děti, jestli ráčíte. Ale ti, kdo se schovávali za tapiserií, byli upří prvního typu, jak je nazýval Callahan, či Praotcové, jak jim říkal Roland, což byly snad nejhrůznější a nejmocnější bytosti, které přežily ústup *Primu* před dávnými věky. A taheeni se možná nepokusí nic podniknout a budou dál zírat na sigul, který držel Callahan ve výšce, ale Praotce něco takového rozhodně nezadrží.

Zacvakaly drobné nožičky a zpod stolu se vyhrnuli brouci. Takové už Roland viděl, a pokud měl ještě nějaké pochybnosti o tom, co se skrývá za tapiserií, při pohledu na ně získal jistotu. Byli to paraziti, krvesajové, věrní soupevníci: blechy Praotců. Nejspíš nebyli nebezpeční, když se poblíž nacházel brumlák, ale když se někde objevili malí doktoři v takovém množství, Praotcové nebyli nikdy daleko.

Když proti broukům vyrazil Ochu, Roland z Gileadu udělal jediné, co dokázal vymyslet: připlul ke Callahanovi.

Do Callahana.

SEDM

*Père, jsem zde.
Tak, Rolande. Co –
Není čas. DO STAŇ HO ODTUD. Musíš. Dostaň ho odtud, dokud je
stále čas!*

OSM

A Callahan se o to pokusil. Chlapec samozřejmě nechtěl odejít. Když se tak Roland na něj díval Callahanovýmá očima, hořce si pomyslel: *Měl jsem ho lépe učít, co je to zrada. I když bohové vědí, že jsem se snažil.*

„Běž, dokud můžeš,“ řekl Callahan Jakeovi a snažil se zachovat klid. „Dožeň ji, pokud to půjde. To ti přikazuje tvůj dinh. Je to také vůle Bílé!“

Mělo ho to popohnat, ale nestačilo to, stále se hádal – bohové, byl skoro stejně vzpurný jako Eddie! – a Roland už nemohl čekat.

Père, pusť mě.

Roland nečekal na odpověď a převzal kontrolu. Už cítil, že vlna, *aven kal*, začíná opadat. A Praotcové se každou vteřinou objeví.

„*Utíkej, Jakeu!*“ vykřikl a použil pèreova ústa a hlasivky jako tlampač. Kdyby přemýšlel, jak něco takového provést, byl by docela ztracený, ale přemýšlení nikdy nebylo v jeho stylu, takže byl rád, když uviděl, jak chlapec vytřeštil oči. „*Máš jenom tuto šanci a musíš se jí chopit! Najdi ji! Přikazuji ti to jako tvůj dinh!*“

Potom ucítil, stejně jako v nemocničním pokoji se Susannah, jak znovu beztlízně stoupá vzhůru, odpoutává se z Callahanovy mysli a těla jako cár pavučiny nebo chmýří pampelišky. Chvilku se snažil probít si cestu zpět, jako když plavec bojuje proti silnému proudu dostatečně dlouho, aby se dostal k břehu, ale bylo to nemožné.

Rolande! To byl Eddieho hlas, plný zoufalství. *Ježší, Rolande, co je to proboha zač?*

Tapiserie se protrhla. Tvorové, kteří se vyhnuli ven, byli prastaří a bizarní, jejich přízračné tváře byly znetvořeny divoce trčícími zuby, jejich ústa rozvíraly špičáky silné jako pistolníkovo zápěstí, jejich zvrásněné a štětinaté brady byly potřísněny krví a kousky masa.

A chlapec – bohové, ach bohové – chlapec se nehýbal z místa!

„*Nejdřív zabijí Ocha!*“ zakřičel Callahan, jenže Roland si nemyslel, že je to opravdu on. Napadlo ho, že je to Eddie, že používá Callahanův hlas po Rolandově vzoru. Eddie buď našel příznivější proudy nebo více síly. Stačilo to, aby pronikl dovnitř, když to Rolanda vyneslo ven. „*Zabijí ho přímo před tebou a vypijí mu krev!*“

To konečně stačilo. Chlapec se otočil a utekl s Ochem v patách. Prosmýkl se přímo před lasičkovými taheeny a mezi dvěma ničemnými *folken*, ale nikdo se po něm neohnal. Všichni stále zírali na Želvu, kterou držel Callahan ve výšce na dlani, a byli jako uhranutí.

Praotcové nevěnovali utíkajícímu chlapci vůbec žádnou pozornost, přesně jak Roland předpokládal. Z příběhu père Callahana věděl, že jeden z Praotců přišel do městečka ‘Salem’s Lot, kde père nějakou dobu kázal. Père tu zkušenost přežil – což nebylo obvyklé u těch, kdo tato monstra potkali beze zbraně a mocných sigulů –, ale netvor donutil Callahana, aby se napil jeho poskvrněné krve, než ho pustil. Tím ho označkoval, aby ho poznali ostatní.

Callahan stále proti nim pozvedal svůj křížový sigul, ale než Roland stačil zahlédnout něco víc, odneslo ho to zpět do temnoty. Znovu se rozezněly zvonky, málem ho dohnaly k šílenství tím svým ohavným cinkotem. Odkudsi z dálky zaslechl křičet Eddieho. Roland hmatal ve tmě, zavadil o Eddieho paži, ztratil ji, našel jeho dlaň a pevně ji chytil. Převalovali se a kutáleli, vráželi do sebe, snažili se udržet pohromadě a doufali, že se neztratí v té tmě bez dveří mezi světy.

Kapitola III

Eddie telefonuje

JEDNA

Eddie se vrátil do starého auta Johna Culluma podobně, jako se někdy v pubertě probíral z nočních můr: zkroucený a udýchaný hrůzou, naprosto dezorientovaný, nevěděl, kdo je, natož kde je.

Ve vteřině si uvědomil, že i když to vypadá neuvěřitelně, drží se s Rolandem v náručí a oba se vznášejí jako dvojčata v lůně, jenomže tohle žádné lůno nebylo. Před očima mu plulo pero a bloček papírů. A k tomu žlutá plastová krabička, ve které poznal osmistopý magnetofonový pásek. *Maříš čas, Johne, pomyslel si. Tudy cesta nevede, tenhle krám nemá budoucnost, to mi věř.*

Cosí ho zaškráblo na zátylku. Bylo to střešní osvětlení staříčké fordky Johna Culluma? Bože, lekl se, že je to –

Potom se gravitace obnovila a oba padli a všechny ty nesmyslné předměty popadaly kolem nich. Rohožka, která plula kabinou vozu, zahalila volant. Eddie břichem dopadl na opěradlo předního sedadla a vzduch z něho vyrazil s hlasitým heknutím. Roland přistál vedle něho, a zrovna na bolavém boku. Jenom chraptivě vyjekl a pak se začal přitahovat zpátky na přední sedadlo.

Eddie se chystal něco říct. Ale než to stačil, hlavu mu zaplnil Callahanův hlas. *Bud' zdrav, Rolande! Bud' zdrav, pistolníku!*

Kolik duševní síly vynaložil père na to, aby se ozval z jiného světa? A kromě jeho volání zaslechli, sice slabě, ale *odtamtud*, bestiální, vítězný křik. Vytí, které se nedalo považovat za slova.

Eddieho vytřeštěné a vylekané oči pohlédly do Rolandových vybledlých modrých očí. Hmátl po pistolníkově levé ruce a pomyslel si: *Už se veze. Panebože, myslím, že père už se veze.*

Kéž najdeš svou Věž, Rolande, a dobudeš ji –

„– a kéž vystoupíš na vrchol,“ vydechl Eddie.

Byli zase v autě Johna Culluma a parkovali – nakřivo, ale jinak docela poklidně – na kraji Kansaské silnice, ve stínech časného večera letního dne, ale Eddie měl stále před očima pekelně oranžové světlo té restaurace, která nebyla žádnou restaurací, ale hnízdem kanibalů. Pomyšlení, že něco takového může *existovat*, že lidé klidně chodí kolem jejich skrýše každý den a nevědí, co je uvnitř, že necítí ty chtivé pohledy, které je provázejí a hodnotí –

Potom, než stačil dokončit myšlenku, vykřikl bolestí, protože se mu do krku a tváří a břicha zakously neviditelné zuby, na ústa se mu přimáčkly kopřivy a varlata mu protkla jehlice. Zaječel a hrábl volnou rukou do vzduchu, ale Roland ji chytil a stáhl dolů.

„Přestaň, Eddie. Přestaň. Jsou pryč.“ Odmlčel se. Spojem se přerušilo a bolest potuchla. Roland měl samozřejmě pravdu. Narozdíl od Callahana unikli. Eddie viděl, že Rolandovi se lesknou oči slzami. „*On* je taky pryč. *Père*.“

„Upří? Víš přece, ti lidožrouti? Oni... oni ho...?“ Eddie nedokázal domyslet. Představa, že *père* Callahan je jedním z *nich*, byla příliš odporná, než aby ji dokázal vyslovit.

„Ne, Eddie. Vůbec ne. On –“ Roland vytáhl pistoli, kterou stále nosil. Rýhované ocelové boky se ve večerním světle zaleskly. Roland si zabořil hlaveň hluboko pod bradu a pohlédl na Eddieho.

„Unikl jim,“ řekl Eddie.

„Tak, a že je to muselo rozzuřit!“

Eddie přikývl, najednou byl vyčerpán. A znovu se mu začala ozývat zranění. Přímo *naříkala*. „Dobře,“ řekl. „Teď strč tu věc tam, kam patří, než se taky odpráskneš.“ A když to Roland udělal, dodal: „Co se nám to stalo? Todesovali jsme, nebo došlo k dalšímu Paprskotřesení?“

„Myslím, že od každého kousek,“ řekl Roland. „Existuje něco, čemu se říká *aven kal*, je to jako přílivová vlna, která běží po stezce Paprsku. Zdvihla nás.“

„A díky ní jsme uviděli, co jsme potřebovali.“

Roland o tom chvíli přemýšlel, potom rozhodně zavrtěl hlavou. „Uviděli jsme, co chtěl *Paprsek*. Místo, kam nás posílá.“

„Rolande, tys tyhle věci studoval, když jsi byl malej? Dával ti ten tvůj starej kámoš Vannay hodiny z toho... já nevím, Anatomie Paprsku a Oblouků duhy?“

Roland se usmíval. „Ano, myslím, že jsme se tyto věci učili v předmětech Historie a Summa Logicales.“

„Logi-co?“

Roland neodpověděl. Díval se z okna Cullumova auta, stále se snažil popadnout dech – jak v tělesném, tak přeneseném smyslu. Nebylo to tak těžké, tady ne. Pobývat v této části Bridgtonu bylo jako pobývat v blízkosti jisté prázdné parcely na Manhattanu. Protože se poblíž nacházel jakýsi generátor. Žádný sai King, jak Roland zprvu věřil, ale *potenciál* sai Kinga... toho, co sai King možná dokáže vytvořit, pokud bude mít dost času a prostoru. Copak Kinga také neunášel *aven kal*, možná přímo vytvářel tu vlnu, která ho zvedla?

Chlap se nemůže zvednout za vlastní kšandy, ať se snaží sebevíc, vtloukal Cort do hlavy svým žákům, sotva Roland, Cuthbert, Alain a Jamie odrostli batolecímu věku. Cort hovořil veselým, sebejistým hlasem, který postupně, jak jeho poslední skupinka mladíků dorůstala ke zkouškám dospělosti, ztvrdl jako kámen. Ale třeba se Cort s těmi kšandami mýlil. Možná, za určitých okolností se za ně chlap *může* vytáhnout. Nebo porodit z vlastního pupku celý vesmír, jak prý učinil Gan. A King, jako spisovatel příběhů, copak nebyl stvořitelem? Jinak řečeno, když někdo tvoří, vyrábí něco z ničeho – vidí celý svět v zrnku písku čili vytahuje se za vlastní kšandy, ne?

A co dělá on, sedí si tu a spřádá dlouhé filosofické úvahy, zatímco dva z jeho tet jsou ztraceni?

„Rozjed' ten kočár,“ řekl Roland a snažil se nevnímat sladké bzučení, které slyšel – ať už to byl hlas Paprsku nebo hlas Gana Stvořitele, to nevěděl. „Musíme se dostat do Želví ulice v tom městečku Lovell a zjistit, jestli dokážeme najít cestu tam, kde je teď Susannah.“

A nejen kvůli Susannah. Jestli se Jakeovi podařilo uniknout těm příšerám v Jižanském prasátku, také poběží k místu, kde leží Susannah. O tom Roland nepochyboval.

Eddie sáhl po rychlostní páce – motor staré Cullumovy fordky přes všechno houpání nepřestal běžet –, ale potom mu ruka klesla. Otočil se a zachmuřeně se podíval na Rolanda.

„Copak tě trápí, Eddie? Ať je to, co chce, vysyp to rychle. Dítě už přichází – možná už přišlo. Brzy ji už nebudou potřebovat!“

„Já vím,“ hlesl Eddie. „Ale do Lovellu jet nemůžeme.“ Zašklebil se, jako by ho ta slova fyzicky zabořila. Roland si domyslel, že tomu tak nejspíš opravdu bylo. „Ještě ne.“

DVĚ

Chvilí mlčky seděli a poslouchali líbezný zpěv Paprsku, zpěv, který se chvílemi měnil v radostné hlasy. Hleděli do houstnoucích stínů mezi stromy, kde se skrývalo milion tváří a milion příběhů, ó ukažte nenalezené dveře, ukažte, co je ztraceno.

Eddie trochu očekával, že na něho Roland zařve – nebylo by to poprvé – nebo ho udeří do temene, jak to dělával pistolníkův dávný učitel Cort, když jeho žáci byli pomalí nebo neposlušní. Eddie v to skoro doufal. Pořádná rána do brady by mu mohla rozsvítit v hlavě, u Šardika.

Jenomže problém není v tupý palici a ty to víš, pomyslel si. Máš jasnější hlavu než on. Kdyby ne, mohl bys vypadnout z tohoto světa a vyrazit za svou ztracenou manželkou.

Nakonec Roland promluvil. „Tak o co jde? O tohle?“ Shýbl se a zvedl přeložený papír s ostrým rukopisem Aarona Deepneaua. Roland se na papír chvíli díval, potom ho mrskl Eddiemu do klína a znechuceně se ušklíbl.

„Víš přece, jak moc ji miluju,“ řekl Eddie potichu a napjatě. „To víš.“

Roland přikývl, ale nepodíval se na něj. Zdálo se, že si hledí na potrhané a zaprášené boty a špinavou podlahu pod sedadlem. Ty sklopené oči, ten pohled, který se ne a ne otočit k tomu, kdo si z Rolanda z Gileadu učinil skoro idol, nad tím vším Eddiemu Deanovi usedalo srdce. Přesto naléhal dál. Pokud někdy měli prostor pro chyby, ten čas minul. Hra se chýlila ke konci.

„Rozběhl bych se za ní v tu ránu, kdybych si myslel, že je to tak správný. Rolande, *bez váhání!* Ale my *musíme* dodělat práci v tomhle světě. Protože tenhle svět je jednosměrný. Když dneska, 9. července 1977 odejdeme, už nikdy se sem nebudeme moct vrátit. Budeme –“

„Eddie, to všechno jsme si už vysvětlili.“ Pořád se na něj nedíval.

„Ano, ale *rozumíš* tomu? Máme prostě jenom jednu kulku v hlavni, jenom jednu orizu v ruce. Hlavně proto jsme přijeli do Bridgtonu! Bůh je mi svědkem, že jsem chtěl jet do Želví ulice, jakmile nám o ní John Cullum pověděl, ale říkal jsem si, že nejdřív musíme zajet za tím spisovatelem a promluvit s ním. A měl jsem pravdu, že?“ Skoro prosil. „Že je to tak?“

Roland se na něho konečně podíval a Eddiemu se ulevilo. Už takhle to bylo těžké, *mizerné*, i bez toho odvráceného, sklopeného pohledu jeho dinha.

„A možná nesejde na tom, jestli se tu trochu zdržíme. Rolande, jestli se budeme soustředit na ty dvě ženy ležící vedle sebe na postelích – jestli se budeme soustředit na Suze a Miu, *tak jak jsme je viděli naposled* –, tak je možný, že se třeba napojíme na jejich příběh právě v tom bodě. Je to tak?“

Po dlouhém přemýšlení, během kterého si Eddie neuvědomoval, jestli se vůbec nadechl, pistolník přikývl. Nemohlo by se to stát, kdyby na Želví ulici našli to, čemu pistolník už dávno říkal „dveře starých“, protože takové dveře byly vždycky někomu *zasvěceny* a vždycky se otevíraly na stejné místo. Ale kdyby v Želví ulici v Lovellu měli najít nějaké *kouzelné* dveře, takové, které zde uvízly, když *Prim* opadl, pak by platilo, že by se mohli napojit tam, kde chtěli. Ale takové dveře dokážou být také zrádné. To zjistili na vlastní kůži v Jeskyni hlasů, když tamější dveře vtáhly do New Yorku Jakea a Callahana místo Rolanda a Eddieho a tím poslaly všechny jejich plány do Země devatenácti.

„Co ještě musíme udělat?“ zeptal se Roland. Podle hlasu se nezlobil, ale Eddiemu připadal unavený a nejistý.

„Nevím přesně, ale bude to perný. To ti zaručuju.“

Eddie vzal do ruky prodejní smlouvu a pochmurně se na ni zahleděl, tak jako všichni Hamletové v historii dramatu hleděli na lebku nebohého Yoricka. Potom se podíval znovu na Rolanda. „Tohle nám dává právo na tu prázdnou parcelu s růží. Potřebujeme to dostat k Mosesu Carverovi z Holmes Dental Industries. A kde je Moses? Nevíme.“

„Pokud jde o něj, Eddie, ani nevíme, jestli ještě žije.“

Eddie se divoce zachechtal. „Říkáš pravdu, říkám díky! Že bych to otočil, Rolande? Odvezu nás zpátky ke Stephenu Kingovi. Vydynamé z něho dvacet nebo třicet babek – protože, brácho, já nevím, jestli sis toho všiml, ale my dva nedáme dohromady ani vindru –, ale navíc, což je

důležitější, můžeme ho přinutit, aby nám připsal nějaký fakticky dobrý soukromý vočko, pořádnýho tvrdáka, kterej vypadá jako Bogart a s ničím se nemaže jako Clint Eastwood. Ať nám najde toho Carvera on!“

Potřásl hlavou, aby si ji projasnil. Bzukot hlasů, ten dokonalý protijed nesnesitelných todesových zvonků, mu sladce zněl v uších.

„Kristepane, moje manželka je v pořádným průšvihů někde vpředu v čase, co já vím, možná ji požírají zaživa upíři nebo ti upíři brouci, a já si tu sedím na venkovský silnici s chlapem, kterej ze všeho nejlíp umí střílet lidi, a snažím se vymyslet, jak založím nějakou zasranou korporaci!“

„Zklidni se,“ napomenul ho Roland. Když už se smířil s tím, že zůstane v tomto světě o něco déle, vypadal poměrně mírně. „Pověz mi, co cítíš, že musíme udělat, než setřeme z bot prach tohoto kde a kdy nadobro.“

A Eddie pověděl.

TŘI

Roland většinu z toho už slyšel, ale dosud si naplno neuvědomoval, v jak obtížné situaci se ocitli. Prázdná parcela na Druhé avenue jim patřila, ano, ale jejich vlastnictví se opíralo o ručně psaný dokument, který by u soudu těžko obstál, zvláště kdyby mocní z té budoucí společnosti Sombra na ně začali posílat právníky.

Eddie chtěl tu prodejní smlouvu dopravit k Mosesu Carverovi, pokud to bude možné, včetně informace, že jeho kmotřenka Odetta Holmesová – v létě roku 1977 již třináct let nezvěstná – žije a daří se jí dobře a ze všechno nejvíc si přeje, aby se Carver ujal poručnictví nejen samotné parcely, ale i konkrétní růže, která na ní roste.

Budou muset Mosese Carvera – pokud stále žije – přesvědčit natolik, aby včlenil takzvanou společnost Tet do Holmes Industries (nebo naopak). Ale to nestačilo! Zbytek života (a Eddie měl pocit, že Carver bude touhle dobou ve věku Aarona Deepneaua) by musel věnovat budování obří korporace, jejímž jediným cílem by bylo na každém kroku klást překážky dalším dvěma obrům, Sombře a North Central Positronics. Zadusit je, pokud to bude možné, a zabránit tomu, aby se z nich stalo monstrum, které zanechá své ničivé šlápoty po celém umírajícím Středosvětě a smrtelně poraní samotnou Temnou věž.

„Možná jsme měli nechat tu kupní smlouvu sai Deepneauovi,“ přemýšlel Roland, když si vyslechl Eddieho do konce. „Aspoň by dokázal vyhledat toho Carvera a zajít za ním a vyprávět jim o nás.“

„Ne, udělali jsme správně, když jsme si ji nechali my.“ To byla jedna z mála věcí, kterými si byl Eddie naprosto jist. „Kdybychom nechali ten papír Aaronu Deepneauovi, touhle dobou už by z něho byl jenom popel ve větru.“

„Věříš, že by Věž litoval toho obchodu a přemluvil přítele, aby listinu zničil?“

„Vím to,“ řekl Eddie. „Ale i kdyby Deepneau vydržel poslouchat, jak do něho starý přítel hučí celý hodiny, ‚Spal to, Aarone, přinutí mě a teď mě chtějí podfouknout, víš to stejně dobře jako já, spal to a pak zavoláme na ty *momsery* policajty‘ – myslíš, že by Moses Carver takový bláznivý historce uvěřil?“

Roland se žalostně usmál. „Myslím, že vůbec nepůjde o to, čemu uvěří, Eddie. Popřemýšlej chvílku, kolik z té naší bláznivé historie Aaron Deepneau opravdu slyšel?“

„Moc ne,“ souhlasil Eddie. Zavřel oči a přimáčkl si na ně klouby hřbetů rukou. Pořádně. „Napadá mě jenom jediná osoba, která by opravdu dokázala přesvědčit Mosese Carvera, aby udělal, o co ho budeme muset požádat, a ta má jinou práci. V roce 1999. A do té doby bude Carver po smrti, stejně jako Deepneau a možná i Věž.“

„Nu, tak co můžeme bez ní udělat? Co tě uspokojí?“

Eddie si myslel, že Susannah by se možná mohla vrátit do roku 1977 bez nich, protože ona zatím tento rok nenavštívila. No... sice sem todesovala, ale podle Eddieho se to nedalo tak docela počítat. Ale možná už byl pro ni tento rok zapovězený z toho prostého důvodu, že s ním a Rolandem tvořila ka-tet. Nebo z nějakého jiného důvodu. Eddie nevěděl. Studování klauzulí psaných drobným písmem nikdy nebylo jeho silnou stránkou. Už se chtěl Rolanda zeptat na názor, ale Roland promluvil dřív.

„Co náš dan-tete?“ zeptal se.

I když Eddie tomu výrazu rozuměl – znamenal nedorostlý bůžek nebo malý zachránce –, zpočátku nechápal, co tím Roland myslí. Pak pochopil. Copak jim jejich waterfordský dan-tete nepůjčil i tohle auto, ve kterém sedí, říkám díky? „*Cullum*? To mluvíš o něm, Rolande? O tom chlapovi se skříní plnou podepsaných baseballových míčků?“

„Říkáš pravdu,“ odpověděl Roland. Mluvil tím svým suchým tónem, který prozrazoval, že se nijak nebaví, ale naopak ztrácí trpělivost. „Nemusíš nad tím nápadem zase tolik jásat.“

„Ale... přece jsi mu poručil, aby odjel! A on souhlasil!“

„A jak moc nadšený ti připadal z vyhlídky, že pojedje za svým přítelem do Vermongu?“

„Vermontu,“ opravil ho Eddie a nedokázal zakrýt úsměv. Ale bez ohledu na úsměv ze všeho nejvíc cítil děs. Napadlo ho, že to ohavné škrábání, které v duchu slyší, vyluzuje Rolandova pravá ruka s dvěma prsty, ohledávající základnu hlavně pistole.

Roland pokrčil rameny, jako by říkal, že je mu jedno, jestli Cullum chtěl jet do Vermontu nebo panství Garlan. „Odpověz mi na otázku.“

„No...“

Cullum se nad tím nápadem vlastně netvářil nijak nadšeně. Úplně od první chvíle se choval spíš jako jeden z *nich* než jeden z pojídačů trávy, mezi kterými žil (Eddie poznal pojídače trávy velmi snadno, protože sám k nim patřil, než ho Roland nejprve unesl a potom mu začal udělovat vražedné lekce). Cullum byl pistolníky očividně okouzlen a zajímal se o to, co dělají v jeho městečku. Ale Roland uměl prosadit, co chtěl, a lidé ho tak nějak poslouchali.

Zavrtěl prsty na pravé ruce, bylo to jeho staré netrpělivé gesto. *Dělej, u tvého otce. Ser, nebo slez z prkna.*

„Myslím, že ve skutečnosti se mu moc nechtělo,“ řekl Eddie. „Ale to neznámá, že je ještě doma v East Stonehamu.“

„Ale je. *Neodjel.*“

Eddiemu se podařilo zabránit tomu, aby mu poklesla brada, jen za cenu jistého úsilí. „Jak to můžeš vědět? Nahlížíš mu do mysli, je to tak?“

Roland zavrtěl hlavou.

„Tak jak –“

„Ka.“

„Ka? *Ka?* Co má *tohle* sakra znamenat?“

Roland měl ztrhanou a unavenou tvář, pod opálením byl bledý. „Koho jiného známe v tomto koutu světa?“

„Nikoho, ale –“

„Pak je to on.“ Roland mluvil bez výrazu, jako by dítěti vysvětloval nějakou očividnou životní pravdu: nahoře je nad hlavou, dole je tam, kde se nohama opíráš o zem.

Eddie se mu už chystal říct, že je to hloupost, že je to pověřivost nejhrubšího zrna, ale pak se rozmyslel. Když nepočítá Deepneaua, Věže, Stephena Kinga a toho strašného Jacka Andoliniho, byl John Cullum opravdu jediným člověkem, kterého znali v tomto koutu světa (nebo v tomto patře Věže, pokud je vám taková představa více vhod). A po tom všem, čeho byl Eddie svědkem za posledních pár měsíců – sakra, za poslední *týden* –, měl snad nějaké právo ohrnovat nos nad pověřivostí?

„Dobře,“ připustil Eddie. „Asi bychom to měli vyzkoušet.“

„Jak se s ním spojíme?“

„Můžeme mu z Bridgtonu zatelefonovat. Jenže Rolande, v knížkách žádná vedlejší postava jako John Cullum *nikdy* nevystartuje z lavičky, aby zachránila zápas. To by vypadalo nereálně.“

„Vím určitě,“ řekl Roland, „že v životě se to stává každou chvíli.“ A Eddie se zasmál. Co jiného sakra mohl dělat? Bylo to tak dokonale *rolandovské*.

ČTYŘI

BRIDGTON HLAVNÍ ULICE 1

JEZERO HIGHLAND 2

HARRISON 3

WATERFORD 6

SWEDEN 9

LOVELL 18

FRYEBURG 24

Zrovna tento oznamovatel míjeli, když Eddie řekl: „Prohrabej se trochu přihrádkou na rukavice, Rolande. Koukni se, jestli nám ka nebo Paprsek nebo něco nenechalo pár drobných na telefonní budku.“

„Rukavice? Myslíš tady tu destičku?“

„Jo.“

Roland se nejprve pokusil otočit chromovaným knoflíkem vpředu, potom pochopil systém a stiskl ho. Uvnitř byl neskutečný binec, který

krátké levitování fordky nijak nevylepšilo. Ležely tam potvrzenky od kreditní karty, velmi stará tuba čehosi, co Eddie odhadl na „zubní pastu“ (Roland poměrně zřetelně rozeznal slova **HOLMES DENTAL**), jakousi fotogr-frafií s usměvavou holčičkou – asi Cullumova neteř – na poníku, krátkou tyč, kterou zprvu považoval za výbušninu (Eddie říkal, že je to nouzová baterka), časopis, který se jmenoval zřejmě YANKME... a krabice od doutníků. Roland nedokázal pořádně vyluštit slovo, které na ní bylo napsáno, ale vypadalo jako *dobasy*. Ukázal krabičku Eddiemu a tomu se rozsvítily oči.

„Stojí tam *drobasy*,“ vysvětlil. „Možná máš s Cullumem a ka pravdu. Otevři ji, Rolande, jestli ráčíš.“

Dítě, které věnovalo tuto krabičku jako dárek, vyrobilo vpředu roztomilou (a trochu nešikovnou) západku, aby víčko drželo zavřené. Roland západku posunul, otevřel krabičku a ukázal Eddiemu hrst stříbrných mincí. „Stačí to, aby ses dovolal do domu sai Culluma?“

„Jo,“ řekl Eddie. „S tím bych se možná dovolal až do Fairbanksu na Aljašce. Ale bude nám to úplně k ničemu, jestli už Cullum uhání do Vermontu.“

PĚT

Náměstíčko v Bridgtonu tvořila z jedné strany drogerie a pizzerie, z druhé strany kino (Kouzelná lucerna) a obchodní dům (Reny's). Mezi kinem a obchodním domem byl malý výklenek, kde stály lavičky a tři telefonní budky.

Eddie se prohrábl Cullumovou krabicí drobných a vysázel Rolandovi šest dolarů ve čtvrtáčích. „Zajdeš tamhle,“ ukázal na drogerii, „a koupíš mi lahvičku aspirinu. Poznáš ho, když ho uvidíš?“

„Astin. Poznám ho.“

„Chci nejmenší balení, jaký budou mít, protože šest babek fakt není moc. Potom půjdeš vedle, tam kde mají ceduli Bridgtonská pizza a sendviče. Pokud ti pořád zůstane aspoň šestnáct těchhle mincí, řekneš jim, že chceš *maxíka*.“

Roland přikývl, ale Eddiemu to nestačilo. „Řekni to nahlas.“

„Masíka.“

„*Maxíka*.“

„*Masssika*.“
„Ma-“ Eddie se odmlčel. „Rolande, řekni meníčko.“
„Meníč-ko.“
„Dobře. Takže jestli ti zbyde aspoň šestnáct čtvrtáků, řekni si o meníčko. Dokážeš říct ‚hodně máji‘?“
„Hodně máji.“
„Jo. Jestli ti zbude míň než šestnáct, řekni si o salámový a sýrový sendvič. *Sendvič*, ne popkin.“
„Salámy sendyč.“
„Skoro tak. A jinak nic neříkej, jenom pokud nebude absolutně vyhnutí.“

Roland přikývl. Eddie měl pravdu, bude lepší, když nebude mluvit. Lidi poznají, v hloubi duše, na první pohled, že není zdejší. Taky mu půjdou instinktivně z cesty. Líp je nedráždit.

Pistolník spustil ruku k levému boku, když se chystal vystoupit na ulici, byl to starý zvyk, který mu tentokrát nepřinesl žádný klid: oba revoly byly v kufru Cullumovy fordky, zabalené v nábojových pásech.

Než konečně vyrazil, Eddie ho chytil za rameno. Pistolník se prudce otočil, obočí pozvednuté, bledý pohled upřený na přítele.

„Máme v našem světě jedno úsloví, Rolande – tonoucí se stébla chytá.“

„A co to znamená?“

„Tohle všechno,“ řekl Eddie chmurně. „To, co právě děláme. Popřej mi štěstí, kámo.“

Roland přikývl. „Tak, to činím. Nám oběma.“

Už se chtěl znovu otočit, ale Eddie ho znovu zavolal. Tentokrát už se Roland tvářil trochu netrpělivě.

„Až budeš přecházet ulici, ať tě něco nepřejede,“ nabádal ho Eddie a potom dodal po způsobu Johna Culluma: „Je tu víc luftáků než blech na psovi. A nejezděj na koních.“

„Jdi volat, Eddie,“ řekl Roland a pak přešel bridgtonskou hlavní ulici pomalu a rozvážně, stejným širokým krokem, kterým přešel tisíc jiných hlavních ulic v tisíci městečkách.

Eddie se za ním díval, potom se otočil k telefonu a přečetl si návod. Pak zvedl sluchátko a vytočil číslo informací.

ŠEST

Neodjel, řekl pistolník na adresu Johna Culluma s neochvějnou jistotou. A proč? Protože Cullum byl na konci řady, neměli tu nikoho jiného, komu by zatelefonovali. Jinými slovy, to zatracené staré ka Rolanda z Gileadu. Chvilku čekal, než slečna na informacích zahuhlala Cullumovo číslo. Eddie se ho pokusil zapamatovat – vždycky měl dobrou paměť na čísla, Henry mu někdy říkal „náš Ajnštánek“ –, ale tentokrát se nemohl na tuto schopnost spolehnout. Zdálo se, že se něco stalo buď všeobecně s jeho myšlením (čemuž nevěřil), nebo s jeho schopností zapamatovat si určité artefakty z tohoto světa (což se jaksi dělo). Když požádal o číslo podruhé – a tentokrát si ho napsal do vrstvy prachu na policiče v telefonní budce – Eddieho maně napadlo, jestlipak by ještě dokázal přečíst román nebo sledovat zápletku filmu podle sledu obrázků na plátně. Skoro o tom pochyboval. Ale záleželo na tom? V Kouzelné lucerně vedle dávali *Hvězdné války* a Eddie si pomyslel, že jestli dojde na konec své životní stezky a ocitne se na mýtině, aniž se podruhé podívá na Luka Skywalkera a znovu si poslechne sípavý dech Darth Vadera, zas tak moc se nestane.

„Díky, paní,“ řekl do telefonu a už se chystal vytočit nové číslo, když se za ním ozvala řada výbuchů. Eddie se prudce otočil, srdce se mu okamžitě prudce rozběhlo, pravá ruka hmátla k boku, a čekal, že uvidí Vlky nebo ohaře nebo možná toho parchanta Flagga –

Uviděl auto se stahovací střechou plné rozesmátých středoškoláků s prázdnými, opálenými tvářemi. Jeden z nich právě vyhodil na ulici šňůrku praskavých žabek, které mu zbyly od Čtvrtého července – kluci v jeho věku v Calla Bryn Sturgisu by tomu říkali bengálky.

Kdybych měl u sebe pistoli, možná bych pár těch bejčeků zastřelil, pomyslel si Eddie. *Mluvíš blbosti, vzpamatuj se.* Ano. Dobře. Ale třeba by to neudělal. Každopádně si musel připustit, že pro civilizovanější končiny představuje jisté nebezpečí.

„S tím se dá žít,“ zamumlal Eddie a potom dodal oblíbenou radu velkého mudrce a zasloužilého feťáka pro drobné životní problémy: „*Neřeš to.*“

Na staromódním telefonu s ciferníkem vytočil číslo Johna Culluma, a když ho umělý hlas – možná pra-pa-pa-pa-pa-pa-prababička Blainea Mona

– požádal, aby vhodil devadesát centů, Eddie vhodil do zdířky celý dolar. No co, sakra, zachraňoval svět.

Telefon zazvonil jednou... dvakrát... a někdo ho zvedl!

„Johne!“ zaječel skoro Eddie. „To je sakra klika! Johne, tady je –“

Ale hlas na druhém konci drátu už mluvil. Eddie, dítě konce osmdesátých let, ihned poznal, že tohle nevěští nic dobrého.

„– dovolali jste se k Johnu Cullumovi z Cullumova kempu a opravny,“ prohlásil Cullumův hlas svým známým protahovaným yankeeským přízvukem. „Trochu nakvap sem musel vypadnout, žejo, a nemám fakticky ani páru, kdy se vrátím. Jestli vás to zaskočilo, tak se omlouvám, ale můžete zavolat Garymu Crowellovi na 926 5555, nebo k Juniorovi Barkerovi na 929 4211.“

Eddieho počáteční úlek přešel – přešéel, jak by řekl Cullum – někdy ve chvíli, kdy mužský nejistý hlas na záznamníku Eddiemu říkal, že on, Cullum, nemá ani páru, kdy se vrátí. Protože Cullum tam byl, v tom svém hobitím domku na západním břehu jezírka Keywadin, buď seděl na své důkladně polstrované hobití pohovce nebo v některém podobně vycpaném hobitím křesílku. Seděl tam a sledoval vzkazy na svém nepochybně vachrlatém záznamníku ze sedmdesátých let. A Eddie to věděl, protože... inu...

Prostě to věděl.

Primitivní nahrávka nemohla úplně zamaskovat potměšilý humor, který se na konci vzkazu vkradl do Cullumova hlasu. „Ale jestli si rádi pokecáte sami se sebou, můžete mi nechat vzkaz, až to pípne. Ať je krátkej.“ Poslední slovo znělo *kóóíkej*.

Eddie počkal na pípnutí a potom řekl: „Tady je Eddie Dean, Johne. Já vím, že tam jsi, a myslím, žes čekal, až zavolám. Neptej se mě, *proč* si to myslím, protože to fakticky nevím, ale –“

Eddie uslyšel hlasité cvaknutí a potom Cullumův hlas – živý hlas: „Nazdar, synku, staráš se mi dobře o auto?“

Eddie byl chvíli tak popletený, že nemohl odpovědět, a protože v podání Cullumova východního přízvuku zněla ta otázka docela jinak: *Sereš se mi dabřa óto?*

„Chlapče?“ naléhal Cullum trochu polekaně. „Seš tam ještě?“

„Jo,“ řekl Eddie, „a ty taky. Myslel jsem, že už frčíš do Vermontu.“

„No, něco ti povím. Tady jsme nezažili takový vzrůšo jako dnes snad od třiadvacátýho roku, kdy shořel South Stoneham Shoe. Policajti zablokovali všechny silnice z městečka.“

Eddie byl přesvědčený, že policie místní lidi pouští, pokud se prokážou platnými doklady, ale teď měl na srdci něco jiného. „Chceš mi namluvit, že nedokážeš najít cestu z toho městečka, abys nezahlídl jedinýho policajta, i kdyby se ti zachtělo?“

Na okamžik se rozhostilo ticho. V tom tichu si Eddie uvědomil, že u lokte mu kdosi stojí. Neotočil se, aby se podíval. Byl to Roland. Kdo jiný v tomto světě by byl cítit – nepatrně, ale nepochybně – jiným světem?

„Nó,“ protáhl Cullum konečně. „Možná znám pár lesních cest, který vedou kolem Lovellu. Bylo suchý léto, takže bych po nich dodávkou asi projel.“

„Pár?“

„No, řekněme tři, čtyři.“ Další pomlka, kterou Eddie nepřerušoval. Moc dobře se bavil. „Pět nebo šest,“ opravil se Cullum, ale Eddie se rozhodl, že ani na to neodpoví. „Osm,“ řekl Cullum konečně, a když se Eddie zasmál, Cullum se přidal. „Co máš na srdci, synku?“

Eddie pohlédl na Rolanda, který ve dvou zbývajících prstech pravačky držel lahvičku aspirinu. Eddie si ji vděčně vzal. „Chci, abys přijel do Lovellu,“ řekl Cullumovi. „Vypadá to, že si přece jenom ještě budeme muset poklábosit.“

„Nojo, se mi zdá, že jsem to musel cejtít v kostech,“ řekl Cullum, „i když jsem si to vůbec neuvědomoval. Pořád dokola jsem si mlel, ‚Brzo už musím vyjet do Montpellieru,‘ ale pořád jsem tu měl na práci tohle nebo tamto. Kdybys zavolal před pěti minutama, měl bych obsazíno –volal jsem Charliemu Beemerovi. V tom obchodě to byla jeho manželka a švagrová, který tam zabili, víš. A pak mě napadlo, ‚Ale sakra, ještě to tady celý pořádně zametu, než si hodím náradí na dodávku a vyrazím.‘ Prostě říkám, že jsem si to neuvědomoval, ale od chvíle, co jsem se sem vrátil, jsem v hloubi duše asi čekal, že zavoláte. Kde jste? V Želví ulici?“

Eddie odklopil víčko lahvičky s aspirinem a dychtivě se zahleděl na tabletky. Jednou feťák, vždycky feťák, to musel uznat. I když šlo jenom o takovýto materiál. „Nojó,“ řekl s jazykem jenom líně opřeným o patro. Od chvíle, kdy poznal Rolanda v tryskáči Delta, který sestupoval na Kennedyho letiště, se naučil slušně napodobovat místní dialekty. „Říkal

jsi, že ta ulice je jenom smyčka dlouhá dvě míle u silnice číslo sedum, je to tak?“

„To jsem říkal. Na Želví je pár moc pěkných baráků.“ Na chvíli se zamyšleně odmlčel. „A spousta jich je na prodej. Poslední dobou se v tom kraji objevilo hodně příchozích. O tom jsem se asi taky zmiňoval. Takový věci lidi znervózňují a aspoň ti bohatí si můžou dovolit odjet někam, kde můžou v noci spát.“

Eddie už nevydržel: vytáhl tři aspiriny, vhodil si je do úst a vychutnával hořkou chuť, když se mu začaly rozpouštět na jazyku. I když ho rány bolely jako čert, snesl by dvakrát tolik, kdyby uslyšel Susannah. Ale ta mlčela. Měl dojem, že jejich spojení, beztak náhodné, zmizelo s příchodem Miina prokletého děcka.

„Chlapci, možná by nebylo špatný, kdybyste si nechali bouchačky při ruce, až pojedete do Želví ulice v Lovellu,“ řekl Cullum. „Pokud jde o mě, já si akorát hodím brokovnici do dodávky, než prásknu do koní.“

„Proč ne?“ souhlasil Eddie. „Dívej se pak po svém autáku, budeme někde na tý objížďce, jo? Najdeš nás.“

„Nojo, ta stará fordka mi už chyběla,“ notoval si s ním Cullum. „Něco mi pověz, synku. Do Vermontu nepojedu, ale mám pocit, že mě chcete poslat někam jinam, jestli budu ochotnej. Nechceš mi říct, kam?“

Eddieho napadlo, že Mark Twain by mohl nazvat další kapitolu nepochybně barvitého života Johna Culluma *Maineský Yankee na dvoře Karmínového krále*, ale rozhodl se, že to neudělá. „Byl jsi už někdy v New Yorku?“

„Ty blaho, to víš že jo. Dostal jsem dvoudenní opuštěák, když jsem byl na vojně.“

Vujně, zaznělo legračně. „Zašel jsem si do Radio City Music Hall a Empire State Building, víc se nepamatuju. Ale musel jsem navštívit ještě pár dalších turistických atrakcí, protože mi z peněženky zmizelo třicet dolarů a za pár měsíců mi našli docela slušnýho tripla.“

„Tentokrát budeš mít tolik práce, že tripla nestihneš. Vezmi si taky kreditky. Víím, že je máš, protože jsem se podíval na účty v přihrádce na rukavice.“ Pocítil skoro šílené nutkání protahovat slova stejně jako Cullum.

„Je tam binec, co?“ zeptal se Cullum klidně.

„Nojo, vypadá to tam, jako by si tam pes schoval rozžvejkáný boty. Takže nashle v Lovellu, Johnne.“ Eddie zavěsil. Podíval se na sáček, který Roland nesl, a zvedl obočí.

„Je to salámy a sýrový sendyč,“ oznámil Roland. „Se spoustou máji, i když netuším, co to je. Osobně bych dal přednost omáčce, která tolik nepřipomíná mlíčí, ale ať ti slouží.“

Eddie obrátil oči v sloup. „Páni, ty fakt umíš nadělat chutě.“

„To říkáš?“

Eddie si musel znovu připomenout, že Roland nemá skoro žádný smysl pro humor. „Říkám, říkám. Jedem. Já si můžu sníst svůj sendvič se sýrem a mlíčím za jízdy. Taky si potřebujeme promluvit o tom, jak to navlíkneme.“

SEDM

Dohodli se, že to navléknou tak, že Johnu Cullumovi povědí ze svého příběhu tolik, kolik jeho důvěřivost (a zdravý rozum) unese. Potom, jestli všechno půjde dobře, mu svěří tu životně důležitou kupní smlouvu a pošlou ho za Aaronem Deepneauem. S přísným pokynem zajistit, aby s Deepneauem mluvil bez přítomnosti Calvina Věže, kterému se nedalo tak docela důvěřovat.

„Cullum a Deepneau můžou společně vystopovat Mosese Carvera,“ řekl Eddie, „a myslím, že můžu Cullumovi poskytnout dost informací o Suze – soukromý věci –, aby Carvera přesvědčil, že Suze stále žije. Ale potom... no, hodně záleží na tom, jak ti dva chlapi budou umět přesvědčovat. A jak moc stojí o to, aby podzim svého života věnovali službě společnosti Tet. Hele, třeba nás ještě překvapí! Neumím si sice Culluma představit v obleku a šlajfce, ale cestovat po Státech a házet Sombře klacky pod nohy?“ Zamyslel se, naklonil hlavu, potom s úsměvem přikývl. „Jo. To si umím představit docela dobře.“

„Z kmotra Susannah bude nejspíš taky stařík,“ poznamenal Roland. „Jenom bude trochu jiná nátura. Takoví chlapi často mluví vlastním jazykem, když jsou an-tet. Možná budu moct Johnu Cullumovi dát něco, co pomůže Carvera přesvědčit, aby se přidal k nám.“

„Sigul?“

„Ano.“

Eddieho to zaujalo. „Jakej?“

Ale než stačil Roland odpovědět, spatřili něco, co donutilo Eddieho dupnout na brzdy. Už byli v Lovellu, na silnici číslo 7. Před nimi se po krajnici nejistě potácel jakýsi starý muž se zacuchanými a rozevlátými bílými vlasy. Na sobě měl pytlovitý kus špinavé látky, kterému se rozhodně nedalo říkat šaty. Vyhublé paže a nohy měl pokryty dlouhými škrábanci. Byly na nich také boláky, živé a temně červené. Nohy měl bosé, takže bylo vidět, že místo prstů má ohavné žluté pařáty, které vypadaly nebezpečně. Pod jednou paží svíral jakýsi dřevěný předmět ježící se třískami, možná to byla polámaná lyra. Eddie si pomyslel, že nikdo by se tu nemohl vyjímat nepatřičněji než tento cizinec, na této silnici, kam se opěšale občas vydávali jenom zachmuření běžci, očividně „luftáci“, vždy v perfektně sladěných joggingových šortkách, kšiltovce a tričku (jeden běžec měl na tričku nápis **NESTRÍLEJTE TURISTY**).

Tvor, který se šoural po krajnici silnice číslo 7, se k nim otočil a Eddiemu uklouzl vyděšený výkřik. Oči se mu slévaly nad kořenem nosu a připomínaly dvoužlutkové vejce na pánvi. Z jedné nosní dírky mu trčel tesák jako kostěný šušně. Ale nejhorší byla kalná zelená zář, která vycházela tomu tvorovi z obličeje. Jako by měl kůži natřenou tenkou vrstvou fosforeskující kaše.

Uviděl je a okamžitě utekl do lesa, rozbitou lyru v běhu zahodil.

„*Kriste!*“ vyrazil Eddie. Pokud byl tohle příchodí, doufal, že už nikdy nepotká dalšího.

„Zastav, Eddie!“ zařval Roland a vzápětí se opřel dlaní o přístrojovou desku, protože stará Cullumova fordka smykem a v oblaku prachu zastavila v místě, kde ten tvor zmizel.

„Otevři nákladový prostor,“ poručil Eddiemu a už vystupoval ven. „Dej sem mého vdovaře.“

„Rolande, máme trochu naspěch a na Želví ulici je to ještě tři míle na sever. Fakticky si myslím, že bychom měli –“

„*Zavři tu svou hloupou hubu a podej mi ho!*“ zaburácel Roland a pak se rozběhl k okraji lesa. Zhluboka se nadechl, a když zakřičel za utíkajícím tvorem, naskočila Eddiemu na pažích husí kůže. Už několikrát slyšel Rolanda mluvit podobným hlasem, ale v mezidobí snadno zapomněl, že Rolandovi v žilách koluje královská krev.

Pronesl několik vět, kterým Eddie nerozuměl, až na tu poslední: „Předstup, potomku Rodericka, ty zkažený, ty ztracený, a slož poklonu mně, Rolandovi, synu Stevenovu z rodu Eldů!“

Chvilku se nic nedělo. Eddie otevřel kufr fordky a přinesl Rolandovi pistoli. Roland si ji připnul, aniž se na Eddieho podíval, natož aby mu slovem poděkoval.

Uplynulo možná půl minuty. Eddie už se chystal něco prohodit. Ale sotva otevřel ústa, zaprášené listí na stromech u silnice se zatřásl. A za chvilku se ten zparchantělý tvor znovu objevil. Potácel se s hlavou sklopenou. Vpředu na úboru se mu šířila vlhká skvrna. Eddie cítil odporný pach moči, pronikavý a čpavý.

Přesto tvor poklekl a pozvedl znetvořenou ruku k čelu, beznadějně gesto poddaného, ze kterého se Eddiemu chtělo brečet. „Bud' zdrav, Rolande z Gileadu, Rolande z Eldů! Ukážeš mi nějaký sigul, můj milý?“

V městečku zvaném River Crossing žila jedna stará žena, která si říkala teta Talitha, a ta dala Rolandovi stříbrný křížek na jemném stříbrném řetízku. Roland ho od té doby nosil na krku. Nyní si sáhl za košili a ukázal křížek klečícímu tvorovi – pomalému mutantovi, který umíral na nemoc z ozáření, o tom byl Eddie přesvědčen – a tvor chraplavě vykřikl úžasem.

„Toužíš po klidu na konci svého putování, potomku Rodericka? Toužíš po míru na mýtině?“

„Tak, můj milý,“ vzlykl tvor a pak začal drmolit jakýmsi divným jazykem, kterému Eddie nerozuměl. Eddie se rozhlédl oběma směry po silnici číslo 7, čekal, že tudy někdo pojede – přece jenom letní sezóna byla v plném proudu –, ale nezahlédl vůbec nikoho. Aspoň chvilku se jich štěstí drželo.

„Kolik vás je v těchto končinách?“ skočil Roland příchozímu do řeči. Zároveň natáhl revolver a pozvedl ten starý smrtící stroj tak, že si ho opřel o košili.

Potomek Roderickův nezvedl oči, jenom máchl rukou k obzoru. „Delah, pistolníku,“ řekl, „protože zde jsou světy tenké, řekni *anrokon fa, sey-sey desene fanno billet kobair ken. I Chevin devar dan do*. Protože nad nimi cítím žal. *Ken-toi, ken-teh, ken Diskordie, aven la kam mah ken. May-mi? Iffina lah vainen, eth-*“

„Kolik *dan devar*?“

Chvilku o Rolandově otázce přemýšlel, potom roztáhl prsty (*bylo jich deset, všiml si Eddie*), a to gesto opakoval pětkrát. Padesát. I když čeho padesát, to Eddie nevěděl.

„Diskordie?“ zeptal se Roland ostře. „To opravdu říkáš?“

„Ach ano, to říkám já, Chevin z Chayvenu, syn Hamila, pěvec Jižních plání, které bývaly mým domovem.“

„Řekni jméno města, které stojí u hradu Diskordie, a já tě propustím.“

„Ach, pistolníku, tam jsou všichni mrtvi.“

„To nemyslím. Řekni.“

„Fedik!“ vykřikl Chevin z Chayvenu, potulný *musica*, kterého by nikdy nenapadlo, že svůj život skončí na takovém vzdáleném, divném místě – nikoli na pláních Středosvěta, ale v horách západního Maine. Náhle pozvedl hrůznou, svítící tvář k Rolandovi. Doširoka rozpřáhl paže, jako by byl ukřižován. „*Fedik na opačné straně Hromové tišiny, na stezce Paprsku! V Šardik, V Maturin, cesta k Temné v-*“

Rolandův revolver jedinkrát promluvil. Kule zasáhla klečícího tvora doprostřed čela a tím dokonala zkázu jeho zrůzněného obličeje. Tvor odletěl vzad a Eddie si všiml, že jeho tělo se mění v zelenavý dým, průhledný jako sršání křídlo. Na okamžik Eddie viděl, jak se zuby Chevina z Chayvenu vznášejí jako přízračný korálový kruh, a pak zmizely také.

Roland zastrčil revolver zpátky do pouzdra, potom natáhl dva zbývající prsty na pravé ruce před sebe a pak těsně před obličej, podle Eddieho to bylo žehnajícím gesto jako vyšíté.

„Dojdi míru,“ pronesl Roland. Potom si odepjal pás s pistolí a začal do něho zbraň znovu balit.

„Rolande, to byl... to byl pomalý mutant?“

„Tak, myslím, že tak by se to dalo říct, ubohý stařík. Ale Roderickové pocházejí ze vzdálenějších krajů, než které jsem kdy poznal, i když než se svět hnul, skládali pocty Arturu Eldovi.“ Otočil se k Eddiemu, modré oči v unaveném obličejí mu svítily. „Fedik je místo, kam se Mia odebrala porodit dítě, o tom nepochybují. Tam odvěkla Susannah. K poslednímu hradu. Nakonec budeme muset zpátky do Hromové tišiny, ale nejdřív se musíme dostat do Fediku. Je dobré, že jsme se to dozvěděli.“

„Říkal, že kvůli komusi cítí žal. Kvůli komu?“

Roland jenom zavrtěl hlavou, Eddiemu na otázku neodpověděl. Kolem prohučel nákladňák coca-coly a daleko na západě zarachotil hrom.

„Fedik Diskordie,“ zamumlal místo odpovědi pistolník. „Fedik Červené smrti. Jestli budeme moci zachránit Susannah – a Jakea –, budeme se vracet do Cally. Ale až tam skončíme, budeme pokračovat. A až se znovu otočíme na jihovýchod...“

„Tak co?“ zeptal se Eddie stísněně. „Co pak, Rolande?“

„Pak už nás nic nezadrží, dokud nedojdeme k Věži.“ Natáhl ruce a díval se, jak se nepatrně chvějí. Potom pohlédl na Eddieho. V obličejí byl unavený, ale nebojácný. „Ještě nikdy jsem nebyl tak blízko. Slyším, jak mi do uší šeptají všichni moji ztracení přátelé a jejich ztracení otcové. Šeptají, jako Věž dýchá.“

Eddie se chvíli díval na Rolanda, fascinovaný a vyděšený, a potom to kouzlo přerušil, ale musel se téměř fyzicky namáhat. „No jo,“ řekl a zamířil zpátky k místu řidiče fordky, Jestli ti některý ten hlas napoví, co říct Cullumovi – jak ho nejlíp přesvědčit o tom, co chceme –, tak mi rozhodně dej vědět.“

Eddie nastoupil do auta a zavřel dveře, než Roland stačil odpovědět. V duchu neustále viděl, jak Roland sklání svůj velký revolver. Viděl ho, jak míří na klečící postavu a tiskne spoušť. Toto byl muž, kterého Eddie nazýval svým dinhem a přítelem. Ale mohl by prohlásit aspoň s trochou jistoty, že Roland by totéž neudělal s ním... nebo Suze... nebo Jakem... kdyby mu srdce povědělo, že ho to přivede blíž k Věži? To by prohlásit nemohl. A přesto s ním půjde dál. Byl by šel, i kdyby si byl v hloubi duše jist – ach, Bože chraň! –, že Susannah je mrtvá. Protože musel. Protože Roland se mu stal něčím mnohem víc než dinhem nebo přítelem.

„Otcem,“ zamumlal Eddie potichu, těsně než Roland otevřel vedlejší dveře a nasedl.

„Promluvil jsi, Eddie?“ zeptal se Roland.

„Ano,“ řekl Eddie. „Pocem už. Přesně tohle jsem říkal.“

Roland přikývl. Eddie znovu zařadil rychlost a vyrazil s fordkou k Želví ulici. Hrom znovu zarachotil – sice stále v dálce, ale přece jen o něco blíž.

Kapitola IV

Dan-tete

JEDNA

Zatímco se čas příchodu dítěte blížil, Susannah Deanová se rozhlížela a znovu počítala své nepřátele, jak ji Roland naučil. *Nikdy nesmíš tasit, říkával, dokud nevíš, kolik jich je proti tobě nebo dokud se nepřesvědčíš, že to nemůžeš zjistit, nebo dokud se nerozhodneš, že přišel tvůj čas umřít.* Kéž by se nemusela zároveň potýkat s tou strašnou přilbou na hlavě, která jí pronikala do myšlenek, ale ať už byl účel přístroje jakýkoli, zdálo se, že ho nijak neznepokojuje snaha Susannah spočítat všechny, kdo očekávali Miina chlapíčka. A to bylo dobře.

Byl tam Sayre, ten velel. *Ničemný* muž, uprostřed čela mu pulsovala červená skvrna. Pak tam byl Scowther, doktor skloněný mezi Miinými nohama, připravený celebrovat porodu. Sayre doktora srovnal, když Scowther projevil trochu moc zpupnosti, ale nejspíš mu tím výkonnost nijak neomezil. Kromě Sayrea tam bylo pět dalších ničemných mužů, ale Susannah zaslechla jenom dvě jména. Ten s buldočími sanicemi a mohutným, vyklenutým břichem byl Haber. Vedle Habera stál ptačí tvor s hlavou porostlou hnědým peřím a zlýma, pichlavými očima dravce. Zdálo se, že tento tvor se jmenuje Jey nebo snad Gee. To znamenalo sedm, všichni ozbrojeni čímsi, co vypadalo jako automatické pistole, a ty měli v dokařských smyčkách. Scowtherovi nedbale visela vzadu zpod bílého pláště pokaždé, když se shýbl. Susannah už si poznamenala, že ten bude její.

Kromě toho se tam nacházely tři bledé, pozorné, humanoidní bytosti, které stály za Miou. Byly obklopeny tmavě modrou aurou, takže to byli upíři, tím si byla Susannah docela jistá. Nejspíš třetího typu, jak říkal Callahan. (Pěre se o nich kdysi zmiňoval jako o průzkumných žralocích). To už bylo deset. Dva upíři měli kuše, třetí jakýsi elektrický meč, v této

chvíli ztlumený na malý plamen. Kdyby se jí podařilo sebrat Scowtherovi pistoli (až mu ji sebereš, zlato, opravila se – četla *Moc pozitivního myšlení* a stále věřila každému slovu, které reverend Peale napsal), obrátí ji nejprve proti muži s tím elektrickým mečem. Jenom bůh ví, jakou škodu by taková zbraň mohla napáchat, ale Susannah Deanová to nemínila zjišťovat.

Byla zde také ošetřovatelka s hlavou veliké hnědé krysy. Pulsující červené oko uprostřed čela přivedlo Susannah na myšlenku, že většina ostatních ničemných *folken* nejspíš nosí lidské masky, aby neplašili kořist, když se plíží ulicemi New Yorku. Pod nimi možná vůbec nevypadají jako krysy, ale byla si docela jistá, že nikdo z nich se nepodobá Robertu Gouletovi. Ošetřovatelka s krysí hlavou jako jediná z přítomných neměla zbraň, aspoň Susannah žádnou neviděla.

Celkem jedenáct nepřátel. Jedenáct v této rozlehlé a téměř pusté nemocnici, která se docela určitě nenacházela v podzemí Manhattanu. A pokud je měla vyřídit, bude to muset zvládnout ve chvíli, kdy se budou obírat Miiným děckem – jejím převzácným *chlapíčkem*.

„Už přichází, doktore!“ vykřikla nervózně ošetřovatelka, celá u vytržení.

A přicházel. Susannah přestala počítat, protože ji zaplavila dosud nejhorší bolest. Zaplavila je obě. Pohřbila je. Společně zakřičely. Scowther přikazoval Mie, aby *zatlačila*, aby *zatlačila*, *TEĎ!*

Susannah zavřela oči a také se do toho opřela, protože to bylo i její dítě... nebo bývalo. Když cítila, jak z ní bolest odtéká jako voda ve víru černé výlevky, zažila nejhlubší žal, jaký kdy poznala. Protože dítě proudilo do Mii. Posledních několik řádků živoucí zprávy, které muselo tělo Susannah odvysílat. Blížil se konec. Ať už mělo přijít cokoli, toto byl konec a Susannah Deanová vykřikla bolestí a lítostí zároveň. Její výkřik zazněl jako zpěv.

A potom, než začala ta hrůza – něco tak hrůzného, že dokud nedojde na mýtinu, bude si každou podrobnost pamatovat, jako by byla zalita oslnivým světlem –, ucítila, že jí zápěstí sevřela drobná horká ruka. Susannah otočila hlavu, současně s ní převalila obtížnou helmu. Slyšela se, jak lapá po dechu. Její oči se setkaly s Miiným pohledem. Mia rozevřela rty a pronesla jediné slovo. Susannah ho nemohla přes Scowtherův řev zaslechnout (už se skláněl, nahlížel mezi Miiny nohy a pozvedal kleště

před čelo). Přesto ji *uslyšela* a pochopila, že Mia se pokouší splnit svůj slib.

Propustím tě, jestli bude možnost, řekla jí ta uchvatitelka, a slovo, které Susannah nyní v duchu uslyšela a uviděla na rtech rodící ženy, znělo *čessit*.

Susannah, slyšíš mě?

Slyším tě velmi dobře, řekla Susannah.

A rozumíš naší úmluvě?

Tak. Pomůžu ti odtud utéct i s tvým chlapíčkem, jestli budu moct. A...

A když ne, zabiješ nás! dokončil ten hlas naléhavě. Nikdy nezněl tak hlasitě. To působil také ten spojovací kabel, o tom Susannah nepochybovala. *Řekni to, Susannah, dcero Danova!*

Zabiju vás oba, jestli –

A na tom místě zmlkla. Mia však vypadala spokojeně a to bylo dobře, protože Susannah by nemohla pokračovat, i kdyby na tom závisel život jich obou. Zrak jí náhodou zabloudil ke stropu té ohromné místnosti, asi do poloviny vzdálenosti nad uličkou mezi lůžky. A tam spatřila Eddieho a Rolanda. Byli jako v mlze, vyplouvali ze stropu a zase se do něho nořili a shlíželi na ni jako přízračné ryby.

Další poryv bolesti, ale tentokrát ne tak prudký. Cítila, jak jí tvrdnou stehna a tlačí, ale připadalo jí to vzdálené. Nijak důležité. Důležité bylo, jestli opravdu vidí nebo nevidí to, co si myslí, že vidí. Že by její přetížený mozek, toužící po záchraně, vyrobil uklidňující halucinaci?

Skoro tomu věřila. *Uvěřila by* tomu, asi, kdyby oba nebyli nazí a neobklopovalo je prapodivné smetí: krabička zápalek, burák, popel, mince. A rohožka, panebože! Rohožka z auta s nápisem FORD.

„Doktore, už vidím hla–“

Kryší ošetřovatelka jenom bez dechu vyjekla, protože dr. Scowther nebyl žádný džentlmen a bez cavyků ji loktem odstrčil a sklonil se ještě blíž k místu, kde se spojovala Miina stehna. Jako by se chystal vytáhnout chlapíčka vlastními zuby. Tvor, který vypadal jako jestřáb, Jey nebo Gee, hovořil vzrušeným, bzučivým nářečím se svým společníkem Haberem.

Oni tam opravdu jsou, pomyslela si Susannah. *Ta rohožka to dokazuje*. Netušila, *proč* to ta rohožka dokazuje, ale byla si jistá. A ústy naznačila slovo, které jí Mia sdělila: *čessit*. Bylo to heslo. Otevře aspoň jedny dveře, možná spoustu dveří. Otázka, jestli jí Mia pověděla pravdu, vůbec nepřišla

Susannah na mysl. Byly spojeny, nejen kabelem a helmou, ale primitivnějším (a mnohem mocnějším) aktem rození. Ne, Mia nelhala.

„*Tlač, ty bohy prokletá líná mrcho!*“ zavyl skoro Scowther a Roland a Eddie najednou zmizeli ve stropě nadobro, jako by je odfoukl dech toho muže. Podle názoru Susannah tomu tak bylo.

Otočila se na bok, cítila, jak se jí vlasy v chomáčích lepí k lebce, uvědomovala si, že jí z těla crčí pot po litrech. Přitáhla se blíž k Mie. Trochu blíž ke Scowtherovi. Trochu blíž k vroubkované pažbě volně zavěšeného Scowtherova automatu.

„Jenom klid, sestřičko, slyš mě, to žádám,“ řekl jeden z ničemných mužů a položil ruku Susannah na paži. Ta ruka byla studená a ochablá, plná tlustých prstenů. Při tom pohlazení naskočila Susannah husí kůže. „Tohle za chvílku pomine a potom se všechny světy změní. Až se On připojí k bořitelům v Hromové tišině –“

„Sklapni, Straw!“ vyštěkl Haber a odstrčil utěšovatele od Susannah. Pak se znovu dychtivě otočil k porodu.

Mia se prohnula v zádech a zaúpěla. Krysí ošetřovatelka položila Mie ruce na boky a jemně je zatlačila zpátky na lůžko. „No táák, no táák, tlač břichem.“

„*Táhni do prdele, ty kurvo!*“ zařičela Mia, ale Susannah ucítila jenom vzdálený náznak její bolesti, nic víc. Spojení sláblo.

Susannah sebrala všechnu vůli a zakřičela do hlubin vlastní hlavy. *Hej! Hej, dámo z Positronics! Seš tam ještě?*

„Spojení... je ukončeno,“ ohlásil příjemný ženský hlas. Stejně jako předtím promlouval Susannah uprostřed hlavy, ale teď už zněl ochablý a nijak nebezpečně, jako hlas v rádiu, který je ztlumen atmosférickou poruchou. „Opakuji: spojení... je ukončeno. Doufáme, že i příště, až budete potřebovat vylepšit mentální schopnosti, využijete North Central Positronics. A společnost Sombra! Průkopníky na poli komunikačních mezimozkových technologií od roku deset tisíc!“

Susannah hluboko v hlavě pronikavě zazvonilo, až jí zatrnuly zuby, a pak spojení zmizelo. Neulevilo se jí jenom kvůli tomu, že zmizel ten děsivě nepříjemný ženský hlas; byla to mnohem mocnější úleva. Měla pocit, jako by ji pustili z nějaké bolestivé pasti svírající celé tělo.

Mia znovu zakřičela a Susannah také vykřikla. Nechtěla, aby Sayre a jeho kamarádi poznali, že spojení mezi ní a Miou bylo přerušeno, ale

zároveň se jí zmocnil opravdový žal. Ztratila ženu, která se pro ni svým způsobem stala skutečnou sestrou.

Susannah! Suze, jsi tam?

Ten nový hlas ji zvedl na lokty, na okamžik skoro zapomněla na ženu vedle sebe. To byl...

Jakeu? Jsi to ty, zlato? Jsi, vid'? *Slyšíš mě?*

ANO! vykřikl. *Konečně!* Panebože, *s kým jsi to mluvila tak dlouho?*
Pořád křič, abych trefil do –

Hlas umlkl, ale Susannah ještě stačila zaslechnout slabou rachotivou ozvěnu vzdálené střelby. Jake na někoho střílí? To asi ne. Spíš někdo střílí *na něho.*

DVĚ

„Ted!“ křičel Scowther. „*Ted*, Mio! Tlač! Jako o život! Dej do toho všechno! *Tlač!*“

Susannah se pokusila přikulit se blíž k druhé ženě – *Ach, jsem tak starostlivá a chci ji utěšit, podívejte se, jak se starám, nic jiného v tom není, jenom starost a utěšování –*, ale ten, kterému říkali Straw, ji odtáhl zpátky. Článkový ocelový kabel mezi ženami se zhoupł a natáhl. „Drž se dál, mrcho,“ řekl Straw a Susannah si poprvé připustila možnost, že se třeba nedokáže Scowtherovy zbraně zmocnit. Žádné zbraně.

Mia znovu zakřičela, volala podivným jazykem nějakého podivného boha. Když se pokusila zvednout se v pase ze stolu, ošetřovatelka – Alia, Susannah si vzpomněla, že se asi jmenuje Alia – ji znovu přitlačila dolů a Scowther prudce vyjekl, znělo to spokojeně. Odhodil kleště, které dosud držel.

„Proč to děláš?“ vyzvídal Sayre. Prostěradla pod Miinýma roztaženými nohama byla prosáklá krví a šéf vypadal nervózně.

„Nebudu je potřebovat!“ odsekl Scowther prudce. „Je stavěná na děti, mohla jich mít dvanáct do tuctu a každé by se jí povedlo. Už je tady, jde to jako po másle!“

Scowther vypadal, že chce popadnout velké umyvadlo položené na vedlejší lůžku, ale pak si řekl, že nemá dost času, a vsunul své růžové ruce bez rukavic na vnitřní stranu Miiných stehů. Když se tentokrát Susannah pokusila přisunout k Mie, Straw ji nezarazil. Všichni, ničemní

muži i upíři, sledovali poslední stadiu porodů jako uhraní, většina z nich se shlukla v nohou dvou lůžek, která byla sražena k sobě, aby tvořila jedno. Jenom Straw se stále držel u Susannah. Upír se světelným mečem byl právě degradován – Susannah se rozhodla, že první bude na řadě Straw.

„*Ještě jednou!*“ zakřičel Scowther. „*Kvůli tvému děcku!*“

Mia, stejně jako ničemní muži a upíři, na Susannah zapoměla. Její ublížené oči plné bolesti se upíraly na Sayrea. „Smím si ho nechat, pane? Prosím, řekněte, že si ho můžu nechat, aspoň chvíli!“

Sayre ji vzal za ruku. Masku, která zakrývala jeho skutečnou tvář, se usmívala. „Ano, drahá,“ řekl. „Chlapíček je tvůj na řadu a řadu let. Jenom ještě naposledy zatlač.“

Mio, nevěř těm jeho lžím! vykřikla Susannah, ale výkřik zazněl do prázdna. To bylo asi dobře. Nejlíp bude, když na ni prozatím úplně zapomenou.

Susannah zaměřila pozornost jiným směrem. *Jakeu! Jakeu, kde jsi?*

Žádná odpověď. To nebylo dobré. Prosím, Pane Bože, ať je pořád naživu.

Možná má jenom napilno. Utíká... skrývá se... bojuje. Ticho nemusí nutně znamenat, že –

Mia vychrlila proud slov, zřejmě nadávek, a přitom zatlačila. Pysky její rozšířené vagíny se roztáhly ještě víc. Vytryskla krev a rozšířila hnědočervenou klínovitou skvrnu na prostěradle pod ní. A potom se v té karmínové změti objevil kotouček, bílý a černý. To bílé byla kůže. Černé byly vlasy.

Černobílá koláž se začala stahovat zpátky do karmínové a Susannah si pomyslela, že dítě se vrátí do lůna, že ještě není připraveno na tento svět, ale Mia už měla čekání dost. Zatlačila veškerou svou pozoruhodnou silou, ruce přitom před očima zařala v roztřesené pěsti, oči jen na škvíru otevřené, zuby vyceněné. Uprostřed čela jí poplašeně tepala žíla. Další jí vyvstala na sloupu hrdla.

„*HEJJJÁÁÁ!*“ zakřičela. „*HOPALA, TYHAJZLÍKU! HOPALA-HOP-HOP!*“

„Dan-tete,“ zamumlal Jey, ten jestřábí tvor, a ostatní to opakovali uctivým šepotem: *Dan-tete... dan-tete... hopala dan-tete.* Příchod malého bůžka.

Tentokrát se neobjevilo jenom temeno, ale dítě vyrazilo celé. Susannah uviděla, že na krví potřísněném hrudníku drží ruce zaťaté v drobné pěsti, které se chvějí životem. Uviděla modré oči, dokořán otevřené a děsivé tím, jak byly pozorné a jak se podobaly Rolandovým. Uviděla řasy černé jako uhel. Zdobily je korálky krve, barbarská porodní ozdoba. Susannah viděla – a nikdy na to nezapomene –, jak se spodní ret děcka na okamžik zachytil o vnitřní pysk matčiny vulvy. Ústa dítěte se na okamžik otevřela a odhalila spodní čelist s úplnou řadou drobných zubů. *Byly to zuby žádné tesáky, ale dokonalé drobné zuby –, ale stejně, vidět je v ústech novorozence, z toho Susannah zamrazilo. Stejně jako z pohledu na chlapíčkův penis, nepřiměřeně veliký a zcela ztopořený. Susannah odhadovala, že je delší než její malíček.*

Mia, vyjící bolestí i vítězně zároveň, se prudce zvedla na lokty, oči vypoulené a plné slz. Natáhla ruce a sevřela Sayreovi ruku jako do želez a Scowther obratně chytil dítě. Sayre vyjekl a pokusil se vyprostit, ale stejně tak se mohl snažit... no, vymanit se zástupci šerifa v městečku Oxford v Mississippi. Naříkání ustalo a rozhostilo se hrobové ticho. Susannah měla uši napnuté k prasknutí, takže v tichu jasně slyšela, jak v Sayreově zápěstí vržou kosti.

„ŽIJE?“ zaječela Mia polekanému Sayreovi do obličeje. Ze rtů jí létaly sliny. „*POVĚZ MI, TY UBOHÝ PARCHANTE, JESTLI MŮJ CHLAPÍČEK ŽIJE!*“

Scowther chlapíčka zdvihl, až si hleděli tváří v tvář. Doktorovy hnědé oči pohlédly do chlapíčkových modrých. A jak tak chlapíček visel Scowtherovi v ruce, s penisem vyzývavě vytrčeným vzhůru, Susannah jasně spatřila karmínové znamení na levé patě děcka. Jako by mu těsně předtím, než opustilo Miino lůno, namočili chodidlo do krve.

Scowther nepláči dítě přes zadek, ale nadechl se a prudce foukl chlapíčkovi přímo do očí. Miin chlapíček zamžikal, byl to komicky (a nepochybně lidsky) překvapený výraz. Sám se nadechl, chvíli držel a pak spustil. Ať už byl králem králů nebo ničitelem světů, vplul do života stejně jako všichni ostatní, se vzteklým řevem. Mie vytryskly vděčné slzy, když ten křik uslyšela. Dábelská stvoření, shromážděná kolem novopečené matky, byla vazaly Karmínového krále, ale to neznamenalo, že jsou imunní vůči tomu, čeho byla právě svědky. Všichni se roztleskali a

rozesmáli. Susannah si znechuceně uvědomila, že se k nim přidala. Dítě se v tom hluku rozhlíželo a jeho výraz vyjadřoval čirý úžas.

Mia plakala, slzy jí tekly proudem po tvářích a z nosu kapal čirý hlen, a natáhla paže. „Dej mi ho!“ naříkala. Tak plakala Mia, dcera nikoho a matka jednoho. „Ať si ho pochovám, to žádám, ať si pochovám svého syna. Ať si pochovám svého chlapíčka! Ať si pochovám svůj poklad!“

A dítě *otočilo hlavu* po hlase své matky. Susannah by myslela, že něco takového není možné, ale totéž by tvrdila o dítěti, které se narodí s očima dokořán, s ústy plnými zubů a ztopořeným penisem. Ale jinak jí dítě připadalo úplně normální: baculaté, pěkně modelované, lidské a proto miloučké. Mělo na patě červené znamení, ano, ale kolik dětí, jinak v každém směru normálních, se narodí s nějakým mateřským znamením? Copak se její vlastní otec nenarodil s červenými rukama, aspoň podle rodinné legendy? Toto znamení nebude ani vidět, pokud se chlapeček nepůjde koupat.

Scowther, s dítětem stále před sebou, pohlédl na Sayrea. V tom strnulém okamžiku mohla Susannah snadno sebrat Scowtherovu pistoli. Ani si na to nevzpomněla. Zapomněla na Jakeův telepatický křik; stejně zapomněla na přízračnou návštěvu, kterou ji poctili Roland a její manžel. Byla jako uhranutá, podobně jako Jey a Straw a Haber a všichni ostatní, uhranutá chvílí, kdy na tento rozpadající se svět přišlo dítě.

Sayre přikývl, skoro neznatelně, a Scowther vložil malého Mordreda, který stále plakal (a stále se ohlížel přes rameno po matce), do Miiny nedočkavé náruče.

Mia ho okamžitě otočila, aby se na něho mohla podívat, a Susannah se sevřelo srdce úlekem a hrůzou. Protože Mia zešílela. Jasně jí to bylo vidět na očích. Jasně to bylo z toho, jak se jejím ústům podařilo šklebit se a usmívat zároveň, a přitom jí po stranách brady kapaly sliny, zruřovělé a zahuštěné krví z pokousaného jazyka. Ale hlavně to bylo v tom její triumfálním chechtotu. Možná by za několik dní ztracený rozum našla, ale

—
Ta mrcha se nikdá nevrátí, pronesla Detta beze stopy soucitu. Dyž se dostala tak daleko a pak vo to přišla, zlomilo ji to. Zničilo ji to, víš to stejně dobře jako já!

„Ach, to je krása!“ zasténala Mia. „Ach, ty tvoje modré oči, tvoje pleť bílá jako nebe před prvním sněhem o Šíré zemi! Ty tvé bradavečky, jako

dokonalé bobulky, ten tvůj úd a tvoje varlátko, hladoučká jako čerstvé broskvičky!“ Rozhlédla se, nejdřív se podívala na Susannah – přejela pohledem její obličej, ale absolutně ji nepoznávala – potom na ostatní. „*Hleďte na mého chlapíčka, vy nešťastníci, vy budižkničemové, hleďte na můj poklad, moje dítě, mého chlapce!*“ křičela na ně, naléhala na ně, smála se svými šílenými očima a naříkala zkřivenými ústy. „*Hleďte, kvůli čemu jsem se zřekla věčnosti! Hleďte na mého Mordreda, dívejte se velmi dobře, protože už nikdy neuvidíte jemu podobného!*“

Prudce oddechovala a zasypala zakrvácenou, upřeně hledící dětskou tvář polibky a umazala si ústa, takže vypadala jako opilec, který se snažil namalovat se rtěnkou. Chechtala se a líbala baculatou dvojitou bradu dítěte, jeho bradavky, pupík, trčící špičku penisu, pak ho zvedala výš a výš ve svých roztřesených pažích a to dítě, které chtěla nazývat Mordredem, na ni civělo s tím komicky užaslým výrazem, a ona mu zlíbala kolena a pak obě drobná chodidla. Susannah uslyšela první mlaskavý zvuk provázející sání, který v této místnosti zazněl: nebylo to dítě u matčina prsu, ale Miina ústa líbající všechny dokonale tvarované prsty na nohou dítěte.

TŘI

Tvoje děcko je zhoubou mého dinha, pomyslela si Suannah chladně. Když už nic jiného, mohla bych sebrat Scowtherovu pistoli a zastřelit ho. Byla by to otázka dvou vteřin.

S její rychlostí – nesmírnou pistolnickou rychlostí – by to bylo pravděpodobné. Ale zjistila, že se nedokáže pohnout. Představovala si mnoho možností, jak toto představení skončí, ale ne že Mia zešílí, to v žádném případě, a prostěji to zaskočilo. Susannah blesklo myslí, že měla opravdu štěstí, že se spojení Positronics zavčas přerušilo. Kdyby ne, možná by zešílela stejně jako Mia.

A to spojení může znovu naskočit, sestřičko – nemyslíš, že bys sebou měla mrsknout, dokud můžeš?

Jenže ona nemohla, o to šlo. Strnula úžasem, jako lapená.

„Nech toho!“ vyštěkl na Miu Sayre. „Nemáš za úkol ho olizovat, ale krmit ho! Jestli se o něho chceš starat, tak si pospěš! Dej mu cucnout! Nebo mám zavolat kojnou? Jejich spousta a jenom čekají na příležitost!“

„*NEOPOVAŽUJ SE!*“ zakřičela Mia se smíchem, ale přitiskla dítě k hrudí, netrpělivě odhrnula živůtek bílé košile, kterou měla na sobě, a odhalila pravý prs. Susannah pochopila, proč muže tolik fascinovala. I teď byl ten prs dokonale oblý, završený korálem, jenž se hodil spíš do mužské ruky a pro mužský chtíč než pro výživu dítěte. Mia k němu posunula chlapíčka. Chvilku hledal stejně komicky, jako na ni hleděl, tváří ducal do bradavky a jako by se od ní odrážel. Ale když se znovu přitiskl, růžové poupě jeho úst sevřelo tuhé růžové poupě prsu a začal sát.

Mia hladila chlapíčka po zcuchaných, krví prosáklých černých kudrnách a stále se smála. Susannah připadalo, že místo smíchu slyší nářek.

Cosí zacvakalo o podlahu, přicházel robot. Hodně se podobal Andymu, robotu vzoru Posel – stejně hubený, vysoký přes dva metry, stejné elektricky modré oči, stejné kloubnaté, lesklé tělo. V ruku nesl velikou skleněnou bednu plnou zeleného světla.

„K čemu to sakra je?“ vyjel na něho Sayre. Vypadal nabroušeně a současně nedůvěřivě.

„Inkubátor,“ odpověděl Scowther. „Myslel jsem, že je lepší mít jistotu, než později litovat.“

Když se otáčel, aby se podíval, jeho pistole v podpažním pouzdře se zhoupala k Susannah. Byla to ještě lepší šance, nejlepší, jaká se jí dosud naskytla, a ona to věděla, ale než ji stačila sebrat, Miin chlapíček se *proměnil*.

ČTYŘI

Susannah viděla, jak po hladké kůži dítěte proběhla vlna červeného světla, od temene až po skvrnu na pravé patě. Nebyl to ruměnec, ale *záblesk*, osvětlující dítě zvenčí. Susannah by na to přísahala. A potom, jak tak dítě leželo na Miině splasklém břichu se rty přisátými k její bradavce, po tom červeném záblesku následovala čern, která stoupala vzhůru a šířila se a měnila dítě v černého gnóma, opak růžového dítěte, které vyšlo z Miina lůna. Současně se jeho tělo roztřásl, nohy se vtáhly a splynuly s břichem, hlava vklouzla do krku – a stáhla s sebou Miin prs – a krk se nafoukl jako hrdlo žáby. Modré oči zčernaly jako asfalt, pak znovu zmodraly.

Susannah chtěla vykřiknout, ale nemohla.

Na bocích toho černého tvora naskákaly vředy, ty pukly a z nich se vysunuly nohy. Červené znamení, kterým byla postižena pata, bylo stále vidět, ale stala se z něho skvrna podobné karmínovému znamení, jež nosí na bříše černá vdova. Protože přesně tím se tvor stal: pavoukem. Ale dítě ještě docela nezmizelo. Pavoukovi ze zad vystupoval bílý hrbolek. V něm Susannah viděla drobnou, znetvořenou tvář a modré jiskry, které bývaly očima.

„Co...?“ zeptala se Mia a chtěla se znovu zvedat na lokty. Z prsu jí začala téct krev. Dítě ji pilo jako mléko a neunikla mu ani kapka. Sayre, stojící vedle Mii, strnul jako vytesaný do kamene, ústa otevřená a oči vytřeštěné. Ať už očekával od tohoto zrození cokoliv – ať už mu *napovídali* cokoliv –, všechno bylo jinak. Detta v Susannah se škodolibě jako děčko pásala na otřeseném výrazu toho muže: vypadal jako televizní komik.

Okamžik se zdálo, že si Mia uvědomuje, co se stalo, protože se jí obličej začal protahovat ve vyděšeném, vědoucím výrazu – a možná i bolesti. Potom se znovu začala usmívat tím svým úsměvem andělské madony. Natáhla ruku a pohládila stále se proměňujícího netvora u svého prsu, černého pavouka s drobounkou lidskou hlavou a červeným znaméním na štětinatém bříše.

„*Není krásný?*“ vykřikla. „*Není můj syn krásný, nádherný jako letní slunce?*“

To byla její poslední slova.

PĚT

Nedalo se říct, že její obličej znehybněl, ale spíš *strnul*, jako když se zastaví film. Tváře, čelo a krk, zrudlé namáhavým porodem, který skončil teprve před okamžikem, vybledly na voskově bílou barvu okvětních plátků orchideje. Její zářivé oči strnuly v bulvách jako přilepené. A najednou Susannah připadalo, že se nedívá na *ženu* ležící na posteli, ale na *kresbu* ženy. Sice neobyčejně věrnou kresbu, ale přesto jen artefakt vytvořený na papíře několika tahy uhlem a několika světlými pastelkami.

Susannah si vzpomněla, jak se po první návštěvě vyhlídkového ochozu na hradu Diskordie vrátila do hotelu Plaza-Park Hyatt a jak po posledním

rozhovoru s Miou v závětrí za merlonem přišla sem do Fediku. Jak se nebe a hrad i kamenné zdivo merlonu roztrhly. A potom, jako by ta myšlenka zapůsobila, se roztrhl i Miin obličej od čela k bradě. Její upřené a vyhasínající oči odpadly od sebe. Rty se jí rozdělily do bláznivého dvojitého šklebu. A z té rozšiřující se trhliny v obličejí se nevyhrnula krev, ale zatuhle páchnoucí bílý prášek. Susannah se vybavil útržek z T. S. Eliota

(Dutí lidé, vycpaní lidé, klobouky napěchované slámou)

a Lewise Carrolla

(Vždyť jste jen pouhá hromádka karet)

a pak Miin dan-tete zvedl svou odpornou hlavu od prvního jídla. Krví umazaná ústa se rozevřela a netvor se zvedl, zadní nohy se zapřely o matčino splaskávající břicho, horní nohy se téměř výhruzně napřáhly proti Susannah.

Vítězně zakvičel, a kdyby se v té chvíli rozhodl zaútočit na druhou ženu, která mu byla výživnou půdou, Susannah Deanová by nepochybně zemřela vedle Mii. On se však vrátil k vyprázdněnému prsu, ze kterého se poprvé napil, a utrl ho. Žvýkal ho a přitom mlaskal a srkal. Za chvíli se vnořil do díry, kterou způsobil, bílý lidský obličej mizel a Miinu tvář zatím pokrýval prach vyfukující z její svašťující se hlavy. Ozval se drsný, skoro strojový zvuk sání, a Susannah napadlo, *Odebírá jí veškeré tekutiny, všechnu vlhkost, která v ní zbyla. A podívej se na něho! Podívej se, jak bobtná! Jako pijavice na koňském krku!*

Právě v té chvíli promluvil hlas se směšným anglickým přízvukem – byla to snobská intonace dokonalého džentlmena promlouvajícího k jinému džentlmenovi: „Omlouvám se, pánové, ale budete ještě tento inkubátor potřebovat? Neboť situace, jak se zdá, se poněkud změnila, pokud mi prominete.“

Tím prolomil ochromení, které svíralo Susannah. Jednou rukou se podepřela a druhou chytila Scowtherovu automatickou pistoli. Škubla, ale pistole byla upevněná za rukojeť a nechtěla ven. Její pátravý ukazovák našel posuvný knoflíček, který byl pojistkou, a zatlačil. Otočila pistoli i s pouzdem proti Scowtherovu hrudníku.

„Co to sakra –“ začal a potom Susannah stiskla prostředníkem spoušť a současně vši silou škubla dozadu ramenním pouzdem. Popruhy upevňující pouzdro Scowtherovi k tělu vydržely, ale tenčí popruh, který držel pistoli

na místě, praskl, a když Scowther padal na bok, přičemž se snažil pohlédnout na černou kouřící díru ve svém bílém laboratorním plášti, Susannah už měla pistoli pevně v rukou. Zastřelila Strawa a upíra, který stál u něj, toho s elektrickým mečem. Upír chvíli zůstal na místě a hleděl na pavoučího boha, který zpočátku tolik vypadal jako dítě, a potom jeho aura vyvanula. Jeho tělo se rozplynulo s ní. Okamžik na jeho místě nezůstalo nic, jenom prázdná košile zastrčená do prázdných džínů. Potom se šaty sesunuly k zemi.

„Zabte ji!“ zaječel Sayre a hmátl po své pistoli. „Zabte tu mrchu!“

Susannah se odkulila od pavouka dřepícího na těle své rychle se smršťující matky, helma jí trhla hlavou, ještě když přepadala přes pelest. Na okamžik se jí zmocnila mučivá bolest, myslela si, že se jí helma nepustí, ale pak dopadla na zem bez helmy. Ta zůstala viset z pelesti, lemovaná přilepenými vlasy. Pavouci netvor, stržený současně s tělem matky, které sebou škublo, zlostně zaštěbetal.

Susannah se skulila pod postel a nad hlavou jí proletěla řada výstřelů. Uslyšela hlasité *BRNK*, když jedna kulka narazila do péra. Zahlédla nohy a chlupatá lýtka krysí ošetřovatelky a vpálila jí do kolena kulku. Ošetřovatelka vykřikla a s kvičením se odbelhala pryč.

Sayre se sklonil a namířil pistoli na provizorní dvojlůžko těsně za Miino mizející tělo. V prostěradle už byly tři kouřící, doutnající díry. Než k nim stačil přidat čtvrtou, pavouk mu přešel jednou nohou po tváři a roztrhl mu masku, takže se objevila chlupatá tvář. Sayre vykřikl a uhnul. Pavouk se k němu otočil a mňoukl. Ten bílý hrbol na zádech – hrb s lidským obličejem – na něho přísně hleděl, jako by Sayrea varoval, aby se od jeho žrádla držel dál. Pak se vrátil zase k ženě, která už opravdu nevypadala lidsky. Vypadala spíš jako zbytky nesmírně staré mumie, která se nyní rozpadala na hadry a prach.

„Jak říkám, *je* zde poněkud zmatek,“ poznamenal robot s inkubátorem. „Mám odejít? Snad bych se mohl vrátit, až se situace poněkud vyjasní.“

Susannah změnila směr pohybu a vykulila se zpod postele ven. Uviděla, že dva ničemní muži vzali do zaječích. Jey, jestřábí muž, vypadal, že se nedokáže rozhodnout. Zůstat, nebo utéct? Susannah to vyřešila za něj, vpálila mu do hladké hnědé hlavy jedinou ránu. Rozstříkla se krev, rozletělo peří.

Susannah se co nejmí více vztyčila, chytila se okraje postele, aby neztratila rovnováhu, a držela Scowtherovu pistoli před sebou. Dostala čtyři. Krysí ošetřovatelka a ještě jeden utekli. Sayre odhodil pistoli a snažil se schovat za robotem s inkubátorem.

Susannah zastřelila zbývající dva upíry a ničemného muže s buldočím obličejem. Ten – jmenoval se Haber – na Susannah nezapomněl. Držel pozici a čekal na vhodnou příležitost k ráně. Ona byla rychlejší a jen se s hlubokým uspokojením dívala, jak pozadu padá. Haber byl nejnebezpečnější, řekla si.

„Madam, zдалipak byste mi mohla povědět –“ začal robot a Susannah mu vpálila v rychlém sledu dvě rány do ocelové tváře a zhasla tak modré elektrické oči. Tento trik se naučila od Eddieho. Okamžitě se spustila ohlušující siréna. Susannah měla pocit, že jestli to bude poslouchat moc dlouho, ohluchne.

„BYL JSEM OSLEPEN STŘELBOU!“ zaburácel robot stále tím svým absurdně korektním tónem. „VIDĚNÍ NULOVÉ, POTŘEBUJI POMOC, KÓD 7, PRAVÍM, POMOC!“

Sayre od něj uskočil a zvedl ruce do výšky. Susannah ho přes sirénu a robotovo drmolání neslyšela, ale rozeznala slova, která vycházela ze rtů toho parchanta: *Vzdávám se, prominete mi?*

Usmála se tomu zábavnému nápadu, aniž věděla, že se usmívá. Ten úsměv nebyl veselý a nebylo v něm smilování, znamenal jenom jedno: přála si ho donutit, aby jí olizoval pahýly nohou, stejně jako on donutil Miu olizovat mu boty. Ale nebylo dost času. Rozeznal v jejím úšklebku svou zkázu a otočil se na útěk, ale Susannah ho střelila dvakrát do zátylku – jednou za Miu, jednou za père Callahana. Sayreovi se rozletěla lebka na změť krve a mozku. Chytil se stěny, hmátl po polici plné přístrojů a materiálu, a pak padl mrtev.

Susannah teď zamířila na pavoučího boha. Bílá lidská hlavička na černém štětinatém hřbetu se otočila a podíval se na ni. Ty modré oči, tak nesmírně podobné Rolandovým, zasvítily.

Ne, to nemůžeš! To nesmíš! Protože jsem jediný Králův syn!

Že nemůžu? odsekla a zvedla pistoli. *Ach, zlato, to se... hrozně... PLETEŠ!*

Ale než stačila zmáčknout spoušť, zezadu se ozval výstřel. Krk jí ze strany popálila střela. Susannah okamžitě zareagovala, otočila se a vrhla se

stranou do uličky. Jeden z ničemných mužů, který předtím utekl, se rozmyslel a vrátil se. Susannah mu vpálila dvě kulky do hrudi a donutila ho jeho rozhodnutí k smrti litovat.

Otočila se, dychtila po dalších – ano, přesně tohle chtěla, k tomu byla stvořena a vždycky si bude Rolanda vážit za to, že jí to ukázal –, ale ostatní byli buď mrtví, nebo utekli. Osm nohou se zahemžilo a pavouk seběhl ze svého rodného lůžka, mrtvolu své matky, vyschlou na troudu, zanechal za sebou. Bílá dětská hlava se ohlédla po Susannah.

Radím ti, abys mě nechala projít, Černoško, nebo –

Vystřelila na něj, ale přitom zakopla o nataženou paži jestřábího muže. Kulka, která měla netvora zabít, letěla trochu stranou, takže mu jen urazila jednu chlupatou nohu z osmi. Z místa, kde se noha připojovala k tělu, vytryskla nažloutle červená tekutina, podobná spíš hnisu než krvi. Netvor na ni zakřičel bolestí a překvapením. Slyšitelná část toho křiku jen těžko přehlušila nekonečné houkání robotovy sirény, ale v hlavě ho uslyšela zřetelně a jasně.

Tohle ti oplatím! Můj otec a já, my oba ti tohle oplatíme! Budeš žadonit o smrt, pamatuj si to!

Nebudeš mít šanci, zlato, odsekla Susannah a snažila se vyzařovat veškerou sebedůvěru, kterou měla, protože nechtěla, aby netvor poznal, co jí vězí v hlavě: že Scowtherův automat je už možná prázdný. Přesto s nezbytnou pečlivostí zamířila a pavouk rychle odcupital pryč, nejdřív se schoval za nekonečně houkajícím robotem a potom proběhl temnými dveřmi.

Dobrá. Nebylo to skvělé, rozhodně to nebylo nejlepší řešení, ale Susannah byla stále naživu a to bylo úžasné.

A fakt, že všichni členové party sai Sayrea byli mrtví nebo utekli? To také nebylo špatné.

Susannah odhodila Scowtherovu pistoli a vybrala si jinou, tentokrát Walther PPK. Vytáhla ji z dokařské smyčky, kterou nosil Straw, pak mu prohledala kapsy, kde našla půl tuctu rezervních zásobníků. Chvilku se rozmýšlela, jestli nemá přibrat ke své zbroji i upírův elektrický meč, ale rozhodla se nechat ho, kde je. Lépe poslouží nástroje, které známe, než ty, které neznáme.

Pokusila se navázat spojení s Jakem, ale neslyšela vlastní myšlenky. Otočila se k robotovi. „*Hej, mládenče! Vypni tu zatracenou sirénu, co ty na to?*“

Netušila, jestli to zabere, ale stalo se. Okamžitě se rozhostilo blahodárné ticho, přímo hmatatelně hedvábné. Ticho mohlo být užitečné. Kdyby došlo k protiútoky, uslyšela by, jak se blíží. A smutná pravda? *Doufala*, že dojde k protiútoky, *chtěla*, aby přišli, a nestarala se, jestli to dává smysl nebo ne. Měla pistoli a krev pořádně zpěněnou. Nic jiného nehrálo roli.

(Jakeu! Jakeu, slyšíš mě, chlapče? Jestli ano, odpověz své velké sestřičce!)

Nic. Ani rachot vzdálené střelby. Byl mimo –

Potom, jediné slovo – *bylo* to slovo?

(uimeué)

A co bylo důležitější, byl to vůbec Jake?

Neměla jistotu, ale domnívala se, že ano. A to slovo jí připadalo jaksi známé.

Susannah se soustředila ze všech sil, chystala se zavolat hlasitěji, ale pak ji napadlo něco zvláštního, a ta myšlenka byla příliš silná, než aby byla pouhým tušením. Jake se snažil být zticha. Že by se... schovával? Chystal se vyrazit ze zálohy? Ten nápad jí připadal bláznivý, ale možná i jemu se rozproudila krev. Neměla jistotu, ale domnívala se, že buď jí to jediné divné slovo

(uimeué)

poslal schválně, nebo mu vyklouzlo. Každopádně by mohlo být lepší nechat ho chvíli vlastnímu osudu.

„Právím, byl jsem oslepen střelbou!“ ozval se robot. Jeho hlas zněl stále hlasitě, ale ztlíhl se do té míry, že se aspoň blížil normálu. „Nevidím ani ň a mám ten inkubátor...“

„Zahod' ho,“ řekla Susannah.

„Ale...“

„Zahod' ho, Pepíku.“

„Prosím za prominutí, madam, ale jmenuji se Nigel, jsem majordomus a opravdu nemohu –“

Susannah se během tohoto krátkého rozhovoru přisunula blíž – zjišťovala, že nelze zapomínat na staré pohybové prostředky jenom proto,

že se vám nakrátko vrátily nohy – a přečetla si jméno a sériové číslo vyražené na robotově břiše z chromované oceli.

„Nigele DNK 45932, zahod' tu zatracenou skleněnou bednu, říkám díky!“

Robot (hned pod sériovým číslem bylo vyraženo **DOMÁCÍ**) upustil inkubátor a jen zakňoural, když se mu u ocelových nohou rozbil.

Susannah se propracovávala k Nigelovi, ale zjistila, že se musí potýkat se strachem, než se odváží natáhnout a chytit ho za ocelovou ruku se třemi prsty. Musela si připomínat, že tohle není Andy z Calla Bryn Sturgisu a že Nigel nemůže o Andym nic vědět. Robotí majordomus možná byl nebo nebyl dostatečně vybavený na to, aby mohl toužit po pomstě – Andy rozhodně mstivý byl –, ale nemůžete toužit po něčem, o čem ani nevíte.

Aspoň doufala.

„Nigele, zdvihni mě.“

Zabzučely servomotoriky a robot se shýbl.

„Ne, zlato, musíš popojít kousek dopředu. Tam, kde stojíš, je rozbité sklo.“

„Pardon, madam, ale jsem slepý. Myslím, že to vy jste mi vystřelila oči.“

Aha. Takhle.

„No,“ řekla a doufala, že její podrážděný tón zamaskuje strach, „dost dobře ti nemůžu přinést nové, když mě nezvedneš, že jo? Tak sebou trochu mrskni, jestli ráčíš. Čas běží.“

Nigel udělal krok vpřed, rozbité sklo mu zapraskalo pod nohama, a otočil se po jejím hlasu. Susannah odolala nutkání uhnout, ale když ji Domácí robot uchopil, udělal to docela jemně. Zvedl ji do náruče.

„Teď mě odnes ke dveřím.“

„Madam, prosím za prominutí, ale v Šestnáctce je *hodně* dveří. A pod hradem ještě víc.“

Susannah neovládla zvědavost. „Kolik?“

Nakrátko se odmlčel. „Řekl bych, že momentálně je provozuschopných pět set devadesát pět.“ Okamžitě si povšimla, že pět, devět a pět je dohromady devatenáct. Dohromady *čessit*.

„Mohl bys mě odnést k těm, kterými jsem sem přišla, než začala střelba?“ Susannah ukázala na opačný konec místnosti.

„Jistě, madam, to bych mohl, ale s lítostí vám oznamuji, že vám nebudou k žádnému užítku,“ řekl Nigel svým škrobeným tónem. „Ty dveře, NEWYORK #7/FEDIK, jsou jednosměrné.“ Odmlčel se. V ocelovém válci jeho hlavy cvakala relé. „Také se po posledním použití vypálily. Odebraly se, jak byste možná řekla, na mýtinu na konci stezky.“

„Ach, no to je prostě *skvělý!*“ vykřikla Susannah, ale uvědomila si, že ji Nigelova zpráva nijak nepřekvapila. Vzpomněla si, jak dveře zlostně zahučely, než ji Sayre hrubě prostrčil dovnitř, a vzpomněla si, jak ji tehdy i v té úzkosti napadlo, že ten krám mele z posledního. A bylo to tak. „Prostě *skvělý!*“

„Cítím, že máte zlost, madam.“

„To si sakra piš, že mám zlost! Už tak je zlý, že se ten zatracenej krám otvíral jenom jedním směrem! A teď se zabouchl úplně!“

„Zbývají už jenom náhradní,“ souhlasil Nigel.

„Náhradní? Co tím myslíš, náhradní?“

„To budou dveře NEW YORK #9/FEDIK,“ řekl jí Nigel. „Kdysi existovalo více než třicet jednosměrných průchodů z New Yorku do Fediku, ale jsem přesvědčen, že zbývají už jenom číslo 9. Všechny příkazy vázané na NEW YORK #7/FEDIK nyní přešly na #9.“

Čessit, pomyslela si... skoro se modlila. *Myslím, že mluví o čessit. Ach bože, doufám, že je to tak.*

„Myslíš hesla a tak, Nigele?“

„Jistě, madam.“

„Odnes mě ke dveřím #9.“

„Jak si přejete.“

Nigel zamířil rychlým krokem uličkou mezi stovkami prázdných lůžek, jejichž vypnutá bílá prostěradla zářila pod oslnivými stropními lampami. Susannah si na okamžik představila místnost plnou plačících, vyděšených dětí, které právě přijely z Calla Bryn Sturgisu nebo i z jiných Call. Uviděla ne jednu ošetřovatelku s krysí hlavou, ale celé pluky ošetřovatelek, které pilně nasazovaly helmy na hlavu uneseným dětem a začínaly s procedurou, která... dělala co? Nějakým způsobem je ničila. Vysávala jim z hlavy inteligenci a popustila jejich růstovým hormonům uzdu a zkazila je nadobro. Susannah si představovala, že nejdřív je rozradostnilo, když v hlavě uslyšeli tak příjemný hlas, který je vítal do báječného světa North Central Positronics a skupiny Sombra. Přestaly plakat, v očích se objevila

naděje. Možná si myslely, že ošetřovatelky v bílých úborech jsou hodné, i když mají chlupaté, strašidelné obličejy a žluté tesáky. Že jsou hodné jako hlas té milé paní.

Potom se ozvalo hučení a rychle nabíralo na síle, stahovalo se jim doprostřed hlavy a místností se znovu rozlehl ustrašený křik –

„Madam? Je vám něco?“

„Ne. Proč se ptáš, Nigele?“

„Myslím, že jste se zachvěla.“

„Toho si nevšímej. Jenom mě odnes ke dveřím do New Yorku, k těm, co ještě fungují.“

ŠEST

Jakmile opustili nemocnici, Nigel ji rychle odnášel nejdřív jednou chodbou a potom druhou. Přišli k výtahům, které vypadaly, jako by se nehuly z místa už celá staletí. V jednom z nich, viditelném jen z poloviny, blýskly po Nigelovi jantarové oči v ocelové kouli s nohama, která křikla: „*Houp! Houp!*“ a Nigel odpověděl „*Houp, houp!*“ a pak řekl Susannah (důvěrným tónem, který používají některé klepny, když propírají *toho chudáka*), „To je předák mechaniků, vězí tu už víc než osm set let – asi se spálila základní deska. Ubožáček! Ale drží se, jak může.“

Nigel se jí dvakrát zeptal, jestli si myslí, že jeho oči půjdou vyměnit. Poprvé mu Susannah řekla, že neví. Podruhé – bylo jí ho trochu líto (už o něm uvažovala jako o živém) – se ho zeptala, co si myslí *on*.

„Myslím, že mé dny služby jsou téměř u konce,“ řekl a pak dodal něco, z čeho jí naskočila na pažích husí kůže: „O Diskordie!“

Bratři Diemovi jsou mrtví, pomyslela si, vybavilo se jí cosi z doby, kterou strávila s Miou – byl to sen? Vidina? Zahlédla svou Věž? Nebo to bylo z doby, kdy byla v městečku Oxford v Mississippi? Nebo to bylo obojí? Papa Doc Duvalier je mrtev. Christa McAuliffeová je mrtvá. Stephen King je mrtev, populární spisovatel zabit při odpolední procházce, ó Diskordie, ó ztracenci!

Ale kdo byl Stephen King? A kdo vlastně byla Christa McAuliffeová?

Minuli jednoho ničemného muže, který byl u zrození Miiny příšery. Ležel zkroucený na zaprášené podlaze chodby jako lidský červ s pistolí v ruce a dírou v hlavě. Susannah napadlo, že spáchal sebevraždu. Svým

způsobem to asi dávalo smysl. Protože všechno se nějak pokazilo, že? A pokud Miino dítě samo nenajde cestu tam, kam patří, bude Velký červený taťka zuřit. Možná bude zuřit, i když Mordred nějak najde cestu domů.

Jeho *druhý* otec. Protože toto byl svět dvojic a zrcadlových obrazů a Susannah už rozuměla tomu, co dosud viděla, víc, než jí bylo milé. Mordred byl také dvojitý, Jekyll a Hyde s dvěma osobnostmi, a měl tváře dvou otců, na které neměl zapomínat.

Narazili na spoustu dalších mrtvol. Susannah připadalo, že to byli všechno sebevrazi. Zeptala se Nigela, jestli to pozná – třeba podle pachu –, ale prohlásil, že to nedokáže.

„Kolik jich tu ještě zbývá, co myslíš?“ zeptala se. Uplynulo dost času, aby jí vychladla krev, a teď už byla trochu nervózní.

„Mnoho ne, madam. Jsem přesvědčen, že většina se přesunula jinam. Velmi pravděpodobně do Dervy.“

„Co je to Derva?“

Nigel řekl, že je mu nesmírně líto, ale tato informace je vyhrazená a může ji zpřístupnit pouze při vyslovení správného hesla. Susannah zkusila *čessit*, ale to nebylo ono. Stejně tak neuspěla s *devatenáctkou* ani *devadesáti devíti*, a další pokusy vzdala. Nejspíš se bude muset spokojit s informací, že většina obyvatel je pryč.

Nigel zabočil vlevo do další chodby s dveřmi po obou stranách. Susannah ho přiměla zastavit na tak dlouho, aby jedny z nich vyzkoušela, ale uvnitř nebylo nic pozoruhodného. Byla to jakási kancelář, soudě podle tlusté vrstvy prachu dávno opuštěná. Zaujal ji plakát na jedné stěně, znázorňující divoce poskakující mládež. Dole měl nápis z velkých modrých písmen:

**HEJ, VY ELEGANTNÍ KOCOUŘI A HOPSAJÍCÍ KOČIČKY!
JÁ TO VÁLEL NA ZÁBAVĚ S ALANEM FREEDEM!
CLEVELAND, OHIO, ŘÍJEN 1954**

Susannah si byla docela jistá, že účinkujícím na pódiu byl Richard Penniman. Takoví znalci klubového života jako ona pohrdali každým, kdo rockoval tvrději než Phil Ochs, ale Suze měla vždycky slabost pro Little Richarda. Jemináčku, slečno Molly, asi byste na to ráda hupsla. Za tohle nejspíš mohla Detta.

Že by tihle lidé kdysi chodili těmito dveřmi na prázdniny do různých kde a kdy, jak se jim zachtělo? Že by využívali síly Paprsků k tomu, že udělali z některých pater Věže turistickou atrakci?

Zeptala se Nigela a ten jí řekl, že to rozhodně neví. Nigel stále vypadal smutný ze ztráty zraku.

Nakonec došli do rotundy, kde se rozléhala ozvěna a která měla po celém úctyhodném obvodu jedny dveře vedle druhých. Mramorové dlaždice na podlaze tvořily černobílou šachovnici, která Susannah připomněla jisté těžké sny, v nichž Mia krmila chlapíčka. Nahoře, vysoko převysoko, na modré, už popraskané klenbě blikala souhvězdí elektrických hvězd. Připomínalo jí to tu Kolíbkou lidskou a ještě víc nádraží Grand Central. Někde ve zdech rachotila klimatizace nebo větráky. Pach, který se vznášel ve vzduchu, byl přízračně povědomý, a po chvílce úporného přemýšlení si Susannah vzpomněla: čisticí Comet. Výrobce sponzoroval pořad *Cena je správná*, na který se někdy dívala v televizi, pokud se ráno vyskytovala doma. „*Jsem Don Pardo, teď prosím přivítejte mého hosta, pana Billa Cullena!*“ Susannah se na okamžik zmocnila závratí a zavřela oči.

Bill Cullen je mrtev. Don Pardo je mrtev. Martin Luther King je mrtev, zastřelen v Memphisu. Vládni, Diskordie!

Ach, kristepane, ty hlasy, copak nikdy nezmlknou?

Otevřela oči a uviděla dveře s nápisem ŠANGHAJ/FEDIK a BOMBAJ/FEDIK a jedny označené DALLAS (LISTOPAD 1963)/FEDIK. Ostatní byly popsány runami, které jí nic neříkaly. Nakonec se Nigel zastavil před jedněmi, které poznávala.

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
NEW YORK/FEDIK
MAXIMÁLNÍ ZABEZPEČENÍ

To všechno Susannah znala z druhé strany, ale pod nápisem POŽADOVÁNO VERBÁLNÍ VSTUPNÍ HESLO stál další nápis a ten zlověstně červeně blikal:

#9 NÁHRADNÍ

SEDM

„Co byste ráda dělala dál, madam?“ zeptal se Nigel.

„Postav mě na zem, zlato.“

Měla dost času přemýšlet, jak zareaguje, pokud Nigel odmítne, ale vůbec nezaváhal. Hopkavě, svou starou chůzí se přesunula ke dveřím a položila na ně ruce. Ucítila pod nimi povrch, který nebyl ani dřevěný, ani kovový. Měla pocit, že slyší velmi slabé hučení. Zvažovala, zda zkusit *čessit* – svou verzi alibabovského *Sezame, otevři se* –, ale upustila od toho. Dveře neměly ani kliku. Jednosměrné znamená jednosměrné, tolik si spočítala; žádné smlouvání.

(*JAKEU!*)

Vyslala tu myšlenku vší silou.

Nikdo neodpověděl. Ani to slabé

(*uimeué*)

nesmyslné slovo. Ještě chvíli čekala, pak se otočila a posadila se, zády se opřela o dveře. Rezervní zásobníky upustila mezi roztažená kolena a pak zvedla Walther PPK v pravé ruce vzhůru. Dobrá zbraň, když musíte čekat zády k zamčeným dveřím, říkala si. Líbilo se jí, jak je v ruce těžká. Kdysi dávno se ještě s ostatními cvičila v jedné technice protestu, které se říká pasivní odpor. Lehnout si na podlahu v restauraci, krýt si měkké břicho a citlivé části těla. Nereagovat na ty, kdo vás bijí a nadávají vám a proklínají vaše rodiče. Zpívat si v řetězech jako moře. Co by si její dávní přátelé pomysleli, kdyby se dozvěděli, čím se stala?

Susannah řekla: „Víte co? Já na to kašlu. Pasivní odpor je taky mrtvý.“

„Madam?“

„To nic, Nigele.“

„Madam, smím se zeptat –“

„Co dělám?“

„Přesně tak, madam.“

„Čekám na jednoho přítele, ťunt'o. Jenom čekám na přítele.“

Napadlo ji, že DNK 45932 jí připomene, že se jmenuje Nigel, ale neudělal to. Místo toho se zeptal, jak dlouho bude na přítele čekat. Susannah mu řekla, že dokud peklo nezamrzne. Tím vyvolala dlouhé mlčení. Nakonec se Nigel zeptal: „Smím tedy odejít, madam?“

„Jak budeš vidět?“

„Přepnul jsem na infračervený režim. Je méně uspokojujivý než trojrozměrná makrovize, ale postačí, abych se dostal do opravných boxů.“

„Je v těch opravných boxech někdo, kdo tě dá do kupy?“ zeptala se Susannah s mírnou zvědavostí. Zmáčkla knoflík, který uvolňoval zásobník z pažby waltheru, a pak zásobník vrazila zpátky a přitom zažívala jistou primitivní radost z kovového, mastného cvaknutí, které při tom vydal.

„To rozhodně nemohu říct, madam,“ odpověděl Nigel, „ačkoli pravděpodobnost takového jevu je velmi nízká, rozhodně nižší než jedno procento. Pokud nikdo nepřijde, potom, podobně jako vy, budu čekat.“

Přikývla, najednou unavená a přesvědčená, že takhle ta velká výprava skončila – tím, že se opřela o tyto dveře. Ale člověk se nevzdává, ne? Vzdát se, to bylo pro zbabělce, ne pro pistolníky.

„Jak ráčíš, Nigele – díky za to, žes mi dělal koníčka. Dlouhé dny a příjemné noci. Doufám, že dostaneš oči zpátky. Promiň, že jsem ti je vystřelila, ale neměla jsem moc času na rozmyšlenou a nevěděla jsem, na čí straně stojíš.“

„Já vám rovněž přeji všechno nejlepší, madam.“

Susannah přikývla. Nigel oddusal a ona osaměla, opřená o dveře do New Yorku. Čekala na Jakea. Čekala, jestli ho uslyší.

Slyšela však jenom rezavé, skomíravé pískání strojů ve zdech.

Kapitola V

V džungli, mocné džungli

JEDNA

Jedině hrozba, že by ničemní muži a upří mohli zabít Ocha, zachránila Jakea, aby nezemřel současně s pèrem. Takhle se rozhodl jednoznačně. Zaječel

(OCHU, KE MNĚ!)

vší duševní silou, jaké byl schopen, a Ochu už mu běžel těsně v patách. Jake proběhl kolem ničemných mužů, kteří měli hlídat dveře s nápisem POUZE ZAMĚSTNANCI, ale strnule hleděli na Želvu. Z kalného oranžovočerveného světla v restauraci vběhli s Ochem do zóny zaplavené oslnivým bílým světlem a připálenými výpary z kuchyně. Do tváře se mu vevalila pára, horká a mokrá,

(džungle)

kteřá možná připravovala jeviště pro příští scénu,

(mocná džungle)

možná taky ne. Zrak se mu projasnil, když se mu zorničky stáhly, a on uviděl, že se ocitl v kuchyni Jižanského prasátka. Nebylo to poprvé. Kdysi, nebylo to tak dlouho před příchodem Vlků do Calla Bryn Sturgisu, sledoval Jake Susannah (jenomže tehdy to byla Mia) do snu, ve kterém hledala v jakési obrovské a prázdné kuchyni jídlo. Byla to *tahle* kuchyň, jenomže teď překypovala životem. Na železném rožni nad otevřeným ohněm syčelo obrovské prase, plameny pronikaly upadaným železným roštem pokaždé, když ukápl tuk. Po obou stranách stály gigantické sporáky s měděnými odsávací, na nichž se kouřilo z hrnců vysokých skoro jako Jake. V jednom z nich cosi míchal tvor s šedou kůží a tak ohavný, že se Jake na něj ani nemohl podívat. Z obou koutů šedé, pyskaté huby se mu zdvíhaly kly. Místo tváří měl povislé bradavičnaté masité laloky. Skutečnost, že ten netvor měl na sobě bílou kuchařskou zástěru, plnou

skvrn od jídla, a na hlavě nadýchanou kuchařskou čepici, jen završovala tu noční mŕru a dodávala jí ten správný punc. Za tímto zjevením se v páře skoro ztrácely další dvě zrůdy, oblečené v bílém, a ty bok po boku umývaly nádobí ve dvojitém dřezu. Obě měly na krku šátek. Jeden z nich byl člověk, chlapec tak sedmnáctiletý. Druhý vypadal jako přízračná kočka domácí s lidskýma nohama.

„*Vai, vai, los mostros pubes, tre cannits en founs!*“ kvičel šéfkuchař s kly na myče nádobí. Jakea si nevšiml. Ale ten druhý – kocour – ano. Přitiskl uši k hlavě a zasyčel. Jake bez rozmyšlení hodil orizu, kterou držel v pravé ruce. Zazpívala zapařeným ovzduším a prořala netvorovi krk hladce jako nůž kostku sádla. Hlava s upřenýma zelenýma očima padla do dřezu, kde vyšpláchly bublinky.

„*San fai, ken dit los!*“ vykřikl šéfkuchař. Zdálo se, že si buď nevšiml, co se stalo, nebo to nedokázal pochopit. Otočil se k Jakeovi. Oči pod ubíhajícím čelem s vystouplým obočím byly kalně šedomodré, oči vnímavé bytosti. Když ho uviděl zepředu, uvědomil si Jake, co je zač: nějaký druh zrůdného, inteligentního prasete bradavičnatého. Což znamenalo, že peče svého příbuzného. Tím dokonale zapadal do Jižanského prasátka.

„*Ken foh pube ain-tet ken fah! Še-so pan! Vai!*“ To platilo Jakeovi. A potom, čímž to šílenství završil, dodal: „A esli nebudeš drrrrhout pořřádně, *tak ani nezačtíínej!*“

Druhý myč, člověk, cosi varovného křičel, ale šéfkuchař si ho nevšiml. Nejspíš byl přesvědčen, že když Jake jednoho kuchtíka zabil, je teď jeho svatou povinností zaujmout místo mrtvého.

Jake vrhl další talíř, ten prořal praseti krk a tím ukončil jeho drmolení. Na plotnu vpravo vychrstl snad galon krve, jen to zasyčelo a rozšířil se strašlivý připálený puch. Hlava prasete se na krku stočila vlevo a pak přepadla dozadu, ale neutrhla se. Ta bytost – určitě měla přes dva metry – udělala dva nejisté kroky nalevo a objala škvířící se prase otáčející se na rožni. Hlava se odtrhla ještě víc, takže ležela šéfkuchaři na pravém rameni a jedním okem zírала vzhůru na zářivky zahalené oblaky páry. Žár připekl kuchaři ruce k pečení a ty se začaly rozpouštět. Potom netvor padl vpřed do plamenů a jeho plášť se vzňal.

Jake se od té scény prudce otočil právě včas, aby uviděl, že se k němu blíží druhý kuchtík s řeznickým nožem v jedné ruce a sekáčkem v druhé.

Jake popadl další orizu z kabely, ale vyčkával bez ohledu na hlas, který ho v duchu poháněl, dělej, neváhej, udělej tomu parchantovi to, čemu kdysi Margaret Eisenhartová říkala „hluboký zástřih“. Ostatní Sestry talíře se tomu výrazu mohly uchechtat. Ale i když ho svrběla ruka, počkal.

Viděl mladého muže, jehož kůže vypadala v oslnivém kuchyňském světle voskově žlutošedá. Vypadal vystrašeně a podvyživeně. Jake varovně zvedl talíř a mladík se zastavil. Nedíval se však na orizu, ale na Ocha, který stál mezi Jakeovými chodidly. Brumlák měl po celém těle naježenou srst, vypadal dvakrát tak veliký a cenil zuby.

„Ty –“ začal Jake, ale pak se rozletěly dveře do restaurace. Dovnitř vběhl ničemný muž. Jake bez váhání hodil talíř. Zakvílel v parném, zářivém vzduchu a usekl vetřelci hlavu s nádhernou přesností těsně nad ohryzkiem. Bezhlavé tělo se zakomíhalo nejdřív vlevo, potom vpravo, jako divadelní komik přijímající potlesk přehnanými gesty, a pak se zhroutilo.

Jake měl téměř okamžitě v každé ruce další talíř, paže opět zkřížené na hrudi v pozici, které sai Eisenhartová říkala „nabito“. Podíval se na kuchtíka, který stále držel v rukou nůž a sekáček. Ale nevypadal nijak odhodlaně. Jake zkusil promluvit znovu a tentokrát se mu podařilo dokončit otázku. „Mluvíš anglicky?“

„Jo,“ řekl chlapec. Upustil sekáček, aby mohl podržet palec zrudlý horkou vodou a příslušný ukazovák půl centimetru od sebe. „Ale málo. Učím pořád, co jsem tady.“ Rozevřel druhou ruku a nůž se připojil k sekáčku na kuchyňské podlaze. „Pocházíš ze Středosvěta?“ zeptal se Jake. „Je to tak, že?“

Kuchtík mu nepřipadal moc bystrý („Žádný lumen,“ jak by určitě zavrčel Elmer Chambers), ale měl dost rozumu, aby se mu stýskalo. Jake určitě zahlédl v chlapcových očích jiskru, přes všechnu hrůzu. „Jo,“ řekl. „Přijít z Ludwegu, já.“

„Poblíž města Ludu?“

„Na sever, ať se ti to líbí nebo ne,“ řekl kuchtík. „Zabiješ mě, kluku? Nechci umřít, i když smutný jsem.“

„Já nebudu ten, kdo tě zabije, jestli mi povíš pravdu. Prošla tudy nějaká žena?“

Kuchtík zaváhal, pak řekl: „Tak. Táhl ji Sayre a jeho lidi. Motala se, hlava jí dělala takhle...“ Předvedl to, zakroužil hlavou na krku a podobal

se vesnickému idiotovi ještě víc než dřív. Jake si vzpomněl na Sheemieho z Rolandova vyprávění o časech v Mejisu.

„Ale nebyla mrtvá.“

„Né. Slyšel jsem dýchat, jo.“

Jake se podíval ke dveřím, ale nikdo nevcházel. Zatím. Měl by jít, ale –

„Jak se jmenuješ, kluku?“

„Jochabim, to být já, syn Hossy.“

„Tak poslouchej, Jochabime, venku, za touhle kuchyní, je město New York, a pubíci jako ty jsou tam volní. Navrhuju, abys tam utekl, dokud máš možnost.“

„Přivedli by mě zpátky a zbili.“

„Ne, ty nechápeš, jak je to město velké. Jako Lud, když byl Lud ještě –“

Podíval se do Jochabimovy tváře s mdlým pohledem a pomyslel si, *Ne, to spíš já nechápu. A jestli tu budu trčet a snažit se ho přesvědčit, aby uprchl, určitě dostanu, co za–*

Dveře do restaurace se znovu rozrazily. Tentokrát se jimi pokusili proběhnout dva ničemní muži najednou a na okamžik v nich uvízli, rameno na rameni. Jake hodil oba talíře a sledoval je, jak křížují vzduchem plným páry a utínají hlavu příchozím, zrovna když se ze dveří vyprostili. Na Piperově škole se Jake učil o bitvě u Thermopyl, kde Řekové vzdorovali perské armádě, která je početně převyšovala v poměru deset ku jednomu. Řekové vlákali Peršany do úzkého horského průsmyku. On měl tyhle kuchyňské dveře. Dokud jimi budou procházet po jednom nebo po dvou – což musejí, pokud ho nedokážou nějak obklíčit –, dokáže je porážet.

Aspoň dokud mu nedojdou orizy.

„Zbraně?“ zeptal se Jochabima. „Jsou tady zbraně?“

Jochabim zavrtěl hlavou, ale vzhledem k tomu nesnesitelně tupému pohledu se nedalo poznat, jestli to znamená *V kuchyni nejsou zbraně* nebo *Nerozumím*.

„No dobře, už jdu,“ řekl Jake. „A jestli taky nepůjdeš, dokud máš možnost, Jochabime, jsi ještě větší blázen, než vypadáš. Což znamená, že velký. Tam venku jsou *videohry*, kluku – přemýšlej o tom.“

Jochabim se však dál díval na Jakea tím mdlým pohledem a Jake to vzdal. Chystal se oslovit Ocha, ale zpoza dveří k němu kdosi promluvil.

„Hej, chlapče.“ Drsně, Sebevědomě. Jistě. Hlasem muže, který vás kdykoli požádá o pětku nebo se vyspí s vaší holkou. „Tvůj fotrovský kamarád je mrtvý. Vlastně starý *dinnah*. Teď vyjdeš ven, už žádné hlouposti, a možná ti dovolíme, abys nezůstal tak sám.“

„To si můžete strčit do zadku,“ zavolal Jake. Tohle proniklo dokonce i Jochabimovou hradbou hlouposti. Vylekal se.

„Poslední možnost,“ volal ten hrubý a sebejistý hlas. „Vyjdi ven.“

„Vy pojd'te dovnitř!“ odsekl Jake. „Mám spousty talířů!“ Opravdu, cítil strašnou chuť vyrazit dveřmi ven a poprat se s těmi ničemnými muži a ženami v restauraci na druhé straně. Ten nápad nebyl tak šílený, jak by uznal sám Roland. Nepřítel totiž nic takového nečekal, takže existovala aspoň rozumná šance, že by mohl v jeho řadách způsobit paniku pŕltuctem rychle vržených talířů a nakonec je rozprášit.

Problém představovala monstra, která se krmila za tapisérií v jídelně. Upíři. *Ti* by panice nepropadli a Jake to věděl. Měl pocit, že kdyby Praotcové mohli přijít do kuchyně (možná zůstávali v jídelně pouze z nedostatku zájmu – a kvůli zbytkům Callahanova těla), byl by už mrtvý. A Jochabim nejspíš také.

Polkl, zamumlal: „Ochu, najdi Susannah!“, a posílil ten příkaz bleskovou představou.

Brumlák se naposledy nedůvěřivě podíval na Jochabima, potom začal čenichat po podlaze. Dlaždice byly vlhké, protože je nedávno někdo vytíral, a Jake se bál, že brumlák nedokáže zachytit pach. Potom Ochu krátce vyjekl – spíš to bylo psí štěknutí než lidské slovo – a rozběhl se prostředkem kuchyně mezi sporáky a ohřívacími stoly, čenich u země, a uhnul ze stopy jen natolik, aby oběhl doutnající tělo šéfkuchaře Prasete Bradavičnatého.

„Poslouchej mě, ty hajzlíku!“ zakřičel ničemný muž za dveřmi. „Ztrácím trpělivost!“

„Bezva!“ zvolal Jake. „Pojd'te dovnitř! Uvidíme, jestli vyjdete i ven!“

Položil si ukazovák na rty a podíval se na Jochabima. Už se chtěl otočit a utíkat – netušil, jak dlouho bude trvat, než kuchtík zaječí, že ten kluk a jeho brumlák už thermopylský průsmyk nehájí –, ale v tu chvíli k němu Jochabim promluvil tak potichu, že skoro šeptal.

„Cože?“ zeptal se Jake a nejistě se na něho podíval. Znělo to, jako by ten kluk řekl *Pozor na mozkovou past*, ale to nedávalo smysl. Nebo ano?

„Pozor na mozkovou past,“ řekl Jochabim trochu zřetelněji a otočil se ke svým hrncům a mydlinkové vodě.

„Jakou mozkovou past?“ zeptal se Jake, ale Jochabim dělal, že neslyší, a Jake se už nemohl zdržovat, aby ho vyslychal. Rozběhl se, aby dohonil Ocha, a jen se ohlédl přes rameno. Jestli do kuchyně vtrhne pár ničemných mužů, chtěl to vědět jako první.

Ale nikdo nevešel, aspoň dokud s Ochem neproběhli dalšími dveřmi do přípravný, šeré místnosti plné stohů krabic a voňavé kávy a koření. Bylo to tu jako ve skladu za konzumem v East Stonehamu, jenomže čistší.

DVĚ

V rohu přípravný Jižanského prasátka byly zavřené dveře. Za nimi dlážděné schody, které vedly dolů bůhvíjak hluboko. Osvětlovaly je slabé žárovky za umazanými skleněnými stínidly plnými mušinců. Ochu bez váhání zamířil dolů, hopsal legračním houpavým pravidelným pohybem. Čenich nezvedal od schodů a Jake věděl, že cítí Susannah. Poznal to z myšlenek svého malého přítele.

Jake se snažil schody počítat, došel ke sto dvaceti a potom ztratil přehled. Uvažoval, jestli jsou stále v New Yorku (nebo pod ním). Jakmile si to pomyslel, uslyšel slabý, známý rachot a uvědomil si, že je to určité metro.

Nakonec doběhli k patě schodiště. Tam se nacházela široká, klenutá místnost, která vypadala jako obrovská hotelová hala, jenomže bez hotelu. Ochu zamířil napříč, čenich stále u země, ocáskem mrskal sem a tam. Jake musel klusat, aby mu stačil. Orizy, které už nebyly v kabele natěsnány, cinkaly. Na druhé straně haly-sklepení stál kiosek s cedulí v jednom zaprášeném okně: POSLEDNÍ MOŽNOST ZAKOUPIT NEWYORSKÉ SUVENÝRY a na další byl nápis NAVŠTIVTE 11. ZÁŘÍ 2001! VSTUPENKY NA TUTO NÁDHERNOU UDÁLOST STÁLE K DOSTÁNÍ! ASTMATIKŮM VSTUP POVOLEN POUZE S POTVRZENÍM OD LÉKAŘE! Jake uvažoval, co bylo tak nádherného na 11. září 2001, a pak si řekl, že to nechce vědět.

Najednou se mu v hlavě rozlehl hlas, jako by mu promluvil přímo do ucha: *Hej! Hej, dámo z Positronics! Seš tam ještě?*

Jake netušil, kdo by to mohla být ta dáma z Positronics, ale poznal hlas, který se ptal.

Susannah! zakřičel a zarazil se u turistického stánku. Po napjatém obličejí se mu rozlil překvapený, radostný úsměv, takže vypadal znovu jako malý kluk. *Suze, jsi tam?*

A uslyšel ji vesele zakřičet.

Ochu, který si uvědomil, že nemá Jakea těsně za sebou, se otočil a netrpělivě křikl *Ejk-Ejk!* Pro tu chvíli si ho však Jake nevšímal.

„Slyším tě!“ křičel. „Konečně! Bože, s kým jsi to mluvila? Pořád křič, abych tě mohl –“

Zezadu – možná nahoře na dlouhém schodišti, možná už v jeho polovině – kdosi zaječel: „To je on!“ Práskly výstřely, ale Jake je sotva slyšel. K jeho nezměrné hrůze mu cosi vlezlo do hlavy. Cosi jako ruka tvořená myšlenkou. Pomyslel si, že je to nejspíš ten ničemný muž, který k němu mluvil skrz dveře. Ruka toho ničemného muže našla nějaké ovládání v Doganu Jakea Chamberse a manipulovala s ním. Snažila se

(zmrazit mě zmrazit mě na místě přimrazit mi nohy k podlaze)

zastavit ho. A ten hlas pronikl dovnitř, protože když Jake vysílal a přijímal, byl *otevřený*.

Jakeu! Jakeu, kde jsi?

Tentokrát neměl čas jí odpovídat. Jednou, když se snažil otevřít nenalezené dveře v Jeskyni hlasů, si Jake představil milión dveří, které se otvírají dokořán. Teď si představil, jak se jedny z nich prudce zabouchly a zaduněly jako nadzvukový třesk samotného Boha.

Právě včas. Ještě okamžik mu nohy vážly na zaprášené podlaze, potom cosi bolestně zařičelo a odtáhlo se od něj. Pustilo ho to.

Jake se znovu rozběhl, nejdřív trhaně, potom nabral rychlost. Bože, to bylo o fous! Jen slabounce slyšel, jak ho Susannah znovu volá, ale neodvažoval se otvírat a odpovídat. Musel prostě doufat, že Ochu neztratí její stopu a že Susannah nepřestane vysílat.

TŘI

Až později ho napadlo, že si asi musel začít zpívat tu písničku z rádia paní Shawové hned poté, co naposledy zaslechl slabý výkřik Susannah, ale neměl možnost se o tom ujistit. Stejně tak se nedá přesně určit okamžik,

kdy začíná bolet hlava nebo kdy si člověk uvědomí, že se nastydl. Jake si však byl jist, že slyší výstřely a jednou bzučivě zakňučela raketa, ale to všechno se odehrávalo daleko vzadu, a nakonec už se ani nesnažil shýbat (ani ohlížet). Kromě toho Ochu už pořádně uháněl, opravdu vzal svoje malé chlupaté kýty na ramena. Skryté stroje dusaly a hvízdaly. Z podlahy na chodbě se vynořily kolejnice a přivedly Jakea na myšlenku, že tudy kdysi projížděla tramvaj nebo jiný druh hromadné dopravy. V pravidelných rozestupech se na zdech objevovaly úřední směrovky (**SMĚR PATRICIA, FEDIK, MÁTE SVŮJ MODRÝ PAS?**). Místy dávno odpadly obkladačky, jinde zmizel kus kolejí, a na několika místech se leskly louže prastaré hnilobné vody, které vypadaly jako hladiny tůní ve skalních komínkách. Jake a Ochu proběhli kolem dvou nebo tří stojících vozidel, která připomínala křížence mezi golfovým vozíkem a valníkem. Minuli také jakéhosi robota se zašpičatělou hlavou, kterému slabě blikaly červené žárovky očí a jenž vydal jediný vrzavý zvuk, který možná znamenal *stůj*. Jake pozvedl orizu, i když netušil, jestli by něco zmohla proti takovému krámu, kdyby se rozhodl zaútočit, ale robot se vůbec nepohnul. Ten poslední záblesk v očích zřejmě spotřeboval poslední ergy v bateriích nebo energetických člancích či atomové kartuši, nebo co ho pohánělo. Tu a tam spatřil graffiti. Dvě mu byla povědomá. První znělo SLÁVA KARMÍNOVÉMU KRÁLI. Druhé znělo BANGO SKANK, '84. *Páni*, pomyslel si Jake mimoděk, *ten Bango je ale slavný*. A potom poprvé jasně uslyšel, jak si potichu zpívá. Žádná slova, ale jen starý polozapomenutý refrén jedné písničky, která se linula z rádia paní Shawové: „A-uimeué, a-uimeué, a-uííí-ammm-immm-ouéé...“

Zmlkl, zaskočilo ho to mumlavé prozpěvování, které znělo jako zaklínadlo, a zavolal na Ocha, aby zastavil. „Potřebuju si cvrknout, hochu.“

„Ochu!“ Napřímené uši a jasné oči jasně vyznamenaly: *At' ti to netrvá dlouho*.

Jake rozstříkl moč na okachlíkovanou stěnu. Mezi dlaždicemi prosakovalo jakési nazelenalé svinstvo. Také poslouchal, jestli neuslyší pronásledovatele, a nebyl zklamán. Kolik jich tam je? Jaký to může být oddíl? Roland by to nejspíš poznal, ale Jake neměl tušení. Podle ozvěny to vypadalo na celý regiment.

Když se vytrásal, napadlo Jakea, že už nikdy neuvidí, jak totéž dělá père, ani jak se na něho usměje a zamíří ukazovák, nebo jak se před jídlem pokřizuje. Zabíli ho. Vzali mu život. Zastavili mu dech i tep. Père z příběhu zmizel, zůstane snad jen ve snech. Jake se rozbrečel. Slzy, stejně jako úsměv, z něho znovu udělaly dítě. Ochu už se otočil, dychtil vyrazit po stopě, ale teď se znovu ohlédl a vypadal velmi ustaraně.

„Nic mi není,“ zahučel Jake, zapnul si poklopec a pak si hřbetem ruky otřel tváře. Jenomže něco mu bylo. Byl víc než smutný, víc než vztekly, víc než vystrašený z ničemných mužů, kteří mu běželi neúnavně v patách. Hladina adrenalinu v krvi mu poklesla, takže si uvědomil, že je nejen smutný, ale také hladový. A unavený. *Unavený?* Málem vyčerpaný. Nemohl si vzpomenout, kdy naposledy spal. Že ho to dveřmi vcuclo do New Yorku, na to si vzpomínal, a na to, že Ocha málem přešel taxík, a že tam byl kazatel Boží bomby, jehož jméno mu připomínalo Jimmyho Cagneye v roli George M. Cohana v jednom starém černobílém filmu, na který se díval na televizi u sebe v pokoji, když byl ještě malý. Protože, jak si teď uvědomil, v tom filmu byla písnička o chlapíkovi, který se jmenoval Harrigan: *H-A-dvě R-I; Harrigan, to jsem já*. Na to všechno si vzpomínal, ale kdy měl naposledy sousto –

„*Ejk!*“ štěkl Ochu, neúprosný jako osud. Jake si unaveně pomyslel, že pokud brumláci mají nějakou hranici vyčerpání, pak k ní má Ochu pořád ještě dost daleko. „*Ejk-Ejk!*“

„Jo-jo,“ souhlasil a odstrčil se od zdi. „*Ejk-Ejk* už běží-běží. Utíkej. Najdi Susannah.“

Nejradši by se ploužil, ale ploužení by nejspíš nestačilo. Ani obyčejná chůze. Popohnal nohy do klusu a znovu si začal potichu prozpěvovat, tentokrát i slova té písničky: „*Kdesi v džungli, té mocné džungli, spí lev večer, spí... Kdesi v džungli, té tiché džungli, spí lev večer, spí... óóó...*“ A už byl zase v tom, *uimeué, uimeué, uimeué*, nesmyslná slova z rádia v kuchyni, na kterém byla stále naladěna WBCS se starými písničkami... jenže měl pocit, že kolem této konkrétní písničky i do ní se pletl nějaký film. Ne písnička z *Yankee Doodle Dandy*, ale že by z nějakého jiného filmu? Se strašidelnými příšerami? Který viděl jako hodně malý kluk, možná ještě

(v *klůčkách*)

v *plenkách?*

„Poblíž vísky, té tiché vísky, spí lev večer, spí... Poblíž vísky, té klidné vísky, spí lev večer spí... Ó-óó, a-uimeué, a-uimeué...“

Zmlkl, prudce oddechoval a třel si bok. Píchal ho v něm, ale nebylo to zlé, aspoň zatím, nebodalo to tak hluboko, aby ho bolest zastavila. Ale ten sliz... ten zelený sliz, prosakující mezi dlaždicemi... vzlínal prastarou maltou a rozbitou dlažbou, protože byli

(v džungli)

hluboko pod městem, jako v katakombách

(uimeué)

nebo jako –

„Ochu,“ řekl rozpraskanými rty. Kristepane, měl hroznou žízeň! „Ochu, tohle není sliz, to je *tráva*. Nějaký plevel... nebo...“

Ochu štěkl kamarádovo jméno, ale Jake si ho nevšímal. Dál se rozléhal pokřik pronásledovatelů (a trochu se přiblížil), ale Jake prozatím ignoroval i je.

Tráva, mezi obkladačkami na zdi vyrůstala tráva.

Zarůstala tu zeď.

Pohlédl dolů a tam také spatřil trávu, zářivě zelenou, pod světlem zářivek téměř fialovou, která vyrůstala z podlahy. A kousky rozbité dlažby se drolily na střepy a prach jako kosti starých lidí, předků těch, kdo žili a budovali svět předtím, než se Paprsky začaly bořit a svět se začal hýbat.

Sehnul se. Prohrábl tu trávu. Nabral několik ostrých střepů z dlaždic, ano, ale také *hlínu*, hlínu z

(džungle)

nějaké hluboké katakomby nebo hrobky nebo snad –

Hromádkou hlíny, kterou držel v hrsti, se plazil brouk, a ten měl na zádech červené znamení podobné krvavému úsměvu. Jake ho se znechuceným výkřikem odhodil. Znamení Krále! Říkám pravdu! Vzpamatoval se a uvědomil si, že klečí a zabývá se archeologií jako filmový hrdina, kterému jsou pronásledovatelé v patách. A Ochu se na něho díval a oči mu úzkostně svítily.

„Ejk! Ejk-Ejk!“

„Jo.“ Zvedl se na nohy. „Už jdu. Ale Ochu... Kde to vlastně jsme?“

Ochu netušil, proč v hlase svého ka-dinha slyší obavy. *On* viděl totéž jako před chvílí a cítil totéž jako před chvílí: *její* vůni, pach, který měl na

prání chlapce najít a sledovat. A ten sílil. Rozběhl se po tom zářivém pachu jako po laně.

ČTYŘI

Jake se po pěti minutách znovu zastavil a vykřikl: „Ochu! Počkej chvíli!“ Znovu ho píchalo v boku, a hodně, ale pořád to ještě nebylo tak hrozné, aby zastavoval jen kvůli tomu. *Všechno* se totiž změnilo. A nepřestávalo se to měnit. A Bůh mu pomoz, napadlo ho, že ví, v co se jeho okolí proměňuje.

Nad hlavou mu stále svítily zářivky, ale zdi s obkladačkami už zastínila zeleň. Vzduch ztěžkl a zvlhl, až mu promáčel košili, která se mu přilepila na tělo. Kolem vytřeštěných očí mu proletěl nádherný oranžový motýl, obrovský. Jake po něm chňapl, ale motýl mu snadno unikl. Skoro laškovně, pomyslel si Jake.

Dlážděná chodba se proměnila v stezku džunglí. Vpředu ústila zubatou trhlínou v podrostu, nejspíš na jakousi mýtinu. Za ní Jake uviděl velké staré stromy, které tam rostly v mlžném oparu, a jejich kmeny byly tlustě porostlé mechem, větve omotané liánami. Uviděl obří rozložitě kapradiny a zelenou krajkou listů prosvítalo palčivé tropické nebe. Věděl, že je pod New Yorkem, musí být pod New Yorkem, ale –

Cosí zaštěbetalo jako opice, a to tak blízko, že sebou škubl a podíval se nahoru, přesvědčený, že se mu zvíře pošklebuje přímo nad hlavou, na zavěšených zářivkách. A potom, až mu ztuhla krev v žilách, se ozval dunivý řev lva. Takového, který rozhodně *něspal*.

Málem vyrazil zpátky, a to plnou rychlostí, ale uvědomil si, že nemůže. Ničemní muži (v jejichž čele nejspíš uháněl ten, který mu řekl, že *fotrovský kamarád je dinnah*) už sem mířili. A Ochu se na něho díval zářivýma netrpělivýma očima, jasně požadoval, aby pokračovali dál. Ochu nebyl žádný hlupák, ale vůbec neprojevoval nějaké znepokojení, aspoň ne ohledně toho, co na ně čekalo vpředu.

Pokud šlo o Ocha, ten pořád nechápal, co chlapci vadí. Věděl, že chlapec je unavený – to cítil –, ale také věděl, že se Ejk bojí. Čeho? Byly tu nepříjemné pachy, hlavně pach mnoha mužů, ale Ochovi nepřípadaly bezprostředně nebezpečné. A kromě toho, byl tu taky *její* pach. Teď už *velmi* čerstvý. Skoro svěží.

„Ejk!“ ňafal znovu.

Jake už znovu nabral dech. „Dobrá,“ rozhlédl se. „Tak jo. Ale pomalu.“

„Lu,“ souhlasil Ochu, ale i Jake vycítil, jak zásadně brumlák takový postup neschvaluje.

Jake se vydal dál jen proto, že neměl na vybranou. Vystoupal po zarostlé stezce nahoru (Ochu ji však vnímal jako naprosto rovnou, a taky taková byla už od chvíle, kdy opustili schodiště), až k mezeře lemované kapradím a liánami, kde se ozývalo bláznivé štěbetání opice a děsivý řev lva, který se vydal na lov. Ta písnička se mu pořád dokola honila hlavou (*poblíž vísky... kdesi v džungli... tiše láska, nehýbej se...*) a už věděl, jak se ta písnička jmenuje, dokonce jak se jmenuje ta skupina,

(*To jsou Tokens a jejich „Dnes večer lev spí“*, zmizeli sice z hitparád, nikoli z našich srdcí)

kteřá ji zpívala, ale co to bylo *za film*? Jak se krucinál jmenoval ten fi–

Jake došel nahoru a k okraji mýtiny. Nakoukl skrz mozaiku ze zeleného listí a zářivě fialových květů (do srdíčka jednoho z nich právě lezla zelená housenka), a jak se tak díval, vybavilo se mu jméno filmu a v tu ránu mu naskočila husí kůže od zátylku až po chodidla. Za okamžik se z džungle (té mocné džungle) vynořil první dinosaur a vstoupil na mýtinu.

PĚT

Bylo nebylo, kdysi dávno,

(*svačinečka maličká*)

když byl ještě hodně malý kluk,

(*pro jednoho hošíčka*)

(*bylo nebylo, matka odjela se svým uměleckým klubem do Montrealu a otec odjel do Vegas na každoroční zahájení podzimních show*)

(*borůvkový čajíček a borůvkový džemíček*)

tehdy byly Bamovi čtyři roky...

ŠEST

Bama, tak mu říká jediná hodná osoba

(*paní Shawová, paní Greta Shawová*)

na světě. Okrajuje mu z chleba kůrky, vyvěšuje jeho výkresy ze školky na lednici pod magnety, které vypadají jako maličké ovoce z umělé hmoty, říká mu Bamo a on si toho jména moc považuje,

(oni oba)

protože otec ho jednou za opilého sobotního odpoledne učil skandovat „Pořádně to rozpalte, svinsky je napalte, my neutečeme před nepřítelem, my jsme Karmínovej příval z Bamy!“ a ona mu proto říká Bamo, je to tajné jméno a skutečnost, že jen oni vědí, co znamená, a už nikdo jiný, je jako mít dům, kam se můžete schovat, bezpečný dům ve strašidelném lese, kde ze stínů vylézají příšery a obři a tygři.

(„Tygře, tygře, žhavě žheš,“ zpívá mu matka, protože takhle si ona představuje ukolébavku, ke kterým radí rovněž „Slyšel jsem bzuchet mouchu... když jsem umřel,“ a Bamovi to nahání strašnou hrůzu, ale nikdy jí to nepoví. Někdy v noci a někdy při odpoledním odpočinku leží v posteli a myslí si, Uslyším mouchu a to bude moje moucha smrti, srdce se mi zastaví a jazyk mi zapadne do krku jako kámen do studny, a to všechno jsou vzpomínky, které potlačuje.)

Je dobré mít tajné jméno, a když zjistí, že matka odjíždí do Montrealu kvůli umění a otec odjíždí do Vegas pomáhat s předváděčkami nových show Sítě, prosí matku, aby s ním zůstala paní Greta Shawová, a matka nakonec svolí. Malý Jakie ví, že paní Shawová není matka, a také paní Greta Shawová mu nejdou zdůraznila, že není matka

(„Doufám, že víš, že nejsem tvoje máma, Bamo,“ říká a strká před něj talíř a na tom talíři je burákové máslo, slanina a banánový chlebiček s kůrkami odřezanými tak krásně, jak to umí jenom Greta Shawová), „protože to nemám v popisu práce.“

(A Jakie – jenomže je Bama, když jsou spolu, je Bama – přesně neví, jak jí povědět, že to ví, ví, ví, ale že se s ní spokojí, dokud se realita nezlepší nebo dokud nebude natolik velký, aby se přestal bát Mouchy smrti)

A Jakie říká, Nebojte se, mně nic není, ale stejně je rád, že se paní Shawová uvolí zůstat místo té nejnovější au pair, která nosí krátké sukně a pořád se obírá svými vlasy a rtěnkou a na něho kašle a neví, že Jakie je v hloubi duše Bama, a panečku, ta malá Daisy Mae

(takhle totiž otec říká všem aupairkám)

je pitomá, pitomá, pitomá. Paní Shawová pitomá není. Paní Shawová mu dává svačinu, kterou někdy nazývá Odpolední čaj nebo dokonce Velká

svačina, a ať už je to cokoliv – sýr a ovoce, obložený chleba s okrájenou kůrkou, puding a koláč, jednohubky zbylé ze včerejšího večírku – když jídlo nese na stůl, pokaždé zazpívá: „Svačinečka maličká, pro jednoho hošíčka, borůvkový čajíček a borůvkový džemíček.“

V pokoji má televizi a každý den, když jsou rodiče pryč, si tam bere svoji odpolední svačinu a dívá se, dívá, dívá a slyší z kuchyně rádio, to vždycky hraje staré písničky, vždycky ze stanice WCBS, a někdy slyší i ji, slyší, jak paní Grata Shawová zpívá s Four Seasons, Wandou Jackson, Leem „Yah-Yah“ Dorseyem, a někdy si představuje, že rodiče zahynuli při leteckém neštěstí a ona se nějak přece jen stane jeho matkou a říká mu chudáčku malej a darebáčku opuštěnej a potom nastane nějaká kouzelná proměna a ona ho má ráda, místo aby se o něho jenom starala, má ho ráda, ráda, ráda, stejně jako on má rád ji, je to jeho matka (nebo možná manželka, rozdíl mu ještě není pořádně jasný), ale ona mu říká Bamo a ne zlatíčko

(jako skutečná matka)

nebo kabrňák

(otec)

a i když ví, že je to hloupý nápad, moc rád o tom v posteli přemýšlí, takové přemýšlení mu vyžene z hlavy tu Mouchu smrti, která přiletí a zabzučí nad jeho mrtvolou, až umře s jazykem zapadlým do krku jako kámen ve studni. Odpoledne, když přijde ze školky (než bude dost starý, aby věděl, že ve skutečnosti je to mateřská škola, bude z ní dávno venku) se dívá u sebe v pokoji na Miliónový film. Je to pořad, ve kterém dávají celý týden každý den úplně stejný film v úplně stejnou dobu – ve čtyři. Týden předtím, než rodiče odjeli a paní Greta Shawová zůstala na noc, místo aby odjela domů,

(Ó jaké blaho, protože paní Greta Shawová zahání Diskordii, pravíme amen)

a každý den se ozývala hudba ze dvou směrů, z kuchyně staré písničky

(WCBS pravíme Boží bomba)

a v televizi se promenuje James Cagney ve slamáku a zpívá o Harriganovi – H-A-dvojitě R-I, Harrigan, to jsem já! A taky o tom, že je opravdový živý synovec Strýčka Sama.

Pak přijde další týden a to je právě ten týden, kdy jsou rodiče pryč, a dávají nový film a ten ho vyděsí k smrti hned poprvé. Ten film se jmenuje

Ztracený světadíl a v hlavní roli hraje pan Cesar Romero, a až Jake uvidí ten film znovu (v deseti letech), bude se divit, jak se mohl kdysi tak hloupého filmu bát. Protože pojednává o průzkumnících, kteří se ztratili v džungli, víte, a v té džungli jsou dinosauři, ale ve čtyřech letech si neuvědomoval, že ti dinosauři jsou obyčejné mizerné KRESBY, úplně stejně jako Tweety a Sylvester a Pepík námořník, blé-blé, pravíme Wimpy, pravíme Oliva Olejová. První dinosaurus, kterého uvidí, je to triceratops, se vymotá z džungle a první průzkumnice

(Nevšední plíce, řekl by jeho otec nepochybně, protože to říká vždycky, když uvidí to, čemu Jakeova matka říká Jistý typ dívky)

zaječí z plna hrdla a Jake by zaječel taky, ale hrudník má sevřený hrůzou, ó zde je ztělesněná Diskordie! V očích tě příšery uvidí naprostou nicotu, která znamená konec všeho, protože prosby u takové potvory nic nezmohou a jekot u takové potvory taky nepomůže, je moc hloupá, jekot akorát upoutá její pozornost, a to se taky stane, otáčí se k Daisy Mae s nevšedními plícemi a pak se na tu Daisy Mae s nevšedními plícemi vrhne, a z kuchyně (té mocné kuchyně) slyší Tokens, sice zmizelé z hitparád, nikoli našich srdcí jak zpívají o džungli, tiché džungli, a tady před vyřeštěnými očima malého vystrašeného kluka ta džungle je, ale vůbec není tichá a nespí v ní lev, ale šine se tudy cosi jako nosorožec, jenomže je to větší a kolem krku má jakýsi límec z kostí, a později Jake zjistí, že takovým příšerám se říká triceratops, jenomže v té chvíli ještě jméno nemá, což je ještě horší, protože když něco nemá jméno, je to horší „Uimeué,“ zpívají Tokens, „Uí-ummm-a-ué“ a Cesar Romero samozřejmě zastřelí tu příšeru těsně předtím, než stačí roztrhat dívku s nevšedními plícemi na kusy, což je v tu chvíli prima, ale v noci se ta příšera vrátí, triceratops se vrátí, je v šatníku, Jake dokonce i ve čtyřech letech chápe, že šatník občas není šatník, že jeho dveře se mohou otvírat do jiných míst, kde číhají ještě horší strašidla.

Rozječí se, v noci může křičet, a do pokoje vejde paní Greta Shawová. Posadí se k němu na postel, obličej má strašidelně modrošedý, protože má pleťovou masku, a ptá se, co se Bamovi stalo, a on jí to doopravdy dokáže povědět. Nikdy by to nemohl povědět otci nebo matce, i kdyby tam některý z nich byl, což samozřejmě nebyl, ale může to povědět paní Shawové, protože i když se zas tolik neliší od ostatních pomocnic – aupairek, dívek na hlídání, vychovatelek, doprovodu na cestě do školky –, přece jenom je

trochu jiná, natolik, aby věšela jeho kresby na lednici pod malé magnety, natolik, aby ten rozdíl znamenal všechno, aby podepřel otřesenou věž přičetnosti hloupého kloučka, pravíme aleluja, pravíme nalezen a nikoli ztracen, pravíme amen.

Paní Shawová poslouchá všechno, co má Jake na srdci přikyvuje a chce, aby opakoval tri-ce-ra-tops, dokud to pořádně neumí. Když to umí, uleví se mu. Potom paní Shawová řekne, „Ty zvířata kdysi opravdu žily, ale vymřely už před sto miliónem let, Bamo. Možná ještě dřív. A teď už mě neotravuj, protože se taky potřebuju vyspat.“

Jake se dívá na Ztracený světadíl v pořadu Miliónový film každý den, celý týden. Pokaždé, když se na něho dívá, ho děsí o něco méně. Jednou za ním přijde paní Greta Shawová a na kousek se dívá s ním. Přinese mu svačinu, velkou misku havajské pěny (sobě taky jednu) a zazpívá mu tu svou nádhernou písničku: „Svačinečka maličká, pro jednoho chlapíčka, pro mě taky kousíček, borůvkový čajíček a borůvkový džemíček.“ V havajské pění žádné borůvky samozřejmě nejsou a místo čaje si dali zbytek Welchova hroznového džusu, ale paní Greta Shawová říká, že hlavní je úmysl. Naučila ho říkat Čin-čin na zdraví, než se napijí, a cinknout sklenicemi. Jake si myslí, že je to absolutní senzace, největší odvaz.

Za chvíličku přijdou dinosauři. Bama a paní Greta Shawová sedí vedle sebe, pojídají havajskou pěnu a sledují, jak ten veliký (paní Greta Shawová říká, že tento druh se jmenuje nějak jako tyranosák drek) požírá zlého průzkumníka. „Kreslení dinosauři,“ odfrkne si paní Greta Shawová. „Člověk by myslel, že se vmůžou na něco lepšího.“ Pokud jde o Jakea, byla to nejgeniálnější kritika, jakou kdy v životě slyšel. Geniální a užitečná.

Nakonec se rodiče vrátili. V Miliónovém filmu začali dávat Cylinder a o nočních děsech malého Jakieho nepadne ani slovo. Nakonec na svůj strach z triceratopse a tyranosáka zapomene.

SEDM

Když teď leží ve vysoké zelené trávě a mezi listy kapradiny nakukuje do zamlžené mýtiny, zjistí Jake, že některé věci člověk nezapomene nikdy.

Pozor na mozkovou past, řekl Jochabim a při pohledu na pomalu dusajícího dinosaura – kresleného triceratopse v opravdové džungli

podobného fantastické žábě v opravdové zahradě – si Jake uvědomil, že tohle má být ono. To byla ta mozková past. Triceratops nebyl skutečný, i když děsivě řval a Jake ho doopravdy cítil – puch rostlin hniјících v měkkých záhybech kůže v místech, kde se statné nohy spojovaly s břichem, puch výkalů třísnících mohutný opancěřovaný zadek, nekonečný potok slin vytékající mezi čelistmi s kly v koutcích tlamy – a slyšel jeho funivý dech. *Nemohl být opravdový, byl kreslený, kristepane!*

Přesto věděl, že je natolik skutečný, aby mohl Jakea zabít. Kdyby tam Jake vešel, kreslený triceratops by ho roztrhal, stejně jako by roztrhal Daisy Mae s nevšedními plícemi, kdyby se Cesar Romero včas neobjevil a nevpálil kulku ze své veliké lovecké pušky do jediného zranitelného místečka té příšery. Jake se zbavil ruky, která se pokusila čachrovat s jeho ovladači motoriky – zabouchl všechny svoje dveře tak prudce, že všetečné prsty té ruky vyloženě usekl –, ale tohle bylo jiné. Nemohl zavřít oči a prostě tudy projít. Toto byla skutečná příšera, kterou stvořila jeho zrádná mysl, a mohla ho skutečně roztrhat.

Nebyl tu žádný Cesar Romero, aby tomu zabránil. Ani Roland.

Byli tu jen ničemní muži, kteří se mu hnali po stopě a každou chvíli byli blíž a blíž.

Ochu se ohlédl do míst, odkud přišli, jako by to chtěl zdůraznit, a pronikavě nahlas vyštěkl.

Triceratops to uslyšel a zařval v odpověď. Jake čekal, že se při tom strašném řevu Ochu k němu přimáčkne, ale Ochu se dál ohlížel za Jakea. Ochu si dělal starosti s *ničemnými muži*, žádným triceratopsem dole na mýtině, ani tyranosákem drekem, který se možná vynoří za chvíli, ani –

Protože Ochu je nevidí, napadlo ho.

Obracel tu myšlenku ze všech stran, ale slabinu nenacházel. Ochu je necítil ani neslyšel. Závěr byl nevyhnutelný: pro Ocha ten hrozivý triceratops v mocné džungli pod nimi neexistoval.

Což nic nemění na faktu, že pro mě ano. Je to past, která je nastražená na mě, nebo na každého, kdo je vybavený fantazií a náhodou se vyskytne poblíž. Určitě je to zase nějaká vymyšlenost Starého lidu. Věčná škoda, že se nepolámala jako skoro všechno ostatní. Vidím, co vidím, a nic s tím nena–

Ne, počkat.

Počkat chvílku.

Jake netušil, jak silné je jeho duševní propojení s Ochem, ale nejspíš to brzy zjistí.

„Ochu!“

Volání ničemných mužů se ozývalo už hrozně blízko. Brzy uvidí, že se chlapec a brumlák zastavili, a vyrazí do útoku. Ochu je už cítil, ale i tak se podíval na Jakea docela klidně. Na svého milovaného Jakea, za kterého by položil život, kdyby byl požádán.

„Ochu, můžeš si se mnou vyměnit místo?“

Ukázalo se, že může.

OSM

Ochu vzpřímeně klopýtal s Ejkem v náručí, kymácel se dopředu a dozadu, vyděšený tím, jak úzký rozsah rovnováhy chlapec má. Představa, že by měl ujít pouze po dvou nohou byt' jen krátkou vzdálenost, ho lekala, ale musel to udělat, a to okamžitě. Ejek to řekl.

Pokud šlo o Jakea, ten věděl, že bude muset zavřít oči, které si vypůjčil. Byl u Ocha v hlavě, ale stále triceratopsy viděl. Také viděl, jak v parném ovzduší nad mýtinou krouží pterodaktyl, kožnatými křídly lapal vzestupné proudy z klimatizace.

Ochu! Musíš to zvládnout sám. A jestli si máme udržet náskok, musíš to udělat hned.

Ejek! odpověděl Ochu a udělal opatrně krok vpřed. Chlupatý tělo se zakymácelo až na pokraj rovnováhy a ještě kousek za něj. Ejkovo hloupé dvounohé tělo se kácelo na bok. Ochu se to pokusil zachránit, ale jenom to zhoršil, padl na pravý bok a udeřil Ejka do chlupaté hlavy.

Ochu se pokusil nespokojeně štěknot. Ale z Ejkových úst vyšla jakási hloupost, spíš slovo než zvuk: „Haf! Af! *Kuš-haf!*“

„Slyším ho!“ zakřičel kdosi. „Dělejte! No tak, přidejte, vy mizerní parchanti! Než se ten malej hajzl dostane ke dveřím!“

Ejkovy uši nebyly ostré, ale vzhledem k tomu, jak okachlíkované zdi zesilovaly zvuk, to nebyl problém. Ochu slyšel jejich dupot.

„*Musíš vstát a jít!*“ pokusil se Jake zakřičet, ale z úst mu vyšla zkomolená, štěkavá věta: „*Ejk-ejk, usíš! Jít!*“ Za jiných okolností by to možná bylo legrační, ale teď ne.

Ochu vstal tak, že se opřel Ejkovými zády o stěnu a zapřel se Ejkovými nohama. Konečně začínal rozumět řízení toho lidského stroje, nacházelo se na místě, kterému Ejk říkal *Dogan* a bylo docela jednoduché. Po levé straně však byla klenutá chodba, jež vedla do obrovité místnosti plné zářivě blyštivých přístrojů. Ochu věděl, že kdyby tam vešel – do komnaty, kde Ejk uchovával všechny své úžasné myšlenky a slovní zásobu –, byl by navěky ztracen.

Naštěstí tam chodit nemusel. Všechno, co potřeboval, bylo v Doganu. Levá noha... vpřed. (*A pauza.*) Pravá noha... vpřed. (*A pauza.*) Držet toho, který vypadá jako brumlák, ale ve skutečnosti je to tvůj přítel, a za pomoci druhé paže udržovat rovnováhu. Odolat nutkání padnout na všechny čtyři a lézt. Kdyby to udělal, pronásledovatelé by ho dostihli. Už je necítil (s tím Ejkovým neuvěřitelně nanicovatým čumákem), ale i tak si tím byl jist.

Pokud šlo o Jakea, ten je cítil jasně, byl jich aspoň tucet a možná až šestnáct. Jejich těla byla dokonalými stroji na výrobu pachu, pronásledovatelé tlačili své aroma před sebou jako špinavé mračno. Cítil chřest, který si jeden z nich dal k večeři. Cítil masité, zkažené aroma rakoviny, která bujela v jiném, nejspíš v jeho hlavě, ale možná spíš v krku.

Potom znovu uslyšel řev triceratopse. Odpověděl mu ten tvor podobný ptáku plachtící nad nimi.

Jake zavřel – Ochovy – oči. Ve tmě mu připadalo brumlákovo houpání ještě horší. Jakea napadlo, že jestli to bude déle trvat (zvláště při zavřených očích), nejspíš se mu obrátí vnitřnosti naruby. Prostě mu říkejte Námořník Bama Blijící.

Běž, Ochu, pomyslel si. Co nejrychleji můžeš. Neupadni znovu, ale... co nejrychleji můžeš!

DEVĚT

Kdyby u toho byl Eddie, možná by si vzpomněl na paní Mislaburskiovou, sousedku ob jeden blok, která se v únoru po ledové plískanici ocitla na chodníku hladkém jako sklo, protože ho ještě nikdo neposolil. Led neled, nikdo jí nemohl zabránit v každodenní výpravě za kusem pěkné kotlety nebo ryby na tržišti v Castle Avenue (nebo v návštěvě nedělní mše, protože paní Mislaburskiová byla snad nejhorlivější katolík na sídlišti Co-Op City). Tak tedy jde, široce nakračuje tlustýma

nohama, naditýma v zářivě růžových stahovacích punčocháčích, jednou paží tiskne kabelku k rozložitým prsům, druhou si pomáhá udržet rovnováhu, hlavu sklopenou, očima pátrá po ostrůvcích popela tam, kde některý zodpovědný správce domu už vyšel ven (Ježíš a Maria matka Boží ať požehnají těm dobrým lidem), a také vyhlíží zrádná místečka, která by ji porazila, poslala by ji svižně k zemi, až by se jí tlustá růžová kolena rozletěla a padla by rovnou na zadek nebo možná na záda, ženská by si klidně mohla zlámat páteř, mohla by se klidně *zmrzačit* jako chudák dcera paní Bernsteinové, která se nabourala s autem v Mamaronecku, takové věci se stávají. A tak si nevšímal pokřikování dětí (mezi nimiž byl často Henry Dean s mladším bratrem) a šla si svou cestou, hlavu skloněnou, jednou paží udržuje rovnováhu, druhou tiskne k hrudi hranatou černou babkovskou kabelku, odhodlaná, že pokud už by musela vzít pochopa, ochrání kabelku a všechno v ní za každou cenu, padne na ni jako Joe Namath při fotbale, když mu někdo podtrhne nohy.

Tak tedy krácel Ochu ze Středosvěta v Jakeově těle úsekem podzemní chodby, který vypadal (tedy aspoň jemu se to tak jevilo) úplně stejně jako zbytek. Jediný rozdíl, který viděl, byly tři díry po obou stranách, z nichž vyhlížely velké skleněné oči, a ty oči tiše a neustále hučely.

V náručí držel cosi, co vypadalo jako brumlák a mělo to pevně zavřené oči. Kdyby byly otevřené, Jake by v těch předmětech poznal nějaké promítací zařízení. Ale spíš by je vůbec nespátřil.

Pomalou a šouravě (Ochu věděl, že ztrácí náskok, ale věděl také, že pomalá chůze je lepší než rychlý pád), s nohama doširoka rozkročenýma a Ejkem přitisknutým k hrudi, stejně jako paní Mislaburskiová svírala kabelku, když bylo náledí, prošel kolem skleněných očí. Hukot ustal. Už byli dost daleko? Doufal, že ano. Chodit jako člověk bylo prostě strašně těžké, příliš stresující. Stejně jako pobývat tak blízko všeho toho Ejkova myslícího zařízení. Měl chuť se otočit a podívat se na ně – tolik blyštivých přístrojů! –, ale neudělal to. Podívat se mohlo klidně navodit hypnózu. Nebo něco horšího.

Zastavil se. „Jakeu! Podívej! Hele!“

Jake se pokusil odpovědět *Tak jo*, ale místo toho štěkl. Pěkná psina. Opatrně otevřel oči a uviděl po obou stranách kachlíky. Pravda, pořád z nich vyrůstala tráva a kapradí, ale *byly* to kachlíky. *Byla* to chodba. Ohlédl se a uviděl mýtinu. Triceratops na ně zapomněl. Právě bojoval na život a

na smrt s tyranosákem, Jake si tu scénu naprosto jasně vybavoval ze *Ztraceného světadílu*. Dívka s nevšedními plícemi bitvu sledovala z bezpečného náručí Cesara Romera, a když kreslený tyranosák chytil mohutnou tlamou triceratopsovu tvář do smrtícího sevření, dívka zabořila zase svoji tvář do mužné hrudi Cesara Romera.

„Ochu!“ vyštěkl Jake, ale štěkání bylo *chabé* a tak se radši přeprnul na myšlenky.

Vyměníme se zase zpátky!

Ochu dychtil poslechnout – v životě po ničem tolik netoužil –, ale než stačili výměnu uskutečnit, pronásledovatelé je zahlédli.

„*Támhle!*“ zakřičel ten, který měl bostonský přízvuk – ten, který tvrdil, že *fotrovský kamarád* byl *dinnah*. „*Támhle* jsou! Chyťte je! Zabte je!“

A tak Jake a Ochu vrátili své mysli znovu do svých těl právě ve chvíli, kdy kolem nich vzduchem začaly létat kulky jako luskačící prsty.

DESET

Chlapík v čele pronásledovatelů se jmenoval Flaherty. Celkem jich bylo sedmáct, ale jediný on byl humák. Zbytek, až na jednoho, byli ničemní muži a upíři. Poslední byl taheen s hlavou inteligentní lasice a z bermud mu čouhaly silné chlupaté nohy. Nohy končily úzkými chodidly s brutálně ostrými ostruhami. Jediný kopanec Lamlovy nohy mohl přetnout dospělého muže ve dvě.

Flaherty – vyrostl v Bostonu, posledních dvacet let patřil ke Královu osazenstvu v New Yorku konce dvacátého století – sehnal svůj oddíl co nejrychleji, celý bez sebe strachem a vzteky. *Do Prasátka se nic nedostane*. Přesně to řekl Sayre Meimanovi. A pokud už se něco dovnitř dostalo, pak se to za žádnou cenu nesmělo dostat ven. Tím hůř pro pistolníka a každého z jeho ka-tet. Jejich zasahování už dávno přestalo být pouhým obtěžováním, a nemusíte patřit zrovna k elitě, abyste to poznali. Ale Meiman, kterému jeho noví přátelé říkali Kanár, byl po smrti a ten kluk jim nějak unikl. *Kluk*, pro lásku boží! *Zasranej kluk!* Ale jak měli vědět, že ti dva mají tak mocný totem, jako byla ta želva? Kdyby ten zatracený krám nezapadl pod stůl, možná by tam pořád trčeli jako přimrazení.

Flaherty věděl, že je to pravda, ale věděl také, že Sayre by to nikdy nepřijal jako platný argument. Ani by mu, Flahertymu, nedal možnost ho vyslovit. Ne, to už by byl dávno mrtvý, a ostatní taky. Leželi by na podlaze jak širocí, tak dlouzí, a brouci doktoři by chlemtali jejich krev.

Bylo snadné říct, že kluka zastaví dveře, že nebude znát – *nemohl znát* – autorizační věty, které je otvírají, ale Flaherty už takovým domněnkám nevěřil, i když byly lákavé. V sázce bylo všechno a Flahertyho zaplavila nesmírná úleva, když uviděl, že se kluk i s chlupatým kamarádíčkem zastavili. Někdo z oddílu vystřelil, ale minul. Flaherty to nepřekvapilo. Mezi nimi a klukem bylo cosi zeleného, zasraný kus džungle přímo pod městem, tak to vypadalo, a stoupala z ní mlha, takže se těžko mřilo. A k tomu jacísi směšný kreslení dinosaurů! Jeden z nich zvedl zakrvavenou tlamu a zařval na ně, drobné přední tlapy přitom držel na šupinaté hrudi.

Vypadá jako drak, pomyslel si Flaherty a přímo před očima se mu dinosaur *proměnil* v draka. Zařval a vychrlil oheň, který zapálil několik visících lián a koberec převislého mechu. Ten kluk se mezitím znovu rozběhl.

Lamla, taheen s hlavou lasice, se znovu prodral dopředu a zvedl k čelu chlupatou pěst. Flaherty netrpělivě oplatil pozdrav. „Co to tam je, Lame? Víš to?“

Flaherty nikdy pod Prasátkem nebyl. Když se musel přemísťovat za prací, vždycky cestoval mezi New Yorky, což znamenalo projít buď dveřmi na Čtyřicáté sedmé ulici mezi První a Druhou, které se nacházely ve věčně prázdném skladišti na ulici Bleecker (v některých světech to byla věčně rozestavěná budova), nebo dveřmi o kus dál na Devadesáté čtvrté ulici. (Ty druhé už dosluhovaly a nikdo je samozřejmě neuměl spravit). Ve městě byly i další dveře – New York byl poset portály do jiných kde a kdy –, ale tyto byly jediné, které stále fungovaly.

A k tomu samozřejmě dveře do Fediku. Ty byly vpředu.

„To vyrábí přízraky,“ řekla lasice. Hlas měla klokotavý a rachotivý a vůbec se nepodobal lidskému. „Ten stroj vyhmátne, čeho se bojíš, a vyrobí to. Sayre to zapnul, když se svým tet a s tou černou klisničkou prošel. Aby se za nimi nikdo nedostal, to víš.“

Flaherty přikývl. Mozková past. Velmi chytrá. Ale k čemu vlastně byla? Když ten prokletý hovňous stejně prošel?

„To, co viděl ten kluk, se promění v to, čeho se bojíme *my*,“ řekl taheen. „Potřebuje to fantazii.“

Fantazii Flaherty se toho slova chytil. „Fajn. Takže všem řekni, že pokud tam něco uvidí, ať si toho nevšímají.“

Zvedl paži, aby popohnal muže vpřed, Lamlovo vysvětlení mu přišlo vhod. Protože museli ten hon skončit, ne? Sayre (nebo Walter o'Dim, který byl ještě horší) by je nejspíš všechny pozabíjel, kdyby se jim nepodařilo tamhletoho usmrkance zastavit. A Flahertymu představa draka skutečně naháněla strach, to byla další věc. Trpěl tím strachem od chvíle, kdy mu otec jako malému chlapci o jednom drakovi přečetl pohádku.

Taheen ho zastavil dřív, než stačil povel dokončit.

„Co ještě, Lame?“ zavrčel Flaherty.

„Nerozumíš. To, co tam dole čeká, je dost skutečné, aby tě to zabilo. Aby to zabilo nás všechny.“

„A co vidíš ty?“ Ted' nebyl čas podléhat zvědavosti, ale to bylo vždycky prokletí Conora Flahertyho.

Lamla sklopil hlavu. „Nechci to říkat. Už tak je to dost zlé. Jde o to, sai, že tam zahyneme, pokud nebudeme opatrní. Mohla by vás postihnout nehoda, kterou by někdo neznalý považoval třeba za mrtvici nebo infarkt, ale zabilo by vás to, co byste tam viděl. Pokud si někdo myslí, že fantazie nemůže zabít, pak je blázen.“

Ostatní se už shlukli kolem. Střídavě se dívali na zamlženou mýtinu a na Lamlu. Flahertymu se nelíbilo, co jim vidí na tvářích, ani trochu. Zabít jednoho nebo dva z těch, co byli nejméně ochotni zakrýt si ty svoje nehybné oči, by mohlo ostatní správně povzbudit, ale k čemu by to bylo, pokud má Lamla pravdu? Zatracený Starý lid, věčně někde trousil ty svoje hračky! Nebezpečné hračky! Jak člověku komplikují život! Mor a neštovice na ně!

„Tak jak se dostaneme dál?“ vykřikl Flaherty. „A vůbec, jak se tamtudy dostal ten *spratek*?“

„Nevím, jak ten *spratek*,“ řekl Lamla, „ale *nám* stačí rozstřílet ty projektory.“

„*Jaký* zasraný projektory?“

Lamla ukázal kamsi dolů... zřejmě kamsi do chodby, pokud měl ten hnusný parchant pravdu. „Tam,“ řekl Lam. „Vím, že je nevidíte, ale máte moje slovo, že tam jsou. Po obou stranách.“

Flaherty sledoval jako uhranutý, jak se mu Jakeova zamlžená džungle přímo před očima proměňuje v tmavý hluboký les, přesně jako v té pohádce, která začínala, *Bylo nebylo, kdysi dávno všichni žili v hlubokém tmavém lese a nikdo nežil jinde, a jednou přiletěl zuřivý drak.*

Flaherty nevěděl, co vidí Lamla a ostatní, ale jemu před oči ten drak (který byl ještě nedávno tyranosákem drekem) poslušně přiletěl, celý rozzuřený. Zapaloval stromy a pátral po malém katolickém klukovi, aby ho sežral.

„Já *NIC* nevidím!“ zařval na Lamlu. „Myslím, že ses *POMINUL*, sakra!“

„Viděl jsem je vypnuté,“ řekl Lamla klidně, „a dokážu si vybavit, kde se přibližně nacházejí. Pokud mi dovolíš vybrat čtyři muže, aby stříleli na obě strany, jsem přesvědčen, že to zanedlouho vypneme.“

A co řekne Sayre, až mu povím, že jsme jeho vzácnou mozkovou past rozstříleli na mraky? mohl by odseknout Flaherty. Co řekne Walter o'Dim, když už jsme u toho? Protože co se zešmejdí, už se nedá spravit, taková jako my to nedokážou, my umíme tak nanejvýš dvěma dřívkami rozdělat oheň, ale nic víc.

Mohl to říct, ale neudělal to. Protože chytit toho kluka bylo důležitější než nějaká prastará vymyšlenost Starého lidu, i když úžasná jako tamhleta mozková past. A zapnul ji Sayre, ne? Přesně tak! A jestli bude zapotřebí něco vysvětlit, ať si vysvětluje Sayre! Ať se poníží před mocipány a žvaní, dokud mu nezatnou tipec! Zatím ten bohy proklatý usmrkanec dál zvyšoval náskok, který Flaherty (který už si představoval, že bude pochválen za to, jak pohotově zasáhl) a jeho muži tak radikálně zmenšili. Škoda, že se některý z nich netrefil, když po tom klukovi a té chlupaté potvoře stříleli, když je měli na dohled! Ach, ale do jedné ruky chytáš štěstí a do druhé lejno! Můžeš hádat, která dlaň se zaplní dřív!

„Přiveď své nejlepší střelce,“ řekl Flaherty svým kennedyovským přízvukem. „Pusťte se do toho.“

Lamla přivolal tři ničemné muže a jednoho upíra, postavil dva na každou stranu a cosi na ně vychrlil v jiném jazyce. Flaherty pochopil, že několik z nich už tu dole kdysi bylo a podobně jako Lam si pamatovalo, kde jsou ve stěnách schovány projektory.

Mezitím Flahertyho drak – vlastně, správněji řečeno, drak jeho *tatínka* – dál řádil v hlubokém tmavém lese (džungle už docela zmizela) a všechno zapaloval.

Nakonec – i když Flahertymu to připadalo jako strašně dlouhá doba, ale nejspíš neuplynulo ani půl minuty – zahájili ostrostřelci palbu. Les i drak skoro okamžitě začali Flahertymu blednout před očima a měnili se v jakési obrazy, které vypadaly jako přexponovaný film.

„*To byl jeden, mládenci!*“ zaječel Lamla, jeho zesílený hlas však zněl jako ovčí bečení. „*Napalte to tam! Napalte to tam, pro lásku svých otců!*“

Půlka z nich nic takového nejspíš nepoznala, pomyslel si Flaherty hořce. Potom se ozval jasně slyšitelný zvuk rozbíjeného skla a drak ztuhl na místě s oblaky ohně u tlamy, nozder a žáber po stranách šupinatého hrdla.

Povzbuzení ostrostřelci začali pálit rychleji a za několik okamžiků mýtiny i ztuhlý drak zmizeli. Znovu zde zbyla jenom vykachlíkovaná chodba, kde se v prachu rýsovaly stopy těch, kdo tudy nedávno prošli. Po obou stranách zůstaly rozbité portály projektorů.

„Dobře!“ zaječel Flaherty a pochvalně kývl na Lamlu. „Teď se pustíme za tím klukem a to dvakrát tak rychle, a dohoníme ho, a přineseme jeho hlavu! Jdete se mnou?“

Divoce zařvali na souhlas, nejhlasitěji Lamla, jemuž svítily oči stejně nenávistnou žlutooranžovou barvou, jakou měl dračí dech.

„Tak dobře!“ Flaherty vyrazil a začal pokřikovat melodii, na kterou by si vzpomněl každý mariňák po výcviku: „*Utíkej si, kam jen chceš*–“

„**UTÍKEJ SI KAM JEN CHCEŠ!**“ zahulákali v odpověď a ve čtyřstupu proběhli místem, kde kdysi byla Jakeova džungle. Nohama drtili rozbité sklo.

„*Nám stejně neunikneš!*“

„**NÁM STEJNĚ NEUNIKNEŠ!**“

„*Ať jsi v Kainu nebo Ludu*–“

„**AŤ JSI V KAINU NEBO LUDU!**“

„*Koule máš už teďka v čudu!*“

Zahalekali odpověď a Flaherty ještě trochu zrychlil tempo.

JEDENÁCT

Jake slyšel, jak znovu běží, hop-hop-hopala. Slyšel, jak mu slibují, že bude mít koule v čudu.

Kecy, kecy, kecy, pomyslel si, ale i tak se pokusil běžet rychleji. Polekalo ho, když zjistil, že to nejde. Vyměňovat si s Ochem vnitřek hlavy, to mu dalo trochu zabrat –

Ne.

Roland ho naučil, že sebeklam je jenom maskovaná pýcha, slabost, které je nutno se vzepřít. Jake dělal, co mohl, aby uposlechl jeho rady, a výsledkem bylo, že si přiznal, že „dalo mu to trochu zabrat“ už nevystihuje jeho situaci. Píchání v boku se proměnilo v pronikavé bodání, které se šířilo až do podpaždí. Věděl, že získal před pronásledovateli opět náskok. Také podle jejich rytmického pokřiku poznal, že na něj dotahují. Brzy na něho a Ocha budou znovu střílet, a i když běžící muži střílejí akorát pánubohu do oken, některý by mohl mít štěstí.

Náhle před sebou cosi uviděl, přehrazovalo to chodbu. Dveře. Když se k nim Jake přibližoval, připustil si otázku, co udělá, pokud Susannah na druhé straně nebude. Nebo pokud tam sice bude, ale nebude mu umět pomoci.

Nu, pak s Ochem stanou věrně, jak jinak. Tentokrát bez krytu, bez možnosti zopakovat thermopylský průsmyk, ale bude vrhat talíře a srážet hlavy, dokud nepadne.

Tedy pokud to bude nutné.

Možná nebude.

Jake dusal ke dveřím, dech ho páčil v krku – skoro žhnul – a pomyslel si, *To bylo o fous. Už bych stejně nemohl utíkat dál.*

Ochu byl u dveří první. Opřel se předními tlapami o dřevo duchů A zvedl hlavu, jako by četl slova vyrytá do dveří a nápis, který se pod nimi leskl. Potom se ohlédl na Jakea, který za ním funěl s jednou rukou přimáčknot do podpaží a zbývajícími orizami cinkavě poskakujícími v kabele sem a tam.

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
New York/Fedik

Maximální zabezpečení
POŽADOVÁNO VERBÁLNÍ VSTUPNÍ HESLO
#9 Náhradní

Zkusil otočný knoflík, ale to byla pouhá formalita. Když se chladivý kov v dlani odmítl otočit, ani se neobtěžoval zkoušet to znovu a zabušil oběma pěstmi do dřeva. „Susannah!“ zakřičel. „Jestli tam jsi, pusť mě dovnitř!“

Naše maminka má tenčí hlásek, uslyšel v duchu svého otce a vzápětí svou matku, mnohem vážnější, jako by věděla, že vyprávění pohádek je vážná věc: *Slyšel jsem zabzučet mouchu... když jsem umřel.*

Za dveřmi bylo ticho. Za Jakem se blížily zpěvavé hlasy oddílu Karmínového krále.

„*Susannah!*“ zahulákal, a když se pořád nikdo neozýval, otočil se, opřel se zády o dveře (přece vždycky věděl, že takhle to skončí, zády u zamčených dveří) a do každé ruky popadl orizu. Ochu mu stál mezi chodidly, srst měl zježenou a sametově hebkou kůži na čumáku svraštelou, jak cenil zuby.

Jake zkrřížil paže a zaujal pozici „nabito“.

„Tak pojďte, parchanti,“ řekl. „Za Gilead a Eldy. Za Rolanda, syna Stevenova. Za sebe a Ocha.“

Zprvu se tak hluboce soustředil na to, aby zemřel dobře, aby s sebou vzal aspoň jednoho z nich (toho, který mu řekl, že *fotrovský kamarád je dinnah*, na toho měl obzvlášť záľusk) a s ním ještě někoho, pokud to půjde, takže si neuvědomoval, že ten hlas, který slyší, se ozývá za dveřmi a ne v jeho hlavě.

„Jakeu! Seš to fakticky ty, cukrouši?“

Vytřeštil oči. Ach prosím, ať to není žádný podfuk. Jestli je, tak nejspíš bude poslední v Jakeově životě.

„Susannah, už jsou tady! Víš, jak –“

„*Ano!* Mělo by to být *čessit*, slyšíš mě? Jestli měl Nigel pravdu, tak by to pořád mělo být če–“

Jake jí nedovolil to slovo opakovat. Už je totiž viděl, jak se k němu řítí, a to plnou rychlostí. Někteří mávali pistolemi a už stříleli do vzduchu.

„*Čessit!*“ zaječel. „*Čessit*, u Věže! *Otevři se! Otevři se, ty kráme zatracená!*“

Dveře mezi New Yorkem a Fedikem za jeho zády se otevřely. Flaherty v čele pronásledujícího oddílu viděl, co se děje, zařval nejdřívější kletbu ze svého slovníku a vypálil jedinou kuli. Byl dobrý střelec a tuto konkrétní kulku vyslal na cestu i vší svou nezanedbatelnou vůlí. Nepochybně by projela Jakeovi čelem přímo nad levým okem, vnikla by mu do mozku a ukončila život, kdyby Jakea ve stejném okamžiku nepopadla za límec silná ruka s hnědými prsty a neprotáhla ho pozadu pronikavým hvízdodem výtahové šachty, který nekonečně zazníval mezi úrovněmi Temné věže. Kulka mu probzučela kolem hlavy, místo aby do ní vnikla.

Ochu vběhl s ním, pronikavě přitom štěkal kamarádovo jméno – *Ejk-Ejk, Ejk-Ejk!* – a dveře se za nimi zabouchly. Flaherty doběhl o dvacet vteřin později a bušil do nich, až mu krvácely pěsti (když se ho Lamla pokusil odtáhnout, Flaherty ho odstrčil tak prudce, že se taheen rozplácl jak dlouhý, tak široký), ale nemohl nic dělat. Bušení nezabralo, nadávky nezabraly, nezabralo nic.

V posledním okamžiku jim chlapec a brumlák unikli. Ještě aspoň na chvíli se jádro Rolandova ka-tet udrželo pohromadě.

Kapitola VI

V Želví ulici

JEDNA

Pohleďte sem, jestli ráčíte, a hleďte velmi dobře, protože toto je jedno z nejkrásnějších míst, která se v Americe dosud nacházejí.

Ukázal bych vám domáckou prašnou cestu vedoucí po hustě zalesněném křivolakém hřebenu v západním Maine, jejíž severní a jižní konec se napojují v odstupu asi dvou mil na silnici číslo 7. Západně od tohoto hřebenu se v krajině nachází hluboký zelený důl, podobný klenotnickému rámu. Na jeho dně – jako kámen v tom osazení – je jezero Kezar. Jako všechna horská jezera může změnit vzhled desetkrát za jediný den, protože zdejší počasí je víc než nevypočitatelné. Kdybyste ho nazvali napůl šílené, měli byste naprostou pravdu. Místní vám budou s radostí vyprávět o sněhových fujavicích, které v tomto koutě světa zažili koncem srpna (to bylo v roce 1948) a jindy přímo o Čtvrtém červenci (1959). S ještě větším potěšením by vám vyprávěli o tornádu, které se sem přihnalo přes zamrzlou hladinu jezera v lednu 1971, vcuclo sních a vytvořilo vířivou minivánici, v jejímž prostředku práskaly blesky. Těžko věřit, že je takové potrhle počasí možné, ale zajděte za Garym Barkerem, jestli mi nevěříte. Má fotky, které to dokazují.

Dnes je jezero na dně doliny černější než tajný hřích, nejenže odráží bouřková mračna houstnoucí na nebi, ale ještě zesiluje jejich náladu. Každou chvíli protkne to obsidiánové zrcadlo stříbrná nit, dvojnice blesků kmitajících v mracích. Od západu na východ se zhoustlým nebem převaluje dunění hromu jako kola obrovského kamenného vozu hrkotajícího nebeskou silnicí. Borovice, duby a břízy nehybně stojí a celý svět zdržuje dech. Všechny stíny se rozpustily. Ptáci umlkli. Nahoře pochmurně projede další obrovitý povoz a v jeho závěsu – slyš! – zahučí motor. Za chvíli se objeví zaprášená fordka Johna Culluma s napjatým

obličejem Eddieho Deana nad volantem a světlomety pronikajícími předčasně padající tmou.

DVĚ

Eddie už se chystal Rolanda zeptat, jak daleko pojedou, ale samozřejmě to věděl. Jižní konec Želví ulice označovala cedule s velkou černou jedničkou a každá příjezdová cesta oddělující se k jezeru nalevo byla označena další, vyšší číslovkou. Mezi stromy zahlédli vodu, ale domy stály níž po svahu, schované mimo dohled. Eddiemu připadalo, že s každým nádechem ochutnává ozón a elektrické mazivo, a dvakrát se pohladil v zátylku, protože si byl jist, že se mu tam určitě ježí vlasy. Neježily, ale toto poznání nijak nezmírnilo nervózní, čarodějné rozjaření, které se ho zmocnilo, rozsvěcovalo mu solar plexus jako přetíženou pojistku a odtamtud se šířilo dál. To bylo tou bouřkou, jistě. Patřil prostě k lidem, kteří ji cítí přicházet v konečcích nervů. Ale nikdy ji necítil tak silně jako tuto.

To není jenom bouřka, a dobře to víš.

Jistěže ne. Ale napadlo ho, že by ho všechny ty zdivočelé volty mohly nějak propojit se Susannah. Jejich kontakt se obnovoval a zase mizel jako noční vysílání vzdálené radiostanice, ale od jejich setkání s

(Ty potomku Rodericka, ty zkažený, ty ztracený)

Chevinem z Chayvenu hodně zesílil. Nejspíš protože tato část Maine měla řídké hranice a bylo z ní blízko do mnoha světů. Stejně tak stačilo málo, aby jejich ka-tet bylo znovu pohromadě. Protože Jake byl se Susannah a oba byli, jak se zdálo, prozatím v bezpečí, protože mezi nimi a jejich pronásledovateli stály pevné dveře. Jenže cosi bylo před nimi – cosi, o čem Susannah buď nechtěla hovořit, nebo to nedokázala rozeznat. I tak Eddie vycítil její strach a obavy, že by se to mohlo vrátit, a věděl, co to je: Miino dítě. Které patřilo zároveň Susannah, i když stále pořádně nerozuměl tomu, jak je to možné. Eddie netušil, proč by se ozbrojená žena měla bát novorozeněte, ale byl si jist, že pokud se bojí, musí pro to mít zatraceně dobrý důvod.

Minuli ceduli s nápisem FENN 11, a další, na které stálo ISRAEL 12. Potom projeli zatáčkou a Eddie dupl fordce na brzdy, takže auto prudce zastavilo, až se mu zaprášilo od kol. U cedule s nápisem BECKHARDT

13, u krajnice, stála povědomá dodávka a o zezlou korbu fordky se nedbale opíral ještě povědomější muž, oblečený do džínů s manžetami a vyžehlené modré plátěné košile, pečlivě zapnuté až po oholený, šlachovitý krk. Na hlavě měl čepici s nápisem Boston Red Sox, mírně posunutou na stranu, jako by říkal, *Mám tě v merku, parťáku*. Kouřil dýmku, moudrý kouř se vznášel kolem jeho vrásčitého a dobromyslného obličjeje v nehybném vzduchu před bouří.

To všechno Eddie vnímal velmi zřetelně díky vybuzeným nervům a uvědomoval si, že se usmívá jako člověk, když někde v cizině narazí na dávného přítele – u egyptských pyramid, na tržišti ve starém Tangeru, možná na ostrově u pobřeží Formosy, nebo na Želví ulici v Lovellu za bouřlivého odpoledne v létě roku 1977. A Roland se také usmíval. Ten hubený ošklivý dlouhán – a usmíval se! Zázraky nemají konce, jak se zdá.

Vystoupili z auta a zamířili k Johnu Cullumovi. Roland zvedl pěst k čelu a trochu pokrčil koleno. „Bud' zdrav, Johne! Vidím tě velmi dobře.“

„Nojo, taky tě vidím,“ řekl John Collum. „Jasně jako ve dne.“ Na pozdrav si přešel prsty po spodní straně kšiltu nad obočím. Potom kývl bradou směrem k Eddiemu. „Mladíku.“

„Dlouhé dny a příjemné noci.“ Eddie se dotkl klouby prstů čela. Nebyl z tohoto světa, už ne, a s úlevou to přestal předstírat.

„To je moc pěkný úsloví,“ poznamenal John. Potom dodal: „Vyčíhnul jsem si vás tady. Nějak mě napadlo, že by to mohlo vyjít.“

Roland pohlédl do lesa po obou stranách silnice a do pruhu houstnoucí tmy na nebi nad hlavou. „Nemyslím, že tohle je zrovna to místo...?“ Jeho tón naznačoval nepatrnou pochybnost.

„Né, to není zrovna to místo, kde skončíte,“ souhlasil John a zabafal z fajfky. „Místo, kde byste měli skončit, jsem minul cestou sem, a povím vám tohle: jestli si chcete pokecat, měli bysme to udělat spíš tady než tam. Jakmile se tam dostanete, budete akorát zírat. To vám povím, v životě jsem nic lepšího neviděl.“ Na okamžik se mu tvář rozzářila jako dítěti, které poprvé chytilo světlušku do láhve od kompotu, a Eddie pochopil, že to myslí vážně.

„Proč?“ zeptal se. „Co tam je? Příchozí? Nebo dveře?“ Byl to jen bezděčný nápad... ale chytil se ho. „Jsou to dveře, že? A otevřené!“

John už chtěl zavrtět hlavou, ale pak si to zřejmě rozmyslel. „Možná to jsou dveře,“ připustil a poslední slovo protáhl tak, že znělo jako cosi

luxusního, jako povzdech na konci dlouhého dne: *dvéř*. „Sice to *nevypadá* přesně jako dveře, ale... nojo. Mohlo by bejt. Někde v tomhle světle?“ Zdálo se, že počítá. „Nojo. Ale myslím, že byste si, chlapci, chtěli sednout k poradě, a jestli máme jet na Smějící se Caru, tam už žádný hovory nebudou, tam zůstanete prostě stát s hubou otevřenou.“ Cullum zvrátil hlavu a zachechtal se. „Já taky!“

„Co je ta Smějící se Cara?“ zeptal se Eddie.

John pokrčil rameny. „Hodně lidí s chatama u jezera si svoje domy pojmenovává. Myslím, že když už za ně zaplatěj takový prachy, tak chtějí něco za to. Cara je momentálně ale volná. Patří rodině McCrayových z Washingtonu D. C., ale prodávají ji. Potkalo je neštěstí. Pána postihla mrtvice a ona...“ Gestem naznačil, že pije.

Eddie přikývl. Na tomhle hledání Věže toho byla spousta, čemu nerozuměl, ale spoustu věcí naopak znal bez vyptávání. Patřilo k nim také to, že hlavní hnízdo příchozích v této části světa bylo v domě v Želví ulici, který John Cullum nazval Smějící se Cara. A až se tam dostanou, zjistí, že odbočka k domu bude mít číslo 19.

Zvedl hlavu a všiml si, že bouřková mračna nad jezerem Kezar se hrnou na západ. Na západ, kde byly Bílé hory – kterým se v jednom světě nedaleko odtud skoro jistě říká Diskordie –, a rovněž po stezce Paprsku.

Vždycky po stezce Paprsku.

„Co navrhuješ, Johne?“ zeptal se Roland.

Cullum ukázal na směrovku s nápisem BECKHARDT. „Dělal jsem Dicku Beckhardtovi správce od konce padesátých let,“ řekl. „Sakra bezvadnej chlap. Teďka je ve Wašintónu, dělá cosi ve vládě u Cartera.“ *Káátra*. „Mám klíč. Myslím, že bysme si tam mohli zajet. Je tam teplo a sucho, a počítám, že tady za chvíli nebude ani jedno, ani druhý. Vy mi, mládenci, můžete povědět, co máte na srdci, a já budu poslouchat – což umím docela slušně – a potom všichni můžeme zajet do Cary. „Já... prostě jsem *nikdy*...“ Zavrtěl hlavu, vytáhl dýmku z úst a podíval se na ně s neskrývaným úžasem. „Já jsem v životě neviděl nic podobného, to vám povím. Pomalu ani nevím, jak se tam na to koukat.“

„Tak jedeme,“ řekl Roland. „Svezeme se všichni tvým vozomobilem, jestli ráčíš.“

„To mi vyhovuje,“ řekl John a nasedl si dozadu.

TŘI

Chata Dicka Beckhardta byla asi půl míle daleko, s borovými stěnami, útulná. V obývacím pokoji stála břichatá kamna a na podlaze ležel zaplétaný koberec. Západní stěna byla celá prosklená a Eddie u ní musel chvíli stát a dívat se ven, i když neměli času nazbyt. Jezero získalo odstín nejtemnějšího ebenu, který byl jaksi děsivý – *jako oko zombie*, pomyslel si, ale netušil, proč ho napadlo právě toto. Měl pocit, že kdyby se zvedl vítr (což se určitě stane, až se spustí déšť), hladinu zčeří hřebínky a pak bude pohled na jezero příjemnější. Zmizí ten pocit, že cosi se dívá *na vás*.

John Cullum se posadil ke stolu z leštěné borovice Dicka Beckhardta, sundal si klobouk a podržel ho ve štipce prstů na pravé ruce. Vážně se zahleděl na Rolanda a Eddieho. „Známe se sakra dobře na to, že jsme se před sakra krátkou dobou neznali ani trochu,“ řekl. „Nemáte ten pocit?“

Přikývli. Eddie neustále čekal, kdy se venku rozfouká vítr, ale celý svět dál zadržoval dech. Klidně by se vsadil, že to bude pekelná bouře, až přijde.

„Takhle se lidi poznají v armádě,“ řekl John. „Za války.“ *Amádi*. A *války* hezky pečlivě kvůli reprezentaci. „Takhle je to vždycky, když je to nahnutý, řekl bych.“

„Tak,“ souhlasil Roland. „Střelba rychle sblíží, jak se říká u nás.“

„Tak? Já teda vím, že mi musíte něco říct, ale než začnete, musím něco říct já vám. A vsadil bych boty, že budete vejskat radostí.“

„Z čeho?“ zeptal se Eddie.

„Okresní šerif Eldon Royster před pár hodinama zavřel do bání v Auburnu čtyři chlapy. Vypadá to, že se snažili proklouznout policejníma zátarasama lesní cestou a nějak jim to nevyšlo.“ John vytáhl dýmku z úst, z náprsní kapsy vyndal dřevěnou zápalku a přiložil ke špičce palec. Chvilku však vyčkával a neškrtal, jenom tam palec držel. „Vypadá to, že se snažili proklouznout kvůli tomu, že měli u sebe pomalu celej zbrojní arzenál.“ *Ázinál*. „Kulometry, granáty a taky pár krámů, kterým říkají C-4. Byl s nima jeden chlap, o kterým jste se určitě zmiňovali – Jack Andolini?“ A v tu chvíli zažehl zápalku Diamond Bluetip.

Eddie se zhroutil do strohého křesla sai Beckhardta značky Shaker, zvedl hlavu ke stropním trámům a zahýkal smíchy. Rolanda napadlo, že nikdo se neumí smát jako Eddie Dean, když ho něco pobaví. Tedy kromě

Cuthberta Allgooda, než se odebral na mýtinu. „Krasavec Jack Andolini, a sedí v okresní báni státu Maine! Vyválejte mě v cukru jako blbou koblihu! Skoda, že se toho nedožil brácha Henry, ten by se pobavil!“

Pak si Eddie uvědomil, že Henry je v tuto chvíli nejspíš opravdu naživu – aspoň některá jeho verze. Za předpokladu, že v tomto světě bratři Deanovi existují.

„Nojo, já si myslel, že vás to potěší,“ řekl John a vnořil plamen rychle černající zápalky do hlavičky dýmky. Jeho to očividně také potěšilo. Culil se tak doširoka, že málem nedokázal zapálit připravený tabák.

„Ach božínku,“ vzdychal Eddie a utíral si oči. „Tohle mi fakt vylepšilo den. Možná celej rok.“

„Mám pro vás ještě něco,“ řekl John, „ale prozatím to necháme být.“ Dýmka konečně táhla k jeho spokojenosti a John se usadil a přejížděl pohledem mezi oběma cizími, putujícími muži, které toho dne už jednou potkal. Muži, jejichž ka se nyní propletlo s jeho, ať už na tom po tomto setkání bude hůř nebo líp, ať bude bohatší nebo chudší. „Teďka bych si rád poslechl váš příběh. A taky to, co po mně chcete.“

„Kolik je ti let, Johne?“ zeptal se Roland.

„Nejsem tak starej, abych neměl ještě dost páry, když je potřeba,“ odpověděl John trochu nabroušeně. „A co ty, kámo? Kolikrát ses musel protáhnout pod tyčkou?“

Roland se na něho usmál – znamenalo to *bod pro tebe, takže změníme téma*. „Eddie bude mluvit za nás oba,“ řekl. Dohodli se tak cestou do Bridgtonu. „Můj příběh je příliš dlouhý.“

„To říkáš ty,“ poznamenal John.

„Říkám. Ať Eddie odvypráví, kolik jen stačí, a pak ti oba povíme, co musíme udělat, a potom, jestli budeš souhlasit, ti dá jednu věc, kterou by měl dostat jistý muž, který se jmenuje Moses Carver... a já ti dám druhou.“

John Cullum se nad tím zamyslel, pak přikývl. Otočil se k Eddiemu.

Eddie se zhluboka nadechl. „Především bys měl vědět, že jsem tohohle chlápka potkal v letadle při cestě z Nassau na Bahamách na Kennedyho letiště v New Yorku. Tenkrát jsem jel v heroinu, stejně jako můj brácha. Dělal jsem nákladního mezka, co převáží koks.“

„A to bylo asi kdy, synku?“ zeptal se John Cullum.

„V létě roku 1987.“

Uviděli na Cullumově tváři užaslý výraz, ale ani stín pochybnosti. „Takže vy *fakt* přicházíte z budoucnosti! Páni!“ Naklonil se voňavým kouřem z dýmky dopředu. „Synku, povídej. A nevynechej ani jedno mizerný slovíčko.“

ČTYŘI

Eddiemu to trvalo skoro hodinu a půl – a to v zájmu stručnosti některé události, které je potkaly, vynechal. Než skončil, na jezero pod nimi padla předčasná noc. A přesto se hrozící bouřka zatím pořád nespustila ani nepohnula. Nad chatou Dicka Beckhardta chvílemi zahřmělo a občas práskl hrom tak prudce, že všichni nadskočili. Přímo do středu úzkého jezera pod nimi zajel blesk a nakrátko ozářil celou hladinu jemným perleťově fialovým světlem. V jednu chvíli se zvedl vítr, takže mezi stromy zazněly hlasy a Eddie si pomyslel, *Ted' už přijde, určitě už to přijde*, ale nepřišlo. Houstnoucí bouřka nepropukala ani neodcházela a to divné vyčkávání, jako když meč visí na tenoučké nitce, mu připomnělo dlouhé, divné těhotenství Susannah, které už skončilo. Kolem sedmé hodiny přestala jít elektřina a John hledal v kredenci v kuchyni svíčky, zatímco Eddie mluvil dál – o starých lidech v River Crossingu, o šílených lidech v městě Ludu, o vystrašených lidech v Calla Bryn Sturgisu, kde potkali jednoho bývalého kněze, který snad vystoupil přímo z knihy. John postavil svíčky na stůl, k tomu sušenky a sýr a láhev ledového čaje Red Zinger. Eddie skončil jejich návštěvou u Stephena Kinga, vyprávěl o tom, jak pistolník spisovatele zhypnotizoval, aby na jejich návštěvu zapomněl, o tom, jak nakrátko zahlédli svou přítelkyni Susannah a o tom, jak zavolali Johnu Cullumovi, protože, jak Roland říkal, v tomto koutě světa není nikdo jiný, komu by mohli zavolat. Když Eddie zmlkl, vyprávěl Roland o tom, jak cestou na Želví ulici potkali Chevina z Chayvenu. Pistolník položil na stůl vedle talíře se sýrem stříbrný křížek, který ukázal Chevinovi, a John tlustým nehtem u palce dloubl do jemného řetízku.

Potom se nadlouho rozhostilo ticho.

Když už to Eddie nemohl vydržet, zeptal se starého správce, čemu všemu z jejich vyprávění věří.

„Všemu,“ odpověděl John bez váhání. „Musíte se postarat o tu růži v New Yorku, že?“

„Ano,“ řekl Roland.
„Protože ta chrání jeden z těch Paprsků, když už skoro všechny ostatní rozbili ti telepatici, nebo jak jim říkáte, Bořitelé.“
Eddie užasl, jak rychle a snadno Cullum pochopil podstatu, ale možná k údivu neměl důvod. *Svěží oči vidí jasně*, říkala Susannah. A Cullum určitě patřil k těm, kterým Šedí z Ludu říkali „vostrej řízek“.
„Ano,“ souhlasil Roland. „Říkáš pravdu.“
„Ta růže se stará o jeden Paprsek. Stephen King má na starosti druhéj. Aspoň si to myslíte.“
Eddie řekl: „Mělo by se na něho dohlídnout, Johne – bez ohledu na to ostatní, má pár blbějch zlovyků –, jenomže jakmile z tohoto světa v roce 1977 odejdeme, už se nebudeme moct vrátit a zkontrolovat ho.“
„King v žádným dalším světě neexistuje?“ zeptal se John.
„Skoro jistě ne,“ odpověděl Roland.
„A i kdyby jo,“ vložil se Eddie, „tak na tom, co dělá jinde, nezáleží. Klíčovej svět je tady ten. A ještě ten, ze kterýho pochází Roland. Ty dva světy jsou dvojčata.“
Podíval se na Rolanda, zda to potvrdí. Roland přikývl a zapálil si poslední cigaretu, kterou mu při předchozím setkání John dal.
„Na Stephena Kinga bych se mohl občas kouknout,“ řekl John. „Nemusí o tom ani vědět. Teda pokud se vrátím z New Yorku, až tam obstarám tu vaši zatracenou pochůzku. Mám celkem představu, o co asi půjde, ale možná byste mi to měli říct po lopatě.“ Ze zadní kapsy vytáhl odřený zápisník s nápisem Medovina na zelených deskách. Dolistoval skoro až na konec, našel prázdnou stránku, vytáhl z náprsní kapsy tužku, olízl špičku (Eddie se málem otrásl) a pak se na ně podíval s očekáváním jako prvňák první den na střední škole.
„Tak, milánkové,“ řekl, „teď povíte strýčkovi Johnovi zbytek.“

PĚT

Tentokrát většinou mluvil Roland, a i když toho měl na srdci méně než Eddie, i tak mu to trvalo půl hodiny, protože mluvil velmi opatrně a každou chvíli se obracel k Eddiemu, aby mu poradil s výrazem nebo větou. Eddie už zažil zabijáka i diplomata, který přebýval v Rolandovi z Gileadu,

ale teď poprvé jasně viděl vyslance, posla, který chce předat každé slovo své zprávy správně. Bouřka venku zatím stále otálela.

Nakonec se pistolník v křesle opřel. V žlutém světle svíček vypadala jeho tvář prastaře a zároveň podivně mile. Při pohledu na něj Eddieho poprvé napadlo, že možná trpí něčím horším než tím, co Rosalita Munozová nazvala „suchou křivicí“. Roland zhubl a tmavé kruhy pod očima prozrazovaly nemoc. Na jeden zátah vypil celou sklenici červeného čaje a zeptal se: „Rozumíš všemu, co jsem ti pověděl?“

„Nojo.“ Nic víc.

„Chápeš to velmi dobře, ano?“ naléhal Roland. „Žádné otázky?“

„Ani ne.“

„Tak nám to zopakuj.“

John zaplnil svým smyčkovitým rukopisem dvě stránky. Teď zalistoval sem a tam a několikrát si pro sebe přikývl. Potom zamručel a vrátil notes do zadní kapsy. *Možná je to venkovské) strejda, ale rozhodně není hloupej, pomyslel si Eddie. A to, že jsme se s ním setkali, rozhodně nebyla šťastná náhoda, to prostě ka mělo dohřej den.*

„Pojedu do New Yorku,“ začal John. „Najdu toho Aarona Deepneaua. Jeho kámoše z toho vynechám. Přesvědčím Deepneaua, že postarat se o tu růži na tamty prázdný parcele je skoro to nejdůležitější na světě.“

„To skoro můžeš vynechat,“ poradil mu Eddie.

John přikývl, jako by se to rozumělo samo sebou. Zvedl list papíru s nakresleným bobrem v záhlaví a zastrčil ho do své objemné peněženky. Předat tu kupní smlouvu byla pro Eddieho Deana jedna z nejobtížnějších věcí, které musel udělat od chvíle, kdy ho to vtáhlo nenalezenými dveřmi do East Stonehamu, a měl co dělat, aby po papíru nechňapl, když mizel ve správcově staré odřené peněženke značky Lord Buxton. Mnohem lépe teď chápal, jak bylo Calvinu Věžovi.

„Protože vám, chlupci, teď patří ten pozemek, patří vám i růže,“ dodal John.

„Růže patří společnosti Tet,“ opravil ho Eddie. „A to je společnost, která teď bude mít za výkonného místopředsedu tebe.“

John Cullum nevypadal, že by na něj ten nový titul udělal valný dojem. „Deepneau má sepsat dokumenty o společnosti a postarat se, aby Tet byla legální. Potom zajdeme za tím Mosesem Carverem a postaráme se, aby se

nalodil i on. To bude asi dost těžký...“ *Češskýy*. „...ale uděláme, co budeme moct.“

„Dej si na krk tetiččin křížek,“ řekl Roland, „a až se setkáš se sai Carverem, ukaž mu ho. Možná ti to pomůže přesvědčit ho, že jsi rovný člověk. Ale nejdřív musíš na tohle fouknout, takto.“

Cestou z Bridgtonu se Roland Eddieho zeptal, jestli si nevzpomíná na nějaké tajemství – ať už nicotné, nebo veliké –, které mohla znát jen Susannah a její kmotr. Eddie takové tajemství opravdu znal a teď užasl, když uslyšel Susannah promluvit z křížku, který ležel na borovém stole u Dicka Beckhardta.

„Pohřbili jsme Pimsyho pod jabloň, tam se mohl dívat, jak na jaře padají květy,“ pronesl její hlas. „A taťka Mose mi říkal, abych už neplakala, protože Bůh si myslí, že plakat pro pejska moc dlouho...“

Na tomto místě slova slábla, nejdřív zněla jako šepot a pak utichla úplně. Ale Eddie si zbytek pamatoval a teď ho zopakoval: „...plakat pro pejska moc dlouho je hřích.“ Říkala, že taťka Mose jí pověděl, že může chodit jednou za čas Pimsymu na hrobeček a zašeptat mu ‚Buď v nebi šťastný‘, ale nikdy to nesmí říct nikomu jinému, protože faráři nejsou zrovna nadšení z představy, že by zvířata mohla přijít do nebe. A ona to tajemství udržela. Já byl jedinej, komu to kdy řekla.“ Eddie, který asi vzpomínal na důvěrnou chvíli po milování uprostřed noci, se bolestně usmíval.

John Cullum se vykuleně podíval na křížek, potom na Rolanda. „Co to je? Nějakej magneták? To asi ne, co?“

„Je to sigul,“ řekl Roland trpělivě. „Mohl by ti pomoci s tím chlapíkem Carverem, pokud se ukáže, že je to jeden z těch, komu Eddie říká ‚tvrdá palice‘.“ Pistolník se pousmál. Výraz *tvrdá palice* se mu líbil. Rozuměl mu. „Pověš si ho na krk.“

Ale Cullum to neudělal, aspoň ne hned. Poprvé od chvíle, kdy se ten stařík s nimi seznámil – počítáno od momentu, kdy se ocitli pod palbou v místním obchodě –, vypadal, že ho něco vyvedlo z míry. „To je kouzlo?“ zeptal se.

Roland netrpělivě pokrčil rameny, jako by Johnovi říkal, že v dané souvislosti nemá takové slovo užitečný význam, a jenom opakoval: „Pověš si ho na krk.“

Opatrně, jako by si myslel, že by se křížek od tety Talithy mohl každou chvíli rozpálit do ruda a pořádně ho popálit, John Cullum poslechl. Shýbl hlavu, aby se na něho podíval (a jeho dlouhý yankeeský obličej na okamžik získal legrační vypasený podbradek), a pak si ho zastrčil za košili. „Panejo,“ zahučel potichu.

ŠEST

Eddie Dean si uvědomoval, že to, co se chystá říct, si sám kdysi vyslechl od někoho jiného: „Odříkej, co ses naučil, Johne z East Stonehamu, a odříkej to věrně.“

Cullum toho rána vstal z postele jako obyčejný venkovský správce, jeden z mnoha neznámých a nepoznaných na světě. Dnes večer půjde spát s tím, že se možná stane jedním z nejdůležitějších lidí na světě, skutečným princem Země. Pokud se té představy bál, nedával to najevo. Možná mu to ještě nedocházelo.

Ale Eddie tomu nevěřil. Toto byl muž, kterého jim do cesty přivedlo ka, a byl bystrý i kurážný. Kdyby byl Eddie v té chvíli Walterem (nebo Flaggem, jak si Walter někdy říkal), určitě by se zachvěl.

„No,“ začal John, „nesejde vám ani za mák na tom, kdo tu společnost povede, ale chcete, aby Tet spolkla Holmese, protože odtěďka ten džob nemá nic společného s výrobou zubní pasty a zubníma korunkama, i když to tak nějakou dobu ještě možná bude vypadat.“

„A co je –“

Eddie se dál nedostal. John zvedl uzlovatou ruku, aby ho zarazil. Eddie si zkusil v té ruce představit kalkulačku značky Texas Instruments a zjistil, že to jde, a zcela snadno. Přízračné.

„Dej mi šanci, mladíku, a povím to sám.“

Eddie se opřel v židli a gestem naznačil, že si zavírá ústa na zip.

„Postarat se, aby ta růže zůstala v bezpečí, to je hlavní. Postarat se, aby zůstal v bezpečí ten *spisovatel*, to za druhý. Ale kromě toho mám s Deepneuem a tím druhým, Carverem vybudovat jednu z nejmocnějších společností na světě. Budeme podnikat v nemovitostech, budeme pracovat s ... ehm...“ Vytáhl odřený zelený zápisník, rychle do něho nahlédl a odložil ho. „Budeme pracovat se ‚softwarovými odborníky‘, i když teď nevím, co jsou zač, protože ti budou v další vlně nový technologie. Máme

si pamatovat tři slova.“ Odříkal je. „Microsoft. Microchips. Intel. A bez ohledu na to, jak se rozrosteme – nebo jak *rychle* –, tři hlavní úkoly zůstanou stejné: chránit rúži, chránit Stephena Kinga a snažit se vyžrát na ty druhý dvě společnosti při každé příležitosti. Jedna se jmenuje Sombra. Ta druhá...“ Nepatrně zaváhal. „Ta druhá je North Central Positronics. Sombra se zajímá hlavně o nemovitosti, podle toho, co tvrdíte. Positronics... no, ta se zajímá o vědu a různé hejblátka, to je jasné i mně. Když bude Sombra chtít nějaký pozemek, Tet se ho pokusí koupit první. Když bude North Central chtít nějaký patent, pokusíme se ho koupit první, nebo jim ho aspoň nějak vyfouknout. Přihrát ho někomu jinému, když na to přijde.“

Eddie pochvalně přikyvoval. To poslední Johnovi neříkal, stařík na takovou možnost přišel sám.

„Budeme Tři bezzubí mušketýři, Staří prďolové Apokalypsy, a máme se starat, aby ty dva podniky nedostaly, co chtějí, slušně nebo podpásovku. Špinavý triky se každopádně povolují.“ John se uculil. „Nikdy jsem nechodil na Harvardskou obchodní školu –“ *Hávickou botní školu* – „ale řek bych, že umím kopnout chlapa do rozkroku jako každý jinej.“

„Dobře,“ řekl Roland. Začal se zvedat. „Myslím, že je čas, abychom –“

Eddie zvedl ruku, aby ho zastavil. Ano, chtěl se dostat k Susannah a Jakeovi. Nemohl se dočkat, až chytí svou milou do náručí a zlíbá jí celý obličej. Připadalo mu, že uplynuly celé roky od chvíle, kdy ji naposledy viděl na Východní cestě v Calla Bryn Sturgisu. Jenomže odtud nedokázal odejít tak snadno jako Roland, kterého celý život všichni poslouchali a naprostí cizinci mu běžně přísahali věrnost až do hrobu. Eddie totiž za stolem Dicka Beckhardta viděl nikoli další nástroj, ale nezávislého Yankeeho, energického a ostrého jako břitva... ale skutečně hodně starého na to, co po něm chtěli. A když už se mluví o stáří, co teprve Aaron Deepneau, Chemoterapeutický šampión?

„Můj přítel chce, abychom už vyrazili, a já taky,“ řekl Eddie. „Čeká nás ještě spousta mil.“

„To vím. Máš to ve tváři, synku. Jako jizvu.“

Eddieho fascinovala představa, že povinnost a ka zanechávají jizvu, že někomu mohou připadat jako ozdoba a jinému jako znetvoření. Venku zaburácel hrom a zablesklo se.

„Ale proč to uděláš?“ zeptal se Eddie. „Musím to vědět. Proč bys to všechno měl na sebe vzít kvůli dvěma chlapům, který jsi potkal teprve před chvílí?“

John se nad tím zamyslel. Sáhl na křížek, který měl na krku a bude ho nosit až do smrti v roce 1989 –, křížek, který dostal Roland od jedné staré ženy v jednom zapomenutém městečku. Sáhl na něj stejně, jako to bude dělat v dalších letech, když bude zvažovat některé velké rozhodnutí (to největší možná bude přerušování spolupráce Tet s IBM, protože tato společnost projeví narůstající ochotu obchodovat s North Central Positronics) nebo když bude připravovat nějakou krycí akci (například svrhnutí zápalných bomb na podniky Sombra v Novém Dillí, rok před svou smrtí). Ten křížek promluvil na Mosese Carvera a pak už v Cullumově přítomnosti nepromluvil nikdy, ať na něho foukal, jak chtěl, ale někdy, když usínal a svíral ho v dlani, si pomyslel: *Je to sigul. Je to sigul, páni – přišel z jiného světa.*

Pokud ke konci něčeho litoval (kromě některých triků, které byly opravdu špinavé a stály nejeden lidský život), pak hlavně toho, že nikdy neměl možnost podívat se do toho světa na druhé straně, který zahlédl jednoho bouřlivého večera v Želví ulici v městečku Lovell. Čas od času mu Rolandův sigul poslal sen o poli plném růží a věži černé jako kopt. Občas ho pronásledovaly strašlivé vidiny dvou karmínových očí, které se vznášely ve vzduchu samy bez těla a neustále zkoumaly obzor. Někdy měl sny, v nichž slyšel, jak nějaký muž vytrvale troubí na roh. Z těch posledních dvou snů se budil celý usazený, a byly to slzy touhy, stesku a lásky. Budil se s rukou svírající křížek a s myšlenkou *Odmítl jsem Diskordii a ničeho nelituju. Plívl jsem do očí Karmínového krále bez těla a raduju se z toho. Spojil jsem svůj osud s pistolníkovým ka-tet a Búou a nikdy jsem o tom rozhodnutí nepochyboval.*

Přes to všechno však litoval, že do té druhé země, do kraje za dveřmi, nemohl ani jednou vejít.

Nyní řekl: „Chlapci, vy chcete správnou věc. Jasnějc to vysvětlit nedokážu.“ Zaváhal. „Věřím vám. To, co vám vidím v očích, je pravda.“

Eddie si pomyslel, že tím domluvil, ale potom se Cullum zakřenil jako chlapec.

„Taky mi připadá, že mi podáváte klíčky k nějaký obrovitý skvělý mašině.“ *Mošinė.* „Kdo by ji nechtěl nastartovat a zjistit, co umí?“

„Bojíš se?“ zeptal se Roland.
John Cullum o té otázce uvažoval, pak přikývl. „Nojo.“
Roland také přikývl. „Dobře.“

SEDM

Vraceli se do Želví ulice v Cullumově autě pod černě bobtnajícím nebem. I když byla letní sezóna v plném proudu a většina chat u jezera Kezar byla nejspíš obydlena, neviděli žádným směrem projet ani jedno auto. Všechny čluny na jezeře dávno odpluly do bezpečí.

„Říkal jsem, že pro vás mám ještě něco,“ řekl John a přešel ke korbě vozu, kde ke kabině přiléhala ocelová zamykatelná bedna. Vítr se už zvedl. Pohazoval Johnovi řídkými bílými vlasy kolem hlavy. John nastavil kombinaci, otevřel visací zámek a odklopil víko krabice. Zevnitř vytáhl dva zaprášené vaky, které poutníci znali moc dobře. Jeden vypadal skoro jako nový ve srovnání s druhým, který už měl ošoupanou našedlou barvu pouštního prachu a byl nahoře stažený koženým řemínkem.

„Naše batohy!“ zvolal Eddie tak blaženě – a taky *užasle* –, že téměř zapištěl. „Jak jsi je sakra –?“

John jim věnoval úsměv, který dobře vystihoval jeho budoucnost špinavého intrikána: na povrchu pobavený, vespod mazaný. „Pěkný překvapení, že jo? Já si to myslel. Vrátil jsem se omrknout Chipův krám – teda to, co z něho zbylo –, dokud tam byl ještě pořádněj zmatek. Lidi pobíhali sem a tam jako splašený, to chci říct. Zakrývali mrtvoly, natahovali žlutěj policajtskej pásek, fotili jako zjednaný. Někdo odnesl ty vaky stranou a vypadaly tam trochu opuštěně, takže jsem ...“ Pokrčil kostnatým ramenem. „Prostě jsem je sbalil.“

„To muselo být v době, kdy jsme byli u Calvina Věže a Aarona Deepneaua v pronajatý chatce,“ řekl Eddie. „To ses už vrátil domů a měl ses pakovat do Vermontu. Je to tak?“ Hladil svůj vak. Znal tu hladkou kůži velmi dobře. Sám přece zastřelil jelena, kterému patřila, a pak oškrabal srst Rolandovým nožem a kůži za pomoci Susannah sešil. To bylo krátce poté, co robotí medvěd Šardik skoro rozpáral Eddiemu břicho, tehdy se to stalo. Připadalo mu to jako v minulém století.

„Jo,“ přisvědčil Cullum, a když úsměv toho staříka ještě víc zesládl, Eddieho opustily poslední pochyby. Našli správného muže pro tento svět. Říkám pravdu a díky Ganovi, velké díky.

„Připni si svou pistoli, Eddie,“ řekl Roland a podal mu revolver s ohmatanou santálovou pažbou.

Moji. Už ji nazývá mou. Eddiemu přeběhl po zádech mráz.

„Myslel jsem, že jdeme za Susannah a Jakem.“ Ale revolver si vzal a připnul si ho docela ochotně.

Roland přikývl. „Jsem ale přesvědčen, že nejdřív nás čeká menší práce s těmi, kdo zabili Callahana a pak se pokusili zabít Jakea.“ Tvář se mu při řeči nezměnila, ale Eddieho Deana i Johna Culluma zamrazilo. Na okamžik se skoro nedokázali na pistolníka dívat.

A tak byl nad Flahertym, taheenem Lamlou a jejich ka-tet vynesena rozsudek smrti, i když oni o tom nevěděli, což bylo asi větší milosrdenství, než si zasloužili.

OSM

Ach, panebože, chtěl říct Eddie, ale nevydal ani hlásku.

Když jeli na sever po Želví ulici za jediným fungujícím zadním světlem Cullumovy dodávky, uviděl vpředu sílící jas. Nejdřív si myslel, že to jsou třeba lucerny u vjezdu k domu nějakého boháče, nebo snad světlomet. Ale zář neustále sílila, byla modrozlatá a šířila se po jejich levé straně, kde se kopec svažoval k jezeru. Když se ke zdroji světla přiblížili (Cullumova dodávka už jela sotva krokem), Eddie vyjel a ukázal tam, kde se od hlavního zdroje oddělil kruh světla, rozletěl se k nim a cestou změnil barvy: z modré na zlatou a pak červenou, z červené na zelenou do zlaté a pak znovu do modré. Uprostřed bylo cosi, co vypadalo jako hmyz se čtyřmi křídly. Potom hmyz profrčel nad korbou Cullumovy dodávky, a než zmizel v temném lese na východní straně silnice, pohlédl na ně a Eddie uviděl, že ten hmyz má lidskou tvář.

„Co... kristepane, Rolande, co –“

„Taheen,“ odpověděl Roland a víc neřekl. Jeho obličej vypadal v sílícím světle klidně a unaveně.

Z hlavního zdroje se oddělovaly další světelné kruhy a proudily přes silnici jako nádherné komety. Eddie viděl mouchy a drobné kolibříky

nádherné jako drahokamy a cosi, co vypadalo jako okřídlené žáby. Za nimi...

Zadní světla Cullumovy dodávky jasně zasvítily, ale Eddie byl natolik upoutaný tou podívanou, že by auto před sebou naboural, kdyby na něho Roland ostře nekřikl. Eddie v tu ránu zaparkoval, ani se neobtěžoval zařadit brzdu nebo zhasínat motor. Potom vystoupil a zamířil k asfaltové příjezdové cestě, která příkře sestupovala zalesněným svahem k jezeru. Očima hltal to lahodné světlo, ústa dokořán. Cullum se k němu přidal a zadíval se dolů. U příjezdové cesty byl z každé strany jeden nápis: SMĚJÍCÍ SE CARA nalevo, a 19 napravo.

„To je něco, žejo?“ zeptal se Cullum potichu.

To si piš, chtěl odpovědět Eddie, ale pořád se nedokázal zmocnit na slovo, jenom potichu vydechl.

Většina světla vycházela z lesa na východ od silnice a nalevo od příjezdové cesty k SMĚJÍCÍ SE CARĚ. Tam se stromy – většinou borovice, smrky a břízy nahrbené po zimní vánici – rozestupovaly a mezi nimi vážně procházely stovky postav jako ve venkovském tanečním sále a bosýma nohama čechraly listí. Některé postavy byly určitě potomci Rodericka, stejní šmejdi jako Chevin z Chayvenu. Kůži měli plnou boláků z ozáření a jen málokterý měl trochu hustší vlasy, ale světlo, v němž se procházeli, jim dávalo krásu, kterou zrak skoro nesl. Eddie spatřil jednookou ženu, která chovala zřejmě mrtvé dítě. Smutně se na něho podívala a ústa se jí pohnula, ale Eddie nic neslyšel. Zvedl k čelu pěst a podlomil se v kolenu. Potom se dotkl koutka oka a ukázal na ni. *Vidím té*, říkal tím gestem... aspoň v to doufal. *Vidím tě velmi dobře*. Žena nesoucí mrtvé nebo spící dítě mu odpověděla stejným gestem a potom zmizela z dohledu.

Nad hlavou jim ostře práskl hrom a do středu záře sjel blesk. Uhodil přímo do prastaré jedle s mohutným kmenem obaleným mechem, strom se rozštípl a jeho půle se rozpadly každá na jinou stranu. Uprostřed plál oheň. A mohutný snopec jisker – ne ohnivých, to ne, vypadaly spíš étericky jako světlušky – vyletěl ve víru vzhůru k prověšeným břichům mračen. V těch jiskrách Eddie uviděl drobounká tančící těla a na okamžik nemohl popadnout dech. Jako by se díval na houf vil, které vzápětí zmizely.

„Koukněte na ně,“ řekl John uctivě. „Příchozí! Páni, jsou jich *stovky!* Škoda, že tu není můj kámoš Donnie, aby to viděl.“

Eddie si pomyslel, že má nejspíš pravdu: v lese pod nimi se procházely stovky mužů, žen a dětí, procházeli světlem, objevovali se a mizeli a pak se znovu objevovali. Zatímco se díval, ucítil na krku studenou kapku a po ní druhou a třetí. Mezi stromy zavál vítr, rozfoukal další proud těch pohádkových bytostí a proměnil strom, který rozčísł blesk, v pár obrovitých praskajících pochodní.

„Pojď,“ řekl Roland a popadl Eddieho za paži. „Spustí se liják a uhasí to jako svíčku. Jestli budeme pořád tady, až se to stane, uvízneme tu.“

„Kde –“ začal Eddie, ale pak uviděl. Poblíž místa, kde začínala cesta a kde stromy ustoupily balvanům sahajícím až k jezeru, byl zdroj té záře, v tu chvíli příliš jasný, než aby bylo možné se do něho podívat. Roland ho táhl tím směrem. John Cullum ještě chvíli uhranuté civěl na příchozí, ale pak se rozběhl za nimi.

„Ne!“ křikl Roland přes rameno. Déšť už sílil, kapky na kůži chladily a byly velké jako mince. „Máš svou práci, Johne! Buď zdrav!“

„A vy taky, mládenci!“ odpověděl John. Zastavil se a zamával. Nebem projel elektrický výboj, na okamžik mu na tvář dopadalo oslnivě modré světlo a černé stíny. „Vy taky!“

„Eddie, vběhneme do zdroje toho světla,“ řekl Roland. „Nejsou to dveře starého lidu, ale dveře *Primu* – takže jsou kouzelné, rozumíš. Zavedou nás na místo, které chceme, jestli se budeme pořádně soustředit.“

„Kam –“

„Není čas! Jake mi řekl, kam, poslal mi myšlenku! Jenom se mě drž za ruku a měj mysl prázdnou! Já nás tam zavedu!“

Eddie se ho chtěl zeptat, jestli si je tím naprosto jist, ale nebyl čas. Roland se rozběhl. Eddie se k němu přidal. Utíkali tryskem ze svahu přímo do světla. Eddie cítil, jak světlo dýchá nad jeho kůží jako milión drobných úst. Jejich boty drtily hlubokou vrstvu listů. Napravo stál hořící strom. Čichal mízu a slyšel sykot uhelnatící kůry. Už se blížili ke zdroji světla. Nejdřív Eddie viděl skrz světlo jezero Kezar a potom ucítil, jak se ho chopila nesmírná síla a táhne ho vpřed studeným deštěm přímo do té oslnivé šepotající záře. Na okamžik zahlédl obrys dveří. Potom ze všech sil chytil Rolanda za ruku a zavřel oči. Zem pokrytou listím ztratil pod nohama a pak letěli.

Kapitola VII

Opět pohromadě

JEDNA

Flaherty stál u dveří New York/Fedik, které poškrábalo několik výstřelů, ale jinak zůstaly nepoškozeny a tím tvořily neproniknutelnou překážku, kterou ten malý parchant nějak prošel. Lamla stál mlčky vedle něj a čekal, až se Flaherty vyzuří. Ostatní také čekali a zachovávali stejné obezřetné mlčení.

Nakonec údery, kterými Flaherty dveře zasypával, začaly řídnout. Ušetřil jim ještě poslední ránu a Lamla sebou škulbl, když z kloubů humákovy ruky vytryskla krev.

„Co je?“ vyjel na něho Flaherty, který si všiml jeho výrazu. „Co je? Máš něco na srdci?“

Lamlu vůbec nezajímaly bílé kruhy kolem Flahertyho očí a prudce zarudlé tváře. Už proto ne, že Flahertyho ruka se významně zvedla k pažbě pistole Glock visící pod paží. „Ne,“ řekl. „Vůbec nic, sai.“

„Jen do toho, řekni, co máš na jazyku, jestli ráčíš,“ útočil Flaherty. Pokusil se usmát, ale podařilo se mu vyloudit jenom zlověstný škleb – vypadal jako šílenec. Ostatní se potichu, bez hlesu odtáhli. „Jiní mi toho navykládají spousty, tak proč nezačneš, mizero? Ztratil jsem ho! Tak mě můžeš seřvat první, ty hnusnej hajzle!“

Jsem mrtvý, pomyslel si Lamla. Po celoživotní službě Králi stačí jediný nestřežený výraz v přítomnosti muže, který potřebuje obětního beránka, a jsem mrtvý.

Rozhlédl se, ujistil se, že nikdo z ostatních se ho nezastane, a pak řekl: „Flaherty, jestli jsem tě nějak urazil, omlou –“

„Cha, jasně žes mě *urazil!*“ zaječel Flaherty a s rostoucím vztekem sílil i jeho bostonský přízvuk. „Já za dnešní práci určitě zaplatím, tak, ale myslím, že ty zaplatíš prv–“

Ve vzduchu kolem nich cosi vyjeklo, jako by se prudce nadechla samotná chodba. Flahertymu zavlály vlasy a Lamlovi se rozčísila srst. Flahertyho oddíl ničemných mužů a upírů se začal otáčet. Najednou jeden z nich, upír jménem Albrech, vykřikl a vyrazil vpřed, takže Flahertymu uvolnil výhled na dva nové příchozí, muže, jimž se na džínách, botech a košilích rozpíjely čerstvé kapky deště. U nohou měli zaprášené batohy a u boků jim visely revolvery. Flaherty zahlédl santálové pažby okamžik předtím, než ten mladší tasil rychleji než modrý blesk, a rázem pochopil, proč Albrech utíká. Takto tasit pistoli dokáže jenom jeden druh lidí.

Mladík vypálil jedinou ránu. Albrechovy světlé vlasy se zježily, jako by je prohrábla neviditelná ruka, a pak se upír zhroutil vpřed a vzápětí ve svých šatech zmizel.

„Bud’te zdraví, vazalové Krále,“ řekl ten starší. Hovořil docela nevzrušeným hlasem. Flaherty – ruce mu stále krvácely z horečného bušení na dveře, za kterými zmizel ten usmrkanec – zřejmě pořád nechápal, jak se tady vzal. Byl to ten, před kým ho varovali, určitě to byl Roland z Gileadu, ale jak se sem dostal, a přímo jim do zad? *Jak?*

Rolandovy studené modré oči si je prohlížely. „Kdo z tohoto ubohého stáda si říká dinh? Poctí nás tím, že předstoupí, nebo ne?“ Očima pátral mezi nimi. Levá ruka se vzdálila od pistole a doputovala ke koutku úst, na kterých se objevil drobný sarkastický úsměv. „Ne? Věčná škoda. Jste přeci jen zbabělci, musím s lítostí konstatovat. Zabili jste kněze a pronásledovali chlapce, ale nedokážete stanout a přihlásit se ke své práci. Jste zbabělci a synové zba–“

Flaherty vykročil s krvácející pravou rukou volně položenou na pažbě pistole, která mu visela pod levým podpaždím v dokařské smyčce. „To budu já, Rolande Stevenův.“

„Takže znáš mé jméno?“

„Tak! Vyčetl jsem ti jméno z tváře, a tvoji tvář jsem poznal podle úst. Je stejná jako ústa tvé matky, která cucala Johna Farsona s takovou radostí, dokud nevychrstl svoje –“

Flaherty při řeči tasil, podlý trik, který určitě cvičil a uplatňoval už dřív s velkým úspěchem. A i když byl rychlý a ukazovák Rolandovy levé ruky se stále dotýkal koutku úst, když Flaherty začínal tasit, pistolník ho snadno porazil. Jeho první kule prošla mezi rty hlavního ohaře, který pronásledoval Jakea, vyrazila mu přední zuby z horní čelisti a rozprášila je

na úlomky, které Flaherty vdechl s posledním dechem. Druhá rána pronikla Flahertymu do čela mezi obočím, takže ho náraz odhodil na dveře New York/Fedik a studený Glock mu vylétl z ruky a naposledy vystřelil na podlaze chodby.

Většina ostatních tasila o zlomek vteřiny později. Eddie zabil šest, co stáli vpředu, protože stačil dobít komoru, kterou vystřílel na Albrechta. Když měl revolver prázdný, překulil se za dinha, aby dobil, jak se naučil. Roland dostal dalších pět, potom se hladce skulil za Eddieho, který dostal zbytek, až na jednoho.

Lamla byl příliš mazaný, než aby to zkoušel, a tak zůstal poslední na nohou. Zvedl prázdné ruce, jeho prsty byly porostlé srstí a dlaně hladké. „Udělíš mi milost, pistolníku, když ti slíbím mír?“

„V žádném případě,“ odpověděl Roland a natáhl revolver.

„Pak buď proklet, hromu-ka,“ řekl taheen a Roland z Gileadu ho zastřelil na místě, kde stál, a Lamla z Galee padl mrtev na zem.

DVĚ

Flahertyho oddíl ležel před dveřmi jako sáhové dříví, Lamla vpředu, tváří dolů. Ani jediný neměl šanci vystřelit. Chodba obložená kachlíky čpěla kouřem, který visel ve vzduchu jako modrá vrstva. Potom naskočily větráky ve zdi, unaveně se roztočily a pistolníci ucítili, že vzduch se nejprve zčeřil a potom jim začal proudit do tváří.

Eddie dobil pistoli – svou pistoli, jak mu bylo řečeno – a zastrčil ji zpátky do pouzdra. Potom přešel k mrtvým a čtyři z nich lhostejně odtáhl stranou, aby se mohl dostat ke dveřím. „Susannah! Suze, seš tam?“

Jestlipak někdo z nás doopravdy čeká, jinak než ve snu, že se znovu sejde se svou láskou srdci nejdražší, i když nás opustí třeba jen na pár minut kvůli naprosto všední pochůzce? Ne, nikdo. Pokaždé, když se nám ztratí z dohledu, v hloubi duše ji už máme za mrtvou. Říkáme si, že když jsme dostali tak mnoho, jak můžeme očekávat, že se za tu ohromující opovážlivost své lásky nepropadneme až k Luciferovi?

Takže Eddie nečekal, že mu odpoví, dokud se neozvala – z jiného světa a skrz jediný dřevěný panel. „Eddie? Zlato, jsi to ty?“

Eddieho hlava, která byla ještě před vteřinou docela v pořádku, byla najednou příliš těžká, aby se udržela vztyčená. Opřel si ji o dveře. Oči mu

také ztěžkly tak moc, že je nemohl udržet otevřené, a tak je zavřel. Ta tíha musely být slzy, protože ho najednou zaplavily. Cítil, jak se mu hrnou po tvářích, teplé jako krev. A cítil Rolandovu ruku, která se mu opřela o záda.

„Susannah,“ řekl Eddie. Oči měl pořád zavřené. Prsty roztáhl po dveřích. „Můžeš otevřít?“

Odpověděl Jake. „Ne, ale vy ano.“

„Jakým slovem?“ zeptal se Roland. Díval se střídavě na dveře a do chodby za nimi, skoro doufal, že se objeví posily (protože krev měl zpěněnou), ale dlážděná chodba zůstávala prázdná. „Jakým slovem, Jakeu?“

Odmělčeli se – nakrátko, ale Eddiemu to připadalo jako celá věčnost – a pak promluvili oba najednou. „*Čessit*,“ řekli.

Eddie nevěřil, že to dokáže vyslovit, krk měl zahlcený slzami. Roland takovým problémem netrpěl. Odtáhl od dveří několik dalších těl (včetně Flahertyho, jehož obličej strnul v posledním šklebu) a pak to slovo vyslovil. Dveře mezi světy znovu cvakly a otevřely se. Eddie je rozrazil dokořán a pak si všichni čtyři znovu stanuli tváří v tvář, Susannah a Jake v jednom světě, Roland a Eddie v jiném, a mezi nimi se tetelila průhledná membrána jako živá slída. Susannah vztáhla ruce a ty pronikly membránou jako ruce nořící se z vodní hladiny, která se kdovíjakým kouzlem dokázala vztyčit.

Eddie ty ruce uchopil. Dovolil, aby ho její prsty sevřely a vtáhly do Fediku.

TŘI

Než clonou prošel Roland, Eddie už stačil Susannah popadnout a sevřít do náruče. Chlapec vzhlédl k pistolníkovi. Ani jeden se neusmíval. Ochu seděl Jakeovi u nohy a usmíval se za oba.

„Buď zdrav, Jakeu,“ řekl Roland.

„Buď zdrav, otče.“

„Tak mě chceš nazývat?“

Jake přikývl. „Ano, jestli můžu.“

„To mě bude velice těšit,“ řekl Roland. Potom pomalu – jako když člověk provádí nějaký úkon poprvé v životě – rozevřel náruč. Chlapec Jake k němu vážně vzhlížel, nespouštěl oči z jeho tváře, pak vstoupil mezi

ty zabíjäcké paže a čekal, dokud se ruce za jeho zády nespojily. Tolikrát o tom sníval, ale nikdy se o tom neodvážil promluvit.

Susannah zatím líbala Eddieho po celém obličejí. „Skoro Jakea dostali,“ chrlila ze sebe. „Sedla jsem si tady za dveřmi... a byla jsem tak unavená, že jsem zadřímala. Musel mě volat třikrát, čtyřikrát, než jsem...“

Vyslechne si její vyprávění později, každé slovo a až do konce. Později bude čas na hovory. V této chvíli však vzal do dlaně její prs – levý, aby cítil silný, pravidelný tlukot jejího srdce – a zarazil jí řeč vlastními ústy.

Jake zatím nic neříkal. Stál s hlavou stočenou, aby se tváří opíral Rolandovi o břicho. Oči měl zavřené. Z pistolníkovy košile cítil déšť a prach a krev. Vzpomněl si na rodiče, o které přišel, na Bennyho, který zemřel, na père Callahana, kterého dohnali všichni, před nimiž tak dlouho prchal. Muž, kterého objímal, ho kdysi zradil kvůli Věži, nechal ho padnout, a Jake nemohl mít jistotu, zda se totéž nebude opakovat. Určitě je čeká ještě spousta mil a ty budou těžké. Ale pro tuto chvíli byl spokojen. Jeho mysl byla tichá a bolavé srdce klidné. Stačilo, že někoho objímá a je objímán.

Stačilo zde stát s očima zavřenýma a myslet si, *Otec si pro mě přišel.*

Část druhá
Modré nebe
Devar-toi

Kapitola I

Devar-tete

JEDNA

Čtyři poutníci, kteří se znovu sešli (pět, když počítáme Ocha ze Středosvěta) stáli u nohou Miina lůžka a dívali se na to, co zbylo z *dvojičky* neboli dvojenky Susannah. Nebýt splasklých šatů, které dávaly mrtvole jakýsi tvar, nejspíš by nikdo z nich nedokázal přesně určit, co to vlastně je. Ani uzel vlasů nad dutinou Miiny hlavy nevypadal lidsky, spíš jako neobvykle veliký chomáč prachu.

Roland shlížel na tu rozpadající se tvář a uvažoval nad tím, jak málo zůstalo z ženy, jejíž posedlost – chlapíček, chlapíček, stále jenom chlapíček – málem nadobro zhatila jejich počínání. A kdyby jich nebylo, kdo by zůstal, aby čelil Karmínovému králi a jeho ďábelsky chytrému kancléři? John Cullum, Aaron Deepneau a Moses Carver. Tři staří muži, z nichž jeden trpěl černotlamou nemocí, jíž Eddie říkal rak.

Tolik jsi toho udělala, pomyslel si a hleděl jako uhranutý na prašný polorozpadlý obličej. *Tolik jsi toho udělala a udělala bys ještě o tolik víc, tak, a to všechno bez rozpaků a pochybností, a myslím, že tak skončí svět, spíš jako oběť lásky než nenávisti. Protože láska je mnohem ničivější zbraň, jistě.*

Naklonil se, vtáhl do nozder pach připomínající suché květiny nebo prastaré koření, a vydechl. Věc, která dosud vzdáleně připomínala hlavu, odlétla jako chmýří pampelišky.

„Nechtěla vesmíru ublížit,“ řekla Susannah trochu roztřeseným hlasem. „Chtěla jenom výsadu, jakou má každá žena: mít dítě. Někoho, koho by milovala a vychovávala.“

„Tak,“ souhlasil Roland, „říkáš pravdu. Proto je její konec ještě temnější.“

Eddie řekl: „Někdy si myslím, že by se nám všem vedlo líp, kdyby lidi, kteří chtějí páchat dobro, někam zalezli a chcípili.“

„To by znamenalo *náš* konec, Velký Ede,“ poznamenal Jake.

Uvažovali o tom všem a Eddie se přistihl při myšlence, kolik lidí už zabili při uskutečňování svých dobrých úmyslů. Ti zlí mu byli ukradení, ale byli mezi nimi i jiní – Rolandova ztracená láska Susan byla jen jednou z nich.

Potom Roland odstoupil od prašných zbytků Miiny mrtvoly a přešel k Susannah, která seděla na jednom blízkém lůžku, ruce sevřené mezi stehny. „Pověz mi všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy jsi nás opustila na Východní cestě, po bitvě,“ vybídl ji. „Potřebujeme –“

„Rolande, já jsem vás nikdy nechtěla opustit. To Mia. Převzala velení. Kdybych neměla kam jít – do Doganu –, možná by zvítězila nadobro.“

Roland přikývl, že rozumí. „Přesto mi pověz, jak jsi přišla do tohoto devar-tete. A Jakeu, totéž si vyslechnu od tebe.“

„Devar-tete,“ opakoval Eddie. Ten výraz mu zněl nějak povědomě. Měl něco společného s Chevinem z Chayvenu, pomalým mutantem, kterého Roland v Lovellu zbavil trápení? Asi ano. „Co je to?“

Roland rozmáchlým gestem obsáhl místnost se všemi postelemi opatřenými přístroji podobnými helmě a článkovanou ocelovou hadicí, a jen bohové věděli, kolik dětí z Call zde leželo a bylo zničeno. „Znamená to malé vězení nebo mučírnu.“

„Tak malé mi to tu nepřipadá,“ řekl Jake. Nevěděl, kolik lůžek tu je, ale odhadoval jejich počet na tři sta. Nejméně tři sta.

„Možná narazíme na nějakou větší, než skončíme. Pověz svůj příběh, Susannah a ty také, Jakeu.“

„Kam odtud půjdeme?“ zeptal se Eddie.

„Možná nám to poví jejich vyprávění,“ odpověděl Roland.

DVĚ

Roland a Eddie mlčky a fascinovaně poslouchali, jak Susannah a Jake střídavě vyprávějí o svých dobrodružstvích. Roland poprvé Susannah přerušil, když jim vyprávěla o Mathiessenu van Wyckovi, který jí dal peníze a najal hotelový pokoj. Pistolník se zeptal Eddieho na želvu v lemu pytle.

„Nevěděl jsem, že je to želva. Myslel jsem, že je to třeba kamínek.“

„Pokud bys tuto část vyprávěl znovu, naslouchal bych,“ řekl Roland.

A tak Eddie pečlivě přemýšlel, usilovně vzpomínal (protože se to všechno zdálo už hodně dávno) a vyprávěl, jak s père Callahanem vylezli do Dveřové jeskyně a otevřeli krabici z duchového dřeva s Černou třináctkou uvnitř. Cekali, že Černá třináctka otevře dveře, a taky že ano, ale nejdřív –

„Strčili jsme bedýnku do pytle,“ řekl Eddie. „Do toho, na kterém byl v New Yorku nápis SAMÉ ZÁSAHY VE STŘEDU MĚSTA a v Calla Bryn Sturgisu SAMÉ ZÁSAHY VE STŘEDOSVĚTĚ. Pamatujete?“

Všichni se pamatovali.

„A já jsem něco v lemu toho pytle nahmatal. Řekl jsem to Callahanovi, a on na to...“ Eddie se zamyslel. „Řekl, ‚Teď není čas to zkoumat‘. Nebo něco takovýho. Souhlasil jsem. Pamatuju si, že jsem si myslel, že už beztak máme na krku dost tajemství a tohle si necháme na jindy. Rolande, kdo nám, proboha, tu věc do pytle strčil, co myslíš?“

„Když už jsme u toho, kdo ten pytel nechal na té prázdné parcele?“ zeptala se Susannah.

„Nebo ten klíč?“ přidal se Jake. „Našel jsem ten klíč v domě na Dutch Hill na tom samém pozemku. Že by to bylo tou růží? Že by to všechno nějak... já nevím... vyráběla?“

Roland o tom přemýšlel. „Kdybych měl hádat,“ promluvil nakonec, „řekl bych, že nám ta znamení a siguly nechal sai King.“

„Ten spisovatel,“ řekl Eddie. Zvažoval tu možnost, potom pomalu přikývl. Matně se mu vybavil kus učiva ze střední školy – bůh ze stroje, tak se tomu říkalo. Existoval pro to taky nóbl latinský výraz, ale na ten si nevzpomínal. Nejspíš psal na desku lavice jméno Mary Lou Kopenské, zatímco si spolužáci poslušně dělali poznámky. Podstatou toho pojmu bylo, že když se autor hry dostal do úzkých, mohl seslat boha, který sestoupil shůry na květinovém voze a zachránil postavy, které se ocitly v úzkých. To rozhodně těšilo nábožensky založené diváky, kteří věřili, že ten bůh – žádný speciální efekt, co ho kulisáci spustili z nějaké plošiny u stropu mimo pohled diváků, ale Ten, jenž dlí na nebesích – skutečně zachrání ty, kdo si to zasloužili. Takové představy v moderní době nepochybně vyšly z módy, ale Eddie si myslel, že populární spisovatelé – jakým se zřejmě měl stát i sai King – nejspíš stále používali tutéž techniku,

jenomže lépe maskovanou. Jako úniková dvířka. Karty, na kterých stálo UTEČEŠ Z VĚZENÍ nebo VYVÁZNEŠ ZE SPÁRŮ PIRÁTŮ nebo SILNÁ BOUŘE ZNIČILA ELEKTRICKÉ VEDENÍ, POPRAVA ODLOŽENA. Bůh ze stroje (ve skutečnosti spisovatel) se trpělivě staral, aby uchoval své postavy v bezpečí a jeho příběh neskončil nějakým neuspokojivým závěrem jako „A tak bylo ka-tet na kopci Jericho rozbito, padouši zvítězili a zavládla Diskordie, je mi líto, příště snad budete mít štěstí (*jaké* příště, ha ha), KONEC“.

Maličké záchranné sítě, jako třeba klíč. Nemluvě o vyřezávané želvě.

„Pokud všechny ty věci vepsal do své knížky,“ řekl Eddie, „musel to udělat dávno potom, co jsme ho viděli v roce 1977.“

„Tak,“ souhlasil Roland.

„A nemyslím, že si je vybájl,“ pokračoval Eddie. „Ne tak úplně. On jenom... já nevím, prostě je to...“

„Bumhuk?“ napověděla Susannah s úsměvem.

„Ne!“ ozval se Jake trochu dotčeně. „Nic takového. On je vysílač. Jako u televize.“ Vzpomněl si na svého otce a jeho práci v Síti.

„Přesně,“ řekl Eddie a namířil na chlapce ukazovák. Tento nápad ho dovedl k dalšímu: že kdyby Stephen King nezůstal naživu tak dlouho, aby ty věci vepsal do svého příběhu, klíč a želva by nebyly na svém místě, až by je potřebovali. Jakea by sežral Dveřník v domě na Dutch Hill... za předpokladu, že by se Jake tak daleko dostal, což by se mu nejspíš nepodařilo. A i kdyby příšeře na Dutch Hill utekl, sežrali by ho Praotcové – Callahanovi upíři prvního typu – v Jižanském prasátku.

Susannah jim chtěla vyprávět o vidině, kterou měla, když se Mia vydávala na svou poslední cestu z hotelu Plaza-Park do Jižanského prasátka. V té vidině byla zavřená ve vězeňské cele v Oxfordu ve státě Mississippi a odněkud z televize k ní doléhaly hlasy Cheta Huntleyho, Waltera Cronkitea a Franka McGee: ti hlasatelé odříkávali jména mrtvých. Některá jména, jako prezidenta Kennedyho a bratrů Diemových, znala. Jiná, jako Christy McAuliffeové, ne. Ale mezi těmi jmény byl také Stephen King, tím si byla jistá. Kolega Cheta Huntleyho

(dobrou noc, Chete, dobrou noc, Davide)

říkal, že Stephen King se procházel poblíž svého domu a tam ho srazila minidodávka Dodge. Dvaapadesátiletý King nepřežil, říkal Brinkley.

Kdyby jim to Susannah řekla, možná by se spousta věcí stala jinak nebo vůbec ne. Už otvírala pusou, aby se zapojila do hovoru – kamínek padající na svah dopadne na větší kámen, který pak strhne další dva a spustí lavinu –, když cvakly jakési dveře a zamířily k nim čísi kroky. Všichni se otočili, Jake hmátl po orizách, ostatní po pistolích.

„Klid, přátelé,“ zamumlala Susannah. „To nic. Znáám ho.“ A potom se otočila k DNK 45932, **DOMÁCÍMU**: „Nečekala jsem, že tě uvidím tak brzo. Vlastně jsem si myslela, že tě už neuvídím vůbec. Co se děje, Nigele, kamaráde stará?“

Tentokrát tedy to, co mohlo být řečeno, řečeno nebylo a *deus ex machina*, který mohl sestoupit shůry a zachránit jednoho spisovatele, jenž se setkal jednoho dne koncem jara v roce 1999 s minidodávkou Dodge, zůstal, kde byl, to jest vysoko nad smrtelníky, kteří dole hráli své role.

TŘI

Susannah byla toho názoru, že na robotech je pěkné, že většinou netrpí sebelítostí. Nigel jí řekl, že vizuální vybavení mu nikdo nedokázal opravit (i když to prý mohl dokázat sám, pokud by měl přístup ke správným součástkám, diskům a opravářským návodům), proto se vrátil za pomoci infračerveného vidění, aby posbíral střepy rozbitého (a naprosto zbytečného) inkubátoru. Poděkoval jí za zájem a představil se jejím přátelům.

„Rád tě poznávám, Nigele,“ řekl Eddie, „ale určitě by ses chtěl pustit do těch oprav, to chápu, takže tě nebudeme zdržovat.“ Eddie hovořil příjemným hlasem a pistoli měl už zastrčenou, ale pořád držel ruku na pažbě. Po pravdě řečeno ho trochu děsilo, jak je Nigel podobný jistému robotímu poslu z Calla Bryn Sturgisu. A ten sebelítostí *trpěl*.

„Ne, zůstaň,“ ozval se Roland. „Možná pro tebe budeme mít práci, ale prozatím bych tě požádal, abys zůstal zticha. Vypnul se, jestli ráčíš.“ I *když neráčíš*, naznačoval jeho tón.

„Jistě, sai,“ odpověděl Nigel svým sytým britským přízvukem. „Můžete mě reaktivovat slovy *Nigele, potřebuji tě*.“

„Velmi dobře,“ odpověděl Roland.

Nigel založil hubené (ale určitě silné) nerezocelové paže na hrudi a znehybněl.

„Vrátil se, aby uklidil rozbité sklo,“ dumal Eddie. „Možná by je mohla prodávat společnost Tet. Každá hospodyňka v Americe by chtěla dva – jednoho na doma a druhého na dvorek.“

„Čím míň se zapleteme s vědou, tím líp,“ řekla Susannah temně. I když si chvíli zdřímla, když se opírala o dveře mezi Fedikem a New Yorkem, vypadala ztrhaně, vyčerpaná skoro k smrti. „Podívej se, kam dovedla tenhle svět.“

Roland kývl na Jakea, který odvyprávěl dobrodružství, která prožili s père Callahanem v New Yorku v roce 1999, počínaje taxíkem, který skoro přejel Ocha, a konče jejich dvoučlenným útokem na ničemné muže a upíry v jídelně Jižanského prasátka. Neopomněl povědět, jak se zbavili Černé třináctky tím, že ji strčili do zamykatelné skříňky ve Světovém obchodním centru, kde zůstane v bezpečí až do začátku června 2002, a jak ve strouze před Jižanským prasátkem našli želvu, kterou upustila Susannah, jako zprávu v láhvi.

„Moc statečný,“ prohrábla Susannah Jakeovi vlasy. Potom se sklonila a pohladila Ocha po hlavě. Brumlák natáhl dlouhý krk, aby si laskání co nejvíc užil, přivřel oči a na liščí tváři se mu objevil úsměv. „Zatraceně statečný. Díky-sai, Jakeu.“

„Ík Ejk!“ souhlasil Ochu.

„Kdyby nebylo té želvy, dostali by nás oba.“ Jake mluvil pevným hlasem, ale zbledl. „Ale nakonec père... on...“ Jake si utřel hranou ruky slzu a zahleděl se na Rolanda. „Použil jsi jeho hlas a poslal mi zprávu. Slyšel jsem tě.“

„Tak, musel jsem,“ souhlasil pistolník. „Neudělal jsem nic, co by nechtěl sám.“

Jake řekl: „Upíři ho nedostali. Použil můj ruger, než mu stačili vysát krev a proměnit ho v jednoho z *nich*. Myslím, že by to stejně neudělali. Roztrhali by ho a sežrali. Byli šílení.“

Roland přikyvoval.

„To poslední, na co myslel – myslím, že to řekl nahlas, ale nevím to jistě – bylo...“ Jake se zamyslel. Už brečel naplno. „Řekl, „Kéž najdeš svou Věž, Rolande, a dobudeš ji, a kéž vystoupíš až na vrchol!“. Potom...“ Jake foukl našpulenými rty. „Zmizel. Jako plamen svíčky. Kdoví do jakého světa.“

Ztichl. Chvilí mlčeli všichni a to ticho znělo rozvázně. Potom Eddie řekl: „Tak dobře, jsme zase spolu. Co budeme sakra dělat teď?“

ČTYŘI

Roland se posadil, jen škulb rty, a pak věnoval Eddiemu Deanovi pohled, který říkal – zřetelněji, než by svedla jakákoli slova – *Proč pokoušíš mou trpělivost?*

„No dobře,“ řekl Eddie, „to je jenom zvyk. Přestaň se na mě tak koukat.“

„Co je to za zvyk, Eddie?“

Eddie si poslední dobou vzpomínal na svůj poslední trpký feťácký rok s Henrym už jen málokdy, ale teď se mu znovu vybavil. Jenomže o tom nerad mluvil, ne proto, že by se styděl – Eddie si opravdu myslel, že tohle už má za sebou –, ale protože vycítil pistolníkovu narůstající netrpělivost s tím, jak Eddie všechno vysvětluje výrazivem svého staršího bratra. A možná to bylo správné. Ano, Henry býval určující, tvarující silou v Eddieho životě. Stejně jako v Rolandově životě byl určující, tvarující silou Cort... ale pistolník nemluvil o svém starém učiteli *pořád*.

„Vypytávat se, i když znám odpověď,“ řekl Eddie.

„A jak zní odpověď tentokrát?“

„Vrátíme se do Hromové tišiny, než budeme pokračovat k Věži. Buď Bořitele zabijeme, neboje osvobodíme. Podle toho, co zabezpečí Paprsky. Zabijeme Waltera nebo Flagga, nebo jak si zrovna říká. Protože on je polní maršál, ne?“

„Byl,“ souhlasil Roland, „ale teď je na scéně nový hráč.“ Podíval se na robota. „Nigele, potřebuji tě.“

Nigel rozložil paže a zvedl hlavu. „Jak mohu posloužit?“

„Tím, že mi přineseš něco na psaní. Je tu něco takového?“

„Pera, tužky a křída, v kanceláři dozorcího na opačném konci Extrakční místnosti, sai. Aspoň to tam bylo, když jsem měl možnost kancelář naposledy navštívit.“

„V Extrakční místnosti,“ opakoval Roland a prohlížel si řady lůžek. „Tak tomu říkáš?“

„Ano, sai.“ Potom skoro ustrašeně dodal: „Vokální elize a frikativa ve vašem hlase naznačují, že se zlobíte. Je tomu tak?“

„Vodili sem děti po stovkách a tisících – většinou zdravé, ze světa, kde se jich stále příliš mnoho rodí jako mrzáci – a vysávali jim mozek. Proč bych se měl zlobit?“

„Sai, to zcela jistě nevím,“ řekl Nigel. Možná už litoval svého rozhodnutí vracet se sem. „Ale na extrakčních procedurách jsem se nijak nepodílel, ujišťuji vás. Mám na starosti domácí služby, včetně údržby.“

„Přines mi tužku a kus křídý.“

„Sai, nezničíte mě, vidíte? Extrakce měl v posledních dvanácti nebo čtrnácti letech na starosti dr. Scowther, a ten je mrtvý. Tady ta paní-sai ho zastřelila, a jeho vlastní pistolí.“ V Nigelově hlase zazněl náznak výčitky, což bylo vzhledem k jeho úzkému rejstříku docela výmluvné.

Roland pouze opakoval: „Přines mi tužku a kus křídý, a udělej to ruk-cuk.“

Nigel vyrazil splnit úkol.

„Když říkáš nový hráč, myslíš to dítě,“ řekla Susannah.

„Jistě. Má dva otce, holátko.“

Susannah přikývla. Přemýšlela o tom, co jí vyprávěla Mia, když todesovaly do opuštěného městečka Fedik – opuštěného s výjimkou různých Sayreů, Scowtherů a loupeživých Vlků. Dvě ženy, jedna bílá a druhá černá, jedna těhotná a druhá ne, seděly na židli před saloonem Džinové štěňátko. Tam Mia prozradila manželce Eddieho Deana velmi mnoho – možná víc, než obě tušily.

Tam mě proměnili, řekla jí Mia a tím „oni“ zřejmě myslela Scowthera a tým dalších doktorů. Včetně kouzelníků? Lidí jako Manni, kteří však přešli na druhou stranu? Možná. Kdo ví? V Extrakční místnosti se stala smrtelnou. Potom, když už v ní bylo Rolandovo semeno, se stalo ještě něco. Mia si na tuto část moc nevzpomínala, jenom na červenou tmou. Susannah teď napadlo, jestli k ní osobně nepřišel Karmínový král, nevlezl na ni tím svým obrovitým tělem prastarého pavouka, nebo jestli to jeho ohavné sperma nepřenesli tak, že ho smísili s Rolandovým. Každopádně dítě vyrostlo v odporný hybrid, který Susannah viděla: nebyl to vlkodlak, ale *pavoukodlak*. A ten se tu teď kdesi pohyboval. Nebo je možná přímo tady, pozoruje je, jak rozprávějí a jak se Nigel vrací s psacími potřebami.

Ano, pomyslela si. Pozoruje nás. A nenávidí nás... ale každého jinak. Dan-tete nejvíc nenávidí Rolanda. Svého prvního otce.

Zachvěla se.

„Mordred tě chce zabít, Rolande,“ řekla. „Je to jeho úkol. K tomu byl stvořen. Aby s tebou skoncoval, i s tvou výpravou a s Věží.“

„Ano,“ souhlasil Roland, „a aby vládl místo svého otce. Protože Karmínový král je starý a já jsem stále víc přesvědčen, že je nějak uvězněný. Jestli je to tak, pak už není naším skutečným nepřítelem.“

„Půjdeme do jeho hradu na druhé straně Diskordie?“ zeptal se Jake. Promluvil poprvé po půl hodině. „Půjdeme, že?“

„Myslím, že ano,“ řekl Roland. „*Le Casse Roi Russe*, tak ho nazývají staré legendy. Půjdeme tam jako ka-tet a zabijeme to, co tam žije.“

„Kéž se tak stane,“ řekl Eddie. „Bože, ať se tak stane.“

„Tak,“ souhlasil Roland. „Ale nejdřív nás čekají Bořitelé. Paprskotřesení, které jsme cítili v Calla Bryn Sturgisu, než jsme přišli sem, naznačuje, že jejich práce je skoro hotová. Ale i kdyby nebyla –“

„Naším úkolem je skoncovat s tím, co dělají,“ řekl Eddie.

Roland přikývl. Vypadal unaveněji než jindy. „Tak. Zabít je, nebo je osvobodit. Každopádně musíme zabránit tomu, aby dál působili na zbývající Paprsky. A musíme skoncovat s dan-tetem. Tím, který patří Karmínovému králi... a mně.“

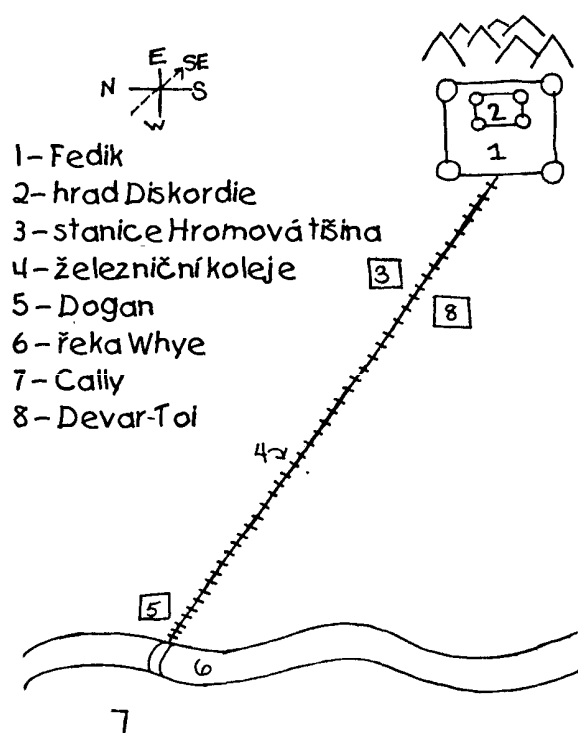
PĚT

Nigel byl nakonec docela k užitku (i když nejen Rolandovi a jeho ka-tet, jak se ukázalo). Pro začátek přinesl dvě tužky, dvě pera (jedno z nich byl obrovitý starý předmět, který by se hodil spíš do ruky dickensovského spisovatele) a tři křídly, jedna z nich byla ve stříbrné násadce, která vypadala jako dámská rtěnka. Roland si vybral právě tu a Jakeovi dal druhou. „Neumím psát slova, kterým byste snadno rozuměli,“ řekl, „ale naše čísla jsou stejná nebo dost podobná. Piš na jednu stranu tiskacím písmem, co řeknu, Jakeu, a věrně.“

Jake udělal, co mu poručil. Výsledkem byla dost hrubá, ale dostatečně srozumitelná mapa s popisky.

„Fedik,“ řekl Roland, ukázal na jedničku a pak nakreslil krátkou čáru k dvojce. „A tady je hrad Diskordie, pod kterým jsou dveře. Všemocný propletenec dveří, podle toho, co jsme slyšeli. Pod hradem bude chodba, která nás zavedla odsud sem. Teď, Susannah, znovu pověz, kudy Vlci chodí a co dělají.“ Podal jí křídu v násadce.

Vzala si ji, s jistým údivem si povšimla, že křída se při používání sama ostří. Drobný trik, ale pěkný.

„Projíždějí jednosměrnými dveřmi, které je zavedou sem,“ nakreslila čáru od dvojky k trojce, kterou Jake pojmenoval stanice Hromová tíšina. „Měli bychom ty dveře poznat, až je uvidíme, protože budou *veliké*, ledaže by jimi projížděli po jednom.“

„Možná jo,“ řekl Eddie. „Jestli se nepletu, jsou dost závislí na tom, co jim nechal Starý lid.“

„Nepleteš se,“ souhlasil Roland. „Pokračuj, Susannah.“ Nedřepěl, ale seděl s pravou nohou toporně nataženou. Eddie uvažoval, jak moc ho kyčel bolí a jestli má ve svém znovuobjeveném tlumoku trochu kočičího oleje od Rosality. Pochyboval o tom.

Susannah řekla: „Vlci jezdí z Hromové tišiny podél železniční tratě, aspoň dokud nevyjedou ze stínu... nebo ze tmy... nebo co to je. Ty to víš, Rolande?“

„Ne, ale brzy to zjistíme.“ Netrpělivě zavrtěl prsty na levé ruce.

„Překročí řeku do Cally a seberou děti. Když se vrátí na stanici Hromová tišina, myslím, že musejí naložit koně i zajatce na vlak a tak se vracejí do Fediku, protože ty dveře jim nejsou k ničemu.“

„Tak, myslím, že tak to je,“ souhlasil Roland. „Zatím se vyhnou devar-toi – vězení, které jsme označili osmičkou.“

Susannah pokračovala: „Scowther a ti jeho nacističtí doktoři za pomoci těch přileb u postelí něco těm dětem odeberou. Ten materiál dají Bořitelům. Ti to nejspíš snědí nebo se jim to podá injekčně. Děti a ten materiál z mozku se vracejí do stanice Hromová tišina dveřmi. Děti pak pošlou do Calla Bryn Sturgisu, možná i do ostatních Call, a tam, čemu říkáš devar-toi –“

„Pane, podává se oběd,“ řekl Eddie chabě.

V tu chvíli se do hovoru vložil Nigel radostnou otázkou: „Nechtěli byste něco zakousnout, sais?“

Jake se poradil se žaludkem a zjistil, že mu v něm kručí. Bylo hrozné, že měl takový hlad tak brzy po Callahanově smrti – po tom všem, co viděl v Jižanském prasátku –, ale bylo to tak. „Je tady jídlo, Nigele? Opravdu?“

„Jistě, mladý muži,“ řekl Nigel. „Obávám se, že pouze konzervovaná potrava, ale mohu vám nabídnout výběr z více než dvaceti jídel, včetně dušených fazolí, tuňáka, několika druhů polévek...“

„Pro mě tunovou polévku,“ řekl Roland, „ale přines větší výběr jídla, buď tak laskav.“

„Jistě, sai.“

„Ty bys mi asi nemohl schrastit Elvisův speciál,“ řekl Jake toužebně. „To je burákové máslo, banán a slanina.“

„Jéžiš, kluku,“ ozval se Eddie. „Já nevím, jestli to v tomhle světě poznáš, ale jen to slyším, jsem úplně zelenej.“

„Bohužel nemám slaninu ani banány,“ řekl Nigel (vyslovoval *ba-NÓÓ-ny*), „ale mám burákové máslo a tři druhy želé. Také jablkové máslo.“

„Jablkové máslo bude prima,“ zaradoval se Jake.

„Pokračuj, Susannah,“ vybídl ji Roland, když Nigel odešel. „I když myslím, že tě nemusím popohánět. Až se najíme, potřebujeme si trochu odpočinout.“ Nevypadal tou představou ani trochu nadšený.

„Myslím, že už toho k vyprávění moc nezbývá,“ řekla. „Zní to zmateně – taky to zmateně *vypadá*, hlavně protože ta naše mapka nemá žádné měřítko –, ale v podstatě je to prostě smyčka, kterou opíšou každých zhruba čtyřiaadvacet let: z Fediku do Calla Bryn Sturgisu, pak zpátky s dětmi do Fediku, aby mohli provést extrakci. Potom pošlou děti zpátky do Cally a potravu z mozků do toho vězení, kde jsou Bořitelé.“

„Devar-toi,“ řekl Jake.

Susannah přikývla. „Otázka je, co uděláme, abychom ten cyklus přerušili.“

„Projdeme dveřmi do stanice Hromová tišina,“ řekl Roland, „a ze stanice tam, kde drží Bořitelé. A tam...“ Podíval se po řadě na každého člena svého ka-tet, pak zvedl prst a udělal stručné a výmluvné gesto, jako když se střílí.

„Budou tam stráže,“ upozornil Eddie. „Možná spousta stráží. Co když jich bude přesila?“

„Nebude to poprvé,“ řekl Roland.

Kapitola II

Ten, kdo se dívá

JEDNA

Když se Nigel vrátil, nesl táč velký jako kolo od vozu. Na něm byly naskládány sendviče, dvě termosky s polévkou (hovězí a kuřecí) a k tomu nápoje v plechovkách. Coca-cola, Sprite, Nozz-A-La a jakýsi Wit Green Wit. Eddie ten poslední nápoj ochutnal a označil ho za nepopsatelně odporný.

Všichni viděli, že Nigel už není ten starý dobře naložený brach, jakým byl bůhví kolik desítek nebo stovek let. Jeho kosočtvercová hlava sebou neustále cukala na jednu nebo druhou stranu. Když cukala doleva, mumlal „*Uh, deux, trois!*“ Napravo zase „*Ein, zwei, drei!*“ V bránici mu začalo nepřetržitě cvakat.

„Zlato, co ti je?“ zeptala se Susannah, když domácí robot položil táč na podlahu mezi ně.

„Série autodiagnostických testů ukazuje, že během příštích dvou až šesti hodin dojde k celkovému systémovému selhání,“ řekl Nigel chmurně, ale jinak klidně. „Do GMS pronikly předchozí logické chyby, dosud uložené v karanténě.“ Potom prudce trhl hlavou napravo. „*Ein, zwei, drei!* Svobodu nebo smrt si volím, a je to Greg, koho zřím!“

„Co je GMS?“ zeptal se Jake.

„A kdo je Greg?“ dodal Eddie.

„GMS je zkratka generálních mentálnostních systémů,“ řekl Nigel. „Existují dva takové systémy, racionální a iracionální. Vědomý a nevědomý, dalo by se také říct. Pokud jde o Grega, to bude Greg Stillson, postava z jednoho románu, který čtu. Je docela zábavný. Jmenuje se *Mrtvá zóna*, od Stephena Kinga. Pokud jde o to, proč ho uvádím ve stávajícím kontextu, pak nemám ponětí.“

DVĚ

Nigel vysvětlil, že logické chyby se běžně objevují v čemsi, čemu říkal Asimovovi roboti. Čím chytřejší robot, tím víc logických chyb... a tím dřív se začnou projevovat. Starý lid (Nigel jim říkal Výrobci) to vyrovnával tím, že zavedl striktní karanténní systém, který zacházel s mentálními poruchami jako s neštovicemi nebo cholerou. (Jake si pomyslel, že to vypadá jako bezvadný způsob, jak se vypořádat s šílenstvím, i když uznával, že psychiatři by z takového nápadu nebyli moc odvázaní – přišli by o práci.) Nigel byl přesvědčen, že trauma z toho, že mu byly vystřeleny oči, oslabilo jeho mentální životně důležité systémy, a teď se mu do obvodů dostaly všemožné škodliviny, které mu nahlodávaly deduktivní a induktivní rozumové schopnosti a bezohledně požíraly jeho logické systémy. Pověděl Susannah, že jí ani v nejmenším nic nevyčítá. Susannah zvedla pěst k čelu a velice mu poděkovala. Po pravdě řečeno starému dobrému DNK 45932 tak docela nevěřila, i když ať se propadne, jestli věděla proč. Možná to byla jen ozvěna Calla Bryn Sturgisu, kde se z jednoho robota, ne zas tolik odlišného od Nigela, stal zákeřný sebelítostivý mizera. A bylo v tom ještě něco.

Zaostřím všetečné očíčko, pomyslela si Susannah.

„Ukaž ruce, Nigele.“

Robot to udělal a všichni uviděli, že ve spojích ocelových prstů se zachytily kudrnaté chlupy. A také kapka krve na... dalo by se říct kloubu? „Co je tohle?“ zeptala se a zvedla několik chlupů.

„Promiňte, paní, nic –“

Nevidí. Jistěže ne. Nigel měl infračervené vidění, ale skutečný zrak ztratil, díky Susannah Deanové, dceři Danově, pistolnici Ka-Tet z Devatenácti.

„To jsou chlupy. Taky vidím nějakou krev.“

„Aha, ano,“ řekl Nigel. „V kuchyni jsou krysy, paní. Jsem naprogramován, abych podobnou havěť likvidoval, pokud si jí všimnu. Poslední dobou je jich hodně, musím s lítostí konstatovat. Svět se hýbe.“ A potom prudce škul hlavou vlevo. „*Un-deux-trois! Minnie Mouse est la mouse pour moi!*“

„Hm... zabil jsi Minnie a Mickeyho předtím nebo potom, cos namazal ty chleby, Nigeli, kamaráde stará?“ zeptal se Eddie.

„Potom, sai, ujišťuji vás.“

„No, stejně bych to nechal být,“ řekl Eddie. „Měl jsem rohlík ještě v Maine, a leží mi v břichu jako šutr.“

„Měl bys říct *un, deux, trois*,“ řekla mu Susannah. Ta slova z ní vyletěla dřív, než si uvědomila, že je má na jazyku.

„Prosím za prominutí?“ Eddie seděl vedle ní a držel ji kolem pasu. Od chvíle, kdy byli zase všichni čtyři pohromadě, se dotýkal Susannah při každé příležitosti, jako by se potřeboval ujistit, že není pouhým zbožným přáním.

„To nic.“ Později, až Nigel odejde z místnosti nebo se zhroutí úplně, jim poví, co ji napadlo. Myslela si, že roboti jako Nigel a Andy, jako ti z povídek Isaaka Asimova, které četla jako mladá holka, neměli lhát. Možná že Andyho upravili nebo se upravil sám, aby to pro něho nebyl problém. Pro Nigela to problém zřejmě byl, a pořádný, dá se říct. Susannah si myslela, že Nigel byl narozdíl od Andyho v podstatě dobrák, ale buď jim lhal, nebo si pravdu aspoň vylepšoval, když mluvil o krysách ve spíži. Možná lhal i v jiných věcech. *Ein, zwei, drei* a *Un, deux, trois* byla jeho metoda, jak snížit zátěž. Aspoň na chvíli.

Jde o Mordreda, pomyslela si a rozhlédla se. Vzala si chleba, protože se musela najíst – stejně jako Jake umírala hladu –, ale chuť k jídlu ji přešla a věděla, že si nijak nevychutná to, co si zachmuřeně naláduje do krku. *Napadl Nigela a teď nás odněkud sleduje. Vím to – cítím to.*

A když se poprvé zakousla do jakéhosi dlouhodobě konzervovaného, vakuově baleného tajuplného masa, pomyslela si:

Matka to vždycky pozná.

TŘI

Nikdo z nich nechtěl spát v Extrakční místnosti (i když by si mohli vybrat z nějakých tří stovek čerstvě povlečených postelí), ani v pustém městečku venku, a tak je Nigel odvedl k sobě a každou chvíli se zastavoval a prudce škubal hlavou, aby si ji vyčistil, a německy nebo francouzsky počítal. K tomu začal přidávat čísla v nějakém jiném jazyce, který nikdo z nich neznal.

Cestou prošli kuchyní – všechno tam bylo z nerezové oceli, stroje hladce hučely, byly docela jiné než v prastaré kuchyni pod hradem

Diskordie, do které Susannah todesovala –, a i když viděli drobný nepořádek, který po sobě zanechal Nigel při přípravě jídla, nebylo po krysách, živých nebo mrtvých, ani stopy. Nikdo z nich se o tom nezmínil.

Pocit, že jsou sledováni, Susannah střídavě opouštěl a zase se vracel.

Za přípravnou byl úhledný třípokojevý byt, který patřil Nigelovi. Nebyla tam žádná ložnice, ale za obývacím pokojem a komorou plnou monitorovacího zařízení se nacházela úhledná pracovna obložená knihami a s dubovým stolem a křeslem pod halogenovou lampou na čtení. Počítač na stole vyrobil North Central Positronics, žádné překvapení. Nigel jim přinesl deky a polštáře a ujistil je, že jsou čisté a vyprané.

„Možná že spíš ve stoje, ale řek bych, že si rád sedneš ke knížce jako každéj jinej,“ poznamenal Eddie.

„Ach, to ano, jedna-dvě-tři,“ řekl Nigel. „S radostí si přečtu dobrou knihu. Je to část mého naprogramování.“

„Budeme spát šest hodin, potom vyrazíme dál,“ rozhodl Roland.

Jake si mezitím prohlížel knihy důkladněji. Ochu chodil s ním, pořád se mu držel u nohy, zatímco Jake četl nápisy na hřbetech a sem tam některou knihu vytáhl a důkladněji si ji prohlédl. „Má všechny Dickense, jak se zdá,“ řekl. „Taky Steinbecka... Thomase Wolfa... spoustu Zane Greye... jakéhosi Maxe Branda... nějakého Elmora Leonarda... a stále populárního Steva Kinga.“

Všichni si udělali čas a podívali se na dvě police s Kingovými knihami, bylo jich celkem víc než třicet, nejméně čtyři z nich byly hodně tlusté a dvě velké jako zarážka na dveře. Zdálo se, že od bridgtonských časů se z Kinga stala nesmírně pilná spisovatelská včelička. Nejnovější kniha se jmenovala *Srdce v Atlantidě* a vyšla v roce, který jim byl velmi dobře znám: 1999. Jedině zde chyběly, aspoň pokud mohli soudit, knížky o *nich*. Za předpokladu, že je King napsal. Jake zkontroloval stránky s copyrightem a všiml si několika mezer. Možná to však nic neznamenal, protože toho napsal hodně.

Susannah se na to zeptala Nigela, který odpověděl, že nikdy neviděl žádnou knížku od Stephena Kinga, která by pojednávala o Rolandovi z Gileadu nebo Temné věži. Když to řekl, škulbl hlavou prudce nalevo a francouzsky počítal, tentokrát až do deseti.

„Stejně,“ řekl Eddie, když Nigel s cvakáním, rachtáním a ťukáním odešel z místnosti, „vsadím se, že je tu spousta informací, který bychom

mohli využít. Rolande, myslíš, že bychom mohli sbalit knížky od Stephena Kinga a vzít je s sebou?“

„Možná,“ řekl Roland, „ale neuděláme to. Mohly by nás mást.“

„Proč to říkáš?“

Roland jenom zavrtěl hlavou. Nevěděl, proč to řekl, ale věděl, že je to pravda.

ČTYŘI

Nervové centrum Experimentální stanice Oblouku 16 se nacházelo o čtyři patra níž pod Extrakční místnosti, kuchyní a Nigelovou pracovnou. Do Velína se vcházelo vestibulem kapslovitého tvaru. Vestibul se dal otevřít pouze zvenčí třemi identifikačními kartami, které se přikládaly jedna po druhé. Tichá hudba v nejnižším patře doganu Fedik zněla jako melodie Beatles v podání Komatózního smyčcového kvarteta.

Uvnitř Velínu se nacházelo víc než tucet místností, ale nás zajímá jenom ta, která byla plná televizních obrazovek a bezpečnostních zařízení. Jedno z těchto zařízení ovládalo malou, ale výkonnou armádu loveckých robotů vybavených Zlými Tonkami a laserovými pistolemi. Další zařízení mělo vypouštět jedovatý plyn (stejný použil Blaine, aby zabil lidi v Ludu) v případě obsazení nepřítelem. Což se, z pohledu Mordreda Deschaina, stalo. Pokusil se aktivovat zabijácké roboty i plyn. Nereagovalo ani jedno. Mordred měl zakrvácený nos, na čele modrou podlitinu a spodní ret opuchlý, protože vypadl z židle, ve které seděl, kutálel se po podlaze a vyrážel chraptivý, dětský řev, který v žádném případě nevyjadřoval skutečný rozsah jeho vzteku.

Vidět je na nejméně pěti různých obrazovkách a nemoci je zabít ani jim ublížit! Nebylo divu, že zuří! Cítil, jak na něj sedá živoucí temnota, ta temnota, která oznamovala jeho proměnu, a přinutil se do klidu, aby ta změna neproběhla. Objevil už, že proměna z jeho lidské podoby do pavouci (a zpátky) spotřebuje nezměrné množství energie. Později na tom třeba nesejde, ale prozatím musel být opatrný, jinak vyhladoví jako včela ve vypáleném lese.

To, co vám ukázu, je mnohem podivnější než cokoli, co jsme zatím viděli, a předem vás varuji, že nejdřív budete mít chuť se smát. To je v pořádku. Smějte se, jestli budete muset. Jenom neodvracejte zrak od toho,

co uvidíte, protože i když existuje jen ve vaší fantazii, tenhle tvor vám může uškodit. Pamatujte, že vzešel ze dvou otců a ti jsou oba zabijáci.

PĚT

Jen několik hodin po narození vážil Miin chlapíček už dvacet liber a vypadal jako zdravé půlroční dítě. Mordred měl jenom jeden kus oděvu, provizorní plenu, do které ho zabalil Nigel, když dítěti přinesl jeho první pokrm sestávající z doganské zvěřiny. Dítě *potřebovalo* plenu, protože ještě neovládalo vyměšování. Chápal, že se tyto funkce naučí ovládat brzy – možná dřív, než skončí den, pokud bude růst současnou rychlostí –, ale nemohlo se to stát tak brzo, jak by si přál. Prozatím byl uvězněn v těle tohoto idiotského děčka.

Uváznout takovým způsobem bylo strašné. Vypadnout z židle a nedokázat nic než ležet, mávat pohmožděnými rukama a nohama, krváčet a ječet! DNK 45932 by ho přišel zvednout, nedokázal už vzdorovat příkazům Králova syna, stejně jako olovnice spuštěná z výšky nemůže odolávat síle přitažlivosti, ale Mordred se ho neodvážil přivolat. Ta hnědá mrcha už beztak měla podezření, že se s Nigelem něco děje. Ta hnědá mrcha byla nepříjemně bystrá a Mordred byl strašlivě zranitelný. Dokázal ovládat každíčký přístroj ze stanice Oblouku 16, protože rozumět strojům patřilo k jeho mnoha talentům, ale když tak ležel na podlaze místnosti s nápisem VELÍN na dveřích (kdysi dávno, než se svět hnul, nesla označení „Ředitel“), docházel Mordred k poznání, jak málo strojů tu zbývá. Nebylo divu, že jeho otec chtěl Věž strhnout a začít znovu! Tento svět byl polámaný.

Potřeboval by se proměnit zpátky v pavouka, aby se dostal znovu na židli, kde by znovu získal lidskou podobu... ale než to stačil, v žaludku mu kručelo a v ústech měl kyselou pachut' z hladu. Měl podezření, že mu energii neodčerpává jenom ta proměna. Jeho skutečné podobě se víc blížil pavouk, a když tu podobu nabral, metabolismus se mu rozběhl na plné obrátky. Také se mu změnily myšlenky a to bylo lákavé, protože jeho lidské myšlenky zabarvovaly emoce (nad nimiž, jak se zdálo, neměl žádnou moc, i když časem by ji snad mohl získat) a ty byly většinou nepříjemné. Jako pavouk neměl žádné skutečné myšlenky, aspoň ne v

lidském smyslu. Byly to jenom temné burácející věci, které vylézaly z nějakého mokrého podhoubí v útrokách. Všechny drnčely o

(JÍDLE)

a

(TOULÁNÍ)

a

(NÁSILÍ)

a

(ZABÍJENÍ)

Zárodečným vědomím dan-tete drnčelo mnoho lahodných možností, jak tyto věci provádět, jako když se obrovské stroje se světlometry bezohledně prodírají nejhorším počasím na světě. Myslet takovým způsobem – zbavit se své lidské půlky – bylo nesmírně lákavé, ale byl toho názoru, že dělat něco takového v této chvíli, kdy ještě neměl skoro žádnou možnost obrany, by ho přivedlo do záhuby.

A také skoro ano. Zvedl pravou paži – růžovou a hladkou a úplně holou –, aby se mohl podívat na svůj pravý bok. Právě tam ho ta hnědá mrcha střelila, a i když Mordred od té chvíle pozoruhodně vyrostl a zdvojnásobila se jeho výška i váha, to zranění zůstávalo otevřené, krvácelo a vytékalo z něho cosi rosolovatého, bylo to tmavě žluté a páchlo to. Napadlo ho, že toto zranění se v jeho lidském těle nikdy nezahojí. Stejně jako jeho druhému tělu nikdy nebude moci narůst noha, kterou mu ta mrcha ustřelila. A kdyby nezakopla – řízením ka: tak, o tom nepochyboval –, výstřel by mu ustřelil hlavu místo nohy, a pak by hra skončila, protože –

Ozvalo se drsné, chraptivé zabzučení. Pohlédl na monitor, který ukazoval hlavní vchod z druhé strany, a uviděl, že tam stojí domácí robot s pytlek v ruce. Pytel sebou zmítal a černo vlasé dítě s neurovnanou plenu sedící u řady monitorů začalo okamžitě slintat. Natáhl roztomile baculatou ruku a zmáčkl řadu knoflíků. Zakřivené vnější dveře bezpečnostní místnosti sklouzly stranou a Nigel vešel do vestibulu, který byl vybudován jako přechodová komora. Mordred okamžitě začal mačkat knoflíky, které otevřou vnitřní dveře, v pořadí 2-5-4-1-3-1-2-1, ale ovládání motoriky neměl ještě skoro vůbec vyvinuto, takže mu odpovědělo další drsné zabzučení a nesnesitelný ženský hlas (nesnesitelný proto, že mu připomněl hlas té hnědé mrchy) pronesl: „ZADAL JSTE CHYBNÉ BEZPEČNOSTNÍ HESLO PRO TYTO DVEŘE. BĚHEM DALŠÍCH

DESETI VTEŘIN MŮŽETE POKUS OPAKOVAT. DESET...
DEVĚT...“

Mordred by nejradši odsekl *Běž do prdele*, kdyby uměl mluvit, ale neuměl. Vzmohl se přinejlepším na dětské žvatlání, nad kterým by Mia určitě praskala mateřskou pýchou. Teď se s knoflíky nezdržoval. Zoufale toužil po tom, co nesl ten robot v pytli. Krysy (domníval se, že to jsou krysy) byly tentokrát živé. Živé, proboha, krev jim stále kolovala v žilách.

Mordred zavřel oči a soustředil se. Červené světlo, které Susannah viděla před jeho první proměnou, znovu proběhlo pod jeho světlou kůží od temene až po skvrnu na pravé patě. Když to světlo projelo přes otevřenou ránu v boku dítěte, tak líně se řinoucí krev a hnis na okamžik zesílily a Mordred potichu zuboženě vykřikl. Ruka mu zabloudila k ráně a v bezmyšlenkovitém útěšném gestu rozetřela krev po bříšku. Na okamžik to vypadalo, že červenou záplavu nahradí stoupající hladina temnoty, a obrysy dítěte zakolísaly. Tentokrát však nedošlo k žádné proměně. Dítě v židli skleslo, prudce oddychovalo, z penisu mu odkapával čůrek čisté moči a promáčel plenu. Pod ovládacím panelem před židlí, ve které dítě nakřivo sedělo a oddychovalo jako pes, se ozvalo tlumené cvaknutí.

Na druhé straně místnosti se otevřely dveře s nápisem HLAVNÍ VSTUP. Dovnitř apaticky vpochodoval Nigel, jemuž hlava škubala už skoro bez přestání, a odpočítával nejen ve dvou nebo třech jazycích, ale aspoň v deseti.

„Pane, opravdu nemohu nadále –“

Mordred radostně žvatlal a natahoval ručky po pytli. Myšlenka, která ho ovládala, byla jasná a studená: *Sklapni. Dej mi, co potřebuju.*

Nigel mu položil pytel do klína. Zevnitř se ozvalo zapípání, skoro jako lidská řeč, a Mordred si poprvé uvědomil, že všechno to zmítání působí jediný tvor. Takže to nebyla krysa! Něco většího! Většího a krvavějšího!

Otevřel vak a nakoukl dovnitř. Pohled mu prosebně vracel pár zlatě lemovaných očí. Na okamžik si myslel, že se jedná o ptáka, který létá v noci, toho houkavého ptáka, jehož jméno neznal, ale pak si všiml, že ten tvor má srst, ne peří. Byl to troken, v mnoha koutech Středosvěta známý jako brumlák, a tento byl sotva odstavený od matčina cecíku.

Jenom klid, tak, vyslal myšlenku a ústa se mu plnila slinami. Jsme na stejné lodi, můj malý krasavče – jsme sirotečci v krutém, bezohledném světě. Jen klid, já tě utěším.

Zabývat se tak mladým a prostomyslným tvorem se v podstatě nelišilo od řízení strojů. Mordred mu nahlédl do myšlenek a lokalizoval uzlinu, která kontrolovala jeho prostou vůli. Sáhł po něm rukou vytvořenou z myšlenek – vytvarovanou z vůle – a uchopil ji. Okamžik slyšel ustrašenou, doufající myšlenku toho tvora

(Neubližuj mi, prosím tě, neubližuj mi, prosím tě, nech mě žít, chci žít, radovat se, trochu si hrát, neubližuj mi, prosím, neubližuj mi, prosím tě, nech mě žít)

a on odpověděl:

Všechno je dobré, neboj se, krasavče, všechno je dobré.

Brumlák v pytli (Nigel ho našel v autoparku, bez matky, bratrů a sester, od kterých ho oddělily nějaké zavřené automatické dveře) se uvolnil – ne že by mu přímo uvěřil, ale *doufal*.

ŠEST

V Nigelově pracovně byla světla ztlumena na čtvrtinu. Když Ochu začal kňučet, Jake se okamžitě probudil. Ostatní spali dál, aspoň prozatím.

Co je, Ochu?

Brumlák neodpověděl, jenom dál hluboko v hrdle kňučel. Jeho zlatě lemované oči hleděly do tmavého vzdáleného rohu pracovny, jako by tam uviděl něco hrozného. Jake si pamatoval, jak úplně stejně civěl do rohu svého pokoje, když se probudil nad ránem z nějaké noční můry, ze sna o Frankensteinovi nebo Drákulovi nebo

(tyranosákovi drekovi)

nějakém jiném strašákovi, jen Bůh věděl, jakém. Pomyslel si, že možná i brumláci mají noční můry, a pokusil se ještě usilovněji dotknout se Ochovy mysli. Nejdřív se ničeho nedopátral, ale pak se v hloubi objevil rozmazaný obraz

(oči oči hledící z temnoty)

čehosi, co vypadalo jako brumlák v pytli.

„Sšš,“ zašeptal Ochovi do ucha a objal ho. „Neprobud' je, potřebují se vyspat.“

„Pat,“ řekl Ochu úplně potichu.

„Jenom se ti něco ošklivého zdálo,“ šeptal Jake. „Mně se to taky někdy stává. Není to doopravdy. Nikdo tě nestrčil do pytle. Můžeš zase spát.“

„Pát.“ Ochu položil čumák na pravou přední tlapu. „Ochu-icho.“

Správně, pomyslel na něho Jake. *Ochu, ticho.*

Zlatě lemované oči, stále ustarané, zůstaly otevřené ještě chvíli. Potom Ochu jedním na Jakea mrkl a pak obě zavřel. Za chvíli brumlák znovu spal. Někdo blízko zemřel příslušník jeho rodu... ale umírání patřilo ke světu. Byl to tvrdý svět, vždycky byl.

Ochovi se zdálo, že je s Jakem pod velikým oranžovým kotoučem Kupcova měsíce. Jake, který také spal, se toho snu dotkl a chopil, a oběma se zdálo, že jsou pod tím starým chudým tuláckým měsícem spolu.

Ochu, kdo umřel? zeptal se Jake pod Kupcovým vědoucně přivřeným okem.

Ochu, řekl přítel. *Delah*. Mnoho.

Pod prázdným oranžovým pohledem starého chudého tuláka už Ochu nic neřekl. Vlastně našel sen ve svém snu, a v něm našel i Jakea. Ten sen byl lepší. Oba si v něm hráli v jasném slunci. Přišel k nim další brumlák: smutný chlapík, podle toho, jak se tvářil. Snažil se s nimi promluvit, ale Jake ani Ochu nepoznali, co říká, protože mluvil anglicky.

SEDM

Mordred nebyl dost silný, aby brumláka z pytle vyzdvihl, a Nigel mu už nemohl nebo nechtěl pomoci. Robot jen stál mezi dveřmi Velína, škubal hlavou sem a tam, počítal a cvakal hlasitěji než jindy. Z útrob se mu začal šířit horký, přiškvařený pach.

Mordredovi se podařilo pytel obrátit a brumlák, tak půlroční, mu padl do klína. Oči měl přivřené, ale žlutočerné zornice byly prázdné a nehybné.

Mordred zvrátil hlavu a zašklebil se soustředěním. Červená vlna mu znovu proběhla po těle a vlasy se mu začaly ježít. Než se však stačily vztyčit, zmizely i s dětským tělem, ke kterému patřily. Objevil se pavouk. Omotal čtyři ze sedmi nohou kolem brumlákova těla a bez námahy ho zdvihl ke chtivé hubě. Za dvacet vteřin brumláka vysál. Zabořil tlamu do měkkého podbřišku malého tvora, roztrhl ho, zvedl tělo výš a sežral vnitřnosti, které se vyhrnuly ven: lahodné hromádky vlhkého masa, které dávaly sílu. Prožíral se stále hlouběji a tlumeně pomňoukával spokojeností, přelomil brumlákovu páteř a vysrkl pár kapek morku. Většina energie byla v krvi – tak, vždycky v krvi, jak Praotcové dobře věděli –, ale v mase také

byla síla. Jako lidské dítě (Roland použil staré gileadské něžné oslovení, *babu*) nemohl získat žádnou výživu ani ze šťáv, ani z masa. Nejspíš by se jimi zadusil. Ale jako pavouk...

Dojedl a odhodil mrtvolu na podlahu, stejně jako předtím spotřebované, vysušené mrtvolky krys. Nigel, ten oddaný pilný komorník, je už odklidil. Tuto mrtvolu neodklidí. Nehybně stál bez ohledu na to, kolikrát Mordred zahulákal *Nigeli, potřebuji tě!* Kolem robota zhoustl pach spáleného plastu natolik, že spustil stropní větráky. DNK 45932 stál s tváří bez očí otočenou vlevo. Dodávalo mu to podivně zvědavý vzhled, jako by zemřel, zrovna když chtěl položit nějakou důležitou otázku: *Jaký je smysl života, nebo Kdo strčil paní Murphyové do guláše montérky?* Každopádně jeho krátká kariéra lovce krys a brumláků skončila.

V tuto chvíli byl Mordred plný energie – jídlo bylo čerstvé a báječné –, ale to nebude trvat dlouho. Kdyby zůstal v pavouci podobě, spotřeboval by svou novou zásobu síly ještě rychleji. Jenže kdyby se vrátil do těla dítěte, nedokázal by se ani dostat z židle, ve které seděl, ani si znovu navléknout plenu – která mu samozřejmě sklouzla z těla, když se proměnil. Jenomže on se *musel* proměnit, protože v pavouci podobě nedokázal vůbec jasně přemýšlet. A pokud jde o deduktivní myšlení? Hořký vtip.

Bílý hrbol na pavoučím hřbetě zavřel lidské oči a černým tělem proběhla překrvená vlna. Nohy se přitáhly k tělu a zmizely. Výčnělek, který byl dětskou hlavou, narostl a získal rysy, zatímco tělo dole vybledlo a nabylo lidského tvaru. Modré dětské oči – oči odstřelovače, oči pistolníka – blýskly. Byl stále plný síly z brumlákovy krve a masa, cítil to, zatímco proměna spěla k závěru, ale znepokojivě mnoho z té síly (něco jako pěna ve sklenici piva) už se vytratilo. A nebylo to jenom tím přepínáním sem a tam. Faktem bylo, že rostl střemhlavým tempem. Takový růst vyžadoval neustálou výživu a v Experimentální stanici oblouku 16 bylo výživy zatraceně málo. Stejně jako ve Fediku venku. Byly tu konzervy a balíčky jídla zatavené ve fólii a práškové energetické nápoje, to jo, byla jich spousta, ale nic z toho ho nemohlo nakrmit tak, jak potřeboval. Potřeboval čerstvé maso a ještě víc než maso potřeboval *krev*. A krev zvířat bude živit jeho lavinovitý růst jenom dočasně. Velmi brzy bude potřebovat lidskou krev, jinak se tempo jeho růstu nejdřív zpomalí a pak zastaví. Pak přijde bolestivé hladovění, ale ta bolest, neodbytně provrtávající jeho útroby jako nebozez, nebude nic ve srovnání s duševním

a intelektuálním utrpením, až je bude pozorovat na různých obrazkách: stále živé, spojené přátelstvím, s útěchou společného cíle.

Utrpení, že bude vidět *jeho*. Rolanda z Gileadu.

Napadlo ho, jak je možné, že ví všechno, co ví? Od matky? Něco z toho jistě, protože když se na ní krmil, cítil, jak do něho proudí milion Miiných myšlenek a vzpomínek (spousta z nich ukradla Susannah). Ale vědět, že podobné je to s Praotci, jak mohl vědět tohle? Že například německý upír, který sál životadárnou krev z Francouze, uměl týden nebo deset dní mluvit francouzsky, mluvil jako rodilý Francouz a potom ta schopnost, stejně jako vzpomínky jeho oběti, začala mizet...

Jak mohl vědět něco takového?

Záleželo na tom?

Díval se teď, jak spí. Malý Jake se probudil, ale jen na chvíli. Předtím je Mordred sledoval, jak jedí, čtyři blázni a brumlák – plní krve, plní energie – usazení v kruhu. Vždycky sedávali v kruhu, vytvářeli kruh, i když se zastavili na pětiminutový odpočinek na cestě, dělali to, aniž si to uvědomovali, ten svůj kruh, který zadržoval zbytek světa venku. Mordred neměl žádný kruh. I když byl mladý, už chápal, že *venku* je jeho ka, stejně jako bylo ka pro zimní vítr foukat jenom v púlce kompasové růžice: od severu k východu a pak zpátky zase k sychravému severu. Smířil se s tím, ale přesto se na ně díval s nenávistí toho, kdo zůstává mimo, věděl, že by jim rád ublížil a že to uspokojení bude trpké. Patřil dvěma světům, předpovězenému splnutí *Primu* a *Amu*, *gadoshe* a *godoshe*, *Gana* a *Gileadu*. Byl trochu jako Ježíš Kristus, ale v jistém ohledu byl *čistší* než ten bůh ovčích stád, protože ten měl jenom jediného opravdového otce, který sídlil na nanejvýš hypotetických nebesích, a pak nevlastního otce, který sídlil na zemi. Chudák starý Josef, parohy mu nasadil samotný Bůh.

Mordred Deschain na druhé straně měl dva *skutečné* otce. Jeden z nich teď spal na obrazovce před ním.

Jsi starý, otče, pomyslel si. Ta myšlenka mu poskytovala zvrácené potěšení. Zároveň měl pocit, že je malý a k ničemu, nic víc než... nu, nic víc než pavouk, který hledí dolů ze své pavučiny. Mordred byl dvojitý a zůstane tak, dokud Roland z Eldů nezemře a poslední ka-tet nebude rozbito. A ten roztoužený hlas, který mu říkal, aby šel *za* Rolandem a nazval ho otcem? Aby nazval Eddieho a Jakea bratry a Susannah sestrou? To byl naivní hlas jeho matky. Zabili by ho, než by vypustil z úst jedině

slovo (za předpokladu, že by dosáhl stadia, kdy by svedl víc než dětské žvatlání). Uřízli by mu koule a ty by předhodili brumlákoví toho spratka. Zahrabali by jeho vykastrovanou mrtvolu a káleli by na půdu, v níž by ležel, a pak by táhli dál.

Konečnější starý, otče, a už kulháš, a na konci dne vidím, že si mneš bok rukou, která už se začala nepatrně chvět.

Hled'te, jestli ráčíte. Sedí zde dítě a jeho světlou kůži třísní krev. Sedí zde dítě a roní tiché, přízračné slzy. Sedí zde dítě, které ví příliš mnoho a příliš málo, a i když musíme držet prsty dál od jeho úst (protože kouše, kouše jako malý krokodýl), můžeme si dovolit ho trochu politovat. Pokud je ka vlak – a to je, obrovský, uhánějící jednokolejný vlak, možná přičetný, možná ne –, pak je tady ten ohavný malý vlkodlak jeho nejzranitelnější rukojmí, není připoutaný ke kolejím jako malá Nell, ale je přikurtovaný přímo na čelní reflektor toho vlaku.

Může si říkat, že má dva otce, a možná je na tom trochu pravdy, ale zde není žádný otec ani žádná matka. Snědl svou matku zaživa, říkám pravdu, sežral ji bezohledně, byla jeho prvním jídlem, a měl snad na výběr? Je posledním kouzlem, které bylo zplozeno stále stojící Temnou věží, hrbolatým švem racionálního a iracionálního, přirozeného a nadpřirozeného, a přesto je sám, a je strašně hladový. Osud měl možná v úmyslu učinit z něj vládce řetězu vesmírů (nebo jejich ničitele), ale zatím se mu podařilo získat nadvládu pouze nad jedním starým domácím robotem, který už se však odebral na mýtinu na konci stezky.

Hleděl na spícího pistolníka s láskou a nenávistí, zhnuseně a toužebně. Ale co kdyby k nim šel a oni ho *nezabili*? Co kdyby ho uvítali? Směšná představa, ano, ale připustíme ji kvůli argumentaci. I pak by očekávali, že Roland mu bude nadřazen, že přijme Rolanda jako dinha, a to on nikdy, nikdy, nikdy neudělá.

Kapitola III

Svítící drát

JEDNA

„Tys je šmíroval,“ pronesl mírný, posměvačný hlas. Potom zanotoval kousek dětské říkanky, na kterou by si Roland vzpomněl z raného dětství: „„Pepíčku náš, co děláš? Máš zvědavý nosíček, roste ti na něm knoflíček. Knoflík nebo nosík, je to náš malý babu.‘ Líbilo se ti, cos viděl, než jsi usnul? Díval ses, jak se hnuli stejně jako zbytek tohohle rozkládajícího se světa?“

Uplynulo možná deset hodin od chvíle, kdy Nigel, domácí robot, vykonal poslední povinnost. Mordred, který upadl do opravdu hlubokého spánku, nyní otočil hlavu po cizím hlase. Byl kupodivu dokonale vzhůru a necítil žádné překvapení. Uviděl, že na šedých dlaždicích Velína stojí jakýsi muž v džínách a v bundě s kapucí. U nohou mu ležel vak – obyčejný potrhaný vojenský pytel. Tváře měl zarudlé, obličej hezký, oči mu horce svítily. V ruce držel automatickou pistoli a Mordred Deschain, jak tak hleděl do černého ústí hlavně, si podruhé uvědomil, že i bohové mohou zemřít, jakmile se jejich božství zředí lidskou krví. Ale nebál se. Tohoto cizince ne. Skutečně se díval na monitory, které zobrazovaly Nigelův byt a potvrzovaly, že příchozí má pravdu: byt byl prázdný.

Usměvavý cizinec, který snad vyskočil rovnou z podlahy, zvedl ruku, ve které nedržel pistoli, ke kapuci a ohrnul okraj. Mordred zahlédl kovový záblesk. Rub kapuce byl podšit jakousi kovovou síťkou.

„Říkám tomu ‚myslicí čepička‘,“ vysvětlil cizinec. „Neslyším tvoje myšlenky, což je nevýhoda, ale ty se mi nemůžeš dostat do hlavy, což je –“

(což je rozhodně výhoda, není-liž pravda)

„– což je rozhodně výhoda, není-liž pravda?“

Na bundě měl dvě nášivky. Ne jedné byl nápis U. S. ARMY a jakýsi pták – orel, ne ten houkavec. Na druhé nášivce bylo jméno: RANDALL FLAGG. Mordred zjistil (rovněž bez překvapení), že snadno dokáže číst.

„Protože, pokud jsi aspoň trochu po otci – po tom *červeném* –, pak by tvoje duševní schopnosti mohly přesáhnout obyčejnou komunikaci.“ Muž v bundě se zachichotal. Nechtěl, aby Mordred poznal, že se bojí. Možná přesvědčil sám sebe, že se nebojí, že sem přišel z vlastní svobodné vůle. Možná tomu tak bylo. Mordredovi na tom nijak nesešlo. Ani na plánech toho muže, které se mu honily a přelévaly v hlavě jako horká polévka. Opravdu ten muž věřil, že mu „myslicí čepička“ ochrání myšlenky? Mordred nahlédl blíž, hrábl hlouběji, a uviděl, že odpověď zní ano. Jak příhodné.

„Každopádně věřím, že trochu se chránit je velmi obezřetné. Obezřetnost je vždycky moudrá věc, jak jinak bych přežil Farsonův pád a smrt Gileadu? Přece bych nechtěl, abys mi vlezl do hlavy a přinutil mě skočit z okna, že ne? I když, proč bys to dělal? Potřebuješ mě nebo někoho jiného, když se tamten kýbl šroubů sesypal a ty jsi jenom babu, které si ani neumí omotat plenu kolem svého podělaného zadku!“

Cizinec – který vlastně žádným cizincem nebyl – se zasmál. Mordred seděl na židli a pozoroval ho. Ze strany na dětské tvářičce měl růžový otlak, protože usnul s ručičkou pod hlavou.

Příchozí řekl: „Myslím, že se můžeme domluvit docela dobře, pokud já budu mluvit a ty kývneš na souhlas nebo zavrtíš hlavou. Když nebudeš rozumět, klepni do židle. Docela prosté! Souhlasíš?“

Mordred přikývl. Příchozího ten upřený modrý pohled zneklidňoval – træs zneklidňoval –, ale snažil se to nedávat najevo. Znovu ho napadlo, jestli byl dobrý nápad, chodit sem, ale sledoval Miiny stopy od chvíle, kdy počala, a proč by to dělal, když ne kvůli tomuhle? Byla to nebezpečná hra, to bez debaty, ale teď zbývali už jenom dva tvorové, kteří mohli odemknout dveře u paty Věže, ještě než Věž padne... což se stane, a brzy, protože tomu spisovateli zbývalo už jen pár dní života, a poslední knihy o Věži – byly tři – zůstaly nenapsány. V té poslední, kterou *napsal* v klíčovém světě, Rolandovo ka-tet vyhnalo sai Randyho Flagga ze snového paláce na jedné mezistátní dálnici, z paláce, který Eddiemu, Susannah a Jakeovi připomněl hrad Velikého a strašného Oze (Oze, Zeleného krále, jestli ráčíte). Vlastně toho zlého starého bumhuka Waltera o'Dima skoro

zabili a tím málem zařídili šťastný konec, jak by si někdo mohl určitě myslet. Ale po stránce 647 knihy *Čaroděj a sklo* už nenapsal Stephen King o Rolandovi a Temné věži ani slovo, a pro Waltera byl šťastný konec právě tohle. Lidé z Calla Bryn Sturgisu, šmejdivské děti, Mia a Miino dítě. To všechno stále spalo jako zárodky ve spisovatelově podvědomí, jako nedýchající tvorové, zamčení za nenalezenými dveřmi. A nyní Walter soudil, že už je příliš pozdě na to, aby mohli být vypuštěni ven. I když byl King během své kariéry zatraceně rychlý – skutečně talentovaný spisovatel, který ze sebe udělal fušerského (ale bohatého) rychlomalíře, Algernona Swinburna bez rýmů, jestli ráčíte –, nedokázal by sepsat ani první stovku stránek ze zbývajících příběhu v čase, který mu zbýval, i kdyby psal ve dne v noci.

Příliš pozdě.

Existoval jeden rozhodující den, jak Walter dobře věděl: byl v *Le Casse Roi Russe* a viděl to ve skleněné kouli, kterou Starý Červený stále měl (i když dnes určitě ležela zapomenutá v některém rohu na hradě). Než přišlo léto roku 1997, King už detailně znal příběh Vlků, dvojčat a létajících talířů zvaných oriza. Ale spisovateli se to všechno zdálo příliš pracné. Rozhodl se raději psát knihu volně spojených povídek nazvanou *Srdce v Atlantidě* a ještě i teď, doma v Želví ulici (kde nikdy nezahlédl ani jediného příchozího) plýtvat zbytkem času a psal o míru a lásce a Vietnamu. Pravda, jedna postava v této Kingově poslední knize hrála jistou roli i v historii Temné věže, jenže ten chlapík – starý muž s nadanou hlavou – nikdy nedostane možnost pronést slovo, na kterém by skutečně záleželo. Skvělé.

V jediném světě, na kterém opravdu záleželo, pravém světě, kde se čas nikdy nevrací a nikdo nemá druhou šanci (říkám pravdu), bylo právě 12. června 1999. Spisovatelův čas se smrškl na necelých dvě stě hodin.

Walter o'Dim věděl, že nemá tolik času, aby došel k Temné věži, protože čas (podobně jako metabolismus jistých pavouků) běžel v tomto světě rychleji a překotněji. Řekněme pět dnů. Nanejvýš pět a půl. Tolik času mu zbývalo, aby došel k Věži i s amputovanou, mateřským znamením označenou nohou Mordreda Deschaina v tlumoku... aby dole otevřel dveře a vystoupal po těch šepotajících schodech... kolem lapeného Červeného krále...

Kdyby našel nějaké vozidlo... nebo ty správné dveře...

Bylo snad příliš pozdě, aby se stal Bohem Všeho?

Snad ne. Každopádně neuškodí, když se o to pokusí.

Walter o'Dim putoval dlouho a pod stovkou jmen, ale jeho cílem byla vždy Věž. Stejně jako Roland toužil vyšplhat na ni a podívat se, co žije ve vrchní komnatě. Pokud tam něco bylo.

Nepatřil k žádné klice nebo kultu, ani víře nebo frakci, které se objevily ve zmaticích všech těch roků, kdy se Věž začala potácet, i když nosil jejich siguly, pokud mu byly vhod. Se svou službou Karmínovému králi skoncoval, stejně jako se službami Johnu Farsonovi, dobrému muži, který uvrhl Gilead, poslední baštu civilizace, do záplavy krve a vražd. Walter měl v oněch dobách na těch vraždách svůj podíl a žil dlouhým a jen zdánlivě smrtelným životem. Byl na kopci Jericho svědkem konce společenstva, o kterém tehdy věřil, že je Rolandovo poslední ka-tet. *Byl svědkem?* To byla přílišná skromnost, u všech bohů a ryb! Pod jménem Rudin Filaru tam bojoval, s obličejem modře pomalovaným, křičel a útočil s ostatními smrdutými barbary, a osobně srazil Cuthberta Allgooda, zasáhl ho šípem do oka. Ale po celou tu dobu nespouštěl Věž z očí. Možná proto ten prokletý pistolník – jak se slunce po dni plném práce sklánělo, Roland z Gileadu zůstal nakonec poslední – dokázal uniknout, schoval se do káry plné mrtvých a potom se při západu slunce vyplížil z pohřební hranice těsně předtím, než byla zapálena.

Viděl Rolanda už o mnoho let dřív, v Mejisu, a také tam mu těsně unikl (i když za to mohl zejména Eldred Jonas, ten s rozechvělým hlasem a dlouhými šedivými vlasy, a Jonas za to zaplatil). Král mu tehdy řekl, že s Rolandem neskončili, že pistolník započne konec všech věcí a nakonec způsobí pád toho, co on si přeje zachránit. Walter tomu začal věřit až na Mohainské poušti, kde se jednoho dne ohlédl a zjistil, že má v patách jistého pistolníka, toho, který během let zestárnul, a uvěřil tomu docela, když se znovu objevila Mia, která naplnila staré a chmurné proroctví tím, že porodila Karmínovému králi syna. Ten starý Červený lišák už mu samozřejmě k ničemu nebyl, ale i když byl uvězněn a šílený, byl nebezpečný.

Jenže dokud neměl Rolanda, který ho možná učinil větším než byl jeho vlastní osud, Walter o'Dim byl sotva víc než tulák z dávných časů, žoldák s neurčitou ctižádostí proniknout do Věže dřív, než se zhroutí. Copak ho

především toto nepřivedlo ke Karmínovému králi? Ano. A nebylo jeho chybou, že ten velký cupitavý pavouci král zešlel.

Nevadí. Zde byl jeho syn, se stejným znamením na patě – Walter ho viděl i v této chvíli – a všechno se srovnalo. Samozřejmě že bude muset být opatrný. Ten tvor na židli vypadal bezmocně, možná si dokonce i myslel, že je bezmocný, ale nebylo dobré ho podceňovat jen proto, že vypadá jako dítě.

Walter zastrčil pistoli do kapsy (jen na chvíli, jen na tuto chvíli) a natáhl ruce, prázdné, dlaněmi nahoru. Potom jednu sevřel do pěsti a zvedl ji k čelu. Pomalu, s očima upřenýma na Mordreda, napjatý, zda se nezačne proměňovat (Walter už tu proměnu viděl, i to, co se stalo matce té malé bestie), padl na koleno.

„Bud' zdrav, Mordrede Deschaine, synu Rolanda z Gileadu a Karmínového krále, jehož jméno bylo kdysi vyslovováno od Konečného světa po Vnější svět. Bud' zdrav, synu dvou otců, již oba pocházejí z Artura Elda, prvního krále, který povstal poté, co *Prim* ustoupil, a Strážce Temné věže.“

Okamžik se nedělo nic. Ve Velíně vládlo jen ticho a ve vzduchu se vznášel pach Nigelových spečených útroh.

Potom dítě zvedlo buclaté pěstičky, rozevřelo je a pokynulo jimi: *Vstaň, vazale, a přistup ke mně.*

DVĚ

„Každopádně bys neměl moc usilovně přemýšlet,“ řekl příchozí a přistoupil blíž. „Věděli, že jsi tu, a Roland je všemohoucně křesťanský chytrý, delah bystrý. Jednou mě dohnal, víš, a už jsem si myslel, že je po mně. Opravdu jsem si to myslel.“ Z vaku si ten muž, který si někdy říkal Flagg (na jiné úrovni Věže přivodil pod tímto jménem zkázu celému světu), vytáhl arašídové máslo a sušenky. Požádal svého nového dinha o svolení k jídlu a dítě (i když samo mělo ukrutný hlad) vznešeně přikývlo. Walter tedy seděl se zkříženýma nohama na podlaze a rychle jedl, myšlenky si chránil myslící čepičkou a netušil, že má uvnitř vetřelce, jenom věděl, že je podrobován prohlídce. Byl v bezpečí, dokud prohlídka neskončí, ale potom –

Mordred zvedl buclatou dětskou ruku do vzduchu, půvabně ji spustil a vykreslil tak otazník.

„Jak jsem unikl?“ zeptal se Walter. „Nu, udělal jsem to, co by za takových okolností udělal každý podvodník – pověděl jsem mu pravdu! Ukázal jsem mu Věž, aspoň několik jejích pater. Ohromila ho, úplně z ní zkameněl, a dokud byl tak vstřícný, použil jsem jeho vlastní trik a zhypnotizoval ho. Ocitli jsem se v jedné z časových pištěli, které se občas odvinou z Věže, a svět se pohyboval kolem nás celou dobu, co jsme hovořili na tom místě plném kostí, tak! Přinesl jsem tam ještě další kosti – lidské –, a dokud spal, oblékl jsem je do zbytků svých šatů. Mohl jsem ho tehdy zabít, ale co potom s Věží, he? Co s *tebou*, když už jsme u toho? Nikdy bys nebyl. Je spravedlivé říct, Mordrede, že když jsem nechal Rolanda žít a nechal ho přivést si své tři vyvolené, zachránil jsem ti život ještě před tím, než jsi byl počat, to tedy ano. Uklidil jsem se na mořské pobřeží – cítil jsem, že si potřebuji trochu odpočinout, chi! Když se tam Roland dostal, zamířil jedním směrem, ke trojím dveřím. Já šel druhou cestou, můj milý Mordrede, a teď jsem tu!“

Zasmál se s ústy plnými rozkousaných sucharů a drobtů rozprskl po bradě a košili. Mordred se usmíval, ale odpuzovalo ho to. S tímhle že měl pracovat, s *tímhle*? S bláznem s hubou plnou sucharů, celým potřísněným drobtů a příliš zaujatým svými dávnými hrdinskými činy, než aby vycítil hrozící nebezpečí nebo aby poznal, že jeho obrana byla prolomena? U všech bohů, ten si *zasluhoval* zemřít! Ale než k tomu mohlo dojít, potřeboval ještě dvě věci. Především se dozvědět, kam Roland a jeho přátelé odešli. A potom se potřeboval nakrmit. Tento blázen poslouží v obou směrech. Čím to, že je to tak snadné? Inu, Walter také zestárnul – byl starý a smrtelně sebejistý – a příliš marnivý, než aby si to uvědomil.

„Možná tě spíš než otcovy záležitosti zajímá, proč tu jsem,“ řekl Walter. „Je to tak?“

Mordred byl jiného názoru, ale přesto přikývl. V žaludku mu zakručelo.

„Popravdě řečeno, *jsem* tu kvůli jeho záležitostem,“ řekl Walter a rozsvítil se kouzelným úsměvem (dojem poněkud kazilo burákové máslo mezi zuby). Možná kdysi věděl, že jakékoli prohlášení, které začíná slovy *Popravdě řečeno*, je skoro vždycky lež. Teď už to nevěděl. Byl na to příliš starý, příliš marnivý. Příliš hloupý, než aby si vzpomněl. Ale přesto byl ve

střehu. Cítil sílu toho dítěte. V hlavě. Prohraboval se mu myšlenkami? Určitě ne. Ten tvor lapený v těle dítěte byl mocný, ale určitě ne *tak* mocný.

Walter se dychtivě naklonil vpřed a sevřel si kolena.

„Tvůj Červený otec je... indisponován. Následkem toho, že tak dlouho žil tak blízko Věže a že na ni myslel tak úporně, o tom nepochybuji. Je na tobě, abys dokončil, co on začal. Přišel jsem ti s tím pomoci.“

Mordred přikývl, jako by ho to těšilo. *Byl* potěšen. Ale zároveň měl hrozný hlad.

„Možná tě napadlo, jak jsem se k tobě dostal, když má být tahle komnata zabezpečená,“ řekl Walter. „Popravdě řečeno, pomáhal jsem to tady stavět, dávno tomu, jak by řekl Roland.“

Znovu ta fráze, tak samozřejmě vypuštěná z úst.

Pistoli měl zastrčenou do levé kapsy bundy. Z pravé kapsy teď vyjmul přístroj velký jako krabička cigaret, vytáhl stříbrnou anténu a stiskl knoflík. Tiše se odsunul panel šedých dlaždic a odhalil schodiště. Mordred přikývl. Walter – nebo Randall Flag, pokud si zrovna tak v této chvíli říkal – se skutečně vynořil z podlahy. Šikovný trik, ale on přece kdysi sloužil Rolandovu otci Stevenovi jako gileadský dvorní kouzelník, ne? Tehdy se jmenoval Marten. Walter o’Dim byl muž mnoha tváří a mnoha šikovných triků, ale nikdy nebyl tak chytrý, jak si myslel. Ani z poloviny. Protože Mordred teď získal poslední informaci, kterou hledal, totiž kudy Roland a jeho přátelé odtud odešli. Takže nakonec nebylo potřeba lovit tento údaj ze skrytého zákoutí Walterova mozku. Stačilo, aby sledoval stopu toho blázna.

Ale nejdřív...

Walterův úsměv trochu potuhl. „Říkals něco, tatíčku? Protože mám dojem, že jsem zaslechl tvůj hlas, někde hluboko v hlavě.“

Dítě zavrtělo hlavou. A komu jinému věřit víc než miminku? Copak jeho tvářičky nejsou zobrazením bezelstnosti a nevinnosti?

„Vezmu tě s sebou a pustíme se za nimi, jestli budeš chtít,“ řekl Walter. „Bude z nás skvělý tým! Odešli do devar-toi v Hromové tišině, aby propustili Bořitele. Už jsem slíbil, že se sejdeme s tvým otcem – tvým *Bílým* otcem – a jeho ka-tet, pokud se odváží pokračovat, a tento slib chci dodržet. Protože, slyš mě dobře, Mordrede, pistolník Roland Deschain stál proti mně v každém okamžiku a já už to nesnesu. *Už to nesnesu!* Slyšíš?“ Zuřivě zvýšil hlas.

Mordred nevinně přikývl a vykulil krásné dětské oči, což mohl být výraz strachu, okouzlení nebo obojího. V každém případě se zdálo, že Walter o'Dim se pod jeho pohledem zklidnil, a opravdu, jedinou otázkou teď bylo, kdy ho skolit – hned, nebo později? Mordred měl velký hlad, ale měl za to, že by se měl ještě chvíli ovládat. Bylo cosi fascinujícího na tom, sledovat toho blázna, jak si s takovou vážností spřádá poslední nitky osudu.

Mordred znovu nakreslil do vzduchu otazník.

Z Walterova obličejů zmizela poslední stopa úsměvu. „Co opravdu chci? Na to se ptáš?“

Mordred přikývl.

„Temnou věž ne, to vůbec, pokud chceš slyšet pravdu. Na srdci i v hlavě mi leží Roland. Chci ho zabít.“ Walter mluvil stroze a rozhodně. „Kvůli té spoustě zaprášených mil, co mě pronásledoval. Kvůli všem těm potížím, které mi způsobil. A také kvůli Červenému králi – *pravému* králi, rozumíš. Kvůli té jeho troufalosti nevzdávat se cíle bez ohledu na překážky, které se mu ocitnou v cestě. A hlavně kvůli smrti jeho matky, kterou jsem kdysi miloval.“ A tišeji dodal: „Aspoň jsem po ní toužil. Každopádně to byl on, kdo ji zabil. Ať už jsem já nebo Rhea z Cöosu sehráli v té záležitosti jakoukoli roli, ten chlapec osobně zastavil její dech svými zatracenými pistolemi, tupou hlavou a rychlýma rukama.“

Pokud jde o konec vesmíru... říkám, ať přijde, jak má přijít, v ledu, ohni nebo temnotě. Co pro mě kdy vesmír udělal, abych se měl starat o jeho blaho? Já jenom vím, že Roland z Gileadu žil už příliš dlouho a *já chci toho parchanta vidět pod zemí*. A ty, které si přivedl, taky.“

Potřetí a naposled Mordred nakreslil ve vzduchu otazník.

„Odsud do devar-toi vedou jediné fungující dveře, mladý pane. Ty používají Vlci... nebo používali. Myslím, že mají poslední jízdu za sebou, to tedy ano. Roland a jeho přátelé jimi prošli, ale to je dobře, tam, kde se vynoří, je zaměstná spousta věcí – možná jim uvítání přijde poněkud moc vřelé! Možná se o ně budeme moci postarat, dokud se budou obírat Bořiteli a zbývajícími Roderickovými dětmi a skutečnými strážemi na hlídce. Líbilo by se ti to?“

Dítě bez váhání přisvědčilo. Pak si strčilo prsty do úst a začalo je cumlat.

„Ano,“ řekl Walter. Rozzářil se úsměvem. „Máš hlad, no jistě. Ale určitě můžeme mít něco lepšího než krysy a nedorostlé brumláky, pokud jde o večeři. Co ty na to?“

Mordred znovu přikývl. Rozhodně souhlasil.

„Mám hrát hodného tatínka a nést tě?“ zeptal se Walter. „Tak se nebudeš muset měnit v pavouka. Fuj! Takového tvora je těžké milovat, nebo aspoň mít rád, to musím říct.“

Morder natáhl ručičky.

„Nepokadíš mě, že ne?“ zeptal se Walter mimochodem a zastavil se v půli cesty. Ruka mu vklouzla do kapsy a Mordred si s náznakem úleku uvědomil, že ten slizký bastard před ním přece jenom něco tajil: věděl, že takzvaná „myslící čepička“ nefunguje. Takže přece jenom chtěl použít pistoli.

TŘI

Mordred ve skutečnosti Waltera o'Dima přeceňoval, ale copak to není znak mládí, možná i dovednost umožňující přežít? Vykulenému chlapečkovi připadají upachtěné triky i největšího kouzelnického nemotory jako zázrak. Walter si ve skutečnosti neuvědomoval, co se děje, dokud nedobíhaly poslední minuty hry, ale byl to starý prohraný harcovník, říká pravdu, a když to pochopil, pochopil všechno naráz.

Existuje jedno úsloví, *slon v obýváku*, které vyjadřuje, jaké to je, žít s narkomanem, alkoholikem, násilníkem. Lidé, kteří žijí vně takových vztahů, se někdy ptají, „Jak jsi to mohl snášet tolik let? Copak jsi neviděl, že máš slona v obýváku?“ A pro každého, kdo žije v aspoň trochu normálnější situaci, je těžké pochopit odpověď, která se nejvíc blíží pravdě: „Promiň, ale už tam byl, když jsem se nastěhoval. Nevěděl jsem, že je to *slon*, myslel jsem, že je to *kus nábytku*.“ U některých lidí se dostaví *aha*-efekt – u těch šťastnějších –, když si ten rozdíl náhle uvědomí. A takový okamžik prožil Walter. Příliš pozdě, byť jen o fous.

Nepokadíš mě, že ne – tak zněla otázka, ale mezi slovy *nepokadíš* a *mě* si náhle uvědomil, že má v domě vetřelce... a *byl tam celou dobu*. Nebylo to žádné mimino. Byl to klackovitý, mazaný puberták s poďobanou pletí a tupýma zvědavýma očima. Možná to bylo nejlepší, nejpravdivější zpodobnění, jakým mohl Walter Mordreda Deschaina v té chvíli

vystihnout: jako mladistvého lupiče, který je nejspíš zfetovaný čistícím prostředkem v rozprašovači.

A byl tam *celou dobu!* Bože, jak to, že si toho nevšiml? Ten lupič se ani neschoval! Stál na otevřeném prostranství, opíral se o zeď, civěl s hubou otevřenou a všechno hlтал.

Jeho plány, že Mordreda vezme s sebou – že ho využije, aby skoncoval s Rolandovým životem (pokud ho v tom nepředběhnou stráže v *devar-toi*), pak toho malého parchanta zabije a vezme si jeho cenné levé chodidlo – se v okamžiku zhroutily. V příštím okamžiku vznikl nový plán, a ten byla jednoduchost sama. *Nesmím dát najevo, co vím. Jediná rána, víc riskovat nemůžu, a jenom proto, že ji musím riskovat. Pak uteču. Jestli bude mrtvý, dobře. Jestli ne, možná vyhladoví dřív, než –*

Pak si Walter uvědomil, že se mu zastavila ruka. Čtyři prsty sevřely pažbu pistole v kapse bundy, ale teď docela ztuhly. Jeden prst byl těsně u spouště, ale nemohl s ním hnout. Jako by byl zazděný v betonu. A v té chvíli Walter poprvé jasně uviděl ten svítící drát. Vycházel z bezzubých úst s růžovými dásněmi malého děčka usazeného na židli, vedl přes místnost, třpytil se ve světle, a pak ho v úrovni hrudníku omotával a přitahoval mu paže k bokům. Chápal, že ten drát tam ve skutečnosti není... ale přitom tam *byl*.

Nemohl se hnout.

ČTYŘI

Mordred ten svítící drát neviděl, možná proto, že nikdy nečetl knihu *Daleká cesta za domovem*. Měl však možnost prozkoumat mysl Susannah a to, co teď viděl, se pozoruhodně podobalo jejímu Doganu. Jenom místo spínačů s nápisy CHLAPÍČEK a EMOCIONÁLNÍ TEPLOTA viděl spínače, které ovládaly Walterovu pohyblivost (ten rychle přepojil do polohy VYPNUTO), uvažování a motivaci. Rozhodně to bylo složitější uspořádání než v hlavě mladého brumláka – tam našel jenom několik jednoduchých výstupků, podobných babkovským drdůlkům –, ale i tak se dalo jednoduše ovládat.

Jediným problémem bylo, že byl dítě.

Zatracené *mimino* zaklíněné v židli.

Pokud opravdu chtěl proměnit toto pochodující lahůdkářství ve studený nářez, musel si pospíšit.

PĚT

Walter o'Dim nebyl zase tak starý, aby nebyl naivní, to teď pochopil – podcenil tu příšerku, příliš se spoléhal na to, jak vypadá, a ne na to, co je doopravdy zač –, ale rozhodně už vyrostl z pasti vyhrazené mládí, totiž naprosté paniky.

Pokud chce udělat něco jiného, než jen sedět v té židli a civět na mě, bude se muset proměnit. Až se do toho pustí, možná mě nebude moct držet tak pevně. To bude moje šance. Není velká, ale jiná mi nezbyla.

V té chvíli uviděl, že dítěti přeběhlo po kůži od temene po prsty na nohou zářivé červené světlo. Kudy světlo prošlo, tam tělo baculatého růžového babu začalo tmavět a bobtnat, z boků vyrazily pavouci nohy. Ve stejném okamžiku svítící drát vycházející z úst dítěte zmizel a Walter ucítil, že ten dusivý pás, který ho držel bez pohybu, zmizel.

Není čas riskovat ani jediný výstřel, teď ne. Uteč. Uteč před ním... před tou věcí. Nic jiného se nedá dělat. Vůbec jsi sem nemel chodit. Dovolils, aby tě nenávisť k pistolníkovi zaslepila, ale možná ještě není příliš po–

Obrátil se k padacím dveřím, ještě když mu ta myšlenka běžela hlavou, a už se chystal vložit chodidlo na první schod, když se svítící drát obnovil. Tentokrát se mu neomotal kolem paží a hrudi, ale kolem krku, jako popravčí smyčka.

Walter dávil, dusil se a prskal sliny, oči mu vylézaly z důlků, a trhaně se otočil. Smyčka kolem krku se maličko uvolnila. Současně ucítil, že mu cosi velmi podobného neviditelné ruce přejelo po čele a shrnulo kapuci z hlavy. Pokud mohl, vždycky tak chodil oblečený. V některých provinciích na jih od Garlanu ho znali jako *Waltera Hodji*, přičemž to druhé slovo znamenalo *zamlžený* a současně *kapuce*. Ale tato pokrývka hlavy (vypůjčená z jistého opuštěného domu v městečku French Landing ve Wisconsinu) mu stejně k ničemu nebyla, že?

Myslím, že jsem došel na konec stezky, pomyslel si, když uviděl, jak k němu cupitá pavouk na sedmi nohou, ten opuchlý, mrštný tvor (mrštnější než dítě, tak, a miliónkrát odpornější) s odpudivým hrbolem ve tvaru lidské hlavy vykukujícím nad štětinatými zády. Na bříše bylo červené

znamení, které dítě mělo na patě. Teď to znamení mělo tvar přesýpacích hodin, jako nosí samička černé vdovy, a on pochopil, že tohle je to znamení, které chtěl: nebylo by mu vůbec k ničemu, kdyby dítě zabil a uřízl mu chodidlo. Zdálo se, že uvažoval úplně zcestně.

Pavouk se vztyčil na čtyřech zadních nohou. Třemi předními zašátral po Walterových džínách, potichu a odporně to zaškrábalo. Oči toho tvora se na něj poulily přesně s tím tupým drzým výrazem, jaký si tak dobře v duchu představil.

Ano, je mi líto, ale došel jsi na konec stezky, zadunělo mu v hlavě. Slova se rozléhala jako z ampliónu. Ale tys mi chystal stejný osud, ne?

Ne! Aspoň ne hned –

Tak přece! „Nepodváděj podvodníka“, jak by řekla Susannah. Takže nyní prokážu tomu, koho nazýváš mým Bílým otcem, drobnou laskavost. Možná nejsi jeho největší nepřítel, Waltře Padicku (tak ti říkali, když ses vydal do světa, dávno tomu), ale byl jsi jeho nejstarší nepřítel, to zaručuju. A teď tě z jeho cesty odstraním.

Walter si neuvědomoval, že se drží stébla naděje na útěk, ani když se ten odporný tvor před ním zvedl na zadní a civěl na něho s tupou chtivostí a z huby mu tekly sliny, dokud poprvé po tisícovce let nezaslechl jméno chlapce z farmy v Delainu, na které kdysi slyšel. Walter Padick. Walter, syn Sama z Millerů ve Východním panství. Chlapec, který ve třinácti utekl z domu, o rok později mu znásilnil zadek jiný tulák, a on přesto odolal pokušení připlazit se domů. Místo toho šel vstříc svému osudu.

Walter Padick.

Když uslyšel ten hlas, muž, který si někdy říkal Marten, jindy Richard Fannin, Rudin Filaro nebo Randall Flagg (kromě mnoha dalších jmen), se vzdal veškeré naděje, kromě té, že zemře dobře.

Já mít hlad, Mordred mít hlad, promluvil uprostřed Walterovy hlavy neodbytný hlas, ten hlas, který k němu doléhal po svítícím drátu vůle malého krále. Ale najím se pořádně, začnu předkrmem. Tvýma očima, myslím. Dej mi je.

Walter se mocně vzpíral, ale bez sebemenšího úspěchu. Ten drát byl příliš silný. Uviděl, jak se jeho ruce zvedají a zůstávají trčet před obličejem. Uviděl, jak se prsty ohýbají jako háky. Roztáhly víčka jako okenice, pak se shora zanořily za bulvy. Slyšel zvuky, když prsty trhaly šlachy, které bulvami otáčely, a oční nervy, které přepravovaly své úžasné

zprávy. Zvuk, který oznamoval konec zraku, zněl jako tiché plácnutí. Hlavu mu zaplnily jasné červené blesky a pak dovnitř nadobro vtrhla tma. Ve Walterově případě to nebylo nadlouho, ale pokud je čas subjektivní (a většina z nás ví, že tomu tak je), pak to bylo *příliš* dlouho.

Dej mi je, povídám! Už žádné žertíky! Mám hlad!

Walter Zamlžený – nyní Walter Temný – obrátil ruce a bulvy upustil. V pádu se za nimi třepotala vlákna, takže trochu připomínaly pulce. Pavouk jednu chytil ve vzduchu. Druhá pleskla na dlažbu, kde ji sebral překvapivě ohebný dráp na konci jedné nohy a zastrčil ji pavoukovi do huby. Mordred ji rozkouši jako bobulí, ale nepolkl. Raději nechal do hrdla vtékat lahodný mok. Náhvera.

Teď jazyk, prosím.

Walter uchopil poslušnou rukou jazyk a zatáhl, ale podařilo se mu ho utrhout jen zčásti. Přece jenom moc klouzal. Plakal by bolestí a zoufalstvím, kdyby krvácející jamky, kde míval oči, dokázaly vyrobít slzy.

Znovu po něm hmátl, ale pavouk byl příliš dychtivý, než aby čekal.

Shýbni se! Vyplázni jazyk jako by ses chystal na číču své milenky. Rychle, u tvého otce! Mordred má hlad!

Walter, který si stále příliš dobře uvědomoval, co se s ním děje, se vzpíral této nové hrůze, ale neměl o nic větší úspěch. Sklonil se, rukama se opřel o stehna a mezi rty mu křivě vylezl krvácející jazyk, který unaveně plandal, protože ho pohmožděné svaly vzadu v ústech jen chabě podpíraly. Znovu uslyšel šustivé zvuky, když Mordred zašátral předníma nohama po nohavicích jeho džínů. Pavoukova štětinatá huba sevřela Walterův jazyk, několik slastných vteřin ho cucala jako lízátko, a pak ho jediným mocným šklubnutím vytrhla. Walter – zbavený řeči stejně jako zraku – vyrazil zdušený bolestný výkřik a padl na zem, mačkal si znetvořený obličej a převaloval se na dlažbě sem a tam.

Mordred se zakousl do jazyka. Vytryskla z něho lahodná krev a ta na chvíli přebila všechny myšlenky. Walter se převalil na bok a poslepu hmatal po padacích dveřích, cosi v něm stále křičelo, že by se neměl vzdát, ale pokusit se uniknout před příšerou, která ho požírá zaživa.

Když Mordred ucítil v hubě chuť krve, všechen zájem o předeheru z něj vyprchal. Zredukoval se na svou podstatu a tou byla především chuť k jídlu. Skočil na Randalla Flagga, Waltera o'Dima, neboli Waltera a

Padicka. Zazněl další křik, ale dlouho netrval. A pak už Rolandův dávný nepřítel nebyl.

ŠEST

Ten muž byl kdysi téměř nesmrtelný (což je výraz přinejmenším stejně hloupý jako „velmi jedinečný“) a byl z něho skvělý oběd. Mordred se strašně přecpal a jeho prvním nutkáním – silným, ale dalo se překonat – bylo zvracet. Ovládl ten pocit stejně jako druhé pokušení, ještě silnější: proměnit se zpátky do své dětské podoby a spát.

Pokud měl najít dveře, o kterých Walter mluvil, nastala právě teď nejvhodnější chvíle, protože měl k dispozici tělo, které dokáže spěchat slušnou rychlostí: tělo pavouka. Tak minul vysušenou mrtvolu bez jediného ohlédnutí a hbitě se protáhl padacími dveřmi a už uháněl dolů po schodech a do spodní chodby. V chodbě to silně alkalicky páchlo, zdálo se, že je vyrubaná v pouštním kamenném podloží.

Všechno, co Walter věděl – aspoň posledních patnáct století znalostí – se mu honilo hlavou.

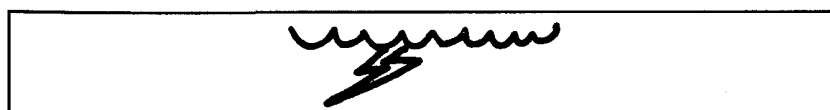
Stopa temného muže ho nakonec zavedla k výtahové šachtě. Když štětinatý dráp zmáčkl knoflík NAHORU a nestalo se nic, jenom se odkudsi shora ozvalo unavené zahučení a zpod ovládacího panelu se vyřinul zápach připomínající spálenou podrážku, vyšplhal Mordred po vnitřní stěně kabiny, vyklopil štíhlou nohou pracovní poklop ve stropě a protáhl se tudy nahoru. To, že se *musel* zmáčkne, ho nepřekvapilo. Vyrosl.

Šplhal po kabelu,

(mrňavounký pavouček vyšplhal výlevkou)

až dorazil ke dveřím, u kterých mu smysly napověděly, že jimi Walter nastoupil do výtahu a ten vykonal poslední jízdu. O dvacet minut později (a to stále díky té skvělé krvi, připadalo mu, zejí byly *desítky* litrů) dorazil na místo, kde se Walterova stopa rozdělovala. Mohlo by ho to poplést, protože byl stále v podstatě dítě, ale zde kromě Walterovy stopy vycítil pach a přítomnost ostatních. Mordred se vydal tudy, takže nyní sledoval spíše stopu Rolanda a jeho ka-tet než stopu kouzelníka. Walter je musel chvíli sledovat a pak se otočil a vyhledal Mordreda. Vyhledal svůj konečný osud.

Za dvacet minut se pavouček ocitl u dveří označených nikoli slovy, ale sigulem, který přečetl docela dobře:

Otázka zněla, jestli je má otevřít hned, nebo počkat. Dětská dychtivost mu velela udělat to první, sílící obezřetnost to drahé. Byl dosyta najeden a nepotřeboval další výživu, zvláště jestli se na chvíli promění zase do dětské podoby. Navíc by Roland a jeho přátelé stále mohli být za těmito dveřmi. Pokud ano, tasili by zbraně, kdyby ho spatřili? Byli pekelně rychlí a mohli by ho zastřelit.

Dokázal čekat. Necítil žádnou neodbytnou potřebu, kromě dychtivosti dítěte, které chce všechno a chce to *hned*. Rozhodně ho nic nepálilo, jako Waltera nenávidí. Jeho pocity byly složitější, zabarvené smutkem a osamělostí a – ano, měl by si to přiznat – láskou. Mordred cítil, že si chce tuto melancholii chvíli užívat. Za dveřmi bude spousta potravy, o tom byl přesvědčen, takže se nají. A poroste. A bude se dívat. Bude se dívat na svého otce, svou sestru-matku a své ka-bratry, Eddieho a Jakea. Bude se dívat, jak připravují tábor na noc, zapalují oheň a usazují se v kruhu kolem něj. Bude se na ně dívat z místa, které bylo *vně*. Možná ho vycítí a budou neklidně vyhlížet do tmy a ptát se, kdo tam venku je.

Přiblížil se ke dveřím, zvedl se před nimi na zadní a tázavě po nich zašátral. Věčná škoda, že neměly kukátko. A projít jimi by teď nejspíš *bylo* bezpečné. Co to Walter povídal? Že Rolandovo ka-tet má v úmyslu pustit Bořitele, ať už je to kdokoliv (odpověď byla ve Walterově mysli, ale Mordred seji neobtěžoval hledat).

Tam, kde se vynoří, je zaměstná spousta věcí – možná jim uvítání přijde poněkud moc vřelé!

Že by Roland a jeho děti byli na druhé strany zabiti? Zákeřně přepadeni? Mordred věřil, že by to poznal, pokud by se něco takového stalo. Pociťil by to v mysli jako Paprskotřesení.

Každopádně chvíli počká, než se protáhne dveřmi se sigulem mraku a blesku. A až projde? Inu, najde je. A poslechne si, o čem hovoří. A bude je sledovat, ať už budou bdít nebo spát. A hlavně bude sledovat toho, koho

Walter nazval jeho Bílým otcem. Byl to už jeho jediný *opravdový* otec, pokud měl Walter pravdu a Karmínový král zešílel.

A v této chvíli?

Ted' se můžu trochu vyspat

Pavouk vyběhl po stěně místnosti, která byla plná velikých zavěšených předmětů, a utkal pavučinu. Ale v ní usnulo dítě – nahé a podle vzhledu nejméně roční –, s tváří obrácenou dolů a vysoko nad všemi dravci, kteří by mohli vyrazit na lov.

Kapitola IV

Dveře do Hromové tišiny

JEDNA

Když se čtyři poutníci probudili (první Roland, a přesně po šesti hodinách), na tácu s ubrouskem byly vyskládány další popkiny a také další nápoje. Po domácím robotovi však nebylo ani stopy.

„I tak je dobře,“ řekl Roland, když potřetí zavolal Nigela. „Povídal, že mu dochází dech. Zdá se, že mu došel, když jsme spali.“

„Dělal něco, co nechtěl,“ ozval se Jake. Byl v obličeji bledý a nateklý. Asi z toho hlubokého spánku, napadlo Rolanda nejdřív, ale pak se podivil, jak může být tak hloupý. Ten chlapec přece oplakával père Callahana.

„A co dělal?“ zeptal se Eddie, hodil si vak přes rameno a Susannah si pak vysadil na bok. „Pro koho? A proč?“

„Nevím,“ řekl Jake. „*Nechtěl*, abych to věděl, a mně nepřípadalo správné vyzvídat. Vím, že to byl jenom robot, ale když měl takový pěkný anglický přízvuk a vůbec, připadal mi jako něco víc.“

„To je zábrana, kterou by ses měl snažit překonat,“ řekl Roland co nejmírněji.

„Jak jsem těžká, zlato?“ zeptala se Susannah Eddieho vesele. „Nebo bych se možná měla zeptat, ‚Jak moc se ti stýská po tom starým dobrým kolečkovým křesle?‘ Nemluvě o postroji.“

„Suze, mělas ten kravskej postroj ráda jako osinu někde, a oba to víme.“

„Na to jsem se neptala, a ty to víš.“

Rolanda vždycky fascinovalo, když se Susannah do hlasu nebo do tváře – což bylo ještě strašidelnější – nepozorovaně vkradla Detta. Vypadalo to, že ta žena si ty vpády vůbec neuvědomuje, stejně jako teď její manžel.

„Nesl bych tě na konec světa,“ prohlásil Eddie sentimentálně a políbil ji na špičku nosu. „Teda pokud nepřibereš dalších pět kilo. To bych tě mohl nechat a poohlídnout se po jiný.“

Dloubla do něho – nijak jemně – a pak se otočila k Rolandovi. „Tady je to pořádně velké, když už jsme se dostali sem dolů. Jak najdeme dveře, které vedou do Hromové tišiny?“

Roland zavrtěl hlavou. Nevěděl.

„Nějaký návrhy, Cisco?“ obrátil se Eddie na Jakea. „Ty máš z nás největší tykadla. Umíš s nima najít dveře, který potřebujeme?“

„Možná kdybych věděl, jak začít,“ řekl Jake, „ale to nevím.“

A poté se všichni tři znovu podívali na Rolanda. Ne, čtyři se podívali, protože i ten bohy pronásledovaný brumlák civěl. Eddie by byl utrousil vtípek, aby rozehnal tíseň, kterou by pod tak upřenými pohledy cítil, a Roland by to rád udělal také. Něco o tom, že hlídané poupě nevykvetě? Ne. To úsloví, které slýchal od Susannah, se týkalo kuchařů a vývaru. Nakonec řekl jenom: „Trochu se tu porozhlédneme, jako lovci, když ztratili stopu, a uvidíme, co najdeme.“

„Možná další křeslo, na kterém bych mohla jet,“ přidala se Susannah vesele. „Tenhleten protivný běloch roztahuje pracky po *celé* mojí nevinosti.“

Eddie se na ni upřímně podíval. „Kdyby byla fakticky nevinná, zlato, neměla by uprostřed tu prasklinu.“

DVĚ

Nakonec se velení ujal Ochu, ale předběhl je, teprve když se vrátili do kuchyně. Lidé se potloukali jaksi bezcílně, což Jakea trochu znepokojovalo, ale pak se Ochu rozštěkal: „*Ejk! Ejk-Ejk!*“

Obstoupili brumláka, který stál u zaklíněných dveří, na kterých stálo PATRO C. Ochu šel kousek chodbou a pak se ohlédl, oči mu svítily. Když uviděl, že za ním nejdou, zklamaně štěkl.

„Co myslíte?“ zeptal se Roland. „Měli bychom jít za ním?“

„Ano,“ řekl Jake.

„Jakou chytil stopu?“ zeptal se Eddie. „Víš to?“

„Možná něco z Doganu,“ řekl Jake. „Z toho opravdového, na druhém břehu řeky Whye. Kde jsme s Ochem vyslechli tátu Bena Slightmana a toho... však víte, toho robota.“

„Jakeu?“ zeptal se Eddie. „Jak je ti, kluku?“

„Ale dobře,“ odbyl ho Jake, i když mu bylo trochu mizerně, když si vzpomněl, jak Bennyho tatínek křičel. Andyho, robota vzoru Posel, zřejmě přestalo bavit Slightmanovo reptání a zmáčkl nebo stiskl mu něco na lokti – nejspíš nějaký nerv – a Slightman „zahoukal jako sova“, jak by řekl Roland (s notnou dávkou pohrdání). Slightmana mladšího už nic nebolelo a právě tato vzpomínka – chlapec, kdysi tak veselý, a teď studený jako jíl u řeky – způsobila, že se syn Elmerův odmlčel. Umřít se musí, ano, a Jake doufal, že to dokáže aspoň trochu slušně, až ta hodina přijde. Nakonec už měl docela trénink v tom, *jak* se to dělá. Právě pomyslení na všechn ten čas v hrobě ho zamrazilo. Na tu odstavku. Na tu dobu, kdy se leží tiše a člověk je pořád mrtvý.

V Doganu na druhé straně řeky Whye se všude vznášel Andyho pach – studený, ale mastný a zřetelný –, protože před nájezdem Vlků, které nakonec uvítal Roland a jeho improvizovaný oddíl, se mnohokrát setkal se Slightmanem starším. Tato vůně nebyla přesně stejná, ale byla zajímavá. Určitě byla jediná známá, na kterou Ochu dosud narazil, a on se po ní chtěl vydat.

„Počkat, počkat,“ ozval se Eddie. „Vidím něco, co by se nám mohlo hodit.“

Položil Susannah na zem, přeběhl kuchyň, a když se vracel, tlačil před sebou nerezocelový stůl, který měl nejspíš sloužit k přepravě hromad čerstvě umytých talířů nebo většího nádobí.

„Hopla hop, nebud' cvok,“ řekl Eddie a vysadil na stůl Susannah.

Docela pohodlně se na něm usadila, chytila se hran, ale vypadala nedůvěřivě. „A co když narazíme na schody? Co potom, zlato?“

„Zlato ten most podpálí, až k němu přijde,“ odbyl ji Eddie a vystrčil stolec do chodby. „Veď, Ochu! Jedem, psisko!“

„Ochu! Sko!“ Brumlák se hbitě rozběhl, každou chvíli skláněl hlavu, aby zkontroloval pach, ale moc se o stopu nestaral. Byla příliš čerstvá a široká, než aby vyžadovala hodně pozornosti. Našel totiž pach Vlků. Po hodině chůze prošli hangárovými dveřmi označenými KE KONÍM. Za nimi je stopa dovedla ke dveřím, na nichž stálo VÝPRAVNA a VSTUP

POVOLEN POUZE PERSONÁLU. (To, že je po část cesty sledoval Walter o'Dim, je vůbec nenapadlo, ani Jakea, který se uměl dotýkat cizích myslí. Aspoň na chlapce tedy „myslící čepička“ muže v kapuci fungovala docela dobře. Když měl Walter jistotu, kam je brumlák vede, vrátil se, aby si pohovořil s Mordredem – což byla chyba, jak se ukázalo, ale tato skrývala útěchu: už nikdy další chybu neudělá.)

Ochu seděl před zavřenými dveřmi, byly to takové dveře, které se otvírají oběma směry, legrační krátký ocásek měl pevně přitážený k zadku a štěkal: „*Ejk, tam-tam! Tam, Ejk!*“

„No jo, jo,“ tišil ho Jake, „za chvíli. Ještě vydrž.“

„VÝPRAVNA,“ dumal Eddie. „To zní aspoň trochu povzbudivě.“

Susannah stále strkali na pojízděm stolku, dosud narazili na jediné schodiště (poměrně krátké) a bez potíží se s ním vypořádali. Susannah nejdříve sjela po schodech po zadnici – to byl její obvyklý způsob sestupu – a potom Roland a Eddie snesli stůl za ní. Jake šel mezi ženou a muži, s dlouhou vrtanou hlavní Eddieho pistole opřenou do jamky v levém rameni, což byla pozice známá jako „střeh“.

Roland také tasil pistoli, hlaveň opíral o jamku v pravém rameni, a strčil do dveří, aby se otevřely. Prošel jimi mírně příkrčený, připraven vrhnout se na jednu nebo druhou stranu nebo se stáhnout zpět, kdyby to situace vyžadovala.

Situace to nevyžadovala. Kdyby šel první Eddie, ten by možná uvěřil (i když možná jen na okamžik), že na něj zaútočili létající vlci, trochu jako létající opice z *Čaroděje ze země Oz*. Avšak Rolanda nezatežovala přílišná fantazie, a i když spousta stropních zářivek v tomto rozlehlém hangáru zhasla, neplýtvat časem – ani adrenalinem –, aby považoval zavěšené předměty za něco jiného, než čím opravdu byly: polámanými robotími jezdci, kteří čekali na opravu.

„Pojďte sem,“ řekl a jeho slova se k němu vrátila ozvěnou. Kdesi vysoko ve stínech zatřepotala čísi křídla. Vlaštovky, nebo možná chlévoví rezáci, kteří si sem našli zvenčí cestu. „Myslím, že všechno je v pořádku.“

Vešli a strnuli s hlavami otočenými vzhůru v tichém úžasu. Jenom na Jakeova čtyřnohého kamaráda to neudělalo dojem. Ochu využil přestávky, aby se upravil, nejdřív si umyl levý bok a potom pravý. Nakonec Susannah, která stále seděla na stolku, řekla: „Něco vám povím, viděla jsem toho hodně, ale něco takového ještě nikdy.“

Ostatní na tom byli podobně. Rozlehlá místnost byla nacpaná Vlky, kteří vypadali, že strnuli uprostřed letu. Někteří měli na sobě zelené kapuce a pláštěnky jako dr. Doom. Jiní tam viseli úplně holí, kromě ocelových pláštěů. Některým chyběla hlava, jiným paže a několik nemělo jednu nebo druhou nohu. Jejich šedé kovové obličejové masky vypadaly, že cení zuby nebo se usmívají, podle toho, jak na ně dopadalo světlo. Na podlaze ležely hromádky zelených pláštěnek a odhozené zelené rukavice. A asi čtyřicet yardů od nich (hangár vypadal, že od jednoho konce na druhý měří aspoň dvě stě yardů) byl jediný šedý kůň, ležel na zádech a nohy mu toporně trčely do vzduchu. Neměl hlavu. Z krku se mu vinul svazek drátů se žlutou, zelenou a červenou bužírkou.

Pomalu šli za Ochem, který už zase rychle a nezúčastněně cupital hangárem. Drncání pojízdného stolku se hlasitě rozléhalo a budilo ozvěnu, která zlověstně rachotila. Susannah se pořád dívala nahoru. Nejdřív – a jenom proto, že v tom kdysi tak jasně ozářeném prostoru bylo nyní takové šero – si myslela, že se Vlci vznášejí ve vzduchu jen tak, že je tam drží nějaké antigravitační zařízení. Potom došli k místu, kde většina zářivek ještě fungovala, a uviděla závěsné řetězy.

„Museli je tu nechávat v opravě,“ řekla. „Dokud tedy nějací opraváři zbývali.“

„A myslím, že tamhle je dobíjeli,“ ukázal Eddie. U vzdálené stěny, kterou už začínali zřetelně vidět, byla řada kójí. V některých stáli ztuhlí Vlci. Jiné kóje byly prázdné a v těch viděli spoustu zásuvek.

Jake najednou vyprskl smíchy.

„Co je?“ zeptala se Susannah. „Co se stalo?“

„Nic,“ odpověděl. „Jenom že...“ Znovu se rozchechtal a v té ponuré komnatě to znělo nádherně mladě. „Jenom že vypadají jako lidi ráno na nádraží Penn Station ve frontě před telefonní budkou, aby si zavolali domů nebo do práce.“

Eddie a Susannah o tom chvilku přemýšleli a pak se také rozchechtali. Takže na Jakeově postřehu muselo něco být, pomyslel si Roland. Po tom všem, čím prošli, ho to nepřekvapilo. Měl radost, že slyší chlapcův smích. Bylo správné, že Jake plakal pro Callahana, který byl jeho přítelem, ale bylo také dobře, že se pořád uměl smát. Opravdu moc dobře.

TŘI

Dveře, které hledali, byly nalevo od dobýjecích kójí. Všichni okamžitě poznali sigul mračna a blesku, jež načrtl „R. F.“ na zadní stranu *Ozského denního blábolu*, ale dveře se velmi lišily od těch, na které dosud narazili. Až na to mračno a blesk byly velmi strohé. I když byly natřeny nazeleno, viděli, že jsou ocelové, ne ze železného dřeva nebo těžšího dřeva duchů. Zapuštěny byly do šedé zárubně, také ocelové, z níž po každé straně vybíhal izolovaný elektrický kabel tlustý jako stehno. Kabely zabíhaly do jedné stěny. Zpoza stěny se ozývalo drsné drnění, které Eddie jako by poznával.

„Rolande,“ řekl potichu. „Pamatuješ na portál Paprsku, ke kterému jsme došli, dávno na začátku? Ještě než se k naší veselé partě přidal Jake?“

Roland přikývl. „Tam jsme postříleli Malé strážce. Šardikovu družinu. Tedy její zbytky.“

Eddie přikývl. „Přítiskl jsem tam ucho na dveře a poslouchal. ‚*Vše je tiché v chodbách mrtvých*,‘ myslel jsem si tehdy. ‚*Toto jsou chodby mrtvých, kde pavouci tkají a velké obvody utichají, jeden po druhém.*‘“

Ve skutečnost to tehdy pronesl nahlas, ale Rolanda nepřekvapilo, že se na to Eddie nepamatuje. Byl zhyponotizovaný, nebo skoro zhyponotizovaný.

„Byli jsme tehdy venku,“ řekl Eddie. „Teď jsme uvnitř.“ Ukázal na dveře do Hromové tišiny, potom prstem přešel po tlustých kabelech. „Strojovna, která tohle pohání, mi nepřipadá podle zvuku v moc dobrém stavu. Jestli máme ten krám použít, myslím, že bychom to měli udělat hned. Každou chvíli by to mohlo kleknout, a co potom?“

„Museli bychom zavolat do cestovky,“ řekla Susannah zasněně.

„To těžko. Zůstali bychom tu... jak tomu říkáš, Rolande?“

„Zůstali bychom tu trčet jako kuře na rožni. ‚*Toto jsou zborcené pokoje.*‘ To jsi taky říkal. Vzpomínáš si?“

„Já to říkal? Nahlas?“

„Tak.“ Roland je dovedl ke dveřím. Natáhl ruku, sáhl na otočný knoflík, pak ruku odtáhl.

„Horký?“ zeptal se Jake.

Roland zavrtěl hlavou.

„Elektrický?“ zeptala se Susannah.

Pistolník znovu zavrtěl hlavou.

„Tak jdeme do toho,“ řekl Eddie. „Ať to sviští.“

Shlukli se těsně za Rolandem. Eddie znovu držel Susannah na boku a Jake vzal Ocha do náruče. Brumlák dýchal otevřenou tlamkou s obvyklým veselým výrazem a oči mu v zlatých kruzích svítily jako leštěný onyx.

„Co budeme dělat –“ *jestli budou zamčené*, chtěl říct Jake, ale než větu dokončil, Roland otočil pravou rukou (v levé měl pistoli, která mu zbývala) knoflíkem a přitáhl dveře k sobě. Bylo slyšet, že strojozna za zdí zvýšila pracovní tempo, ten zvuk zněl nyní přímo zoufale. Jakea napadlo, že cítí cosi horkého: možná spálenou izolaci. Zrovna se napomínal, aby si přestal představovat kdoví co, když se nahoře rozjela řada větráků. Hučely hlasitě jako přistávající stíhačky ve filmu o druhé světové válce, takže sebou všichni trhli. Susannah si dokonce zakryla rukou hlavu, jako by se chtěla chránit před něčím, co shora spadne.

„Jdeme,“ vyštěkl Roland. „Rychle.“ Vzkročil do dveří, ani se neohlédl. Nakrátko, když byl v půli cesty, se zdálo, že se rozlomil na dva kusy. Za pistolníkem Jake viděl rozlehlý a temný prostor, mnohem větší než byla Výpravna. A stříbrné křížující se čáry, které vypadaly jako paprsky čistého světla.

„Běž, Jakeu,“ řekla Susannah. „Jsi na řadě.“

Jake se zhluboka nadechl a vešel do dveří. Nebyl v nich žádný průvan, jaký pocítili v Jeskyni hlasů, ani cinkající zvonky. Neměl pocit, že todesuje, ani na okamžik. Místo toho ho zachvátil strašný pocit, že se obrací naruby, a dostal nejhorší záchvat nevolnosti v životě. Udělal krok a koleno se mu podlomilo. Vzápětí už klečel na obou kolenou. Ochu se mu vysmekl. Jake si toho sotva všiml. Začal dávit. Roland byl vedle něj na všech čtyřech a dělal totéž. Odněkud se ozývalo neustále hluboké supění, vytrvalé vyzvánění zvonu a rozléhal se jakýsi zesílený hlas.

Jake otočil hlavu, chtěl Rolandovi říct, že teď chápe, proč těmi zatracenými dveřmi posílali *roboty*, a pak znovu zvracel. Zbytky posledního jídla se rozletěly po popraskaném betonu, jen se z nich kouřilo.

Zčistajasna se šíleně rozkřičela Susannah: „Ne, ne!“ Potom: „Pusť mě! Eddie, postav mě na zem, než –“ Její hlas přerušilo drsné skytání. Eddie ji stačil položit na beton dřív, než otočil hlavu a připojil se k blinkacímu sboru.

Ochu padl na bok a strašně kašlal, potom se postavil zase na nohy. Vypadal omámeně, popleteně... nebo možná Jake brumlákoví jenom připisoval pocity, které měl sám.

Nevolnost začala trochu polevovat, když tu zaslechl, jak k nim doléhají čísi kroky. Běželi k nim tři muži, všichni v džínách, modrých plátěných košilích a divných, podomácku spíchnutých botách. Jeden z nich, postarší muž s čupřinou rozčuchaných bílých vlasů, běžel v čele. Všichni tři drželi ruce nad hlavou.

„Pistolníci!“ křičel muž s bílými vlasy. „Jste přece pistolníci? Jestli ano, nestřílejte! Jsme na vaší straně!“

Roland, který nevypadal, že by dokázal na někoho střílet (*Ne že bych ho chtěl pokoušet*, pomyslel si Jake), se pokusil vstát, skoro se mu to podařilo, ale pak znovu padl na koleno a znovu přiškrceně dával. Muž s bílými vlasy ho chytil za jedno zápěstí a bez cavyků ho zvedl.

„Z toho je vždycky hrozně zle,“ řekl starý muž, „sám to vím nejlíp. Naštěstí to rychle přejde. Musíte jít okamžitě s námi. Vím, že se vám to nepozdává, ale víte, v pracovně ki'-dam je poplach a –“

Zarazil se. Jeho oči, skoro stejně modré jako Rolandovy, se rozšířily. Dokonce i v tom šeru Jake viděl, že ze starcovy tváře vyprchává barva. Jeho přátelé už ho dohnali, ale nezdálo se, že by si toho všiml. Díval se totiž jenom na Jakea Chamberse.

„Bobby?“ vypravil ze sebe tak potichu, že skoro šeptal. „Panebože, ty jsi Bobby Garfield?“

Kapitola V

Steek-tete

JEDNA

Druhové bělovlasého muže byli mnohem mladší (jednomu bylo sotva přes dvacet, jak soudil Roland) a oba vypadali hrozně vystrašení. Samozřejmě se báli, že budou omylem zastřeleni – proto vyběhli z úkrytu s rukama nad hlavou –, ale báli se ještě něčeho jiného, protože teď už jim muselo být jasné, že nečekaně zabiti nebudou.

Starší muž sebou skoro křečovitě škubl, násilím se vytrhl z myšlenek, do kterých zabloudil. „Samozřejmě že nejsi Bobby,“ zamumlal. „Například barva vlasů je jiná... a taky –“

„Tede, musíme vypadnout,“ naléhal nejmladší z trojice. „A to myslím *inmediatamente*.“

„Ano,“ řekl starší muž, ale dál hleděl na Jakea. Zakryl si rukou oči (Eddiemu připadal jako pouťový hypnotizér, který se chystá předvést, jak se čtou myšlenky) a pak ruku zase spustil. „Ano, jistě.“ Podíval se na Rolanda. „Vy jste dinh? Roland z Gileadu? Roland z rodu Eldů?“

„Ano –“ začal Roland, pak se znovu zlomil v pase a zvracel. Už z něho nevyšlo nic, jenom dlouhá stříbrná nit slin. Svůj díl Nigelovy polévky a chlebě už odevzdal. Potom zvedl k čelu trochu rozechvělou pěst na pozdrav: „Ano. Máš přede mnou výhodu, sai.“

„To nevadí,“ odpověděl bělovlasý muž. „Půjdete s námi? Vy i vaše katet?“

„Jistě,“ řekl Roland.

Eddie za ním se také předklonil a znovu zvracel. „*Krucinál!*“ vykřikl zdušeně. „A to jsem si myslel, že jezdit greyhoundem je mizérie! Ve srovnání s tímhle je ten autobus jako... jako...“

„Jako salón první třídy na *Queen Mary*,“ ozvala se Susannah skomíravě.

„*Pospěšte si!*“ znovu je popoháněl nejmladší muž. „Jestli sem míří Lasička se svým oddílem, bude tady během pěti minut! Ten macek umí *šplhat!*“

„Ano,“ souhlasil bělovlasý muž. „Opravdu musíme jít, pane Deschaine.“

„Ved' nás,“ řekl Roland. „Půjdeme za vámi.“

DVĚ

Nevylezli na vlakovém nádraží, ale na jakémsi obrovitém zastřešeném seřadišti. Stříbrné paprsky, které Jake předtím viděl, byly křížující se koleje, těch tratí bylo aspoň sedmdesát. Po několika z nich jezdily sem a tam krátké automatické stroje, a plnily úkoly, které musely být celá staletí zastaralé. Jeden stroj tlačil plošinu naloženou rezavými traverzami. Druhý začal automatickým hlasem naříkat: „Ať se Kamka-A laskavě dostaví k bráně devět. Kamka-A k bráně devět, prosím.“

Z poskakování na Eddieho boku se začal Susannah znovu zvedat žaludek, ale naléhání bělovlasého muže se na ni přeneslo jako rýma. Také věděla, co to jsou taheeni: přízrační tvorové s těly lidských bytostí a hlavami ptáků nebo zvířat. Připomínali jí výjevy z Boschova obrazu *Zahrada pozemských slastí*.

„Možná budu zase blít, zlatíčko,“ řekla. „Ale neodvažuj se zpomalit.“

Eddie zamručel, což pochopila jako souhlas. Viděla, jak mu po bledé kůži stékají proudy potu, a bylo jí ho líto. Bylo mu stejně zle jako jí. Takže teď věděla, jaké to je, projít vědeckým teleportačním zařízením, které už zřejmě pořádně nefungovalo. Napadlo ji, jestli se ještě někdy dokáže přinutit, aby prošla nějakým dalším.

Jake zvedl hlavu a uviděl střechu vyrobenou z miliónu tabulek různé velikosti a tvaru. Jako by se díval na mozaiku namalovanou na jednolitým tmavě šedém podkladu. Potom jedním z nich proletěl pták a Jake si uvědomil, že tam nahoře nejsou dlaždice, ale skleněné panely, a některé jsou rozbité. Ta tmavá šed' zřejmě patřila k venkovnímu světu, který vládl v Hromové tišině. *Jako permanentní zatmění*, pomyslel si a zachvěl se. Ochu vedle něho znovu několikrát chraptivě zakašlal a potom cupital dál, jenom potřásal hlavou.

TŘI

Minuli shluk odstavených strojů – možná generátorů –, pak vstoupili do neuspořádaného bludiště vagónů, které se velmi lišily od těch, které tahal Blaine Mono. Susannah některé připomínaly vagóny společnosti New York Central, které vídávala na nádraží Grand Central v roce 1964. Jako na potvrzení zahlédla vagón s nápisem **JÍDELNÍ VŮZ** na boku. Jenže jiné vypadaly mnohem starší. Byly vyrobeny z tmavého nýtovaného cínu nebo oceli a ne z leštěného chrómu, takže vypadaly jako ze staré filmové kovbojky nebo televizní inscenace, třeba *Mavericka*. Vedle jednoho z nich stál robot, kterému z krku bláznivě trčely dráty. Svou hlavu – s čepicí, na které byla nášivka **PRŮVODČÍ 1. TŘÍDY** – držel pod paží.

Nejdřív se Susannah snažila počítat odbočky vlevo a vpravo, po kterých se v bludišti vydali, ale pak tu marnou práci vzdala. Nakonec se vynořili asi padesát yardů od boudy pobité prkny s nápisem **SPOLUZAVAZADLA/ZTRACENÁ ZAVAZADLA** na dveřích. Betonová plocha před boudou byla popraskaná a zatarasená opuštěnými vozíky na kufry, stohy přepravek a dvěma mrtvými Vlky. *Ne*, opravila se Susannah, *třemi*. Třetí se opíral o stěnu hlouběji ve stínu hned za rohem boudy.

„Jdeme,“ zavelel starý muž s bílými vlasy, „už to není daleko. Ale musíme spíchat, protože jestli nás doženou taheeni z Domu u Zlomeného srdce, zabijí vás.“

„Nás by zabili taky,“ řekl nejmladší z trojice. Odhrnul si vlasy z očí. „Kromě Teda. Ted je jedinej z nás nepostradatelnej. Je ale příliš skromnej, než aby to říkal.“

Za boudou se **SPOLUZAVAZADLY/ZTRACENÝMI ZAVAZADLY** byla (docela logicky, jak si Susannah pomyslela) **EXPEDIČNÍ KANCELÁŘ**. Bělovlasý muž vzal za kliku. Zamčeno. Zdálo se, že ho to spíš potěšilo než rozčililo. „Hezounku?“ obrátil se.

Hezounek, jak se zdálo, byl nejmladší z trojice. Popadl otočný knoflík a Susannah uslyšela, že kdesi uvnitř cosi prasklo. Hezounek ustoupil. Když vzal Ted za dveře tentokrát, snadno se otevřely. Vešli do tmavé kanceláře rozdělené vysokým pultem. Na něm byl nápis, nad kterým Susannah málem dostala záchvat nostalgie: **VEZMĚTE SI ČÍSLO A ČEKEJTE**.

Když se dveře zavřely, Hezounek znovu uchopil knoflík. Znovu to prudce cvaklo.

„Tys to znovu zamkl,“ řekl Jake. Mluvil vyčítavě, ale usmíval se a do tváří se mu vracela barva. „Že je to tak?“

„Ted' ne, buďte tak hodní,“ přerušil je bělovlasý muž – Ted. „Není čas. Pojd'te laskavě za mnou.“

Odklopil desku v pultu a vedl je dozadu. Za pultem byla kancelář se dvěma roboty, kteří vypadali mrtví, a tři kostry.

„Proč sakra pořád narážíme na kostlivce?“ zeptal se Eddie. Stejně jako Jakeovi i jemu už bylo líp a jenom tak nahlas přemýšlel, odpověď doopravdy neočekával. Přesto se mu jí dostalo. Od Teda.

„Znáš Karmínového krále, mladý muži? Samozřejmě že znáš. Jsem přesvědčen, že svého času zamořil celou tuhle oblast jedovatým plynem. Nejspíš jen tak pro pobavení. Skoro všechny zabil. Temnota, kterou vidíte, je pozůstatek toho žertu. Samozřejmě je to šílenec. To je velká část toho problému. Tudy.“

Provedl je dveřmi označenými **SOUKROMÉ** a vstoupili do místnosti, která kdysi asi patřila nějakému vysoce postavenému šéfovi v úžasném světě expedic a nakládky. Susannah viděla na podlaze stopy, takže to vypadalo, že zde nedávno někdo byl. Možná tito tři muži. Stůl se dvěma židlemi a pohovku pokrývala šestipalcová vrstva kyprého prachu. Za stolem bylo okno. Kdysi ho kryly benátské žaluzie, ale ty už spadly na podlahu, takže odhalily výhled stejně odporný jako fascinující. Krajina za stanicí Hromová tišina jí připomněla rovinaté pouštní pláně za řekou Whye, ale zde byla kamenitější a ještě odpudivější.

A samozřejmě temnější.

Koleje (na nichž sem tam stály navěky zastavené vlaky) se rozbíhaly ven jako osnova ocelové pavučiny. Nad nimi se prostíralo nebe šedé jako nejtmaší břídlíce a zdálo se, že visí tak nízko, až by se ho člověk mohl dotknout. Mezi nebem a Zemí byl vzduch jaksi *hustý*. Susannah se přistihla, že musí mhouřit oči, aby viděla ostře, i když se nezdálo, že by ve vzduchu byla přímo mlha nebo smog.

„Hezounku,“ promluvil bělovlasý muž.

„Ano, Tede.“

„Cos zahodil, aby to našel náš přítel Lasička?“

„Údržbářskou poletuchu,“ odpověděl Hezounek. „Bude to vypadat, že sem vlítla dveřmi z Fediku, spustila poplach a nakonec se usmažila na kolejích na opačném konci seřadiště. Peče jich ještě docela dost. Každou

chvíli jsou kolem nich vidět mrtví ptáci, upečení na popel, ale i slušně velké řezák je moc malej, aby spustil alarm. Zato taková poletucha... docela bych věřil, že to spolkne. Lasička není hloupej, ale bude to vypadat celkem věrohodně.“

„Dobře. To je moc dobře. Pohleďte tamhle, pistolníci.“ Ted ukázal na skalní ostroh na obzoru. Susannah ho snadno rozeznala. V tomto temném kraji se zdály všechny obzory blízko. Nepřipadalo jí na něm nic zvláštního, byly to jenom záhyby temnějších stínů a holé svahy s kamennými lavinami. „To je Ken Steek-Tete.“

„Malá jehla,“ řekl Roland.

„Výtečný překlad. Tam půjdeme.“

Susannah pokleslo srdce. Ta hora – nebo by se možná dalo říct kopec – musela být osm nebo deset mil daleko. Každopádně na hranici dohlednosti. Eddie a Roland a dva mladší muži z Tedovy skupiny ji tak daleko nemohou nést, tomu nevěřila. A jak vůbec poznají, že se dá těm novým lidem důvěřovat? *Na druhé straně, máme na vybranou?* pomyslela si.

„Nebudeme vás muset nést,“ obrátil se na ni Ted, „ale Stanley potřebuje pomoc. Chytíme se za ruce, jako lidé při seanci. Až budeme procházet, musíte si všichni představit tamten skalní útvar. A myslete jenom na jeho jméno: Steek-Tete, Malá jehla.“

„Panejo,“ zahučel Eddie. Došli k dalším dveřím a ty vedly do šatny. Visela v ní drátěná ramínka a jedno prastaré červené sako. Eddie chytil Teda za rameno a prudce ho obrátil k sobě. „Čím budeme procházet? Kam budeme procházet? Protože jestli to jsou dveře jako ty poslední –“

Ted vzhlédl k Eddiemu – musel zvednout hlavu, protože Eddie byl vyšší – a Susannah uviděla něco úžasného, ale děsivého: zdálo se, že Tedovi se *třesou* oční bulvy. Za okamžik si uvědomila, že je to trochu jinak. Jeho zornice se rozšiřovaly a stahovaly s přízračnou rychlostí. Jako by se nemohly rozhodnout, jestli je v místnosti světlo nebo tma.

„My vůbec nebudeme procházet dveřmi, aspoň ne takovými, jaké jste možná poznali. Musíte mi důvěřovat, mladý muži. Poslouchejte.“

Ztichli a Susannah uslyšela vrčení motorů, které se přibližovaly.

„To je Lasička,“ řekl jim Ted. „Bude mít s sebou taheeny, aspoň čtyři, možná půl tuctu. Jestli nás tady zahlédnou, Hezounek a Stanley skoro jistě

zemřou. Nemusejí nás *chytit*, ale jenom *spatřit*. Riskujeme kvůli vám život. Toto není žádná hra, tak se přestaňte vyptávat a *následujte mě!*“

„Budeme vás následovat,“ řekl Roland. „A budeme myslet na Malou jehlu.“

„Steek-Tete,“ souhlasila Susannah.

„Nebude vám zase špatně,“ utěšoval je Hezounek. „Fakt.“

„Díky Bohu,“ oddechl si Jake.

„Íky bo-u,“ přidal se Ochu.

Stanley, třetí člen Tedovy skupiny, nadále mlčel.

ČTYŘI

Byla to jenom šatna, navíc kancelářská – takže úzká a zatuchlá. Staříčké červené sako mělo na náprsní kapse mosazný odznak s vyrytými slovy VEDOUČÍ NAKLÁDKY. Stanley je vedl až dozadu, kde byla jenom holá stěna. Věšáky cinkaly a řinčely. Jake se musel dívat pod nohy, aby nešlápl na Ocha. Vždycky měl mírné sklony ke klaustrofobii a už začal cítit, jak ho po krku hladí tlusté prsty Panikáře: nejdřív z jedné strany, potom z druhé strany. Orizy potichu cinkaly v kabele. Sedm lidí a jeden brumlák namačkání v opuštěné kancelářské šatně? To bylo uhozené. Pořád slyšel vrčení blížících se strojů. V jejich čele byl Lasička.

„Chyťte se za ruce,“ zamumlal Ted. „A soustředte se.“

„Steek-Tete,“ opakovala Susannah, ale Jakeovi připadalo, že si tentokrát není moc jistá.

„Malá je–“ začal Eddie, ale zarazil se. Holá stěna na konci skříně zmizela. Tam, kde předtím byla, se objevilo malé prostranství s balvany po jedné straně a příkrým šterkovým svahem na druhé. Jake byl ochoten se vsadit, že je to Steek-Tete, a pokud to byl východ z tohoto těsného prostoru, byl celý blažený.

Stanley zasténal bolestí nebo námahou, možná obojím. Měl zavřené oči a zpod víček mu tekly slzy.

„Tak,“ řekl Ted. „Zaveď nás tam, Stanley.“ K ostatním dodal: „A pomozte mu, jestli můžete! Pomozte mu, u svých otců!“

Jake se pokusil uchovat si obraz skalního výběžku, který jim Ted ukazoval oknem v kanceláři, a zamířil dopředu, jednou rukou se držel Rolanda, který šel před ním, a druhou Susannah, která šla za ním. Ucítil na

zpocené kůži závan studeného vzduchu a pak vstoupil na svah Steek-Tete v Hromové tišině, a jenom na okamžik si vzpomněl na pana C. S. Lewise a zázračnou skříň, která vedla do Narnie.

PĚT

V Narnii se však neocitli.

Na svahu skaliska byla zima a Jake se za chvíli třásl. Když se ohlédl, neuviděl žádnou stopu po vchodu, kterým sem vstoupili. Vzduch byl zakalený a páchl čímsi ostrým a nijak příjemným, podobalo se to petroleji. Po straně byla do svahu vmáčkuta malá jeskyně (opravdu nebyla o moc větší než skříň) a z ní Ted přinášel hromádku pokrývek a polní láhev, ve které, jak se ukázalo, byla voda chutnající ostře po alkáliích. Jake a Roland se zabalili každý do jedné deky. Eddie si vzal dvě a zabalil se dohromady se Susannah. Jake, který se snažil, aby mu nedrkotaly zuby (jakmile by začaly, už by je nezastavil), záviděl těm dvěma porci tepla navíc.

Hezounek se také zabalil do deky, ale Ted i Stanley vypadali, že jim zima nevadí.

„Podívejte se dolů,“ vyzval Ted Rolanda a ostatní. Ukazoval na pavučinu kolejí. Jake viděl mozaiku skleněné střechy seřadiště a vedle jakousi stavbu se zelenou střechou, která musela být aspoň půl míle dlouhá. Koleje se rozbíhaly všemi směry. *Stanice Hromová tišina*, dumal. *Tam Vlci nakládali unesené děti na vlak a posílali je po stezce Paprsku do Fediku. A tam je zase vodili, když už z nich nadělali šmejdy.*

I po tom všem, co prožil, bylo pro Jakea těžké uvěřit, že před necelými dvěma minutami byli tam dole, šest nebo osm mil daleko. Měl podezření, že na otevření portálu se sice podíleli všichni, ale vytvořil ho hlavně Stanley. Ten teď vypadal bledý a unavený, skoro vyčerpaný. Zapotácel se a Hezounek (*velmi* nevýstižná přezdívka, podle Jakeova pokorného mínění) ho popadl za paži a zachytil. Zdálo se, že Stanley si toho nevšiml. Díval se na Rolanda s úctou a bází.

Cítí k němu víc než úctu, pomyslel si Jake, ale ani se ho nebojí. Je v tom něco jiného. Co?

Ke stanici se blížily motorové vozy s velkými balónovými pneumatikami – terénní vozidla. Jake si domyslel, že je to Lasička (ať už to byl kdokoliv) a jeho taheenští kamarádi.

„Jak jste možná postřehli,“ řekl jim Ted, „v dozorčí kanceláři v Devar-Toi se spustil poplach. V kanceláři *velitele tábora*, jestli chcete. Spustí se, pokud někdo nebo něco projde dveřmi mezi výpravnou ve Fediku a tamhletou stanicí –“

„Jsem přesvědčen, že výraz, který jsi pro něj použil,“ řekl Roland suše, „nebyl dozorce nebo velitel, ale *ki'-dam*.“

Hezounek se zasmál. „Tos vystihl perfektně, frajere.“

„Co znamená *ki'-dam*?“ zeptal se Jake, i když měl docela dobrou představu. Lidé v Calle používali výrazy *myslivna*, *osrdí* a *kopanice*. Což znamenalo, v sestupném pořadí, myšlení, city a nižší funkce. Možná animální, dalo by se říct. *Kopanice* by se dala přeložit jako *sračkárna*, pokud byste měli vulgární náladu.

Ted pokrčil rameny. „*Ki'-dam* znamená sračky místo mozku. Tak říká sai Prentissov, pánovi Devaru, Hezounek. Ale to už jsi věděl, ne?“

„Asi jo,“ řekl Jake. „Trochu.“

Ted se na něho dlouho díval, a když Jake ten výraz rozpoznal, pomohl mu pojmenovat výraz, s kterým se Stanley díval na Rolanda: beze strachu, zato fascinovaně. Jake se domýšlel, že Ted pořád přemýšlí o tom, jak moc se Jake podobá jakémusi Bobbymu, a byl přesvědčen, že Ted ví, že se Jake umí dotýkat cizí mysli. Z čeho však pramenil Stanleyův úžas? Nebo jenom dělá z komára velblouda. Možná že Stanley prostě nečekal, že někdy uvidí živého pistolníka.

Najednou se Ted odvrátil od Jakea zpátky k Rolandovi. „Teď se podívejte tamhle,“ řekl.

„*Páni!*“ vykřikl Eddie. „Co to má sakra *bejt*?“

Susannah ten pohled pobavil a zároveň udivil. To, nač Ted ukazoval, jí připomnělo biblický epos od Cecila B. DeMillea *Desatero přikázání*, zvláště tu část, kde Rudé moře, které se rozestoupí na příkaz Mojžíše, podezřele připomínalo želé a hlas Boží vycházející z hořícího keře zněl jako Charles Laughton. Ale i tak to *bylo* úžasné. Tedy jistým hollywoodským kaširovaným stylem.

Viděli totiž jediný tlustý a nádherný sluneční paprsek vycházející z díry v břichatých mracích.

Protínal podivně temný vzduch jako světlo a osvětloval shluk budov, který se mohl nacházet asi šest mil od stanice Hromová tišina. „Asi šest mil“, přesněji se to opravdu nedalo říct, protože v tomto světě už nebyl

sever ani jih, aspoň ne takový, na který by se dalo spolehnout. Zbývala jenom stezka Paprsku.

„Hezounku, dalekohledy jsou –“

„Ve spodní jeskyni, že?“

„Ne, přenesl jsem je nahoru, když jsme tu byli naposledy,“ odpověděl Ted nesmírně trpělivě. „Stojí na té hromádce beden hned za vchodem. Přines je, prosím.“

Eddie si této epizody sotva všiml. Naprosto okouzleně (a pobaveně) zíral na ten jediný široký paprsek slunce, který svítil na zelený a veselý kus země, v této tmavé a neplodné poušti nečekaný jako... nu, stejně nečekaný musí připadat Central Park turistům ze Středozápadu, když jsou poprvé v New Yorku.

Viděl budovy, které vypadaly jako vysokoškolské koleje – *pěkné* koleje –, a jiné, které vypadaly jako pohodlná stará panská sídla se širokými zelenými trávníky před okny. Na opačné straně osluněného kusu země stálo cosi jako ulice lemovaná obchody. Dokonalá americká Hlavní ulice, až na jednu věc: oběma směry končila v temné a skalnaté poušti. Viděl čtyři kamenné věže, jejichž stěny se příjemně zelenaly břechťanem. Ne, bylo jich šest. Další dvě byly skoro schované za půvabnými starými jilmy. Jilmy v poušti!

Hezounek se vrátil s dalekohledem a nabídl ho Rolandovi, ten však zavrtěl hlavou.

„Neměj mu to za zlý,“ řekl Eddie. „Má oči... no, řekněme, že z jinýho těsta. Já bych se ale rád mrknul.“

„Já taky,“ přidala se Susannah.

Eddie jí podal dalekohled. „Dámy první.“

„Ne, opravdu, já –“

„*Nechte toho*,“ zavrčel skoro Ted. „Náš čas je zde krátký, riziko nesmírné. Neplývejte jedním a nezvyšujte druhé, buďte tak hodní.“

Susannah to bodlo, ale námitky spolkla. Radši si vzala dalekohled, zvedla ho k očím a zaostřila. Pohled, který se jí naskytl, jenom zesílil pocit, že se dívá na malý, ale dokonalý vysokoškolský kampus, který se krásně napojuje na blízkou vesnici. *Vsadím se, že tam žádné třenice mezi městečkem a studenty nejsou*, pomyslela si. *Vsadím se, že Jilmov a Dojmutě k sobě pasují jako burákové máslo a želé, Abbott a Costello, ruka a rukavice*. Kdykoli se v *Sobotním večerníku* objevila krátká povídka od

Raye Bradburyho, vždycky si ji nalistovala jako první. Bradburyho *milovala* a ten výjev v dalekohledu jí připomněl Greentown, Bradburyho idylkové illinoiské městečko. Místo, kde dospělí vysedávají na verandě v houpacím křesle, popíjejí limonádu a děti si za letního večera hrají na honěnou se světluškami. A blízký kampus? Tam se nepije, aspoň ne nadmíru. Žádný chlast ani barbituráty nebo mejdany. Bylo by to místo, kde dívky líbají chlapce na dobrou noc sice vášnivě, ale počestně, a radostně se vracejí na kolej, aby si o nich správce nemyslela nic špatného. Tam slunce svítí celý den, tam v rádiu zpívají Perry Como a sestry Andrewovy a nikdo netuší, že ve skutečnosti žijí v troskách světa, který se hnul.

Ne, pomyslela si chladně. Někteří to vědí. Proto nám přišli ti tři naproti.

„To je Devar-Toi,“ řekl Roland nevzrušeně. Neptal se.

„Jo,“ řekl Hezounek. „Starej dobrej Devar-Toi.“ Stál vedle Rolanda a ukazoval na velkou bílou budovu u kolejí. „Vidíte ten bílej barák? To je Dům u Zlomenýho srdce, tam žijí ken-toi. Ted jim říká ničemní muži. Jsou to hybridi taheenů a lidí. A oni tomu neříkají Devar-Toi, ale Algul Siento, což znamená –“

„Modré nebe,“ řekl Roland a Jake si uvědomil, proč: všechny budovy, kromě kamenných věží, měly modrou střechu. Žádná Narnie, ale Modré nebe. Kde se parta lidí snažila ze všech sil skoncovat se světem.

Se *všemi* světy.

ŠEST

„Vypadá to jako nejpříjemnější místo ve vesmíru, aspoň od chvíle, kdy padl Vnitřní svět,“ řekl Ted. „Vidíte?“

„Je to docela pěkný,“ souhlasil Eddie. Měl aspoň tisíc otázek a domyslel se, že Suze a Jake mají nejspíš další tisícovku, ale teď nebyla vhodná chvíle, aby je pokládal. Každopádně se pořád díval na tu nádhernou stoakrovou oázku. Kus zelené půdy zalitý sluncem, přímo uprostřed Hromové tišiny. Tak *milé* místo. A proč ne? Pro naše Bořitele jenom to nejlepší.

A přece jenom mu proti vlastní vůli vyklouzla jedna otázka.

„Tede, proč chce Karmínový král strhnout Věž? Víte to?“

Ted na něho krátce pohlédl. Eddiemu ten pohled připadal chladný, možná přímo ledový, ale pak se muž usmál. V tu chvíli se mu rozzářil celý obličej. Taky oči mu přestaly s tím strašidelným pulsováním, což bylo *veliké* vylepšení.

„Je šilený,“ řekl mu Ted. „Pitomější než tágo. Veze se jako na tobogánu. Copak jsem vám to neříkal?“ A potom, než Eddie stačil odpovědět: „Ano, je to tu docela milé. Ať už tomu říkáte Devar-Toi, Velká věznice nebo Algul Siento, vypadá to radostně. *Je to radost.*“

„Velmi slušný ubytování,“ souhlasil Hezounek. Dokonce i Stanley se díval na slunnou obec s výrazem mírné touhy.

„Nejlepší je jídlo,“ pokračoval Ted, „a dvojprogram v kině Drahokam se mění dvakrát týdně. Jestli se vám nechce do kina, můžete si přinést film domů na DVD.“

„Co to je?“ zeptal se Eddie, ale pak zavrtěl hlavou. „To nic. Pokračujte.“

Ted pokrčil rameny, jako by říkal, *Co ještě potřebuješ?*

„Například absolutně skvělejší sex,“ řekl Hezounek. „Je to simulace, ale stejně je to neuvěřitelný – dělal jsem to s Marilyn Monroe, Madonnou a Nicole Kidmanovou, se všema v jednom tejdnu.“ Řekl to s jistou stydlivou pýchou. „Mohl jsem je mít všechny najednou, kdybych chtěl. Jediný způsob, jak se dá poznat, že nejsou opravdový, je dýchnout přímo na ně, hodně zblízka. Když to uděláte, tak ta část, na kterou fouknete... jaksi zmizí. Je to divný.“

„Co chlast? Drogy?“ zeptal se Eddie.

„Pítí v omezeném množství,“ odpověděl Ted. „Pokud se například věnujete enologii, pak budete prožívat při každém jídle stále nové zázraky.“

„Co je to enologie?“ zeptal se Jake.

„Věda o tom, jak se stát snobem přes víno, zlato,“ řekla Susannah.

„Pokud se dostanete do Modrého nebe s nějakým návykem,“ pokračoval Hezounek, „tak vás ho zbavěj. Laskavou rukou. Ten jeden nebo dva, co se pro komunitu nakonec ukázali jako příliš tvrdý oříšek...“ Očima zabloudil k Tedovi. Ted pokrčil rameny a přikývl. „Ti frajeři zmizeli.“

„Ve skutečnosti ničemní muži už žádné další Bořitele nepotřebují,“ řekl Ted. „Už teď jich mají dost, aby mohli práci dokončit.“

„Kolik?“ zeptal se Roland.
„Asi tři stovky,“ odpověděl Hezounek.
„Přesně řečeno tři sta sedm,“ řekl Ted. „Jsme ubytováni v pěti internátech, i když takové slovo je zavádějící. Máme vlastní byty a s ostatními Bořiteli se můžeme stýkat tak často – nebo zřídka –, jak si přejeme.“
„A víte, co děláte?“ zeptala se Susannah.
„Ano. I když většina se tím moc nezabývá.“
„Nechápu, proč se nezbouří.“
„Kdy máte svoje kdy, madam?“ zeptal se jí Hezounek.
„Cože...?“ Potom pochopila. „1964.“
Vzdychl a zavrtěl hlavou. „Takže jste o Jimu Jonesovi a Chrámu lidu neslyšela. Vysvětlování by bylo jednodušší, kdybyste slyšela. V ty náboženský komunitě, kterou založil jeden nábožnej chlapík ze San Franciska v Guyaně, spáchalo sebevraždu skoro tisíc lidí. Napili se otrávený ovocný šťávy z bečky a on je zatím sledoval z verandy svýho baráku a do hlásný trouby jim vyprávěl o svý matce.“
Susannah na něho zírala s hrůzou a nedůvěrou, Ted se špatně skrývanou netrpělivostí. Přesto na tom sdělení muselo být něco důležitýho, protože Ted zůstal zticha.
„Skoro tisíc,“ opakoval Hezounek. „Protože byli zmatení a osamělí a považovali Jima Jonese za svýho přítele. Protože – rozumějte dobře – *neměli k čemu se vrátit*. A tady je to podobný. Kdyby se Bořitelé spojili, dokázali by stvořit mentální kladivo, který by odpálilo Prentisse a Lasičku a taheený a ken-toi někam do jiný galaxie. Jenomže nikdo takovej tady není, jenom já, Stanley a všemi oblíbený skvělý superbořitel, naprosto jedinečnej pan Theodore Brautigan z Milfordu v Connecticutu, absolvent Harvardu ročník 1920, člen Divadelní společnosti, Debatního klubu, šéfredaktor *Karmínu* a – jak jinak! – pajzlu Fí Beta!“
„Můžeme vám třem důvěřovat?“ zeptal se Roland. Ta otázka zněla zdánlivě lhostejně, jakoby na ukrácení času.
„Musíte,“ odpověděl Ted. „Nemáte nikoho jiného. My také ne.“
„Kdybychom stáli na druhý straně,“ řekl Hezounek, „tak bysme asi měli lepší obutí než mokasíny vyrobený z pitomejch pneumatik, ne? V Modrým nebi se dostane všechno, až na pár základních maličkostí. Normálně by si člověk nemyslel, že jsou nutný, ale takový věci... no,

padrovat si nohy dá víc zabrat, když člověk nenesí nic jiného než pořád stejný bačkory, tak se to dá říct.“

„Stejně je mi to divné,“ ozval se Jake. „Tolik lidí pracuje na tom, aby zbožilo Paprsky. Bez urážky, ale –“

Hezounek se k němu obrátil s pěstmi zaťatými a sevřeným, zuřivým úsměvem na tváři. Ochu se okamžitě postavil před Jakea, vycenil zuby a potichu vrčel. Hezounek si toho buď nevšiml, nebo mu to bylo jedno. „Jo? A víš, co, chlapečku? Mě to uráží. Svinsky mě to uráží. Co ty víš o tom, jaký to je strávit celý život jako černá ovce, bejt terčem pro kdejakou blbej vtip, vždycky bejt Carrie na pitomým plese?“

„Kdo?“ zeptal se Eddie popleteně, ale Hezounek byl rozjetý a nevšiml si ho.

„Tam jsou lidi, co nemůžou chodit nebo mluvit. Je tam jeden cvok, co nemá paže. Pár jich má vodnatelnost mozku a to znamená, že mají hlavy jako *New Jersey*, sakra.“ Roztáhl ruce na půl metru od hlavy po každé straně, což všichni považovali za přehnané. Později zjistí, že to přehnané nebylo. „Tady chudák Stanley patří zase k těm, co nemůžou mluvit.“

Roland pohlédl na Stanleyho, na jeho mramorově bledý, zarostlý obličej a houštiny kudrnatých tmavých vlasů. A pistolník se skoro usmál. „Já si myslím, že mluvit umí,“ řekl a dodal: „Zdalipak nosíš jméno svého otce, Stanley? Věřím, že ano.“

Stanley sklonil hlavu a tváře mu zrudly, přesto se usmíval. A současně se rozbřečel. *Co se to tu sakra děje?* divil se Eddie.

Teda to očividně také zajímalo. „Sai Deschaine, mohl bych se zeptat –“

„Ne, ne, prosím za prominutí,“ řekl Roland. „Nemáte času nazbyt, to jste řekli a všichni to cítíme. Vědí Bořitelé, co je jim předkládáno k jídlu? Co jedí, aby se jejich moc zvětšila?“

Ted se prudce posadil na kámen a zahleděl se na lesklou ocelovou pavučinu kolejí. „Má to něco společného s těmi dětmi, které provázejí stanicí, že?“

„Ano.“

„Oni to nevědí a ani já to nevím,“ řekl Ted stejně těžce. „Ne tak úplně. Dostáváme desítky prášků denně. Nosí nám je ráno, v poledne a večer. Něco jsou vitamíny. Něco nás má určitě udržet v poslušnosti. Mně se je nějakým štěstím daří vyloučit z těla, stejně jako Hezounekovi a Stanleymu.“

Jenomže... takové vylučování, pistolníku, člověk musí *chtít*, aby fungovalo. Rozumíš?”

Roland přikývl.

„Dlouho jsem si myslel, že nám musejí dávat nějaký... nevím... posilovač mozku..., ale při tolika pilulkách není možné poznat, která by to mohla být. Která z nás dělá kanibaly, nebo upíry, nebo obojí.“ Odmlčel se a zahleděl se dolů na ten neuvěřitelný světelný paprsek. Rozpřáhl ruce. Hezounek ho vzal za jednu, Stanley za druhou.

„Dívejte se,“ upozornil ostatní Hezounek. „Tohle je dobrý.“

Ted zavřel oči. Druzí dva také. Chvilí se nic nedělo, jenom tři muži hleděli přes temnou poušť na sluneční paprsek à la Cecil B. DeMille... a oni se opravdu dívali, to Roland věděl. I když měli oči zavřené.

Sluneční paprsek zhasl. Po dobu asi deseti vteřin zůstal Devar-Toi ve stejné temnotě jako poušť, stanice Hromová tišina a svah Steek-Tete. Potom se ta absurdní zlatá zář objevila znovu. Hezounek chraptivě (a s jistou dávkou spokojenosti) vydechl, ustoupil a pustil Tedovu ruku. Za okamžik Ted pustil Stanleyho a obrátil se k Rolandovi.

„To jste udělali vy?“ zeptal se pistolník.

„My tři společně,“ přisvědčil Ted. „Hlavně Stanley. Je nesmírně výkonný vysílač. Jedna z mála věcí, které dokážou Prentisse a ničemné muže a taheeny vyděsit, je, když ztratí to svoje umělé sluneční světlo. Tu a tam se to stává, víte, a není to vždycky tím, že bychom se my hrabali v přístrojích. Přístroje prostě...“ Pokrčil rameny. „Dobíhají.“

„Jako všechno tady,“ poznamenal Eddie.

Ted se k němu bez úsměvu obrátil. „Ale ne dost rychle, pane Deane. Tohle haprování se zbývajícími dvěma Paprsky musí přestat, a to rychle, jinak už to bude jedno. Hezounek, Stanley a já vám pomůžeme, jestli budeme moct, i když to bude znamenat, že všechny ostatní zabijeme.“

„Jasně,“ řekl Hezounek s prázdným úsměvem. „Když to mohl udělat reverend Jim Jones, proč ne my?“

Ted se na něho káravě podíval, pak se znovu otočil k Rolandovi a jeho ka-tet. „Možná to nedojde tak daleko. Ale jestli ano...“ Najednou vstal a popadl Rolanda za paži. „*Jsme* kanibalové?“ zeptal se chraptivě, skoro pisklavě. „Pojídáme děti, které Zelené pláště vozí z Pohraničí?“

Roland mlčel.

Ted se otočil k Eddiemu. „Chci to vědět.“

Eddie neodpověděl.

„Madam-sai?“ podíval se Ted na ženu, která seděla obkročmo Eddiemu na boku. „My vám pomůžeme. Nepomůžete nám tím, že mi povíte, nač se ptám?“

„Změnilo by se něco, kdybyste to věděli?“ zeptala se Susannah.

Ted se na ni díval ještě chvíli, pak se otočil k Jakeovi. „Ty bys opravdu mohl být dvojenec mého mladého přítele,“ řekl. „Víš o tom, synku?“

„Ne, ale nepřekvapuje mě to,“ odpověděl Jake. „Tak to tady chodí, kdoví proč. Všechno... hm... má svůj protějšek.“

„Povíš mi, co chci vědět? Bobby by to udělal.“

Aby ses mohl užítat zaživa? pomyslel si Jake. *Sežrat sebe místo nich?*

Zavrtěl hlavou. „Já nejsem Bobby,“ namítl. „I když se mu třeba hodně podobám.“

Ted vzdychl a přikývl. „Držíte při sobě, a to by mě nemělo překvapovat. Jste přece ka-tet.“

„Musíme jít,“ řekl Hezounek Tedovi. „Už jsme tu moc dlouho. Nejde jenom o to, abysme stihli kontrolu na pokojích. Já a Stanley jsme se podívali na zoubek tý jejich zatracený telemetrii, takže až budou Prentiss a Lasička dělat kontrolu, všechny ciferníky jim řeknou, ‚Teddy B. tu byl celou dobu. Stejně jako Hezounek Earnshaw a Stanley Ruiz, *tihle* chlapeci nejsou žádný problém‘.“

„Ano,“ souhlasil Ted. „Myslím, že máš pravdu. Ještě pět minut?“

Hezounek neochotně přikývl. Vítr k nim přinášel zvuk sirény, z dálky a slabě, a mladý muž ukazoval zuby v nefalšovaně pobaveném úsměvu. „*Moc* je rozčiluje, když slunce zhasne,“ řekl. „Když se musejí podívat na to, co je doopravdy kolem nich, což je nějaká zprasená verze atomový zimy.“

Ted si na chvíli strčil ruce do kapes, hleděl si na nohy, pak se podíval na Rolanda. „Je čas, aby tohle... tahle pokřivená komedie skončila. My tři se zítra vrátíme, pokud všechno půjde dobře. Zatím běžte do jedné větší jeskyně, je asi čtyřicet yardů dolů po svahu, na opačné straně než je stanice Hromová tišina a Algul Siento. Je tam jídlo a spacáky a propanový vaříč. Je tam taky mapa Algulu, hodně schematická. Taky jsem vám tam nechal magnetofon a spoustu pásků. Asi nevysvětlí všechno, co byste chtěli vědět, ale určitě zaplní hodně bílých míst. Prozatím si hlavně uvědomte, že Modré nebe není tak pěkné, jak vypadá. Ty věže porostlé břečťanem jsou

strážní věže. Celé je to obehnáno trojitým plotem. Pokud se snažíte dostat zevnitř ven, první plot, na který narazíte, jenom štípně –“

„Jako ostnatej drát,“ řekl Hezounek.

„Druhý plot už dá takovou pecku, že vás pošle do bezvědomí,“ pokračoval Ted. „A třetí –“

„Myslím, že jsme to pochopili,“ přerušila ho Susannah.

„A co Roderickovy děti?“ zeptal se Roland. „Mají něco společného s Devarem, protože jedno, které jsme potkali cestou sem, to tvrdilo.“

Susannah se podívala na Eddieho a povytáhla obočí. Eddie jí pohledem odpověděl, *Povím ti to později*. Byla to prostá a dokonalá ukázka bezeslovné komunikace, jakou lidé, kteří se milují, považují za samozřejmost.

„Tihle pošuci,“ řekl Hezounek, ale celkem soucitně. „Ti jsou... jak se jim říká ve starých filmech? Věrní, ano. Mají malou vesničku asi dvě míle za stanicí, tamtím směrem.“ Ukázal jim to. „Dělají v Algulu pomocný práce a tři nebo čtyři jsou dost zruční, že jsou z nich pokrývači... vyměňují šindele a tak. Ale ti chudáci šmuci jsou hrozně hákliví na ty kdovíjaký škodliviny, který tu ve vzduchu poletují. Akorát že vypadají, že dostali nemoc z ozáření, místo aby měli uhry a ekzémy.“

„Povězte nám o tom,“ pobídl ho Eddie, který si vzpomněl na chudáka starého Chevina z Chayvenu: jeho boláky rozežraný obličej a šaty promáčené močí.

„Jsou to putující *folken*,“ doplnil Ted. „Beduíni. Myslím, že hlavně sledují železniční koleje. Pod stanicí a Algul Sientem jsou katakomby. Rodové se v nich vyznají. Tam dole jsou tuny potravin a dvakrát týdně je vozí do Devaru na saních. Většinou teď nejíme nic jiného. Je to pořád dobré, ale...“ Pokrčil rameny.

„Všechno se rychle hroutí,“ řekl Hezounek nezvykle pochmurně. „Ale jak ten člověk už říkal, víno je skvělý.“

„Kdybych vás požádal, abyste mi zítra přivedli jedno z Roderickových dětí,“ řekl Roland, „udělali byste to?“

Ted a Hezounek se po sobě polekaně podívali. Potom oba pohlédli na Stanleyho. Stanley přikývl, pokrčil rameny a rozpřáhl před sebou ruce dlaněmi dolů: *Proč, pistolníku?*

Roland se na chvíli ponořil do myšlenek. Potom se otočil k Tedovi. „Přiveďte mi nějakého, kterému zůstal v hlavě kus rozumu,“ nařídil

Roland. „Povězte mu ‚Dan sur, dan tur, dan Roland, dan Gilead‘. Opakujte to.“

Ted to ihned zopakoval.

Roland přikývl. „Pokud bude stále váhat, povězte mu, že Chevin z Chayvenu říká, že musí přijít. Mluví trochu jednoduše, je to tak?“

„To jo,“ řekl Hezounek. „Ale pane... není možný sem přivést Roda, nechat ho, aby si vás prohlídl, a pak ho znovu pustit. Jejich huby mají panty uprostřed a přemelou všechno tam i zpátky.“

„Přiveďte jednoho,“ trval na svém Roland, „a uvidíme. Mám to, čemu můj ka-mai Eddie říká předtucha. Znáte předtuchu?“

Ted a Hezounek přikývli.

„Jestli se splní, dobře. Jestli ne... buďte ujištěni, že ten chlapík, kterého přivedete, nikdy neprozradí, co tady viděl.“

„Zabijete ho, pokud vaše předtucha nesplní očekávání?“ zeptal se Ted.

Roland přikývl.

Ted se trpce zasmál. „Jistěže ano. Připomíná mi to jednu příhodu z *Huckleberryho Finna*. Huck viděl, jak vybuchl parník. Běží s tou novinkou za slečnou Watsonovou a vdovou Douglasovou, a když se ho jedna z nich zeptá, jestli někdo přišel o život, Huck řekne naprosto sebejistě, ‚Ne, paní, jenom jeden negr‘. V tomto případě můžeme říct ‚Jenom jeden Rod. Pistolník měl předtuchu, ale ta se nenaplnila.‘“

Roland se na něj studeně usmál a ten úsměv byl nepřírozně zubatý. Eddie už takový úsměv kdysi viděl a byl rád, že není určen jemu. Pistolník řekl: „Myslel jsem, že víte, co je v sázce, sai Tede. Pochopil jsem špatně?“

Ted mu chvíli hleděl do očí, potom sklopil zrak k zemi. Zatímal lícní svaly.

Během této mezihry Hezounek zřejmě pilně a beze slov hovořil se Stanleyem. Ted se ozval: „Jestli chcete Roda, nějakýho seženeme. Není to velkej problém. Problém bude spíš vůbec se sem dostat. Jestli...“

Roland trpělivě čekal, až mladík dopoví větu. Když se to nestalo, zeptal se pistolník: „Jestli se sem nedostanete, co chcete, abychom udělali?“

Ted pokrčil rameny. To gesto tak dokonale napodobovalo Hezounka, až to bylo komické. „Co můžete. Ve spodní jeskyni jsou taky zbraně. Tucet elektrických granátů, kterým říkají Zlé Tonky. Nějaké kulometry, někteří ničemní muži jim říkají rychlopušky, jak jsem zaslechl. Jsou to americké armádní AR-15. U ostatních nemáme jistotu.“

„Je tam taky nějaký scifistický paprskomet jako z filmu,“ řekl Hezounek. „Myslím, že to má dezintegrovat předměty, ale buď jsem moc blbej, abych to dokázal spustit, nebo se tomu vybila baterka.“ Úzkostlivě se obrátil k bělovlasému muži. „Pět minut je pryč, dávno. Musíme kopnout do vrtule, Tedáčku. Musíme letět.“

„Ano. Takže, zítra se vrátíme. Možná že do té doby budete mít plán.“

„Vy ho nemáte?“ zeptal se Eddie překvapeně.

„Můj plán byl utéct, mladíku. Tehdy mi to připadalo jako úžasně chytrý nápad. Utekl jsem až do jara roku 1960. Chytili mě a přivedli zpět, s malou pomocí matky mého mladého přítele Bobbyho. A teď už opravdu musíme –“

„Ještě chvíličku, jestli ráčíte,“ řekl Roland a přistoupil ke Stanleyemu. Stanley si hleděl na nohy, ale zdálo se, že jeho zarostlé tváře se znovu zbarvily. A –

On se třese, pomyslela si Susannah. Jako zvíře v lese, když se poprvé setká s lidskou bytostí.

Stanley vypadal, že je mu tak pětatřicet let, ale mohl být starší. Jeho tvář měla tu bezstarostnou hladkost, kterou si Susannah spojovala s jistými duševními poruchami. Roland položil ruce na předloktí toho muže a vážně se na něj zahleděl. Nejdřív se pistolníkovy oči dívaly jenom do houštiny tmavých, kudrnatých vlasů na Stanleyho sklopené hlavě.

Hezounek chtěl něco říct. Ted ho gestem umlčel.

„Nepohlédneš mi do tváře?“ zeptal se Roland. Mluvil tak mírně, jak ho Susannah snad ještě nikdy neslyšela. „Nepohlédneš, než odejdeš, Stanley, synu Stanleyův? Kdysi Sheemie?“

Susannah spadla čelist. Eddie vedle ní zamručel jako muž, který dostal ránu. Pomyslela si, *Ale Roland je starý... tak starý! Což znamená, že pokud je tohle ten chlapec z taverny, kterelio znal v Mejisu... ten s tím oslem a růžovou sombrera... pak i on musí být...*

Muž pomalu zvedl hlavu. Z očí se mu hrnuly slzy.

„Starý dobrý Will Dearborn,“ řekl. Chrápěl a hlas mu přesakoval nahoru a dolů všemi rejstříky jako u člověka, který ho dlouho nepoužíval. „Je mi to tak líto, sai. Měl byste vytáhnout pistoli a zastřelit mě, tak tomu rozumím. To tedy ano.“

„Proč to říkáš, Sheemie?“ zeptal se Roland pořád stejně mírně.

Stanleymu se vyhrnuly další slzy. „Zachránil jste mi život. Artur a Richard taky, ale hlavně vy, starý dobrý Will Dearborn, co byl ve skutečnosti Roland z Gileadu. A já ji nechal umřít! Tu, kterou jste miloval! A já ji měl taky rád!“

Bolestně zkřivil obličej a pokusil se od Rolanda odtáhnout. Jenže Roland ho zadržel.

„Nic z toho jsi nezavinil, Sheemie.“

„Měl jsem pro ni umřít!“ vykřikl. „Měl jsem umřít místo ní! Jsem hloupý! Blbý, jak říkali!“ Plácl se přes obličej, nejdřív zjedná strany a potom druhé, až mu na kůži zůstaly červené otisky. Než to stačil zopakovat, chytil ho Roland za ruku a přinutil ho, aby ji spustil k boku.

„To způsobila Rhea,“ řekl Roland.

Stanley – který byl kdysi dávno Sheemiem – se podíval Rolandovi do tváře a zapátral mu v očích.

„Tak,“ pokyvoval hlavou Roland. „Mohla za to Cöoská... a také já. Měl jsem zůstat s ní. Pokud vůbec někdo v té záležitosti zůstal bez viny, Sheemie – *Stanley* –, byl jsi to ty.“

„To pravíš, pistolníku? Pravdu pravdoucí?“

Roland přikývl. „Pohovoříme si o tom, kolik jen budeš chtít, pokud bude čas, a o všech těch dávných dobách, ale teď ne. Teď není kdy. Musíš jít se svými přáteli a já musím zůstat zase se svými.“

Sheemie se ještě chvíli na něj díval a ano, Susannah nyní spatřila toho chlapce, který pobíhal kdysi v dávných časech po taverně zvané Poutníkově spočinutí. A sbíral prázdné pivní korbele a namácel je do dřezu, stál pod vycpaným dvouhlavým losem, kterému se říkalo Rošťák, a přitom uhýbal šťouchancům Coral Thorinové nebo prudším kopancům, které hrozily od mrzuté stárnoucí děvky Nožičky Pettie. Viděla chlapce, kterého skoro zabili za to, že rozlil kořalku na boty jednoho rváče, jenž se jmenoval Roy Depape. Toho večera Sheemieho zachránil před smrtí Cuthbert... ale byl to Roland, v městečku známý jako Will Dearborn, kdo je zachránil všechny.

Sheemie se vrhl Rolandovi kolem krku a pevně ho zmáčkl. Roland se usmíval a znetvořenou pravou rukou ho hladil po kudrnatých vlasech. Sheemiemu vyrazil z hrdla hlasitý, hýkavý vzlyk. Susannah zahlédla slzy v koutku pistolníkových očí.

„Tak,“ řekl Roland potichu, že ho skoro nebylo slyšet. „Vždycky jsem věděl, že na tobě něco je. Bert a Alain to věděli také. A tady jsme se shledali, setkali jsme se dál na stezce. Je to utěšené setkání, Sheemie, synu Stanleyův. To tedy je. To tedy je.“

Kapitola VI

Pán Modrého nebe

JEDNA

Pimli Prentiss, pán Algul Sienta, byl zrovna v koupelně, když na dveře zaklepal Finli (v některých končinách známý jako Lasička). Prentiss si pod nemilosrdným světlem zářivky nad umyvadlem zkoumal pleť. Ve zvětšovací zrcadle vypadala jeho kůže jako nasedla, krátery zbrázděná planina, dost podobná pustině, která se prostírala všemi směry kolem Algulu. Bolák, na který se právě soustředil, vypadal jako vulkán chystající se k výbuchu.

„Kdo mě to ruší?“ zabučel Prentiss, i když tušil odpověď. „Finli o’Tego!“

„Pojď dál, Finli!“ Nespouštěl oči ze zrcadla. Jeho prsty, svírající ze stran zanícený uher, vypadaly obrovské. Zatlačily.

Finly přešel Prentissovu kancelář a zůstal stát mezi dveřmi do koupelny. Musel se mírně sklonit, aby mohl nahlédnout dovnitř. Měřil přes dva metry deset, byl velmi vysoký i na taheena.

„Vrátil jsem se ze stanice co by dup,“ řekl Finli. Jako u většiny taheenů i jeho hlas divoce přeskakoval mezi kvikotem a vrčením. Podle Pimliho všichni mluvili jako hybridy z *Ostrova dr. Moreaua* od H. G. Wellse a neustále čekal, že sborově spustí „Copak nejsme lidé?“ Finli tuto myšlenku kdysi v jeho mozku zachytil a zeptal se na to. Prentiss odpověděl naprosto upřímně, protože věděl, že ve společnosti, kde je základní stupeň telepatie naprosto běžnou věcí, se pravdomluvnost vyplácí. Když došlo na jednání s taheemem, přicházela v úvahu *jedině* pravdomluvnost. Kromě toho měl Finliho o’Tega rád.

„Vrátil ses ze stanice, dobře,“ řekl Pimli. „A cos našel?“

„Údržbářský automat. Zdá se, že v Oblouku 16 začal zlobit a –“

„Počkat,“ přerušil ho Prentiss. „Buď tak hodný, buď tak hodný, díky.“ Finli čekal. Prentiss se naklonil ještě blíže k zrcadlu, soustředěně se zamračil. Pán Modrého nebe byl také vysoký, asi sto pětadesát, a měl obrovité vystouplé břicho podpírané dlouhýma nohama se stehny jako špalek. Plešatěl a nos měl jako turín, jak je u notorických pijanů obvyklé. Vypadal tak na padesát. *Cítil* se na padesát (i na míň, pokud předchozí noc nechlastal s Finlim a několika ken-toi). Bylo mu padesát, když sem přišel, a to bylo už spoustu let. Nejméně pětadvacet, když to odhadne hodně nízko. Čas byl na této straně bláznivý, stejně jako směry, a o obojím člověk rychle ztratil pojem. Někteří *folken* ztratili také rozum. A kdyby měli taky nadobro ztratit stroj na slunce –

Vrcholek uheru se vybouřil... zachvěl... praskl. Ach!

Nálož krvavého hnisu vyskočila z infikovaného ložiska, rozplácla se o zrcadlo a začala po mírně vydutém povrchu pomalu stékat. Pimli Prentiss ji nabral na špičku prstu, otočil se, aby ji odmrskl do záchodu, ale pak ji nabídl Finlimu.

Taheen zavrtěl hlavou, potom podrážděně zamručel jako každý zkušený dietář a nakonec si strčil Pánův ukazovák do úst. Vcucl hnis a pak jeho prst se slyšitelným lupnutím vytáhl.

„Neměl bych, ale nikdy neodolám,“ poznamenal Finli. „Copak jste mi neřikal, že *folken* na druhé straně vyhlásili, že jim škodí požívání syrového hovězího?“

„Jo,“ řekl Pimli a otíral uher (ze kterého stále vytékal obsah) papírovým ubrouskem. Byl tu už dlouho a nikdy nebude návratu, ze spousty důvodů, ale až donedávna držel s událostmi celkem krok. Až donedávna – dalo by se říct rok? – dostával poměrně pravidelně *New York Times*. Měl ty noviny hodně rád, miloval každodenní luštění křížovek. Byl to pozdrav domova.

„Ale přesto ho jedí dál.“

„Jo, spousta asi jo.“ Otevřel lékárníčku a vytáhl lavičku kysličníku od Rexallu.

„Je to vaše vina, že mi to strkáte pod nos,“ řekl Finli. „Ne že by nám taková věc škodila, za obvyklých okolností. Je to přirozená sladkost, jako med nebo bobule. Problém je Hromová tišina.“ A dodal, jako by to šéf nepochopil: „Příliš mnoho z toho, co z ní pochází, se nedrží správného směru, bez ohledu na to, jak sladce třeba chutná. Jed, rozumíte.“

Prentiss navlhl vatový tampon kysličníkem a ořukával jím ránu na krku. Věděl přesně, o čem Finli mluví, jakpak ne? Než sem přišel a stal se Pánem, neviděl uher na své kůži dobrých třicet let. Teď měl uhry po tvářích a na čele, akné mu vyráželo na spáncích, kolem nosu měl ohavná hejna černých pupenů a na krku cystu, kterou bude muset brzy odstranit Gangli, místní doktor. (Podle Prentisse se jméno Gangli pro doktora vůbec nehodilo. Připomínalo *ganglion* i *gangrénu*.) Taheeni a ken-toi byli k dermatologickým potížím méně náchylní, ale jejich tělesná tkáň často bez příčiny pukala, trpěli na krvácení z nosu a dokonce i malá zranění – škrábnutí o kámen nebo trn – mohla vést k infekci a smrti, pokud nebyla okamžitě ošetřena. Zpočátku na takové infekce krásně zabírala antibiotika; teď už ne. Totéž platilo o takových farmaceutických zázracích, jako je Accutane. Mohlo za to samozřejmě prostředí. Smrt se vypékala přímo z kamenů a hlíny, které je obklopovaly. Pokud chtěl někdo vidět věci v jejich nejhorší podobě, stačilo se podívat na Rody, kteří na tom už dnes nebyli o nic líp než pomalí mutanti. Samozřejmě, *oni* putovali daleko na... byl to pořád jihovýchod? Prostě putovali kamsi daleko, kde se v noci nad obzorem stále vznášela načervenalá zář, a všichni říkali, že tamtím směrem je všechno mnohem horší. Pimli nevěděl jistě, jestli je to pravda, ale moc by za to nedal, že je. Kraje za Fedikem nenazývali Diskordie proto, že by oplývaly místy vhodnými k rekreaci.

„Chceš ještě?“ zeptal se Finliho. „Pár mi jich uzrálo taky na čele.“

„Ne, chci podat hlášení, zkontrolovat videozáznamy a telemetrii, zajít do Pracovny na rychlou obhlídku a potom si odpíchnout. Pak si chci dát horkou koupel a tak tři hodinky s dobrou knížkou. Čtu *Sběratele*.“

„A líbí se ti,“ řekl Prentiss okouzleně.

„Velice, říkám díky. Připomíná mi naši zdejší situaci. Až na to, že já si spíše myslím, že naše cíle jsou trochu ušlechtilější a naše motivace trochu vyšší než sexuální přitažlivost.“

„Ušlechtilější? Tak tomu říkáš?“

Finli pokrčil rameny a neodpověděl. Podrobnější diskuse o tom, co se děje tady v Modrém nebi, se obvykle nevedly, a to na základě tiché dohody.

Prentiss zavedl Finliho do své knihovny-pracovny, z jejichž oken byl výhled na část Modrého nebe, kterému říkali Korzo. Finli se pod stropním světlem shýbl nevědomě půvabným pohybem, jenž prozrazoval dlouhou

praxi. Prentiss mu kdysi říkal (po několika sklenicích grafu), že by byl sakra dobrý centr v NBA. „První all-taheen tým,“ říkal. „Pojmenovali by vás Zrůdy, no a co?“

„Ti basketbalisté dostávali jenom to nejlepší?“ vyptával se Finli. Měl štíhlou hlavu lasičky a veliké černé oči. Nebylo v nich o moc víc výrazu než v očích panenky, aspoň podle Pimliho názoru. Nosil zlaté řetězy – u personálu Modrého nebe se staly velkou módou a čilý výměnný obchod s podobnými věcičkami za posledních několik let velmi rozkvetl. Také měl kupírovaný ocas. To byla nejspíš chyba, řekl Prentissovi jednoho večera, když se oba opili. Neuvěřitelně bolestivé a bude se muset odebrat do Pekla temnoty, až jeho život skončí, ledaže...

Ledaže by pak už nic nebylo. Takovou představu Pimli popíral veškerým svým rozumem i srdcem, ale lhal by, kdyby nepřiznal (alespoň sobě), že ho ta myšlenka někdy za bezesných nocí pronásledovala. Proti takovým myšlenkám zde byly prášky na spaní. A Bůh, samozřejmě. Jeho víra, že všechny věci slouží vůli Boží, dokonce i sama Věž.

Každopádně Pimli potvrdil, že ano, basketbalisté – aspoň *američtí* basketbalisté – dostávají jenom to nejlepší, a taky poznají víc kund než zasrané záchodové prkýnko. Tato poznámka Finliho tak rozesmála, až mu z koutků podivně nehybných očí vytryskly narudlé slzy.

„A nejlepší je tohle,“ pokračoval Pimli. „Mohl bys hrát skoro celou věčnost, podle měřítek NBA. Například, jenom si to poslechni, nejuznávanějším hráčem v mojí staré zemi (i když jsem ho nikdy neviděl hrát, přišel až po mně) byl nějaký Michael Jordan a –“

„Kdyby byl taheen, co by byl?“ přerušil ho Finli. Tuto hru hráli často, zvláště když měli upito.

„Asi lasička, a sakra pěkná,“ řekl Pimli překvapeným tónem, který připadal Finlimu komický. Znovu se rozchechtal, až mu slzely oči.

„Ale jeho kariéra skončila už po nějakých patnácti letech,“ pokračoval Pimoi, „a to mezitím stačil párkrát odejít do důchodu a zase se vrátit. Kolik roků bys mohl hrát hru, při které stačí asi hodinu běhat sem a tam po hřišti dlouhém jako dvůr kampusu, Fine?“

Finli z Tega, kterému bylo v té době víc než tři sta let, pokrčil rameny a máchl rukou k obzoru. Delah. Roků nepočítané.

A jak dlouho Modré nebe – pro novější nájemníky Devar-Toi, pro taheeny a Rody Algul Siento – jak dlouho zde to vězení stálo? Také delah.

Ale pokud měl Finli pravdu (a Pimlimu srdce napovídalo, že Finli ji skoro jistě má), pak delah bylo skoro u konce. A co by s tím mohl on, kdysi Paul Prentiss z Rahwaye v New Jersey a nyní Pimli Prentiss z Algul Sienta, dělat?

Svou práci, co jiného. Svou zasranou práci.

DVĚ

„Tak,“ řekl Pimli a posadil se na jedno z postranních křesel u okna, „našel jsi tedy údržbářský automat. Kde?“

„Poblíž místa, kde ze seřadiště vychází Trať 97,“ odpověděl Finli. „Ta kolej je stále funkční – má to, čemu říkáš ‚třetí kolejnice‘ – a tím se to vysvětluje. Potom, když jsme odešli, jsi zavolal a řekls, že byl *druhý* poplach.“

„Ano. A našli jste – ?“

„Nic,“ odpověděl Finli. „Tentokrát nic. Nejspíš šlo o nějaké selhání, možná ho způsobil dokonce ten první poplach.“ Pokrčil rameny, to gesto vyjadřovalo to, co oba věděli: všechno se ubíralo do pekel. A čím víc se blížili ke konci, tím byl sešup rychlejší.

„A podíval ses se svými lidmi pořádně?“

„Jistě. Žádní vetřelci.“

Ale oba měli na mysli vetřelce z rodu lidí, taheenů, ken-toi nebo strojů. Nikoho z Finliho pátrací skupiny nenapadalo podívat se nahoru, a nejspíš ani v takovém případě by Mordreda nezahlédli: pavouka teď už velikého jako středního psa, přikrčeného v hlubokém stínu pod římsou hlavní stanice, uchyceného v malém hamaku z pavučin.

„Zkontroluješ telemetrii znovu, kvůli tomu druhému poplachu?“

„Taky,“ řekl Finli. „Hlavně ale proto, že mi tu něco nehraje.“ Tento obrat pochytil z jedné z mnoha detektivek z druhé strany, které přečetl – fascinovaly ho –, a používal ho při každé příležitosti.

„Jak nehraje?“

Finli jenom zavrtěl hlavou. Neuměl to vysvětlit. „Ale telemetrie nelže. Aspoň tak mě to učili.“

„Pochybuješ o tom?“

Finli si uvědomoval, že se znovu ocitl na tenkém ledě – oba se tam ocitli –, ale pak si řekl, no a co. „Konec už se blíží, šéfe. Pochybuju skoro o všem.“

„Včetně svých povinností, Finli o’Tego?“

Finli bez váhání zavrtěl hlavou. Ne, to ne. Totéž platilo o všech ostatních, včetně bývalého Paula Prentisse z Rahwaye. Pimli si vzpomněl, jak jeden starý voják – možná „Bunkr“ Doug MacArthur – říkal: „Až mi smrt zavře oči, pánové, moje poslední myšlenka bude patřit vojsku. A vojsku. A vojsku.“ Pimliho poslední myšlenka bude nejspíš patřit Algul Sientu. Protože co jiného mu zbývalo? Slovy jiného velkého Američana – Marthy Reevesové ze skupiny Martha and the Vandellas – neměli kam utéct, bejby, neměli kde se skrýt. Všechno se vymklo kontrole, řtíli se z kopce a neměli brzdy, a nezbývalo nic, jen si tu jízdu užívat.

„Vadila by ti společnost, až půjdeš na obchůzku?“ zeptal se Pimli.

„Nejsem proti,“ řekl Lasička. Usmál se a ukázal zuby ostré jako jehla. A zazpíval tím svým divným kolísavým hlasem: „Sni se mnou... mířím k měsíci svých otců...“

„Ještě minutku,“ řekl Pimli a vstal.

„Modlitby?“ zeptal se Finli.

Pimli se mezi dveřmi zastavil. „Ano, když se ptáš. Nějaké poznámky, Finli o’Tego?“

„Snad jenom jednu.“ Ten usměvavý tvor s lidským tělem a štíhlou hnědou hlavou lasičky se usmíval dál. „Pokud je modlitba tak úžasná, proč klečíš ve stejné místnosti, kde kálíš?“

„Protože bible říká, že když má člověk společnost, měl by to dělat někde v ústraní. Ještě nějaké poznámky?“

„Né, né.“ Finli nedbale mávl rukou. „Dělej, co můžeš, i to, co musíš, jak říkají Manni.“

TŘI

Paul o’Rahway v koupelně sklopil víko záchodu, klekl si na dlažbu a složil ruce.

Pokud je modlitba tak úžasná, proč klečíš ve stejném místnosti, kde kálíš?

Možná jsem měl říct, že mě to učí pokoře, pomyslel si. Protože mě to udržuje v tom správném měřítku. Z hlíny jsme povstali a do hlíny se vrátíme, apokudje nějaké místo, kde se na to dá těžko zapomenout, pak právě tohle.

„Bože,“ začal, „dej mi sílu, až budu slabý, odpovědi, až budu zmatený, odvahu, až se budu bát. Pomoz mi, abych neublížil nikomu, kdo si to nezasluhuje, a i potom abych ublížil jenom tehdy, pokud nebudu mít jinou možnost. Pane...“

A zatímco klečí před zaklopenou toaletní mísou, ten muž, který bude zakrátko žádat svého Boha, aby mu odpustil, že se podílel na konci stvoření (a vůbec to nebude myslet ironicky), možná bychom se na něho mohli podívat trochu blíž. Nebude to trvat dlouho, protože Pimli Prentiss není ústřední postavou našeho příběhu o Rolandovi a jeho ka-tet. Přesto je to fascinující muž, plný zákoutí a protikladů a slepých uliček. Je to alkoholik, který hluboce věří v jakéhosi osobního Boha, muž soucitný, kterému už chybí jen krůček k tomu, aby skácel Věž a rozmetal triliony světů, již se otáčejí na její ose, nazdařbůh do temnoty v trilionu různých směrů. Hezounka Earnshawa a Stanleye Ruize by rychle usmrtil, kdyby věděl, co mají za lubem... a skoro každý Svátek matek stráví v slzách, protože svou maminku velmi miloval a moc se mu po ní stýská. Pokud jde o Apokalypsu, skvěle se pro takovou práci hodí, protože umí poklekat a umí mluvit s Pánem Bohem zástupů jako starý kámoš.

A je v tom jistá ironie: Paul Prentiss jako by přímo vypadl z reklamy, která hlásá: „Dostal jsem práci díky *New York Times!*“ V roce 1970 odešel z věznice, které se tehdy říkalo Attica (aspoň že on a Nelson Rockefeller zůstali ušetřeni těch obrovských vzpour), když zahlédl v *Timesech* inzerát s tímto nadpisem:

**Hledá se: zkušený pracovník pro nápravné zařízení
na vysoce odpovědnou pozici
v soukromé instituci
Vysoký plat! Nadstandardní benefity!
Ochota cestovat nutná!**

Z vysokého platu nakonec bylo to, čemu milovaná maminka říkávala „Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají“, protože nedostával vůbec žádný

plat, aspoň v tom smyslu, jak by ho chápali pracovníci v oboru korekcí na americké straně, ale ty benefity... ano, ty byly výjimečné. Počínaje těmi, kterých si dřív užíval v sexu stejně, jako si jich nyní užíval v jídle a pití, ale to nebylo hlavní. Hlavní bylo, podle názoru sai Prentisse, toto: co chcete od života? Pokud vám stačí sledovat, jak vám na bankovním účtu naskakují nuly, pak pro vás Algul Siento rozhodně není... což by bylo hrozné, protože jakmile jste se upsali, nebylo návratu: bylo to jako u vojska. U armády. A každou chvíli, když bylo zapotřebí utužit morálku, došlo na nějakou tu mrtvolu.

Což panu Prentissovi stoprocentně vyhovovalo, protože prošel důležitým taheenským obřadem, při kterém se mění jméno, bylo to už dvanáct let, a nikdy toho nelitoval. Paul Prentiss se stal Pimlim Prentissem. To byla ta chvíle, kdy své srdce i mozek odvrátil od toho, čemu teď říkal už jenom „americká strana“. A ne proto, že tady dostával nejlepší flambované zmrzlinové dorty a šampaňské v životě. Ne proto, že si tu užíval skupinový sex se stovkami krásných žen. Bylo to proto, že toto byla jeho práce a on ji mínil dokončit. Protože uvěřil, že jejich práce v Devar-Toi je Boží práce, stejně jako Karmínového krále. A za představou Boha bylo něco ještě mocnějšího: představa miliardy vesmírů zastrčených do vejce, které on, bývalý Paul Prentiss z Rahwaye, kdysi muž se čtyřiceti tisíci dolary ročně, žaludečním vředem a mizerným zdravotním pojištěním odkývaným uplacenými odbory, nyní drží na dlani. Chápal, že on je v tom vejci také a že přestane fyzicky existovat, až ho rozbije, ale pokud je nebe a v něm Bůh, tak ti jsou určitě víc než Věž. On půjde do nebe, před trůnem poklekne a požádá o odpuštění svých hříchů. A dostane se mu uvítání srdečným *Dobrá práce, dobrý a věrný služebnice*. Bude tam jeho maminka a ona ho obejmě a pak se společně spřátelí s Ježíšem. Ten den přijde, Pimli si byl jist, a nejspíš dřív, než se znovu přikulí Měsíc sklizně.

Ne že by se považoval za náboženského fanatika. To vůbec ne. Myšlenky na Boha a nebe si ponechával výhradně pro sebe. Pokud se zbytku světa týkalo, pro ten byl obyčejným pracujícím maníkem, který chce odvádět dobrou práci až do konce. Rozhodně si o sobě nemyslel, že je nějaký zločinec. Ale to si nemyslel žádný skutečně nebezpečný člověk. Vzpomeňte si na Ulyssese S. Granta, toho generála z občanské války, který řekl, že chce tuto frontu udržet, i kdyby to mělo trvat celé léto.

V Algul Sientu se léto chýlilo ke konci.

ČTYŘI

Domovem velitele byl úhledný dům ve stylu Cape Cod na konci Korza. Jmenoval se Shapleigh (Pimli netušil proč), takže mu Bořitelé samozřejmě říkali Kadibudka. Na druhém konci Korza stálo ještě větší obydlí – půvabně nepravidelný dům ve stylu období královny Anny, který se nazýval (z podobně nejasných důvodů) Damli. Dobře by zapadl do ulice Bratrstva v Clemsonu nebo u staré Mississippi. Bořitelé mu říkali Dům u Zlomeného srdce, někdy Hotel u Zlomeného srdce. Dobrá. Právě tam bydleli a pracovali taheeni a početný kontingent ken-toi. Pokud jde o Bořitelé, ať si mají ty své vtípky, a rozhodně jim nikdo nebude brát přesvědčení, že o nich personál neví.

Pimli Prentiss a Finli o'Tego kráčeli po Korzu v družném mlčení... až na výjimky, kdy potkali Bořitelé mimo službu, buď samotného, nebo ve společnosti. Pimli každého zdravil s neochvějnou zdvořilostí. Pozdravy, které zněly v odpověď, se různily od velmi radostných po zamračená mručení. Ale nějak odpověděl každý a Pimli to považoval za vítězství. Záleželo mu na nich. Ať se jim to líbilo nebo ne – a spouště se to nelíbilo – , záleželo mu na nich. Pořízení s nimi bylo určitě lehčí než s vrahy, násilníky a ozbrojenými lupiči v Attice.

Někteří četli staré noviny nebo časopisy. Jedna čtveřice házela podkovami na cíl. Další čtveřice se bavila na puttovacím greenu. Táňa Leedsová a Joey Rastosovič hráli šachy pod půvabným starým jilmem, slunce jim házelo prasátka po tvářích. Pozdravili ho skutečně s radostí, a proč ne? Táňa Leedsová se teď vlastně jmenovala Táňa Rastosovičová, protože Pimli je před měsícem oddal, přesně jako kapitán na lodi. A on byl toho názoru, že svým způsobem tomu tak je: dobrá loď *Algul Siento*, křižník, který se plaví po temných mořích Hromové tišiny, zaléván svým osobním paprskem slunce. Slunce chvílemi pohaslo, to je pravda, ale dnešní výpadek byl minimální, trval jenom třiačtyřicet vteřin.

„Jak to jde, Táňo? Josefe?“ Vždycky Josefe, nikdy Joey, aspoň ne do očí. Neměl to rád.

Řekli, že všechno jde dobře, a věnovali mu omámený, vysouložený úsměv, jakého jsou schopni jenom novomanželé. Finli neřekl Rastosovičům nic, ale když se blížili ke konci Korza, kde stál dům Damli,

zastavil se před mladým mužem usazeným na lavici z falešného mramoru pod stromem a zabraným do knihy.

„Sai Earnshawe?“ řekl taheen.

Hezounek zvedl hlavu a zdvořile a tázavě povytáhl obočí. Jeho obličej, hustě posetý akné, měl stejně zdvořilý prázdný výraz.

„Vidím, že čtete *Mága*,“ řekl Finli skoro stydlivě. „Já právě čtu *Sběratele*. Jaká náhoda!“

„Když myslíte,“ odpověděl Hezounek. Jeho výraz se nezměnil.

„Zajímalo by mě, jaký máte názor na Fowlese? V této chvíli mám sice docela naspěch, ale později bychom si o něm mohli popovídat.“

Hezounek Earnshaw zachoval stále stejný prázdný zdvořilý výraz. „Později byste si mohl vzít svůj výtisk *Sběratele* – doufám, že v pevný vazbě – a strčit si ho do toho svého chlupatého zadku. Naštore.“

Finliho vstřícný úsměv zmizel. Maličko, ale dokonale korektně se uklonil. „Je mi líto, že to tak cítíte, sai.“

„Odprejskni.“ Hezounek znovu otevřel knihu. Významně si ji zvedl před obličej.

Pimli a Finli o’Tego šli dál. Během nastalého mlčení se pán Algul Sienta snažil přijít na to, jak Finliho oslovit, protože chtěl vědět, jak velmi se ho mladík dotkl. Taheen byl hrdý na svoji schopnost číst a ocenit lidskou literaturu, to Pimli věděl. Pak ho Finli ušetřil trápení tím, že si strčil obě ruce s dlouhými prsty – zadek chlupatý neměl, ale prsty ano – mezi nohy.

„Jen kontroluji, jestli mám ještě koule na svém místě,“ řekl a Pimli si pomyslel, že dobrá nálada, kterou slyší v hlase šéfa ostrahy, je skutečná, ne předstíraná.

„Je mi to líto,“ řekl Pimli. „Sai Earnshaw představuje v Modrém nebi typický případ postpubertálního angstu.“

„Rvete mě na kusy!“ zasténal Finli, a když se na něj Pán polekaně podíval, Finli se usmál a ukázal řady drobných ostrých zubů. „To je slavná replika z jednoho filmu, jmenoval se *Rebel bez příčiny*,“ řekl. „Hezounek Earnshaw mi připomíná Jamese Deana.“ Zamyšleně se odmlčel. „Samozřejmě bez toho úžasného zjevu.“

„Zajímavý případ,“ řekl Prentiss. „Naverbovala ho jedna filiálka Positronics, která měla jakýsi program pro vrahy. Zabil svého dozorce a

utekl. Samozřejmě jsme ho chytili. Nikdy nedělal skutečné potíže – nám ne –, ale zachovává si ten otravný přístup.“

„Ale nepřipadá vám, že by dělal potíže.“

Pimli se po něm úkosem podíval. „Ty máš pocit, že bych o něm měl něco vědět?“

„Ne, ne. Nikdy jsem vás neviděl tak nervózního jako v posledních několika týdnech. Sakra, nazývejme věci pravými jmény – tak *paranoidního*.“

„Můj děda měl jedno úsloví,“ prohodil Pimli. „„Na vajíčka dávej největší pozor, když už jsi je donesl skoro domů.‘ A teď už jsme skoro doma.“

A to byla pravda. Před sedmnácti dny, pár dnů před tím, než poslední skupina Vlků cvalem vyjela dveřmi z Výpravny, zachytily přístroje ve sklepě domu Damli první zřetelné prohnutí Paprsku Medvěd-Želva. Následně praskl Paprsek Orla a Lva. Bořitelé brzy nebudou zapotřebí. Brzy se rozpadne i předposlední Paprsek, ať už s jejich pomocí nebo bez ní. Paprsek se teď podobal vratce vybalancovanému předmětu, který se začal houpat. Brzy se rozhoupe natolik, že už nedokáže rovnováhu udržet, a pak padne. Nebo, což byl případ Paprsku, zboří se. Přestane existovat. Věž padne. Poslední Paprsek, který patří Vlku a Slonovi, možná vydrží ještě týden nebo měsíc, ale déle ne.

Takové pomyšlení by mělo Pimliho těšit, ale netěšilo. Hlavně proto, že se mu myšlenky stočily na Zelenopláštňáky. Naposledy jich projelo dveřmi do Cally asi šedesát, oddíl obvyklé velikosti, a měli by se vrátit zpět jako obvykle za sedmdesát dvě hodiny s obvyklým úlovkem callských dětí.

Jenže... nic.

Zeptal se Finliho, co si o tom myslí on.

Finli se zastavil. Vypadal ustaraně. „Myslím, že by to mohl být nějaký virus,“ řekl.

„Prosím?“

„Počítačový virus. Stalo se to u spousty počítačových přístrojů v Damli a nezapomeňte, že i když Zelenopláštňáci třeba dokážou vystrašit pár pěstitelů rýže, nejsou nic jiného než chodící počítače.“ Odmlčel se. „Nebo třeba *folken* z Cally našli způsob, jak je zabít. Překvapilo by mě, kdybych se dozvěděl, že se postavili na zadní a bojovali? Trochu ano, ale ne zase tolik. Zvláště když se objevil někdo statečný a postavil se jim do čela.“

„Třeba někdo jako pistolník?“

Finli se na něj podíval pohledem, který byl téměř pohrdavý.

Ted Brautigan a Stanley Ruiz jeli po chodníku na desetirychlostních kolech, a když velitel tábora a velitel ostrahy zvedli na pozdrav ruce, oba pozdravili stejně. Brautigan se neusmál, ale Ruiz ano, tím prázdným spokojeným úsměvem nefalšovaného duševního invalidy. Měl oči plné ospalků, zarostlé tváře a rty pokryté slinami, ale byl velmi mocným nástrojem, před tváří Boží byl, a takový muž by mohl dělat horší věci než se potloukat s Brautiganem, který se tolik změnil od té doby, co ho přitáhli zpět z krátké „dovolené“ v Connecticutu. Pimliho pobavilo, že ti dva muži nosí úplně stejné tvídové čapky – jejich kola byla také stejná –, zato ho nepobavil Finliho pohled.

„Nech toho,“ řekl Pimli.

„Čeho mám nechat, sai?“ zeptal se Finli.

„Díváš se na mě, jako bych byl malý kluk, kterému zrovna upadla zmrzlina, a nemá dost rozumu, aby si toho všiml.“

Ale Finli pohled nesklopil. Dělal to zřídka, což byla jedna z věcí, která se na něm Pimlimu líbila. „Jestli chcete, aby se lidé na vás nedívali jako na dítě, tak se tak nesmíte chovat. Už víc než tisíc let se povídá o tom, že ze Středosvěta přicházejí pistolníci, kteří všechno zachrání. A nikdy nebylo doloženo, že by je někdo viděl. Já osobně bych spíš očekával návštěvu toho vašeho Člověka Ježíše.“

„Rodové říkají –“

Finli sebou škubl, jako by ho zbolelo v hlavě. „Nezačínejte s tím, co říkají Rodové. Určitě tolik nepodceňujete mou inteligenci – ani svou. Mozek jim shnil ještě rychleji než kůže. A pokud jde o Vlky, dovoluji mi uvést jeden radikální názor: nezáleží na tom, *kde* jsou nebo co se s nimi stalo. Máme už dost paliva, abychom práci dokončili, a víc mě nezajímá.“

Velitel ostrahy chvíli zůstal stát na schodech, které vedly na verandu domu Damli. Díval se za dvěma muži na totožných kolech a zamyšleně se mračil. „Brautigan dělal velké potíže.“

„To tedy ano!“ zasmál se Pimli chmurně. „Ale jeho rebelantské časy skončily. Řekli mu, že pokud bude ještě dělat problémy, pak jeho vzácní přátelé z Connecticutu – jakýsi Robert Garfield a Carol Gerberová – zemřou. Tak si uvědomil, že i když ho spousta dalších Bořitelů považuje za učitele a některé, jako třeba ten tupohlavec, se kterým se teď projíždí, si

ho váží, tak nikoho nezajímají jeho... řekněme filosofické ideje. Už ne, pokud tomu tak vůbec někdy bylo. A když se vrátil, pohovořil jsem si s ním. Od srdce.“

To byla pro Finliho novinka. „O čem?“

„O určitých životních skutečnostech. Sai Brautigan pochopil, že na jeho jedinečných schopnostech už nezáleží tolik jako kdysi. Na to už se věci příliš pohnuly. Zbývající dva Paprsky se zboří s ním i bez něho. A on ví, že na konci nejspíš nastane... zmatek. Strach a zmatek.“ Pimli pomalu přikývl. „Brautigan tu chce být, až konec přijde, už jen proto, aby uklidnil takové, jako je Stanley Ruiz, až se nebesa otevrou. Pojď, podíváme se ještě jednou na pásky a telemetrii. Jenom pro jistotu.“

Bok po boku vyšli po širokých dřevěných schodech domu Damli.

PĚT

V přízemí čekali dva ken-toi, aby provázeli velitele tábora i velitele ostrahy. Pimli uvažoval, jak je divné, že všichni – Bořitelé i personál Algul Sienta – jim nakonec začali říkat „ničemní muži“. Protože ten výraz zavedl Brautigan. „Když mluvíš o andělech, uslyšíš třepotat jejich křídla,“ řekla by možná Prentissova milovaná maminka a Pimli se domníval, že pokud existovali v těchto posledních dnech skutečného světa skutečná človehko-zvířata, pak by kritériím vyhověli ken-toi mnohem lépe než taheeni. Kdybyste je zahlédli bez těch přízračných živých masek, mysleli byste, že jsou také taheeni, protože měli krysí hlavu. Ale narozdíl od pravých taheenů, kteří považovali lidi (kromě několika pozoruhodných výjimek, jako byl sám Pimli) za podřadnou rasu, ken-toi uctívali lidi jako božstvo. Nosili masky na znamení úcty? V tomto ohledu se nevyjadřovali, ale Pimli si to nemyslel. Spíš věřili, že se tak *stanou* lidmi – proto, když si poprvé masku nasadili (byly z živoucí tkáně, spíš rostly než se vyráběly), přijali lidské jméno, které se hodilo k jejich lidské podobě. Pimli věděl, že věří, že po Pádu nějak nahradí lidské bytosti... i když *jak* mohli takové věci věřit, bylo nad jeho chápání. Po Pádu bude nebe, to bylo jasné každému, kdo někdy četl Knihu Zjevení... ale Země?

Možná nějaká *nová* Země, ale Pimli si nebyl jist ani tím.

Dva strážci z řad ken-toi, Beeman a Trelawney, stáli na konci chodby a hlídali u schodiště, které vedlo do sklepení. Pro Pimliho byli všichni

mužští ken-toi, dokonce i ti se světlými vlasy a hubenou postavou, přízračně podobní jednomu herci ze čtyřicátých a padesátých let, Clarku Gableovi. Snad všichni měli stejně silné, smyslné rty a netopýří uši. Potom, když se člověk dostal hodně blízko, byly vidět umělé vrásky na krku a za ušima, kde se lidské masky rozdělovaly do pramínků a spojovaly se s chlupatým tělem porostlým zuby, které bylo skutečně jejich (ať už se jim to líbilo nebo ne). A pak ty oči. Obrůstala je srst, a když jste se podívali pořádně, bylo vidět, že to, co člověk původně považoval za *důlky*, byly vlastně díry v těch podivuhodných maskách z živého masa. Někdy bylo slyšet, že přímo masky dýchají, což Pimlimu připadalo přízračné a zároveň poněkud odpuzující.

„Bud’te zdraví,“ řekl Beemen.

„Bud’te zdraví,“ řekl Trelawney.

Pimli a Finli pozdravili také, všichni přiložili pěst k čelu, a potom zamířili dolů. Když se ocitli ve spodní chodbě a procházeli kolem nápisu, na kterém Stálo VŠICHNI MUSÍME PRACOVAT SPOLEČNĚ, ABYCHOM PŘEDCHÁZELI POŽÁRŮM a na dalším stálo SLÁVA KEN-TOI, řekl Finli potichu: „Jsou *strašně* divní.“

Pimli se usmál a poplácal ho po zádech. Proto měl Finliho o’Tego opravdu rád: jsou pomalu jako dvojčata, už jim to podobně i myslí.

ŠEST

Většinu sklepení domu Damli zabírala velká místnost přeplněná přístroji. Ne že by všechny fungovaly a pro některé z těch fungujících zase neměli využití (a spouště ani nerozuměli), ale byli dobře obeznámeni s pozorovacími přístroji a telemetrií, která měřila *darky*: jednotky vynaložené duševní energie. Bořitelé měli výslovně zakázáno používat svoje duševní schopnosti mimo Pracovnu a spousta z nich by to stejně nedokázala. Hodně z nich bylo jako lidé, kteří jsou tak přísně vycvičeni chodit na toaletu, že nedokážou močit bez vizuálního podnětu, který je ujistí, že ano, jsou na toaletě, a ano, můžou to pustit. Jiní, podobně jako děti, které v chození na toaletu ještě nejsou dokonale vycvičeny, nedokázali občasné psychické výrony ovládnout. Nemuselo to znamenat víc než přechodnou bolest hlavy u někoho neoblíbeného nebo převrácení lavičky na Korze, ale Pimliho muži je pečlivě sledovali a výrony, které

byly považovány za „úmyslné“, se trestaly, po prvním přestupku následoval mírný trest, u opakovaných se pak tresty rychle stupňovaly. A Pimli rád nováčky poučoval (ještě v dobách, kdy nějací nováčci přicházeli): „Nepochybujte, že váš hřích si vás najde“. Finliho vysvětlení bylo ještě prostší: *Telemetrie nelže*.

Dnes nenašli nic, jenom prchavé záblesky na displejích telemetrie. Byly bezvýznamné, jako čtyřhodinový zvukový záznam pouštění větrů a krkání u vzorku obyvatelstva. Videonahrávky a denní záznamy stráží také neprokázaly nic zajímavého.

„Spokojen, sai?“ zeptal se Finli a cosi v jeho hlase přimělo Pimliho, aby se prudce obrátil a pozorně se na něj zadíval.

„A ty?“

Finli o’Tego vzdychl. V takových chvílích si Pimli přál, aby byl Finli buď člověk, nebo aby on sám byl pravý taheen. Problémem byly ty Finliho nehybné černé oči. Vypadaly skoro jako knoflíky v obličejí hadrového panáka a prostě nebylo možné se v nich vyznat. Ledaže byste snad byli také taheen.

„Necítím se dobře už pár týdnů,“ řekl Finli nakonec. „Piju moc grafu, abych usnul, pak nějak přečkám den a štekám na lidi. Trochu za to můžu ztráta komunikačních kanálů od té doby, co odešel poslední Paprsek –“

„Víš, že to bylo nevyhnutelné –“

„Ano, jistěže to vím. Já jenom říkám, že se snažím najít racionální vysvětlení iracionálních pocitů, a to nikdy nevěští nic dobrého.“

Na vzdálené stěně byl obraz niagarských vodopádů. Některý strážce ken-toi ho obrátil vzhůru nohama. Ničemní muži považovali obracení obrázků vzhůru nohama za vrchol legrace. Pimli netušil proč. Ale nakonec, co má být? *Já si prostě odvedu tu svou zatracenou práci*, pomyslel si a pověsil niagarské vodopády správně. *Umím ji a na ničem jiném nezáleží, říkám Bohu a Člověku Ježíši díky*.

„Vždycky jsme věděli, že ke konci půjde všechno šejdrem,“ řekl Finli, „takže já si říkám, že je to tím. Tohle... však víte...“

„Ten pocit, co máš,“ doplnil bývalý Paul Prentiss. Pak se usmál a položil pravý ukazovák na kruh z levého palce a ukazováku. To bylo taheenské gesto, které znamenalo *Říkám pravdu*. „Ten *iracionální* pocit.“

„Jo. Rozhodně vím, že se na severu neobjevil Krvácející lev, ani nevěřím, že slunce chladne zevnitř. Slyšel jsem povídačky o šílenství

Červeného krále a že přišel Dan-Tete, aby zaujal jeho místo, a já můžu jenom říct, ‚Uvěřím, až to uvidím na vlastní oči‘. Totéž platí o těch skvělých novinkách o tom, jak ze západu přišel pistolník zachránit Věž, jak předpovídají staré báje a písně. Kecy, do posledního slova.“

Pimli ho poklepal po rameni. „To mě těší, že to říkáš!“

Bylo to tak. Finli o’Tego odvedl sakra dobrou práci, když zastával funkci velitele ostrahy. Jeho bezpečnostní kádr musel během let zabít půl tuctu Bořitelů – všichni to byli blázni, kterým se stýskalo a snažili se utéct – a dalším dvěma provedli lobotomii, ale Ted Brautigan byl jediný, kterému se skutečně podařilo „podlézt plot“ (tuto frázi Pimli pochytil z filmu *Stalag 17*) a kterého přivlekli zpátky, prokristapána. Ken-toi to dokázali a velitel ostrahy je vedl, ale Pimli znal pravdu: to Finli osnoval každý tah, od začátku do konce.

„Ale možná je to něco víc než jenom nervy, ty moje pocity,“ pokračoval Finli. „Věřím ale, že lidé někdy mají bona fide tušení.“ Zasmál se. „Tomu přece musím věřit, když je to tu plně věstců a tušitelů!“

„Ale žádné teleportace,“ řekl Pimli. „Je to tak?“

Teleportace patřila k takzvaným divokým schopnostem, kterých se bál všechen personál Devaru, a z dobrého důvodu. Spoušť, jakou by dokázal napáchat jeden telekinetik, by byla nezměrná. Například kdyby sem dopravil čtyři akry z vnějšího prostoru a vytvořil hurikán způsobený vakuem. Naštěstí existoval jednoduchý test, který tuto schopnost zjistil (snadno se prováděl, i když nezbytné zařízení bylo dalším pozůstatkem dědictví po Starém lidu a nikdo nevěděl, jak dlouho ještě bude fungovat), a jednoduchá procedura (také zanechaná Starým lidem) pro zkratování tak nebezpečných organických obvodů. Dr. Gangli se dokázal postarat o potenciální telekinetiky za méně než dvě minuty. „Je to tak prosté, že ve srovnání s tím vypadá vasektomie jako operace mozku,“ vyjádřil se jednou.

„Absolutně žádní zasraní telekinetici,“ prohlásil nyní Finli a zavedl Prentisse k přístrojové konzoli, která přízračně připomínala Dogan, jak si ho vizualizovala Susannah Deanová. Ukázal na dva ciferníky, označené škrabopisem Starého lidu (značky se podobaly těm, které byly na Nenalezených dveřích). Ručička na každém displeji nehybně ležela na značce 0 vlevo. Když na ně Finli chlupatým palcem poklepal, trochu poskočily a zase sklesly.

„Nevíme přesně, co ty ciferníky měly měřit,“ řekl, „ale co skutečně měří, je teleportační potenciál. Měli jsme Bořitele, kteří se tuto schopnost pokusili zakrýt, a nedokázali to. Pokud by se nám tu schovával telekinetik, Pimli z New Jersey, tyto ručičky by poskočily až na padesátku nebo i osmdesátku.“

„Tak.“ Pimli, napůl s úsměvem, napůl vážný, začal počítat na prstech. „Žádní telekinetici, žádný Krvácející lev, který by se plížil od severu, žádný pistolník. Ach, a Zelenopláštníci chytili počítačový virus. Pokud je to všechno pravda, co tě žere? Co tě svědí?“

„Asi konec, který se blíží.“ Finli ztěžka vzdychl. „Každopádně dnes večer zdvojnásobím hlídky na strážních věžích a počty humáků kolem plotu.“

„Protože tě něco svědí.“ Pousmál se Pimli.

„Svědí, jo.“ Finli se neusmíval. Jeho ostré zoubky zůstaly schovány v lesklém hnědém čenichu.

Pimli ho poplácával po rameni. „Jdeme, podíváme se do Pracovny. Možná až uvidíš Bořitele, jak jsou v plné práci, uklidní tě to.“

„Snad ano,“ připustil Finli, ale stále se neusmál.

Pimli řekl jemně: „Nic se neděje, Finli.“

„To předpokládám.“ Taheen se nedůvěřivě rozhlédl po přístrojích a potom pohlédl na Beemana a Trelawneye, ničemné muže, kteří uctivě čekali u dveří, až dva hlavouni dokončí poradu. „To předpokládám.“ Jenomže v hloubi srdce tomu nevěřil. Jediné, čemu z hloubi srdce věřil, bylo, že v Algul Sientu nezbyli žádní telekinetici.

Telemetrie nelže.

SEDM

Beeman a Trelawney je provázeli celou sklepní chodbou až k výtahu pro zaměstnance, který byl také obložený zakuřovaným dubem. Na stěně kabiny visel hasicí přístroj a další nápis, který *folken* z Devaru připomínal, že musejí spolupracovat, aby předcházeli požárům.

Také byl obrácený vzhůru nohama.

Pimliho oči se setkaly s Finliho pohledem. Pán byl přesvědčen, že v pohledu svého šéfa ostrahy zahlédl pobavení, ale samozřejmě to, co viděl, mohl být jenom jeho vlastní smysl pro humor, který se odrážel jako v

zrcadle. Finli beze slova sundal nápis a obrátil ho správně. Ani jeden nekomentoval výtahové zařízení, které bylo hlasité a dýchavičné. Ani to, jak se kabina v šachtě otřásala. Pokud by uvázli, bez problémů by se dostali ven stropním poklopem, dokonce i mírně obézní (nu... *dost* obézní) Prentiss. Dům Damli nebyl žádný mrakodrap a nablízku se nacházeli pomocníci v hojném počtu.

Dojeli do třetího podlaží, kde byl na zavřených dveřích výtahu nápis tentokrát otočený správně. Stálo na něm **POUZE ZAMĚSTNANCI a LASKAVĚ POUŽIJTE KLÍČ a IHNEJ SJEĎTE DOLŮ, POKUD JSTE DO TOHOTO PODLAŽÍ PŘIJELI OMYLEM. NEBUDETE TRESTÁNI, POKUD SE IHNEJ OHLÁSÍTE.**

Když Finli vytahoval klíč-kartu, prohodil s nedbalostí, která mohla být předstíraná (Bůh *zatrať* ty jeho nečitelné černé oči): „Neozval se vám sai Sayre?“

„Ne,“ odsekl Pimli (trochu nabroušeně), „a ani to vlastně nečekám. Jsme odříznutí schválně, úmyslně nás izolují v poušti jako ty vědce v Manhattanském projektu ve čtyřicátých letech. Když jsem ho viděl naposledy, říkal, že možná... no, že ho vidím naposledy.“

„Uvolněte se,“ řekl Finli. „Jen jsem se ptal.“ Projel klíčem-kartou zdířku a dveře výtahu se s bezmála pekelným zaskřípáním rozevřely.

OSM

Pracovna se nacházela v domě Damli a byla to dlouhá místnost s vysokým stropem. Stěny měla obloženy zakuřovaným dubem a strop tvořila ve výšce třetího podlaží skleněná střecha, která umožňovala algulskému tvrdě vybojovanému slunci proudit dovnitř. Na balkóně naproti dveřím, kterými vstoupili Prentiss a Tego, stála podivná trojice složená z taheena s havraní hlavou, jenž se jmenoval Jakli, dále technika ken-toi, který se jmenoval Conroy, a dvou humáckých strážných, na jejichž jména si Pimli nemohl v této chvíli vzpomenout. Styky taheenů, ken-toi a humácků v pracovní době byly přísně zdvořilé – někdy nabroušené –, ale nikdo by nečekal, že se budou scházet i mimo práci. Ale pokud šlo o sdružování, tento balkón byl pro nějaké „družení“ zakázanou oblastí. Bořitelé pod nimi nebyli ani zvířata v zoo, ani exotické ryby v akváriu. Pimli (i Finli o’Tego) to personálu neustále zdůrazňovali. Velitel

Algul Sienta musel za celé ty předchozí roky nechat udělat lobotomii jenom jednomu zaměstnanci, naprostému idiotovi z řad lidských strážných. Jmenoval se David Burke a cosi házel – byly to slupky od buráků? – na Bořitelé pod sebou. Když si Burke uvědomil, že velitel to s tou lobotomií myslí vážně, žadonil o druhou šanci, sliboval, že už nikdy něco tak hloupého a ponižujícího neudělá. Pimli mu nevěnoval pozornost. Spatřil možnost, jak dát příklad, který bude výstrahou celé roky, možná desetiletí, a nemínil ji pustit. V těchto dnech bylo možno vidět už skutečného idiota pana Burkeho, jak se prochází po Korzu nebo kolem plotu s ústy otevřenými a nepřítomným pohledem – *Vždyť skoro vím, kdo jsem, skoro si vzpomínám, co jsem provedl, že jsem takhle skončil*, říkaly ty oči. Byl živoucím odstrašujícím příkladem toho, co se prostě nedělá, když se ocitnete v přítomnosti pracujících Bořitelů. Žádný předpis však personálu výslovně nezakazoval chodit sem nahoru, takže to čas od času dělali všichni.

Protože to bylo osvěžující.

Především blízkost pracujících Bořitelů způsobovala, že mluvit bylo zbytečné. Jakmile jste procházeli chodbou ve třetím podlaží, ať už z kterékoli strany, z kterékoli výtahu, obklopilo vás ovzduší „dobré mysli“, a když jste otevřeli dveře vedoucí na balkón, ta dobrá mysl vám rozkvetla v hlavě a otevřela všemožné dveře vnímání. Pimliho nejednou napadlo, že Aldous Huxley by tady úplně šlel. Občas někdo zjistil, že jeho paty opouštějí podlahu a že se nadnáší. Věci v kapsách měly tendenci stoupat a vznášet se ve vzduchu. Situace, které byly do té chvíle zapeklité, se jakoby samy vyřešily, jakmile jste na ně pomysleli. Pokud jste něco zapomněli, například na schůzku v pět hodin nebo švagrovo prostřední jméno, přesně tady jste si na to mohli vzpomenout. A i když jste si uvědomovali, jak je to, co jste zapomněli, důležité, nedělali jste si starosti. *Folken* odcházeli z balkónu s úsměvem na rtech, i když sem přišli v mizerné náladě (mizerná nálada byl vůbec výtečný důvod k návštěvě balkónu). Jako by z Bořitelů dole neustále stoupal nějaký rajský plyn, neviditelný pro zrak a neměřitelný ani tou nejsložitější telemetrií.

Naše dvojice pozdravila trojici na druhé straně, potom přistoupila k dlouhému dubovému zábradlí a pohlédla dolů. Spodní místnost vypadala jako prostorná knihovna v nějakém bohatě dotovaném pánském klubu v Londýně. Měkce svítící lampy, mnohé s pravými stínítky od Tiffanyho,

stály na malých stolcích nebo svítily na stěnách (samozřejmě obložených zakuřovaným dubem). Koberečky byly ty nejvybranější turecké. Na jedné stěně visel obraz od Matisse, na jiné od Rembrandta... a na třetí byla *Mona Lisa*. Ta opravdová, narozdíl od napodobeniny visící v Louvrů na klíčové Zemi. Před ní stál nějaký muž se založenýma rukama. Shora vypadal, jako by obraz studoval – snažil se rozluštit slavný tajemný úsměv – ale Pimli věděl svoje. Muži a ženy, kteří drželi časopisy, vypadali, jako by četli, ale kdybyste byli přímo dole, viděli byste, že jenom nepřítomně hledí přes svoje *McCally* a *Harper*y, nebo civí mírně stranou. Jakási jedenácti – nebo dvanáctiletá dívka v překrásných pruhovaných letních šatech, které by v dětském butiku na Rodeo Drive stály šestnáct set dolarů, seděla před domečkem pro panenky postaveným na krbu, ale Pimli věděl, že té nádherné replice domu Damli nevěnuje žádnou pozornost.

Bylo jich tam dole třiatřicet. Celkem třiatřicet. V osm hodin, hodinu poté, co se vypne umělé slunce, nastoupí dalších třiatřicet odpočatých Bořitelů. Jenom jeden chlapík – jediný – sem chodil a odcházel, jak se mu zachtělo. Chlapík, který podlezl dráty a nezaplátil za to vůbec nic... kromě toho, že ho přivedli zpátky, což byl pro tohoto muže dostatečný trest.

Jako by ho ta myšlenka přivolala, dveře na konci místnosti se otevřely a dovnitř tiše vklouzl Ted Brautigan. Stále měl nasazenou tvídovou jezdeckou čepici. Daneeka Rostovová vzhledla od domečku pro panenky a usmála se na něj. Brautigan na ni oplátkou mrkl. Pimli dloubl do Finliho loktem.

Finlí: (*Vidím ho.*)

Ale nejen že ho viděli. *Cítily ho.* V okamžiku, kdy Brautigan vešel do místnosti, všichni na balkóně – a což bylo mnohem důležitější, všichni v podlaží – ucítily, jak se hladina energie zvýšila. Pořád ještě úplně nevěděli, co v Brautiganovi mají, a testovací přístroje jim v tomto ohledu nepomohly (ten starý pes osobně několik přístrojů nadobro odrovnal, a schválně, tím si byl velitel jist). Kdyby existovali další takoví, ničemní muži by při svých honech na talenty nikoho nenašli (hony byly v tuto chvíli odloženy, získali už všechny talenty, které k dokončení práce potřebovali). Jedna věc vypadala přece jen jasná, a to Brautiganova schopnost být facilitátorem; jeho duševní schopnosti nedávaly sílu jen jemu, ale dokázal zlepšit schopnosti ostatních už jen tím, že byl poblíž.

Finliho myšlenky, obvykle nečitelné dokonce i pro Bořitele, teď svítily Pimlimu v hlavě jako neony.

Finli: *(Je neobyčejný.)*

Pimli: *(A pokud víme, jedinečný. Viděl jsi to?)*

Obraz: Oči, které se rozšiřují a zase smršťují, zas a znovu.

Finli: *(Ano. VÍŠ, co to způsobuje?)*

Pimli: *(Vůbec ne. Nezajímá mě to, drahý Finli, nezajímáme to. Ten děda)*

Obraz: Starší voříšek s kuličkami lopuchu v zapištěné srsti, kulhá na třech nohou.

(skoro dokončil svou práci, skoro je čas.)

Obraz: Pistole, beretta, jakou nosí lidské strážce, u spánku starého voříška.

Tři patra pod nimi předmět jejich rozhovoru zvedl noviny (noviny byly už všechny staré, stejně jako Brautigan, dávno zastaralé), posadil se do kožené polstrované klubovky tak prostorné, že ho skoro spolkla, a zdálo se, že se začel.

Pimli cítil, jak kolem nich a skrz ně proudí zesílená duševní síla, až do nebe a dál, stoupá k Paprsku, který se táhl přímo nad Algulem, a opírá se do něho, uštipuje z něj, nahlodává ho a nelítostně rozmělnuje jeho strukturu. Vyžírání do toho kouzla díry. Trpělivě pracuje na tom, aby vyhlodala Medvědovi oči. Aby Želvě praskl krunýř. Aby se zbořil Paprsek, který vede od Šardika k Maturinovi. Aby skácel Temnou věž, která stála mezi nimi.

Pimli se otočil ke svému společníkovi a nijak ho nepřekvapilo, když uviděl v Tegově lasiččím obličejí ostré zoubky. Konečně se usmívá! Nepřekvapilo ho ani, když si uvědomil, že se v těch černých očích vyzná. Taheen za běžných okolností dokázal vysílat a přijímat velmi jednoduché mentální vzkazy, ale nebyl čitelný. Ale tady se všechno změnilo. Tady –

– Tady byl Finli o’Tego v klidu. Jeho starosti

(svěděníčko)

zmizely. Aspoň pro tuto chvíli.

Pimli vyslal k Finlimu řadu jasných obrazů: láhev šampaňského, která se rozbíjí o příď lodi. Stovky placatých černých čepic letí jásavě do vzduchu. Žerď vlajky se zapichuje na Mount Everestu. Rozesmátý pár

utíká z kostela, hlavy skloněné před přívaly házené rýže. Planeta – Země – náhle svítí oslnivým svitem.

Obrazy, které říkaly totéž.

„Ano,“ řekl Finli a Pimli se divil, jak si mohl někdy myslet, že se v těch očích nevyzná. „Ano, opravdu. Úspěch po rušném dni.“

Ani jeden z nich se v té chvíli nedíval dolů. Kdyby to udělali, viděli by, že Ted Brautigan – starý pes, ano, a unavený, ale možná že ne *tolik* unavený, jak by někteří mysleli – se dívá na ně nahoru.

S nádechem úsměvu na tváři.

DEVĚT

Venku tu nikdy nepršelo, aspoň Pimli to nepamatoval, ale někdy zdejší podsvětlní noční temnotou duněly hromy suchých bouří. Většina osazenstva Devar-Toi se naučila při těch kanonádách spát, ale Pimli se často budil, srdce až v krku, a napůl bezvědomým mozkiem mu běžel otčenáš jako kruh roztočené červené stuhy.

Při hovoru s Finlim toho dne použil pán Algul Sienta výraz *svěděníčko* se stydlivým úsměvem, a jakpak ne? Byl to dětský výraz jako *pacičky* nebo *kasička*. Když teď ležel v posteli a domě Shapleigh (pro Bořitele Kadibudka), daleko od domu Damli na druhé straně Korza, vzpomněl si Pimli na ten pocit – tu neochvějnou *jistotu* –, že všechno bude v pořádku. Úspěch zajištěn, je to jen otázka času. Na tom balkóně to Finli cítil stejně, ale Pimliho napadlo, jestli se jeho šéf ostrahy také převaluje v posteli jako Pimli a přemýšlí, jak snadno se dá jeden zmást, když je poblíž pracujících Bořitelů. Protože, chápete, vysílají ten rajský plyn. Tu úžasnou vibraci.

A dejme tomu... čistě *hypoteticky*... co když ten pocit opravdu někdo vysílá? Směřuje ho na nějakou ukolébavku? *Jdi spát, Pimli, jdi spát, Finli, běžte spát, milé děti...*

Směšná představa, naprosto paranoidní. Přesto, když odněkud od jihovýchodu, snad – rozhodně od Fediku a Diskordie – zarachotil hrom –, Pimli Prentiss se posadil a rozsvítil noční lampičku.

Finli mluvil o tom, že dnes v noci zdvojí stráž, jak na věžích, tak u plotů. Zítra by je mohl ztrojnásobit. Jen pro jistotu. A taky proto, že propadat uspokojení tak blízko konce by bylo moc zlé, opravdu.

Pimli vstal, vysoký muž s chlupatým vystouplým břichem, teď jen v modrých pyžamových kalhotách. Vymočil se, pak poklekl před přiklopenou toaletou, sepnul ruce a modlil se, dokud nebyl ospalý. Modlil se, aby dobře vykonával svou povinnost. Modlil se, aby postřehl potíže dřív, než ho potíže zaskočí. Modlil se za svou maminku, stejně jako se Jim Jones modlil za tu svou a přitom sledoval, jak se fronta posunuje ke kádi s otrávenou šťávou. Modlil se, dokud hromobití nezesláblo do stařeckého mumlání, pak se vrátil do postele, už zase klidný. Jeho poslední myšlenka, než usnul, patřila ztrojení stráží, zařídí to hned ráno, a bude to první myšlenka, se kterou se probudí do místnosti zalité umělým sluncem. Protože o vajíčka je nutno se starat, když už jste skoro doma.

Kapitola VII

Ka-šum

JEDNA

Mezi pistolníky se vkradl smutný a divný pocit, když Brautigan s přáteli odešel, ale nejdřív o něm nikdo nemluvil. Každý si myslel, že ta melancholie postihla jen jeho samotného. Roland, u něhož se by dalo očekávat, že ten pocit pozná (ka-šum, tak by ho nazval Cort), ho připisoval spíše obavám z následujícího dne a ještě spíš otupující atmosféře Hromové tišiny, kde bylo ve dne šero a v noci černočerná tma.

Rozhodně měli co na práci, když je Brautigan, Earnshaw a Sheemie Ruiz, ten přítel z Rolandova mládí, opustili. (Susannah i Eddie byli v pokušení si s pistolníkem o Sheemiem povídat, ale Roland je odbyl. Jake, který se uměl dotýkat jiných myslí, to ani nezkoušel. Rolandovi se o starých časech nechtělo znovu hovořit, aspoň prozatím.) Po úbočí Steek-Tete vedla dolů stezka a u ní našli jeskyni, o které jim starý muž vyprávěl, skrývala se za důmyslným štítem z kamenů a pouštních zaprášených keřů. Tato jeskyně byla mnohem větší než ta nahoře, s benzínovými lampami zavěšenými na kolících, které byly zatlučeny do skalních stěn. Jake a Eddie rozsvítili dvě po každé straně a pak všichni čtyři mlčky zkoumali, co jeskyně skrývá.

První, čeho si Roland všiml, byly spací pytle: čtyři, seřazené u stěny nalevo, každý ohleduplně rozložený na nafukovací matraci. Na visačkách na pytlích stálo MAJETEK ARMÁDY USA. Vedle posledního byla pátá nafukovací matrace pokrytá vrstvou ručníků. *Čekali čtyři lidi a jedno zvíře, pomyslel si pistolník. Tušení, nebo nás nějak sledovali? A záleží na tom?*

Na jednom barelu, označeném **NEBEZPEČÍ! MUNICE!** ležel jakýsi předmět zabalený do plastu. Eddie odstranil ochranný obal a objevil stroj s cívkami. Jedna cívka byla plná. Roland nerozluštil ani kousek jediného

slova, které bylo vpředu na mluvicím stroji napsáno, a požádal Susannah, aby ho přečetla.

„Wollensak,“ řekla. „Německá společnost. V tomhle oboru jsou nejlepší.“

„Už ne, zlatíčko,“ zavolal Eddie. „Za mých časů jsme věčně vykřikovali ‚Sony! Ti jedou!‘ Ti umějí vyrobit magneták, co si ho připeš na opasek. Jmenuje se walkman. Vsadím se, že tenhle dinosaurus váží deset kilo. S baterkama ještě víc.“

Susannah zkoumala neoznačené krabičky s pásky, které ležely vedle Wollensaku. Byly tři. „Nemůžu se dočkat, až si poslechnu, co je na nich,“ řekla.

„Možná až zhasne denní světlo,“ rozhodl Roland. „Zatím se podíváme, co tu ještě máme.“

„Rolande?“ ozval se Jake.

Pistolník se k němu otočil. Chlapec měl ve tváři něco, nad čím Roland téměř zjhl. Při pohledu na Jakea pistolník sice nezkrásněl, ale zdálo se, že jeho rysy získávají výraz, který jindy nemívaly. Susannah napadlo, že je to láskyplný pohled. Možná i s nádechem naděje v budoucnost.

„Co je, Jakeu?“

„Vím, že budeme bojovat –“

„Příští týden se s námi dívejte na *Návrat do O.K. Corralu*, v hlavní roli Van Heflin a Lee Van Cleef,“ zamumlal Eddie a šel dozadu do jeskyně. Stál tam mnohem větší předmět, který byl zakrytý jakousi prošívanou dekou.

„– ale kdy?“ pokračoval Jake. „Bude to zítra?“

„Možná,“ odpověděl Roland. „Myslím, že pozítří je pravděpodobnější.“

„Mám hrozný pocit,“ řekl Jake. „Ne že bych se přímo bál –“

„Myslíš, že nás porazí, zlato?“ zeptala se Susannah. Položila ruku Jakeovi do zátylku a podívala se mu do tváře. Naučila se respektovat jeho pocity. Někdy ji napadlo, nakolik se na tom, jaký dnes byl, podílel ten tvor, kterému čelil, než se sem dostal: ten přízrak v domě na Dutch Hill. To nebyl žádný robot, žádná zrezivělá mechanická hračka. Dveřník byl skutečný pozůstatek *Primu*. „Většíš něco? Je to tak?“

„To ani ne,“ váhal Jake. „Nevím, co to je. Něco podobného jsem cítil jenom jednou, a to bylo tehdy těsně předtím, než...“

„Než co?“ zeptala se Susannah, ale než stačil Jake odpovědět, přerušil je Eddie. Roland byl rád. *Těsně předtím, než jsem spadl.* Tak by Jake dokončil. *Těsně předtím, než mě Roland nechal spadnout.*

„Kristova noho! Pojd'te sem, chlapi! Tohle musíte vidět!“

Eddie stáhl pokrývku a odhalil motorizované vozidlo, které vypadalo jako kříženec mezi terénním autem a obří tříkolkou. Veškeré ovládání bylo na řídítkách. A do jednoduché palubní desky byla zastrčena hrací karta. Roland věděl, co to je, ještě než ji Eddie dvěma prsty vytáhl a otočil. Na kartě byl obraz ženy s šálem přes hlavu a s kolovratem. Byla to Paní stínů.

„Vypadá to, že ti tu náš kámoš Ted nechal vozítko, zlato,“ řekl Eddie.

Susannah se co nejrychleji připlazila. Ted zvedla paže. „Vysad' mě! Vysad' mě, Eddie!“

Udělal to, a když se ocitla v sedle a chytila se řídítek jako otěží, zdálo se, že je to vozítko pro ni stvořeno. Susannah zmáčkla červený knoflík a motor ožil, ale hučel tak potichu, že ho sotva bylo slyšet. Elektřina, žádný benzín, tím si byl Eddie jist. Jako golfový vozík, ale asi mnohem rychlejší.

Susannah se k nim otočila s úsměvem od ucha k uchu. Pohládila tmavě hnědou karosérii trojkolky. „Říkejte mi Paní Kentauřice! Něco takového jsem hledala celý život, ale tohle mě teda ani ve snu nenapadlo!“

Nikdo z nich si nevšiml polekaného výrazu na Rolandově tváři. Sklonil se, aby zvedl kartu, kterou Eddie upustil, takže to ani nebylo možné.

Ano, byla to ona – Paní stínů. Vypadalo to, že se pod šálem lživě usmívá a zároveň pláče. Když tu kartu viděl naposledy, držel ji v ruce muž, který se občas představoval jako Walter, jindy Flagg.

Nemáš ponětí, jak blízko u Věže ted' stojíš, říkal tehdy. Kolem tvé hlavy se otáčejí světy.

A nyní si uvědomil, co je zač ten pocit, který se mezi ně vkradl: žádná starost nebo únava, ale ka-šum. Ten výraz vyjadřující žal nebylo možno přeložit, ale znamenal předtuchu, že se blíží konec jednoho ka-tet.

Walter o'Dim, jeho dávný nepřítel, byl mrtev. Roland to věděl, jakmile spatřil tvář Paní stínů. Brzy zemře také jeden z jeho lidí, pravděpodobně v nadcházející bitvě, která má zlomit moc Devar-Toi. A váhy, které se dočasně přiklonily na jejich stranu, se znovu vyrovnají.

Rolandovi vůbec nepřišlo na mysl, že by to mohl být on, kdo zemře.

DVĚ

Na vozidle, které Eddie okamžitě překřtil na „Suziinu terénní tříkolku“, byly tři značky. Jedna byla Honda, druhá Takuro (jako u onoho velmi oblíbeného dovozového vozidla z doby před superchřípkou, Takuro Spirit), třetí North Central Positronics. A ještě čtvrtá: ARMÁDA USA, jako na spacích pytlích.

Susannah se nechtělo dolů, ale nakonec slezla. Bůh věděl, že tu byla ještě spousta věcí k vidění. Jeskyně byla účinná pokladnice. Její zužující se hrdlo bylo plné zásob potravin (většinou v prášku, takže nebudou tak chutné jako Nigelovy bašty, ale aspoň poskytnou výživu), balené vody, nápojů v plechovkách (spousta koly a Nozz-A-Ly, ale žádný alkohol), a slibovaný plynový vaříč. Byly tam také bedny se zbraněmi. Některé bedny měly označení ARMÁDA USA, ale rozhodně ne všechny.

V tu chvíli se vynořilo to nejzákladnější, co v nich bylo: osnovná nit, jak by řekl Cort. Schopnosti a instinkty, které v nich mohly dřímat nepoznány celý život, jenom se občas chvíli přealovat a tím je dostávat do potíží, jenže Roland je úmyslně probudil... vyoplal... a vybrousil jim zuby do smrtelného ostří.

Stěží prohodili sem tam nějaké slovo, když Roland vytáhl z torby široké páčidlo a odtrhl víka u beden. Susannah zapoměla na Cestovní tříkolku, na kterou čekala celý život. Eddie zapomněl dělat vtipy. Roland zapomněl na své tušení. Všechny zcela zaujaly zbraně, které tu byly pro ně uloženy, a nebyl tu jediný kousek, kterému by okamžitě nebo po chvíli zkoumání neporozuměli.

Byla tam bedna s puškami AR-15, hlavně namazané, palební mechanismus vonící banánovým olejem. Eddie si všiml přidaných několikapoložkových přepínačů a podíval se do bedny vedle pušek. Uvnitř, pod plastem také v olejovém obalu, ležely kovové válce. Vypadaly jako ty, které měli na automatech gangsteři ve filmech jako *Bílý žár*, jenomže tyto byly větší. Eddie zvedl jednu pušku, obrátil ji a našel přesně to, co čekal: konverzní úchytku, s jejíž pomocí se nasadí válce na pušky a promění je v rychlopalné kombajny. Kolik ran na válec? Stovka? Sto dvacet pět? Dost na to, aby sejmuli celou rotu mužů, to bylo jisté.

Byla tam krabice s čímsi, co vypadalo jako raketové náboje, na každém byl šablonový nápis STS. Ve vedlejší stojanu, opřené o stěnu jeskyně,

stálo půl tuctu ručních raketometů. Roland ukázal na atomový symbol, který nesly, a zavrtěl hlavou. Nechtěl, aby stříleli ze zbraní, které by uvolňovaly potenciálně smrtící radiaci, přestože byly mocné. Chtěl Bořitele zabít, pokud jim jinak nedokážou zabránit v dalším narušování Paprsku, ale teprve když nebude jiná možnost.

Po stranách kovového koše s plynovými maskami (Jakeovi připadaly hrůzné, jako uřezané hlavy divných brouků) stály dvě bedny s ručními zbraněmi: automatickými pistolemi s krátkou hlavní a se slovem COYOTE vyraženým do pažby a těžké automaty, které se jmenovaly Cobra Stars. Jakea přitahovaly obě zbraně (po pravdě řečeno jeho srdce přitahovaly *všechny* zbraně), ale vzal si jednu Stars, protože mu trochu připomínala pistoli, o kterou přišel. Zásobník se strkal do pažby a obsahoval patnáct nebo šestnáct nábojů. To nemusel počítat, stačilo se mu *podívat a vědět*.

„Hele,“ ozvala se Susannah. Vrátila se k ústí jeskyně. „Pojďte se podívat na tohle. Zlé Tonky.“

„Podívej se na víko bedny,“ řekl Jake, když se k ní připojili. Susannah ho totiž odložila stranou. Jake ho zvedl a obdivně zkoumal. Byl na něm obličej usměvavého chlapce s jizvou ve tvaru blesku na čele. Měl kulaté brýle a v ruce třímал jakýsi klacík, který vypadal jako kouzelnická hůlka, a ukazoval s ní na vnášející se Zlou Tonku. Pod obrázkem byl šablonový nápis:

**Majetek 449. eskadry
„Zlá Tonka“ 24 kusů**

Model Harry Potter

Sériové č. 465-17-CC NDJKR

**„Dejte si pozor na 449!“
Vyrážíme vám „Zmijozel“ z těla!**

V bedně ležely dva tucty Zlých Tonek, zabalených jako vajíčka v hnízdech z plastové vlny. Nikdo z Rolandovy skupiny neměl možnost při bitvě s Vlky pořádně si některou nevybuchlou prohlédnout, ale teď měli dost času, aby ukojili svoje nejpřirozenější zájmy a zvědavost. Každý vzal

jednu Zlou Tonku do ruky. Byly velké asi jako tenisový míč, ale mnohem těžší. Povrch měly mřížkované, takže připomínaly glóby s vyznačenými zeměpisnými šířkami a délkami. I když vypadaly jako ocelové, na povrchu nepatrně pružily, jako velmi tvrdá guma.

Každá Zlá Tonka měla identifikační štítek a vedle něj knoflík. „Tím se probudí,“ zamumlal Eddie a Jake přikývl. Na oblém povrchu byla také malá prohlubenina, kam akorát zapadl prst. Jake ji zmáčkl bez nejmenších obav, že vybuchne nebo že třeba vyjede miniaturní motorová pilka a uřízne mu prsty. Knoflíkem na dně prohlubeniny se aktivovalo programování. Nevěděl, jak to ví, prostě to věděl.

Zaoblený díl pláště Zlé Tonky se s tichým zabzučením odsunul. Pod ním se skrývaly čtyři kontrolky, tři nesvítily a jedna pomalu blikala jantarovým světlem. Bylo v ní sedm okének, která teď ukazovala **0 00 00 00**. Pod každou nulou byl knoflík tak maličký, že by bylo zapotřebí něco jako narovnaná kancelářská svorka, aby bylo možné ho zmáčknout. „Velikosti komářího zadku,“ jak později bručel Eddie, když se snažil programovat. Napravo od okének byly další dva knoflíky, tyto byly označeny **N a Č**.

Jake to ukázal Rolandovi. „Tenhle znamená NASTAVIT a ten druhý ČEKAT. Co myslíš ty? Podle mě je to tak.“

NASTAVIT... A ČEKAT.

„Tohle všechno nám tady nechal Ted a jeho dva kámoši?“ zeptala se Susannah.

Roland si vůbec nemyslel, že záleží na tom, kdo to zde nechal – bylo to tu a to stačilo –, ale přikývl.

„Jak to? A kde to sehnali?“

Roland nevěděl. Věděl však, že jeskyně je ma'sun – válečný fond. Dole byli muži, kteří válčili proti Věži, již dle dávné přísahy chránil rod Eldů. Roland a jeho tet provedou překvapivý útok a těmito nástroji budou rozdávat rány dál a dál, dokud jejich nepřátelé nezůstanou ležet se špičkami bot k nebi.

Nebo dokud tak nezůstanou ležet sami.

„Možná to vysvětluje na některém pásku, který nám tu nechal,“ řekl Jake.

Zajistil svůj nový automat Cobra a zastrčil ho do kabely ke zbývajícím orizám. Susannah si také posloužila toutéž značkou, ale nejdřív ji protočila několikrát na prstu jako Annie Oakleyová.

„Možná ano,“ usmála se na Jakea. Bylo to už dávno, co se cítila tělesně tak dobře. Tak *netěhotně*. Přesto byla ustaraná. Nebo to snad bylo srdce.

Eddie zvedl kus látky, který byl smotán do roličky a svázán třemi kroucenými provazy. „Ten Ted říkal, že nám nechá mapu toho vězeňského tábora. Vsadím se, že je to ono. Chce se podívat ještě někdo kromě mě?“

Chtěli všichni. Jake pomohl Eddiemu mapu roztáhnout. Brautigan je upozorňoval, že je schematická, a to rozhodně byla: pouhá řada kroužků a čtverečků. Susannah si všimla jména městečka – Rájov – a znovu si vzpomněla na Raye Bradburyho. Jakea pobavila kompasová směrovka, u které tvůrce mapy přidal vedle písmena *S* otazník.

Zatímco studovali spěšně načrtnutý kartografický výtvar, v šeru venku zaznělo dlouhé, kolísavé volání. Eddie, Susannah a Jake se nervózně rozhlédli. Ochu zvedl hlavu z tlapek, potichu, krátce zavrčel, pak si znovu hlavu položil a vypadal, že usne: *Jdi někam, neruš, jsem tu se svými lidmi a hlídku nedržím.*

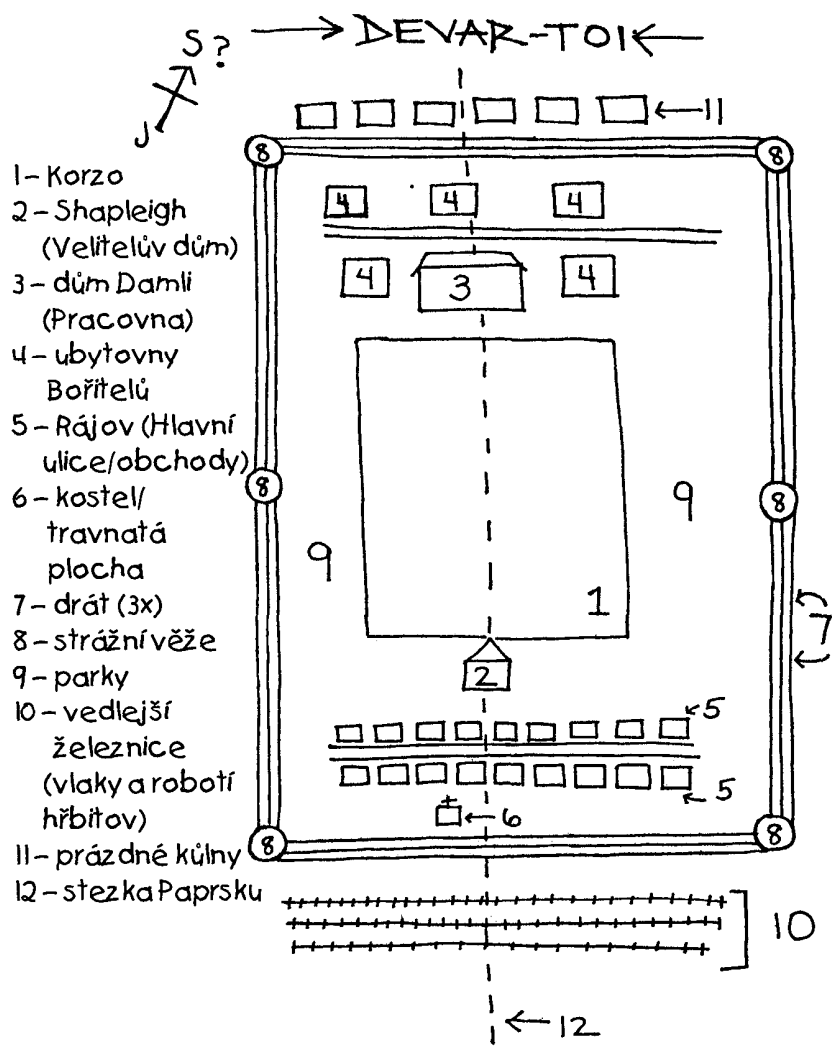
„Co to je?“ zeptal se Eddie. „Kojot? Šakal?“

„Nějaký druh pouštního psa,“ souhlasil Roland roztržitě. Dřepěl (což znamenalo, že kyčel tolik nebolí, aspoň v této chvíli) a pažemi si objímal holeně. Nespouštěl oči z kroužků a čtverečků nakreslených na látce. „Ken-toi-tete.“

„To je jako Dan-Tete?“ zeptal se Jake.

Roland si ho nevsímal. Sebral mapu a odešel s ní z jeskyně, ani se neohlédl. Ostatní se po sobě podívali a pak se vydali za ním, a přitom si omotali deky kolem těla jako pléd.

TŘI

Roland se vrátil na místo, kudy je přivedl Sheemie (s malou pomocí svých přátel). Tentokrát si pistolník dalekohled vzal a dlouho, hodně dlouho se díval dolů do Modrého nebe. Kdesi za nimi znovu zavyl pouštní pes, znělo to v tom šeru osaměle.

A to šero houstlo, pomyslel si Jake. Oči se přizpůsobovaly ubývajícímú dni, ale ten oslňující sluneční reflektor vypadal naopak silnější. Byl si docela jist, že ten zdejší stroj na slunce buď jede na plný výkon, nebo zhasne, nic mezi tím. Možná ho dokonce nechávali svítit celou noc, ale o tom Jake pochyboval. Lidský nervový systém byl nastavený na pravidelné střídání tmy a dne, to se učili v přírodovědě. Dá se vydržet i dlouhé období, kdy mnoho světla není – lidé v polárních krajích to dělají každý rok –, ale může vám to nadělat v hlavě pěknou paseku. Jake si nemyslel, že mládenci, kteří to tam dole mají na povel, by chtěli svým Bořitelům plést hlavu, pokud se tomu mohli vyhnout. Také by si chtěli šetřit svoje „slunce“ co nejdéle – všechno zde bylo staré a k závadám docházelo často.

Nakonec Roland předal dalekohled Susannah. „Podívej se zvlášť na budovy po stranách toho travnatého obdélníku.“ Rozbalil mapu jako postava na jevišti, která se chystá číst ze svitku, na okamžik se na ni díval a pak řekl: „Na mapě mají čísla 2 a 3.“

Susannah si je pečlivě prohlížela. Budova označená dvojkou, dům velitele tábora, byla malá ve stylu Cape Cod, natřená ostře modrou barvou s bílým lemováním. Matka by to asi nazvala domem jako z pohádky, kvůli těm veselým barvám a perníkovým vroubkům kolem okapů.

Dům Damli byl mnohem větší, a zatímco se dívala, uviděla vycházet a vcházet několik lidí. Někteří vypadali bezstarostně jako civilisté. Jiní vypadali mnohem víc – hm, řekněme ostražitě. A viděla dva nebo tři klopýtat pod mohutným nákladem. Podala dalekohled Eddiemu a zeptala se ho, jestli to jsou Roderickovy děti.

„Myslím, že ano,“ řekl, „ale nemůžu si být úplně –“

„Nevšímejte si Rodů,“ přerušil je Roland, „teď ne. Co si myslíš o těch dvou domech, Susannah?“

„No,“ začala opatrně (ve skutečnosti neměla tušení, co od ní chce slyšet), „jsou oba skvěle udržované, zvlášť ve srovnání s některými

padajícími barabiznami, které jsme viděli cestou sem. Ten dům Damli je zvlášť pěkný. Je ve stylu, kterému říkáme královna Anna, a –“

„A jsou ze dřeva, co myslíš, nebo tak mají jenom vypadat? Zvlášť by mě zajímal ten, kterému říkají Damli.“

Susannah k němu stočila dalekohled, pak ho podala zase Eddiemu. Podíval se, pak ho předal Jakeovi. Zatímco se Jake díval, ozvalo se slyšitelné cvaknutí, které k nim dolehlo přes celé míle... a ten pohádkový sluneční paprsek, jenž zaléval Devar-Toi jako reflektor, zhasl, takže se ocitli v hustém fialovém šeru, které brzy přejde do naprosté a dokonalé tmy.

Pouštní pes znovu zavyl a Jakeovi naskočila na pažích husí kůže. Vytí stoupalo... stoupalo... a najednou jako když utne, jen zdušené vyjeknutí. Znělo jako poslední překvapený výkřik a Jake nepochyboval, že pouštní pes je mrtev. Něco se za zvířetem plížilo, a když ten velký lustr zhasl...

Ale dole svítla světla, jak viděl: dvojitá bílá řada, což mohlo být pouliční osvětlení v „Rájově“, žluté kruhy, zřejmě sodíkové výbojky podél různých cestiček v místech, kterým Susannah říkala Bořitelov... a kužely světél z reflektorů nazdařbůh pročešávající tmu.

Ne, pomyslel si Jake. *To nejsou reflektory, ale světlomety. Jako ve filmu z vězeňského tábora.* „Pojďme se vrátit,“ řekl. „Tady už stejně nic neuvidíme a mně se tady ve tmě nelíbí.“

Roland souhlasil. Šli v řadě za ním, Eddie nesl Susannah a Jake šel vzadu s Ochem u nohy. Pořád čekal, že zpěvy pouštního psa převezme další, ale nestalo se tak.

ČTYŘI

„Byly ze dřeva,“ řekl Jake. Seděl se zkříženýma nohama pod jednou benzínovou lampou, s radostí si nechával osvětlovat obličej její bílou září.

„Dřevo,“ souhlasil Eddie.

Susannah chvíli váhala, cítila, že je to velmi důležitá otázka, a zkoumala, co opravdu viděla. Pak také přikývla. „Dřevo, jsem si skoro jistá. Zvlášť ten, kterému říkají Damli. Že by dům ve stylu královny Anny někdo stavěl z kamene nebo cihel a pak ho maskoval jako dřevo? To nedává smysl.“

„Pokud to má ošálit kolemjdoucí, kteří by ho chtěli zapálit,“ řekl Roland, „pak to smysl dává.“

Susannah o tom přemýšlela. Měl samozřejmě pravdu, ale...

„I tak říkám dřevo.“

Roland přikývl. „Já také.“ Našel velkou zelenou láhev s nápisem PERRIER. Otevřel ji a přesvědčil se, že Perrier je voda. Vzal pět pohárků a do každého nalil. Postavil je před Jakea, Susannah, Eddieho, Ocha a sebe.

„Nazýváš mě dinhem?“ zeptal se Eddieho.

„Ano, Rolande, víš to.“

„Budeš se mnou sdílet khef a vypiješ tuto vodu?“

„Ano, jestli chceš.“ Eddie se do té chvíle usmíval, ale teď zvažněl. Ten pocit se vrátil, a silně. Ka-šum, žalostné slovo, které zatím neznal.

„Pij, vazale.“

Eddiemu se příliš nelíbilo, že mu někdo říká vazale, ale vodu vypil. Roland před ním poklekl a uštědřil Eddiemu na rty krátký, suchý polibek. „Mám tě rád, Eddie,“ řekl a venku v ruinách, které se nazývaly Hromová tišina, se zvedl pouštní vítr, který hnal před sebou ostrý jedovatý prach.

„Teda... já tě mám taky rád,“ vypravil ze sebe Eddie. Zaskočilo ho to. „Co se děje? A nevykládej mi, že nic, protože to cítím.“

„Nic se neděje,“ usmíval se Roland, ale Jake nikdy neslyšel pistolníka mluvit tak smutně. Vystrašilo ho to. „Je to jen ka-šum, a to přichází ke každému ka-tet, které kdy bylo... ale teď, dokud jsme spolu, se podělíme o vodu. Budeme sdílet naše khef. Přináší to radost.“

Podíval se na Susannah.

„Nazýváš mě dinhem?“

„Ano, Rolande, nazývám tě dinhem.“ Vypadala velmi bledá, ale možná za to mohlo jen bílé světlo z plynových lamp.

„Budeš se mnou sdílet khef a vypiješ tuto vodu?“

„S radostí,“ řekla a zvedla plastový pohárek.

„Pij, vazalko.“

Píla a vážný temný pohled mu upírala do očí. Vzpomněla si na hlasy, které slyšela ve snu v oxfordské vězeňské cele: tento je mrtvý, tamten je mrtvý, další je mrtvý. Ó Diskordie, a stíny se prohloubily.

Roland ji políbil na ústa. „Mám tě rád, Susannah.“

„Já tě mám taky ráda.“

Pistolník se otočil k Jakeovi. „Nazýváš mě dinhem?“

„Ano,“ řekl Jake. *O jeho* barvě pleti nebylo pochyb, byl bledý jako stěna a i rty měl popelavé. „Ka-šum znamená smrt, že? Který z nás to bude?“

„To nevím,“ řekl Roland, „a ten stín nad námi se možná ještě zvedne, protože kolo se stále otáčí. Copak jsi necítil ka-šum, když jste s Callahanem vešli do místa plného upírů?“

„Ano.“

„Ka-šum nad oběma?“

„Ano.“

„A přece jsi tu. Naše ka-tet je silné a přežilo mnoho nebezpečí. Možná přežije i toto.“

„Ale já mám pocit –“

„Ano,“ řekl Roland. Mluvil laskavě, ale v očích měl hrozný pohled. Ten pohled byl víc než smutný, říkal, že to přijde, ať je to cokoliv, ale Věž je nad vším, Temná věž je nad vším a právě tam on prodléval, srdcem a duší, ka a khéf. „Ano, taky mám ten pocit. Ten máme všichni. Proto si bereme vodu, tím stvrzujeme své přátelství, jeden druhému. Budeš se mnou sdílet khéf a vypiješ tuto vodu?“

„Ano.“

„Pij, vazale.“

Jake se napil. A potom, než ho Roland stačil políbit, upustil pohárek, vrhl se pistolníkovi kolem krku a horečně mu zašeptal do ucha: „Rolande, mám tě rád.“

„Já tě mám taky rád,“ řekl a pustil ho. Venku znovu zadul vítr. Jake čekal, že nějaké zvíře začne výt – třeba vítězně –, ale nestalo se tak.

Roland se s úsměvem obrátil k brumlákovi.

„Ochu ze Středosvěta, nazýváš mě svým dinhem?“

„Dinh!“ řekl Ochu.

„Budeš se mnou sdílet khéf a tuto vodu?“

„Khéf! Vodu!“

„Pij, vazale.“

Ochu strčil čumák do plastového kelímku – což vyžadovalo jistou obratnost – a vychlemtal vodu až do dna. Potom vyčkávavě zvedl hlavu. Na vousech měl kapky perrieru.

„Ochu, mám tě rád,“ řekl Roland a přiblížil tvář do dosahu brumlákových ostrých zubů. Ochu mu jedinkrát olízl tvář a pak zastrčil čenich zpátky do kelímku, protože doufal, že tam ještě nějaká kapka zbyla.

Roland rozpřáhl ruce. Jake ho uchopil za jednu a Susannah za druhou. Za chvíli byli propojeni. *Jako opilci na konci schůze Anonymních alkoholiků*, pomyslel si Eddie.

„Jsme ka-tet,“ řekl Roland. „Jsme jedno učiněné z mnoha. Podělili jsme se o vodu, stejně jako jsme se podělili o svůj život a naše putování. Kdyby měl jeden padnout, pak nebude ztracen, protože my jsme jedno a nezapomeneme, ani ve smrti.“

Ještě chvíli se drželi za ruce. Roland je pustil první.

„Jaký máš plán?“ zeptala se ho Susannah. Neoslovila ho zlato. Nikdy mu tak neřekla, ani jiným mazlivým slůvkem, aspoň pokud si Jake pamatoval. „Povíš nám to?“

Roland kývl směrem k magnetofonu Wollensak, který stále stál na barelu. „Snad bychom si měli nejdřív poslechnout tamto,“ řekl. „Jistěže mám nějaký plán, ale to, co má Brautigan na srdci, nám může s některými podrobnostmi pomoci.“

PĚT

Noc v Hromové tišině je přímo zhmotněním temnoty: žádný měsíc, žádné hvězdy. Přesto, kdybychom postáli venku před jeskyní, kde se Roland a jeho tet právě podělilo o khef a nyní poslouchá nahrávky, které jim zanechal Ted Brautigan, uviděli bychom, že se v té větrné temnotě vznášejí dva rudé uhlíky. Kdybychom po stezce na úbočí Steek-Tete k těm vznášejícím se uhlíkům vyšplhali (nebezpečný nápad, v takové tmě), nakonec bychom našli sedminohého pavouka, který se krčí nad nezvykle zploštělým tělem muťáckého kojota. Tento ken-toi-tete byl doslova zparchantělý, z hrudníku mu trčel pahýl páté nohy a mezi zadníma nohama mu visela třaslavá hmota jako znetvořený struk, ale jeho maso Mordreda vyživuje a jeho krev – vypitá řadou dlouhých, teplých doušků – je sladká jako dezertní víno. Po pravdě řečeno je tady k snědku všechno možné. Mordred sice nemá žádné přátele, kteří by ho přenášeli z místa na místo prostřednictvím sedmimílových teleportačních bot, ale cesta ze stanice Hromová tišina na Steek-Tete mu zdaleka nepřipadala vyčerpávající.

Vyposlechl toho dost, aby získal jistotu o tom, co má jeho otec v plánu: překvapující útok na zařízení dole. Budou proti velké přesile, ale Rolandova parta střelců je mu naprosto oddaná a překvapení je vždycky mocná zbraň.

A pistolníci jsou to, čemu by Jake řekl *fou*, blázni, když se jim rozpálí krev, a nebojí se ničeho. Takové šílenství je ještě mocnější zbraní.

Mordred se narodil s pořádnou dávkou vrozených vědomostí, jak se zdálo. Například ví, že jeho Červený otec, kdyby měl takové informace jako měl nyní Mordred, by okamžitě poslal zprávu o pistolníkově přítomnosti veliteli Devar-Toi nebo veliteli ostrahy. A potom, později v noci, by ka-tet ze Středosvěta bylo samo nečekaně přepadeno. Zabito třeba ve spánku, takže by Bořitelé dál mohli pokračovat v Králově práci. Mordred se nenarodil se znalostmi o této práci, ale je schopen logického uvažování a má bystré uši. Chápe teď, co mají pistolníci v plánu: přišli sem zničit Bořitelé.

Mohl by to zastavit, pravda, ale Mordred nemá žádný zájem o plány nebo cíle svého Červeného otce. Zjišťuje, že největší radost mu působí hořká samota toho, kdo je *vně*. Když se dívá s chladným zájmem jako dítě sledující život a smrt a válku a mír skrz skleněnou stěnu mravenčí farmy na svém pracovním stole.

Opravdu by nechal tamty ki-dam zabít svého Bílého otce? Ach, nejspíš ne. Mordred si to potěšení schovával pro sebe a měl své důvody, už měl své důvody. Ale pokud jde o ostatní – toho mladého muže, ženu bez nohou, chlapce – ano, kdyby křídlem Prentiss získal návrh, rozhodně by ho nechal zabít kohokoli z těch tří. Pokud jde o Mordreda Deschaina, bude tu hru hrát poctivě. Bude je sledovat. Bude poslouchat. Bude slyšet křik a čichat spáleninu a sledovat, jak se krev vsakuje do země. A potom, jestli usoudí, že Roland svůj boj nevyhraje, vkročí na scénu on, Mordred. V zastoupení Karmínového krále, pokud to bude vypadat jako dobrý nápad, ale ve skutečnosti sám za sebe, a má k tomu důvod, který je opravdu docela prostý: *Mordred má hlad*.

A kdyby Roland a jeho ka-tet svůj boj vyhráli? A dál mířili k Věži? Mordred si nemyslí, že se to stane, protože svým vlastním podivným způsobem je členem jejich ka-tet, sdílí jejich kef a cítí, co dělají. Cítí, že se blíží konec jejich společenstva.

Ka-šum! pomyslí si Mordred a usmívá se. V obličejí pouštního psa zbylo jediné oko. Chlupatá černá pavoucí noha ho polaská a pak ho vyloupne. Mordred ho sní jako zrnko vína, pak se otočí zase k místu, kde bílé světlo benzínových lamp prosvítá kolem rohů pokrývky, kterou Roland zavěsil přes ústí jeskyně.

Mohl by sejít blíž? Tak blízko, aby poslouchal?

Mordred si myslí, že ano, zvláště když sílicí vítr přehluší zvuky jeho pohybu. Vzrušující nápad.

Cupitá dolů po kamenitém svahu k náhodným světelným jiskrákům, blíž k tichému hlasu linoucímu se z magnetofonu, blíž k myšlenkám těch, kdo poslouchají: jeho bratrů, jeho sestry-matky, malého brumláka a samozřejmě toho, kdo na ně všechny dohlíží, Velkého bílého ka-tatínka.

Mordred se krade tak blízko, jak se odvažuje, a pak se přikrčí ve studené a větrné tmě, ubohý a zaujatý svou ubohostí, snící své odstrčené sny. Uvnitř, za pokrývkou, je světlo. Ať si ho mají, když chtějí. Prozatím ať tam to světlo je. Nakonec ho zhasne on, Mordred. A v té tmě si najde své potěšení.

Kapitola VIII

Poznámky z Perníkové chaloupky

JEDNA

Eddie se podíval na ostatní. Jake a Roland seděli na spacích pytlech, které tu byly pro ně nachystány. Ochu ležel stočený Jakeovi u nohou. Susannah pohodlně parkovala na sedadle své tříkolky. Eddie spokojeně přikývl a zmáčkl na magnetofonu tlačítko PLAY. Cívky se otáčely... bylo ticho... otáčely se... a zase ticho... potom se ozvalo zakašlání a Ted Brautigan začal mluvit. Poslouchali déle než čtyři hodiny, Eddie vyměňoval prázdné pásky za plné a nezdržoval se přetáčením.

Nikdo nenavrhoval, aby si udělali přestávku, rozhodně ne Roland, který poslouchal mlčky jako uhranutý, dokonce i když ho znovu začala bolet kyčel. Roland si pomyslel, že teď už chápe víc věcí. S jistotou věděl, že mají opravdovou šanci zarazit to, co se děje v táboře pod nimi. To vědomí ho lekalo, protože jejich šance na úspěch byla malá. Ka-šum to osvětlil jasně. A člověk nerozuměl doopravdy tomu, co je v sázce, dokud nezahlédl bohyni v bílé róbě, tu mrchu-bohyni, jejíž rukáv sklouzne a odhalí sličnou bílou paži, když pokyne: *Pojď ke mně, poběž ke mně. Ano, je to možné, můžeš znovu dosáhnout svého cíle, můžeš zvítězit, tak ke mně poběž, dej mi celé své srdce. A jestli ho zlomím? Jestli jeden z vás neobstojí a padne do jámy koffahu (do míst, které tvoji noví přátelé zvou peklem)? Tvoje škoda.*

Ano, pokud by jeden z nich padl do koffahu a hořel s kašnami na dohled, to by byla opravdu škoda. A ta mrcha v bílých šatech? Nu, ta by si jenom založila ruce v bok, zaklonila hlavu a smála se, zatímco svět by se hroutil. Tolik toho záviselo na muži, jehož unavený, rozumný hlas nyní

plnil jeskyni. Samotná Temná věž na něm závisela, protože Brautigan byl mužem s ohromující mocí.

Překvapivé bylo, že totéž se dalo říct o Sheemiem.

DVĚ

„Zkouška, jedna, dva... zkouška, jedna, dva... zkouška, zkouška, zkouška. Mluví Ted Brautigan a toto je zkouška...“

Krátká odmlka. Cívky se otáčely, jedna plná, druhá se teprve začínala plnit.

„Dobře, prima. Je to vlastně skvělé. Nevěděl jsem, jestli tenhle krám bude fungovat, zvláště tady, ale zdá se, že nahrává dobře. Připravoval jsem se na to tak, že jsem si představoval, jak mě vy čtyři – vlastně pět, když počítám malého přítele toho chlapce – posloucháte, protože vizualizace mi vždycky připadala jako výtečná technika pro přípravu jakéhokoli vystoupení. Bohužel v tomto případě nefunguje. Sheemie mi dokáže posílat velmi dobré mentální obrazy – vlastně skvělé –, ale Roland je jediný z vás, koho skutečně viděl, a to naposledy, když padl Gilead, to byli oba velmi mladí. Bez urážky, přátelé, ale mám podezření, že Roland, který se teď blíží k Hromové tišině, sotva připomíná mladíka, kterého můj přítel Sheemie tak uctíval.

Kde jsi teď, Rolande? V Maine, kde hledáš spisovatele? Toho, který svým způsobem stvořil také mě? V New Yorku, kde hledáš Eddieho manželku? Je někdo z vás vůbec ještě naživu? Víím, že není velká šance, že dojdete do Hromové tišiny. Ka vás táhne k Devar-Toi, ale jedno velmi mocné anti-ka, které uvedl do pohybu ten, komu říkáte Karmínový král, pracuje proti tobě a tvému tet tisícovým způsobem. Přesto...

Byla to Emily Dickinsonová, která nazvala nadějí tu věc s peřím? Nemohu si vzpomenout. Je spousta dalších věcí, na které si už nevzpomínám, ale zdá se, že si stále pamatuji, jak bojovat. Možná je to dobře. *Doufám*, že je to dobře.

Jestlipak vás napadlo, kdepak jsem tohle nahrával, dámo a pánové?“

Nenapadlo. Prostě seděli, očarování mírně zdušeným Brautiganovým hlasem, podávali si mezi sebou láhev perrieru a plechovku s grahamovými sušenkami.

„Povím vám to,“ pokračoval Brautigán, „částečně proto, že vás tři, co jste z Ameriky, to určitě pobaví, ale hlavně protože vám to možná bude užitečné při vypracování plánu, jak zničit to, co se děje v Algul Sientu.

Mluvím a sedím přitom na židli vyrobené z kusu čokolády. Sedátko je z velkého modrého cukroví a pochybuji, že nafukovací matrace, které vám chceme přichystat, budou pohodlnější. Člověk by mýsl, že takové sedátko bude lepit, ale není to tak. Stěny tohoto pokoje – a kuchyň, kterou vidím, když se podívám obloukovým průchodem z želé nalevo – jsou ze zeleného, žlutého a červeného cukroví. Když olíznu zelené, chutná citrónově. Olíznu červené a chutná malinově. I když chuť (v každém smyslu tohoto pružného slova) má jen málo společného s Sheemieho výběrem, o tom jsem přesvědčen. Myslím, že má prostě jako dítě zálibu v jasných základních barvách.“

Roland přikyvoval a maličko se usmíval.

„I když vám musím říct,“ prohlásil hlas z magnetofonu suše, „byl bych rád, kdybych měl aspoň jeden pokoj s poněkud uměřenější výzdobou. Snad něco v modré. Přírodní tóny by byly ještě lepší.“

Když už mluvíme o přírodních tónech, schody jsou také z čokolády. Zábředlí je z cukrového špalku. Nedá se však říct, že schody vedou do patra, protože žádné patro tady není. Oknem jsou vidět projíždějící auta, která podezřele připomínají bonbóny, a ulice vypadá jako z lékořice. Ale když se otevřou dveře a uděláte víc než jeden krok k Twizzler Avenue, zjistíte, že jste zpátky tam, kde jste začali. Tam, kde to můžeme také nazývat ‚skutečný svět‘, pokud chceme lepší výraz.

Perníková chaloupka – tak tomu říkáme, protože tak to tady pořád voní, po teplém perníku, právě vytaženém z trouby – je výtvoem Hezounka a Sheemieho. Hezounek skončil v noclehárně Corbettova domu s Sheemiem, a jednou v noci slyšel, jak Sheemie pláče, dokud neusnul. Spousta lidí by nad takovým případem mávla rukou a já si uvědomuji, že nikdo na světě nemá k dobrému Samaritánovi dál než Hezounek Earnshaw, ale místo aby mávl rukou, tu ruku Sheemiemu podal a zeptal se, jestli může za ním.

Když se ho na to zeptáte teď, Hezounek odsekne, že o nic nešlo. ‚Byl jsem tam novejš, neměl jsem žádnýho kámoše, chtěl jsem se s někým seznámit,‘ řekne. ‚Slyším bulet kluka, tak mě napadlo, že on by mohl o kámoše stát.‘ Jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Všude jinde by to možná byla pravda, ale ne v Algul Sientu. A tohle, myslím,

potřebujete pochopit především, pokud máte pochopit *nás*. Takže mi promiňte, jestli se vám zdá, že se u té příhody příliš zdržuji.

Někteří z lidských strážných nám říkají Morkové, po jednom vesmířanovi z jedné televizní komedie. A Morkové jsou nejsobečtější lidé na Zemi. Asociální? Ne tak docela. Někteří jsou *nesmírně* společenší, ale jen do chvíle, kdy dostanou, co právě chtějí nebo potřebují. Velmi málo Morků jsou sociopati, ale většina sociopatů jsou Morkové, jestli chápete, co říkám. Ten nejslavnější, a díky Bohu, že ho sem ničemní muži nikdy nepřivedli, byl masový vrah, který se jmenoval Ted Bundy.

Pokud máte navíc pár cigaret, nikdo nedokáže projevít víc soucitu – nebo obdivu – než Mork, který si potřebuje zakouřit. Ale jakmile cigaretu dostane, je pryč.

Většina Morků – to znamená devadesát osm nebo devadesát devět ze sta – by uslyšela pláč za těmi zavřenými dveřmi a ani by nezpomalila krok. Hezounek zaklepal a zeptal se, jestli může jít dál, i když tam byl nový a pochopitelně zmatený (navíc si myslel, že bude potrestán za vraždu svého předchozího šéfa, ale to je jiný příběh).

A měli bychom se na to podívat ze Sheemieho strany. Znovu říkám, že devadesát osm nebo i devadesát devět Morků ze sta by na takovou otázku odpovědělo zařváním ‚Vypadni!‘ nebo dokonce ‚Odprejskni!‘ Proč? Protože si velmi dobře uvědomují, že se od většiny lidí lišíme a že se ten rozdíl většině lidí nelíbí. Stejně jako se neandrtálcům nelíbili první cromagnonci v sousedství, řekl bych. Morkové nemají rádi, když je někdo nachytá v nedbalkách.“

Odmilka. Cívky se otáčely. Všichni čtyři cítili, jak Brautigan usilovně přemýšlí.

„Ne, to není úplně správně,“ řekl nakonec. „Morkové nemají rádi, když je někdo zaskočí v citově zranitelném stavu. Rozzlobené, šťastné, v slzách, v záchvatu hysterického smíchu a podobně. Bylo by to podobné, jako kdybyste vy vyrazili do nějaké nebezpečné situace bez pistole.“

Dlouho jsem tu byl sám. Byl jsem Mork, který se zajímal, ať se mi to líbilo nebo ne. Pak tu byl Sheemie, dost statečný, aby přijal útěchu, když ji někdo nabízel. A Hezounek, který byl ochoten podat ruku. Většina Morků jsou sobečtí introverti maskovaní jako rozervaní individualisté – chtějí, aby v nich svět viděl Daniely Boony – a personál Algulu je miluje, to mi věřte. Žádná komunita se neřídí lehčeji než ta, která odmítá samotný koncept

komunity. Chápete, proč mě to přitahovalo k Sheemiemu a Hezounkovi, a jaké jsem měl štěstí, že jsem je našel?“

Ruka Susannah se vkradla Eddiemu do dlaně. Chytil ji a jemně stiskl.

„Sheemie se bál tmy,“ pokračoval Ted. „Ničemní muži – říkám jim tak, i když zde pracuje lidské plemeno a taheen stejně jako ken-toi – mají na tučet vypracovaných textů pro duševní potenciál, ale zdálo se, že si neuvědomují, že chytili prostřáčka, který se prostě bojí tmy. Jejich smůla.

Hezounek problém okamžitě pochopil a vyřešil ho tím, že vyprávěl Sheemiemu příběhy. Zpočátku pohádky a jedna z nich byla o Jeníčkově a Mařence. Sheemieho fascinovala představa domu ze sladkostí a pořád chtěl po Hezounkovi další podrobnosti. Takže to byl vlastně Hezounek, kdo vymyslel čokoládové židle se sedáky z želé, zárubně z želatiny a zábradlí z lízátek. Nějakou chvíli existovalo i patro, kde stály postýlky Tří medvědů. Ale Sheemieho ta pohádka nikdy moc nezaujala, a když se mu vykouřila z hlavy, tak patro Perníkové chaloupky...“ Ted Brautigan se uchechtl. „No, asi by se dalo říct, že biologicky degradovalo.

Každopádně jsem přesvědčen, že tady to místo, kde se zrovna nacházím, je pištěl v čase, nebo...“ Další odmlka. Povzdech. Potom: „Podívejte se, existuje miliarda vesmírů obsahujících miliardu reálných světů. Toto jsem si uvědomil, teprve když mě přitáhli zpátky odněkud, co ki'-dam vytrvale nazývá ‚Mými malými prázdninami v Connecticutu‘. Ten úlisný parchant!“

V Brautiganově hlase zněla opravdová nenávisť, pomyslel si Roland, a to bylo dobré. Nenávisť je dobrá. Je užitečná.

„Ty světy jsou jako zrcadlová síň, jenže žádné dva odrazy nejsou úplně stejné. Možná se k tomu obrazu nakonec vrátím, ale zatím ne. Já chci, abyste v tuto chvíli pochopili – nebo prostě přijali –, že realita je *organická*, že realita je *živá*. Je to něco jako sval. Sheemieho činnost spočívá v tom, že dělá díru do toho svalu duševní podkožní jehlou. Jenom on má takovou jehlu, protože je zvlášť –“

„Protože je Mork,“ zamumlal Eddie.

„Ticho!“ okřikla ho Susannah.

„– když ji používá,“ pokračoval Brautigan.

(Roland zauvažoval, že pásku vrátí, aby zachytil chybějící slova, ale řekl si, že to není důležité.)

„Je to místo mimo čas, mimo realitu. Vím, že trochu rozumíte tomu, jakou funkci má Temná věž, chápete její sjednocující účel. No, představte si Perníkovou chaloupku jako balkón na Věži: když tam přijdeme, jsme venku, ale stále jsme s Věží spojeni. To místo je skutečné – dost skutečné, abych se z něho vrátil s ulepenýma rukama a šaty –, ale je to místo, kam má přístup pouze Sheemie Ruiz. A jakmile tam jsme, může to místo udělat takové, jaké chce. Člověku se chce zeptat, Rolande, jestli jsi ty nebo tvoji přátelé měli tušení, co je Sheemie opravdu zač a co dokáže, když jste ho v Mejisu potkali.“

V té chvíli Roland natáhl ruku a stiskl na magnetofonu tlačítko STOP. „Věděli jsme, že je... divný,“ řekl ostatním. „Věděli jsme, že je zvláštní. Cuthbert někdy říkával, ‚Co to na tom klukovi jenom je? Svědí mě z něho kůže!‘ A pak se objevil v Gileadu, s mezem Capim. Tvrdil, že šel za námi. Ale my jsme *věděli*, že to není možné, jenže v té době se dělo tolik věcí, že posluha ze saloonu v Mejisu – nijak bystrý, ale veselý a ochotný – byl to poslední, oč jsme se zajímali.“

„Teleportoval se tam, že?“ zeptal se Jake.

Roland, který to slovo dosud ani neslyšel, okamžitě přikývl. „Aspoň kus té vzdálenosti. Jinak to nešlo. Za prvé, jak jinak by se dostal přes řeku Xay? Byl tam jenom jeden most, provazový, a když jsme ho přešli, Alain ho odřízl. Dívali jsme se, jak padá do vody tisíc stop hluboko.“

„Možná to obešel,“ navrhl Jake.

Roland přikývl. „Možná... ale tím by si přidal nejméně šest set kol.“

Susannah hvízdla.

Eddie počkal, jestli Roland ještě něco dodá. Když bylo jasné, že ne, naklonil se dopředu a zmáčkl znovu knoflík PLAY. Jeskyni opět zaplnil Tedův hlas.

„Sheemie umí teleportovat. Hezounek je tušitel... kromě jiného. Bohužel je mu spousta cest do budoucnosti zablokovaná. Pokud se ptáte, jestli mladý sai Earnshaw ví, jak tohle všechno dopadne, tak odpověď zní ne.“

Každopádně v tomto živoucím mase skutečností existuje podkožní díra... tento balkón na úbočí Temné věže... tato Perníková chaloupka. Je skutečná, i když je těžko tomu uvěřit. Právě tady uložíme zbraně a tábornické vybavení, které vám nakonec chceme nechat v některé jeskyni na opačné straně Steek-Tete, a právě tady teď nahrávám tento pásek. Když

jsem odešel ze svého pokoje s tímto staromódním, ale úžasně výkonným přístrojem pod paží, bylo 10.14 hodin dopoledne, SČMN – standardního času v Modrém nebi. Až se vrátím, stále bude 10.14 dopoledne. Ať tu zůstanu, jak dlouho chci. To je jenom jediná nesmírně šikovná výhoda Perníkové chaloupky.

Musíte pochopit – možná že Sheemieho starý přítel Roland už chápe –, že jsme tři rebelové ve společnosti, která je oddána myšlence vývoje pro sám vývoj, i když bude znamenat konec existence... a ten nastane spíš dřív než později. Máme spoustu nesmírně užitečných talentů a tím, že jsme je soustředili, podařilo se nám zůstat o krok napřed. Ale jestli Prentiss nebo Finli o'Tego – to je Prentissův velitel ostrahy – zjistí, o co se snažíme, bude z Hezounka do večera žrádlo pro červy. Ze Sheemieho nejspíš taky. Já budu pravděpodobně v bezpečí o něco déle, z důvodů, ke kterým se ještě dostanu, ale pokud Pimli Prentiss zjistí, že se snažíme do jeho záležitostí vpašovat opravdového pistolníka – toho, který možná nedaleko odtud už zosnoval smrt více než pěti tuctů Zelenopláštníků –, ani můj život nebude v bezpečí.“ Odmlka. „Ztratí cenu, kterou stejně nemá.“

Delší odmlka. Cívka, která byla prve prázdná, už se naplň zaplnila. „Tak poslouchejte,“ řekl Brautigan, „a já vám povím příběh jednoho nešťastného muže, kterého pronásledovala smůla. Možná ten příběh bude delší, než kolik budete mít času poslouchat. Pokud je to tak, jsem si jistý, že aspoň tři z vás rozumějí účelu knoflíku označeném FF. Pokud jde o mě, jsem na místě, kde jsou hodiny zbytečností a brokolice je nepochybně zakázaná zákonem. Mám k dispozici všechny čas na světě.“

Eddieho znovu udivilo, jak unaveně ten muž mluví.

„Jenom bych navrhol, abyste pásku neposouvali vpřed, pokud opravdu nebudete muset. Jak jsem řekl, možná tu bude něco, co vám může pomoci, i když nevím, co to bude. Jsem prostě příliš blízko děje. A jsem unavený z toho, jak jsem pořád ve stěhu, nejen když jsem vzhůru, ale i když spím. Kdybych nemohl tu a tam vyklouznout do Perníkové chaloupky a vyspat se bez jakékoli ochrany, Finliho ken-toi by určitě nás tři dávno pochytili. V rohu je pohovka, také vyrobená z těch báječných nelepivých želatinových matrací. Můžu sem zajít a lehnout si a mít noční můry, které potřebuji, abych si udržel zdravý rozum. Pak se můžu vrátit do Devar-Toi, kde mám na práci chránit nejen sebe, ale také Sheemieho a Hezounka. Postarat se, když se obíráme svými tajnými spády, aby se to

strážím a té jejich zasrané telemetrii jevílo tak, že jsme přesně tam, kam celou dobu patříme: ve svých pokojích, v Pracovně, koukáme na film v kině nebo si vybíráme ledové smetanové stříky v krámu u Henryho Grahama. Také to znamená pokračovat v Boření a každý den cítím, že Paprsek, na kterém právě pracujeme – Medvěda a Želvy – se prohýbá víc a víc.

Přijďte rychle, chlapi. To si přeji. Přijďte sem tak rychle, jak to půjde. Protože nejde jenom o to, že bych já udělal nějakou botu. Hezounek má mizernou povahu a zlovyk, že si pouští pusu na špacír, když mu někdo šlápne na kuří oko. Mohl by v takovém stavu říct něco nevhodného. A Sheemie se snaží ze všech sil, ale kdyby mu náhodou někdo položil nesprávnou otázku nebo ho nachytil při nějaké nepravosti a já nebyl zrovna poblíž, abych to zahladil...“

Brautigan tuto větu nedokončil. Pokud se týkalo jeho posluchačů, ani nemusel.

TŘI

Když se znovu rozpovídá, začne tím, že se narodil v Milfordu v Connecticutu v roce 1898. Všichni jsme už podobná úvodní slova slyšeli a bylo jich dost, abychom poznali začátek životopisu, ať už je to dobré nebo horší znamení. Přesto když ten hlas poslouchají, zmocní se pistolníků pocit, že slyší cosi známého. Platí to dokonce i u Ocha. Nejdřív to nedokážou rozpoznat, ale časem jim to dojde. Příběh Teda Brautigana, Potulného účetního a nikoli Potulného kněze, je v mnoha ohledech podobný příběhu otce Donalda Callahana. Mohli by skoro být dvojčata. A šest posluchačů – včetně jednoho za závěsem z pokrývky chránícím vchod před větrnou tmou – poslouchá s rostoucím soucitem a pochopením. Proč ne? V Brautiganově příběhu nehraje hlavní roli pití, jako tomu bylo u pera, ale přesto je to příběh o závislosti a osamění, příběh outsidera.

ČTYŘI

Ve věku osmnácti let přijmou Theodora Brautigana na Harvard, kam chodil jeho strýček Tim, a strýček Tim – sám bezdětný – je víc než ochoten

zaplatit Tedovi vyšší vzdělání. A pokud jde o Timothyho Atwooda, události budou mít naprosto jednoduchý průběh: učiní nabídku, nabídka bude přijata, synovec zazáří ve všech důležitých předmětech, synovec odpromuje a připraví se k nástupu do strýčkova obchodu s nábytkem, předtím ovšem absolvuje půlroční pobyt v Evropě, jen co skončí první světová válka.

Strýček Tim neví, že než Ted nastoupí na Harvard, pokusí se zapsat do sboru, kterému se bude brzy říkat Americké expediční síly. „Synku,“ řekne mu lékař, „máš sakra hlasitý šelest na srdci a podprůměrný sluch. A ty mi chceš vykládat, žesempřišel a nevěděl, že s tímhle dostaneš ‚neschopen‘? Promiň, jestli jsem mimo mísu, ale na to vypadáš moc chytrý.“

A tehdy Ted Brautigan udělá něco, co ještě nikdy neudělal a přísahal, že to ani nikdy neudělá. Požádá vojenského doktora, aby si vybral nějaké číslo, ne mezi jedničkou a desítkou, ale mezi jedničkou a tisícem. Doktor mu vyhoví (v Hartfordu prší a to znamená, že v náborové kanceláři je trochu nudno) a myslí si číslo 748. Ted mu ho zopakuje. A potom 419... 89... 997. Když ho Ted vyzve, aby si myslel nějakou známou osobnost, živou nebo mrtvou, a když mu Ted poví, že je to Andrew Johnson, ne Jackson ale Johnson, na doktora to konečně udělá dojem. Zavolá dalšího doktora, přítele, a Ted projde znovu stejným kolečkem... s jednou výjimkou. Požádá druhého doktora, aby si vybral číslo mezi jednou a miliónem, pak doktorovi řekne, že myslí na osmdesát sedm tisíc čtyři sta šestnáct. Druhý doktor vypadá chvilku překvapeně – vlastně ohromeně –, pak se mu po obličeji rozleje široký kyselý úsměv. „Promiň, synku,“ řekne, „spletl ses jenom o nějakých sto třicet tisíc.“ Ted se na něj bez úsměvu podívá, nereaguje na ten kyselý úsměv vůbec nijak, aspoň ne vědomě, ale je mu osmnáct a je pořád dost mladý na to, aby ho tak naprostá a očividně zbytečná prolhanost ohromila. Mezitím ten kyselý úsměv doktora číslo dvě začne mizet. Doktor číslo dvě se obrátí k doktorovi číslo jedna a řekne, „Podívej se mu na oči, Same – podívej se, co se mu děje s očima.“

První doktor se pokusí posvítit Tedovi do očí oftalmoskopem, ale Ted ho netrpělivě odstrčí. Má přece zrcadlo a už viděl, jak se mu zornice někdy roztahují a smršťují, uvědomuje si to, i když nemá po ruce žádné zrcadlo, protože ten pohyb má na jeho vidění jistý závěrkový efekt, ale nezajímá ho to, zvláště ne teď. Zajímá ho, co to na něho doktor číslo dvě sakra zkouší, a

nemůže na to přijít. „Tak to číslo tentokrát napište,“ vyzve ho. „Napište ho, abyste nemohl podvádět.“

Doktor číslo dvě vybuchne. Ted svou žádost zopakuje. Doktor Sam vytáhne kus papíru a pero a druhý doktor si to vezme. Už se chystá napsat číslo, když se rozmyslí, hodí pero Samovi na stůl a vyštěkne: „Je to nějaký lacinej pouliční trik, Same. Jestli to nevidíš, tak jsi slepý.“ A odkráčí

Ted požádá dr. Sama, aby myslel na nějakého příbuzného, jakéhokoli příbuzného, a za okamžik doktorovi řekne, že myslí na svého bratra Guye, který ve čtrnácti umřel na prasklé slepé střevo. Od té doby jeho matka mluvila o Guyovi jako o Samovu strážném andělovi. Tentokrát dr. Sam vypadá, jako by dostal facku. Konečně se bojí. Ať už za to může ten divný puls Tedových zornic, nebo ta věčná ukázka telepatie bez dramatického drbání na čele a bez toho: „Už se mi něco rýsuje... počkejte...“, Dr. Sam se konečně bojí. Dá Tedovi na žádost o odvod velké červené razítko **NESCHOPEN** a snaží se ho zbavit – další na řadě, kdopak chce odjet do Francie a čichat hořčičný plyn? –, ale Ted ho popadne za paži, sice jemně, ale nijak opatrně.

„Poslouchejte mě,“ řekne Ted Stevens Brautigan. „Jsem pravý telepat. Tužil jsem to už od svých šesti nebo sedmi let – když jsem byl dost starý, abych to slovo znal – a jistotu jsem měl v šestnácti. Mohl bych být velkou pomocí pro vojenskou rozvědku a můj nedostatečný sluch a srdeční šelest nebude na takovém místě vadit. A pokud jde o ty moje oči?“ Sáhne si do náprsní kapsy, vytáhne sluneční brýle a nasadí si je. „Ta-dá!“

Váhavě se na dr. Sama usměje. Není to k ničemu. U dveří této dočasné náborové kanceláře, umístěné v tělocvičně střední školy v East Hartfordu, stojívýkonný poddůstojník a lékař ho zavolá. „Tady ten mládenec je 4-F a už se s ním nebudu dál dohadovat. Snad byste byl tak laskav a vyprovodil ho za dveře.“

Ted se ocitne v sevření Tedova paže, a nijak něžným.

„Počkejte chvíli!“ volá Ted. „Ještě něco! Ještě něco mnohem cennějšího! Nevím, jestli je pro to nějaké slovo, ale...“

Než může pokračovat, výkonný poddůstojník ho odtáhne ven a rychle ho postrkuje chodbou, kolem několika zírajících mladíků a dívek skoro v jeho věku. To slovo existuje a v dalších letech, v Modrém nebi, se ho naučí. To slovo zní facilitátor a pokud se týče Paula „Pimliho“ Prentisse, znamená, že Ted Stevens Brautigan je snad nejvzácnější člověk ve vesmíru.

Ale toho dne v roce 1916 nikoli. Toho dne v roce 1916 je bez cavyků vyvlečen chodbou ven a vystrčen na žulový schodpřed hlavními dveřmi apak mu řekne muž s velmi hutným přízvukem, že „Udáš nejlíp, dyš tu zůstaneš, seno“. Po chvilce přemýšlení Ted dojde k závěru, že ho výkonný poddůstojník nenazval suchou pící; seno v této souvislosti je pravděpodobně jižanským výrazem znamenajícím synu.

Ted chvilku stojí tak, jak ho tam poddůstojník postavil. Myslí si, Čím bych vás tak přesvědčil? A Jak můžete být tak slepí? Nemůže uvěřit tomu, co se mu právě stalo.

Ale musí tomu věřit, protože stojí tady, venku. A na konci šestimílové procházky po Hartfordu si pomyslí, že chápe ještě něco jiného. Oni nikdy nebudou věřit. Nikdo z nich. Nikdy. Odmítnou pochopit, že chlapík, který dokáže číst kolektivní mysl německého nejvyššího velení, by mohl být mírně užitečný. Chlapík, který by dokázal nejvyššímu velení Spojenců povědět, kam bude směřovat příští úder Německa. Chlapík, který by mohl takovou věc několikrát udělat – možná dokonce jenom jednou nebo dvakrát! – a tím by mohl ukončit válku do Vánoc. Ale nebude mít šanci, protože oni mu ji nedají. A proč? Má to něco společného s tím, jak ten druhý doktor změnil svoje číslo, když ho Ted uhodl, a pak to další odmítl napsat na papír. Protože někde v hloubi duše chtějí válčit a mládenec jako on by mohl všechno pokazit.

Nějak tak to bude.

Tak se na to vykašle. Půjde na Harvard za prachy svého strýčka.

A udělá to. Harvard je přesně takový, jak jim Hezounek říkal, a je toho ještě víc: dramatický kroužek, debatní kroužek, Harvardský Karmín, Matematictí šílenci a samozřejmě žumpa pumpa Fí Beta. Dokonce ušetří strýčkovi pár babek tím, že odpromuje dřív.

Je na jihu Francie, válka dávno skončila, když ho zastihne telegram:

STRÝC ZEMŘEL STOP VRAT SE DOMU CO NEJDŘÍVE STOP.

*Zdá se, že hlavní slovo je **STOP**.*

*Bůh ví, že to byl jeden z klíčových momentů. Odjel domů, ano, a projevilo soustrast na správných místech, ano. Ale místo aby převzal obchod nábytkem, rozhodne dát si **STOP** na své cestě k finančnímu úspěchu a **START** na svou cestu k finanční nejistotě. Během dlouhého vyprávění toho muže Rolandovo ka-tet ani jednou neuslyší, že by Ted*

Brautigán sváděl svou úmyslnou anonymitu na svůj nesmírný talent nebo na okamžik prozření: máš cenné nadání, které nikdo na světě nechce.

A Bože, jak k tomu poznání došel! Především je ten jeho „přirozený talent“ (jak se tomu někdy říká ve sci-fi časopisech) za jistých okolností skutečně fyzicky nebezpečný. Aspoň za nesprávných okolností.

V roce 1935 v Ohiu to nadání udělá z Teda Brautigana vraha.

Nepochybuje, že někdo by takový výraz považoval za příliš drsný, ale v tomto konkrétním případě bude soudcem on, děkuji mnohokrát, a považuje to slovo za výstižné. Je v Akronu a je modrý letní podvečer a kluci si na jednom konci Stossy Avenue kopou s plechovkou a na druhém hrají pouliční baseball a Brautigán stojí na rohu v lehkém letním obleku, stojí u tyče s bílým pruhem, ten bílý pruh znamená, že tam zastavuje autobus. Za ním je prázdná cukrárna s modrým vládním orlem za jedním oknem a na druhém okně je vápnem napsáno ZABÍJEJÍ MALÉHO ČLOVĚKA. Ted tam prostě stojí s ošoupanou koženou kordovánovou aktovkou a s hnědým sáčkem – má k večeri vepřový řízek, dostal ho ve Vybraném řeznictví pana Dalea – když tu do něho kdosi zčistajasna zezadu narazí a on vrazí do telefonního sloupku s bílým pruhem. Narazí nejdřív nosem. Nos se zlomí. Vystříkne krev. Pak narazí ústy a on cítí, jak mu zuby prosekávají měkkou tkáň rtů, a najednou má ústa plná slané chuti jako horké rajské šťávy. Do kříže ho cosi udeří a ozve se zvuk trhání. Rána mu stáhne kalhoty napůl přes zadek, takže mu visí do půli kolen a jsou zkroucené jako klaunské pantalonky, a zčistajasna nějaký chlapík v tričku a gabardénových kalhotách s prosezenou sednicí utíkápo Stossy Avenue ke klukům hrajícím baseball a ta věc, která mu plácá v pravé ruce, plácá jako hnědý kožený jazyk, nu, ta věc je peněženka Teda Brautigana. Právě byl oloupen o svou peněženku, proboha!

Fialový letní podvečer se najednou úplně setmí, pak se znovu prosvětlí, pák se znovu setmí. Za to můžou jeho oči, provádějí ten trik, který tak udivil druhého doktora skoro před dvaceti lety, ale Ted si toho sotva všimne. Jeho pozornost se upírá na prchajícího muže, toho parchanta, který mu právě ukradl peněženku a přitom mu rozbil obličej. Ted v životě tolik nezuřil, a i když ta myšlenka, kterou ze prchajícím mužem vyšle, je neškodná, skoro nezná,

(hele, kámo, dal bych ti dolar, kdyby sis řekl, možná i dva)

má smrtící průraznost vrženého kopí. A ono to bylo kopí. Chvíli mu trvá, než to naplno pochopí, ale když mu to dojde, uvědomí si, že je vrah a že jestli existuje Bůh, Ted Brautigan bude jednoho dne stát před Jeho trůnem a zodpovídat se z toho, co právě spáchal. Prchající muž vypadá, jako by přes něco klopytl, ale nic tam není, na popraskaném betonu je jenom vybledlý křídový nápis HARRY MILUJE BELINDU. To vyznání obklopuje dětská čmáranice – hvězdy, kometa, srpek měsíce –, jakých se Ted později začne bát. Ted má pocit, jako by právě on sám dostal doprostřed zad zásah oštěpem, ale on aspoň zůstane stát. A on to tak nechtěl. O to jde. Ví, že v hloubi duše to tak nechtěl. Byl jenom... tak překvapený, až se rozzuřil.

Zvedne svou peněženku a všimne si, že kluci hrající baseball na něho zírají s pusou otevřenou. Namíří na ně peněženku jako nějakou pistoli se schlíplou hlavní, a chlapec, který drží uříznutou násadu od smetáku, sebou škubne. To škubnutí bude Teda pronásledovat další rok ve snech víc než to padající tělo, a bude se to opakovat pořád dokola. Protože on má děti rád, nikdy by žádné schválně nevystrašil. A ví, co děti vidí: chlapa s kalhotami staženými tak hluboko, že jsou mu vidět trenýrky (pokud ví, možná mu vpředu vykukuje i bimbas, to by byla ta poslední kouzelná tečka), s peněženkou v ruce a šíleným pohledem na zakrváceném ksichtu.

„Nic jste neviděli!“ křikne na ně. „Slyšíte mě, nic! Slyšíte mě! Nic jste neviděli!“

Pak si prudce kalhoty natáhne. Potom se vrátí ke své aktovce, zvedne ji, ale řízek v papírovém sáčku nechá, do háje s řízkem, ztratil chuť zároveň se svým řezákem. Pak se znovu podívá na tělo na chodníku a vystrašené kluky. Pak se rozběhne.

Což se mu stane osudem.

PĚT

Konec druhé pásky se vyvlekl z cívky a začal potichu při každé otáčce plácát.

„Ježíši,“ vydechla Susannah. „Ježíši, chudák jeden.“

„Je to tak dávno,“ řekl Jake a potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. Pro něho byly roky mezi jeho dobou a dobou pana Brautigana jako nepřekonatelná propast.

Eddie zvedl třetí krabičku, ukázal cívku uvnitř a povytáhl obočí na Rolanda. Pistolník zavrtěl prsty ve starém gestu, které znamenalo dělej, dělej.

Eddie provlékl pásku hlavami. Nikdy předtím to nedělal, ale na to člověk nemusí být jaderný fyzik, jak se říká. Znovu se ozval unavený hlas hovořící z Perníkové chaloupky, kterou Hezounek Earnshaw vytvořil pro Sheemieho, reálné místo vytvořené z ničeho pouhou fantazií. Balkón na úbočí Temné věže, jak to nazval Brautigan.

Toho muže zabil (náhodou, na tom se všichni shodli; žili s pistolí a poznali rozdíl mezi *náhodou* a *úmyslem*, aniž o tom potřebovali diskutovat) kolem sedmé večer. V devět už Brautigan seděl ve vlaku na západ. O tři dny později si prohlížel v novinách inzeráty hledající účetní v Des Moines. Tou dobou už o sobě něco věděl, věděl, jak opatrný musí být. Už si nebude moci dovolit luxus vzteku, i kdyby ten vztek byl oprávněný. Obvykle byl jenom neškodnou bavičskou variantou telepata – uhádl, co jste měli k obědu, uhádl, která karta je srdcová královna, protože to věděl ten pouliční falešný karetní sázkař –, ale když se zlobil, měl přístup k tomu oštěpu, tomu hroznému oštěpu...

„A jenom mimochodem, není to pravda,“ řekl hlas z magnetofonu. „To o tom, že jsem byl jenom neškodným bavičem, a bylo mi to jasné, už když jsem se jako mlíčňák snažil dostat do armády. Jenom jsem neznal slovo pro to, co jsem.“

To slovo, jak se ukázalo, bylo *facilitátor*. A později se přesvědčí, že jistí lidé – jistí *lovci talentů* – ho sledují už tehdy, odhadují ho, vědí, že je jiný i v té podmnožině telepatů, ale nevědí, *jak* jiný. Především telepati, kteří nepocházeli z Klíčové Země (to byl jejich výraz), byli vzácní. Za druhé, Ted do poloviny třicátých let došel k poznání, co ve skutečnosti *vnímá*: když se dotkne osoby ve vysokém stupni rozrušení, ta osoba se na krátkou dobu stane telepatem. Tehdy ovšem nevěděl, že lidé, kteří už *byli* telepaty, zesílí.

Exponenciálně zesílí.

„Ale to předbívám,“ řekl.

Stěhoval se z města do města, tulák, který jezdí první třídou a nosí oblek, místo aby jezdil v krytém nákladním vagónu, a nikdy nezůstával na jednom místě dost dlouho, aby zapustil kořeny. Při zpětném pohledu asi věděl, že už tehdy ho sledují. Lekala ho intuice nebo snad podivnosti, které

člověk občas zahlédne koutkem oka. Například si začal uvědomovat jistý *druh* lidí. Několikrát to byly ženy, ale většinou muži, a všichni měli v oblibě křiklavé šaty, krvavý steak a rychlá auta nalakovaná stejně nevkusnými barvami, jako byly jejich šaty. Obličejové tváře měli podivně masivní a zvláště nehybné. Měli výraz, který si mnohem později spojil s panáky, kteří si nechají udělat plastiku od šarlatánského doktora. Během dvaceti let – ale znovu to nebylo vědomé, jenom v někde v hloubi mozku to poznal – si uvědomil, že bez ohledu na to, v kterém je městě, se na plotech, schodech a chodnicích objevují stejné dětsky jednoduché symboly. Hvězdy a komety, planety s prstencem a srpky měsíce. Někdy červené oko. Často byl na stejném místě nakreslený skákací panák, ale ne vždy. Později, říkal, to všechno do sebe jistým bláznivým způsobem zapadlo, ale tehdy, ve třicátých, čtyřicátých a počátkem padesátých let, kdy se toulal, ještě ne. Ne, tehdy byl trochu jako doktor jedna a doktor dvě, nechtěl vidět, co má přímo před nosem, protože to bylo... rozčilující.

A potom, zrovna v době, kdy se Korea uklidňovala, uviděl Ten Inzerát. Sliboval **PRÁCI VAŠEHO ŽIVOTA** a tvrdil, že pokud jste **ČLOVĚK SE SPRÁVNOU KVALIFIKACÍ**, nebude mít nikdo **ABSOLUTNĚ ŽÁDNÉ POCHYBY**. Následoval výčet spousty dovedností, mezi nimiž bylo rovněž účetnictví. Brautigan byl přesvědčen, že se ten inzerát objevil v novinách po celých Státech. On ho náhodou přečetl v sacramentské *Včele*.

„Ježkovy oči!“ vykřikl Jake. „To jsou stejné noviny, které četl père Callahan, když zjistil, že jeho přítel George Magruder –“

„Ticho,“ okřikl ho Roland. „Poslouchej.“

Poslouchali.

ŠEST

Testy prováděli humové (tento výraz Ted Brautigan pozná až za dalších šest týdnů – teprve když vykročí z roku 1955 do bezčasí v Algulu). Ten, s kým nakonec v San Francisku vede pohovor, je také humák. Ted zjistí (kromě spousty dalších věcí), že převleky, které ničemní muži nosí, zvláště masky, nejsou dobré, hlavně při pohledu zblízka. Zblízka a na vlastní oči člověk uvidí pravdu: jsou to hybridi humáka a taheena, kteří berou svoji proměnu s náboženskou horlivostí. Nejkratší cesta, jak se ocitnout v

medvědím objetí ničemného muže s hubou plnou vražedných zubů pátrajících po vaší krční tepně, je tvrdit, že to jediné, v co se proměňují, jsou oškliví starci. Červená znamená na čele – Oko Krále – obvykle zmizí, když se ocitnou na americké straně (nebo vyschnou jako dočasně zhojené uhry), a masky se proměňiv podivně organický materiál, kromě míst za ušima, kde vylézá jejich chlupaté tělo poseté zuby, a vnitřku nozder, kde se dají zahlédnout desítky maličkých pohybujících se očních řas. Ale kdo je takový nezdořák, aby někomu nakukoval do soplovodů?

Ať si myslí, co chtějí, zblízka a na vlastní oči je vidět, že je s nimi něco rozhodně v nepořádku, dokonce i když jsou na americké straně, a nikdo nechce plašit novou rybu, dokud není síť rozprostřená. Takže u zkoušek jsou humáci (takovou zkratku ken-toi nikdy ani nevysloví, připadá jim ponižující, jako „negr“ nebo „vamp“), pohovory vedou humáci, vždycky jen humáci, to se změní až později, když projdou jedněmi fungujícími dveřmi na americké straně a vyjdou v Hromové tišině.

Teda a s ním asi stovku dalších testují v tělocvičně, která mu připomene podobnou místnost kdysi v East Hartfordu. Tato je plná dlouhých studentských lavic (ohleduplně podložených žíněnkami, aby staromódní kulaté železné nohy lavic nepoškrábaly lakovanou dřevěnou podlahu), ale po prvním kole testů – devadesátiminutové zkoušce plné matematiky, angličtiny a otázek na slovní zásobu – je polovina lavic prázdná. Po druhém kole tři čtvrtiny. Druhé kolo obsahuje hrozně divné otázky, nesmírně subjektivní otázky, a v několika případech zatrhne Ted odpověď, které nevěří, ale myslí si – možná to ví – že lidé, kteří test dávají, chtějí jinou odpověď, než by on (a většina lidí) normálně uvedl. Například takovýto bonbónek:

23. Zastavíte poblíž převráceného auta na málo frekventované silnici. V autě uvízl Mladý muž, který volá o pomoc. Zeptáte se: „Jste zraněn, Mladý muži?“, na což on odpoví: „Myslím, že ne!“ Nedaleko v poli leží Sáček plný Peněz. Co uděláte vy:

- a. Zachráníte Mladého muže a vrátíte mu jeho Peníze.
- b. Zachráníte Mladého muže, ale trváte na tom, že Peníze se musejí předat místní Policii.

c. Vezmete si Peníze a jdete svou cestou, protože víte, že i když je silnice málo frekventovaná, někdo nakonec zastaví a Mladého muže vyprostí.

d. Žádná ze shora uvedených možností.

Kdyby se jednalo o přijímací test k sacramentské policii, Ted by bez váhání zakroužkoval „b“. Možná nebyl víc než tulák na cestách, ale jeho máma nevychovala žádného blbce, děkuji mnohokrát. Ta možnost by za obvyklých okolností byla taky správná – hra na jistotu, tím to nezkažím. A jako nouzovka slouží možnost, která říká „Nemám ani páru, o čem je řeč, ale aspoň jsem tak poctívej, že to řeknu“, a to je možnost „d“.

Ted zakroužkuje „c“, ale ne proto, že by to v takové situaci nezbytně udělal. Celkem vzato si myslí, že by jednal podle „a“, za předpokladu, že by mohl „Mladému muži“ položit aspoň několik otázek ohledně původu peněz. A pokud by nepoužil brutální mučení (a on by stejně odpověď znal, bez ohledu na to, co by „Mladý muž“ k tomuto tématu řekl), tak by mu rozhodně ty peníze šoupl, vaya con Dios. A proč? Protože Ted Brautigan náhodou věří, že majitel toho zavřeného cukrářství měl recht. Zabíjejí malého člověka.

Ale zakroužkuje „c“ a o pět dní později se ocitne v předpokoji jakéhosi bývalého tanečního studia v San Francisku (vlakovou jízdenku ze Sacramenta mu předplatili) spolu se třemi dalšími muži a zarputile se tváříci pubertální dívkou (ta dívka je dřívější Táňa Leedsová z Bryceu, Colorado, jak se ukáže). Na testu v tělocvičně bylo víc než čtyři sta lidí, nalákaných bombastickým inzerátem. Většinou samí troubové. Ale tady jsou čtyři ovečky. Jedno procento. Ale i tak, jak Brautigan časem zjistí, je to úžasný úlovek.

Nakonec ho uvedou do kanceláře označené NEVSTUPOVAT. Je plná zaprášených baletních rekvizit. Na skládací židli sedí muž se širokými rameny a tvrdým obličejem v hnědém obleku, nepatřičně obklopený průsvitnými růžovými baletními sukénkami. Skutečná žába v pomyslné zahradě, pomyslí si Ted.

Muž se nakloní vpřed, ruce opře o sloní stehna. „Pane Brautigane,“ řekne, „možná jsem nebo nejsem žába, ale můžu vám nabídnout práci, jakou v životě mít už nebudete. Taky vám můžu poděkovat a pak vás odtud

vypoklonkovat. Záleží na odpovědi na jednu otázku. Vlastně na otázku ohledně otázky.“

Ten muž, který, jak se ukáže, se jmenuje Frank Armitage, podá Tedovi list papíru. Na něm je zvětšeným písmem napsána Otázka 23, ta o Mladém muži a Sáčku Peněz.

„Zakroužkoval jste ‚c‘,“ řekne Frank Armitage. „Takže teď mi absolutně bez váhání laskavě řekněte proč.“

„Protože jste céčko chtěli,“ odpoví Ted absolutně bez váhání.

„A jak to víte?“

„Protože jsem telepat,“ řekne Ted. „A přesně to doopravdy hledáte.“ Pokusí se udržet nehybnou tvář a myslí si, že se mu to docela daří, ale v nitru mu všechno zpívá úlevou. Protože našel práci? Ne. Protože mu brzy předloží nabídku, vedle které budou ceny v tom novém televizním kvízu vypadat jako kapesné? Ne.

Protože někdo konečně chce to, co umí.

Protože někdo chce konečně jeho.

SEDM

Z práce se nakonec vyklube další bombastická vějička, ale Brautigan je natolik poctivý, že ve svých nahraných memoárech řekne, že by do toho asi šel, i kdyby znal pravdu.

„Protože talent nezůstane zticha, neumí zůstat zticha,“ řekl. „Ať už je to talent na vylupování sejfů, čtení myšlenek nebo dělení desetimístných čísel zpaměti, křičí, že chce být používán. Nezmlkne ani na minutu. Probudí vás uprostřed noci, když jste k smrti unavení, a ječí, ‚Použij mě, použij mě, použij mě! Jsem unavený z toho věčného flákání! Využij mě, blbče, využij mě!‘“

Jake se rozchechtal jako začínající puberták. Zakryl si pusou, ale dál se smál skrz ruce. Ochu k němu zvedl hlavu, zadíval se na něj těma černýma očima, v nichž pluly zlaté snubní prsteny, a čertovsky se zubil.

V té místnosti plné nabíraných růžových sukének seděl Armitage s plstěným kloboukem posunutým do týla na krátce ostříhané hlavě, a zeptal se, jestli Ted někdy slyšel o „Jihoamerických mořských včelách“. Když Ted odpověděl, že ne, Armitage mu řekl, že jedno konsorcium bohatých jihoamerických obchodníků, většinou Brazilců, v roce 1946 najalo partu

amerických inženýrů, stavebních dělníků a pomocných sil. Celkem asi stovku. To byly Jihoamerické mořské včely. To konsorcium je všechny najalo na čtyři roky a za odstupňované platy, ale plat byl neobyčejně štědrý – skoro nestydatě – pro všechny. Například bagrista mohl podepsat smlouvu za 20 000 dolarů ročně, což byly v těch dobách veliké peníze. Ale to nebylo všechno: k ročnímu platu patřily stejně velké prémie. Celkem 100 000 dolarů. Tedy pokud ten chlapík souhlasil s jednou neobvyklou podmínkou: pojede, bude pracovat a nebude se vracet, dokud neskončí čtyřleté období nebo dokud nebude práce hotova. Každý týden byly dva dny volna, stejně jako v Americe, a každý rok dostal dovolenou, stejně jako v Americe, ale ta dovolená byla v pampě. Mohli jste se vrátit do Severní Ameriky (nebo aspoň do Ria) teprve poté, co skončil čtyřletý úvazek. Pokud jste v Jižní Americe zemřeli, pohřbili vás tam – nikdo převoz těla zpátky do Wilkes-Barre nezaplátil. Ale dostali jste padesát táců předem a šedesátidenní lhůtu na rozmyšlenou, během které jste je mohli utratit, uložit, investovat nebo rozházet po hrstech. Pokud jste se rozhodli investovat, těch padesát táců mohlo narůst na pětasedmdesát, než jste se vynořili tanečním krokem z džungle, dotemna opálení, se zbrusu novými svaly a celoživotní zásobou historek. A samozřejmě, jakmile jste vyšli, dostali jste „tu druhou půlku“, jak Angličané říkají, kterou jste ten balík pěkně završili.

Přesně tak to bylo, říkal Armitage Tedovi vážně. Jenom s tím rozdílem, že ta první půlka bude úhledný čtvrtmilionek a na konci bude čekat půl miliónu.

„Což znělo neuvěřitelně,“ řekl Ted z Wollensacku. „Samozřejmě, bylo to jako ohňostroj. Teprve později jsem zjistil, jak neuvěřitelně lacino nás kupovali, dokonce i při takových cenách. Hezounek umí obzvláště výmluvně popsat jejich lakotu... ‚oni‘ v tomto případě znamená všichni Královi byrokrati. Říká, že Karmínový král se snaží skoncovat s veškerým tvorstvem podle rozpočtového plánu, a samozřejmě má pravdu, ale myslím, že i Hezounek si uvědomuje – i když to samozřejmě nepřizná –, že když někomu nabídnete příliš mnoho, prostě tomu odmítne uvěřit. Nebo, podle toho, jakou má představivost (mnoho telepatů a tušitelů nemá skoro vůbec žádnou fantazii), by *nebyl schopen* tomu uvěřit. V našem případě zněla smlouva na šest let, s možností prodloužení, a Armitage potřeboval moje rozhodnutí okamžitě. Jen málo technik je tak účinných,

dámo a pánové, jako ta, kdy otřesete myslí své oběti, pak ji zmrazíte chamtivostí a nakonec na ni shodíte bombu.

Bomba mě trefila a já ihned souhlasil. Armitage mi řekl, že můj čtvrtmilión bude v Seamanově bance v San Francisku hned odpoledne a že z něj můžu čerpat, jakmile se tam dostanu. Zeptal jsem se ho, jestli musím podepsat nějakou smlouvu. Natáhl jednu tu svoji ruku – velkou jako šunka – a řekl mi, že *tohle* je naše smlouva. Zeptal jsem se ho, kam pojedu a co budu dělat – to všechno jsem měl zjistit dřív, s tím budete určitě souhlasit, ale byl jsem tak ohromený, že mi to vůbec nepřišlo na mysl.

Kromě toho jsem měl jistotu, že to vím. Myslel jsem, že budu pracovat pro vládu. Někaká záležitost se studenou válkou. Telepatické oddělení CIA nebo FBI, detašované na nějakém ostrově v Pacifiku. Pamatuji si, jak jsem si myslel, že by z toho byla sakra dobrá rádiová hra.

Armitage mi řekl, ‚Pocestuješ daleko, Tede, ale bude to zároveň hned vedle. A prozatím ti víc nemůžu říct. Jenom to, že budeš o našem ujednání mlčet těch osm týdnů, než doopravdy... hmmm... odcestuješ. Pamatuji, že mluvíti stříbro, mlčeti zlato. Riskuju, že tě nakazím paranoiou, ale předpokládej, že tě sledujeme.‘

A samozřejmě mě sledovali. Později – *příliš* pozdě, lépe řečeno – jsem si dokázal znovu přehrát svoje poslední dva měsíce ve Frisku a uvědomil si, že ken-toi mě sledovali celou dobu.

Ničemní muži.“

OSM

„Armitage a další dva humové na nás čekali před hotelem Mark Hopkins,“ pokračoval hlas z magnetofonu. „Pamatuji si to datum naprosto jasně. Byl Halloween roku 1955. Pět hodin odpoledne. Já, Jace McGovern, Dave Ittaway, Dick... nemůžu si vzpomenout na jeho příjmení, zemřel asi za půl roku, Humma říkal, že na zápal plic a ostatní kfen to dosvědčili – ki'ken trochu znamená hovnoví lidé nebo hovnoví-*folken*, pokud vás to zajímá –, ale byla to sebevražda a já to věděl, pokud nikdo jiný. Ostatní... no, pamatujete na doktora číslo dvě? Ostatní byli a jsou jako on. ‚Nevykládejte mi, že nic nechci vědět, sai, nebabrejte se mi v mém světovém názoru.‘ Každopádně poslední byla Táňa Leedsová. Tvrdé stvořeníčko...“

Pauza a cvak. Potom se Tedův hlas vrátil, zněl na chvilku osvěžený. Třetí páska skoro končila. *Zbytek příběhu vzal fakticky hopem*, pomyslel si Eddie a to pomyšlení ho zklamalo. Ted, bez ohledu na ostatní vlastnosti, byl rozhodně sakra dobrý vypravěč.

„Armitage a jeho kolegové přijeli ve stejnu Ford, tehdy v těch kouzelných dobách jsme mu říkali dřevák. Vezli nás do vnitrozemí, do městečka Santa Mira. Tam byla dlážděná hlavní ulice. Ostatní byly prašné. Pamatuji si, že tam byla spousta ropných čerpadel, která vypadala trochu jako modlíci se kudlanky nábožné... i když tou dobou už byla tma a viděli jsme už jenom obrysy proti nebi.

Čekal jsem nějaké vlakové nádraží nebo třeba autobus s cedulí ZÁJEZD za oknem. Místo toho nás dovezl k tomu prázdnému nákladovému nádraží s nápisem SANTA MÍRA NÁKLADOVÉ NÁDRAŽÍ, který visel nakřivo vpředu, a ke mně dolétla myšlenka jasná jako den, od Dicka, nevím už, jak se jmenoval. *Oni nás zabijí*, myslel si. *Přivezli nás sem, aby nás zabili a okradli nás.*

Když nejste telepat, nevíte, jak děsivé něco takového může být. Jak taková jistota jaksi... obsadí vám hlavu. Viděl jsem, že Dave Ittaway zbledl, a i když Táňa nevydala hlásku – byla tvrdá, jak jsem říkal –, bylo v autě dost světla, abych viděl, že jí v koutcích očí stojí slzy.

Naklonil jsem se přes ni, vzal Dicka za ruce a stiskl je, když se pokusil odtáhnout. Poslal jsem mu myšlenku, *Nedali nám každému čtvrt miliónu, který je většinou nacpaný v sejfě v Seamanově bance, aby nás teď zavezli někam do roští a ukradli nám hodinky.* A Jace mi poslal myšlenku, *Já ani hodinky nemám. Zastavil jsem svoje gruenky před dvěma lety v Alburquerque, a než jsem si usmyslel, že si koupím jiný – to bylo včera někdy kolem půlnoci –, všechny obchody byly zavřené a já měl stejně moc nakoupíno na to, abych slézal z barové stoličky.*

To nás uvolnilo a všichni jsme se zasmáli. Armitage se nás zeptal, čemu se smějeme, a to nás uvolnilo ještě víc, protože jsme měli něco, co oni ne, mohli jsme komunikovat způsobem, kterým oni nemohli. Řekl jsem mu, že ničemu, a pak Dickovi znovu trochu stiskl ruku. Zabralo to. Asi jsem ho... facilitoval. To bylo poprvé, co jsem to udělal. Poprvé z mnoha případů. To je taky jeden z důvodů, proč jsem tak unavený. Tolik podpory člověka utahá.

Armitage a ostatní nás zavedli dovnitř. Bylo tam prázdko, ale na opačném konci byly dveře a na nich křídou napsaná dvě slova, a k tomu ty měsíce a hvězdy, STANICE HROMOVÁ TIŠINA. No, žádná stanice to nebyla: žádné koleje, žádné autobusy, žádná silnice kromě té, po které jsme sem dorazili. Po stranách dveří byla okna a za budovou nebylo nic, jenom pár menších domků – opuštěných baráků, jeden z nich byla jenom vypálená skořápka – a širá buš posetá odpadky.

Dave Ittaway se zeptal: ‚Proč tam jdeme?‘ a někdo z těch druhých řekl, ‚Uvidíte‘. A to jsme rozhodně viděli.

‚Dámy první,‘ řekl Armitage a otevřel dveře.

Na druhé straně byla tma, ale byla to *jiná* tma. Byla to *temnějši* tma. Pokud jste někdy viděli Hromovou tišinu v noci, pak víte, co myslím. A jinak zněla. Chudák Dick měl zaječí úmysly a obrátil se. Jeden z mužů vytáhl pistoli. A já nikdy nezapomenu na to, co řekl Armitage. Protože to řekl... laskavě. ‚Teď už je příliš pozdě na návrat. Teď už můžete jít jenom dopředu.‘

A myslím, že už tehdy jsem věděl, že všechny ty řeči o šestiletém plánu a obnově smlouvy, pokud budeme chtít, byly přesně to, co by můj přítel Bobby Garfield a jeho přítel Sully-John nazval čisté kydy. Ne že bychom jim mohli číst myšlenky. Všichni nosili klobouk, víte. Nikdy neuvídíte ničemného muže – nebo ženu – bez klobouku na hlavě. Ty pánské vypadají jako obyčejné staré plst'áky, takové, jaké tehdy nosila většina mužských, ale toto nebyly žádné obyčejné pokrývky hlavy. Byly to myslící čepičky. I když, *anti*-myslicí čepičky by bylo přesnější. Tlumily myšlenky lidí, kteří je nosili. Pokud jste se pokusili prognout někoho, kdo je nosil – slovo *prog* vymyslel Hezounek a znamená čtení myšlenek –, vnímali jste jenom hučení a v pozadí spoustu šepotu. Velmi nepříjemné, jakoby todesové zvonky. Pokud jste je slyšeli, tak máte představu. Od úporných pokusů odrazují a namáhaje to poslední, o co se většina telepatů v Algulu zajímá. Bořitelé totiž, dámo a pánové, se většinou zajímají hlavně o to, jak žít, dokud si vystačí. Což jenom zviditelňuje to, oč se tu jedná – něco monstrózního – pokud odstoupíte a pořádně se podíváte. Což je další věc, které Bořitelé moc nehoví. Dost často je slyšet po kampusu takové úsloví – krátká básnička –, neboje vidět napsaná křídou na zdech: ‚Užívej plavbu, tělo pilně osvěžuj, nemáš co ztratit, tak se pěkně opaluj‘. Znamená

to mnohem víc než to obvyklé ‚klídek‘. Dopady této drobné ukázky lidové tvořivosti jsou neobyčejně nepříjemné. Zajímá mě, jestli to chápete.“

Eddie si myslel, že aspoň on ano, a napadlo ho, že jeho bratr Henry by byl naprosto skvělý Bořitel. Ovšem za předpokladu, že by mu dovolili vzít si s sebou heroin a desky Creedence Clearwater Revival.

Ted se nadlouho odmlčel, pak se trochu žalostně zasmál. „Asi je čas ten dlouhý příběh trochu zkrátit. Prošli jsme dveřmi, víc se nebudu šířit. Pokud jste to udělali také, víte, že to může být velmi nepříjemné, pokud dveře nefungují řip-řop. A dveře mezi Santa Mirou v Kalifornii a Hromovou tišinou byly v lepším stavu než jiné, kterými jsem od té doby prošel.

Na druhé straně byla chvíle jenom tma a bylo slyšet vytí jakýchsi pouštních psů, jak jim říkají taheeni. Potom se rozsvítil shluk světla a my jsme uviděli ty... ty věci s hlavami ptáků a lasiček a jeden měl hlavu býka, s rohy a vším. Jace zaječel a já taky. Dave Ittaway se otočil a pokusil se utéct, ale Armitage ho chytil. I kdyby ho nechtyl, kam by šel? Zpátky dveřmi? Byly zavřené a pokud vím, jsou jednosměrné. Jediný, kdo z nás nevydal ani hlásku, byla Táňa, a když se na mě podívala, v jejích očích jsem viděl a v myšlenkách četl úlevu. Protože jsme věděli, víte. Všechny otázky nebyly zodpovězeny, ale ty dvě hlavní ano. Kde jsme byli? V jiném světě. Kdy se vrátíme? Nikdy v životě. Naše peníze budou ležet u Seamana v San Francisku, až z nich budou milióny, a nikdo je nikdy neutratí. Zůstali jsme tady nadobro.

Stál tam autobus, řidič byl robot a jmenoval se Phil. „Jmenuji se Phil a nejsem žádný hýl, a dobrá zpráva je, že jsem ještě nikdy nic nerozlil“. Byl cítit elektřinou a z útrov se mu ozývalo všemožné neladné cvakání. Starý Phil už je teď mrtvý, vyhodili ho na vlakový a robotí hřbitov s Bůh ví kolika dalšími, ale mají dost mechanických pomocníků, aby dokončili, co začali, to vím jistě.

Dick omdlel, když jsme prošli do Hromové tišiny, ale než jsme uviděli světla tábora, znovu se probral. Táňa měla jeho hlavu na klíně a já si pamatuji, jak vděčně se na ni díval. Je zvláštní, co si člověk pamatuje, že? U brány nás zkontrolovali. Přidělili nám ubytovny, přidělili nám apartmány, dohlédli, aby nás nakrmili... a bylo to zatraceně dobré jídlo. První z mnoha.

Druhý den jsme šli do práce. A kromě mé malé ‚dovolené v Connecticutu‘ pracujeme od té doby pořád.“

Znovu se odmlčel. Pak dodal:

„Bůh nám pomoz, od té doby pracujeme. A Bože, odpusť nám, většina z nás je spokojená. Protože to jediné, co talent chce, je, aby ho někdo využíval.“

DEVĚT

Povím o několika svých prvních směnách v Pracovně a o tom, jak si uvědomil – ne postupně, ale téměř okamžitě –, že tady nejsou kvůli tomu, aby pátrali po špiónech nebo četli myšlenky ruských vědců, „ani kvůli nějakému nesmyslu, co se vystřeluje do kosmu“, jak by řekl Hezounek (ne že by tam už Hezounek byl, i když Sheemie ano). Ne, oni něco bojí. Cítí to, nejen na nebi nad Algul Sientem, ale všude kolem sebe, dokonce přímo pod nohama. Přesto je docela spokojený. Jídlo je dobré, a i když jeho sexuální tužby za ty roky dost ustoupily, proti občasně drbačce nic nemá, jenom si pokaždé připomíná, že simulovaný sex je opravdu jenom masturbace s pomůckou. I když, jako spousta neusazených mužů zažil náhodný sex s náhodnou kurvou, takže by mohl dosvědčit, že ani takový druh sexu se od masturbace moc neliší. Strkáte to do ní, jak prudce můžete, pot z vás leje, a ona mele „miláčku-miláčku“ a celou dobu uvažuje, jestli má zajet s autem pro benzín nebo se snaží vzpomenout, který den je v obchodáku výprodej. Tak to prostě většinou v životě chodí, musíte použít fantazii, a Ted to dokáže, vizualizaci ovládá dobře, děkuji mnohokrát. Líbí se mu střecha nad hlavou, líbí se mu společnost – strážce jsou strážce, jo, ale věří jim, když říkají, že mají za úkol hlídat, aby se něco špatného nedostalo dovnitř, stejně jako se mají postarat, aby se Bořitelé nedostali ven. Má rád také většinu spolunájemníků a po roce nebo dvou si uvědomí, že ho jaksi podivně potřebují. Dokáže je uklidnit, když jim rupnou nervy. Dokáže utišit záchvaty stesku po domově, když s nimi hodinku potichu mluví. A je v tom fakt dobrý. Možná že všechno tady je dobrá věc – rozhodně mu to připadá jako dobrá věc. Stýskání je lidské, ale bořit je božské. Snaží se to vysvětlit Rolandovi a jeho tet, ale i při nejlepší vůli dokáže nanejvýš vysvětlit, že je to jako konečně se moci podrbat na nedostupném místě na zádech, které člověka věčně přivádí k šílenství mírným, ale vytrvalým svedením. Chodí do Pracovny rád, stejně jako ostatní. Má rád ten pocit, když tam vysedává, když čichá kvalitní dřevo a kvalitní kůži, když hledá... hledá... a pak

najednou, ááčhhhh. A je to. Už jste zaháčkovaní, houpete se jako opice na větví. Boříte, miláčkové, a bořit je božské.

Hezounek jednou říkal, že Pracovna je jediné místo na světě, kde doopravdy cítí, že je ve spojení sám se sebou, a že proto chce celý ten cirkus zlikvidovat. Vypálit, pokud možno. „Protože vím, k jakému svinstvu se dostávám, když jsem ve spojení se sebou,“ řekl Tedovi. „Víš, když si fakticky užívám.“ A Ted ví přesně, o čem mluví. Protože v Pracovně jim bylo vždycky příliš dobře na to, než aby to byla pravda. Posadil se, třeba si vzal časopis, díval se na obrázky modelek a margarínu, filmových hvězd a aut, a cítil, jak jeho mysl startuje jako raketa. Paprsek byl všude kolem, připadali si v něm jako v ohromném koridoru nasyceném energií, ale jejich mysl vždycky stoupala ke střeše a když se tam dostala, rozjela se svou vyjetou dráhou jako po másle.

Možná kdysi, hned poté, co Prim ustoupil a v pokojích makroversa se stále rozléhal Ganův hlas, byly Paprsky hladké a naleštěné, ale ty doby už pominuly. Nyní je Cesta Medvěda a Želvy hrbolatá a děravá, plná zákoutí, průsmyků, zálivů a puklin, je tam spousta míst, kam se dají strčit prsty a zachytit se jimi, a někdy pak zatáhnete nebo cítíte, jak se dovnitř provrtáváte jako kapka kyseliny, která umí myslet. Všechny tyto pocity jsou nesmírně slastné. Sexy.

A pro Teda je tu ještě něco, i když neví, že je jediný, kdo to má, dokud mu to neřekne Trampas. Trampas mu nemínil něco říkat, ale má ten otravný ekzém, víte, a tím se všechno mění. Těžko uvěřit, že by loupající se lebka mohla způsobit záchranu Temné věže, ale taková představa není tak nepatřičná.

Vůbec není nepatřičná.

DESET

„Personál v Algulu obnáší asi sto osmdesát lidí na plný úvazek,“ řekl Ted. „Nepatřím k těm, co někomu radí, jak dělat svou práci, ale možná byste si to měli zapsat nebo aspoň zapamatovat. Zhruba řečeno, je jich šedesát na osmihodinovou směnu a dělí se v poměru dvacet-dvacet-dvacet. Taheeni mají nejbystřejší oči a obvykle je posílají na strážní věže. Humové patrolují u vnějšího plotu. S puškami, připomínám – těžké kalibry. Nahoře je Prentiss, velitel tábora, a Finli o’Tego, velitel ostrahy – humák a taheen,

v tomto pořadí –, ale většina personálu jsou ken-toi... ničemní muži, chápete.

Většina z nich s Bořiteli moc nevychází. Vzmůžou se nanejvýš na toporné projevy přátelství. Hezounek mi jednou říkal, že na nás žárí, protože jsme, jak říká, ‚komplet humáci‘. Ken-toi nosí stejně jako lidské stráže myslící čepičky, když jsou ve službě, abychom je nemohli progovat. Faktem je, že většina Bořitelů se nepokusila progovat nikoho a nic, jenom Paprsek, a možná už ani nemůžou. Mysl je také sval jako každý jiný a zakrňuje, pokud ho nepoužíváte.“

Pauza. Cvaknutí. Potom:

„Nebudu moci dokončit. Jsem zklamaný, ale nepřekvapilo mě to. Tohle bude muset být moje poslední historka, lidi. Je mi líto.“

Tichý zvuk. Usrkávání, tím si byla Susannah jistá. Ted se znovu napil vody.

„Říkal jsem vám, že taheeni nepotřebují myslící čepičky? Mluví velmi dobrou angličtinou a občas jsem cítil, že někteří mají omezené progové schopnosti, mohou vysílat a přijímat – aspoň trochu –, ale když se do nich ponoříte, zachytíte jenom ty otupující výboje čehosi, co zní jako mentální statická elektřina – bílý šum. Předpokládal jsem, že je to nějaké ochranné zařízení. Hezounek je přesvědčený, že takhle oni opravdu *myslí*. Každopádně je to tak pro ně jednodušší. Nemusejí pamatovat na to, aby si každé ráno nasadili klobouk, když jdou ven!

Trampas byl mezi ken-toi úplný bohém. Mohli jste ho vidět jeden den kráčet po Hlavní ulici v Rájově nebo vysedávat na lavici uprostřed Korza, obyčejně s nějakou nabádací knížkou jako *Sedm kroků k pozitivnímu myšlení*. Druhý den se opíral o stěnu Domu u Zlomeného srdce a opaloval se. Totéž platilo u ostatních ken-toi, co se poflakovali. Pokud v tom měli nějaký systém, nikdy jsem ho nedokázal předvídat, ani Hezounek. Myslíme, že žádný systém v tom není.

Trampas se vždycky odlišoval tím, že vůbec nežáril. Je opravdu přátelský – tedy byl. V jistých ohledech skoro vůbec nevypadal na ničemného muže. Zdálo se, že jen málokteří z jeho kolegů mezi ken-toi ho mají rádi. Což je ironie, víte, protože pokud skutečně něco takového jako *proměna* existuje, tak Trampas patří k těm několika, kterým se to opravdu aspoň zčásti daří. Už jenom ten smích. Když se ničemní muži smějí, většinou to zní jako pytel kamení kutálející se plechovým korytem. Člověk

se při tom otřese, jak říká Táňa. Když se směje Trampas, zní to trochu pisklavě, ale jinak normálně. Protože on se snad opravdu směje. Nefalšovaně se směje. Ostatní se do toho jenom nutí.

Prostě jsem se s ním jednoho dne dal do řeči. Na Hlavní ulici to bylo, před kinem. Zrovna dávali *Hvězdné války*, v ixté repríze. Pokud je nějaký film, kterého se Bořitelé nemůžou nabažit, tak jsou to *Hvězdné války*.

Zeptal jsem se ho, jestli ví, odkud pochází jeho jméno. Řekl, že samozřejmě ví, z jeho rodinného klanu. Každý ken-toi dostane v určitém stupni vývoje humácké jméno od svého rodinného klanu. Je to jakési znamení dospělosti. Hezounek říká, že to jméno dostanou, jakmile dokážou úspěšně onanovat, ale to je prostě Hezounek. Faktem je, že to nevíme a nezáleží na tom, ale některá ta jména jsou docela k popukání. Je tu jeden chlapík, který vypadá jako Rondo Hatton, filmový herec z třicátých let, který trpěl akromegalií a vždycky hrál příšery a psychopaty, ale jmenuje se Thomas Carlyle. Pak je tu jeden, co se jmenuje Beowulf a taky Van Gogh Baez.“

Susannah, kdysi Newyorčanka do morku kostí, si přikryla ústa dlaněmi, aby se nehihňala nahlas.

„Takže jsem mu řekl, že Trampas je jedna postava ze slavného westernového románu, který se jmenuje *Virginian*. Sice hrál hlavnímu hrdinovi druhé housle, ale právě on pronesl repliku, kterou si všichni z té knížky pamatují: ‚*Usmívej se, když to říkáš!*‘ To Trampase pobavilo a nakonec jsem mu nad hrnkama kafe z bufetu odvyprávěl, o čem ta knížka je.

Spřátelili jsme se. Vykládal jsem mu, co se děje v naší malé komunitě Bořitelů, a on mi vyprávěl všechny možné zajímavosti, ovšem nevinné,

O tom, co se děje zase na *jeho* straně plotu. Také si stěžoval na ekzém, hrozně ho svědila hlava. Pořád si zvedal klobouk – takový malý bonbónek, skoro jako jarmulka, jenomže z džínoviny – a škrábal se pod ním. Tvrdil, že tam je to nejhorší ze všeho, dokonce horší než dole na bimbasovi. A já jsem si pomaličku začínal uvědomovat, že pokaždé, když ten bonbónek zvedne, aby se poškrábal, můžu mu číst myšlenky. Ne jen ty na povrchu, ale *všechny*. Když jsem byl rychlý – a já se to naučil –, mohl jsem hledat a vybírat si, přesně jako když se listuje v encyklopedii a hledají se a vybírají články. Jenomže tak to přesně nebylo. Spíš se to podobalo tomu, když někdo během zpráv vypíná a zapíná rádio.“

„Panenko skákává,“ řekl Eddie a vzal si další grahamový suchar. Velmi litoval, že tu nemají mléko, do kterého by sušenku namočil. Grahamové suchary bez mléka byly skoro jako slepované sušenky bez toho bílého krému uprostřed.

„Přestavte si, že zapnete rádio nebo televizi na plné pecky,“ pokračoval Ted chraptivým, přeskakujícím hlasem, „a pak ho znovu vypnete... takhlerychle.“ Schválně ta slova semlel dohromady a všichni se usmáli – dokonce i Roland. „To vám dá představu. Ted' vám povím, co jsem se dozvěděl. Myslím, že už to stejně víte, ale já si prostě nemůžu dovolit, abyste nevěděli. Je to příliš důležité.“

Existuje Věž, dámo a pánové, což *musíte* vědět. Kdysi se v ní křížilo šest Paprsků, které z ní čerpaly sílu – je to nějaký nepředstavitelný zdroj energie – a současně ji podpíraly, jako když kotvicí lana stabilizují rádiový vysílač. Čtyři z Paprsků už jsou pryč, ten čtvrtý padl teprve nedávno. Zbývají už jenom Paprsek Medvěda, což je Paprsek na cestě Želvy a Šardika, a Paprsek Slona, to je Paprsek cesty Vlka – někdo mu říká Ganův Paprsek.

Nevím, jestli si umíte představit mou hrůzu, když jsem zjistil, co doopravdy v Pracovně děláme. Když jsem si škrábal to nevinné svědění. I když, celou dobu jsem věděl, že je to něco důležitého, *věděl* jsem to.

A bylo tu ještě něco horšího, o čem jsem *neměl* tušení, a týkalo se to jenom mě. Věděl jsem, že se v něčem liším. Například se zdálo, že jsem jediný Bořitel, který má pod kůží aspoň deset deka soucitu. Když na ostatní něco padne, tak jsem to já, za kým jdou, jak jsem už říkal. Pimlí Prentiss, pán, oddával Táňu a Joeyho Rastosoviče – trval na tom, nechtěl slyšet ani slovo námitek, neustále opakoval, že je to jeho výsada a odpovědnost, choval se jako kapitán na starém křižníku – a oni mu to samozřejmě dovolili. Ale potom přišli ke mně na pokoj a Táňa řekla, „Ty nás oddej, Tede. Protože teprve potom budeme opravdu manželé.“

A někdy se sám sebe ptám, „Myslel sis, že je to všechno? Než ses začal scházet s Trampasem a odposlouchávat ho pokaždé, když si zvedl čepici a poškrábal se, opravdu sis myslel, že ta trocha soucitu a lásky, co máš v duši, bylo to jediné, co tě odlišuje od ostatních? Nebo sis i v tomhle něco jenom namlouval?“

Nevím to jistě, ale možná se v tomhle ohledu mohu považovat za nevinného. Opravdu jsem nechápal, že moje nadání daleko přesahuje

progování a boření. Jsem jako mikrofon pro zpěváka, nebo steroid pro sval. Já funguji jako... *facilitátor*. Řekněme, že existuje jednotka síly – pojmenuju ji *dark*, ano? Když je v pracovně dvacet nebo třicet lidí, dokážou beze mě vyvinout padesát dárků za hodinu. A *se mnou*? Vyletí to na pět stovek dárků za hodinu. A to okamžitě.

Když jsem poslouchal, co má Trampas v hlavě, pochopil jsem, že mě považovali za úlovek století, možná všech dob, že jsem opravdu nepostradatelný Bořitel. Už jsem jim pomohl rozbít jeden Paprsek a ušetřil jsem jim *staletí* práce na Šardikově Paprsku. A až praskne Šardikův Paprsek, dámo a pánové, Gan může vydržet jenom chvíli. A až povolí i Ganův Paprsek, Temná věž padne, vesmír skončí a samotné Jádro existence oslepe.

Nevím, jak jsem dokázal před Trampasem utajit svoje starosti. A mám důvod věřit, že jsem neudržel pokerový obličej, jak jsem si tehdy myslel.

Věděl jsem, že se musím dostat pryč. A právě tehdy ke mně poprvé přišel Sheemie. *Myslím si, že mě celou dobu četl, ale ani teď to nevím jistě, ani Hezounek to neví. Ví jenom, že jednou večer přišel ke mně do pokoje a poslal mi myšlenku: ‚Udělám pro vás díru, sai, jestli chcete, a můžete vzít do zaječích.‘ Zeptal jsem se ho, jak to myslí, a on se na mě jenom díval. Je zvláštní, kolik toho jeden pohled dokáže říct, že? *Neurážej moji inteligenci. Neplýtvej mým časem. Neplýtvej svým časem.* Tyhle myšlenky jsem mu nečetl, to vůbec ne. Viděl jsem mu to na očích.“*

Roland souhlasně zamručel. Oči mu jenom svítily a upíral je na otáčející se cívky magnetofonu.

„Zeptal jsem se ho ale, kam ta díra povede. Řekl, že neví – bude to prostě risk. Přesto jsem se dlouho nerozmýšlel. Báł jsem se, že kdybych přemýšlel, najdu si důvod, proč zůstat. Řekl jsem, ‚Tak do toho, Sheemie – pošli mě do zaječích.‘

Zavřel oči a soustředil se, a zčistajasna zmizel kout mého pokoje. Viděl jsem, jak kolem projíždějí auta. Byla zdeformovaná, ale byla to opravdová americká auta. Už jsem nic nenamítal ani se nehádal, prostě jsem do toho šel. Nevěděl jsem úplně jistě, jestli dokážu do toho druhého světa projít. Napadlo mě, že umřít by možná bylo to nejlepší, co můžu udělat. Aspoň bych je zpomalil.

A těsně předtím, než jsem vykročil, mi Sheemie poslal myšlenku, ‚Najdi mého přítele Willa Dearborna. Ve skutečnosti se jmenuje Roland.

Jeho přátelé jsou mrtví, ale on ne, to vím, protože ho slyším. Je to pistolník a má nové přátele. Přiveď je sem a oni zařídí, aby ti zlí lidé přestali ubližovat Paprsku, stejně jako zastavil Jonase a jeho přátele, když mě chtěli zabít.' Na Sheemieho to byl úplný proslov.

Zavřel jsem oči a přešel jsem. Na okamžik jsem měl pocit, že se obracím vzhůru nohama, ale to bylo všechno. Žádné zvonky, žádná nevolnost. Opravdu docela příjemné, aspoň ve srovnání se dveřmi do Santa Miry. Vynořil jsem se na všech čtyřech vedle rušné dálnice. V trávě se válely noviny. Zvedl jsem je a uviděl, že jsem přistál v dubnu 1960, skoro pět roků poté, co nás Armitage a jeho kamarádi prohnali dveřmi v Santa Míře na druhé straně Států. V rukou jsem měl hartfordský *Courant*, víte. A ta silnice, jak se ukázalo, byla Merrittská dálnice.“

„Sheemie umí tvořit kouzelné dveře!“ zvolal Roland. Při posлуování si čistil revolver, ale teď ho odložil. „To je ta teleportace. *Tohle to znamená!*“

„Ticho, Rolande,“ tišila ho Susannah. „Teď bude určitě vyprávět o svém connecticutském dobrodružství. Tuhle část chci slyšet.“

JEDENÁCT

Ale nikdo z nich si o Tedově connecticutském dobrodružství nic neposlechno. Prostě prohlásí, že je to „příběh na jindy“, a posluchačům poví, že ho chytili v Bridgeportu, když se snažil sehnat dost hotovosti, aby zmizel nadobro. Ničemní muži ho nacpali do auta, odvezli do New Yorku a vzali do žebírkového bufetu, který se jmenuje Jižanské prasátko. Odtud do Fediku a z Fediku do stanice Hromová tišina. Ze stanice rovnou do Devar-Toi, ach Tede, tak rádi tě vidíme, vítej zpátky.

Čtvrtá páska už je ze tří čtvrtin převinuta a Tedův hlas sotva skřípe. Přesto odhodlaně pokračuje dál.

„Nebyl jsem pryč dlouho, ale čas tady provedl jeden ze svých náhodných skoků vpřed. Humma o'Tego byl pryč, asi kvůli mně, a přibyl Prentiss z New Jersey, ten ki'-dam. Spolu s Finlim mě vyslyšeli ve velitelově bytě, mnohokrát. Nijak mě fyzicky netýrali – myslím, že jsem byl pro ně stále přínáš důležitý, než aby riskovali, že mě poškodí –, ale připravili mi spoustu nepohodlí a psychického nátlaku. Také mi dali najevo, že pokud se pokusím znovu utéct, budou moji přátelé v Connecticutu usmrceni. Já na to, „Copak to, chlapci, nechápete? Když

budu dál dělat svou práci, oni stejně zahynou. Všichni zahynou, možná s výjimkou toho, koho nazýváte Karmínový král'

Prentiss sepal ruce v gestu, které mě nesmírně rozčilovalo, a řekl, 'To je možná pravda, možná není, ale jestli ano, my trpět nebudeme, až „zahyneme“, jak jste to vyjádřil. Ale malý Bobby a malá Carol... nemluvě o Carolině matce a Bobbyho kamarádovi Sully-Johnovi...' Nemusel dokončovat. Pořád se ptám, jestli věděli, jak strašně mě vydělili, když pohrozili mým přátelům. A jak strašně mě rozzuřili.

Všechny jejich otázky směřovaly k jediným dvěma věcem, které opravdu chtěli vědět: proč jsem utekl a kdo mi s tím pomohl. Mohl jsem se uchýlit ke staré rutině jméno-hodnost-číslo, ale rozhodl jsem se riskovat trochu výřečnosti. Řekl jsem jim, že jsem chtěl utéct, protože mi někdo ze strážů ken-toi naznačil, čím se vlastně zabýváme, a mně se ta představa nelíbila. Pokud jde o to, jak jsem se dostal ven, řekl jsem, že to nevím. Jednou večer jsem šel spát a prostě jsem se probudil vedle Merrittské dálnice. Nejdřív se té mé historce posmívali, ale nakonec jí napůl uvěřili, hlavně proto, že jsem ji opakoval doslova stejně, ať se mě ptali, kolikrát chtěli. A samozřejmě už věděli, jakou mám moc a v čem se liším od ostatních.

„Myslíte, že umíte teleportovat, aniž o tom víte, sai?“ zeptal se mě Finli.

„Jak to mám vědět?“ opáčil jsem – odpovídat otázkou je vždycky dobré pravidlo, když sedíte u výslechu, aspoň pokud je to poměrně mírný výslech, což tehle byl. „Nikdy jsem takovou schopnost necítil, ale samozřejmě pokaždé nevíme, co se skrývá v našem podvědomí, ne?“

„Radím vám, aby to nebyl váš případ,“ řekl Prentiss. „Strpíme tu každý přírodní talent, ale tehle ne. Ten by vás, pane Brautigane, odsoudil k záhubě, i když se jedná o tak cenného zaměstnance jako vy.“ Nevěděl jsem, jestli mu mám věřit, ale později mi Trampas dal důvod myslet si, že Prentiss možná říkal pravdu. Každopádně jsem se držel své historky a nikdy ji neměnil.

Prentissův posluha, nějaký Tassa – humák, pokud na tom záleží – přinášel sušenky a plechovky Nozz-A-Ly – tu mám rád, protože chuť trochu připomíná zázvorové pivo – a Prentiss mi nabízel, co hrdlo ráčí... tedy až jim povím, kde jsem tu informaci sehnal a jak jsem utekl z Algul Sienta. Potom začaly všechny otázky nanovo, jenomže tentokrát Prentiss a Lasička žvýkali sušenky a popíjeli nozzu. Ale v určité chvíli to vždycky vzdali a dovolili mi, abych se napil a něco zakouzl. Myslím, že na

vyšetřovatele by potřebovali trochu víc fašistické mentality, aby ze mě dostali má tajemství. Snažili se mě samozřejmě progovat, ale... slyšeli jste to staré úsloví o tom, že podfukáře nikdy nepodfouknete?“

Eddie a Susannah přikývli zároveň. Jake taky, protože to slýchal od svého otce během četných rozhovorů týkajících se skladby programů na Síti.

„Určitě ano,“ uzavřel Ted. „No, stejně tak se dá říct, že nemůžete progovat progera, aspoň ne toho, který dosáhl určitou úroveň. Ale měl bych se dostat k věci, než úplně ztratím hlas.“

Jednoho dne, asi tři týdny poté, co mě ničemní muži přivlekli zpátky, mě Trampas oslovil na Hlavní ulici v Rájově. Tehdy už jsem znal Hezounka, rozpoznal jsem v něm spřízněnou duši, a s jeho pomocí jsem poznával lépe Sheemieho. Kromě mých denních výslechů u velitele tábora se toho děla spousta. Od svého návratu jsem na Trampase sotva pomyslel, ale on na mě myslel prakticky bez přestání. To jsem se rychle dozvěděl.

„Znám odpověď na otázky, které ti pořád dávají,“ řekl mi. „Nevím ale, proč jsi mě neprozradil.“

Řekl jsem, že to mě vůbec nenapadlo – k takovému donášení mě doma nevychovali. A kromě toho mi nestrkali elektrický bič na dobytek do zadku ani mi netrháli nehty... i když by po takových technikách mohli sáhnout, pokud by se nejednalo zrovna o mě. Nanejvýš mě mohli nechat hodinu a půl zírat na talíř sušenek na Prentissově stole, než změkli a dovolili mi jednu si vzít.

„Nejdřív jsem měl na tebe zlost,“ řekl Trampas, „ale pak jsem si uvědomil – i když nerad –, že bych na tvém místě možná udělal totéž. První týden, co ses vrátil, jsem toho moc nenaspal, to ti povím. Ležel jsem na posteli v Damli, čekal jsem, že pro měkaždou minutu přijdou. Víš, co by udělali, kdyby zjistili, že jsem to já, že?“

Řekl jsem mu, že to nevím. Povídal, že by ho Gaskie, Finliho pobočník, zmrskal a pak by ho z rozdrásanými zády poslali do pustin, kde by v Diskordii buď zemřel, nebo si našel službu na hradě Červeného krále. Ale taková cesta by nebyla snadná. Jihovýchodně od Fediku se dají chytit takové nemoci jako požíračka (nejspíš rakovina, ale nějaký velmi rychlý, bolestivý a ohavný typ) nebo cosi, čemu říkají prostě bláznivka. Roderickovy děti trpí oběma chorobami zcela běžně, a ještě jinými. Lehčí kožní nemoci v Hromové tišině – ekzém, uhry a vyrážka – jsou určitě jenom

počátkem problémů, které v Konečném světě číhají. Ale pro vyhnance byla služba u dvora Karmínového krále jediná naděje. Do Cally by nějaký kentoi jako Trampas rozhodně nemohl jít. Calla je blíž, to určitě, a svítí tam opravdové slunce, ale umíte si představit, co by se stalo ničemnému muži nebo taheenovi, kdyby se objevil v Callském oblouku.

Roland a jeho tet si to uměli představit velmi dobře.

„Zase takovou váhu tomu nepřikládej,“ řekl jsem. „Jak by řekl ten nový mládenec, Hezounek, neběžím s každým prdem hned na trh. Nic jiného v tom nehledej. Žádná ušlechtilost v tom nebyla.“

Řekl, že je mipřesto vděčný, pakse rozhlédl a úplně potichu řekl: „Oplatil bych ti laskavost, Tede, tím, že ti poradím, abys s nimi spolupracoval ze všech sil. Nemyslím tím, abys mě dostával do problémů, ale nechci ani, aby ty sám ses dostal do horších potíží. Možná tě už nepotřebují tak nutně, jak si třeba myslíš.“

A teď chci, abyste mě velmi dobře poslouchali, dámo a pánové, protože tohle může být velmi důležité. Prostě nevím. Určitě vím jenom to, že to, co mi Trampas potom řekl, mi nahnalo skutečně hrůzu. Řekl, že ze všech těch světů na druhé straně je jenom jeden unikátní. Říkají mu Skutečný svět. Trampas o něm zřejmě věděl jenom tolik, že je skutečný stejně jako kdysi Středosvět, než Paprsky začaly slábnout a Středosvět se hnul. Na americké straně tohoto speciálního „Skutečného“ světa, jak říká, čas někdy poskočí, ale stále běží jedním směrem: vpřed. A v tom světě žije muž, který také slouží jako jakýsi facilitátor. Možná je to dokonce smrtelný strážce Ganova paprsku.“

DVANÁCT

Roland se podíval na Eddieho, a když se jejich pohledy setkaly, oba zamumlali stejné slovo: *King*.

TŘINÁCT

Trampas mi řekl, že Karmínový král se pokusil toho muže zabít, ale ka vždycky jeho život ochránilo. „Říká se, že jeho píseň opsala kruh,“ pověděl mi Trampas, „i když asi nikdo neví, co to znamená.“ Ale teď ka – žádný

Červený král, ale obyčejné staré ka – prohlásilo, že ten muž, ten strážce nebo co to je, musí zemřít. Přestal, víte. Nevím, jakou píseň to měl zpívat, ale přestal, a tím se konečně stal zranitelným. Ale ne pro Karmínového krále. Trampas mi to opakoval pořád dokola. Ne, je zranitelný vůči ka. ,Už nezpívá,‘ řekl Trampas. ,Jeho píseň, ta, na které záleží, skončila. Zapomněl na růži.‘

ČTRNÁCT

V tichu, které vládlo venku, to Mordred vyslechl a pak se stáhl, aby o tom uvažoval.

PATNÁCT

„Trampas mi to všechno pověděl jen proto, abych pochopil, že už nejsem úplně nepostradatelný. Samozřejmě si mě chtěli udržet. Nejspíš by byla čest strhnout Šardikův Paprsek dřív, než smrt toho muže zboří Ganův Paprsek.“

Odměl se.

„Chápu smrtící šílenství úprku na pokraj zapomnění a ještě dál? Očividně ne. Kdyby ano, určitě by s tím úprkem vůbec nezačali. Nebo je to prostě nedostatek představitivosti? Člověk si nerad připouští, že by takový drobný nedostatek mohl způsobit konec, ale...“

ŠESTNÁCT

Roland podrážděně zavrtěl prsty, jako by je ten starý muž, jehož hlas poslouchali, viděl. Chtěl slyšet velmi dobře každé slovo z toho, co strážce ken-toi vědí o Stephenu Kingovi, a místo toho se Brautigan pustil do nějakého těkavého rozvláčeného povídání. Bylo to pochopitelné – ten muž byl zřetelně vyčerpán –, ale bylo tu ještě něco mnohem důležitějšího než všechno ostatní. Eddie to také věděl. Roland to viděl na mladíkově napjaté tváři. Společně sledovali, jak hnědý pásek – teď už z jeho vrstvy zbývalo sotva pár milimetrů – ubývá.

SEDMNÁCT

„...ale jsme jenom ubozí nevzdělaní humáci a asi o takových věcech nemůžeme vědět, když nemáme trochu jistoty...“

Zdlouha, unaveně povzdychne. Pásek se otáčí, odvíjí se z poslední cívky a tiše a zbytečně se provléká mezi hlavami. Potom konečně zazní:

„Ptal jsem se na jméno toho kouzelnického muže a Trampas řekl, ‚To neznám, Tede, ale vím, že už v něm žádné kouzlo není, protože přestal s tím, co po něm ka chtělo, aby udělal. Jestli ho necháme být, ka Devatenácti, které patří do jeho světa, a ka Devadesáti devíti, které patří do našeho světa, se zkombinuje do –“

Ale víc už toho není. Na tomto místě páska doběhla.

OSMNÁCT

Navíjecí cívka se otočila a konec lesklé hnědé pásky začal plácet, a potichu pleskal, dokud se Eddie nenaklonil dopředu a nezmačkl STOP. Potichu zamumlal: „Do prdele!“

„Zrovna když to začínalo být zajímavé,“ stěžoval si Jake. „A znovu ta čísla. Devatenáct... a devadesát devět.“ Odmlčel se, pak je řekl dohromady. „Devatenáct devadesát devět.“ Pak potřetí. „1999. Klíčový rok v Klíčovém světě. Kam odešla Mia, aby porodila dítě. Kde je teď Černá třináctka.“

„Klíčový svět, Klíčový rok,“ opakovala Susannah. Vytáhla poslední pásek z cívky, chvíli ho podržela pod lampou a pak ho vrátila do krabičky. „Kde čas běží vždycky jedním směrem. Jak má.“

„Gan *stvořil* čas,“ řekl Roland. „To říkají staré legendy. Gan povstal z prázdnoty – některé příběhy říkají z moře, ale obojí určitě znamená *Prim* – a udělal svět. Potom do něho cvrnkl prstem a roztočil ho, a to byl čas.“

V jeskyni cosi houstlo. Jakési poznání. Všichni to cítili, bylo na spadnutí, stejně jako bylo ke konci Miino břicho na slehnutí. Devatenáct. Devadesát devět. Ta čísla je pronásledovala celou dobu. Objevovala se všude. Viděli je na nebi, viděli je napsaná na dřevěných plotech, slyšeli je ve snu.

Ochu zvedl hlavu, nastražil uši, oči se mu rozjasnily.

Susannah řekla: „Když Mia odešla z pokoje v Plaza-Parku, kde jsme se ubytovaly, a jela do Jižanského prasátka – byl to pokoj 1919 –, upadla jsem do nějakého tranzu. Měla jsem sny... o vězení... hlasatelé oznamovali, že tenhle umřel, tamten umřel, a ještě jeden umřel –“

„To jsi nám vyprávěla,“ přerušil ji Eddie.

Prudce zavrtěla hlavou. „Ne *všechno*. Protože něco z toho mi nějak nedávalo smysl. Například když jsem slyšela Davea Garrowaye říkat, že malý *syn* prezidenta Kennedyho je mrtvý – malý John-John, ten, který salutoval u tatínkovy rakve, když katafalk projížděl. Neříkala jsem vám to, protože tohle byla blbost. Jakeu, Eddie, umřel ve vaší době John-John Kennedy? Stalo se to v některém kdy?“

Oba zavrtěli hlavou. Jake si ani nebyl jist, o kom to Susannah mluví. „Ale on *umřel*. V Klíčovém světě, a v době, která byla až po nás. Vsadím se, že to bylo v tom kdy, které patří k 99. Tak umírá syn posledního pistolníka, ó Diskordie. Ted' si myslím, že jsem snad slyšela nekrology z *Týdeníku cestovatele v čase*. Byly to všechny možné doby pomíchané dohromady. John-John Kennedy, potom Stephen King. Nikdy jsem o něm neslyšela, ale David Brinkley říkal, že napsal *Prokletí Salem*. To je ta knížka, ve které byl otec Callahan, že?“

Roland a Eddie přikývli.

„Otec Callahan nám svůj příběh vyprávěl.“

„Jo,“ řekl Jake. „Ale co –“

Přerušila ho. Oči měla zamlžené, nepřítomné. Jenom krůček jí chyběl k pochopení. „A pak přijde ke Ka-Tet Devatenácti Brautigan a vypráví zase *svůj* příběh. A podívejte se! Podívejte se na počítadlo magnetofonu!“ Naklonili se blíž. V okénkách bylo

1999

„Myslím, že King možná napsal i Tedův příběh,“ řekla. „Chce někdo hádat, v kterém roce *tenhle* příběh vyšel nebo *vyjde* v Klíčovém světě?“

„1999,“ odpověděl Jake potichu. „Ale ne ta část, kterou jsme slyšeli. Byla to ta část, kterou jsme *neslyšeli*. Tedovo connecticutské dobrodružství.“

„A vy jste se s ním sešli,“ podívala se Susannah na svého dinha a manžela. „Sešli jste se se Stephenem Kingem.“

Opět přikývli.

„Stvořil Callahana, stvořil Brautigana a stvořil *nás*,“ řekla skoro pro sebe, pak zavrtěla hlavou. „Ne. ‚Všechny věci slouží Paprsku.‘ On nás... *zprostředkoval*.“

„Jo.“ Eddie přikyvoval. „Jo, dobře. To docela sedí.“

„V tom svém snu jsem seděla v cele,“ řekla. „Měla jsem na sobě šaty, které jsem měla i tehdy, když mě zavřeli. A David Brinkley říkal, že Stephen King je mrtvý, běda, Diskordie – něco takového. Brinkley říkal, že ...“ Odmlčela se a zamračila. Požádala by Rolanda, aby ji zhypnotizoval a vytáhl z ní úplnou vzpomínku, pokud by to bylo nutné, ale ukázalo se, že to není potřeba. „Brinkley říkal, že Kinga zabila dodávka, když se procházel poblíž svého domova v Lovellu ve státě Maine.“

Eddie sebou trhl. Roland si poposedl blíž, oči mu hořely. „To říkáš?“

Susannah pevně přikývla.

„*On ten dům v Želví ulici koupil!*“ zaburácel pistolník. Natáhl ruku a popadl Eddieho za košili. Eddie si toho však ani nevšiml. „*Samozřejmě* že ano! Ka hovoří a vítr fouká! Posunul se dál po stezce Paprsku a koupil dům, kde je Paprsek řídký! Kde jsme viděli příchozí! Kde jsme mluvili s Johnem Cullumem a pak se tamtudy vrátili sem! Pochybuješ o tom? *Pochybuješ o tom, co by se za nehet vešlo, zatraceně?*“

Eddie zavrtěl hlavou. Jistěže nepochyboval. Ten závěr zvonil jako zvon, přesně jako když na pouti praštíte ze všech sil do siloměříče palicí a olověné *závaží* vyletí až na vrchol tyče a tam zařinčí na zvonec. Když takhle zazvoníte, dostanete panenku-plaváčka, a dostali jste ji díky tomu, že si Stephen King *vymyslel*, že je to panenka-plaváček? Protože King pocházel ze světa, kde Gan započal čas tím, že cvrnkl svým svatým prstem? Protože když *King* říká plaváček, tak *všichni* říkáme plaváček a všichni říkáme díky? Kdyby ho nějak napadlo, že cena za rozeznání zvonce na siloměru by byla panenka v kanýrové sukni, tak by i *oni* říkali totéž? Podle Eddieho ano. Myslel si, že odpověď zní ano, stejně jistě jako že sídliště Co-Op City bylo v Brooklynu.

„David Brinkley říkal, že Kingovi bylo dvaapadesát. Vy jste se s ním sešli, tak si to spočítejte. Mohlo mu být v devětadevadesátém padesát dva?“

„Vsad' svou nevinnost,“ řekl Eddie. Vrhł po Rolandovi temný, zoufalý pohled. „A jelikož pořád narážíme na tu devatenáctku – Ted Stevens

Brautigan, jen do toho, spočítejte si písmena! –, vsadím se, že to má něco společného nejenom s tím rokem. Devatenáct –“

„To je datum,“ řekl Jake hluše. „Určitě. Klíčové datum v Klíčovém roce v Klíčovém světě. Devatenáctý den nějakého měsíce v roce 1999. Nejspíš to bylo v létě, protože byl na procházce.“

„*Tam léto právě teď je,*“ řekla Susannah. „Je červen. Šestý měsíc. Postav šestku obráceně a dostaneš devítku.“

„Jo, a když obrátíš kabát, tak dostaneš tabák,“ odsekl Eddie, ale znělo to nejistě.

„Myslím, že Susannah má pravdu,“ řekl Jake. „Myslím, že to má být 19. června. Tehdy Kinga přejedou a pak bude kaput každá šance, že by se mohl vrátit k práci na příběhu o *Temné věži* – na našem příběhu. Ganův Paprsek se přetíží a praskne. Zbývá Šardikův Paprsek, ale už je nahodaný.“ Podíval se na Rolanda, tvář bledou, rty skoro modré. „Praskne jako párátko.“

„Možná se to už stalo,“ prohodila Susannah.

„Nestalo,“ řekl Roland.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptala se.

Mrazivě, nevesele se na ni usmál. „Protože to už bychom tu nebyli.“

DEVATENÁCT

„Jak tomu můžeme zabránit?“ zeptal se Eddie. „Ten Trampas Tedovi říkal, že je to ka.“

„Možná se pletl,“ řekl Jake, ale byl sotva slyšet. Mluvil ztěžka. „Něco někde zaslechl, třeba to pochopil špatně. A hele, možná King vydržel až do července. Nebo do srpna. Nebo až do září? Mohlo by to být září, nebude to spíš takhle? Září je přece devátý měsíc...“

Podívali se na Rolanda, který teď seděl s nohou nataženou dopředu. „Tady to bolí,“ řekl jakoby pro sebe. Sáhl si na pravý bok... potom na žebra... nakonec ze strany na hlavu. „Bolívá mě hlava. Čím dál hůř. Neviděl jsem důvod, proč vám to povídat.“ Přejel si zmrzačenou pravou rukou po pravém boku. „Sem mě to zasáhne. Rozbije mi to bok. Zpřeláme žebra. Praskne mi hlava. Hodí mě mrtvého do jámy. Ka... a konec ka.“ Oči se mu vyjasnily a on se naléhavě obrátil na Susannah. „Co byl za den, když jsi byla v New Yorku? Připomeň mi to.“

„Prvního června 1999.“
Roland přikývl a podíval se na Jakea. „A ty? Stejně, že?“
„Ano.“
„Pak do Fediku... to ostatní... a pak do Hromové tišiny.“ Odmlčel se, přemýšlel, pak s rozmyslem pronesl tři slova. „Pořád je čas.“
„Ale tam se čas pohybuje rychleji –“
„A jestli zase poskočí –“
„Ka –“
Drmolili jeden přes druhého. Pak znovu zmlkli a zahleděli se na něj.
„Můžeme ka změnit,“ řekl Roland. „Už se staly takové případy. Vždycky se za to platí – ka-šum, snad –, ale jde to.“
„Jak se tam dostaneme?“ zeptal se Eddie.
„Je jenom jeden způsob,“ řekl Roland. „Musí nás tam poslat Sheemie.“
V jeskyni se rozhostilo ticho, až na vzdálené dunění hromu, které dalo této temné krajině jméno.
„Máme dva úkoly,“ řekl Eddie. „Spisovatele a Bořitele. Co přijde první?“
„Spisovatel,“ vyhrkl Jake. „Dokud je ještě čas ho zachránit.“
Ale Roland vrtěl hlavou.
„Proč ne?“ vykřikl Eddie. „Ale člověče, *proč ne?* Přece víš, jak tam čas klouže! A je jednosměrný! Jestli to okno prošvihneme, nikdy nedostaneme druhou šanci!“
„Ale musíme zabezpečit taky Šardikův Paprsek,“ řekl Roland.
„Chceš tvrdit, že Ted a ten Hezounek nedovolí, aby nám Sheemie pomohl, dokud my nepomůžeme jim?“
„Ne. Sheemie by to pro mě udělal, určitě. Ale co když se mu něco stane, zatímco budeme v Klíčovém světě? Pak v roce 1999 uvízneme.“
„V Želví ulici jsou dveře –“ začal Eddie.
„I když stále bude rok 1999, Eddie, tak Ted nám povídal, že Šardikův Paprsek se už začal prohýbat.“ Roland zavrtěl hlavou. „Srdce mi říká, že začít se musí s tamtím vězením. Pokud někdo z vás říká něco jiného, budu naslouchat, a rád.“
Mlčeli. Před jeskyní foukal vítr.
„Potřebujeme se zeptat Teda, než se definitivně rozhodneme,“ ozvala se Susannah nakonec.
„Ne,“ řekl Jake.

„Ne!“ souhlasil Ochu. Nikoho to nepřekvapilo. Když něco říkal Ejk, mohli jste to vzít rovnou do brumlácké banky, aspoň pokud se Ocha týkalo.

„Zeptejme se *Sheemieho*,“ navrhl Jake. „Zeptejme se *Sheemieho*, co si myslí *on*, co bychom měli dělat.“

Roland pomalu přikývl.

Kapitola IX

Stopy na stezce

JEDNA

Když se Jake v noci probudil z nočních můr, které se většinou odehrávaly v Jižanském prasátku, do jeskyně pronikalo slabé, nevýrazné světlo. V New Yorku v něm takové světlo vždycky budilo touhu nejt do školy a celý den se válet na pohovce, číst knížky, dívat se na soutěžní pořady v televizi a celé odpoledne proklíbat. Eddie a Susannah byli stulení k sobě v jednom spacím pytli. Ochu se vzdal lůžka, které mu bylo přichystáno, aby mohl spát vedle Jakea. Byl schoulený do účka, čenich na levé pacce. Většina lidí by si myslela, že spí, ale Jake uviděl pod víčky kradmé zlaté chvění a věděl, že Ochu pokukuje. Pistolníkův spacák byl rozepnutý a prázdný. Jake o tom chvilku přemýšlel, pak vstal a vyšel ven. Ochu ho následoval, tiše ťapal přes udusanou hlínu, a Jake kráčel po stezce nahoru.

DVĚ

Roland vypadal ztrhaně a nezdravě, ale dřepěl, a Jake si řekl, že pokud je natolik pružný, že to může udělat, tak je nejspíš v pořádku. Dřepl si vedle pistolníka, ruce volně spustil mezi koleny. Roland se na něho podíval, neřekl nic, pak se znovu zahleděl na vězení, kterému personál říkal Algul Siento a nájemníci Devar-Toi. Vypadalo jako jasná, rozmazaná skvrna daleko před nimi. Slunce – elektrické, atomové nebo jaké – ještě nesvítlo.

Ochu se svalil vedle Jakea a trochu při tom zafuněl, pak se zdálo, že znovu usnul. Ale Jakea neošidil.

„Bud' zdrav, a veselý den,“ řekl Jake, když ticho začalo být trochu tísnivé.

Roland přikývl. „Veselá mysl, veselý den.“ Vypadal vesele jako na pohřbu. Vypadalo to, že pistolník, který za světel pochodní v Calla Bryn Sturgisu tancoval vášnivou hopalu, je tisíc roků v hrobě.

„Jak je ti, Rolande?“

„Dost dobře, abych si mohl dřepnout.“

„Tak, ale jak je ti?“

Roland na něj pohlédl, pak sáhl do kapsy a vytáhl váček s tabákem. „Jsem starý a celý rozbolavělý, což musíš vědět. Dáš si?“

Jake se zamyslel, pak přikývl.

„Budou krátké,“ varoval Roland. „V torbě mám spoustu věcí, které jsem našťestí dostal zpátky, ale foukacích bylin moc ne.“

„Nech si pro sebe, když chceš.“

Roland se usmál. „Muž, který nesnese, aby se podělil o své zvyky, je muž, který by jich měl zanechat.“ Ubalil pár cigaretek, použil na to nějaký list, který roztrhl na dva, jednu podal Jakeovi, pak je zapálil sirkou, kterou zažehl o nehet na palci. V tom klidném, mrazivém ovzduší Ken Steek-Tete se kouř vznášel před nimi, pak pomalu stoupal a kupil se ve vzduchu. Podle Jakeova názoru byl tabák pálivý, štiplavý a zatuchlý, ale nepostěžoval si ani slovem. Líbilo se mu to. Vzpomněl si, kolikrát si sliboval, že nebude kouřit jako jeho otec – nikdy v životě –, a teď tu seděl a začínal s tím. A s vědomím svého nového otce, ne-li přímo s jeho souhlasem.

Roland natáhl prst a sáhl Jakeovi na čelo... levou tvář... nos... bradu. Poslední dotek trochu bolel. „Uhry,“ řekl Roland. „To je tím zdejší vzduchem.“ Domýšlel si, že je to také citovým rozrušením – žalem nad pèrem –, ale prozradit Jakeovi, že si to myslí, by chlapci nejspíš jenom přidalo na lítosti nad Callahanovou smrtí.

„Ty žádné nemáš,“ namítl Jake. „Kůži máš čistou jako dlaň. Máš štěstí.“

„Žádné uhry,“ souhlasil Roland a kouřil. Pod nimi, ve světle prosakujícím z okolí, byla vesnice. *Klidná víska*, pomyslel si Jake, ale vypadala víc než klidně. Vypadala přímo mrtvě. Pak uviděl dvě postavy, z takové dálky sotva tečky, které se k sobě blížily. Lidské stráže patrolující u vnějšího plotu, domyslel si. Spojily se do jediného flíčku na dost dlouho,

aby si Jake představoval, že spolu hovoří, a pak se flíček znovu rozdělil. „Žádné uhry, ale bok mě svinsky bolí. Připadá mi, jako by ho v noci někdo otevřel a nalil mi do něho až po okraj rozdrčené sklo. *Rozpálené* sklo. Ale tohle je mnohem horší.“ Sáhl si na pravou stranu hlavy. „Připadá mi jako prasklá.“

„Opravdu si myslíš, že cítíš zranění Stephena Kinga?“

Roland neodpověděl slovy, jenom položil ukazovák levé ruky přes kroužek, který vytvořil palcem a malíčkem pravé: to gesto znamenalo *Říkám ti pravdu*.

„To je kocovina,“ řekl Jake. „Má ji on a ty taky.“

„Možná, možná ne. Přemýšlej, Jakeu. Přemýšlej důkladně. Jenom živí cítí bolest. To, co cítím, naznačuje, že King nezahyne okamžitě. A to znamená, že by se dal lehčeji zachránit.“

Jake si pomyslel, že to může jenom znamenat, že King bude ležet v agónii u silnice v bezvědomí a bolestech, než zemře, ale nechtělo se mu to říkat nahlas. Ať Roland věří tomu, co se líbilo jemu. Ale bylo tu ještě něco. To dělalo Jakeovi mnohem větší starosti a budilo v něm neklid.

„Rolande, můžu s tebou promluvit jako dan-dinh?“

Pistolník přikývl. „Jak chceš.“ Na okamžik se odmlčel. Levý koutek úst mu zacukl, i když úsměv to docela nebyl. „Jestli *rácíš*.“

Jake sebral odvalu. „Proč se teď zlobíš? *Na co* se zlobíš? Nebo na koho?“ Teď se odmlčel on. „Na mě?“

Roland povytáhl obočí, pak se zachechtal. „Na tebe ne, Jakeu, ani trochu. Nikdy v životě.“

Jake zčervenal radostí.

„Pořád zapomínám, jak hodně ses naučil dotýkat jiné mysli. Byl by z tebe dobrý Bořitel, určitě.“

To nebyla žádná odpověď, ale Jake se to neobtěžoval říkat. A představa, že by byl Bořitelem, ho zamrazila, až se skoro otrásl.

„Copak to nevíš?“ zeptal se Roland. „Pokud víš, že jsem, jak říká Eddie, královsky nasrán, tak neznáš důvod?“

„Mohl bych se podívat, ale to by bylo nezdvorné.“ Ale bylo v tom něco mnohem víc. Jake si matně vzpomínal na biblický příběh o Noemovi, který v očekávání potopy naložil se svými syny archu. Jednou se starý muž opil a tak ho, ležícího na lůžku, zastihl jeden ze synů a vysmál se mu. Bůh ho

za to proklel. Nahlížet do Rolandových myšlenek by nebylo stejné, jako dívat se – a smát se tomu –, jak je opilý, ale bylo to dost podobné.

„Jsi hodný chlapec,“ řekl Roland. „Hodný a dobrý, tak.“ A i když pistolník mluvil skoro nepřítomně, Jake by v té chvíli klidně a spokojeně umřel. Odněkud nad nimi se ozvalo zvukné cvaknutí a najednou se na Devar-Toi zaměřil ten divadelní sluneční paprsek. Za okamžik uslyšeli slabě hudbu: „Hej, Jude“ v aranžmá pro výtah a supermarket. Čas vstávat a svítit. Další den Boření právě začal. I když, domníval se Jake, tam dole Boření nikdy opravdu nepřestávalo.

„Zahrajeme si spolu hru,“ navrhl Roland. „Ty se mi pokusíš dostat do hlavy a zjistit, na koho se zlobím. Já se budu snažit nepustit tě dovnitř.“

Jake přešlápl. „To mi nepřipadá jako moc zábavná hra, Rolande.“

„Přesto bych si ji s tebou zahrál.“

„Dobře, jestli chceš.“

Jake zavřel oči a vybavil si obraz Rolandova unaveného, zarostlého obličej. Jeho svítivé modré oči. Mezi těma očima a mírně nahoře si udělal dveře – maličké, s mosazným otočným knoflíkem – a pokusil se je otevřít. Chvilku se knoflík otáčel. Pak se zarazil. Jake přitlačil. Knoflík se znovu začal otáčet, pak se znovu zastavil. Jake otevřel oči a uviděl, že Rolandovi vyrazily na čele kapičky potu.

„To je pitomost. Jenom tě ta hlava bolí ještě víc,“ řekl.

„Nevadí. Pusť se do toho, jak umíš.“

Jak neumím, pomyslel si Jake. Ale jestli mají tu hru hrát, jen tak nevykouvá. Znovu zavřel oči a znovu uviděl dvířka mezi Rolandovým huňatým obočím. Tentokrát pořádně přitlačil a rychle přidával. Trochu si připadal, jako by hráli páku. Po chvilce se knoflík otočil a dveře se otevřely. Roland zamručel, potom se bolestně zasmál. „To už mi stačí,“ řekl. „Bohové, jsi silný!“

Jake tomu nevěnoval pozornost. Otevřel oči. „Spisovatel? King? Proč máš vztek zrovna na něho?“

Roland vzdychl a odhodil doutnající oharek cigarety. Jake už dokouřil. „Protože máme dvě práce tam, kde bychom měli mít jenom jednu. Tu druhou nám zavařil sai King vlastní vinou. Věděl, co má dělat, a myslím, že do jisté míry věděl, že dokud to dělá, bude v bezpečí. Ale *bál se*. Byl *unavený*.“ Roland ohrnul horní ret. „Teď mu spadly kaštiny do ohně a my je musíme vytahovat. Bude nás to něco stát, a nejspíš hodně.“

„Zlobíš se na něho, protože se bál? Ale...“ Jake se zamračil. „Ale proč by se neměl bát? Je to jenom spisovatel. Vypravěč, žádný pistolník.“

„To vím,“ řekl Roland, „ale nemyslím, že ho zastavil strach, Jakeu, nebo *jenom* strach. Je taky líný. Cítil jsem to, když jsem se s ním seznámil, a Eddie to určitě poznal taky. Podíval se na tu práci, pro kterou byl stvořen, a nechal se zastrašit, a tak si řekl, „No dobře, najdu si *lehčí práci*, takovou, která mi bude víc po chuti a víc bude odpovídat mým schopnostem. A jestli budou potíže, oni se o mě postarají. Budou *muset*.“ A to taky uděláme.“

„Nelíbil se ti.“

„Ne,“ souhlasil Roland. „Nelíbil. Ani trochu. Ani jsem mu nedůvěřoval. Už jsem pár vypravěčů potkal, Jakeu, a všichni jsou ušití více méně ze stejné látky. Vyprávějí příběhy, protože se bojí života.“

„To říkáš?“ Jake si pomyslel, že je to smutná představa. Také si pomyslel, že zní pravdivě.

„Říkám. Ale...“ Pokrčil rameny. *Takové to je*, říkalo to gesto.

Ka-šum, pomyslel si Jake. Kdyby se jejich ka-tet rozbilo a byla to Kingova vina...

Kdyby to byla Kingova vina, tak co? Pomstí se mu? To byla pistolnická myšlenka. Byla to také hloupá myšlenka, jako nápad pomstít se bohu.

„Ale nic jiného nám nezbyvá,“ dokončil Jake.

„Tak. Ale to mi nezabrání nakopat tomu zrádci do toho jeho líného zadku, jestli dostanu šanci.“

Jake se nad tím rozesmál a pistolník se usmál. Pak Roland vstal, jen se zašklebil a obě ruce si opřel o pravou kyčel. „*Dopr...*“ zavrčel.

„Hodně bolí, co?“

„Nevšímej si, kde mě co bolí a píchá. Pojd' se mnou. Ukážu ti něco zajímavějšího.“

Roland s lehkým kulháním vedl Jakea tam, kde se stezka stáčela kolem úbočí malé hrbolaté hory a nejspíš mířila na vrchol. Tam se pistolník pokusil dřepnout, zašklebil se, a raději klekl na jedno koleno. Ukázal pravou rukou na zem. „Co vidíš?“

Jake také poklekl. Zem byla plná oblázků a spadáných úlomků skal. Některé kusy suti byly přemístěny, což bylo vidět podle zanechaných důlků. Za místem, kde vedle sebe klečeli, byly přelomeny dvě větve keře, který Jake považoval za mesquit. Naklonil se dopředu a ucítil slabou a

trpkou vůni mízy. Pak znovu prozkoumal stopy v kamení. Bylo jich několik, byly úzké a ne moc hluboké. Pokud to byly stopy, rozhodně nepatřily *člověku*. Ani pouštnímu psovi.

„Víš, co to bylo?“ zeptal se Jake. „Jestli ano, tak to řekni – nenut' mě, abych ti to páčil z hlavy.“

Roland se na něho zašklebil. „Chvilku je sleduj. Uvidíš, co zjistíš.“

Jake vstal a pomalu šel po stopách, v předklonu jako chlapec, kterého bolí břicho. Rýhy v suti obešly balvan. Na kmeni byl prach a v tom prachu škrábance – jako by se o balvan otřelo něco štětinatého.

Také tam několik tuhých černých štětín leželo.

Jake je zvedl, ale okamžitě prsty rozevřel a sfoukl je z kůže, a přitom se oťrásl odporem. Roland to se zájmem sledoval.

„Vypadáš, jako by na tebe sáhla smrt.“

„Je to hnusné!“ Jakeovi se zadržával hlas. „Ach bože, co to bylo? Co nás to s-sledovalo?“

„Ten, koho Mia nazvala Mordredem.“ Rolandův hlas se nezměnil, ale Jake zjistil, že se sotva může přinutit, aby se podíval pistolníkovi do očí, tak byly zachmuřené. „Chlapíček, o kterém tvrdila, že jsem jeho otec.“

„On tu byl? V noci?“

Roland přikývl.

„Poslouchal...?“ Jake nemohl dopovědět.

Roland ano. „Poslouchal náš rozhovor a naše plány, tak. Myslím si to. A taky Tedovo vyprávění.“

„Ale nevíš to jistě. Ty stopy můžou být kdečí.“ Jenže jediné, co dokázal Jake ve spojitosti s těmito stopami vymyslet, když už slyšel vyprávění Susannah, byly nohy obrovského pavouka.

„Běž kousek dál,“ řekl Roland.

Jake se na něj tázavě podíval a Roland přikývl. Vítr zadul a přivál k nim náladovou hudbu, kterou pouštěli ve věžeňském táboře (teď to zřejmě byl „Most přes rozbourené vody“) a také přivál vzdálené dunění hromu, připomínající rozkutálené kosti.

„Co –“

„Sleduj,“ řekl Roland a kývl směrem ke kamenité suti na svažité stezce.

Jake to udělal, věděl, že je to další lekce – s Rolandem jste byli pořád ve škole. Dokonce i když jste se ocitli ve stínu smrti, bylo pořád co se učit.

Na druhé straně balvanu se stezka narovnalala asi na třicet yardů a pak se znovu stočila a zmizela z dohledu. Na tom rovném úseku byly škrábance velmi zřetelné. Na jedné straně ve skupinách po třech, na druhé straně po čtyřech.

„Říkala, že mu jednu nohu ustřelila,“ řekl Jake.

„To tedy ano.“

Jake se pokusil představit si sedminohého pavouka velkého jako lidské dítě, ale nedokázal to. Spíš to *nechtěl* dokázat.

Za další zatáčkou ležela na stezce vysušená mrtvola. Jake si byl docela jist, že byla vyvržena, ale těžko se to poznalo. V těle nebyly žádné vnitřnosti, žádná krev, nebzučely tu mouchy. Byla to jenom hromádka čehosi špinavého a zaprášeného, co vzdáleně – *velmi* vzdáleně – připomínalo cosi psovitého.

Ochu se přiblížil, očichal to, pak zvedl nohu a na pozůstatky se vyčural. Vrátil se Jakeovi k noze a vypadal jako někdo, kdo právě dokončil velmi důležitou práci.

„To měl náš návštěvník včera k večeři,“ řekl Roland.

Jake se rozhlížel. „Sleduje nás teď? Co myslíš?“

Roland řekl: „Myslím, že chlapi, kteří ještě rostou, potřebují odpočívat.“

V Jakeovi zahlodal jakýsi nepříjemný pocit, ale hodil ho bez dalšího zkoumání za hlavu. Žárlivost? Určitě ne. Jak by mohl žárlit na příšeru, která začala život tím, že sežrala vlastní matku? Byla Rolandovým pokrevním příbuzným, ano – jeho skutečným synem, když chcete být takoví puntičkáři –, ale to byla jenom náhoda.

Nebo ne?

Jake si uvědomoval, že Roland ho bedlivě pozoruje, že ho pozoruje pohledem, pod kterým Jake zneklidněl.

„Desetník za tvoje myšlenky,“ řekl pistolník.

„Ale to nic,“ odbyl ho Jake. „Jenom jsem si říkal, kde se asi uložil.“

„Těžko říct,“ protáhl Roland. „Jenom v tomto kopci je stovka děr. Pojd’.“

Roland šel zpátky napřed kolem balvanu, kde Jake našel tuhé černé štětiny, a jakmile tam byl, začal metodicky rozmetat stopy, které Mordred zanechal.

„Proč to děláš?“ zeptal se Jake ostřeji, než zamýšlel.

„Není potřeba, aby o tom Eddie a Susannah věděli,“ řekl Roland. „Chce nás jenom sledovat, nechce nám nijak zasahovat do plánů. Aspoň prozatím.“

Jak to víš? chtěl se Jake zeptat, ale znovu ho bodl ten pocit – ten, který rozhodně nemohl znamenat, že žárlí –, a nakonec se nezeptal. Ať si Roland myslí, co chce. Jake zatím bude mít oči otevřené. A jestli bude Mordred tak hloupý, aby se ukázal osobně...

„Největší starosti si dělám o Susannah,“ řekl Roland. „U ní je největší riziko, že ji rozptýlí chlapíčková přítomnost. A on její myšlenky přečte úplně nejsnadněji.“

„Protože tomu dělá matku,“ řekl Jake. Nevšiml si záměny v zájmenu, ale Roland ano.

„Ti dva jsou spojení, tak. Můžu se spolehnout, že budeš mít ústa na zámek?“

„Jistě.“

„A snaž se hlídat svou mysl – to je taky důležité.“

„Můžu se snažit, ale...“ Jake pokrčil rameny, aby vyjádřil, že opravdu neví, jak se to dělá.

„Dobře,“ řekl Roland. „A já udělám totéž.“

Vítr znovu zafoukal. „Most přes rozbouřené vody“ se změnil na nějakou písničku od Beatles (tím si byl Jake jist), tu, ve které refrén končil *bíp-bíp-mmm-bíp-bíp, jé!* Znali ji v zaprášených, umírajících městečkách mezi Gileadem a Mejisem? uvažoval Jake. Byli v některých městečkách Shebové, kteří hráli dryjáčnickou „Drive My Car“ na rozladěných piánech, zatímco Paprsky slábly a lep, který držel světy pohromadě, se pomalu protahoval až do vlasových nitek a světy samotné se prověšovaly?

Prudce, rychle zatřepal hlavou, snažil se ji pročistit. Roland ho stále pozoroval a Jakea to nezvykle podráždilo. „Budu držet pusku, Rolande, a aspoň se budu snažit nechat si svoje myšlenky pro sebe. Nestrachuj se o mě.“

„Nestrachuji se,“ řekl Roland a Jake se přistihl, že bojuje s pokušením nahlédnout do hlavy svého dinha a zjistit, jestli říká skutečně pravdu. Pořád si myslel, že takové nakukování je špatné, a nejen proto, že je nezdořilé. Nedůvěra byla něco jako kyselina. Jejich ka-tet už tak bylo dost křehké a čekala je ještě spousta práce.

„Dobře,“ řekl Jake. „To je dobře.“

„Oře!“ souhlasil Ochu srdečným tónem, který vyjadřoval, *Jsme domluveni*, až se oba usmáli.

„Víme, že tu je,“ řekl Roland, „a že nejspíš neví, že my to víme. Za daných okolností to nemůže být lepší.“

Jake přikývl. Ta představa ho trochu uklidnila.

Než se vrátili, k ústí jeskyně se obvyklým rychlým stylem připlazila Susannah. Zavěťřila a ušklíbla se. Když je zahlédla, škleb se proměnil v úsměv. „Vidím nějaké fešáky! Jak dlouho už jste vzhůru, mládenci?“

„Jenom chvíli,“ řekl Roland.

„A jak se cítíte?“

„Dobře,“ řekl Roland. „Probudila mě bolest hlavy, ale už je skoro pryč.“

„Opravdu?“ zeptal se Jake.

Roland přikývl a stiskl chlapci rameno.

Susannah chtěla vědět, jestli mají hlad. Roland přikývl. Jake taky.

„Tak to pojďte dál,“ řekla, „a podíváme se, co se s tím dá udělat.“

TŘI

Susannah našla vajíčka v prášku a plechovky mletého hovězího Prudence. Eddie našel otvůrák a malý plynový zahradní gril. Chvíli si pro sebe mumlal a pak ho zapálil, a lekl se jenom trochu, když gril začal mluvit.

„Ahoj! Jsem do tří čtvrti naplněn lahvovaným plynem Gamry, který zakoupíte ve Wal-Martu, u Burnabyho a v jiných dobrých obchodech! Když řeknete Gamry, říkáte kvalita! Je tu tma, vidíte? Mohu vám posloužit recepty nebo chcete znát dobu nutnou pro vaření?“

„Můžeš mi posloužit tím, že sklapneš,“ řekl Eddie a gril zmlkl. Eddie se přistihl při myšlence, zda náhodou gril neurazil, pak se zamyslel, jestli by se snad neměl zabít a ušetřit tak světu jeden problém.

Roland otevřel čtyři plechovky broskví, přičichl k nim a přikývl. „Myslím, že jsou v pořádku,“ řekl. „Sladké.“

Zrovna dojídali, když se vzduch před jeskyní zatetelil. Za okamžik se objevil Ted Brautigan, Hezounek Earnshaw a Sheemie Ruiz. S nimi byl Rod, o kterého Roland žádal, přikrčený a velmi vylekaný, oblečený do vybledlé a potrhané haleny.

„Pojďte dál a dejte si něco k jídlu,“ pozval je Roland přátelsky, jako by náhlá zjevení čtveřice telekinetiků byla na denním pořádku. „Je toho dost.“

„Možná snídani vynecháme,“ řekl Hezounek. „Nemáme moc č–“

Než stačil dokončit, Sheemiu se podlomila kolena a on se v ústí jeskyně zhroutil, oči obrátil v sloup a mezi popraskanými rty mu vytékala pěna slin. Začal se třást a zmítat, nohy mu nesmyslně kopaly, gumové mokasíny vyrývaly v suti rýhy.

Kapitola X

Poslední porada (Sheemieho sen)

JEDNA

Podle názoru Susannah to, co následovalo, nemohlo být označeno přímo za vřavu. Na něco takového je zapotřebí alespoň tuctu lidí, a jich bylo jen sedm. Osm, včetně Roda, a s ním se rozhodně muselo počítat, protože přispěl k randálu velkou měrou. Když uviděl Rolanda, padl na kolena, zvedl ruce nad hlavu jako rozhodčí signalizující úspěšný extra bod a začal se rychle klanět. Každý pohyb byl tak prudký, až se bouchl čelem o zem. Zároveň z plných plic cosi drmolil tím svým divným jazykem plným samohlásek. Při té rozcvičce nespouštěl z Rolanda oči. Susannah nepochybovala, že pistolníka zdraví jako jakési božstvo.

Ted také padl na kolena, ale ten se zajímal o Sheemieho. Starý muž chytil Sheemiemu hlavu, aby se přestala zmítat sem a tam. Rolandův dávný známý z mejiských časů si už rozřízl tvář o ostrý kámen, a to říznutí bylo nebezpečně blízko levého oka. A teď začala Sheemiemu z koutků úst téct krev a stékala mu po mírně zarostlých tvářích.

„Podejte mi něco, co mu můžu dát do úst!“ křičel Ted. „Dělejte někdo! Proberte se! Prokousne si snad i *prdel!*“

O otevřenou přepravku se Zlými Tonkami se stále opíralo dřevěné víko. Roland ho zručně zlomil o koleno – tentokrát nebylo po suché křivici ani stopy, všimla si Susannah – a rozštípl ho na kusy. Susannah v letu chytila kus dřeva, pak se otočila k Sheemiemu. Nemusela si klekat, na kolenou dávno byla. Jeden konec polínka se ježil třískami. Pečlivě třísky sevřela do dlaně a zastrčila kus dřeva Sheemiemu do úst. Zakousl se do něho tak prudce, že uslyšela křupnutí.

Rod zatím pokračoval se svým pronikavým, skoro falzetovým vyzpěvováním. Jediná slova, která z toho drmolení dokázala pochytit, zněla, *Buď zdrav, Rolande, Gilead a Eldové.*

„Zacpěte mu někdo hubu!“ křičel Hezounek a Ochu se rozštěkal.

„Nevšímej si Roda, musíme postavit Sheemieho na nohy!“ přikazoval Ted. „Drž ho pevně!“

Hezounek si klekl a popadl Sheemieho za chodidla, jedno bylo bosé, na drahém stále byl ten nemožný gumový mokasín.

„Ochu, ticho!“ zavolal Jake a Ochu poslechl. Ale stál s krátkýma nožkama rozkročenýma a břichem u země, srst zježenou tak, že vypadal skoro dvakrát větší než obvykle.

Roland se schouлил Sheemiemu u hlavy, předloktí opřel o hliněnou podlahu jeskyně. Ústa mu přiložil k uchu. Začal cosi mumlat. Susannah z toho zaslechla jen velmi málo, protože všechno přehlušovalo Rodovo falzetové drmolení, ale stejně uslyšeli, *Dříve Will Dearborn a Všechno je v pořádku* a – aspoň si to myslela – *Odpočívej.*

Ať to bylo cokoliv, zdálo se, že to zabralo. Sheemie se pomaloučku uklidňoval. Viděla, že Hezounek povolil sevření kolem kotníků bývalého hospodského pomocníka, ale byl připravený znovu pevně chytit, pokud by Sheemie začal znovu kopat. Svaly kolem Sheemieho úst se také uvolnily a čelisti povolily. Kus dřeva uvízl v ústech za horní špičáky, takže vypadal, jako by se vznášel. Susannah ho jemně vyprostila a s úžasem se podívala na krvavě lemované díry, některé skoro půl palce hluboké, které se objevily v měkkém dřevě. Sheemiemu vypadl jazyk z úst a připomněl jí Ocha, když má siestu a spí na zádech s nohama roztaženýma do všech stran.

Ted už se ozývalo jenom rychlé Rodovo vyvolávání a tiché vrčení, které znělo hluboko v hrudi Ocha, který obranářsky stál vedle Jakea a zúženýma očima hleděl na příchozí.

„Zavři ústa a buď zticha,“ řekl Roland Rodovi a pak cosi dodal v jiném jazyce.

Rod ztuhl uprostřed dalšího úklonu, ruce stále nad hlavou, a zíral na Rolanda. Eddie viděl, že mu kus nosu užral jakýsi mokvavý bolák, červený jako jahoda. Rod si dal strupaté, špinavé dlaně přes oči, jako by pistolník byl příliš oslnivý, a padl na bok. Přitáhl si kolena k hrudi a přitom hlasitě pšoukl.

„Promluvil Harpo,“ řekl Eddie, což byl tak řízný vtip, že Susannah rozesmál. Pak se rozhostilo ticho, ozývalo se jenom kňučení větru venku, slabý zvuk reprodukové hudby z Devar-Toi a vzdálený rachot hromu, ten zvuk rozkutálených kostí.

Za pět minut Sheemie otevřel oči, posadil se a rozhlédl se vykuleným pohledem těch, kdo nevědí, jak a proč se sem dostali. Pak se jeho oči upřely na Rolanda a jeho ubohý, unavený obličej se rozzářil úsměvem.

Roland mu ho oplatil a natáhl ruce. „Přijdeš ke mně, Sheemie? Jestli ne, přijdu určitě já k tobě.“

Sheemie přilezl k Rolandovi z Gileadu po čtyřech, tmavé špinavé vlasy mu visely do očí, a položil si hlavu Rolandovi na rameno. Susannah cítila, jak ji v očích pálí slzy, a podívala se jinam.

DVĚ

O něco později už Sheemie seděl u stěny jeskyně, pod hlavou a zády stěhováckou podložku, která zakrývala Suziinu Terénní tříkolku. Eddie mu nabídl limonádu, ale Ted navrhl, že voda by mohla být lepší. Sheemie vypil první láhev perrieru na jediný zátah a teď usrkával z druhé. Ostatní si dali instantní kávu, až na Teda. Ten popíjel z plechovky Nozz-A-Lu.

„Nechápu, jak můžete takovou břečku pít,“ zabručel Eddie.

„O vkusu, zálibách a barvách se nelze přít,“ odpověděl Ted.

Jenom potomek Roderickův si nedal nic. Ležel tam, kde byl, u ústí jeskyně, s rukama pevně přitisknutýma na očích. Trochu se třásl.

Ted Sheemieho o přestávce mezi první a druhou lahví vody prohlédl, změřil mu tep, podíval se do úst a ohmatal hlavu, jestli nenajde nějaké měkké místo. Pokaždé, když se zeptal, jestli to bolí, zavrtěl Sheemie vážně hlavou a ani při té prohlídce nespouštěl z Rolanda oči. Když Ted promačkal Sheemiemu žebra („To lechtá, sai, to teda jo,“ uculil se Sheemie), prohlásil ho Ted za zdravého jako rybička.

Eddie, který velmi dobře viděl na Sheemieho oči – jedna z benzínových lamp visela poblíž a vrhala silnou zář Sheemiemu do tváře –, si pomyslel, že je to lež téměř prezidentského kalibru.

Susannah vařila čerstvou várku sušených vajíčků a mletého hovězího. (Gril znovu promluvil – „Znovu totéž, co?“ zeptal se veselým souhlasným

tónem.) Eddie zachytil pohled Hezounka Earnshawa a řekl: „Nechceš se mnou na minutku ven, než Suze udělá baštu?“

Hezounek pohlédl na Teda, ten přikývl, pak znovu na Eddieho. „Jestli chceš. „Máme dnes ráno ještě trochu času, ale to neznamená, že ho můžeme jen tak proflákat.“

„Rozumím,“ řekl Eddie.

TŘI

Vítr zesílil, ale místo aby se vzduch pročistil, páchl hůř než jindy. Kdysi, na střední škole, byl Eddie na exkurzi v naftové rafinerii v New Jersey. Až do dneška si myslel, že tehdy to byl zdaleka nejhorší smrad, jaký kdy v životě cítil. Dvě dívky a tři kluci zvraceli. Pamatoval si, jak se jejich průvodce srdečně smál a říkal: „Jenom si pamatujte, že takto voní peníze – pomáhá to.“ Možná že společnost Nafta a benzín Perth byla stále šampiónem všech dob, ale jen proto, že to, co čichal teď, nebylo tak moc silné. A jen tak mimochodem, co mu tady vůbec připomnělo Naftu a benzín Perth? Nevěděl a nejspíš na tom nezáleželo, ale bylo divné, jak se tady všechno neustále vrací. Jenomže „vrací“ nebylo tak úplně správné, že?

„Ozvěna,“ zamumlal Eddie. „To je ono.“

„Prosím za prominutí, parťáku?“ zeptal se Hezounek. Znovu stáli na stezce a shlíželi na budovy s modrými střechami v dálce, shluk stojících vagónů a tu dokonalou vesničku. Byla skutečně dokonalá, pokud jste si nevzpomněli, že se nachází za trojitým drátěným plotem, kde jedním tím drátem probíhá elektrické napětí dost silné, aby při doteku zabilo muže.

„Nic,“ řekl Eddie. „Co je to za smrad? Tušíš?“

Hezounek zavrtěl hlavou, ale ukázal za vězeňský tábor směrem, který možná byl nebo taky nebyl jih nebo východ. „Nějakej jed tam odtud, víc nevím,“ řekl., Jednou jsem se zeptal Finliho a on říkal, že tamtím směrem bývaly továrny. Firmy Positronics. Znáš to jméno?“

„Ano. Ale kdo je Finli?“

„Finli o’Tego. Hlavoun od ostrahy, Prentissův chlápek číslo jedna, taky se mu říká Lasička. Taheen. Nevím, jakej máte plán, ale budete se muset vypořádat hlavně s ním, aby vám to vyšlo. A on vám to nijak neusnadní. Kdybych ho viděl ležet na zemi mrtvého, měl bych pocit, že je státní

svátek. Mimochodem, já se ve skutečnosti jmenuju Richard Earnshaw. Jsem sakra rád, že tě poznávám.“ Natáhl ruku. Eddie s ní potřásl.

„Já jsem Eddie Dean. Tady západně od Pecos se mi říká Eddie z New Yorku. Ta žena je Susannah. Manželka.“

Hezounek přikývl. „Mhm. A ten kluk je Jake. Taky z New Yorku.“

„Jake Chambers, správně. Poslouchej, Rich –“

„Oceňuju snahu,“ usmál se, „ale už jsem Hezounek moc dlouho, než aby se to teď měnilo. A mohl jsem dopadnout hůř. Jednu dobu jsem makal v supermarketu Supr Slevy s dvacetiletým klukem, kterému se říkalo JJ Zasraná sojka. Lidí mu tak budou říkat pořád, i když mu bude osmdesát a bude nosit plíny.“

„Jestli nebudeme stateční, dobří a nebudeme mít štěstí,“ řekl Eddie, „nikdo se osmdesátky nedožije. Ani v tomhle světě, ani v těch ostatních.“

Hezounek vypadal polekaně, pak se zachmuřil. „Tos uhodil hřebíček na hlavičku.“

„Ten chlapík, kterýho Roland znával, vypadá špatně,“ řekl Eddie. „Viděl jsi jeho oči?“

Hezounek přikývl a zasmušil se ještě víc. „Myslím, že ty drobný krvavý skvrny v bělmu se jmenujou petechie. Nějak tak.“ Potom dodal trochu omluvně, což Eddiemu připadalo za daných okolností bizarní: „Nevím, jestli to říkám správně.“

„Nestarám se, jak jim říkáš, prostě to není dobrý. A ten záchvat, jak s ním praštil –“

„To není moc pěkný výraz,“ poznamenal Hezounek.

Eddie kašlal na to, jestli je pěkný nebo ne. „Už se mu to někdy stalo?“

Hezounek odtrhl oči od Eddieho pohledu a podíval se na své nohy. Jednou zašoupal. Pro Eddieho to byla dostatečná odpověď.

„Kolikrát?“ Eddie doufal, že nemluví tak vyděšeně, jak se cítí. V bělmu Sheemieho očí bylo tolik krvavých teček velkých jako špendlíková hlavička, že to vypadalo, jako by je někdo poprášil paprikou. Nemluvě o větších skvrnách v koutcích.

Hezounek se na něho stále nedíval, jenom zvedl čtyři prsty.

„Čtyřikrát?“

„Jo,“ řekl Hezounek. Pořád si prohlížel své podomácku vyrobené mokasíny. „Začalo to tehdy, když poslal Teda do Connecticutu, do roku

1960. Jako by v něm něco ruplo.“ Vzhlédl, pokusil se usmát. „Ale včera, když jsme se my tři vrátili do Devaru, neodmlel.“

„Počkej, přesvědčím se, jestli tomu rozumím. V tom vězení dole jsou všemožný hříchy omluvitelný, kromě jediného smrtelného: teleportace.“

Hezounek se nad tím zamyslel. Pravidla rozhodně nebyla tolik liberální pro taheeny a ken-toi, ti mohli být vyhoštěni nebo podrobeni lobotomii ze všemožných důvodů, včetně takových pochybení, jako byla nedbalost, popichování Bořitelů nebo občas se vyskytující otevřená krutost. Jednou – tak to slyšel – jednoho Bořitele znásilnil jeden ničemný muž, který pak prý vážně vysvětloval minulému veliteli tábora, že to patřilo k jeho *proměně* – tomu chlapíkovi se ve snu zjevil sám Karmínový král a nařídil mu, aby to udělal. Za to byl ken-toi odsouzen k smrti. Bořitele dostali pozvánku na popravu (provedenou jedinou ranou z pistole do hlavy), která se odehrávala uprostřed Hlavní ulice Rájová.

Hezounek o tom Eddiemu vyprávěl, pak připustil, že ano, pro nájemníky je teleportace jediný smrtelný hřích. Aspoň pokud je mu známo.

„A Sheemie je váš teleportér,“ řekl Eddie. „Vy mu chlapci pomáháte – *facilitujete* ho, abych použil tedovský výraz – a pak ho kryjete tím, že nějak sešvindlujete záznamy –“

„Nemají ponětčí, jak lehko se dá s tou jejich telemetrií čachrovat,“ řekl Hezounek a skoro se smál. „Parťáku, ti by byli v *šoku*. Nejhorší je postarat se, abychom jim všechny ty krámy neposhazovali úplně.“

Eddieho ani toto nezajímalo. Fungovalo to. To bylo jediné důležité. Sheemie taky fungoval... ale jak dlouho?

„– ale dělá to on,“ dokončil Eddie. „Sheemie.“

„Jo.“

„Je jedinej, kterej to *umí*.“

„Jo.“

Eddie přemýšlel o jejich dvou úkolech: osvobodit Bořitele (nebo zabít, pokud nebude jiná možnost, jak je zastavit) a zabránit tomu, aby nějaká dodávka porazila a zabila spisovatele na procházce. Roland si myslel, že by mohli dokázat obě věci, ale Sheemieho teleportační schopnosti budou potřebovat nejméně dvakrát. A k tomu se jejich návštěvníci budou muset dostat zpátky za trojitý drát, až dnešní porada skončí, a to nejspíš znamenalo, že to bude muset udělat potřetí.

„Říká, že ho to nebolí,“ řekl Hezounek. „Pokud ti tohle dělá vrásky.“

Uvnitř jeskyně se ostatní čemusi zasmáli. Sheemie byl znovu při vědomí a krmil se, všichni byli jeho nejlepší přátelé.

„To nedělá,“ řekl Eddie. „Co si Ted myslí, že se s Sheemiem děje, když teleportuje?“

„Že má krvácení do mozku,“ odpověděl Hezounek okamžitě. „Maličké mrtvice na povrchu mozku.“ Pro názornost si poklepal prstem různě po lebce. „Lup, lup, lup.“

„Horší se to? Horší, že?“

„Koukni, jestli si myslíš, že tohleto rajzování sem tam je můj nápad, tak to se pleteš.“

Eddie zvedl ruku jako dopravní policista. „Ne, ne. Jenom se snažím zjistit, co se děje.“ *A jaké máme šance.*

„Nesnáším, když ho tak využíváme!“ vybuchl Hezounek. Nutil se mluvit potichu, aby ho v jeskyni nezaslechli, ale Eddieho ani na okamžik nenapadlo, že snad přehání. Hezounek byl hrozně rozčilený. „Jemu to nevadí – *chce* to dělat – a tím je to horší, ne lepší. Jak se dívá na Teda...“ Pokrčil rameny. „Tak se dívá pes na nejlepšího panička ve vesmíru. Stejně se dívá na tvýho dinha, jak sis určitě všiml.“

„Dělá to *kvůli* mému dinhovi,“ řekl Eddie, „takže je to v pořádku. Možná tomu nevěříš, Hezoune, ale –“

„Ale ty jo.“

„Naprosto. A teď opravdu důležitá otázka: má Ted nějakou představu, jak dlouho Sheemie může vydržet? Zůstat při smyslech, když teď ke konci má trochu víc pomoci?“

Koho se snažíš oblafnout, brácho? promluvil mu v hlavě najednou Henry. Cynický jako vždy. *Jeho, nebo sebe?*

Hezounek se díval na Eddieho jako na blázna, nebo aspoň slabomyslného. „Ted byl účetní. Někdy učitel. Nájemnej dělník, když nesehnal nic lepšího. Není doktor.“

Ale Eddie naléhal. „Co si myslí?“

Hezounek se odmlčel. Vítr zadul. Dolehla k nim hudba. O kus dál z šera zamumlal hrom. Nakonec řekl: „Ještě tak třikrát, možná čtyřikrát... ale průvodní jevy jsou čím dál horší. Možná jenom dvakrát. Ale žádný záruky neexistují, jasný? Příště, až se bude snažit udělat díru, kterou bychom prošli, ho může dostat masivní mrtvice a umře.“

Eddie se snažil vymyslet další otázku, ale nedokázal to. Poslední odpověď docela slušně objasnila situaci, a když je Susannah zavolala zpátky, šel velice rád.

ČTYŘI

Sheemiu Ruizovi se vrátila chuť k jídlu, což všichni považovali za dobré znamení, a spokojeně se cpal. Krvavé tečky v očích trochu vybledly, ale stále byly jasně vidět. Eddieho napadlo, co by si o tom asi pomyslely strážce v Modrém nebi, pokud by si toho všimly. A taky ho napadlo, že by Sheemie mohl nosit sluneční brýle a nebudil by tím žádnou pozornost.

Roland postavil Roda na nohy a teď s ním vzadu v jeskyni rozmlouval. Nu... jak se to vezme. Pistolník mluvil a Rod poslouchal a chvílemi pokradmu uctivě po Rolandovi pokukoval. Eddiemu to znělo jako hatmatilka, ale dokázal rozeznat dvě slova: Chevin a Chayven. Roland se vyptával na toho, koho potkali v zuboženém stavu na silnici v Lovellu.

„Má jméno?“ zeptal se Eddie Hezounka a Teda a vzal si druhý talíř jídla.

„Říkám mu Chucky,“ řekl Hezounek. „Protože vypadá trochu jako ta loutka v hororu, ktorej jsem kdysi viděl v kině.“

Eddie se zašklebil. „*Dětská hra, jo*. To jsem viděl. To bylo až po tvým kdy, Jakeu. A *hodně* dlouho po tvým, Suziello.“ Rod neměl zdravé vlasy, ale pihovaté tváře měl baculaté a modré oči jasné. „Myslíš, že udrží tajemství?“

„Když se ho nikdo nezeptá, tak ano,“ řekl Ted. Což podle Eddieho názoru byla velmi neuspokojivá odpověď.

Po pěti minutách rozhovoru vypadal Roland spokojeně a připojil se k ostatním. Dřep si – nedělalo mu to potíže, když se mu klouby rozcvičily – a podíval se na Teda. „Ten chlapík se jmenuje Haylis z Chayvenu. Bude ho někdo postrádat?“

„Těžko,“ soudil Ted. „Rodové se objevují u brány za internáty v malých skupinkách a hledají práci. Většinou jako nosiči nebo sběrači. Dostávají místo platu jídlo nebo něco k pití. Když nepřijdou, nikdo se po nich neshání.“

„Dobře. A teď – jak dlouhé jsou tady dny? Uplynou dvacet čtyři hodiny od této chvíle do zítřka ráno touto dobou?“

Zdalo se, že Teda ta otázka zaujala, a chvíli nad ní přemítal, než odpověděl. „Řekněme dvacet pět,“ řekl. „Možná trochu více. Protože čas se zpomaluje, aspoň tady. Zdá se, že jak Paprsky slábnou, narůstá rozdíl v plynutí času mezi světy. Pravděpodobně je to jeden z hlavních namáhaných bodů.“

Roland přikývl. Susannah mu nabídla jídlo, ale on zavrtěl hlavou, slovem nepoděkoval. Za ním seděl Rod na bedně a hleděl si na bosá chodidla pokrytá boláky. Eddieho překvapilo, když si všiml, že se k tomu chlapíkovi přiblížil Ochu, a ještě víc ho překvapilo, když brumlák Chuckymu (nebo Haylisovi) dovolil, aby ho pohladil po hlavě znetvořeným pařátem, který mu zbýval z ruky.

„A je ráno nějaká doba, kdy je tam dole všechno trochu méně... nevím...“

„Trochu méně organizované?“ napověděl Ted.

Roland přikývl.

„Slyšeli jste před chvílí sirénu?“ zeptal se Ted. „Těsně předtím, než jsme se objevili?“

Všichni zavrtěli hlavou.

Ted nevypadal překvapeně. „Ale slyšeli jste, když začala hudba, že?“

„Ano,“ řekla Susannah a nabídla Tedovi novou plechovku Nozz-A-Ly. Přijal ji a s chutí se napil. Eddie se snažil neotřást.

„Děkuji vám, paní. Každopádně ta siréna oznamuje střídání směn. Hudba začne potom.“

„Nesnáším tu muziku,“ zahučel Hezounek našťvaně.

„Pokud je nějaké období, kdy kontrola trochu poleví,“ pokračoval Ted, „pak by to bylo v té chvíli.“

„A v kolik je to hodin?“ zeptal se Roland.

Ted a Hezounek se po sobě nejistě podívali. Hezounek ukázal osm prstů a tázavě zvedl obočí. Vypadal, že se mu ulevilo, když Ted okamžitě přikývl.

„Ano, v osm hodin,“ řekl Ted a pak se zasmál a cynicky zavrtěl hlavou.

„Tedy těch osm hodin by platilo v takovém světě, kde by tamhleto vězení leželo vždycky východně odtud, a ne někdy spíš k jihovýchodu a pak zase přesně na východě.“

Ale Roland žil se světem, který se rozpouští, dávno předtím, než se Tedu Brautiganovi vůbec zdálo o nějakém Algul Sientu, a tak ho nijak

nerozčilovalo, že dříve ostré obrysy daných životních skutečností se začaly rozpíjet. „Asi pětadvacet hodin od této chvíle,“ řekl Roland. „Více méně.“

Hezounek přikývl. „Ale jestli počítáte s nějakým nepřehledným zmatkem, tak na to zapomeňte. Vědí, kde je jejich místo, a jdou tam. Jsou to staří mazáci.“

„Přesto je to nejlepší doba, kdy to můžeme udělat,“ řekl Roland. Teď se díval na svého dávného známého z Mejisu. A kývl na něho.

PĚT

Sheemie okamžitě odložil talíř, přišel k Rolandovi a sbalil ruku do pěsti. „Buď zdrav, Rolande, dříve Wille Dearborne.“

Roland ho také pozdravil a pak se otočil k Jakeovi. Chlapec se na něj nejistě podíval. Roland na něj kývl a Jake přišel. Teď stáli Jake a Sheemie proti sobě a Roland dřepěl mezi nimi a zdálo se, že se nedívá ani na jednoho z nich, když stojí tak blízko.

Jake zvedl ruku k čelu.

Sheemie gesto oplatil.

Jake se podíval dolů na Rolanda: „Co chceš?“

Roland neodpověděl, jenom se dál vážně díval k ústí jeskyně, jako by v tom nekonečném šeru venku bylo něco zajímavého. A Jake věděl, co se po něm chce, věděl to stejně jistě, jako by se byl býval dotkl Rolandovy mysli (což však určitě neudělal). Došli k rozcestí. Byl to Jake, kdo jim navrhl, že by jim měl Sheemie povědět, kudy se vydat. Tehdy to vypadalo jako podivně dobrý nápad – kdoví proč. Teď, když se díval do toho vážného, ne moc bystrého obličejce a krvavých očí, uvažoval Jake nad dvěma věcmi: co ho vůbec napadlo navrhopvat něco takového, a proč mu někdo – nejspíš Eddie, který si přes to všechno, čím prošli, zachoval selský rozum – laskavě, ale pevně neřekl, že vkládat svou budoucnost do rukou Sheemieho Ruize je hloupý nápad. Totální pitomost, jak by řekli jeho dávní spolužáci z Piperovy školy. A teď Roland, který věřil, že dokonce i ve stínu smrti se člověk musí pořád učit, chtěl, aby Jake položil otázku, kterou nastolil sám Jake, a odpověď nepochybně odhalí, že se stal pověřčivým blouznivcem. Ale i tak, proč se nezeptat? I kdyby to bylo stejně jako hodit si mincí, proč ne? Jake, možná na konci krátkého leč nepochybně zajímavého života, poznal svět, kde jsou kouzelné dveře,

mechaničtí sluhové, telepatie (jíž byl sám schopen, aspoň do určité nepatrné míry), upíři a pavoukodlaci. Tak proč nenechat Sheemieho, aby volil? *Museli* jít jednou, nebo druhou cestou, jinak to nešlo, a on měl za sebou zatraceně moc na to, aby si dělal vrásky kvůli takové hlouposti, jako že bude možná před svými společníky vypadat jako idiot. *Kromě toho, jestli nejsem mezi přáteli tady, tak už nebudu nikde*, pomyslel si.

„Sheemie,“ začal. Dívat se do těch krvavých očí bylo dost hrozné, ale přinutil se k tomu. „Jsme na cestě. To znamená, že nás čeká práce. Musíme –“

„Musíte zachránit Věž,“ řekl Sheemie. „A můj starý přítel do ní má vejít a vystoupit na vrchol a uvidět, co se uvidět dá. Možná nastane obnova, možná nastane smrt, možná obojí. Kdysi byl Willem Dearbornem, tak, to tedy byl. Pro mě Will Dearborn.“

Jake pohlédl na Rolanda, který stále dřepěl a hleděl ven z jeskyně. Ale Jakeovi připadalo, že zbledl a vypadá divně.

Jeden z Rolandových prstů se zavrtěl ve známém netrpělivém gestu.

„Ano, máme zachránit Temnou věž,“ souhlasil Jake. A myslel si, že trochu chápe Rolandovu touhu uvidět ji a vstoupit do ní, i když ho to zabije. Co leží ve středu vesmíru? Co může muž (nebo chlapec) dělat jiného než se ptát, jakmile ho ta otázka jednou napadla, a chtít se přesvědčit na vlastní oči?

I kdyby ho ten pohled měl stát zdravý rozum?

„Jenže abychom to dokázali, musíme splnit dva úkoly. Jednak se musíme vrátit do našeho světa a zachránit jednoho muže. Spisovatele, který vypráví náš příběh. A o tom druhém úkolu už jsme mluvili. Osvobodit Bořitele.“ Poctivost ho donutila doplnit: „Nebo je aspoň zastavit. Rozumíš?“

Ale tentokrát Sheemie neodpověděl. Díval se tam, kam se díval Roland, ven do šera. Jeho tvář patřila člověku, který je zhypnotizován. Ta podívaná Jakea zneklidnila, ale pokračoval. Nakonec dospěl ke své otázce, takže co jiného zbývalo, než pokračovat?

„Otázka zní, co máme udělat nejdřív? Zdálo by se, že zachránit spisovatele by mohlo být lehčí, protože tam není žádný protivník... aspoň o kterém víme... ale je možnost, že... no...“ Jake nechtěl říkat, *Ale je možnost, že až nás budeš teleportovat, umřeš*, takže se neobratně zarazil v půli věty.

Chvilku si myslel, že Sheemie neodpoví vůbec nijak, že nechá na něm, aby rozhodl, jestli se zeptá znovu nebo ne, ale pak bývalý hospodský pomocník promluvil. Nedíval se při tom na nikoho, jenom ven z jeskyně do kalného vzduchu v Hromové tišině.

„Včera v noci se mi zdál sen, to tedy zdál,“ řekl Sheemie z Mejisu, jehož život kdysi zachránili tři mladí pistolníci z Gileadu. „Zdalo se mi, že jsem znovu v Poutníkově spočinutí, jenomže tam nebyla Coral, ani Stanely, ani Pettie, ani Sheb – ten, co hrával na piáno. Nebyl tam nikdo, jenom já, a já vytíral podlahu a zpíval ‚Bezstarostnou lásku‘. Pak zavrzaly lítací dveře, to tedy jo, vrzaly tak srandovně...“

Jake uviděl, že Roland přikyvuje a na rtech má stopu úsměvu.

„Zvedl jsem hlavu,“ pokračoval Sheemie, „a dovnitř vcházel ten kluk.“ Očima na okamžik zalétl k Jakeovi, pak se vrátil znovu k ústí jeskyně. „Vypadal jako vy, mladý sai, to tedy vypadal, skoro jako byste byli dvojčata. Ale obličej měl celý od krve a jedno oko vyloupané, takže nebyl vůbec hezký, a kulhal. Vypadal jako smrt, to tedy vypadal, a hrozně mě vyděsil, a taky jsem byl hrozně smutný, když jsem ho tak viděl. Prostě jsem uklízel dál, myslel si, že tak si mě třeba vůbec nevšimne, možná mě vůbec neuvidí, a půjde pryč.“

Jake si uvědomil, že ten příběh zná. Viděl ho? Byl opravdu tím zakrváceným chlapcem?

„Ale podíval se přímo na tebe...“ zamumlal Roland, stále v podřepu, stále zahleděný ven do šera.

„Tak, dříve Wille Dearborne, přímo na mě, to se tedy podíval, a řekl, ‚Proč mi musíte ubližovat, když vás mám tak rád? Když nemůžu dělat ani chtít nic jiného, protože láska mě stvořila a živila a –‘“

„A pečovala o mě za lepších dnů,“ zamumlal Eddie. Z koutku oka se mu skutálela slza a udělala na zemi tmavou skvrnu.

„– a pečovala o mě za lepších dnů? Proč mě řežete a znetvořujete mi obličej a naplňujete mě žalem? Já vás pouze miloval pro vaši krásu, stejně jako jste vy kdysi milovali mě pro mou krásu za časů předtím, než se svět hnul. Teď mě jizvíte nehty a kapete mi do nosu pálivé kapky rtuti. Poštvali jste na mě zvířata, to tedy ano, a ta mi vyžrala všechno měkké maso. Kolem mě se stahují ken-toi a jejich smích nepřináší žádný mír. Přesto vás miluji a sloužil bych vám a dokonce přivedl kouzlo zpět, pokud byste mi to dovolili, protože tak bylo moje srdce utvořeno, když jsem povstal z

Primu. A kdysi jsem byl silný stejně jako krásný, ale teď moje síla skoro vyprchala.“

„Plakals,“ řekla Susannah a Jake si pomyslel: *Jistěže plakal.* On také plakal. A Ted také, i Hezounek Earnshaw. Jenom Roland měl suché oči, ale byl bledý, tak bledý.

„Plakal,“ pokračoval Sheemie (slzy se mu kutálely po tvářích, když svůj sen vyprávěl), „a já taky, protože jsem viděl, že je krásný jako den. Řekl, ‚Kdyby to mučení hned přestalo, možná bych se ještě zotavil – krása se mi sice už nikdy nevrátí, ale aspoň síla –‘“

„Má *kes*,“ řekl Jake, a i když to slovo dosud neslyšel, jeho výslovnost byla správná.

„– a moje *kes*. Ale ještě týden... nebo možná pět dnů... nebo i tři... a bude příliš pozdě. I když pak mučení přestane, zemřu. A vy zemřete také, protože když láska opustí svět, všechna srdce utichnou. Pověz jim o mé lásce a pověz jim o mé bolesti a pověz jim o mé naději, která stále žije. Protože toto je všechno, co mám, a všechno, co jsem, a všechno, co žádám.‘ Pak se ten chlapec otočil a šel pryč. Lítací dveře znovu zavrzaly. *Skřítíp.*“

Podíval se teď na Jakea a usmál se jako člověk, který se právě probudil. „Neumím vám na otázku odpovědět, sai.“ Uhodil se pěstí do čela. „Nemám tady nahoře moc rozumu – jenom samé pavučiny. To říkala Kordélie Delgadová a počítám, že měla pravdu.“

Jake neodpovídal. Byl jako omámený. Zdálo se mu totiž o stejném znetvořeném chlapci, ale nebyl v žádném saloonu, odehrávalo se to v Gageově parku, kde viděli Karlíka Ššš-ššš. Včera v noci. Muselo to tak být. Nevzpomněl si na ten sen, až teď, a nejspíš by si na něho nevzpomněl vůbec, pokud by Sheemie nevyprávěl o svém snu. A že by se stejný sen v nějaké podobě zdál i Rolandovi, Eddiemu a Susannah? Ano. Viděl jim to na očích, stejně jako viděl, že Ted a Hezounek jsou dojatí, ale jinak nic nechápou.

Roland vstal, trošku sebou škulbl a přitiskl si na okamžik ruku na bok, a pak řekl: „Díky-sai, Sheemie, velice jsi nám pomohl.“

Sheemie se nejistě usmál. „Jak jsem to udělal?“

„Nech to být, můj milý.“ Roland se zaměřil na Teda. „Moji přátelé a já na chvíli vyjdeme ven. Potřebujeme si promluvit an-tet.“

„Jistě,“ souhlasil Ted. Zatřepal hlavou, jako by si ji potřeboval pročistit.

„Udělejte pro můj klid dobrý skutek a zkraťte to,“ řekl Hezounek. „Asi se nám ještě nic neděje, ale nechci pokoušet štěstí.“

„Potřebujete, aby vás zase hodil zpátky?“ zeptal se Eddie a kývl směrem k Sheemiemu. Byla to v podstatě řečnická otázka. Jak jinak by se ti tři dostali do tábora?

„No jo, ale...“ začal Hezounek.

„Tak to budete pokoušet štěstí hodně.“ S tím Eddie, Susannah a Jake vyšli za Rolandem z jeskyně. Ochu zůstal uvnitř, seděl se svým novým přítelem, Haylisem z Chayvenu. Cosi na tom dělalo Jakeovi starosti. Nežárnil, spíš se strachoval. Jako by viděl nějaké znamení, které by někdo moudřejší než on – třeba někdo z lidu Manni – dokázal vyložit. Ale chtěl by to vědět?

Asi ne.

ŠEST

„Vzpomněla jsem si na ten sen, teprve když vyprávěl ten svůj,“ řekla Susannah, „a kdyby ho nevyprávěl, nejspíš bych si nevzpomněla nikdy.“

„Jo,“ přitakal Jake.

„Ale teď si na něj vzpomínám docela jasně,“ pokračovala dál. „Byla jsem ve stanici metra a po schodech scházel ten chlapec –“

Jake řekl: „Já jsem byl v Gageově parku –“

„A já byl na hřišti v Markey Avenue, kam jsme si Henrym chodívali zastřílet na koš,“ řekl Eddie. „V tom mém snu měl ten kluk se zakrváceným obličejem tričko s nápisem VE STŘEDOSVĚTĚ –“

„– SE NIKDY NENUDÍTE,“ dokončil Jake a Eddie se na něj polekaně podíval.

Jake si ho sotva všiml. Myšlenky se mu stočily jiným směrem. „Zajímalo by mě, jestli Stephen King někdy při psaní používá sny. Víte, jako kvasnice, aby nakypřil zápletku.“

To byla otázka, na kterou nikdo nemohl odpovědět.

„Rolande?“ zeptal se Eddie. „Kde jsi byl ty ve svém snu?“

„V Poutníkově spočinutí, kde jinde? Copak jsem tam nebyl kdysi dávno s Sheemiem?“ *Se svými přáteli, kteří už jsou dávno pryč*, mohl dodal, ale neudělal to. „Seděl jsem u stolu, který byl vyhrazený pro Eldreda Jonase, když jednou rukou hrával Dávej bacha.“

Susannah potichu řekla: „Ten chlapec ve snu byl Paprsek, že?“
Když Roland přikývl, Jake si uvědomil, že Sheemie jim přece jenom pověděl, který úkol je první na řadě. Řekl jim to mimo veškerou pochybnost.

„Má někdo otázku?“ zeptal se Roland.

Jeho společníci jeden po druhém zavrtěli hlavou.

„Jsme ka-tet,“ řekl Roland a oni jednohlasně odpověděli: „*Jsme jedno učiněné z mnoha.*“

Roland ještě chvíli otálel, díval se na ně – spíš než se díval, zkoumal jejich tváře – a pak je zavedl dovnitř.

„Sheemie,“ řekl.

„Ano, sai! Ano, Rolande, dříve Wille Dearborne!“

„Zachráníme toho chlapce, o kterém jsi nám vyprávěl. Přinutíme ty zlé lidi, aby mu přestali ubližovat.“

Sheemie se usmíval, ale byl to zmatený úsměv. Nepamatoval si chlapce ze svého snu, už ne. „Dobře, sai, to je dobře!“

Roland se obrátil k Tedovi. „Jakmile vás tentokrát Sheemie dostane zpátky, uložte ho do postele. Nebo pokud by to přivábilo nevítanou pozornost, zařídte, aby byl v klidu.“

„Můžeme ho vyreklamovat kvůli rýmě, aby nechodil do Pracovny,“ souhlasil Ted. „V Hromové tišině se nachlazení chytí hned. Jenže lidi, musíte chápat, že nejsou žádné záruky. Mohl by nás tentokrát dostat dovnitř, a potom –“ Luskl prsty ve vzduchu.

Sheemie ho se smíchem napodobil, jen luskl prsty na obou rukou. Susannah odvrátila pohled, dělalo se jí zle.

„To vím,“ řekl Roland, a i když se jeho tón příliš nezměnil, každý člen jeho ka-tet věděl, že je dobré, že porada už končí. Roland skoro vyčerpal svou trpělivost. „Držte ho v klidu, i když mu bude dobře a bude zdravý. K tomu, co mám v plánu, ho nepotřebujeme, a to díky zbraním, které jste nám tu nechali.“

„Jsou to dobré zbraně,“ souhlasil Ted, „ale jsou dost dobré, aby se vypořádaly se šedesátkou mužů, ken-toi a taheenů?“

„Budete vy dva stát s námi, jakmile boj začne?“ zeptal se Roland.

„S největší radostí,“ vycenil Hezounek zuby v pozoruhodně nepřijemném úsměvu.

„Ano,“ řekl Ted. „A možná že budu mít ještě další zbraň. Poslouchali jste pásky, které jsem vám nechal?“

„Ano,“ odpověděl Jake.

„Takže znáte příběh o tom klukovi, který mi ukradl peněženku.“

Tentokrát přikývli všichni tři.

„A co ta mladá žena,“ zeptala se Susannah. „Ta tvrdá holka, jak jste říkal. Co Táňa a její přítel? Nebo manžel, pokud to tak je?“

Ted a Hezounek se po sobě pochybovačně podívali a pak současně zavrtěli hlavou.

„Možná kdysi,“ řekl Ted. „Ale už ne. Ted’ je vdaná. Ted’ se chce jenom objímat se svým milým.“

„A bořit,“ dodal Hezounek.

„Ale copak nechápou...“ Nedokázala však větu dokončit. Pořád musela myslet na ten sen, ani ne svůj jako spíš Sheemieho. *Jizvíte mě svými nehty*, říkal ten chlapec ve snu Sheemieho. Ten chlapec, který byl kdysi tak krásný.

„Oni *nechtějí* chápat,“ řekl jí Ted laskavě. Zachytil temný pohled Eddieho a zavrtěl hlavou. „Ale nedovolím, abyste je za to nenáviděli. Možná některé budete – *budeme* – muset zabít, ale nedovolím, abyste je nenáviděli. Nevzdali se pravdy z nějaké chtivosti nebo strachu, ale ze zoufalství.“

„A protože bořit je božské,“ řekl Hezounek. Také se díval na Eddieho. „Stejně jako může být božská půlhodinka poté, co přestanete střílet. Pokud víte, o čem mluvím.“

Eddie vzdychl, zastrčil ruce do kapes a neříkal nic.

Sheemie je všechny překvapil tím, že vzal jednu automatickou pistoli Coyote a máchl jí ve vzduchu. Kdyby byla nabitá, velká cesta k Temné věži by v tu chvíli skončila. „Já budu taky bojovat!“ křičel. „*Pif, paf, puf! Bem-bem-bem-bem-bem!*“

Eddie a Susannah se příkrčili. Jake se instinktivně vrhl před Ocha. Ted a Hezounek si rukama zakryli obličej, jako by je to snad mohlo zachránit před zásahem stovky vysokokaliberních nábojů s ocelovým pláštěm. Roland vytrhl automatickou pistoli klidně Sheemiemu z rukou.

„Přijde čas, kdy nám budeš pomáhat,“ řekl, „ale teprve až bude první bitva vybojována a zvítězíme. Vidíš Jakeova brumláka, Sheemie?“

„Tak, je s Rodem.“

„On mluví. Zkus, jestli promluví i s tebou.“

Sheemie poslušně šel k místu, kde Chucky/Haylis pořád hladil Ocha po hlavě, klekl si na koleno a začal Ocha pobízet, aby mu řekl své jméno. Brumlák to udělal skoro okamžitě a pozoruhodně zřetelně. Sheemie se zasmál a Haylis se přidal. Vypadali jako pár dětí z Cally. Možná šmejdovských dětí.

Roland se zatím otočil k Hezounkovi a Tedovi a jeho rty byly sotva víc než bílá linka v přísné tváři.

SEDM

„Musí zůstat stranou, jakmile se začne střílet.“ Pistolník gestem naznačil otáčení klíče v zámku. „Jestli prohrájeme, nebude záležet na tom, co se s ním později stane. Jestli zvítězíme, budeme ho potřebovat ještě aspoň jednou. Možná dvakrát.“

„Abyste šli kam?“ zeptal se Hezounek.

„Do Ameriky v Klíčovém světě,“ řekl Eddie. „Malýho městečka v západním Maine, jmenuje se Lovell. Tak brzo do června roku 1999, jak to jednosměrně čas dovolí.“

„Když mě Sheemie poslal do Connecticutu, asi mu tím začaly ty záchvaty,“ řekl Ted potichu. „Určitě víte, že když vás pošle zpátky do Ameriky, možná se mu přitíží? Nebo ho to zabije?“ Mluvil věčně. *Jenom se ptám, pánové.*

„Víme,“ řekl Roland, „a až přijde čas, vysvětlím mu, co je v sázce, a zeptám se ho, jestli –“

„Ale člověče, *tohle* si můžeš strčit tam, kam slunko nezasvítí,“ přerušil ho Hezounek a Eddiemu tak silně připomněl sebe sama – jaký byl během několika prvních hodin na břehu Západního moře, kdy byl zmatený, nakrknutý a s abstínencí po heroinu –, že měl na chvíli pocit *déjà vu*. „Kdybys mu řekl, že chceš, aby se podpálil, tak jediný, o co by se zajímal, by byla sirka. Považuje tě za ztělesnění Krista.“

Susannah čekala se strachem a zároveň čistou zvědavostí, jak Roland zareaguje. Nezareagoval nijak. Jenom na Hezounka hleděl, palce zaháknuté za opasek s pistolí.

„Jistě si uvědomujete, že mrtvý člověk vás z americké strany zpátky nemůže přivést,“ řekl Ted rozumnějším tónem.

„Ten plot přeskočíme, až a jestli k němu dojdeme,“ řekl Roland. „Do té doby se musíme dostat přes několik dalších plotů.“

„Jsem ráda, že nejdřív vezmeme Devar-Toi, bez ohledu na riziko,“ řekla Susannah. „To, co se tam dole děje, je hnus.“

„Ano, madam,“ protáhl Hezounek a posunul si prstem výš imaginární klobouk. „Počítám, že tohle je to správné slovo.“

Napětí v jeskyni povolilo. Sheemie za nimi říkal Ochovi, aby se překulil, a

Ochu to docela ochotně udělal. Rodovi se na tváři skvěl veliký, rozbědělý úsměv. Susannah napadlo, kdypak se Haylis z Chayvenu mohl naposledy usmát, protože ten úsměv byl dětsky okouzující.

Napadlo ji, že se zeptá Teda, jestli se dá nějak poznat, kolikátého zrovna teď v Americe je, ale pak si řekla, že to nechá být. Kdyby byl Stephen King mrtvý, poznali by to. Roland to říkal a ona nepochybovala, že má pravdu. Prozatím byl spisovatel v bezpečí, spokojeně plýtvá časem a cennou představitostí na nějaký jalový projekt, zatímco na svět, pro jehož zobrazování byl stvořen, v jeho hlavě dál padá prach. Pokud na něj měl Roland vztek, nebylo divu. Ona také měla trochu vztek.

„Jaký máte plán, Rolande?“ zeptal se Ted.

„Spoléhám na dva předpoklady: že je můžeme zaskočit a pak mezi ně rozeseť paniku. Myslím, že nečekají, že je v těchto posledních dnech bude někdo obtěžovat. Od Pimliho Prentisse až po nejposlednějšího lidského strážného u plotu nemají důvod věřit, že je bude v práci někdo rušit, natož že je někdo napadne. Pokud jsou mé předpoklady správné, zvítězíme. Pokud selžeme, aspoň nebudeme žít tak dlouho, abychom viděli, jak Paprsky praskají a Věž padá.“

Roland našel náčrtek mapy Algulu a položil ho na podlahu jeskyně. Všichni se shlukli kolem ní.

„Tady ty železniční koleje,“ ukázal na nadržápané poznámky označené desítkou. „Asi dvacet yardů od jižního plotu stojí na některých mrtvé stroje a vozy, tak to v dalekohledu vypadalo. Je to pravda?“

„Jo,“ řekl Hezounek a ukázal do středu nejbližší dráhy. „Můžeme to klidně nazývat jih – je to stejně dobrý slovo jako každý jiný. Na tyhle koleji stojí skříňovej vagón, ten je fakt blízko plotu. Jenom asi deset yardů. Má na boku napsaný DRÁHY SOO.“

Ted přikyvoval.

„Dobré krytí,“ usoudil Roland. „Skvělé krytí.“ Pak ukázal na oblast za severním koncem tábora. „A tady jsou všelijaké boudy.“

„Bývaly v nich zásoby,“ řekl Ted, „ale teď je většina, myslím, prázdná. Nějakou dobu tam přespávala partu Rodů, ale před šesti nebo osmi měsíci je Pimlí a Lasička vypakovali.“

„Ale je to další krytí, ať je tam prázdné nebo plné,“ řekl Roland. „Je půda za nimi a kolem nich bez překážek a dost hladká? Tak hladká, aby tam ta věc mohla jezdit?“ Ukázal na Suziinu Terénní tříkolku.

Ted a Hezounek si vyměnili pohled. „Rozhodně ano,“ prohlásil Ted.

Susannah čekala. Jestli Eddie nebude protestovat ještě dřív, než pozná, co má Roland v plánu. Ne protestoval. Dobře. Už přemýšlela o tom, jaké zbraně si vezme. Jake pistole.

Roland ještě chvíli mlčky seděl, hleděl na mapu, skoro se zdálo, že s ní komunikuje. Když mu Ted nabídl cigaretu, pistolník ji přijal. Pak začal hovořit. Dvakrát kreslil křídou na bok přepravky se zbraněmi. Dvakrát nakreslil šipky do mapy, jedna ukazovala tam, čemu říkali sever, druhá na jih. Ted položil otázku. Hezounek položil další. Sheemie a Haylis si za nimi hráli s Ochem jako děti. Brumlák napodoboval jejich smích tak věrně, až to bylo přízračné.

Když Roland skončil, řekl Ted Brautigan: „Chceš prolít nesmírně mnoho krve.“

„To tedy chci. Tolik, kolik budu moci.“

„Tady pro dámu je to riskantní,“ poznamenal Hezounek a podíval se nejdřív na ni a potom na jejího manžela.

Susannah neříkala nic. Ani Eddie. Uvědomoval si riziko. Také chápal, proč Roland chce, aby Suze byla na sever od tábora. Terénní tříkolka jí umožní pohyblivost, a tu oni potřebovali. Pokud jde o riziko, v šesti plánovali útok proti šedesáti. Nebo více. Samozřejmě to bude riskantní a samozřejmě dojde na krveprolití.

Krveprolití a oheň.

„Možná bych uměla obsloužit pár dalších pušek,“ nadhodila Susannah. V očích měla ten zvláštní lesk Detty Walkerové. „Ovládaných rádiem, jako leteckej model. Co já vím. Ale budu se hejbat, to teda jo. Budu tam rejdit jako vomastek po horký plotně.“

„Může to vyjít?“ zeptal se Hezounek otupěle.

Rolandovy rty se rozdělily v neveselém úsměvu. „To vyjde.“

„Jak to víte?“

Eddie si připomněl Rolandovo vysvětlení předtím, než zavolali Johnu Cullumovi, a mohl na tu otázku odpovědět sám, ale odpovědi byly vyhrazeny dinhovi jejich ka-tet – pokud bude ochoten je poskytnout –, a tak i tuto nechal na Rolandovi.

„Protože musí,“ řekl pistolník. „Nevidím jiné východisko.“

Kapitola XI

Útok na Algul Siento

JEDNA

Byl další den a za chvíli měla siréna oznámit ranní střídání směn. Brzy začne hrát hudba, slunce se rozsvítí a na scénu vyjde z Pracovny vlevo noční směna Bořitelů, zatímco zprava se na scéně objeví denní směna Bořitelů. Všechno bylo, jak má být, přesto Pimli Prentiss spal v noci necelou hodinu a po tu krátkou dobu ho pronásledovaly trpké a zmatené sny. Nakonec, kolem čtvrté (tedy v době, kdy jeho budík u postele *tvrdil*, že jsou čtyři, ale kdoví, kolik bylo, ale na tom už stejně nezáleželo, tak blízko konce) vstal a posadil se v kanceláři na židli a díval se ven na temné Korzo, v tuto hodinu pusté až na jednoho osamělého a zbytečného robota, který si vzal do hlavy, že bude hlídkovat, a mával svými šesti klíšťovými pažemi bezcílně do nebe. Roboti, kteří dosud fungovali, byli každým dnem stále popletenější, ale vytahovat jim baterie by mohlo být nebezpečné, protože v některých byly nástražné miny a vybuchli by, kdyby se o to někdo pokusil. Nedalo se s tím nic dělat, jen se smířit s tím jejich vyváděním a pořád si připomínat, že to brzy všechno skončí, chvála Ježíši a Bohu Otci všemohoucímu. V jednu chvíli si bývalý Paul Prentiss otevřel zásuvku uprostřed stolu, vytáhl Colt Peacemaker ráže .40 a podržel ho na klíně. Byla to zbraň, kterou předchozí velitel tábora Humma popravil násilníka Camerona. Pimli zatím nikoho popravovat nemusel a byl tomu rád, ale držet tu pistoli na klíně, cítit její vážnou tíhu mu vždycky poskytlo trochu útěchy. I když proč by měl toužit po útěše uprostřed noci, zvlášť když všechno šlo tak dobře, to netušil. S jistotou věděl jenom to, že se objevily nějaké nezvyklé záblesky na čemsi, čemu Finli a Jenkins, jejich hlavní technik, rádi říkali Hloubková telemetrie, jako by to byly přístroje na dně oceánu a ne ve sklepní komoře přilehlé k dlouhé, nízké místnosti s ostatním užitečnějším zařízením. Pimli poznal, že ten pocit – nazývejme

věci pravými jmény – je tušení hrozící zkázy. Snažil se namlouvat si, že ho tak jenom pronásleduje to dědečkovské úsloví, že už je skoro doma a proto je čas dělat si starosti s vejci.

Nakonec odešel do koupelny, kde zavřel víko toalety a klekl si k modlitbě. A tam stále byl, když se cosi v ovzduší změnilo. Neslyšel žádné kroky, ale věděl, že do kanceláře někdo vkročil. Logika napovídala, kdo to musí být. Aniž otevřel oči, stále s rukama sevřenými na zavřeném víku mísy, zavolaal: „Finli? Finli o’Tego? Jsi to ty?“

„Jo, šéfe, jsem to já.“

Co *ten* tady dělá, ještě než zahoukala siréna? Každý, dokonce i Bořitelé věděli, jak posledy spánkem je Finli Lasička. Ale všechno popořadě. V této chvíli se Pimli obírá Bohem (i když po pravdě řečeno skoro na kolenou klímal, když ho nějaký hluboký prainstinkt varoval, že už v prvním patře velitelova domu není sám). Nikdo nebude přehlížet tak důležitého hosta jako Pána Boha zástupů, a tak dokončil modlitbu – „Buď mi milostiv, amen!“ – a pak se s úšklebkem zvedl. Ta zatracená záda neměla ani za mák pochopení pro břicho, která musela před sebou strkat.

Finli stál u okna a držel Peacemaker v kalném světle, otáčel ho sem a tam, aby obdivoval jemné spirálové zdobení na pažbových plátcích.

„To je ta, která dala dobrou noc Cameronovi, že?“ zeptal se Finli. „Násilníku Cameronovi.“

Pimli přikývl. „Dávej pozor, synku. Je nabitý.“

„Šestiraňák?“

„Osmiraňák! Jsi slepý? Podívej se, jak je velký bubínek, proboha.“

Finli se neobtěžoval. Podal pistoli zpátky Pimlimu. „Vím, jak se natahuje spoušť, to tedy vím, a když dojde na pistole, pak to stačí.“

„Tak, pokud je nabitá. Co tu děláš v tuhle hodinu a rušíš člověka v jeho ranních modlitbách?“

Finli se na něj díval. „Kdybych se zeptal vás, proč vás nacházím v modlitbách, oblečeného a učesaného, místo v županu a pantoflích a sotva probuzeného, jaká by byla odpověď?“

„Nemám stání. Je to jednoduché. Myslím, že ty taky ne.“

Finli se okouzleně usmál. „Nemáte stání! To je jako svěděníčko, a být jako na jehlách.“

„Trochu jo.“

Finliho úsměv se ještě rozšířil, ale Pimliho napadlo, že nevypadá moc přirozeně. „Líbí se mi to! Líbí se mi to velmi! Nemít stání! Nepostát!“

„Ne,“ řekl Pimli. „Říká se jenom ‚nemít stání‘.“

Finliho úsměv povadl. „Já taky nemám stání a jsem jako na jehlách. Jsem splašený a vy jste ztřeštěný.“

„Další záblesky v Hloubkové teletetrii?“

Finli pokrčil rameny, potom přikývl. Problém s Hloubkovou teletetrii byl v tom, že si nikdo nebyl pořádně jist, co měří. Možná to byla telepatie nebo (Bůh chraň) teleportace, nebo možná hluboké záchvěvy v tkanivu skutečnosti – předzvěsti praskání Paprsku Medvěda. Nedalo se to uhodnout. Ale v posledních čtyřech měsících ožívaly další a další dříve tmavé a tiché monitory.

„Co říká Jenkins?“ zeptal se Pimli. Skoro bez přemýšlení vsunul pistoli do podpažního pouzdra, takže nás posunul o krok blíž k tomu, co nebudete chtít slyšet a já nebudu chtít vyprávět.

„Jenkins říká, co mu slina na jazyk přinese,“ řekl Tego a prudce pokrčil rameny. „Jelikož ani neví, co ty symboly na cifernících a obrazkách Hloubkové teletetrie znamenají, jak se můžete ptát na názor?“

„Klidně,“ řekl Pimli a položil ruku na rameno svého velitele ostraHy. Překvapilo ho (a trochu poděsilo), když ucítil, že svaly pod Finliho košilí značky Turnbull & Asser lehce vibrují. Nebo se možná třesou. „Klid, kámo! Jenom jsem se ptal.“

„Nemůžu spát, nemůžu číst, nemůžu ani šukat,“ vyjel Finli. „Zkoušel jsem všechno, u Gana! Pojď se mnou do Damliho domu, prosím, a podívej se na ty zatracené ciferníky. Možná tě něco napadne.“

„Já jsem šéf, žádný technik,“ řekl Pimli mírně, ale už mířil ke dveřím. „Stejně nemám nic lepšího na práci –“

„Možná se to jenom blíží konec,“ zadoufal Finli a zastavil se mezi dveřmi. „Pokud by na něčem takovém mohlo být něco *normálního*.“

„Možná je to ono,“ řekl Pimli klidně, „a procházka na ranním vzduchu nám udělá – Hej! Hej, ty tam! No ty! Rode! Otoč se, když s tebou mluvím, to ti radím!“

Rod, hubený chlapík v prastarých džínách (prověšená zadnice už byla úplně vybělená), poslechl. Tváře měl baculaté a pihovaté, oči namodralé, i když v té chvíli polekané. Vlastně by nevypadal tak zle, až na ten nos, který byl z jedné strany skoro úplně rozežraný, takže vypadal s jednou

nosní dírkou bizarně. Nesl koš. Pimli si byl docela jist, že toho šupáka už někdy poblíž viděl, ale neměl jistotu. Všichni Rodové mu připadali stejní.

Nezáleželo na tom. Identifikace byla Finliho práce a tak se jí ujal, vytáhl z opasku gumovou rukavici a nasadil si ji, když vykročil vpřed. Rod se přikrčil ke zdi, sevřel proutěný koš pevněji a hlasitě pšoukl, jak mu povolily nervy. Pimli se musel kousat zevnitř do tváří, a docela prudce, aby se nerozesmál.

„Né, né, ne!“ křikl velitel ostrahy a prudce udeřil Roda přes tvář rukou v rukavici. (Nebylo radno dotýkat se kůže potomků Roderickových přímo, přenášeli příliš mnoho nemoci.) Rodoví z úst vylétly sliny a z díry v nose krev. „Nemluvte se mnou svou kopanicí, sai Haylisi! Ta díra v hlavě není sice on nic lepší, ale aspoň z ní může vypadnout uctivé slovo. To ti radím!“

„Bud' zdrav, Finli o'Tego!“ zamumlal Haylis a přiložil si pěst k čelu tak prudce, že zátylkem udeřil o zed' – *buch!* To stačilo: Pimli se proti své vůli rozchechtal. A Finli ho nebude moci kárat, až budou pokračovat k domu Damli, protože se také usmíval. I když Pimli pochyboval, že ten Rod Haylis najde v tom úsměvu něco potěšujícího. Ukazoval příliš mnoho ostrých zubů. „Bud' zdrav, Finli z Ostrahy, dlouhé dny a příjemné noci, sai!“

„To je lepší,“ připustil Finli. „Ne o moc, ale o trochu ano. Co tady sakra děláš, před sirénou a sluncem? A pověz mi, co máš v tom koši, darebáku!“

Haylis si ho přimáčkl ještě pevněji k hrudi a očima poplašeně blýskal. Finliho úsměv okamžitě zmizel.

„Otevři víko a ukaž mi, co máš v koši, okamžitě, zmetku, nebo budeš sbírat zuby ze země.“ Ta slova zazněla jako hladké, tiché zavrčení.

Okamžik si Pimli myslel, že Rod neposlechne, a opravdu se lekl. Potom ten chlapík pomalu nadzdvihl víko proutěného koše. Byl to koš s uchy, takový Finli znal z domova pod názvem trávniče. Rod ho neochotně nastavil. Zároveň zavřel bolavé, ulepené oči a odvrátil hlavu, jako by očekával ránu.

Finli se podíval. Dlouho nic neříkal, pak se znovu rozchechtal a pokynul Pimlimu, aby také nahlédl. Pán okamžitě věděl, na co se to dívá, ale domyslet si, co to znamená, trvalo chvíli déle. Pak mu hlavou blesklo, jak si vymačkával uher a nabízel Finlimu krvavý hnis, jako když

přítel nabízí zbytky zákusku na konci hostiny. Na dně Rodova koše byla hromádka použitých papírových kapesníků. Přesně řečeno kleenexu.

„Poslala tě Tammy Kellyová, abys ráno posbíral odpadky?“ zeptal se Pimli.

Rod ustrašeně přikývl.

„Řekla ti, že si můžeš nechat všechno, co najdeš, a prohrabat se popelnicemi?“

Napadlo ho, že Rod zalže. Jestli a až to udělá, velitel poručí Finlimu, aby toho chlapíka zmlátil, jako lekci z pravdomluvnosti.

Ale Rod – Haylis – zavrtěl smutně hlavou.

„Dobře,“ řekl Pimli, kterému se ulevilo. Pravda, bylo moc brzo ráno na bití, nářek a slzy. Zkazili by si snídani. „Můžeš jít, i s tím, cos našel. Ale příště, zmetku, požádáš o svolení, nebo to schytáš. Jasně?“

Rod horlivě zakýval hlavou.

„Tak už běž! Ven z mého domu, ať tě mám z očí!“

Dívali se za ním, jak odchází, se svým košem posmrkaných kapesníků, které určitě sní jako sladký nugát, a oba nutili toho druhého, aby udržel vážnou a přísnou tvář, dokud ten ubohý znetvořený syn nikoho nezmizí. Pak vybuchli v hurónský smích. Finli o'Tego se musel opřít zády o zeď tak prudce, až shodil obrázek, pak se svezl na podlahu a hystericky vyl. Pimli si zakryl obličej rukama a chechtal se, až ho v obrovitém břichu píchalo. Smích smazal napětí, v němž začali den, úplně ho zaplašil.

„Nebezpečný chlapík, jen co je pravda!“ vypravil ze sebe Finli, když mohl znovu promluvit. Otíral si slzící oči chlupatou pazourou.

„Soplový sabotér!“ souhlasil Pimli. Ve tváři byl celý brunátný.

Podívali se po sobě a znovu to nevydrželi, úlevou hýkali smíchy, až probudili hospodyně v druhém patře. Tammy Kellyová ležela na úzké posteli, poslouchala řev těch ka-mais dole a nesouhlasně hleděla do tmy. Muži jsou všichni stejní, to byl její názor, bez ohledu na to, jakou mají kůži.

Humák, velitel tábora, a taheen, velitel ostrahy šli venku po Korzu ruku v ruce. Potomek Roderickův zatím procupital severní bránou, hlavu skloněnou, srdce mu divoce bouchalo v hrudi. To bylo těsné! Tak! Kdyby se ho Lasička zeptal, „Haylisi, sázel jsi něco?“, lhal by, jak by uměl, ale takový jako on nedokáže pořádně zalhat někomu jako Finli o'Tego, nikdy v životě! Určitě by ho odhalil. Ale nikdo ho *neodhalil*, chvála Ganovi. Ta

kulatá věc, kterou mu dal pistolník, už byla zastrčená v zadní ložnici a potichu si bzučela. Dal ji do odpadkového koše, jak mu poručili, a zakryl ji čistým kapesníkem z krabičky na skříňce, jak mu také poručili. Nikdo mu neřekl, že si může odnést zahozené kapesníky, ale nedokázal jejich šťavnaté, lahodné vůni odolat. A dopadlo to výborně, ne? Jo! Protože místo aby se ho vyptávali na všechno možné, na co by nedokázal odpovědět, vysmáli se mu a pustili ho. Škoda, že nemůže znovu vylézt na tu horu a hrát si s brumlákem, to tedy ano, ale ten bělovlasý starý humáč, co se jmenoval Ted, mu řekl, aby odešel, daleko a daleko, jakmile svůj úkol splní. A jestli uslyší střílení, měl se Haylis schovat, dokud nebude po všem. A to on udělá, ach ano, nair doot. Copak neudělal, co po něm žádal Roland z Gileadu? První bzučící koule už byla ve Feveralu, jednom internátu, další dvě byly v domě Damli, kde pracovali Bořitelé a spaly strážce, co neměly službu, a poslední byla ve velitelově domě... kde ho skoro chytili! Haylis nevěděl, co ty bzučící koule dělají, ani to nechtěl vědět. Půjde pryč, možná se svou přítelkyní Garmou, jestli ji najde. Pokud se začne střílet, schovají se v hluboké díře a on se s ní podělí o své kapesníky. Na některých nebylo nic, jenom trocha holicí pěny, ale na jiných byly mokré hleny a velké holuby, cítil jejich okouzující aroma i teď. Ten největší, ten se sraženou krví, nechá pro Garmu, a ona mu možná dovolí, aby si zastrčil. Haylis vyrazil rychleji a usmíval se při představě, jak zastrkává s Garmou.

DVĚ

Susannah, usazená na Terénní tříkolce v krytu za jednou prázdnou kůlnou severně od tábora, sledovala, jak Haylis odchází. Všimla si, že se ten ubohý, znetvořený sai čemusi usmívá, takže všechno s ním dopadlo nejspíš dobře. To byla opravdu dobrá zpráva. Jakmile byl z dohledu, zaměřila pozornost na svůj konec Algul Sienta.

Měla na dohled obě kamenné věže (i když z té nalevo viděla jenom horní polovinu, zbytek zakrývalo úbočí kopce). Byly porostlé nějakým druhem břečťanu. Spíš pěstovaného než divokého, odhadovala Susannah, vzhledem k tomu, jak holá byla okolní krajina. V západní věži byl jeden chlapík, seděl v jakémsi křesle, možná dokonce v ušáku. U zábradlí východní věže stál taheen s bobří hlavou a jeden ničemný muž (pokud to

byl humák, pomyslela si Susannah, byl ošklivý jako noc) a ti dva spolu hovořili, očividně čekali na sirénu, která je pošle ze směny domů k snídani v jídelně. Mezi oběma věžemi viděla trojitou linii plotu, jednotlivé linie byly dost daleko od sebe, aby uličkami mezi dráty mohly procházet další strážé bez strachu, že dostanou smrtelnou dávku elektřiny. Dnes ráno však neviděla nikoho. Těch několik *folken*, kteří se pohybovali uvnitř drátů, se jen tak potulovalo, nikdo z nich nikam zvláště nespěchal. Pokud ty lhostejné výjevy před ní nebyly největším podfukem století, měl Roland pravdu. Byli zranitelní jako stádo tlustých podsvinčat, která slopají poslední žrádlo před vraty na jatka: hop-hop-hopala, žebírka tlust'oučká. A i když se pistolníkům nepodařilo najít žádnou zbraň ovládanou rádiem, zjistili, že tři z těch scifistických pušek jsou vybaveny spínači označenými INTERVAL. Eddie říkal, že podle něho ty pušky jsou *lejzry*, ale Susannah to slovo připomínalo nanejvýš *blejzry*. Jake navrhl, aby si jednu vzali z dohledu Devar-Toi a vyzkoušeli ji, ale Roland ten nápad okamžitě vetoval. To bylo včera večer, když probírali plán snad už po sté.

„Má pravdu, kluku,“ řekl Eddie. „Ti klauni tam dole by mohli poznat, že z těch krámů střílíme, i kdyby nic neviděli nebo neslyšeli. Nevíme, jaký otřesy ta jejich telemetrie zachytí.“

Pod ochranou tmy Susannah nastražila všechny tři „lejzry“. Až přijde čas, nastaví intervalové spínače. Pušky by mohly fungovat, a tím by zvýšily hromadný efekt, který se snažili vytvořit. Ale možná taky fungovat nebudou. Ona to zkusí, až přijde čas, a víc nemůže dělat.

Srdce jí ztěžka bouchalo, čekala na hudbu. Na sirénu. A na požár, pokud Zlé Tonky, které Rod nastražil, budou fungovat tak, jak Roland věřil.

„Ideální by bylo, kdyby se všechny odpálily během pěti nebo deset minut, kdy se mění strážé,“ řekl Roland. „Všichni budou pobíhat sem a tam, mávat na kamarády a vyměňovat si klípky. Nemůžeme to očekávat – ne doopravdy –, ale můžeme v to doufat.“

Ano, to by mohli... ale přání v jedné ruce, lejno v druhé, hádej, která se zaplní dřív. Každopádně bude na ní, aby rozhodla, kdy vystřelí první ránu. Potom všechno půjde ráz na ráz.

Prosím tě, Bože, pomoz mi vybrat tu pravou chvíli.

Čekala, hlaveň automatické pistole Coyote si opírala o rameno. Když zazněla hudba – orchestrální verze písničky „To je láska“ –, Susannah na

sedadle tříkolky nadskočila a bezděčně zmáčkla spoušť. Kdyby ji neměla zajištěnu, nasázela by do stropu kůlny proud kulek a nepochybně by všechno zkazila. Ale Roland ji dobře vyučil a spoušť se jí pod prsty nepohnula. Přesto se jí srdce rozběhlo dvakrát rychleji – možná třikrát – a cítila, jak jí po bocích stéká pot, i když bylo znovu chladno.

Hudba začala a to bylo dobré. Ale hudba nestačila. Seděla na tříkolce a čekala na sirénu.

TŘI

„Dino Martino,“ řekl Eddie tak potichu, že ho skoro nebylo slyšet.

„Hmmm?“ zeptal se Jake.

Všichni tři se schovávali za skříňovým vagónem DRÁHY SOO, propracovali se tam přes pohřebiště starých strojů a vagónů. Oboje dveře vagónu byly otevřené a všichni tři jimi vyhlíželi na plot, jižní strážní věže a vesnici Rájov, která se skládala z jediné ulice. Robot se šesti pažemi, který byl předtím na Korzu, se ocitl tady, jezdil sem a tam po Hlavní ulici kolem malebných (a zavřených) obchodů a hulákal cosi jako matematické rovnice z plných... plic?

„Dino Martino,“ opakoval Eddie. Ochu seděl Jakeovi u nohy a hleděl vzhůru svýma zářivýma zlatě lemovanýma očima. Eddie se sklonil a pohládl tu hlavu. „Původně tu písničku zpíval Dean Martin.“

„Jo?“ zeptal se Jake nedůvěřivě.

„Jasně. Jenomže my jsme zpívali, ‚Když tě měsíc ozáří, máš pysky jako pijavice, a to je láska –‘“

„Ticho, jestli ráčíš,“ zamumlal Roland.

„Ještě to nevypadá, že cítíte nějaký kouř, co?“ zeptal se Eddie.

Jake a Roland zavrtěli hlavou. Roland měl svoji velkou pistoli se santálovou pažbou. Jake se ozbrojil AR-15, ale pytel s orizami mu znovu visel přes rameno, a nejen pro štěstí. Pokud všechno půjde dobře, on a Roland je brzy použijí.

ČTYŘI

Jako většina lidí, kteří mají takzvaného „pomocníka v domácnosti“, ani Pimli Prentiss v podstatě nepovažoval své zaměstnance za tvory s vlastními cíli, ambicemi a city – jinými slovy za lidi. Pokud tu byl někdo, kdo mu přinesl odpolední sklenici whisky a v půl sedmé před něho postavil kus masa (krvavého), vůbec o nich nepřemýšlel. Rozhodně by ho značně překvapilo, kdyby se dozvěděl, že Tammy (jeho hospodyně) a Tassa (jeho posluha) se navzájem nenávidí. Koneckonců spolu jednali s dokonalou – i když mrazivou – úctou, když se nacházeli v jeho blízkosti.

Jenomže dnes ráno Pimli poblíž nebyl, když se ze skrytých reproduktorů v Algul Sientu začalo linout „To je láska“ (v podání Zápavy Neslaných Nemasných Smyčců). Pán kráčel po Korzu, nyní ve společnosti Jakliho, taheenského technika s havraní hlavou, a rovněž svého velitele ostrahy. Diskutovali o Hloubkové telemetrii a Pimli neměl ani pomyslení na dům, z něhož naposledy vyšel. Rozhodně mu nepřišlo na mysl, že Tammy Kellyová (stále v noční košili) a Tasa ze Soneshu (stále v hedvábných trenýrkách) se ocitli na pokraji bitvy kvůli zásobám ve spízi.

„Podívej se na tohle!“ křičela Tammy. Stáli v kuchyni, ve které vládlo hluboké šero. Byla to veliká místnost a všechna elektrická světla kromě tří byla vypálená. Ve Skladech zbývalo už jenom několik žárovek a ty byly vyhrazeny pro Pracovnu.

„Na co jako?“ Zarputile. *Drze*. A to na tom jeho mazaném Kupidově luku místo úst jsou zbytky rtěnky? Podle ní ano.

„Copak nevidíš ty prázdná místa na policích?“ rozhořčovala se. „Podívej! Už nejsou pečené fazole –“

„Fazole ho nezajímají ani zbla, jak sama dobře víš –“

„Ani tuňák, a povíš mi snad, že ani *ten* nejí? Jedl by ho, až by se mu dělaly boule za ušima, a ty to víš!“

„Nemůžeš –“

„Už žádná polívka –“

„Prdlajs že není!“ zakřičel. „Podívej se tam, a tam, a t–“

„Ale není to Campbellova rajská, co má nejradši,“ přehlušila ho a v rozčilení se přisunula blíž. Jejich hádky zatím nikdy nepřerostly přímo do rvačky, ale Tassa měl pocit, že dnes by mohl být ten den. A kdyby ano,

bylo by to jenom dobře! S radostí té tlusté staré štěkně ubalí jednu do oka. „Vidíš nějakou Campbellovu rajskou, Tasso, synu kdoví koho?“

„Nemůžeš přinést krabici konzerv sama?“ zeptal se a taky udělal krok vpřed. Ted' už stáli skutečně nos proti nosu, a i když žena byla mohutná a mladík hubený, pánův posluha neprojevoval žádný strach. Tammy zamžikala a poprvé od chvíle, kdy se Tassa přišoural do kuchyně – chtěl jenom hrnek kávy, říkám díky-, přeběhl jí tváří jiný než rozzlobený výraz. Možná to byla nervozita, možná to byl dokonce strach. „Máš tak slabé ruce, Tammy, dcero kdoví koho, že nemůžeš ze Skladů přinést bednu konzervovaných polívek?“

Posměšně se vytáhla do plné výšky. Tváře (mastné a lesklé nočním krémem) se jí třásly rozhořčením. „Nosit zásoby do spíže byla vždycky práce posluhy! A ty to víš moc dobře!“

„To ještě neznamená, že je to nějaký zákon, a že bys nemohla zaskočit sama. Včera jsem sekal trávník, jak určitě víš. Zahlídl jsem tě, jak vysedáváš v kuchyni se sklenicí studenýho čaje, pohodlně jako stará Ellie v oblíbeném křesle.“

Naježila se a ztratila všechen strach, který možná ve vzteku cítila. „Mám stejný právo na odpočinek jako každé jiné! Zrovna jsem domyla podlahu –“

„Mně teda připadalo, že to dělal Dobbie,“ řekl. Dobbie byl druh domácího robota, kterému se říkalo „domácí skřítek“, starý, ale pořád docela výkonný.

Tammy se stále rozehřívala. „Co ty víš o domácích pracích, ty ušíšlanej mrňavej buzíku?“

Tassovi zrudly jindy bledé tváře. Uvědomoval si, že už má ruce sbalené do pěstí, ale jen protože cítil, že se mu pečlivě ošetřované nehty zarývají do dlaní. Napadlo ho, že tahle půtka začíná být směšná, když se jim za zády roztahuje černota všeobecného konce. Byli dva blázni, kteří se hádali a kočkovali na pokraji propasti, ale to mu nevadilo. Ta tlustá stará svině ho popichovala už celé roky a ted' tu byl skutečný důvod. Konečně byl tady úplně jasně a bez vytáček.

„Tohle ti na mě vadí, sai?“ vyzvídal mile. „Že líbám klacek, místo abych ucpával díru, nic jiného?“

Ted' zaplály ve tvářích Tammy Kellyové pochodně místo růží. Nechtěla zajít tak daleko, ale když už se to stalo – *oba* to udělali, protože když se

hádali, byla to stejně jeho chyba jako její –, neustoupí. Ať se propadne, jestli ano.

„Pánova Bible říká, že buzerantství je hřích,“ řekla mu škrobeně. „Sama jsem to četla, to tedy ano. Knihu Levitáků, Kapitola třetí, verš –“

„A co ti levitáci říkají o hříchu žravosti?“ vyzvídal. „Co říká o ženské, která má cecky velký jako polštáře a zadek jako kuchyň –“

„Nevšímej si velikosti mého zadku, ty malej *pérohulíne!*“

„Já aspoň můžu mužskýho *dostat*,“ řekl sladce, „a nemusím líhat s oprašovátkem –“

„Neopovažuj se!“ zapištěla. „Zavři tu nevyváchanou hubu, než ti ji zavřu sama!“

„Abych si vymetl pavučiny z kundy, abych mohl –“

„Vyrazím ti zuby, jestli ne–“

„– obdělat svoji unavenou šukací buchtu.“ Pak ho napadlo ještě něco, co ji urazí ještě víc. „Svoji unavenou, *špinavou* šukací buchtu!“

Zaťala pěsti, mnohem větší než byly jeho. „Aspoň jsem nikdy –“

„Nepokračuj, sai, to tě žádám.“

„– nikdy jsem neměla od mužskýho nějakéj hnusnej, starej... hnusnej... starej...“

Nedomluvila, vypadala popleteně, a zavětrila. On také zavětril a uvědomil si, že to aroma, které čichá, se tu už nějakou dobu vznáší. Ucítit ho vlastně ve chvíli, kdy se začali hádat, ale teď to bylo silnější.

Tammy řekla: „Cítíš –“

„– kouř!“ dokončil, pak se na sebe polekaně podívali a zapomněli na hádku asi pět vteřin předtím, než došlo na výbuchy. Tammy upírala oči na vodorovný zavěšený vedle sporáku. Podobné visely po celém Algul Sientu, protože většina domů, které tvořily tábor, byla ze dřeva. *Starého* dřeva, **VŠICHNI MUSÍME SPOLUPRACOVAT, ABYCHOM PŘEDCHÁZELI POŽÁRŮM**, stálo tam.

Někde poblíž – v zadní chodbě – jeden ze stále fungujících kouřových hlásičů spustil hlasité a děsivé hýkání. Tammy odpěchala do spíže a popadla tam hasicí přístroj.

„Přines ten z knihovny!“ zakřičela a Tassa se bez slůvka námitek rozběhl dle rozkazu. Oheň bylo to jediné, čeho se báli oba.

PĚT

Gaskie o'Tego, zástupce velitele ostrahy, stál v hale Síně usilování, internátu přímo za domem Damli, a hovořil s Jamesem Cagneyem. Cagney byl zrzavý ken-toi, jenž měl v oblibě kovbojské košile a boty, které mu přidávaly tři palce k jeho sto padesáti centimetrům skutečné výšky. Oba měli pracovní psací bloky a diskutovali o jistých nutných změnách, jež v následujícím týdnu budou muset provést v zabezpečení Damli. Šest strážných, kteří měli druhou službu, ulehlo s tím, co Gangli, táborový doktor, prohlásil za humáckou nemoc zvanou „mompý“. Nemoc byla v Hromové tišině docela rozšířená – bylo to vzduchem, jak všichni věděli, a jedovatými odpadky po Starém lidu –, ale přesto byla hodně otravná. Gangli říkal, že mají štěstí, že nikdy nedošlo ke skutečnému moru, jako byla Černá smrt nebo Horká třesavka.

Za nimi, na dlážděném dvoře za domem Damli, probíhalo ranní utkání v košíkové, několik taheenských strážných a ken-toi (kteří budou oficiálně ve službě, jakmile zahouká siréna) proti zchátralému týmu Bořitelů. Gaskie sledoval, jak Joey Rastosovič vypálil z dálky – *sviššš*. Trampas míč lapil, přihrál přímo ve výskoku a na okamžik pozvedl čepičku, aby se pod ní poškrábal. Gaskieho Trampas nezajímal, protože ten měl naprosto nevhodnou slabost pro talentovaná zvířata, která měl na starosti. Poblíž na schodech do internátu seděl Ted Brautigan a sledoval hru. Jako vždy usrkával z plechovky Nozz-A-Lu.

„Tak domluveno,“ řekl James Cagney tónem člověka, který chce skončit s nudnou debatou. „Jestli vám nevádí převést na den dva pár humáků z obchůzek kolem plotu...“

„Co dělá Brautigan tak brzo venku?“ přerušil ho Gaskie. „Skoro nikdy se nevybatolí ven, dokud není poledne. Ten kluk, se kterým se kamarádí, je taky venku. Jak se jmenuje?“

„Earnshaw?“ Brautigan se kamarádil také s tím pošukem Ruizem, ale Ruiz nebyl žádný kluk.

Gaskie přikývl. „Tak, Earnshaw, ten. Dnes ráno má službu. Viděl jsem ho předtím v Pracovně.“

Cag (jak mu říkali přátelé) kašlal na to, proč Brautigan vstává se slepicemi (ne že by tu nějaké slepice byly, aspoň ne v Hromové tišině). Chtěl jenom mít tyhlety rozpisy z krku, aby mohl zajít do Damli a dát si

talíř míchaných vajec. Jeden Rod kdesi našel čerstvou pažitku, aspoň něco takového zaslechl, a –

„Necítíš něco, Cagu?“ zeptal se Gaskie o’Tego najednou.

Ken-toi, který se představoval jako James Cagney, se už chtěl zeptat, jestli se Gaskie neuprdl, ale pak si tu vtipnou odpověď rozmyslel. Protože skutečně něco cítil. Že by kouř?

Cag si to myslel.

ŠEST

Ted seděl na studených schodech Síně usilování, dýchal smrdutý vzduch a poslouchal, jak se humové a taheeni špičkují na basketbalovém hřišti. (Ken-toi tam nebyli. Odmítali se účastnit něčeho tak přízemního.) Srdce mu bušilo prudce, ale ne rychle. Uvědomoval si, že pokud měl překročit nějaký Rubikon, překročil ho už dávno. Možná tehdy v noci, kdy ho ničemní muži vlekli zpátky z Connecticutu, ale spíš to bylo toho dne, kdy oslovil Hezounka s úmyslem navázat spojení s pistolníky, o kterých Sheemie Ruiz tvrdil, že jsou nedaleko. Ted’ byl ve stavu nejvyšší pohotovosti (na maximum, jak by řekl Hezounek), ale že by byl nervózní? Ne. Nervy byly pro lidi, kteří se pořád ještě tak docela nerozhodli.

Slyšel, jak se za ním nějaký idiot (Gaskie) ptá druhého idiota (Cagneye), jestli něco necítí, a Ted s určitostí věděl, že Haylis svoji úlohu splnil. Hra začala. Ted sáhl do kapsy a vytáhl kus papíru. Na něm byl náčrtek téměř dokonalé dvojice pentametru, i když shakespearovské byly sotva: *ZAMIŘTE NA JIH, RUCI NAD HLAVOU, NESTANE SE VÁM POTOM VŮBEC NIC.*

Upřeně se na to díval a připravoval se k vysílání.

Za ním, v jídelně Síně usilování, kouřový detektor spustil hýkavý poplach.

A jedem, jedem, pomyslel si a podíval se na sever, kde, jak doufal, se skrýval první střelec – žena.

SEDM

Ve třech čtvrtinách cesty po Korzu k domu Damli se velitel tábora Prentiss zastavil s Finlim po jednom boku a Jaklim po druhém. Siréna pořád ještě nespustila, ale za nimi se ozývalo hlasité houkání. Sotva se začali otáčet po tom zvuku, rozezvučel se další poplach a to z druhého konce tábora – od ubytoven.

„Co to sakra –“ začal Pimli.

– *má být*, tak chtěl větu dokončit, ale než to stačil, vyběhla předními dveřmi domu velitele Tammy Kellyová, v patách za ní utíkal Tassa, domácí pomocník. Oba mávali rukama nad hlavou.

„*Hoří!*“ ječela Tammy. „*Hoří!*“

Hoří? Ale to není možné, pomyslel si Pimli. *Protože pokud to, co slyším, je kouřový detektor v mém domě a k tomu ještě kouřový detektor z ubytovny, tak určitě –*

„Musí to být falešný poplach,“ řekl Finlimu. „Ty kouřové detektory to dělávají, když jim baterie –“

Než stačil svou konejšivou hypotézu dokončit, postranní okno domu velitele vybuchlo. Za sklem následoval ohnivý zášleh.

„Bohové!“ vykřikl Jakli svým bzučivým hlasem, *fakticky hoří!*“

Pimli zíral s ústy dokořán. A najednou se spustil *další* požární hlásič, tentokrát sérií hlasitého, koktavého houkání. Dobrý Bože, sladký Ježíši, to byl jeden z hlásičů *v domě Damli!* Tam se přece nemohlo nic –

Finli o’Tego ho chytil za paži. „Šéfe,“ řekl docela klidně. „Máme opravdový problém.“

Než stačil Pimli odpovědět, spustila siréna, signalizovala střídání směn. A najednou si uvědomil, jak zranitelní budou během příštích asi sedmi minut. Zranitelní vůči všemu.

Odmítl vzít na vědomí slovo *útok*. Aspoň zatím.

OSM

Hezounek Earnshaw seděl na příliš polstrované pohovce snad celou věčnost a netrpělivě čekal, až mejdan začne. Jindy ho pobyt v Pracovně rozveseloval – sakra, *všechny* rozveseloval, byl to efekt „dobré mysli“ –, ale dneska jenom cítil, jak se v něm dráty napětí utahují víc a víc a balí mu

vnitřnosti do kuličky. Uvědomoval si, že každou chvíli se na ně shora dívají taheeni a ken-toi, užívají si tu vlnu dobré mysli, ale nemusel si dělat starosti, že by takoví jako oni uměli progovat. Alespoň před tím byl v bezpečí.

Byl to požární poplach? Snad z Usilování?

Možná. Ale možná taky ne. Nikdo jiný se nerozhlížel.

Čekej, napomínal se. *Ted ti říkal, že tohle bude nejtěžší, ne? A aspoň že Sheemieho jsme uklidili. Sheemie je v bezpečí na pokoji, a v Corbettově síni hořet nebude. Takže se uklidni. Uvolni se.*

Tohle bylo houkání požárního poplachu. Hezounek si tím byl jist. No... skoro jist.

Na klíně mu ležela otevřená knížka křížovek. Aspoň padesát minut vyplňoval jednu z nich nesmyslnými písmeny a naprosto ignoroval legendu. Teď do horní části napsal velkými tmavými tiskacími písmeny: **ZAMIŘTE NA JIH, RUCE NAD HLAVOU, NESTANE SE VÁM**

V té chvíli požární hlásič v patře, nejspíš v západním křídle, spustil hlasité jódlování. Několik Bořitelů, hrubě vytrženo z omámení hlubokého soustředění, překvapeně vykřiklo. Hezounek také vykřikl, ale úlevou. Úlevou a ještě čímsi. Radostí? Jo, nejspíš to *byla* radost. Protože když požární hlásič spustil, cítil, jak se mocný hukot dobré mysli přerušil. Ta přízračná spojená síla Bořitelů pohasla jako přetížený elektrický obvod. Aspoň na chvíli útok na Paprsek ustal.

On měl zatím práci. Už žádné čekání. Vstal, nechal knížku křížovek padnout na tureckou předložku a upřel svou mysl na Bořitele v místnosti. Nebylo to těžké. Cvičil pro tento okamžik skoro denně, s Tedovou pomocí. A jestli to fungovalo? Jestli to Bořitele zachytili a předávali dál a zesilovali to, co Hezounek mohl pouze naznačit jako příkaz? Nu, pak se ukáže. Stane se to dominantním akordem v nově utvořené dobré mysli.

Aspoň v to doufali.

(HOŘÍ, LIDI, V BARÁKU HOŘÍ)

Na zdůraznění jeho slov cosi tlumeně baflo a zařinčelo, protože kdesi došlo k implozi, a z ventilačních panelů se vyřinul první závan kouře. Bořitele se rozhlíželi vykulenýma, omámenýma očima, někteří vstávali.

A Hezounek k nim vyslal:

(NEBOJTE SE, NEPROPADEJTE PANICE, VŠECHNO JE V POŘÁDKU, VYJDĚTE PO)

Vyslal dokonalý, nacvičený obraz severního schodiště, pak přidal Bořitele. Bořitele stoupající po severním schodišti. Bořitele procházející kuchyní. Praskot ohně, pach kouře, ale obojí vycházející z ubytoven stráží v západním křídle. A bude někdo zpochybňovat pravdivost tohoto mentálního vysílání? Bude se někdo ptát, kdo to vysílá a proč? Teď ne. Teď, když jsou jenom vyděšení, ne. Teď *chtějí*, aby jim někdo pověděl, co mají dělat, a ten někdo byl Hezounek Earnshaw.

(SEVERNÍ SCHODIŠTĚ, VYJDĚTE PO SEVERNÍM SCHODIŠTI, VYJDĚTE VEN NA TRÁVNÍK VZADU)

A ono to fungovalo. Vydali se naznačeným směrem. Jako ovce za beranem nebo koně za hřebcem. Někteří zachytili dva základní povely

(ŽÁDNOU PANIKU, ŽÁDNOU PANIKU)

(SEVERNÍ SCHODIŠTĚ, SEVERNÍ SCHODIŠTĚ)

a předávali je dál. A, což bylo ještě lepší, zaslechl Hezounek totéž shora. Od ken-toi a taheenů, kteří je pozorovali z balkónu.

Nikdo neutíkal a nikdo napanikažil, ale exodus po severním schodišti začal.

DEVĚT

Susannah seděla rozkročmo na tříkolce v okně boudy, kde se až dosud skrývala, protože teď už jí bylo jedno, jestli ji někdo zahlédne. Kouřové detektory – aspoň tři – už ječely. Požární poplach hýkal ještě hlasitěji, ten byl z domu Damli, tím si byla jista. Jako v odpověď se elektronicky rozkejhal poplach z konce tábora, kde byl Rájov. K němu se přidalo řinčení různých zvonů.

Když se tohle všechno dělo na jihu, nebylo divu, že žena na sever od Devar-Toi viděla jenom záda tří strážných na strážních věžích porostlých břečťanem. Tři nevypadalo jako moc, ale bylo to pět procent z celku. Začátek.

Susannah se na jednoho z nich podívala hledím na hlavní své pistole a pomodlila se. *Bože, dej mi dobrou mušku... dobrou mušku...*

Brzy.

Bude to brzy.

DESET

Finli popadl velitele tábora za paži. Pimli ho setřásl, znovu zamířil ke svému domu a užasle zíral na kouř, který už se hrnul ze všech oken na levé straně.

„Šéfe!“ křičel Finli a znovu ho popadl. „Šéfe, nechte to být! Musíme se postarat o Bořitele! *O Bořitele!*“

Neuspěl, ale šokující zařinčení požárního poplachu v domě Damli ano. Pimli se otočil tím směrem a na okamžik se zahleděl do Jakliho ptačích oček jako korálky. Neuviděl v nich nic kromě paniky a to ho uklidnilo, což bylo sice zvrácené, ale díky Bohu za to. Všude vřeštěly sirény a bzučáky. Jeden z nich se ozýval pravidelným houkáním, které ještě nikdy neslyšel. Vycházelo z Rájová?

„Pojďte, šéfe!“ Finli o’Tego skoro prosil. „Musíme se postarat, aby se Bořitelům nic nestalo –“

„Kouř!“ vykřikl Jakli a mával tmavými (ale naprosto zbytečnými) křídly. „Kouř z domu Damli, kouř taky ze Síně usilování!“

Pimli si ho nevšímal. Vytáhl z podpažního pouzdra pistoli, maně zauvažoval, jaká předtucha ho přiměla, aby si ji vzal. Netušil, ale byl vděčný za tu tíhu pistole v ruce. Za ním ječel Tassa – také Tammy –, ale Pimli ty dva ignoroval. Srdce mu zuřivě bušilo, ale byl znovu klidný. Finli měl pravdu. V této chvíli byli důležití Bořitelé. Postarat se, aby neztratili třetinu svých získaných psychických schopností v nějakém elektrickém ohni nebo nějaké nepovedené sabotáži. Kývl na svého velitele ostrahy a pak se rozběhli k domu Damli s Jaklim, který za nimi krákorál a plácal křídly jako postavička z kresleného filmu bratrů Warnerových. Někde nahoře hulákal Gaskie. A potom Pimli z New Jersey zaslechl zvuk, který ho zamrazil do morku kostí, rychlé *prásk-prásk-prásk*. Střelba! Jestli nějaký blbec střílel na jeho Bořitelé, tak ten blbec bude do večera viset na lucerně, bohové. Že by cílem toho útoku mohly být stráže a ne Bořitelé, ho v té chvíli vůbec nenapadlo, jeho ani mírně chytřejšího Finliho. Dělo se toho příliš mnoho najednou.

JEDENÁCT

Na jižním konci tábora Devar zněl synkopický jekot tak hlasitě, že málem praskaly ušní bubínky. „Kristepane!“ ulevil si Eddie, ale neslyšel se.

Na jižních strážních věžích byli strážní otočeni zády k nim, dívali se na sever. Eddie zatím žádný kouř neviděl. Možná ho spatřili strážníci, z výšky měli lepší výhled.

Roland chytil Jakea za rameno, pak ukázal na skříňový vagón DRAH SOO. Jake přikývl a proplazil se pod ním s Ochem v patách. Roland obrátil obě dlaně k Eddiemu – *Zůstaň, kde jsi!* – a šel za Jakeem. Na druhé straně vagónu se chlapec a pistolník postavili, bok po boku. Strážce by je viděly zcela jasně, kdyby se pozornost těch výtečníků neupírala na kouřové detektory a požární poplarchy uvnitř tábora.

Najednou se do útoku vrhla celá fronta rájovského hardwarového sboru. Z dosud skryté garáže vyjel požární robot, jasně červený a blýskavý chromem. Středem jeho protáhlého těla pulsovala řádka červených světél a zesílený hlas hulákal: „**UVOLNĚTE CESTU! TOTO JE POŽÁRNÍ TÝM BRAVO! Z CESTY! UVOLNĚTE CESTU POŽÁRNÍMU TÝMU BRAVO!**“

Z této části Devaru se nesmí ozývat žádná střelba, zatím ne. Jižní konec tábora musí vypadat pro stále vyděšenější obyvatele Algul Sienta bezpečně: nebojte se, lidičky, tady máte východisko z té dnešní nečekané polízanice.

Pistolník vytáhl jednu orizu z Jakeovy zmenšující se zásoby a kývl na chlapce, aby si také vzal. Roland ukázal na strážného na věži po pravé ruce, pak znovu na Jakea. Chlapec přikývl, přitáhl paži přes hrudník a čekal, až mu dá Roland povel.

DVANÁCT

Jakmile uslyšíš sirénu, která oznamuje střídání směn, říkal Roland Susannah, napal to do nich. Udělej co nejvíc škody, ale nedovol, aby si všimli, že stojíš proti jediné osobě, u tvého otce!

Jako by jí to musel zdůrazňovat.

Mohla sejmout tři strážné na věži, dokud siréna houkala, ale cosi jí přimělo počkat. O několik vteřin později byla ráda, že to udělala. Zadní

dveře ubytovny ve stylu královny Anny se otevřely tak prudce, že se utrhly z horního pantu. Ven se vyhrnuli Bořitelé, v panice přepadali přes lidi před sebou (*tohle mají být ničitelé vesmíru, pomyslela si, tohle stádo*), a mezi nimi zahlédla tučtějších příšer se zvířecí hlavou a aspoň čtyři humanoidy s nasazenými maskami.

Susannah sejmula nejprve strážného na západní věži a přesunula hledí na dvojici na východní věži dřív, než první oběť bitvy u Algul Sienta přepadla přes zábradlí a dopadla na zem s mozkiem kapajícím z vlasů a po tvářích. Automatická pistole Coyote, přepnutá na střední kadenci, vypálila trojici tlumených ran: *Prásk! Prásk! Prásk!*

Taheen a ničemný muž na východní věži se zatočili proti sobě jako v taneční figuře. Taheen se zhroutil na ohoz, který obepínal vrchol strážní věže. Ničemného muže to hodilo k zábradlí, kde přepadl, nohy mu zamířily do nebe a pak po hlavě padl na zem. Uslyšela, jak mu praskl krk.

Několik uhánějících Bořitelů zahlédlo pád toho nešťastníka a vykřiklo.

„Dejte ruce nahoru!“ To byl Hezounek, poznala jeho hlas. „Dejte ruce nahoru, jestli jste Bořitelé!“

Nikdo nic nenamítal. Za daných okolností každý, kdo vypadal, že ví, co se děje, bez diskuse velel. Někteří Bořitelé – ne všichni, zatím – zvedli ruce. Susannah to bylo jedno. Nepotřebovala zvednuté ruce, aby poznala rozdíl mezi ovci a kozou. Vidění se jí děsivě zjasnilo.

Přepnula palební přepínač z DÁVKY na JEDNOTLIVÉ RÁNY a začala vybírat strážné, kteří vycházeli z Pracovny s Bořiteli. *Taheen... kento, toho sejmu... humka, ale tu nestřílej, je to Bořitelka, i když nemá ruce vzhůru... neptej se mě, jak to vím, ale je to tak...*

Susannah stiskla spoušť coyotu a hlava humáka vedle ženy v jasné červených kalhotách vybuchla v mlze krve a kostí. Bořitelé zaječeli jako děti, vytřeštěně se rozhlíželi a ruce měli nad hlavou. A teď Susannah znovu zaslechla Hezounka, jenomže tentokrát to nebyl jeho fyzický hlas. Uslyšela hlas v hlavě a ten zněl mnohem hlasitěji:

(ZAMIŘTE NA JIH, RUCE NAD HLAVOU, NESTANE SE VÁM POTOM VŮBEC NIC)

Což byla narážka pro ni, aby vyšla z krytu a dala se do pohybu. Dostala osm zlých hochů Karmínového krále, počítaje tři na věžích – ne že by to byl zvláštní úspěch, vzhledem k vládnoucí panice – a už žádné neviděla, aspoň prozatím.

Susannah přidala rychlost a vyrazila na tříkolce k ostatním opuštěným kůlnám. Vozítko mělo takový odpich, že skoro vypadla z bicyklového sedadla. Snažila se nechechtat (ale stejně se chechtala) a křičela z plných plic nejlepším supím skřehotáním ve stylu Detty Walkerové:

„Vypadněte vocád', parchanti! Zahněte kramle na jih! Ruce vzhůru, abysme vás poznali vod zlejh hochů! Každěj, kdo nebude mít pracky rácky nahoře, schytá kulku do palice! To mi můžete věřit!“

Mezi vraty do druhé kůlny škrtila jednou balónovou pneumatikou o zárubeň, ale naštěstí to nestačilo, aby se převrhla. Chvála Bohu, protože by neměla nikdy dost síly tříkolku sama postavit. Tady stál jeden „lejzr“ na příručním stojanu. Zmáčkla kolébkový přepínač označený ZAPNUTO a uvažovala, jestli bude muset něco udělat se spínačem INTERVAL, když z ústí zbraně vyšlehl oslepující zášleh načervenalé fialového světla, které vlétlo jako šíp do tábora nad trojitým oplocením a udělalo díru do horního podlaží domu Damli. Susannah připadalo, že takovou díru by mohl způsobit přímý zásah dělové střely.

Tohle je dobrý, pomyslela si. Musím rozhejbat i ty vosatní.

Ale napadlo ji, jestli bude čas. Další Bořitelé už zachycovali Hezounkovo vysílání, přebírali ho a přitom ho zesilovali:

(ZAMIŘTE NA JIH, RUCĚ NAD HLAVOU, NESTANE SE VÁM POTOM VŮBEC NIC)

Přepnula spínač coyotu na PLNÝ AUTOMAT a ometla palbou horní patro nejbližší ubytovny, aby odhadla, jak nadnáší. Kulky kňučely a svištěly. Sklo se sypalo. Bořitelé zaječeli a začali bezhlavě pobíhat kolem boční strany domu Damli s rukama nad hlavou. Susannah uviděla, že kolem stejné stěny přichází Ted. Nemohla si ho nevšimnout, protože šel proti proudu. S Hezounkem se krátce objali, pak zvedli ruce a připojili se k jižnímu proudění Bořitelů, kteří brzy ztratí svůj status VIP a stanou se jenom další skupinou uprchlíků bojujících v tmavé a jedovaté krajině o přežití.

Dostala jich osm, ale to nestačilo. Zmocnil se jí hlad, ten sžíravý hlad. Její oči viděly všechno. Pulsovaly a bolely ji v hlavě, a viděly všechno. Doufala, že se zpoza rohu domu Damli objeví další taheen, ničemní muži nebo humácké strážce.

Chtěla víc.

TŘINÁCT

Sheemie Ruiz bydlel v Corbettově síni, což byla náhodou ta ubytovna, kterou si Susannah nevědomky vybrala za cíl pro zkušební střelbu a pokropila ji nejméně stovkou kulí. Kdyby ležel v posteli, skoro jistě by byl zabit. Jenže on klečel u nohou postele a modlil se za bezpečí svých přátel. Ani nezvedl oči, když se okno rozlétlo, jen prostě zdvojnásobil své prosby. Zaslechl Hezounkovy myšlenky,

(ZAMIŘTE NA JIH,)

duněly mu v hlavě, pak slyšel, jak se k němu přidaly další myšlenkové proudy,

(RUCE NAD HLAVOU)

až z nich byla řeka. A pak se ozval *Tedův* hlas, nejenže se k ostatním přidal, ale zesiloval je a proměňoval tu řeku

(NESTANE SE VÁM POTOM VŮBEC NIC)

v oceán. Aniž si to Sheemie uvědomil, změnil svou modlitbu. Z *Otče náš* a *Ochraňuj moje kamarády* se stalo *Zamiřte na jih s rukama nad hlavou, nestane se vám potom vůbec nic*. Nepřestal s tím, ani když za kavárnou u domu Damli vybuchly s ohlušujícím rachotem propanové nádrže.

ČTRNÁCT

Gangli Tristum (pro vás *doktor* Gangli, říkám díky) byl v mnoha směrech nejobávanější muž v domě Damli. Byl to ken-toi, který – zvráceně – přijal taheenské jméno místo lidského a vedl ošetřovnu v druhém patře západního křídla železnou rukou. A na kolečkových bruslích.

Když byl Gangli ve své kanceláři kvůli papírování nebo na pochůzkách (což obyčejně znamenalo obcházení pokojů Bořitelů s rýmou), chod oddělení se docela uvolnil, ale když přišel, všichni – sestry a zdravotníci i pacienti – uctivě (a nervózně) ztichli. Nováček by se možná smál, kdyby poprvé spatřil podsaditého chlapíka s tmavou pletí a mohutnými čelistmi, jak pomalu ujíždí středovou uličkou mezi postelemi, paže založené přes stetoskop na hrudníku, šosy bílého pláště za ním vlají (jeden Bořitel kdysi poznamenal, „Vypadá jako John Irving po špatném faceliftu“). Ale ten, kdo by se *skutečně* rozesmál, by se už nezasmál nikdy. Dr. Gangli měl

ostrý jazyk, to jistě, a nikdo si nedělal legraci z jeho kolečkových bruslí beztrestně.

Teď na nich neklouzal, ale létal sem a tam mezi uličkami, ocelová kolečka (protože jeho vybavení ještě zdaleka nedosáhlo úrovně inline-bruslí) rachotila po dřevěné podlaze. „Všechny papíry!“ křičel. „Slyšíte mě...? Jestli ztratím jediný spis v tomhle zasraným binci, *jedinou bohy zatracenou složku*, budu mít něčí oči odpoledne ke svačině!“

Pacienti už byli samozřejmě pryč. Při prvním závanu kouře a prvním hýknutí kouřového detektoru je nechal vytáhnout z postele a snést po schodech dolů. Spousta zdravotníků – zosobnění zbabělosti a on znal každého z nich, ach ano, a napíše kompletní hlášení, až přijde čas – utekla s nemocnými, ale pět jich zůstalo, včetně jeho osobního asistenta, Jacka Londona. Gangli byl na ně hrdý, i když se to nedalo poznat z jeho panovačného hlasu, který se kolem něj rozléhal, zatímco bruslil v houstnoucím kouři sem a tam, sem a tam.

„Posbírejte papíry, slyšíte? To vám radím, u všech bohů, co kdy chodili nebo se plazili po zemi! *To vám radím!*“

Oknem prošlehlá rudá zář. Nějaká zbraň, protože roztříštila skleněnou stěnu, která oddělovala jeho kancelář od lůžkového oddělení a zapálila jeho oblíbenou pohovku.

Gangli se přikrčil a projel pod laserovým paprskem, ani nezpomalil.

„U Gana!“ zakřičel jeden zdravotník. Byl to humák, neobyčejně ošklivý, oči mu lezly z důlků v bledém obličejí. „Co to sakra –“

„Vykašli se na to!“ zahulákal Gangli. „Vykašli se na to, co to je, ty směšný ksichte! Seber papíry! *Seber ty zasraný papíry!*“

Odněkud vpředu – z Korza? – se ozývalo zlověstné řinčení a houkání nějakého záchranného vozidla, které se blížilo. „*Z CESTY!*“ uslyšel Gangli. „*TOTO JE POŽÁRNÍ TÝM BRAVO!*“

Gangli v životě o nějakém požárním týmu Bravo neslyšel, ale o tomhle místě toho nevěděli hodně. Nu, sám přece dokázal využít sotva třetinu zařízení ve svém vlastním chirurgickém sále! No nic, teď je hlavní, aby–

Než stačil dokončit myšlenku, vybuchly plynové nádrže za kuchyní. Rozlehl se hrozný rachot – vypadalo to, že z místa přímo pod nimi – a Gangli Tristum vylétl do vzduchu, kovová kolečka bruslí stále roztočená. Ostatní také vylétli a najednou byl zakouřený vzduch plný vířících papírů.

Při pohledu na ně a s vědomím, že ty papíry shoří a on sám bude mít štěstí, pokud neshoří s nimi, napadlo dr. Gangliho zcela jasně: konec přišel brzo.

PATNÁCT

Roland si všiml, že mu v hlavě začíná tepat telepatický příkaz
**(ZAMIŘTE NA JIH, RUCE NAD HLAVOU, NESTANE SE VÁM
POTOM VŮBEC NIC)**

Byl čas. Kývl na Jakea a orizy vylétly. Jejich přízračný kvil nebyl ve všeobecné vřavě tak hlasitý, přesto jeden strážný musel zaslechnout, že se cosi blíží, protože se začínal otáčet, když mu naostřený okraj talíře uřízl hlavu a shodil ji dozadu do tábora, jen řasy se mu ještě ve zděšeném překvapení mihotaly. Tělo bez hlavy udělalo dva kroky a pak se zhroutilo s pažemi přes zábradlí, krev proudem tryskala z krku.

Eddie se bez námahy vkutálel pod skříňový vagón DRÁHY SOO a na straně k táboru vyskočil na nohy. Ze stanice schované za fasádou železářství vyjely další dva automatické požární stroje. Neměly kola, vypadalo to, že se pohybují na vzduchovém polštáři. Někde u severního konce kampusu (takovým výrazem Eddieho mozek neustále označoval Devar-Toi) cosi vybuchlo. Dobré. Výtečné.

Roland a Jake vytáhli nové talíře ze zmenšující se zásoby a prořízli jimi trojitě oplocení. Drát s vysokým napětím praskl s prudkým zasyčením a zábleskem modrého ohně. Pak byli uvnitř. Pohybovali se rychle a bez řečí, proběhli kolem prázdných věží, Ochu se držel Jakeovi těsně za patami. Mezi drogerií a občerstvením Henryho Grahama a rájovským knihkupectvím byla ulička.

Na konci uličky vyhlédli ven a uviděli, že Hlavní ulice je momentálně prázdná, i když se ve vzduchu stále vznášel štiplavý zápach elektřiny (takhle smrdí stanice metra, pomyslel si Eddie) z posledních dvou požárních vozů, takže všeobecný puch byl ještě horší. V dálce houkaly požární sirény a hýkaly kouřové detektory. Tady v Rájově to Eddiemu neodbytně připomínalo Hlavní ulici v Disneylandu: žádné odpadky v příkopech, žádné drsné graffiti na stěnách, dokonce žádný prach na sklech výkladních skříní. Sem zřejmě chodili Bořitelé, když se jim stýskalo a potřebovali si trochu přičichnout k Americe, ale copak nikdo z nich nechtěl nic lepšího, nic *opravdovějšího*, než tenhle umělohmotný

vymyšlený nehybný život? Možná to zde vypadalo přívětivěji, když na chodnících a v obchodech byli lidé, ale těžko tomu věřit. Aspoň *on* tomu mohl těžko uvěřit. Možná to byl jenom šovinismus velkoměstského fracka.

Naproti nim stál obchod s obuví, pak módní oděvy Veselé pareo, kadeřnictví a kino (**POJĎTE DÁL, UVNITŘ JE CHLÁDEK**, hlásal plakát visící pod markýzou). Roland zvedl ruku, poslal Eddieho a Jakea na druhou stranu ulice. Právě tam, pokud všechno půjde, jak doufal (což se skoro nikdy nestalo), nastraží svou past. Přikrčeně přeběhli. Ochu se stále držel u Jakea. Zatím se zdálo, že všechno jde jako na drátkách, a to pistolníka skutečně znervózňovalo.

ŠESTNÁCT

Každý bitvou protřelý generál vám poví, že i při malé akci (jako byla tato) vždycky přijde okamžik, kdy se souvislosti rozpojí, a totéž platí pro tok vyprávění a reálný směr probíhajících událostí. O tyto záležitosti se následně starají historici. Potřeba obnovovat mýtus souvislosti je možná jedním z důvodů, proč vůbec historie existuje.

Ale to nic. Dospěli jsme k bodu, kdy bitva o Algul Siento ožila vlastním životem, a já teď mohu dělat jen to, že ukážu to nebo ono a budu doufat, že si do všeobecného chaosu vnesete pořádek sami.

SEDMNÁCT

Trampas, ten ničemný muž napadený ekzémem, jenž si bezděčně pustil Teda tak hluboko do hlavy, spěchal k proudu Bořitelů, kteří utíkali z domu Damli, a chytil jednoho, hubeného bývalého tesaře s počínající pleší a jménem Birdie McCann.

„Birdie, co je?“ křičel Trampas. Právě měl myslící čepičku, což znamenalo, že nemohl vědět o telepatickém pulsu všude kolem sebe. „Co se děje, víš –“

„Střelba!“ zajechel Birdie a vykroutil se. „*Střelba!* Jsou tam!“ Máchl rukou kamsi za sebe.

„Kdo? Kolik –“

„*Bacha, vy idioti, on nezpomalí!*“ zaječel Gaskie o’Tego kdesi za Trampasem a McCannem.

Trampas zvedl hlavu a s hrůzou spatřil, že středem Korza uhání první požární stroj, s řevem a celý rozkymácený, červená světla blikají, dva nerezoceloví požární roboti přichycení vzadu. Pimli, Finli a Jakli uskočili. Totéž udělal posluha Tassa. Ale Tammy Kellyová ležela tváří dolů na trávniku a kolem ní se šířila kaluž krve. Srazil ji požární tým Bravo, který se ve skutečnosti nedostal k hašení ohně už víc než osm set let. Její stížnosti navěky skončily.

A k tomu –

„*Z CESTY!*“ zaburácel požární vůz. Za ním, z obou stran domu velitele tábora, vyjely s mohutným kymácením další dva stroje. Posluha Tassa znovu sotva stačil uskočit, aby si zachránil kůži. „*TOTO JE POŽÁRNÍ TÝM BRAVO!*“ Z prostředku stroje vyjel jakýsi kovový výčnělek, rozevřel se a z něho vylezla ocelová otočná hubice, která začala stříkat pod tlakem vodu do osmi různých směrů. „*UVOLNĚTE CESTU PRO POŽÁRNÍ TÝM BRAVO!*“

A k tomu –

James Cagney – taheen, který stál s Gaskiem v hale Síně usilování, když ty potíže začaly, pamatujete? – uviděl, co se stane, a začal ječet na strážce, které se potácely ven ze západního křídla Damli, se zarudlýma očima a rozkašlaní, někteří s hořícími kalhotami a několik – ach, chvála Ganovi a Besse a všem bohům – se zbraněmi.

Cag na ně zakřičel, ať jdou z cesty, ale sotva se v tom randálu slyšel. Viděl, že Joey Rastosovič dva z nich odtáhl stranou, a sledoval, jak ten kluk Earnshaw srazil stranou jiného. Pár z těch rozkašlaných, uslzených uprchlíků vidělo přibližující se požární stroj a rozprchli se sami. Potom požární tým Bravo proplužil zástupem strážných ze západního křídla, aniž zpomalil, uháněl přímo k domu Damli a stříkal vodu do všech světových stran.

A k tomu –

„Kristepane, ne,“ zasténal Pimli Prentiss. Přimáčkl si ruce na oči. Finli si naopak nemohl pomoci a musel se dívat. Viděl, jak nějaký ničemný muž – Ben Alexander, tím si byl docela jist – zmizel pod mohutnými koly požárního vozu. Viděl, jak další vůz narazil nárazníkem a prorazil stěnu domu Damli, prkna a sklo se rozlétly a vůz se prodíral pažením, které bylo

částečně zakryto záhonem skomírajících květin. Jedno kolo se propadlo do šachty sklepního schodiště a robotí hlas zaduněl, „*NEHODA! UVĚDOMTE STANICI! NEHODA!*“

Nekecej, Šerloku, pomyslel si Finli a s jakousi zvrácenou zvědavostí se zadíval na krev na trávě. Kolik jeho lidí a cenných podřízených ten zatracený porouchaný hasičák porazil? Šest? Osm? Nebo tučet, sakra?

Zpoza domu Damli se znovu ozvalo to děsivé *prásk-prásk-prásk*, zvuk střelby automatických zbraní.

Vrazil do něj jeden tlustý Bořitel, jmenoval se Waverly. Finli na něho zavřel, než Waverly stačil utéct. „Co se stalo? Kdo vám řekl, abyste šli na jih?“ protože Finli na rozdíl od Trampas nenosil žádnou myslící čepičku a ta zpráva

(ZAMIŘTE NA JIH, RUCE NAD HLAVOU, NESTANE SE VÁM POTOM VŮBEC NIC)

mu bušila do hlavy tak prudce a hlasitě, že bylo skoro nemožné myslet na něco jiného.

Pimli vedle něj – ze všech sil se snažící sebrat vlastní myšlenky – se té tepající myšlenky chytil a podařila se mu jedna vlastní: *To je skoro určitě Brautiganova práce, takhle se chytit nějakého nápadu a zesílit ho. Kdo jiný by to svedl?*

A k tomu –

Gaskie chytil nejdřív Caga a potom Jakliho a zakřičel na ně, aby shromáždili ozbrojené strážce a aby obklíčili Bořitele, kteří utíkali na jih po Korze a ulicích, které vedly souběžně s Korzem. Dívali se na něj tupýma, vytřeštěnýma očima – byly plné paniky – a on mohl jenom ječet s těžce zadržovanou zuřivostí. A už přijely další dva vozy s rozhoukanými sirénami. Větší vůz narazil do dvou Bořitelů, srazil je k zemi a přejel. Jednou z těchto nejčerstvějších obětí byl Joey Rastosovič. Když vůz, udusávající pod sebou trávu proudy stlačeného vzduchu, projel, Táňa padla vedle umírajícího manžela na kolena a zvedla ruce k nebi. Křičela z plných plic, ale Gaskie ji sotva slyšel. V koutcích očí mu vyrazily slzy zklamání a strachu. *Špinaví psi*, pomyslel si. *Špinaví zákešní psi!*

A k tomu –

Severně od tábora Algul vyjela Susannah z krytu a ujížděla k trojitému oplocení. To nebylo v plánu, ale potřebuje stále střílet, potřebuje je srážet, byla silnější než kdy jindy. Prostě si nemohla pomoci a Roland by tomu

rozuměl. Kromě toho jí kouř valící se z domu Damli na okamžik zakryl výhled na tuto část tábora. Do kouře se zabodávaly červené paprsky „lejzrů“ – střídavě se rozsvěcovaly a zhasínaly, jako nějaký neónový nápis – a Susannah si připomněla, že se jim nesmí dostat do cesty, pokud nestojí o dvoupalcovou díru skrz naskrz.

Ploty na své straně prostřílela – vnější plot, střední plot, vnitřní plot – a pak zmizela v houstnoucím kouři a za jízdy nabíjela.

A k tomu –

Bořitel, co se jmenoval Waverly, se pokusil Finlimu vyprostit. *Né, ně, nic takového, jestli ráčíš*, pomyslel si Finli. Škubl mužem – který byl ve svém životě před algulskou etapou knihkupcem či něčím takovým – blíž k sobě a vrazil mu dvě facky tak prudké, až ho zabořila ruka. Waverly vykřikl bolestí a překvapením.

„*Kdo to tam sakra je!*“ zařval. „*KDO TO SAKRA DĚLÁ?*“ Záložní požární vozy zastavily před domem Damli a stříkaly proudy vody do kouře. Finli nevěděl, jestli to pomůže, ale nejspíš to neuškodí. A aspoň se ty zatracené krámy nenabouraly do budovy, kterou měly zachraňovat, jako se to stalo tomu prvnímu.

„*Pane, já nevím!*“ vzlykal Waverly. Z jedné nosní dírky a koutku úst mu tekla krev. „*Já nevím, ale musí jich být padesát, možná stovka těch d'áblů! Hezounek nás dostal ven! Bůh žehnej Hezounkovi Earnshawovi!*“

Gaskie o'Tego zatím popadl jednou velikou tlapou Jamese Cagneyho za krk a druhou chytil Jakliho. Gaskie měl pocit, že ten parchant s vraní hlavou Jakli měl zaječí úmysly, ale teď nebyl na podobné starosti čas. Potřeboval je oba.

A k tomu –

„Šéfe!“ zakřičel. „Šéfe, chyt'te toho Earnshawa! Něco tady smrdí!“

A k tomu –

Když se mu na jednu tvář mačkal Cagův obličej a na druhou Jakli, mohl Lasička (který toho hrozného rána uvažoval velmi jasně) konečně slyšet sám sebe. Gaskie zatím opakoval příkaz: rozdělte ozbrojené strážce a pošlete je za prchajícími Bořiteli. „*Nesnažte se je zastavit, ale držte se jich! A kristepane, ať je nezabije elektřina v těch drátech! Ať se drží od plotu dál, jestli půjdou po Hlavní –*“

Než stačil svůj proslov dokončit, z houstnouceho kouře vylétla postava. Byl to Gangli, táborový doktor, s bruslemi stále na nohou a jeho bílý plášť hořel.

A k tomu –

Susannah Deanová zaujala pozici u levého zadního rohu domu Damli, kašlala. Uviděla ty tři parchanty – Gaskieho, Jakliho a Cagneye, byli pro ni jasné terče. Než stačila zaměřit, zakryl je valící se kouř. Když se pročistil, Jakli a Cag byli pryč, sháněli ozbrojené strážce, aby se jako pastevečtí psi aspoň pokusili chránit své zpanikařené svěřence, i když je nemohli okamžitě zastavit. Gaskie tam stále byl a Susannah ho sejmula jedinou ranou do hlavy.

Pimli to neviděl. Začínalo mu být jasné, že všechen ten zmatek je jenom na povrchu. Vypadá jako uměle vyvolaný. Rozhodnutí Bořitelů utéct před útočníky ze severu přišlo nějak moc náhle a bylo příliš dobře zorganizované.

Kašlu na Earnshawu, pomyslel si, já si chci promluvit s Brautiganem.

Ale než stačil Teda dohnat, Tessa popadl velitele do horečného, vyděšeného objetí a blábolil, že velitelův dům hoří, že se bojí, hrozně bojí, že všechny pánovy šaty, knihy –

Pimli Prentiss ho udeřil hromovou ranou do spánku. Puls jednojediné myšlenky Bořitelů (teď to byla místo dobré mysli špatná mysl)

(RUCE NAD HLAVOU NESTANE SE VÁM)

mu dusal bláznivě v hlavě, hrozil, že mu ostatní myšlenky vyžene. To udělal ten zasraný Brautigan, *věděl* to, a ten chlap byl moc daleko vpředu... ledaže...

Pimli se podíval na pistoli v ruce, chvíli rozvažoval, pak ji zastrčil zpátky do pouzdra pod levou paží. Chtěl toho zasraného Brautigana živého. Zasraný Brautigan měl co vysvětlovat. Nemluvě o nedokončeném boření, sakra.

Prásk-prásk-prásk. Kulky létaly všude okolo. Běžící strážce, lidé, taheeni a ken-toi všude kolem něj. A kristepane, jenom pár z nich mělo zbraně, většinou humové, kteří měli službu u plotu. Ti, kteří hlídali Bořitele, vlastně zbraně *nepotřebovali*, protože Bořitele byli většinou krotcí jako beránci a myšlenka, že by je někdo napadl zvenčí, vypadala směšně, dokud...

Dokud se to nestalo, pomyslel si a zahlédl Trampase.

„Trampasi!“ zařval. „*Trampasi!* Hej, kovboji! Chyt' Earnshawa a přiveď mi ho! *Chyt' Earnshawa!*“

Uprostřed Korza bylo o něco méně hluku a Trampas zaslechl sai Prentisse docela zřetelně. Rozběhl se za Hezounkem a popadl mladíka za paži.

A k tomu –

Jedenáctiletá Daneeka Rostovová vyšla z převalujícího se kouře, který už docela zakryl spodní část domu Damli, a táhla za sebou dvě červená autíčka. Daneeka byla v obličejí rudá a opuchlá. Z očí jí tekly slzy. Skoro byla zlomená v pase, s jakou námahou táhla Baje, který seděl na jednom autíčku Radio Flyer, a Seje, který seděl na druhém. Oba měli obrovské hlavy a drobná moudrá očka hydrocefalických vědců, ale Sej byl vybaven pahýly paží, kterými mával, zatímco Baj neměl nic. Oba měli pěnu u úst a vydávali chraptivé dávivé zvuky.

„Pomozte mi!“ podařilo se Dani zakřičet a rozkašlala se ještě víc. „Pomozte mi někdo, než se udusí!“

Hezounek ji uviděl a vyrazil tím směrem. Trampas ho zadržel, i když bylo jasné, že mu to není po chuti. „Ne, Hezounku,“ řekl. Mluvil omluvně, ale pevně. „Ať to udělá někdo jiný. Chce s tebou mluvit šéf –“

Pak se tam znovu objevil Brautigan, bledý ve tváři, ústa proměněná v jedinou sestehovanou čárku. „Pusť ho, Trampasi. Mám tě rád, pse, ale nepleť se nám dneska do cesty.“

„Tede? Co –“

Hezounek se znovu rozběhl k Dani. Trampas ho znovu stáhl. Baj za nimi omdlel a vypadl po hlavě z autíčka. I když přistál na měkké trávě, hlava vydala strašlivý zvuk jako praskající shnilý meloun a Dani Rostovová zaječela.

Hezounek se vrhl k ní. Trampas ho znovu strhl, a prudce. Zároveň tasil osmatřicítku Colt Woodsman, který nosil v podpažním pouzdře.

Nebyl čas se s ním dohadovat. Ted Brautigan nevrhal svoje pomyslné kopí od té doby, co ho použil proti zloději peněženek v Akronu v pětatřicátém roce. Nepoužil ho ani, když ho ničemní muži znovu zajali v Bridgeportu v Connecticutu v roce 1960, i když byl tehdy ve velkém pokušení. Slíbil si přece, že ho nepoužije už nikdy, a rozhodně ho nechtěl vrhat na

(Usmívej se, když to říkáš)

Trampase, který s ním vždycky zacházel slušně. Ale musel se dostat na jižní konce tábora dřív, než se obnoví pořádek, a chtěl mít Hezounka s sebou, až tam dorazí.

Také zuřil. Chudák malý Baj, který měl vždycky úsměv pro každého a kohokoliv!

Soustředil se a ucítil, jak mu hlavou projela odporná bolest. Mentální kopí vylétlo. Trampas Hezounka pustil a podíval se na Teda užaslým vyčítavým pohledem, který si Ted bude pamatovat do konce života. Potom se Trampas chytil za spánky jako člověk s nejhorší excedrinovou bolestí hlavy ve vesmíru a padl mrtev na trávu s krkem oteklým a jazykem vypadlým z úst.

„Pojď!“ zakřičel Ted a chytil Hezounka za paži. Prentiss se prozatím díval jinam, díkybohu, upoutala ho další exploze.

„Ale Dani... a Sej!“

„Ona se o Seje postará!“ A zbytek mu poslal v duchu:

(ted' když už nemusí tahat i Baje)

Ted a Hezounek se rozběhli, zatímco Pimli Prentiss se za nimi otočil, užasle se zahleděl na Trampase, a zařval na ně, aby se zastavili – zastavili ve jménu Karmínového krále.

Finli o'Tego vyprostil vlastní pistoli, ale než stačil vypálit, vrhla se na něj Daneeka Rostovová, kousala ho a škrábala. Nevážila skoro nic, ale chvílku byl tím útokem z nečekané strany tak překvapený, že ho skoro přemohla. Obtočil jí silnou, chlupatou paži kolem krku a hodil ji stranou, ale to už byli Ted a Hezounek skoro z dostřelu, uháněli podél levé stěny velitelova domu a mizeli v kouři.

Finli uchopil pistoli oběma rukama, nadechl se, zadržel dech a vypálil jedinou ránu. Z paže starého muže vystříkla krev. Finli ho slyšel vykřiknout a viděl, že se zapotácel. Potom to štěně popadlo starého vořecha za tlapu a oba zmizeli za rohem domu.

„Já si vás najdu!“ zakřičel Finli za nimi. „To teda najdu, a až vás chytím, budete litovat, že jste se narodili!“ Ale ta hrozba vyzněla děsivě prázdně.

Ted' už se všechno obyvatelstvo Algul Sienta – Bořitelé, taheeni, lidské strážce, ken-toi s krvácejícími červenými skvrnami na čele jako třetí oko – proměnilo v příliv, který mířil na jih. A Finli uviděl něco, co se mu opravdu vůbec nelíbilo: Bořitelé *a pouze* Bořitelé mířili tím směrem s

rukama nad hlavou. Kdyby mezi nimi byli další ohaři, určitě by se dalo bez potíží poznat, na koho střílet, že?

A k tomu –

V pokoji v druhém patře Corbettovy síně, stále na kolenou u paty postele plné skleněných střepů, dusící se kouřem, který sem proudil rozbitým oknem, prožil Sheemie Ruiz své zjevení... nebo ho oslovila vlastní představitivost, vyberte si. Každopádně vyskočil na nohy. Jeho oči, obvykle přátelské, ale vždy zmatené světem, kterému nedokázal pořádně rozumět, byly jasné a plné radosti.

„*PAPRSEK ŘÍKÁ DÍKY!*“ zakřičel do prázdného pokoje.

Rozhlédl se, šťastný jako Ebenezer Scrooge, když objevil, že duchové všechno vyřídili za jednu noc, rozběhl se ke dveřím a pantoflemi drtil rozbité sklo. Jedna ostrá střepina mu propíchl chodidlo – na špičce nesla jeho smrt, on to skoro věděl, volejte běda, volejte Diskordie –, ale v té radosti to ani necítil. Vyběhl na chodbu a pak dolů po schodech.

Na odpočívadle prvního patra Sheemie narazil na postarší Bořitelku, jmenovala se Belle O'Rourkeová, chytil ji, zatřásl s ní. „*PAPRSEK ŘÍKÁ DÍKY!*“ zahulákal jí do omámeného a nechápavého obličeje. „*PAPRSEK ŘÍKÁ, ŽE VŠECHNO MOŽNÁ JEŠTĚ BUDE V POŘÁDKU! JEŠTĚ NENÍ MOC POZDĚ! BYLO TO PRÁVĚ VČAS!*“

Spěchal šřit tu radostnou novinu (aspoň pro něho radostnou), a – Na Hlavní ulici se Roland podíval nejdřív na Eddieho Deana, potom na Jakea Chamberse. „Už jdou, a právě tam je musíme dostat. Čekejte na můj rozkaz, a pak stůjte věrně.“

OSMNÁCT

Nejdřív se objevili tři Bořitelé, běželi plnou rychlostí s pažemi nad hlavou. Přeběhli tak Hlavní ulici, vůbec neviděli Eddieho, který seděl v pokladně kina (vyrazil sklo na všech třech stranách santálovou pažbou pistole, která kdysi patřila Rolandovi), ani Jakea (který seděl uvnitř fordky sedanu bez motoru, zaparkovaného před rájovskou pekárnou) ani samotného Rolanda (za figurínou ve výkladu módních oděvů).

Doběhli k chodníku na druhé straně a zmateně se rozhlédli.

Běžte, pomyslel na ně Roland. Běžte dál a vypadněte odtud, do uličky, vypadněte, dokud můžete.

„Jdeme!“ vykřikl jeden z nich a všichni se rozběhli uličkou mezi drogerií a knihkupectvím. Objevil se další, pak ještě dva, potom první strážný, humák s pistolí zvednutou k vyděšenému, vytřeštěnému obličejí. Roland ho zaměřil... a pak vypálil.

Začínali se objevovat další členové personálu Devaru, vbíhali na Hlavní ulici mezi budovami. Rozprchávali se do široka. Jak Roland doufal a očekával, snažili se své svěřence obklíčit a sehnat do jednoho proudu. Snažili se jim zabránit v bezhlavém pobíhání.

„Utvoríte dvě řady!“ křičel taheen s havraní hlavou bzučivým, neznelým hlasem. „Utvoríte dvě linie a držte je mezi nimi, u svých otců!“

Jeden z podřízených, zrzavý taheen s vykasanou košilí, zaječel: „A co s plotem, Jakli? Co když se rozběhnou k plotu?“

„S tím nemůžu nic dělat, Cagu, jenom –“

Než stačil domluvit, pokusil se kolem havrana proběhnout ječící Bořitel a havran – Jakli – do něho tak silně strčil, že ten ubožák přistál na ulici jak široký, tak dlouhý. „Držte se pohromadě, červi!“ zavrčel. „Utíkej, jestli chceš, ale držte v tom nějaký pořádek!“ Jako by v tom nějaký pořádek mohl být, pomyslel si Roland (nikoli bez uspokojení). Potom ten, kterému říkali Jakli, křikl na zrzouna: „Nech jednoho nebo dva usmažit – ostatní to uvidí a zastaví se!“

Všechno by se zkomplikovalo, kdyby Eddie nebo Jake začali v tu chvíli střílet, ale neudělal to ani jeden. Tři pistolníci sledovali ze svých krytů, jak se z chaosu tvoří pořádek. Objevily se další stráže. Jakli a zrzoun je rozdělili do dvou řad, které teď tvořily koridor táhnoucí se z jedné strany ulice na druhou. Několik Bořitelů proběhlo kolem nich, než se koridor zcela utvořil, ale bylo jich jen pár.

Objevil se další taheen, tento měl hlavu lasičky, a ten převzal velení od Jakliho. Praštil několik běžících Bořitelů do zad, vysloveně je poháněl.

Z jihu hlavní ulice se ozval užaslý pokřik: „Plot je přestřížený!“ A pak další: „Myslím, že stráže jsou mrtvé!“ Po posledním výkřiku následovalo hrůzné zavytí a Roland věděl stejně jistě, jako by to viděl na vlastní oči, že nějaký Bořitel měl smůlu a právě narazil na uříznutou strážcovu hlavu v trávě.

Ustrašené drmolání, které vzápětí následovalo, ještě neustalo, když se mezi pekárnou a obuvnictvím objevil Hezounek Earnshaw a Ted Brautigan, tak blízko u Jakeova úkrytu, že by mohl natáhnout ruku z okna

auta a sáhnout na ně. Ted byl postřelen. Pravý rukáv u košile měl od lokte dolů červený, ale pohyboval se – s malou pomocí Hezounka, který ho držel jednou paží. Ted se otočil, když proběhli uličkou stráží a chvíli se díval přímo na Rolandovu skrýš. Potom s Earnshawem vběhli do uličky a byli pryč.

Tak budou v bezpečí, aspoň prozatím, a to bylo dobře. Ale kde byl hlavoun? Kde byl Prentiss, velitel tohoto odporného místa? Roland ho chtěl dostat, stejně jako tamtoho taheena s lasiččí hlavou – uříznout hadovi hlavu, a had chcípne. Ale nemohli si dovolit čekat už moc dlouho. Proud přibíhajících Bořitelů vysychal. Pistolník si nemyslel, že sai Lasička bude čekat na poslední opozdilce. Chtěl svým vzácným svěřencům zabránit v útěku dírou v plotě. Věděl, že by se nedostali daleko, vzhledem k neplodné a chmurné krajině všude kolem, ale také věděl, že pokud jsou na severním konci tábora útočníci, tak by u jižního mohli čekat zachránci –

A už tu byl, díky bohům a Ganovi – sai Pimli Prentiss, potácel se a zadýchal a očividně byl v šoku, a pod masitou paží se mu houpalo nadité pouzdro. Z jedné nozdry a koutku oka mu tekla krev, jako by mu ze všeho toho vzrušení něco v hlavě prasklo. Šel k Lasičce, mírně cestou šněroval – právě tomuto opileckému kroku Roland později hořce přičítal konečný výsledek dnešní práce – pravděpodobně chtěl převzít velení operace. Jejich krátké, ale srdečné objetí, které oběma poskytlo úlevu, prozradilo Rolandovi všechno, co potřeboval vědět o vřelosti jejich vztahů.

Namířil pistoli na Prentissův zátylek, stiskl spoušť a díval se, jak se rozlétla krev a vlasy. Ruce velitele Prentisse se rozmáchly, prsty se roztáhly proti tmavému nebi a zhroutil se skoro přímo na nohy ohromeného Lasičky.

Jakoby v odpověď se rozsvítilo atomové slunce a zaplavilo svět světlem.

„Sláva, pistolníci, zabijte je všechny!“ zakřičel Roland a rozvířil kohoutek revolveru, toho prastarého vražedného stroje, hranou pravé ruky. Čtyři pod jeho palbou padli dřív, než stráže, seřazené jako hliněná holubi na střelnici, zaregistrovaly zvuk výstřelů, natož aby měly čas reagovat. *„Za Gilead, za New York, za Paprsek, za vaše otce! Slyšte mě, slyšte mě! Nenechte nikoho stát! ZABIJTE JE VŠECHNY!“*

A to učinili: pistolník z Gileadu, bývalý feťák z Brooklynu, osamělé dítě, kterému kdysi paní Greta Shawová říkala ‘Bama. Na jih,

houstnouchými mračny kouře, se za nimi řítila na terénní tříkolce (od přímého směru se odvrátila jenom jednou, aby se vyhnula rozbitému tělu jiné hospodyně, tato se jmenovala Tammy) čtvrtá pistolnice: ta, kterou kdysi vychovávali k nenásilným protestům mladí a seriózní muži z NAACP a která se teď přimkla, naplno a bez výčitek, k cestě pistole. Susannah zastřelila tři opozdilé humácké strážné a jednoho utíkajícího taheena. Taheen měl přes rameno přehozenou pušku, ale ani po ní nesáhl. Místo toho zvedl štíhlé, osrstěné paže – hlava vzdáleně připomínala medvěda – a křičel o milost a o život. Susannah, plná všeho, co se tady dělo, nemluvě o tom, jak destilované mozky dětí předkládali k jídlu vrahům Paprsku, aby jim udrželi nejvyšší výkonnost, mu nedopřála ani jedno, ani druhé, i když mu nedala důvod trpět, ani čas obávat se svého osudu.

Než projela uličkou mezi kinem a kadeřnickým salonem, střelba ustala. Finli a Jakli umírali. James Cagney byl mrtev, humáckou masku měl napůl strženu z odporlivé krysí hlavy. Kromě nich tu ležely další tři tucty, mrtví stejně jako oni. Dříve čist'ouneké příkopy v Rájově přetékały krví.

V táboře byly určitě další strážé, ale ty se teď schovávaly v přesvědčení, že je napadla nejméně stovka vyzbrojených vojáků, pozemních pirátů bůhví odkud. Většina Bořitelů z Algul Sienta se nacházela v travnaté oblasti mezi zadním koncem Hlavní ulice a jižními strážními věžemi, shlukli se jako ovce. Teď, který si nevšiml krvácející paže, už na ně dohlížel.

Potom se v ústí uličky vedle kina objevila celá severní armáda ohařů: jedna černá dáma bez nohou na terénní tříkolce. Řídila jednou rukou a druhou, klidně položenou na řídítkách, držela automatickou pistoli Coyote. Uviděla hromadu mrtvol na ulici a s radostným uspokojením přikývla.

Z pokladny vyšel Eddie a objal ji.

„Hele, zlato, hele,“ mumlala a sázela mu polibky ze strany na krk způsobem, při kterém se roztrásl. Pak se objevil Jake – bledý z toho zabíjení, ale klidný – a ona ho popadla kolem ramen a přitáhla ho blíž. Očima zabloudila k Rolandovi, který stál na chodníku za těmi třemi, které vtáhl do Středosvěta. Pistole mu visela u levého stehna, a cítil snad na tváři výraz touhy? Věděl vůbec, že tam je? Pochybovala o tom, a srdce jí nad ním usedalo.

„Pojď sem, Gileade,“ zavolala. „Tohle je skupinový objekt, a ty do skupiny patříš.“

Chvilku si myslela, že tomu pozvání nerozumí nebo předstírá, že nerozumí. Pak přišel, zastavil se, aby zastrčil pistoli do pouzdra a zvedl Ocha. Vstoupil mezi Jakea a Eddieho. Ochu skočil Susannah do klína, jako by to byla nejpřirozenější věc na světě. Potom pistolník vzal jednu paží kolem pasu Eddieho a druhou Jakea. Susannah se natáhla (brumlák komicky zašátral nohama, aby se udržel na nečekaně svažitém klíně), chytila Rolanda kolem krku a vlepila mu na opálené čelo srdečný polibek. Jake a Eddie se zasmáli. Roland se přidal, usmíval se, jak to děláme, když nás zaskočí štěstí.

Nechám vás, abyste je tak viděli. Nechám vás, abyste je tak viděli velmi dobře. Chcete? Shlukli se kolem Suziiny terénní tříkolky, objímají se po získaném vítězství. Nechám vás, abyste je tak viděli ne proto, že vyhráli velikou bitvu – na to mají dost rozumu, každý z nich –, ale protože teď jsou ka-tet naposledy. Příběh jejich společenstva zde končí, na této vymyšlené ulici a pod umělým sluncem. Zbytek příběhu bude ve srovnání se vším, co předcházelo, krátký a surový. Protože když se ka-tet rozdělí, konec vždycky přichází rychle. Říkám, je mi líto.

DEVATENÁCT

Pimli Prentiss sledoval umírajícíma očima plnýma krve, jak se mladší z obou mužů oddělil od objímající se skupiny a přišel k Finlimu o'Tego. Mladík uviděl, že Finli se stále hýbe, a poklekl k němu. Žena, která už sesedla z motorizované tříkolky, a chlapec začali kontrolovat ostatní oběti a dorazili těch několik, kteří stále žili. Dokonce i když zde ležel a umíral s kulí v hlavě, Pimli chápal, že je to spíš milosrdenství než krutost. A až ta práce skončí, domníval se Pimli, že se nejspíš vydají za zbytkem zbabělých, prohnanych kamarádů strážných, a budou prohledávat budovy v Algulu, které ještě nehořely, budou hledat zbývající strážné a nepochybně střílet na setkání každého, koho objeví. *Moc jich nenajdete, mých podělaných přátel*, pomyslel si. *Možná jste dostali dvě třetiny mých lidí už tady*. A kolik útočníků velitel a pán tábora Pimli, velitel ostrahy Finli a jejich muži dostali na oplátku? Pokud Pimli věděl, ani jednoho.

Ale možná by s tím mohl něco udělat. Pravou ruku začal pomalu a bolestně sunout k podpažnímu pouzdru a pistoli, která v něm byla zastrčena.

Eddie zatím přiložil ústí gileadského revolveru se santálovou pažbou ke spánku Lasičky. Prst se napjal na spoušti, když uviděl, že Lasička, i když střelen do hrudi a těžce krvácející a očividně rychle umírající, je naprosto při vědomí a dívá se na něj. A v tom pohledu je ještě cosi, ale toho si Eddie moc nevnímá. Podle něho to bylo pohrdání. Zvedl hlavu, uviděl, jak Susannah a Jake obhlížejí těla na východním konci vražedné zóny, uviděl Rolanda na opačném chodníku, jak mluví s Hezounkem a Tedem a přitom Tedovi provizorně ovazuje ránu na paži. Dva bývalí Bořitelé pozorně poslouchali, a i když oba vypadali nedůvěřivě, přikyvovali.

Eddie se znovu obrátil k umírajícímu taheenovi. „Jsi na konci stezky, příteli,“ řekl. „Máš kuli v pumpě, tak to vypadá. Chceš něco říct, než vstoupíš na mýtinu?“ Finli přikývl.

„Tak to řekni, kámo. Ale zkrat' to, jestli chceš říct všechno.“

„Ty a ta tvoje parta je banda zbabělých psů,“ podařilo se Finlimu ze sebe vypravit. Pravděpodobně skutečně dostal ránu do srdce – aspoň to tak vypadalo –, ale tohle chtěl říct, potřeboval to říct a donutil svoje poškozené srdce bouchat, dokud nedomluví. Pak umře a uvítá tmou. „Smrdutí zbabělí psi, zabijíte muže ze zálohy. To jsem chtěl říct.“

Eddie se nevesele usmál. „A co ti zbabělí psi, kteří využívají děti, aby zákeřně zlikvidovali celej svět, příteli? Celej *vesmír*?“

Lasička při tom zamžikal, jako by takovou odpověď nečekal. Možná nečekal vůbec žádnou odpověď. „Měl jsem... příkazy.“

„O tom vůbec nepochybuju,“ řekl Eddie. „A prostě jsi je poslouchal až do konce. Užij si peklo nebo Na'ar nebo jak tomu říkáš.“ Přiložil hlaveň pistole Finlimu ke spánku a zmáčkl spoušť. Lasička sebou škubl a znehybněl. Eddie se zašklebil a vstal.

Koutkem oka přitom zachytil pohyb a uviděl, že ten druhý – šéf celého toho ansámblu – se dokázal zvednout na loket. Jeho pistole, Peacemaker ráže .40, která kdysi popravila jednoho násilníka, mířila. Eddieho reflexy byly rychlé, ale teď neměl čas je použít. Peacemaker jedinkrát zaburácel, z ústí pistole vyšlehl plamínek a z čela Eddieho Deana vytryskla krev. Přimáčkl ruku k díře, která se mu objevila nad pravým okem, jako člověk, jenž si příliš pozdě vzpomněl na cosi životně důležitého.

Roland se prudce otočil a příkrčen tasil pistoli tak rychle, že pohyb nebylo možno postřehnout. Jake a Susannah se také otočili. Susannah uviděla, že její manžel stojí na ulici s hranou dlaně přimáčknutou k čelu.

„Eddie? *Zlato?*“

Pimli se snažil znovu Peacemaker natáhnout, námahou stáhl horní ret a odhalil zuby jako vrčící pes. Roland ho střelil do hrdla a pán Algul Sienta se převalil nalevo, nenatažená pistole mu vylétla z ruky a dopadla vedle těla jeho přítele Lasičky. Dopadla skoro Eddiemu k nohám.

„*Eddie!*“ zakřičela Susannah a vyrazila k němu dlouhými plazivými tempy, prudce se opírala o ruce. *Není vážně zraněný*, říkala si, *není vážně zraněný, Pane Bože, ať můj muž není vážně zraněný* –

Pak uviděla, jak mu pod přimáčknutou rukou vytéká krev a kape na ulici, a věděla, že to je vážné.

„Suze?“ ozval se. Hlas měl dokonale jasný. „Suzie, kde jsi? Nevidím.“

Udělal jeden krok, druhý, třetí... a potom padl tváří k zemi, na ulici, přesně jak předpovídal dědeček Jaffords, tak, věděl to od první chvíle, kdy na něm spočinul pohledem. Protože ten chlapec byl pistolník, říkám pravdu, a toto byl jediný konec, který se dá u takového očekávat.

Kapitola XII

Tet rozbito

JEDNA

Ten večer zastihl Jakea Chamberse sklíčeně usazeného před Jetelovou tavernou na východním konci Hlavní ulice v Rájově. Těla stráží odvezli robotí údržbáři, aspoň v tom byla úleva. Ochu ležel chlapci na klíně víc než hodinu. Jindy by nezůstával tak blízko tak dlouho, ale zdálo se, že chápe, že ho Jake potřebuje. Několikrát si Jake poplakal brumlákoví do kožichu.

Jake zjistil, že skoro celý ten nekonečný den přemýšlí dvěma hlasy. To už se mu kdysi stalo, ale před několika lety, v době kdy měl jako velmi malé dítě podezření, že možná trpí nějakým prapodivným zhroucením, aniž si toho však rodiče povšimli.

Eddie umírá, řekl ten první hlas (ten, který ho kdysi přesvědčoval, že ve skříní jsou strašidla a brzy vylezou a sežerou ho zaživa). *Je v pokoji v Corbettově síni a Susannah je s ním a on pořád žvaní, ale umírá.*

Ne, vzepřel se druhý hlas (ten, který ho kdysi ujišťoval – chabě –, že něco jako strašidla neexistuje). *Ne, to není možné. Eddie je... Eddie! A kromě toho je ka-tet. Možná umře, až dojdeme k Temné věži, možná všichni umřeme, až tam dojdeme, ale teď ne, teď ne, to je blbost.*

Eddie umírá, odpověděl první hlas. Byl neúprosný. *Má v hlavě díru tak velkou, že by se do ní vešla pěst, a umírá.*

Na to mohl druhý hlas reagovat jenom dalším zapíráním, ale stále slaběji.

Dokonce ani vědomí, že pravděpodobně zachránili Paprsek (Sheemie si to rozhodně myslel, pobíhal po přízračně tichém kampusu Devar-Toi a z plných plic vykřikoval tu novinu – *PAPRSEK ŘÍKÁ, ŽE VŠECHNO MOŽNÁ BUDE V POŘÁDKU! PAPRSEK ŘÍKÁ DÍKY!*), nedokázalo Jakeovi zlepšit náladu. Ztráta Eddieho byla příliš velká cena dokonce i za

takový výsledek. A rozbití tet bylo ještě větší cenou. Pokaždé, když na to Jake pomyslel, udělalo se mu zle od žaludku a začal v duchu drmolit modlitby k Bohu, Ganovi, Člověku Ježíši, každému zvlášť a všem dohromady, aby udělali zázrak a zachránili Eddiemu život.

Modlil se dokonce k tomu spisovateli.

Zachraň život mého přítele a my zachráníme tvůj, modlil se ke Stephenu Kingovi, muže, kterého nikdy neviděl. *Zachraň Eddieho a my nedovolíme, aby tě přejela ta dodávka. Přísahám.*

Pak si znovu vzpomněl, jak Susannah křičela Eddieho jméno, jak se ho snažila obrátit a jak ji Roland objal a říkal, *To nesmíš, Susannah, nesmíš ho rušit,* a jak se s ním prala, vypadala jako šílená, tvář se jí *proměňovala,* jak ji střídavě obývaly různé osobnosti. *Musím mu pomoci!* vzlykala Susannah hlasem, který Jake znal, a potom jiným, chraptivějším hlasem řvala, *Pusť mě, hajzle! Vemu naňho vúdú a to by bylo, abych ho nepostavila na nohy, to budeš čumět! Pche!* A Roland ji pořád držel, objímal ji a kolébal a Eddie zatím ležel na ulici, ale nebyl mrtvý, skoro by bylo lepší, kdyby mrtvý byl (dokonce i když být mrtvý znamenalo konec řečí o zázracích, konec naděje), ale Jake viděl, jak se mu zaprášené prsty škubají a slyšel ho cosi nesouvisle mumlat, jako člověka, který mluví ze spaní.

Pak přišel Ted a hned za ním Hezounek, a za nimi se váhavě přišourali další dva nebo tři Bořitelé. Ted padl na kolena vedle zmítající se, křičící ženy, a pokynul Hezounkovi, aby si k ní klekl z druhé strany. Ted ji vzal za jednu ruku, pak kývl na Hezounka, aby vzal druhou ruku. A cosi z nich proudilo – cosi hlubokého a konejšivého. Nebylo to určeno Jakeovi, to vůbec ne, ale přesto něco z toho zachytil a on ucítil, jak mu divoce bušící srdce zpomaluje. Podíval se do tváře Teda Brautigana a uviděl, že Tedovy oči zase provádějí ten trik, zornice se zvětšovaly a stahovaly, zvětšovaly a stahovaly.

Výkřiky Susannah zakolísaly a přešly v bolestné sténání. Dívala se na Eddieho, a když sklonila hlavu, z očí se jí vylily slzy na záda Eddieho košile a udělaly tam tmavé skvrny, jako déšť. V té chvíli se z jedné uličky vynořil Sheemie a vykřikoval své radostné hosana všem, kdo byli ochotni poslouchat – „**PAPRSEK ŘÍKÁ, ŽE NENÍ POZDĚ! PAPRSEK ŘÍKÁ, ŽE TO BYLO PRÁVĚ VČAS, PAPRSEK ŘÍKÁ DÍKY A MUSÍME HO NECHAT, ABY SE ZAHOJIL!**“ –, a hrozně napadal na nohu (nikdo z nich

si o tom tehdy nemyslel nic zvláštního, ani si toho nevšiml). Hezounek cosi zamumlal k rostoucímu zástupu Bořitelů, hledících na smrtelně zraněného pistolníka, a několik jich odešlo k Sheemiu a utišilo ho. Z hlavní části Devar-Toi se pořád ozývaly alarmy, ale požární stroje dostaly tři nejhorší požáry pod kontrolu (v domě Damli, Dozorčím domě a Síni usilování).

Potom si Jake pamatoval Tedovy prsty – neuvěřitelně jemné prsty –, které roztáhly vlasy Eddiemu na zátylku, takže se ukázala velká díra plná tmavé krvavé huspeniny. Byly v ní malé bílé kousíčky. Jake chtěl věřit, že ty kousíčky jsou úlomky kostí. Lepší než si myslet, že to jsou třeba kousky Eddieho mozku.

Při pohledu na to hrozné zranění hlavy Susannah vyskočila na nohy a znovu se rozkřičela. Začala se zmítat. Ted a Hezounek (který byl bledý jako stěna) si vyměnili pohled, pevněji ji uchopili za ruce a znovu k ní vyslali

(klid, ticho, mír, počkej, uvolni se, zpomal, mír)

konejšivou zprávu, která se podobala spíš barvám – od chladných modrých odstínů po tichou popelavou šed' – než slova. Roland ji mezitím držel za ramena.

„Dá se pro něho něco udělat?“ zeptal se Roland Teda. „Cokoliv?“

„Můžeme mu poskytnout klid,“ řekl Ted. „Jedině to můžeme udělat.“ Pak ukázal k Devaru. „Nečeká tě tam ještě nějaká práce, Rolande?“

Chvilku se zdálo, že Roland tak docela nerozumí. Pak se podíval na těla poražených strážných, a pochopil. „Ano,“ řekl. „Asi ano. Jakeu, můžeš mi pomoci? Jestli ti zbývající najdou nového vůdce a seskupí se... to by vůbec nebylo dobré.“

„A co Susannah?“ zeptal se Jake.

„Susannah se postará, abychom mohli jejího muže uložit na místě, kde bude v pohodlí a kde zemře co nejklidněji,“ řekl Ted Brautigan. „Vidíte, drahoušku?“

Podívala se na něj s výrazem, který nebyl tak docela nepřítomný. Porozumění (a prosba) v tom pohledu pronikly Jakeovi do srdce jako rampouch. „*Musí zemřít?*“ zeptala se ho.

Ted zvedl její ruku ke rtům a políbil ji. „Ano. Musí zemřít a vy to musíte unést.“

„Pak pro mě něco musíte udělat.“ Dotkla se prsty Tedovy tváře. Jakeovi se zdálo, že ty prsty jsou studené. Studené.

„Copak, moje milá? Cokoliv budu moci.“ Vzal ji za prsty a sbalil je
(*klid, ticho, mír, počkej, uvolni se, zpomal, mír*)
do své dlaně.

„Přestaňte s tím, co děláte, dokud vám neřeknu,“ pravila.

Překvapeně se na ni podíval. Pak pohlédl na Hezounka, který jenom pokrčil rameny. Pak se podíval znovu na Susannah.

„Nesmíte mi svou dobrou mysl ukrást můj žal,“ řekla mu Susannah, „protože otevřu ústa a vypiju ho až po sedlinu. Do poslední kapky.“

Okamžik Ted jenom stál s hlavou skloněnou, čelo se mu krabatilo chmurami. Pak zvedl hlavu a usmál se na ni tak líbezně, že Jake takový úsměv ještě nikdy neviděl.

„Tak, paní,“ odpověděl Ted. „Uděláme, oč žádáš. Ale jestli náš budeš potřebovat... až nás budeš potřebovat...“

„Zavolám,“ řekla Susannah a znovu se svezla k zemi ke svému muži, který ležel na ulici a cosi mumlal.

DVĚ

Když se Roland a Jake blížili k uličce, která je zavede zpátky do centra Devar-Toi, kde zaženu žal nad svým padlým přítelem tím, že se postarají o každého, kdo by se jim chtěl ještě postavit, natáhl Sheemie ruku a zatahal Rolanda za rukáv košile.

„Paprsek říká díky, dříve Wille Dearborne.“ Křikem ochraptěl a teď mluvil skřehotavým šepem. „Paprsek říká, že všechno může být ještě v pořádku. Jako nové. *Lepší.*“

„To je dobře,“ přitakal Roland a Jake se domníval, že to bude pravda. Ale žádnou opravdovou radost neprožívali, protože žádná opravdová radost tu nebyla. Jake pořád myslel na tu díru, kterou objevily jemné prsty Teda Brautigana. Tu díru plnou červené huspeniny.

Roland vzal Sheemieho kolem ramen, stiskl ho a políbil. Sheemie se blaženě usmál. „Půjdu s tebou, Rolande. Vezmeš mě s sebou, drahý Rolande?“

„Tentokrát ne,“ řekl Roland.

„Proč pláčeš?“ zeptal se Sheemie. Jake viděl, jak se Sheemieho tvář, přímo překypující štěstím, ustaraně vraští. Zatím se další Bořitelé vraceli na Hlavní ulici a potulovali se zde v malých skupinkách. Jake viděl ve výrazech, které směřovaly k pistolníkovi, ohromení... a jakousi omámenou zvědavost... a v některých případech jasnou nechuť. Skoro nenávist. Neviděl žádnou vděčnost, ani náznak vděčnosti, a za to nenáviděl *on je*.

„Můj přítel je zraněn,“ řekl Roland. „Pláču kvůli němu, Sheemie. A kvůli jeho manželce, protože je to moje přítelkyně. Půjdeš za Tedem a sai Hezounkem a pokusíš se ji utěšit, pokud o útěchu požádá?“

„Jestli chcete, tak! Pro vás všechno!“

„Díky, sai, synu Stanleyův. A pomoz, jestli budou mého přítele přenášet.“

„Vašeho přítele Eddieho! To on tam leží zraněný!“

„Tak, jmenuje se Eddie, říkáš pravdu. Pomůžeš Eddiemu?“

„Tak!“

„A je tu ještě něco –“

„Tak?“ zeptal se Sheemie, pak se zdálo, že si na něco vzpomněl. „Tak! Pomocť vám jít pryč, cestovat daleko, vám a vašim přátelům! Ted mi to povídal. ‚Uděláš díru,‘ říkal, ‚jako jsi udělal pro mě.‘ Jenomže oni ho přivedli zpátky. Ti zlí. Vás zpátky nepřivedou, protože ti zlí jsou pryč! Paprsek má klid!“ A Sheemie se rozesmál, zachmuřenému Jakeovi ten zvuk drásal uši.

Rolandovi možná také, protože se usmíval napjatě. „Časem, Sheemie... i když si myslím, že Susannah možná zůstane tady a počká, až se vrátíme.“

Jestli se vrátíme, pomyslel si Jake.

„Ale mám pro tebe další práci, kterou možná dokážeš. Nepůjde o to, abys někomu pomáhal cestovat do jiného světa, ale o něco *podobného*, trochu. Mluvil jsem o tom už s Tedem a Hezounkem, a oni ti to povědí, jakmile bude Eddie uložen. Budeš jim naslouchat?“

„Tak! A pomůžu, jestli budu moci!“

Roland ho poplácal po rameni. „Dobře!“ Potom Jake a pistolník odešli směrem, který byl možná severem, aby dokončili to, co začali.

TŘI

Během následujících tří hodin vypátrali dalších čtrnáct strážných, většinou humáků. Roland Jakea překvapil – trochu – tím, že zabil jenom dva, kteří po nich stříleli zpoza požárního stroje, který havaroval s jedním kolem uvízlým ve vchodu do sklepa. Ostatní odzbrojil a pak jim dal milost, řekl jim, že jestli zbudou v táboře nějaké strážce Deva-toi, až pozdě odpoledne odhouká siréna střídání směn, bez pardonu je postřelí.

„Ale kam máme jít?“ zeptal se jeden taheen se sněhobílou kohoutí hlavou pod velikánským převislým červeným hřebínkem (Jakeovi trochu připomínal Foghorna Leghorna, kreslenou postavičku).

Roland zavrtěl hlavou. „Je mi jedno, kam se podějete, pokud nebudete tady, až příští siréna zahouká, rozumíte. Odvedli jste tady pekelnou práci, ale peklo je zavřeno, a já se míním postarat, aby se tyto konkrétní dveře už nikdy neotevřely.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se kouhoutí taheen skoro ustrašeně, ale Roland neodpověděl, řekl tomu tvorovi jenom, aby tu zprávu vyřídil každému, koho potká.

Většina zbývajících taheenů a ken-toi odešla z Algul Sienta po dvojicích a trojicích, šli bez odmlouvání a nervózně se každou chvíli ohlíželi. Jake si myslel, že se bojí oprávněně, protože tvář jeho dinha byla toho dne roztržitá zamyšlením a strašlivá žalem. Eddie Dean ležel na smrtelném lůžku a Roland z Gileadu nesnese odpor.

„Co tady s tím táborem uděláš?“ zeptal se Jake, když odpolední siréna odhoukala. Procházeli kolem doutnající skořápky domu Damli (kde robotí hasiči každých sedm metrů postavili cedule **ZÁKAZ VSTUPU VYŠETŘOVÁNÍ POŽÁRU**) a vraceli se k Eddiemu.

Roland jenom zavrtěl hlavou, na otázku neodpověděl.

Na Korzu Jake zahlédl šest Bořitelů, stojících v kroužku, drželi se za ruce. Vypadali jako lidé při vyvolávání duchů. Sheemie tam byl také, i Ted a Dani Rostovová. Také tam byla jedna mladá žena, jedna starší a statný úctyhodně vypadající muž. Za nimi leželo s nohama trčícíma zpod pokrývek skoro padesát strážných, kteří během této krátké akce zemřeli.

„Víš, co dělají?“ zeptal se Jake a myslel tím lidi připomínající duchařskou seanci – ti za nimi byli čerstvě mrtví, kterémužto zaměstnání se teď budou věnovat už napořád.

Roland maně pohlédl ke kruhu Bořitelů. „Ano.“

„Co?“

„Ted' ne,“ řekl pistolník. „Ted' půjdeme prokázat úctu Eddiemu. Budeš potřebovat všechen klid, který v sobě najdeš, a to znamená vyprázdnit svou mysl.“

ČTYŘI

Ted' seděl s Ochem před prázdnou Jetelovou tavernou s neónovými reklamami na pivo a tichou hrací skříní. Jake uvažoval o tom, že měl Roland pravdu a jak vděčný Jake byl, když se na něj pistolník po nějakých pětáctyřiceti minutách podíval, všiml si jeho hrozných muk a poslal ho pryč z pokoje, kde Eddie prodléval, vzdával se svého života kousek po kousku a zanechával otisk své pozoruhodné vůle v každíčkém centimetru svého životního obrazu.

Parta nosičů, které Ted Brautigan zorganizoval, přenesla mladého pistolníka do Corbettovy síně, kde ho uložili do prostorné ložnice v proktorově bytě v přízemí. Nosiči postávali na dvoře ubytovny, a jak odpoledne ubývalo, přidávali se k nim ostatní Bořitelé. Když dorazil Roland a Jake, vstoupila Rolandovi do cesty zavalitá zrzavá žena.

Paní, to bych nedělal, pomyslel si Jake. *Dnes odpoledne teda ne.*

Bez ohledu na celodenní popluchy a rozruch si tato žena – Jakeovi připadala jako doživotní předsedkyně klubu zahrádkářů, kam chodila jeho matka – našla čas nanést si tlustou vrstvu líčidel: pudr, růž a rtěnku červenou jako boky devarského požárního vozu. Představila se jako Grace Rumbelowová (dříve z Aldershotu, Hampshire v Anglii) a přála si vědět, co se bude dít dál – kam půjdou, co budou dělat a kdo se o ně postará. Stejně otázky pokládal ten taheen s kohoutí hlavou, jen jinými slovy.

„Protože o nás se vždy někdo staral,“ řekla Grace Rumbelowová zvonivým hlasem, „a my nemáme možnost, aspoň prozatím, se starat sami o sebe.“

Zaznělo souhlasné volání.

Roland si ji prohlédl od hlavy až k patě a cosi v jeho tváři ubralo té dámě na odměřenosti a rozhořčení. „Jděte mi z cesty,“ pronesl pistolník, „nebo vás srazím k zemi.“

Zbledla pod pudrem a udělala, co řekl, bez jediného slova. Nesouhlasné štěbetání pak provázelo Jakea a Rolanda až do Corbettovy síně, ale ozvalo se, teprve když jim pistolník zmizel z dohledu a už se nemuseli bát, že se na ně upře ten zneklidňující modrý pohled. Bořitelé Jakeovi připomněli některé děti, se kterými chodil do Piperovy školy, třídní pitomce, kteří byli ochotni pokřikovat nadávky jako *ten test je blbý* nebo *vyser si voko...* ale teprve když učitel vyšel ze třídy.

Chodba v přízemí Corbettovy síně byla jasně osvětlená zářivkami a silně čpěla kouřem z domu Damli a Síně usilování. Hezounek Earnshaw seděl na skládací židli napravo od dveří označených PROKTORŮV BYT, kouřil cigaretu. Zvedl hlavu, když se Roland a Jake blížili, a Ochu cupital jako obvykle těsně Jakeovi za patami.

„Jak je mu?“ zeptal se Roland.

„Umírá, kámo,“ řekl Hezounek a pokrčil rameny.

„A Susannah?“

„Je silná. Až odejde –“ Hezounek znovu pokrčil rameny, jako by tím říkal, že to může dopadnout tak nebo onak.

Roland tiše zaklepal na dveře.

„Kdo je to?“ ozval se tlumený hlas Susannah.

„Roland a Jake,“ řekl pistolník. „Pustíš nás dovnitř?“

Po té otázce následovalo, jak se Jakeovi zdálo, neobvykle dlouhé ticho. Roland však nevypadal překvapeně. Ani Hezounek, když už jsme u toho.

Nakonec Susannah odpověděla: „Vstupte.“

A oni vstoupili.

PĚT

Jake seděl s Ochem v konejšivé tmě, čekal, až Roland zavolá, a uvažoval o scéně, která se mu v potměném pokoji naskyda. A pak o té nekonečné třičtvrtěhodině, než si Roland všiml jeho tísně a pustil ho ven s tím, že Jakea zavolá zpátky, až bude „čas“.

Jake viděl spoustu smrti od té doby, co byl vtažen do Středosvěta; vyrovnal se s tím. Dokonce zažil svou vlastní smrt, i když si z ní pamatoval velmi málo. Ale toto byla smrt jeho ka-druha, a to, co se dělo v ložnici proktorova bytu, prostě vypadalo zbytečně. A *nekonečně*. Jake z

celého srdce litoval, že nezůstal venku s Hezounkem. Nechtěl si pamatovat svého vtípného, někdy horkokrevného přítele takto.

Eddie především vypadal víc než křehce, jak tak ležel v proktorově posteli, s rukou v dlani Susannah. Vypadal starý a (Jake se za tu myšlenku nenáviděl) hloupý. Nebo možná to pravé slovo bylo *senilní*. Ústa se mu v koutcích zvrásnila a udělala tam hluboké dolíky. Susannah mu omyla tvář, ale kvůli strništi na tvářích stejně vypadal špinavý. Pod očima měl veliké fialové skvrny, skoro jako by ho ten parchant Prentiss zbil, než ho zastřelil. Oči byly zavřené, ale skoro neustále se pod tenkou blankou víček pohybovaly, jako by se Eddiemu zdál sen.

A mluvil. Byl to neustálý proud mumlavých slov. Něco z toho, co říkal, Jake pochopil, něco ne. Něco dávalo aspoň nějaký smysl, ale spousta z toho byla to, čemu by jeho přítel Benny řekl křhop: úplný nesmysl. Čas od času Susannah namočila hadřík v umyvadle na stolku vedle postele, vyždímala ho a otřela svému manželovi čelo a suché rty. Jednou Roland vstal, vzal umyvadlo, v koupelně ho vylil, naplnil a přinesl jí ho zpátky. Poděkovala mu potichu a velice příjemným hlasem. O chvíli později vodu vyměnil Jake a ona mu poděkovala úplně stejně. Jako by ani nevěděla, že tam jsou.

Budeme tu s ní, říkal Roland Jakeovi. Protože později si vzpomene, kdo tam byl, a bude vděčná.

Ale je to pravda? Jake o tom teď pochyboval, v té tmě před Jetelovou tavernou. *Bude* vděčná? To kvůli Rolandovi tu Eddie Dean leží na smrtelné posteli ve věku pětadvaceti nebo šestadvaceti let, ne? Na druhé straně, nebýt Rolanda, nikdy by Eddieho nepotkala. Bylo to všechno příliš zamotané. Jako ta představa mnohočetných světů, v nichž v každém je New York, a z toho Jakea bolela hlava.

Eddie ležel na smrtelném loži a zeptal se svého bratra Henryho, proč ten basket vždycky tak voral.

Zeptal se Jacka Andoliniho, po čí ráně tak zošklivěl.

Zakřičel: „Pozor, Rolande, to je Ra’afák George, je za tebou!“

A ještě: „Suze, jestli mu můžeš odvyprávět tu o Dorotce a Plechovým dřevorubci, já mu odvyprávím všechny ostatní.“

A ještě něco, z čeho Jakea zamrazilo u srdce: „Nestřílím rukou, ten, kdo mří rukou, zapomněl tvář svého otce.“

V tu chvíli vzal Roland v šeru Eddieho za ruku (okenice byly totiž zavřené) a stiskl ji. „Tak, Eddie, říkáš pravdu. Otevřeš oči a spatříš mou tvář, můj milý?“

Ale Eddie oči neotevřel. Místo toho, a Jakea zamrazilo u srdce ještě hlouběji, mladý muž, který měl na hlavě teď už zbytečný obvaz, zamumlal: „Vše je zapomenuto v kamenných chodbách mrtvých. Toto jsou zbořené pokoje, kde pavouci tkají a velké obvody utichají, jeden po druhém.“

Poté nějakou dobu nenásledovalo nic srozumitelného, jen to neustále mumlání. Jake vyměnil vodu v umyvadle a když se vrátil, Roland si všiml jeho strhaného bílého obličejce a řekl mu, že může odejít.

„Ale –“

„Jdi, jenom jdi, zlato,“ posílala ho Susannah. „Ale buď opatrný. Venku se pořád ještě může někdo potulovat a chtít se pomstít.“

„Ale jak –“

„Zavolám tě, až bude čas,“ řekl Roland a poklepal Jakeovi na spánek jedním ze zbývajících prstů na pravé ruce. „Uslyšíš mě.“

Jake chtěl Eddieho políbit, než odejde, ale bál se. Ne že by mohl chytit smrt jako rýmu – na to měl dost rozumu –, ale bál se, že i jen dotek rtů by stačil zatlačit Eddieho na mýtinu na konci stezky.

A pak by to Susannah mohla přičítat jemu.

ŠEST

Venku, na chodbě, se ho Hezounek zeptal, jak Eddiemu je.

„Fakt špatně,“ řekl Jake. „Nemáš ještě cigaretu?“

Hezounek povytáhl obočí, ale pak Jakeovi jednu dal. Chlapec ji utěsnil nehtem palce, jak to viděl dělat pistolníka s balenými cigaretami, pak přijal oheň a zhluboka vdechl. Kouř stále páčil, ale už tolik nečpěl jako poprvé. Hlava se mu motala jenom trochu a taky nekašlal. *Za chvíli ze mě bude kuřák*, pomyslel si. *Jestli se někdy vrátím do New Yorku, možná bych mohl jít dělat do Sítě, do tátova oddělení. Začínám být ostrý řízek.*

Zvedl cigaretu před oči, malou bílou střelu s kouřem vycházejícím z horního konce místo spodního. Těsně pod filtrem bylo napsáno CAMEL. „Říkal jsem si, že tohle nikdy dělat nebudu,“ řekl Jake Hezounekovi. „Nikdy v životě. A teď tu sedím a jednu mám v ruce.“ Zasmál se. Byl to

hořký smích, *dospělý* smích, a při tom zvuku, který mu vycházel z úst, se otřásl.

„Než jsem se dostal sem, makal jsem pro jednoho chláпка,“ řekl Hezounek. „Pana Sharptona, tak se jmenoval. Ten mi říkával, že *nikdy* je slovo, který si Bůh rád poslechne pokaždý, když se potřebuje zasmát.“

Jake neodpověděl. Vzpomněl si, jak Eddie mluvil o zbořených pokojích. Jake do jednoho takového pokoje sledoval Miu, kdysi dávno a ve snu. Teď byla Mia mrtvá. Callahan byl mrtvý. A Eddie umíral. Vzpomněl si na všechny ty mrtvolky ležící venku pod pokrývkami, zatímco v dálce se převaluje hrom jako kosti. Vzpomněl si na muže, který se bleskově převalil vlevo a střelil Eddieho, než ho Rolandova kulka dorazila. Snažil se vzpomenout si na uvítací večírek, který jim připravili tehdy v Calla Bryn Sturgisu, na hudbu a tanec a barevné pochodně, ale všechno, co si jasně vybavoval, byla smrt Bennyho Slightmana, dalšího přítele. Dnes večer se zdálo, že celý svět je utvořen ze smrti.

On sám kdysi zemřel a vrátil se: zpátky do Středosvěta a zpátky k Rolandovi. Celé odpoledne se snažil uvěřit, že totéž se třeba přihodí Eddiemu, ale nějak věděl, že se to nestane. Jakeova úloha v příběhu ještě neskončila. Eddieho ano. Jake by byl dal dvacet roků života – třicet! –, aby tomu nevěřil, jenže věřil. Domyslel se, že to nějak vytušil.

Zbořené pokoje, kde pavouci tkají a velké obvody utichají, jeden po druhém.

Jake jednoho pavouka znal. Sledovalo Miino dítě tohle všechno? Bavilo se? Možná fandilo jedné straně nebo druhé, jako nějaký přiblblý fanoušek Yankees na tribunách?

Ano. Vím, že je to tak. Cítím ho.

„Je ti něco, mladej?“ zeptal se Hezounek.

„Jo,“ řekl Jake. „Něco mi je.“ A Hezounek přikývl, jako by to byla naprosto rozumná odpověď. *No*, pomyslel si Jake, *nejspíš to čekal. Přece jenom je to telepat.*

Jakoby na potvrzení se Hezounek zeptal, kdo je Mordred.

„To radši nechtěj vědět,“ řekl Jake. „To mi věř.“ Típl cigaretu v pülce („Všechna rakovina plic je přímo tady, v posledním půl centimetru,“ říkával jeho otec s naprostou jistotou a ukazoval na jednu svou cigaretu bez filtru jako televizní reklamní prodejce) a vyšel z Corbettovy síně ven. Odešel zadními dveřmi, doufal, že se vyhne shluku čekajících, úzkostných

Bořitelů, a to se mu podařilo. Ted' byl v Rájově, seděl na obrubníku jako bezdomovec, které člověk vídá v New Yorku, a čekal na zavolání. Čekal na konec.

Přemýšlel, že zajde do taverny, třeba si natočí pivo (přece když byl dost starý na kouření a zabíjení lidí ze zálohy, byl dost starý i na pivo), možná se jenom podívá, jestli mu hrací skřín' zahraje bez drobných. Vsázel se, že Algul Siento bylo takové, jaká podle tátova tvrzení měla být časem Amerika, bezhotovostní společnost, a že ten starý Seebert byl vybavený tak, aby stačilo zmáčknout knoflíky, aby se spustila hudba. A vsázel se, že kdyby se podíval na písničku u čísla 19, uviděl by „Dneska večer mi někdo zachránil život“ od Eltona Johna.

Vstal a v tu chvíli přišlo zavolání. A nebyl jediný, kdo ho uslyšel. Ochu krátce, bolestně vyjekl. Jako by Roland stál přímo vedle nich.

Ke mně, Jakeu, a spěchej. Odchází.

SEDM

Jake utíkal uličkou, prosmýkl se kolem stále doutnajícího domu velitele tábora (Tassa, posluha, který buď ignoroval Rolandův příkaz opustit tábor, nebo o něm nevěděl, tiše seděl na prahu v kiltu a tričku, hlavu v dlaních), a klusem se vydal po Korzu, rychle a ustaraně přitom pohlédl na dlouhou řadu mrtvol. Ten malý kruh vyvolavačů duchů, který tam stál předtím, zmizel.

Nebudu brečet, umiňoval si zatvrzele. Když jsem dost starý na to, abych kouřil a chtěl si sám natočit pivo, jsem taky dost starý na to, abych ovládl ty svoje hloupé oči. Nebudu brečet.

Věděl, že skoro jistě brečet bude.

OSM

K Hezounkovi před proktorovým bytem přibyli Sheemie a Ted. Hezounek přepustil svoje místo Sheemiemu. Ted vypadal unaveně, ale Sheemie připadal Jakeovi jako úplná ruina: oči měl znovu podlité krví, kolem nosu a jednoho ucha krvavé strupy, tváře propadlé. Sundal si sandál

a masíroval si chodidlo, jako by ho bolelo. Ale byl očividně spokojený. Možná přímo rozjařený.

„Paprsek říká, že všechno může být ještě v pořádku, mladý Jakeu,“ hlásil Sheemie. „Paprsek říká, že ještě není moc pozdě. Paprsek říká díky.“

„To je dobře.“ Jake sáhl po knoflíku dveří. Sotva slyšel, co Sheemie říká. Soustředil se

(nebudu brečet, tím bych jí to jenom zhoršil)

na to, aby ovládal své city, až se ocitne uvnitř. Potom Sheemie řekl něco, co ho okamžitě vytrhlo z myšlenek.

„Není moc pozdě ani ve Skutečném světě,“ řekl Sheemie. „My to víme. Nakoukli jsme tam. Viděli jsme pohybující se znamení. Že jo, Tede?“

„Je to tak.“ Ted držel na klíně plechovku Nozz-A-Ly. Zvedl ji a upil. „Až se tam dostaneš, Jakeu, řekni Rolandovi, že jestli vás zajímá 19. červen 1999, pak je to pořád dobré. Ale rozestup se začíná krátit.“

„Povím mu to,“ slíbil Jake.

„A připomeň mu, že čas tam někdy sklouzne. Přeskočí jako stará převodovka. To se možná bude ještě nějakou dobu stávat, bez ohledu na to, že se Paprsek zotaví. A jakmile 19. červen uplyne...“

„Už se nikdy nevrátí,“ řekl Jake. „Tam ne. To víme.“ Otevřel dveře a vklouzl do temnoty proktorova bytu.

DEVĚT

Osamělý kruh ostrého žlutého světla, vrhaný lampou na nočním stolku, osvětloval tvář Eddieho Deana. Světlo vrhalo stín nosu na levou tvář a proměňovalo jeho zavřené oči v tmavé díry. Susannah klečela na podlaze vedle něj, obě jeho ruce držela ve svých a dívala se na něj. Její stín se táhl po stěně. Roland seděl na druhé straně postele, hluboko ve stínu. Dlouhý, mumlavý monolog umírajícího muže ustal a jeho dech ztratil veškerou pravidelnost. Prudce se zhluboka nadechl, zadržel dech, pak dlouze, hvízdavě vydechl. Hrudník se mu nehýbal tak dlouho, že se mu Susannah podívala do tváře, oči se jí leskly úzkostí, až přišel další dlouhý, trhavý nádech.

Jake se posadil na lůžko vedle Rolanda, podíval se na Eddieho, podíval se na Susannah, pak se váhavě podíval pistolníkovi do tváře. V tom šeru v ní neviděl nic, jenom únavu.

„Ted říká, abych ti vyřídil, že na americké straně je skoro 19. června, dává se poroučet a říká díky. Taky že by tam čas mohl poskočit o zub.“

Roland přikývl. „Přesto, myslím, počkáme, až toto skončí. Už to nebude dlouho trvat, a dlužíme mu to.“

„Jak dlouho ještě?“ zamumlal Jake.

„Nevím. Myslel jsem, že možná zemře dřív, než se sem dostaneš, i když budeš utíkat –“

„Utíkal jsem, jakmile jsem se dostal na trávník –“

„– ale, jak vidíš...“

„Bojuje udatně,“ prohlásila Susannah a z toho, že jí zbývalo už jen toto, nač mohla být hrdá, Jakea zamrazilo. „Můj muž bojuje udatně. Třeba má ještě co říct.“

DESET

A to tedy měl. Nekonečných pět minut poté, co Jake vklouzl do ložnice, Eddie otevřel oči. „Sue...“ řekl, „Su...sie –“

Naklonila se blíž, stále ho držela za ruce, usmívala se mu do tváře, soustředila veškerou svou pozornost. A s úsilím, jaké by Jake nikdy nepokládal za možné, si Eddie vyprostil jednu ruku, máchl trochu napravo a popadl pevně její kudrny. Pokud tíha jeho paže tahala za kořínky, až to bolelo, nedávala to nijak najevo. Úsměv, který jí vykvetl na ústech, byl radostný, vstřícný, možná dokonce smyslný.

„Eddie! Vítej zpátky!“

„Podfukáře... nepodfoukneš,“ zašeptal. „Já odcházím, zlato, nepřicházím.“

„To je naprostá bl–“

„Ticho,“ zašeptal a ona zmlkla. Ruka v jejích vlasech zatahala. Ochotně sklonila tvář a naposledy políbila jeho žijící rty. „Já... na tebe... počkám,“ řekl a každé slovo ze sebe vypravil s nesmírnou námahou.

Jake viděl na jeho kůži kapky potu, poslední zpráva umírajícího těla světu živých, a v té chvíli chlapcovo srdce konečně pochopilo, co jeho hlava věděla už celé hodiny. Rozbrečel se. Byly to slzy, které vypalovaly a čistily. Když ho Roland vzal za ruku, Jake ji prudce zmáčkl. Báł se a stejně tak byl smutný. Když se to mohlo stát Eddiemu, mohlo se to stát každému. Mohlo se to stát jemu.

„Ano, Eddie. Já vím, že počkáš,“ řekla.

„Na...“ Znovu se usilovně, trhaně, chraptivě nadechl. Oči mu zářily jako drahokamy. „Na mýtině.“ Znovu nádech. Ruka svírající její vlasy. Lampa osvětlující je oba mystickým žlutým kruhem světla. „Té na konci stezky.“

„Ano, miláčku.“ Hlas už měla zase klidný, ale Eddiemu na tvář dopadla slza a pak pomalu stékala po hraně čelisti. „Slyším tě velmi dobře. Počkáš na mě a já tě tam najdu a pak půjdeme společně. Budu pak chodit po vlastních nohou.“

Eddie se na ni usmál, pak otočil oči k Jakeovi.

„Jakeu... ke mně.“

Ne, pomyslel si Jake v panice, ne, nemůžu, nemůžu.

Ale to už se nakláněl blíž, do pachu konce. Viděl, že tenký nános prachu těsně pod Eddieho hranicí vlasů se mění v kaši, protože mu vyrazily další kapky potu.

„Počkej taky na mě,“ řekl Jake necitlivými rty. „Jo, Eddie? Půjdeme všichni společně. Budeme ka-tet, stejně jako jsme byli tady.“ Pokusil se usmát, ale nešlo to. Srdce ho bolelo příliš, než aby se usmíval. Napadlo ho, že by mu mohlo v hrudi puknout, jako někdy pukaly kameny v rozžhaveném ohni. Tento drobný fakt se dozvěděl od svého přítele Bennyho Slightmana. Bennyho smrt byla zlá, ale tohle bylo tisíckrát horší. *Miliónkrát.*

Eddie vrtěl hlavou. „Ne... tak rychle, kámo.“ Znovu nabral dech a pak se zašklebil, jako by vzduchu narostly ostny, které cítil. Pak zašeptal – ne kvůli slabosti, jak si Jake později uvědomil, ale protože tohle bylo jenom mezi nimi. „Bacha... na Mordreda. Bacha... na Dandela.“

„Cože? Eddie, neroz–“

„*Dandelo.*“ Oči se mu rozšířily. Ohromně se namáhal. „Chraň... svého... dinha... před Mordredem. Před Dandelem. Ty... Ochu. *Tvůj úkol.*“ Očima ukázal k Rolandovi, potom znovu na Jakea. „*Pšššt.*“ Potom: „Chraň...“

„Já... já budu. *Budeme.*“

Eddie maličko pokývl, pak se podíval na Rolanda. Jake se posunul stranou a pistolník se naklonil blíž, aby si poslechl, co Eddie řekne jemu.

JEDENÁCT

Nikdy, opravdu nikdy Roland neviděl tak zářivé oči, dokonce ani na kopci Jericho, kdy mu Cuthbert dal se smíchem sbohem.

Eddie se usmál. „Měli jsme... pár chvilék.“

Roland znovu přikývl.

„Ty... ty...“ Ale Eddie nemohl domluvit. Zvedl ruku a chabě jí zavrtěl.

„Tančil jsem,“ přikyvoval Roland. „Tančil jsem hopalu.“ *Ano*, naznačil Eddie ústy a pak se znovu trhaně, bolestivě nadechl. Naposledy.

„Děkuju ti, žes mi dal druhou šanci,“ řekl. „Děkuju ti... otče.“

To bylo vše. Eddieho oči se na něj stále dívaly a byly stále bdělé, ale žádný nádech už nenásledoval po výdechu spotřebovaném na to poslední slovo, *otče*. Světlo lampy ozařovalo chloupky na jeho holých pažích a proměňovalo je ve zlato. Zarachotil hrom. Potom Eddie oči zavřel a hlava mu sklouzla na stranu. Jeho práce skončila. Opustil stezku, vkročil na mytínu. Seděli kolem něj v kruhu, ale ka-tet už nebylo.

DVANÁCT

A tak, o půl hodiny později.

Roland, Jake, Ted a Sheemie seděli na lavičce uprostřed Korza. Dani Rostovová a úctyhodně vypadající chlapík byli poblíž. Susannah byla v ložnici proktorova bytu a umývala tělo svého manžela před pohřbem. Slyšeli ji i z místa, kde seděli. Zpívala. Snad všechny písničky, které si prozpěvoval Eddie cestou. Jedna byla „Zrozen k útěku“. A taky „Rýžová píseň“ z Calla Bryn Sturgisu.

„Musíme jít, a to hned,“ řekl Roland. Ruka mu zabloudila k boku a třela to místo, třela. Jake ho viděl, jak vytáhl lahvičku aspirinu (Bůh věděl, kde ho vzal) z torby a tři bez zapití spolkl. „Sheemie, pošleš nás?“

Sheemie přikývl. Dokulhal k lavičce, opíral se o Hezounka, a stále si nikdo z nich nenašel příležitost podívat se mu na ránu na noze. Jeho kulhání vypadalo tak nicotně ve srovnání s jinými jejich starostmi. Pokud měl Sheemie Ruiz té noci zemřít, určitě to bude následkem otevírání provizorních dveří mezi Hromovou tišinou a Amerikou. Další namáhavá telepor-tace by mohla být pro něj smrtelná – co je ve srovnání s tím bolavá noha?

„Zkusím to,“ řekl. „Zkusím to, jak nejmíc budu moct, to teda jo.“

„Ti, kdo nám pomohli nahlédnout do New Yorku, nám pomůžou i s tímhle,“ řekl Ted.

Právě Ted přišel na to, jak určit momentální čas na americké straně v Klíčovém světě. On, Hezounek, Fred Worthington (ten úctyhodně vypadající muž) a Dani Rostovová byli všichni někdy v New Yorku a všichni si dokázali vybavit obraz Times Square: světla, davy lidí, markýzy kin... a také, což bylo nejdůležitější, obří světelné zprávy, které hlásily denní události lidem na ulici a jejichž pohyblivý pás oběhl během půl minuty celou Broadway a Čtyřicátou osmou ulici. Díra byla otevřená dost dlouho, aby se dozvěděli, že soudní patologové OSN zkoumají údajné masové hroby v Kosovu, že viceprezident Gore strávil den v New Yorku svou prezidentskou kampaní, že Roger Clemens uhrál minulý večer třináct bodů proti Texas Rangers, ale Yankees včerejší zápas stejně prohráli.

S pomocí ostatních by Sheemie dokázal udržet díru otevřenou o dost déle (ostatní zírali do zářivé kypící newyorské noci s jakýmsi hladovým úžasem, nebořili, ale otvírali a viděli), ale v tu chvíli se ukázalo, že to nebude potřeba. Za výsledkem baseballového utkání proběhlo po světelném pásu zářivými žlutozelenými písmeny ve výšce poschodí datum a čas: 18. června, 1999, 19.19 hod.

Jake už se chystal zeptat, jak si mohli být jisti, že se dívají do Klíčového světa, kde Stephenovi Kingovi zbýval necelý den života, ale pak pusu zavřel. Odpověď se skrývala v čase, hlupáku, jako vždy. Dvě devatenáctky byly výmluvné dost.

TŘINÁCT

„A jak je to dlouho, co jste to viděli?“ zeptal se Roland.

Hezounek počítal. „Musí to být aspoň pět hodin. Podle toho, kdy houkala siréna pro střídání směn a slunce na noc zhaslo.“

Což by znamenalo, že na druhé straně je teď půl třetí ráno, počítal Jake hodiny na prstech. Přemýšlelo se mu těžko, dokonce i prosté sčítání mu zpomalilo neustálé vzpomínání na Eddieho, ale zjistil, že to jde, když se opravdu snaží. *Jenomže se nedá spoléhat na to, že to bude jenom pět hodin, protože na americké straně čas ubíhá rychleji. To se teď může*

změnit, když Bořitelé přestali ohlodávat Paprsek – může se zase srovnat –, ale zatím se to asi nestalo. Ted' asi pořád běží rychleji.

A mohl by poskočit.

V jednu chvíli by Stephen King mohl sedět u svého psacího stroje v pracovně, ráno 19. června, zdravý jako řípa, a vzápětí... bum! Večer bude ležet v nejbližším pohřebním ústavu, osm nebo dvanáct hodin by uteklo jedním rázem, jeho truchlící rodina by seděla v kruhu pod lampou a snažila se domluvit, jaký obřad by si King přál, ovšem za předpokladu, že to přání nebude obsahovat jeho závěť. Možná by se dokonce snažili rozhodnout, kde bude pohřben. A Temná věž? Kingova verze Temné věže? Nebo Ganova verze, nebo verze *Primu*? Byly by ztraceny, všechny. A ten zvuk, který slyšíte? Nu, to musí být Karmínový král, chechtá se a chechtá odněkud z hloubi Diskordie. A možná se s ním směje i Mordred, Pavoučí chlapec.

Poprvé od Eddieho smrti přišlo Jakeovi na mysl něco jiného kromě smutku. Bylo to slabé tikání, jaké se ozývalo ze Zlých Tonek, když je Roland a Eddie programovali. Těsně předtím, než je dali Haylisovi, aby je uložil, tehdy to bylo. Byl to zvuk času a čas nebyl jejich přítel.

„Má pravdu,“ řekl Jake. „Musíme jít, dokud ještě můžeme něco udělat.“

Ted: „Susannah půjde –“

„Ne,“ přerušil ho Roland. „Susannah zůstane tady a vy jí pomůžete pohřbít Eddieho. Souhlasíte?“

„Ano,“ řekl Ted. „Jistě, pokud si to tak přejete.“

„Jestli se nevrátíme do...“ Roland počítal s jedním okem přimhouřeným a druhým zahleděným do temnoty. „Jestli se nevrátíme touto dobou večer po zítřejším večeru, tak to znamená, že jsme se vrátili do Konečného světa ve Fediku.“ *Ano, počítáme s Fedikem*, pomyslel si Jake. *Samozřejmě. Protože k čemu by bylo předpokládat něco jiného, logičtějšího, totiž že budeme buď mrtví, nebo ztraceni mezi světy, kde navěky ztodesujeme?*

„Znáte Fedik?“ ptal se Roland.

„To je na jih odtud, ne?“ zeptal se Worthington. Došel k nim spolu s Dani, tou dívkou starou něco přes deset let. „Nebo to *byl* jih? Trampas a pár dalších ken-toi o něm mluvivali, jako by tam strašilo.“

„Straší tam, to je pravda,“ řekl Roland zachmuřeně. „Můžete posadit Susannah na vlak do Fediku, pokud se nedokážeme vrátit sem? Vím, že aspoň některé vlaky musí ještě jezdit, protože –“

„Kvůli Zelenopláštíkům?“ přikyvoval Hezounek. „Nebo Vlákům, jak vy říkáte. Všechny vlaky na trase D stále jezdí. Jsou to automaty.“

„Jsou to jednokolejové vlaky? Mluví?“ ptal se Jake. Vzpomněl si na Blainea.

Hezounek a Ted se po sobě pochybovačně podívali, potom se Hezounek zadíval znovu na Jakea a pokrčil rameny. „Jak to máme vědět? Já toho vím víc spíš o děčkách podprsenkách než děčkových trasách, a myslím, že to platí o všech tady. Aspoň pokud se Bořitelů týče. Myslím, že někteří strážníci by mohli vědět něco víc. Nebo tamten kluk.“ Píchl palcem směrem k Tassovi, který pořád seděl na prahu velitelova domu s hlavou v dlaních.

„Každopádně povíme Susannah, aby byla opatrná,“ zamumlal Roland k Jakeovi. Jake přikývl. Podle něho nic lepšího udělat nemohli, ale měl ještě jinou otázku. V duchu si poznamenal, že se musí zeptat Teda nebo Hezounka, pokud bude mít možnost to udělat tak, aby ho Roland nezaslechl. Nelíbilo se mu, že tu Susannah nechávají – srdce mu křičelo všemi instinkty, aby to nedělali –, ale věděl, že by odmítla opustit Eddieho bez pohřbu a Roland to věděl taky. Mohli by ji donutit, aby šla s nimi, jenom kdyby ji spoutali a dali roubík, ale tím by všechno jenom ještě zhoršili.

„Je možné,“ řekl Ted, „že pár Bořitelů bude mít chuť vyjet si na výlet vlakem na jih se Susannah.“

Dani přikývla. „Tady nás zrovna nemilují za to, že jsme vám pomohli,“ řekla. „Ted a Hezounek to schytávají nejhůř, ale na mě už taky kdosi před půlhodinou plivl, zrovna když jsem byla v pokoji a brala si tohle.“ Zvedla odřeného a očividně velmi milovaného medvídka Pú. „Myslím, že dokud jste tady, tak nic neprovedou, ale až budete pryč...“ Pokrčila rameny.

„Páni, to nechápu,“ řekl Jake. „Vždyť jsou volní.“

„A co s tou volností mají dělat?“ zeptal se Hezounek. „Přemýšlej o tom. Většina z nich byla na americké straně ztracená existence. Pátý kolo u vozu. Tady jsme byli velevážené osobnosti a dostávali jsme jenom to nejlepší. Teď je všechno pryč. Když o tom přemýšlíš takhle, není to tak těžký pochopit.“

„Ano,“ řekl Jake tupě. Ale asi *nechtěl* rozumět.
„Taky o něco přišli,“ řekl Ted tiše. „Ray Bradbury napsal jeden román, jmenoval se *451° Fahrenheita*. ‚Byla to rozkoš – pálit‘, tak zní první věta románu. Nu, a bořit byla taky rozkoš.“
Hezounek přikyvoval. A Worthington a Dani Rostovová taky.
Dokonce i Sheemie pokyvoval hlavou.

ČTRNÁCT

Eddie ležel ve stejném kruhu světla, ale tvář už měl čistou a okraj prostěradla z proktorova lůžka měl úhledně složen na břiše. Susannah ho oblékla do čisté bílé košile, kterou někde našla (Jake hádal, že v proktorově skříni), a musela najít i břitvu, protože tváře měl hladké. Jake se pokusil představit si, jak tu sedí a holí tvář mrtvého manžela – a přitom zpívá „Hopala hop-hop, zasadíme rýži“ –, a nejdřív mu to nešlo. Potom mu ten obraz najednou vytanul na mysli a byl tak mocný, že se znovu musel bránit, aby se nerozvzlykal.

Tiše poslouchala, když k ní Roland mluvil, seděla na okraji postele, ruce složené v klíně, oči sklopené. Pistolníkovi připadala jako stydlivá panna, která dostává nabídku k sňatku.

Když domluvil, neříkala nic.

„Rozumíš tomu, co jsem ti pověděl, Susannah?“

„Ano,“ řekla, aniž zvedla hlavu. „Mám pohřbít svého muže. Ted a Hezounek mi pomůžou, už jenom proto, aby zabránili svým přátelům –“ vyslovila to slovo se sarkastickým podtónem, který však Rolanda spíše povzbudil. Přece jenom byla přítomna, „– aby mi ho ukradli a pověsili jeho tělo na nějakou planou jabloň.“

„A potom?“

„Buď najdete cestu zpátky sem a vrátíme se do Fediku společně, nebo mě Ted a Hezounek posadí do vlaku a pojedou tam sama.“

Jakeovi se ten studený neosobní tón nejen nelíbil, ale přímo ho děsil. „Víš, proč se musíme vrátit na druhou stranu, víd?“ ptal se jí úzkostně. „Prosím tě, *víš* to, že?“

„Abyste zachránili spisovatele, dokud je čas.“ Zvedla Eddieho ruce a Jake si fascinovaně všiml, že má nehty dokonale čisté. Čímpak asi vydolovala tu špínu, uvažoval – měl snad proktor nějaké speciální

kleštičky, jako mívával jeho otec na kroužku s klíči v kapse? „Sheemie říká, že jsme zachránili Paprsek Medvěda a Želvy. *Myslíme si*, že jsme zachránili růži. Ale zbývá ještě nejméně jeden úkol. Ten spisovatel. Ten línej *spisovatel*.“ Teď hlavu zvedla a oči jí zablýskly. Jakea najednou napadlo, že je možná dobře, že Susannah s nimi nebude, až – jestli – potkají sai Stephena Kinga.

„To vám radím, abyste mu zachránili prdel,“ pronesla. Roland i Jake zaslechli, jak se jí do hlasu vkrádá ta stará zlodějka Detta. „Po tom, co se tu dneska semlelo, vám to *radím*. A tentokrát, Rolande, mu povíš, aby s tím svým psaním nepřestával. I kdyby přišlo peklo, povodeň, rakovina nebo mu chtěl uhnít klacek. Ať se vykašle na Pulitzerovu cenu. Povíš mu, aby makal dál a byl s tímhle *zasraným* příběhem už sakra *hotovej*.“

„Vyřídím mu to,“ řekl Roland.

Přikývla.

„Přijdeš za námi, až ten úkol dokončíme,“ pokračoval Roland a na konci věty jenom mírně pozvedl hlas, takže ji skoro proměnil v otázku. „Přijdeš za námi a dokončíme poslední úkol, ano?“

„Ano,“ řekla. „Ne že bych chtěla – já jsem teď jako vymačkanej citrón –, ale protože *on* chtěl, abych šla.“ Jemně, velmi jemně položila Eddieho ruku zpátky na hrudník, kde spočívala druhá ruka. Potom namířila na Rolanda prst. Špička se jí nepatrně chvěla. „Jenom prosím tě nezačínej s těmi kecý ,jsme ka-tet, jsme jedno učiněné z mnoha‘. Protože ty časy jsou pryč. Je to tak?“

„Ano,“ řekl Roland. „Ale Věž stále stojí. A čeká.“

„Na tu jsem už ztratila chuť, mladíku.“ Znělo to skoro jako *Nau semuš radia huť*, skoro. „Říkám ti to na rovinu.“

Ale Jake si uvědomil, že to na rovinu *neříká*. *Neztratila* touhu uvidět Temnou věž, stejně jako Roland. Stejně jako Jake. Jejich tet bylo možná rozbito, ale ka zůstalo. A ona to cítila stejně jako oni.

PATNÁCT

Políbil ji (a Ochu jí lízl tvář), než odešli.

„Dávej na sebe pozor, Jakeu,“ řekla Susannah. „Vrat’ se v pořádku, slyšíš? Eddie by ti řekl to samé.“

„Já vím.“ Jake jí dal znovu pusu. Usmíval se, protože v duchu slyšel Eddieho, jak mu říká, aby si dával bacha na prdel, protože už tak v ní má díru, a ze stejného důvodu se znovu rozbrečel. Susannah ho ještě chvílku pevně objímala, potom ho pustila a otočila se znovu k manželovi, který ležel tak tichý a studený v proktorově lůžku. Jake pochopil, že má právě teď na Jakea Chamberse nebo jeho smutky moc málo času. Její smutek byl příliš velký.

ŠESTNÁCT

Před bytem čekal u dveří Hezounek. Roland kráčel s Tedem, oba už byli na konci chodby a zabrání do rozhovoru. Jake se domníval, že míří zpátky na Korzo, kde se Sheemie (s malou pomocí ostatních) pokusí poslat je znovu na americkou stranu. To mu něco připomnělo.

„Vlaky trasy D jezdí na jih,“ řekl Jake. „Nebo tam, kde má být jih – je to tak?“

„Více méně, partáku,“ přisvědčil Hezounek. „Některé lokomotivy mají jména, jako *Lahodný déšť* nebo *Duch sněžné krajiny*, ale všechny mají písmena a čísla.“

„Děčko znamená Dandelo?“ zeptal se Jake.

Hezounek se na něho zmateně zamračil. „Dandelo? Co to sakra je?“

Jake zavrtěl hlavou. Nechtěl ani Hezounekovi říkat, kde to slovo slyšel.

„No, to nevím, aspoň ne jistě,“ váhal Hezounek, když znovu vykročili, „ale vždycky jsem si myslel, že D znamená Diskordie. Protože právě tam měly všechny vlaky končit, víš, někde hluboko v nejhorších Mizernejch končinách ve vesmíru.“

Jake přikývl. D jako Diskordie. To dávalo smysl. Aspoň trochu.

„Neodpověděl jsi mi na otázku,“ řekl Hezounek. „Co je to Dandelo?“

„Jenom takové slovo, které jsem viděl napsané na stěně ve stanici Hromová tišina. Nejspíš to nic neznamená.“

SEDMNÁCT

Před Corbettovou síní čekala delegace Bořitelů. Vypadali zlověstně a ustrašeně. *Djako Dandelo*, pomyslel si Jake. *D jako Diskordie. A také D jako darmošlap.*

Roland se jim postavil s pažemi založenými na hrudi. „Kdo za vás mluví?“ zeptal se. „Jestli bude někdo mluvit, ať hned předstoupí, protože náš čas tady skončil.“

Šedovlasý džentlmen – další opravdu úctyhodně vypadající muž – vykročil před ostatní. Měl na sobě šedé oblekové kalhoty, bílou košili u krku rozhalenou a šedou vestu, také rozepnutou. Vesta byla splihlá. Muž také.

„Zničili jste nám život,“ řekl. Pronesl ta slova s jakýmsi pochmurným uspokojením – jako by vždycky věděl, že se to stane (nebo něco podobného). „Život, jaký jsme znali. Co nám dáte na oplátku, pane Gileade?“

Ozvalo se souhlasné zamumlání. Jake Chambers to uslyšel a najednou ho popadl větší vztek, než dosud v životě zažil. Jeho ruka, jako by o své vůli, se přikradla k pažbě automatické pistole Coyote, pohladila ji a našla v jejím tvaru chladnou útěchu. Aspoň krátkou úlevu od žalu. A Roland to poznal, protože bez dívání sáhl za něj a položil mu na ruku dlaň. Tiskl, dokud Jake pistoli nepustil.

„Povím vám, co vám dám, když se ptáte,“ řekl Roland. „Chtěl jsem tohle místo, kde jste se krmili mozky bezmocných dětí, abyste zničili vesmír, vypálit do základů. Tak, do poslední třísky. Měl jsem v úmyslu nastražit létající koule, které máme v držení, a nechat je vybuchnout a rozmetat všechno, co by neshořelo. Měl jsem v úmyslu ukázat vám cestu k řece Whye a zeleným Callám, které za ní leží, a poslat vás tam s kletbou, kterou mě naučil otec: kéž žijete dlouho, ale ne při dobrém zdraví.“

Odovědělo mu rozzlobené mumlání, ale na Rolanda se nepodíval ani jeden. Muž, který souhlasil, že bude mluvit za ostatní (a i v tom vzteku mu musel Jake přiznat jistou odvahu) se kýval, jako by měl brzo omdlít.

„Cally tím směrem leží stále,“ řekl Roland a ukázal. „Jestli tam půjdete, někdo – možná mnoho z vás – cestou zemře, protože tam jsou zvířata, která mají hlad, a pokud je tam voda, může být otrávená. Nepochybuji, že *folken* z Cally poznají, co jste zač a co jste prováděli, i když budete lhát,

protože mají mezi sebou Manni a ti vidí mnohé. Přesto tam možná najdete spíš odpuštění než smrt, protože schopnost odpouštět v srdcích těch lidí daleko přesahuje schopnost srdcí, jako jsou vaše, pochopit. Nebo i mého, když na to přijde.

Nepochybuji, že váš zapřáhnou do práce a že zbytek života nestrávíte v pohodlí, jaké jste znali, ale v dřině a potu, přesto vás nabádám, abyste tam šli, už jen proto, abyste aspoň trochu vykoupili to, co jste provedli.“

„My jsme *nevěděli*, co děláme, ty chytráku!“ zaječela jakási žena vzadu vztekle.

„*Ale věděli!*“ zakřičel Jake tak hlasitě, až se mu před očima udělaly černé mžítiky a Rolandova ruka se znovu okamžitě ocitla na jeho, aby mu zabránila tasit. Opravdu by pokropil ten zástup svým coyotem a přivedl do tohoto hrozného místa další smrt? To nevěděl. Věděl však, že pistolnické ruce nemá někdy pod kontrolou, jakmile se v nich ocitne zbraň. „Neopovažujte se něco takového tvrdit! *Věděli jste to!*“

„Tohle vám tedy dávám, kéž vám slouží,“ řekl Roland. „Moji přátelé a já – ti, kdo přežili, i když jsem si jist, že ten, který leží uvnitř mrtev, by souhlasil, proto mluvím tak, jak mluvím – necháme toho místo stát. Je tu dost jídla, abyste zde dožili zbytek života, to nepochybuji, a robotů, kteří vám budou vařit a prát vám šaty a utírat zadek, pokud to podle svého názoru budete potřebovat. Pokud dáváte přednost očistci před spásou, pak tu zůstaňte. Být vámi, vydal bych se na cestu. Sel podle kolejí ven ze stínů. Povězte jim, co jste dělali, dřív než to oni povědí vám, a padněte na kolena s hlavou obnaženou a prostě o odpouštění.“

„Nikdy!“ vykřikl kdosi rozhorleně, ale Jake si pomyslel, že někteří znejistěli.

„Jak chcete,“ odsekl Roland. „Řekl jsem svoje poslední slovo a další, kdo mi odpoví, možná zmlkne navěky, protože moje přítelkyně připravuje jiného mého přítele, svého manžela, k ulehnutí do země, a já jsem plný žalu a vzteku. Chcete ještě mluvit? Chcete pokoušet můj vztek? Jestli ano, zkuste tohle.“ Tasil pistoli a opřel ji hlavní o rameno. Jake mu přikročil po bok a také tasil.

Na okamžik se rozhostilo ticho, a potom se ten muž, který předtím mluvil, odvrátil.

„Nestřílejte nás, pane, už jste střílel dost,“ pronesl kdosi hořce.

Roland neodpověděl a zástup se začal rozcházet. Někteří se rozběhli a ostatní se toho chytili jako rýmy. Mlčky se rozprchli, s několika výjimkami, kteří v běhu plakali, a brzy je polkla tma.

„Páni,“ vydechl Hezounek. Mluvil potichu a uctivě.

„Rolande,“ řekl Ted. „To, co udělali, nebyla úplně jejich vina. Myslím, že jsem to vysvětlil, ale asi se mi to moc nepovedlo.“

Roland zastrčil revolver do pouzdra. „Odvedl jsi skvělou práci,“ řekl. „Proto jsou ještě naživu.“

Když teď měli konec Korza, kde stál dům Damli, znovu pro sebe, Sheemie dokulhal k Rolandovi. Oči měl veliké a vážné. „Ukážete mi, kam půjdete, můj milý?“ zeptal se. „Můžete mi to místo ukázat?“

To místo. Roland se tolik soustředil na *kdy*, že stěží pomyslel na *kam*. A jeho vzpomínky na cestu, po které jeli do Lovellu, byly dost kusé. Auto Johna Culluma řídil Eddie a Roland byl ponořený hluboko do myšlenek, soustředil se na to, co řekne, aby správce přesvědčil, aby jim pomohl.

„Ted ti ukázal nějaké místo, než jsi ho tam poslal?“ zeptal se Sheemieho.

„Tak, to ukázal. Jenomže nevěděl, že mi ho ukazuje. Byl to dětský obrázek... nevím, jak to mám přesně vysvětlit... hloupá hlava! Celá zabedněná!“ Sheemie sbalil ruku do pěsti a praštil se mezi oči.

Roland tu ruku vzal, než se Sheemie stačil uhodit znovu, a rozbil mu prsty. Udělal to překvapivě něžně. „Ne, Sheemie. Myslím, že rozumím. Našel jsi nějakou myšlenku... vzpomínku z doby, kdy byl ještě malý.“

Ted k nim dorazil. „Určitě to tak bylo,“ řekl. „Nevím, proč mi to došlo až teď. Možná proto, že je to příliš jednoduché. Vyrosl jsem v Milfordu a to místo, kde jsem se v roce 1960 vynořil, bylo coby kamenem dohodil, abych se vyjádřil zeměpisně. Sheemie musel najít nějakou vzpomínku z jízdy v kočárku, nebo možná z výletu hartfordskou tramvají za strýčkem Jimem a tetou Molly v Bridgeportu. Bylo to něco v mém podvědomí.“ Zavrtěl hlavou. „Věděl jsem, že to místo, kde jsem se vynořil, vypadá povědomě, ale samozřejmě jsem tam byl o mnoho let později. Merrittská dálnice ještě neexistovala, když jsem byl malý.“

„Můžete mi nějaký takový obrázek ukázat?“ zeptal se Sheemie Rolanda s nadějí.

Roland znovu pomyslel na místo v Lovellu, kde na silnici číslo 7 zaparkovali, místo, kde zavolal z lesa Chevina z Chayvenu, ale prostě si

nebyl dost jistý. Nebyl tam žádný orientační bod, který by to místo činil jedinečným. Aspoň si žádný nepamatoval.

Pak ho něco napadlo. Mělo to něco společného s Eddiem.

„Sheemie!“

„Tak, Rolande z Gileadu, dříve Wille Dearborne!“

Roland natáhl ruce a položil je Sheemiemu na spánky. „Zavři oči, Sheemie, synu Stanleyův.“

Sheemie udělal, co mu bylo poručeno, pak také natáhl ruce a chytil Rolanda za spánky. Roland zavřel oči.

„Dívej se na to, co vidím já, Sheemie,“ řekl. „Dívej se, kam půjdeme. Dívej se velmi dobře.“

A Sheemie se díval.

OSMNÁCT

Zatímco tam stáli a Roland si představoval a Sheemie se díval, Dani Rostovová potichu zavolala na Jakea.

Když došel k ní, zaváhala, jako by si nebyla jistá, co říct nebo udělat. Už se jí chtěl zeptat, ale než to stačil, umlčela mu pusou polibkem. Rty měla úžasně měkké.

„To je pro štěstí,“ řekla, a když uviděla jeho užaslý pohled a uvědomila si, co mocného právě udělala, její plachost polevila. Chytila ho kolem krku (v jedné ruce pořád držela odřeného medvídka Pú, cítil jeho měkké břicho na zádech) a udělala to znovu. Ucítil tlak jejích drobných, tuhých ňader a ten pocit si zapamatuje na celý život. *Ji* si zapamatuje na celý život.

„A to je za mě.“ Vrátila se k Tedu Brautiganovi, oči sklopené a tváře v jednom ohni, než stačil něco říct. Stejně by nemohl, i kdyby mu na tom závisel život. Hrdlo měl úplně stažené.

Ted se na něho podíval a usmál se. „Ostatní budeš soudit podle té první,“ řekl. „Dej na mě. Já to vím.“

Jake pořád nemohl nic říct. Jako by mu uštedřila ránu do hlavy a ne ho políbila na rty. Tak byl omámený.

DEVATENÁCT

O čtvrt hodiny později na Korzu stáli čtyři muži, jedna dívka, jeden brumlák a jeden omámený, užaslý (a velmi unavený) chlapec. Zdálo se, že mají ten travnatý obdélník jen pro sebe. Ostatní Bořitelé docela zmizeli. Z místa, kde stál, viděl Jake osvětlené okno v přízemí Corbettovy síně, kde se Susannah starala o svého muže. Zarachotil hrom. Ted nyní promluvil stejně jako v šatníku na stanici Hromová tišina, kde na mosazné jmenovce červeného saka stálo VEDOUCÍ NAKLÁDKY, to bylo ještě v době, kdy Eddieho smrt byla nemyslitelná: „Vezměte se za ruce. A soustředte se.“

Jake už sahal po ruce Dani Rostovové, ale Hezounek se pousmál a zavrtěl hlavou. „Možná ji můžeš držet za ruku jindy, hrdino, ale teď jsi hlavní hvězdou ty. A druhou hvězdou je tvůj dinh.“

„Chyťte se za ruce navzájem,“ řekl Sheemie. V hlase mu zaznívala klidná autorita, kterou Jake dosud neslyšel. „To pomůže.“

Jake si zastrčil Ocha za košili. „Rolande, ukázal jsi Sheemiemu –“

„Dívej se,“ řekl Roland a vzal ho za ruce. Ostatní kolem nich utvořili těsný kruh. „Dívej se. Myslím, že uvidíš.“

V temnotě se objevil zářivý šev, který vymazal Sheemieho a Teda z Jakeova pohledu. Na okamžik se třásl a temněl, a Jake si pomyslel, že zmizí. Potom se znovu rozzářil a rozšířil se. Uslyšel, velmi slabě (podobně jsou slyšet zvuky, když jste pod vodou) zvuky auta nebo nákladáku, který v tom druhém světě projížděl kolem. A uviděl budovu s malým asfaltovým parkovištěm vpředu. Parkovala tam tři auta a jedna dodávka.

Denní světlo! pomyslel si užasle. Protože pokud v Klíčovém světě čas nikdy neběžel pozpátku, znamenalo to, že čas přece jen poskočil. Pokud to byl Klíčový svět, pak byla sobota, devatenáctého června, v roce –

„Rychle!“ zakřičel Ted z druhé strany té zářící díry v realitě. „Jestli chcete jít, jděte okamžitě! Omdlí! Jestli chcete jít–“

Roland strhl Jakea vpřed a přitom mu torba poskočila na zádech.

Počkat! chtěl Jake zakřičet. *Počkat, zapomněl jsem si věci!*

Ale už bylo pozdě. Měl pocit, že mu nějaké velké ruce mačkají hrudník a cítil, jak mu z plic vyrazil všechn vzduch. Pomyslel si, *Změna tlaku*. Pak měl pocit, že padá *vzhůru*, a pak už se kutálel po asfaltu parkoviště se stínem přilípnutým k patám, a mžoural a šklebil se a uvažoval v nějakém zastrčeném koutě mozku, jak dlouho to bylo, co mu do očí padalo staré

dobré obyčejné denní světlo. Naposledy možná předtím, než vstoupil do Dveřové jeskyně, aby pátrali po Susannah.

Velmi slabě zaslechl – napadlo ho, že je to ta dívka, co ho políbila – volání *Hodně štěstí*, a potom hlas zmizel. Zmizela Hromová tišina, i Devar-Toi, i temnota. Byli na americké straně, na parkovišti u podniku, kam je zavedla Rolandova vzpomínka a Sheemieho moc – zesílená dalšími čtyřmi Bořiteli. Bylo to Smíšené zboží v East Stonehamu, kde Rolanda a Eddieho přepadl Jack Andolini. S tím rozdílem, že pokud se nestala nějaká hrozná chyba, došlo k tomu přepadu před dvaadvaceti lety. Teď bylo 19. června 1999 a hodiny ve výloze (VŽDYCKY je vhodná chvíle dát si prasečí hlavu!, bylo napsáno v kruhu kolem ciferníku) ukazovaly, že chybí devatenáct minut do čtyř hodin odpoledne.

Čas skoro vypršel.

Část třetí

Ve třpytu zlata a zeleně

Ves'-Ka Gan

Kapitola I

Paní Tassenbaumová jede na jih

JEDNA

Jakea Chamberse nikdy nenapadlo, jak téměř nadpřirozeně rychlé má ruce. Věděl jenom, že když se vypoťácel z Devar-Toi do Ameriky, měl košili – vyboulenu Ochovou tíhou jako těhotné břicho – vykasanou z džínů. Brumlák, který nikdy neměl zrovna štěstí, když šlo o přechody mezi světy (naposledy ho málem rozmaširoval taxík), vypadl ven. Skoro nikdo na světě by tomu pádu nedokázal zabránit (a Ochovi by se velmi pravděpodobně nic nestalo), ale Jake nebyl jen tak někdo. Ka ho potřebovalo tak nesmírně, že obešlo i smrt, aby ho postavilo Rolandovi po bok. Jakeovy ruce teď vyrazily takovou rychlostí, že na okamžik jako by zmizely. Když se objevily znovu, jedna byla zapletená do husté srsti na Ochově zátylku a druhá do kratší srsti na zadku dlouhého těla. Jake postavil svého přítele na zem. Ochů k němu vzhlédl a jedinkrát štěkl. Zdálo se, že tím vyjadřuje ne jednu, ale dvě myšlenky: *Díky a Tohle už mi nedělej.*

„Pojď,“ řekl Roland. „Musíme si pospíšet.“

Jake šel za ním k obchodu, Ochů se znovu zařadil na své obvyklé místo, chlapci u levé nohy. Na dveřích na malé gumové přísavce s háčkem visel nápis. Stálo na něm MÁME OTEVŘENO, TAK SE K NÁM POJĎTE PODÍVAT, stejně jako v roce 1977. Na výkladní skříni nalevo od dveří byl přilepen tento plakát:

PŘIJĎ SÁM, PŘIJĎTE VŠICHNI
NA
1. FAZOLOVOU HOSTINU,

KTEROU POŘÁDÁ KONGREGAČNÍ CÍRKEV
SOBOTA, 19. ČERVNA 1999
KŘÍŽOVATKA SILNICE ČÍSLO 7 A KLATTOVY CESTY
FARA (VZADU)
17 – 19.30 HOD.
NA 1. SETKÁNÍ
„VŽDYCKY TĚ RÁDI VIDÍME, SOUSEDE!“

Jake si pomyslel, *Ta fazolová hostina začne asi za hodinu. Už prostírají ubrusy a stavějí židličky.*

Napravo od dveří byl přilepen znepokojivější vzkaz veřejnosti:

*1. lovellsko-stonehamská církev Příchozích
Přidáš se k nám i TY?*

Sobotní obřady: 10 hod.

Úterní obřady: 19 hod.

KAŽDOU STŘEDU JE NOC MLÁDEŽE!!! 19 – 21 HOD.!

Hry! Hudba! Písmo svaté!

...A k tomu...

ZPRÁVY O PŘÍCHOZÍCH!

Hej, mládeži!

„Koukejte přijít, nebo jste bačkory!!!“
„Hledáme dveře do nebe – budeš hledat s námi?“

Jake se přistihl, že vzpomíná na Harrigana, toho pouličního kazatele z rohu Druhé avenue a Čtyřicáté šesté ulice, a uvažoval, která z těchto dvou církví by se mu líbila víc. Jeho hlavu by to asi táhlo k První kongregační, ale *srdce* –

„Honem, Jakeu,“ opakoval Roland a ozvalo se zacinkání, když pistolník otevřel dveře. Ven zavanuly příjemné vůně, připomněly Jakeovi (stejně jako kdysi Eddiemu) Berkův obchod na hlavní ulici v Calle: kávu a mátové bonbóny, tabák a salám, olivový olej, pronikavě slaný nálev, cukr a koření a všechno většinou příjemné.

Následoval Rolanda do obchodu a uvědomoval si, že přece jenom si vzal aspoň dvě věci. Za pasem džínů měl zastrčenou automatickou pistoli Coyote a přes rameno měl pořád přehozenu kabelu s orizami, visela pěkně na levém boku, aby toho zbývajících půl tuctu talířů uvnitř měl pravou rukou snadno na dosah.

DVĚ

Wendell „Chip“ McAvoy stál u pultu s lahůdkami, odvažoval pro paní Tassenbaumovou pořádnou porci krájeného nakládaného krocana, a dokud nezazvonil zvonek nad dveřmi a znovu neobrátil Chipův život vzhůru nohama (*Jako želvu*, říkávali pamětníci, když se vám auto převrátilo do škarpy), diskutovali o narůstajícím počtu vodních skútrů na jezírku Keywadin... či spíš o tom diskutovala paní *Tassenbaumová*.

Podle Chipova názoru byla paní T. více méně typickým letním hostem: bohatá jako Krésus (nebo byl bohatý její manžel, ten měl jeden z těch nových internetových byznysů), užvaněná jako papoušek nalokaný whisky a bláznivá jako Howard Hughes na morfinovém tripu. Mohla si dovolit motorový člun (a dva tucty vodních skútrů k tomu, kdyby se jí zachtělo), ale do obchodu na konci jezera jezdila v otlučené staré pramici, kterou vyvažovala přesně tam, kam se vázával John Cullum, než přišel Ten den (za ta léta Chip vypiloval svůj příběh do nejmenších detailů, naleštil ho jako vzácný kus teakového nábytku a to velké písmeno zdůrazňoval stále víc, až hovořil o Tom dni stejně posvátným hlasem, jakým reverend Conveigh mluvíval o Našem Pánu). Paní Tassenbaumová byla švitořivá, všetečná, pěkná (nu... když vám nevadí nalíčení a lak na vlasy), prachatá a republikánka. Za daných okolností Chip McAvoy cítil, že má svrchované právo vložit palec na růžek váhy... tento trik se naučil od otce, který mu říkal, že člověk má prakticky povinnost obírat přespolní lidi, pokud si to můžou dovolit, ale nikdy se nesmějí obírat místní, i kdyby byli bohatí jako ten spisovatel King tamhle z Lovellu. Proč? Protože by se to rozkřiklo a pak už by to jelo, člověk by musel vystačit se zakázkami od přespolních, a zkuste si *tohle* zvládnout třeba v únoru, když jsou sněhové závěje kolem silnice číslo 7 tři metry vysoké. Dnes však nebyl únor a paní Tassenbaumová – Abraháмова dcera jako vyšitá, dle jeho názoru – nebyla odtud. Ne, paní Tassenbaumová a její krésovsky bohatý internetový

manžel se vrátí do židovského Yorku, jakmile zahlédnou padat první nažloutlý list. Proto taky s naprosto čistým svědomím udělal z jejího šestidolarového nákupu krocana sedm dolarů a osmdesát centů, a to za pomoci břicha palce na váze. Rovněž neuškodilo, když s ní souhlasil, jakmile změnila téma a začala mluvit o tom, jak hrozný je ten Bill Clinton, i když Chip volil Bubbu dvakrát a byl by ho volil potřetí, kdyby mu ústava povolovala další volební období. Bubba byl chytrý, uměl přesvědčovat pitomce, aby udělali, co chce on, nezapomněl *úplně* na pracujícího člověka a safraportu, viděl víc kund než toaletní prkýnko.

„A k tomu *Gore*... ten se prostě poveze s ním!“ horlila paní Tassenbaumová a dolovala z kabelky šekovou knížku (krocana na váze jako kouzlem přibral další dvě unce, a to už Chipovi obezřetnost velela přestat). „Tvrdí, že vynalezl internet! Cha! Já vím svoje! Ve skutečnosti znám muže, který *opravdu* vynalezl internet!“ Vzhledla (Chipův palec už nebyl nikde poblíž váhy, na takové věci měl čich, ať se propadne, jestli ne) a počastovala Chipa rošťáckým úsměvem. Ztišila hlas do důvěrného rejstříku typu „je to mezi námi“. „To bych taky měla, protože spím ve stejné posteli jako on skoro dvacet let!“

Chip se srdečně zasmál, sundal krocání nářez z váhy a položil ho na kus bílého papíru. Byl rád, že téma vodních skútrů opustili, protože sám si jeden objednal od Viking Motors („Chlapci a jejich hračky“) v Oxfordu.

„Já vím, co myslíte! Ten pan Gore je moc slizkej!“ Paní Tassenbaumová nadšeně přikyvovala a tak se Chip rozhodl přitlačit. To neuškodí, kristepane. „Ty jeho vlasy, například – jak můžete věřit chlapovi, kterej si plácá na hlavu tolik –“

Právě v té chvíli zacinkal zvonek nad dveřmi. Chip zvedl hlavu. Uviděl. A ztuhl. Od Toho dne uplynulo sakra hodně vody pod mostem, ale Wendell „Chip“ McAvoy poznal muže, který celý ten průšvih způsobil, jakmile vstoupil do dveří. Některé tváře prostě nezapomenete. A copak to vždycky, někde hluboko v srdci na nejtajnějším místě, nevěděl, že ten chlap s těma hroznýma modrýma očima tady ještě neskončil a že se vrátí?

Vrátí se pro něho?

Ta myšlenka ho probrala z ochromení. Chip se obrátil a rozběhl. Stačil udělat sotva tři kroky kolem pultu, když v obchodě zazněl výstřel hlasitý jako hrom – podnik byl větší a vyšperkovanější než tehdy v sedmasedmdesátém, díky Bohu, že jeho otec sjednal výstřední pojistku,

kteřá pokrývala všechno možné – a paní Tassenbaumová pronikavě vykřikla. Tři nebo čtyři lidé, kteří procházeli uličkami, se užasle otočili a jeden z nich padl na zem, protože omdlel jako špalek. Chip si stačil všimnout, že je to Rhoda Beemerová, nejstarší dcera jedné ze dvou žen, které zde byly v Ten den zabity. Potom se mu zezdalo, že se čas poskládal nějak do sebe a že tu leží přímo Ruth a z povolených prstů se jí kutálí plechovka kukuřice se smetanou. Uslyšel, že mu nad hlavou zabzučela kulka jako rozzuřená včela, a smykem zastavil a zvedl paže.

„Nestřílejte, pane!“ slyšel se zaječet tenkým, třaslavým hlasem starého muže. „Vezměte si, co je v pokladně, ale nestřílejte mě!“

„Otoč se,“ pronesl hlas muže, který v Ten den obrátil Chipův svět vzhůru nohama, Chipa skoro zabil (poležel si v nemocnici v Bridgtonu čtrnáct dní, pro Boha živého) a teď se znovu objevil jako dávný strašák z dětského šatníku. „Ostatní na podlahu, ale ty se otoč, obchodníku. Otoč se a podívej se na mě.“

Podívej se na mě velmi dobře.“

TŘI

Muž se kýval ze strany na stranu a Roland si na okamžik myslel, že místo aby se otočil, tak omdlí. Možná mu nějaká část mozku, co se stará o přežití, poradila, že jestli omdlí, riziko zabití stoupne, protože se obchodníkovi podařilo udržet se na nohou a přece jen se nakonec otočil tváří k pistolníkovi. Bylo až přízračné, jak se jeho oblečení podobalo tomu, které měl na sobě v den, kdy tu byl Roland naposledy. Mohla to být stejná černá kravata a řeznická zástěra, převázaná vysoko nad pasem. Vlasy měl stejně ulízané dozadu k lebce, ale teď už byly docela bílé a ne barvy sůl a pepř. Roland si pamatoval, jak tehdy utíkal zpátky z levé strany obchodnického svatostánku, když ho škrábla kulka – tu vypálil sám Andolini, pokud pistolník věděl. Teď měl na tom místě hrbatou šedivou jizvu. Rolandovi připadalo, že si ten muž češe vlasy schválně tak, aby tu jizvu ukázal, místo aby ji zakrýval. Buď měl tehdy štěstí, které přeje bláznům, nebo ho zachránilo ka. Podle Rolandova názoru to bylo spíše ka.

Soudě podle nešťastného výrazu v obchodnickových očích si to Chip myslel také.

„Máš nějaký vozomobil, nákladomobil nebo tak-si?“ zamířil Roland hlavní pistole obchodníkovi na břicho.

Jake se postavil vedle Rolanda. „Jake máte auto?“ obrátil se na obchodníka. „Na to se ptá.“

„Dodávku!“ vypravil ze sebe obchodník. „Značku International Harvester! Stojí venku na parkovišti!“ Sáhl si pod zástěru tak prudce, že ho Roland tak tak nezastřelil. Obchodník – naštěstí – si toho nevšiml. Všichni zákazníci v obchodě už leželi na břiše, včetně té ženy, která byla u pultu. Roland ucítil maso, které zrovna nakupovala, a zakručelo mu v břiše. Byl unavený, hladový, plný žalu a musel přemýšlet o mnoha věcech, příliš mnoha. Mozek nestačil tempu. Jake by řekl, že potřebuje „oddychový čas“, ale on žádný oddechový čas v nejbližší budoucnosti neviděl.

Obchodník mu podával kroužek s klíčky. Prsty se mu třásly, takže klíčky cinkaly. Odpolední slunce, šikmo proudící okny, se od klíčů odrazilo a vrhlo pistolníkovi do očí přehršel zrcátek. Nejdřív ten muž v bílé zástěře schoval ruku z dohledu, aniž požádal o dovolení (a nepohyboval se nijak pomalu), a teď tu drží svazek lesklých kovových předmětů, jako by chtěl svého soupeře oslepit. Vypadalo to, jako by se snažil, aby ho zabili. Ale stejné to bylo i tehdy v den, kdy byl přepaden, ne? Obchodník (tehdy měl rychlejší nohy a záda neměl tak shrbená) se držel za ním a Eddiem, ať se hnuli, kam chtěli, jako kočka, která se vám pořád motá pod nohama, jako by si nevšiml kulek, které létaly všude kolem (také to vypadalo, že si nevšiml té, která ho škrábala do spánku). Roland si vzpomínal, že obchodník v jednu chvíli vyprávěl o svém synovi, skoro jako by seděl u holiče a čekal, až se dostane na řadu pod nůžky. Tehdy to byl ka-mai a takovým se málokdy něco stane. Aspoň dokud se ka jejich vyváděním neunaví a nesmete je ze světa.

„Vezměte si tu dodávku, vezměte si ji a jed'te!“ drmolil obchodník. „Je vaše! Je to dar! Fakticky!“

„Jestli mi nepřestaneš blýskat těmi zatracenými klíči do očí, sai, vezmu ti místo vozu život,“ zavrčel Roland. Za pultem se ozvalo další cvaknutí. Už si všiml, že tento svět je plný hodin, jako by si zdejší lidé mysleli, že velkým množstvím hodin mohou uvěznit čas. Za deset minut čtyři, což znamenalo, že jsou na americké straně už devět minut. Čas běžel, běžel. Někde blízko byl Stephen King skoro jistě na své odpolední procházce a nacházel se v hrozném nebezpečí, i když o tom nevěděl. Nebo se to už

stalo? Oni však vždycky předpokládali – tedy aspoň Roland –, že by je spisovatelova smrt prudce zasáhla, jako další Paprskotřesení, ale možná taky ne. Možná by na ně jeho smrt dolehla postupně.

„Jak daleko je odtud do Želví ulice?“ vyštěkl Roland na obchodníka.

Postarší sai jenom zíral, oči vytřeštěné a plné vyděšených slz. V životě neměl Roland větší chuť někoho zastřelit... nebo ho aspoň udeřit pažbou přes obličej. Vypadal pitomě jako koza, které uvázla noha v kamení.

Potom se ozvala ta žena, která ležela před pultem s masem. Dívala se vzhůru na Rolanda a Jakea, ruce spojené v bedrech. „To je v Lovellu, pane. Je to asi pět mil odtud.“

Jeden pohled do očí – velkých, hnědých a ustrašených, ale bez náznaku paniky – a Roland se rozhodl, že chce tuhle ženu a ne obchodníka. Ledaže by –

Obrátil se k Jakeovi. „Dokážeš řídit obchodníkovu dodávku pět mil?“

Roland viděl, že chlapec chce říct ano, ale pak si uvědomuje, že si nemůže dovolit riskovat neúspěch v poslední chvíli tím, že by se pokoušel o něco, co jako městský kluk v životě nedělal.

„Ne,“ řekl Jake. „Asi ne. A co ty?“

Roland se díval, jak Eddie řídí auto Johna Culluma. Nevypadalo to tak těžké... ale musel vzít v úvahu svou kyčel. Rosa mu říkala, že suchá křivice postupuje rychle – jako požár poháněný vichrem, tak to říkala –, a on už věděl, co tím myslela. Cestou do Calla Bryn Sturgisu ho jen občas v kyčli píchlo. Teď mu připadalo, že mu do kloubní jamky vstříkli rozžhavené olovo a pak ji vystlali kusem ostnatého drátu. Bolest mu zasahovala celou nohu až do pravého kotníku. Díval se, jak Eddie zachází s pedály, sešlapuje střídavě ten, kterým auto zrychlovalo, a ten, kterým auto zpomalovalo, a k tomu používal pravou nohu. Což znamenalo, že kloubní hlavice v pravé kyčli se neustále v jamce převalovala.

Asi by to nezvládl. Nebylo by to ani trochu bezpečné.

„Spíš ne,“ odpověděl. Vzal si klíčky od obchodníka, pak se podíval na ženu ležící před masným pultem. „Vstaňte, sai,“ řekl.

Paní Tassenbaumová udělala, co jí poručil, a když se ocitla na nohou, Roland jí klíče dal. *Neustále zde potkávám užitečné lidi*, pomyslel si. *Pokud ta žena bude stejně dobrá, jako byl nakonec Cullum, možná to ještě zvládneme.*

„Odvezete mě a mého mladého přítele do Lovellu,“ řekl Roland.

„Do Želví ulice,“ ujistila se.
„Říkáte pravdu, říkám díky.“
„Zabijete mě, až vás odvezu tam, kam chcete?“
„Ne, pokud nebudete zdržovat,“ řekl Roland.
Zamyslela se nad tím, pak přikývla. „Tak zdržovat nebudu. Jedeme.“
„Hodně štěstí, paní Tassenbaumová,“ ozval se obchodník chabým hlasem, když zamířila ke dveřím.
„Jestli se nevrátím,“ řekla, „tak si pamatujte jednu věc: internet vynalezl můj manžel – ještě s několika přáteli, začali na kalifornské technice a pak pokračovali u sebe v garáži. Rozhodně *ne* Albert Gore.“
Rolandovi znovu zakručelo v břiše. Natáhl se přes pult (obchodník se před ním přikrčil, jak by měl podezření, že má Roland červený mor), popadl hromádku ženina krocana a nacpal si tři plátky do úst. Zbytek podal Jakeovi, který snědl dva plátky a pak se podíval dolů na Ocha, který vzhlížel k masu s velkým zájmem.
„Dám ti tvůj podíl, až se dostaneme do auta,“ slíbil mu Jake.
„Auta,“ řekl Ochu. Pak dodal mnohem důrazněji: „Odí!“
„Kristepane na nebesích,“ hekl obchodník.

ČTYŘI

Obchodník měl možná pěkný yankeeský přízvuk, ale totéž se nedalo tvrdit o jeho dodávce. Především měla standardní převodovku. Irena Tassenbaumová z Manhattanu jezdila s převodovkou naposledy v dobách, kdy byla ještě Irenou Cantorovou ze Staten Islandu. Navíc se řadilo pomocí páky, a s něčím takovým nejezdila nikdy.

Jake seděl vedle ní s nohama kolem řadicí páky a Ochem (stále žvýkajícím krocana) na klíně. Roland se vyhoupl na sedadlo spolujezdce, snažil se přitom nezavrčet bolestí. Irena zapomněla zmáčknout spojku, když otočila klíčkem v zapalování. Dodávka poskočila vpřed, pak se zarazila. Naštěstí brázdila silnice v západním Maine od poloviny šedesátých let, takže to byl spíš rozvážný skok postarší kobyly než bujaré vyhazování hříbete. Jinak by Chip McAvoy znovu přišel nejméně o jednu celoskleněnou výlohu. Ochu zaškrábal Jakeovi na klíně, aby udržel rovnováhu, a vyprskl kus rozkousaného krocana zároveň se slovem, které se naučil od Eddieho.

Irena polekaně vytřeštila na brumláka oči. „To zvíře právě řeklo *sakra*, mladý muži?“

„To je jedno, co řekl,“ odpověděl Jake. Hlas se mu třásl. Ručičky budíku s prasečí hlavou ve výkladu už ukazovaly za pět minut čtyři. Chlapec, stejně jako Roland, nikdy neměl takový pocit, že se mu čas naprosto vymkl kontrole. „Zmáčkněte spojku a *odvezte* nás odsud.“

Naštěstí bylo na hlavici řadicí páky vyryto schéma řazení a bylo stále trochu vidět. Paní Tassenbaumová sešlápla nohou v tenisce spojku, pekelně zalomcovala řadicí pákou a nakonec našla zpátečku. Dodávka vycouvala na silnici číslo 7 řadou poskoků a zarazila se přímo na středové čáře. Otočila klíčkem, uvědomila si, že znovu pustila spojku trochu moc pozdě na to, aby zabránila další řadě křečovitých šhubanců. Roland a Jake se rukama vzpírali proti zaprášené kovové přístrojové desce, kde modrobílá samolepka hlásala AMERIKAI MILUJ JI, NEBO VYPADNI! Ta řada poskoků vlastně znamenala štěstí, protože v té chvíli se na silnici na sever od obchodu přehoupł přes obzor náklad'ák s kládami – Roland si musel vzpomenout na podobný, který zde boural, když zde byli naposledy. Kdyby dodávka neodhopsala zpátky na parkoviště u obchodu (přičemž třískla do nárazníku jiného zaparkovaného auta, než se zastavila), dostali by plný zásah. A velmi pravděpodobně by zahynuli. Náklad'ák s kládami se jím obloukem vyhnul, jen houkačka duněla a od zadních kol se zvedala mračna prachu.

Tvor na chlapcově klíně – paní Tassenbaumové připadal jako nějaká divná směska psa a mývala – znovu vyštěkl.

Sakra. Byla si tím skoro jistá.

Obchodník a ostatní zákazníci byli nalepení zevnitř na výkladní skříně a ona najednou poznala, jak se asi cítí rybka v akváriu.

„Paní, dokážete s tím odjet, nebo ne?“ zaječel chlapec. Přes rameno měl jakousi tašku. Připomněla jí pošťačkou kabelu, jenomže tahle byla kožená a ne plátěná a uvnitř měla jakési talíře.

„Ale dokážu, mladý muži, jen se neboj.“ Byla vystrašená, ale zároveň... že by si to *užívala*? Skoro jí to tak připadalo. Během posledních osmnácti let byla sotva něčím víc než přívěskem velkého Davida Tassenbauma, vedlejší postavou v jeho stále slavnějším životě, paní, která říká „Ochutnejte *tohle*“, když na večírcích rozdává *hors d'oeuvres*. Teď se

najednou ocitla uprostřed dění a měla pocit, že jde o něco opravdu moc důležitého.

„Zhluboka se nadechněte,“ řekl muž se strohým, opáleným obličejem. Upřel na ni pronikavě modré oči, a když se to stalo, těžko dokázala myslet na něco jiného. Navíc byl ten pocit příjemný. *Jestli je tohle hypnóza, pomyslela si, měli by ji učit ve státních školách.* „Zadržte dech, pak vydechněte. A pak už jedte, u svého otce.“

Zhluboka se nadechla, jak jí nařídil, a najednou jí den připadal jasnější – skoro oslnivý. A uslyšela slabé zpívající hlasy. Líbezný hlasy. Že by v autě hrálo rádio, že by bylo naladěno na nějaký operní program? Nebyl čas se podívat. Ale bylo to pěkné, ať to znělo odkudkoliv. Uklidňovalo to jako hluboký dech.

Paní Tassenbaumová zmáčkla spojku a znovu nastartovala motor. Tentokrát našla zpátečku na první pokus a vycouvala na silnici téměř hladce. První pokus o zařazení rychlosti skončil dvojkou místo jedničky a dodávka skoro chcípla, když spojku pustila, ale pak se nad ní motor zřejmě slitoval. Píсты zdivočele hvízdaly a pod kapotou to šíleně rachtalo, ale za chvíli se začali pomalu rozjíždět na sever ke hranici mezi Stonehamem a Lovellem.

„Víte, kde je Želví ulice?“ zeptal se jí Roland. Před nimi, poblíž cedule MILIÓNOVÝ KEMP, se na silnici prosmýkla omlácená modrá dodávka.

„Ano,“ řekla.

„Určitě?“ To poslední, oč pistolník stál, bylo marnit vzácný čas pátráním po odbočce, u které King bydlí.

„Ano. Máme tam přátele, co tam žijí. Beckhardtovy.“

Na okamžik Roland tápal, věděl, že to jméno už slyšel, ale nedokázal je zařadit. Pak mu to došlo. Beckhardt bylo jméno muže, kterému patřila chata, kde s Eddiem naposledy hovořili s Johnem Cullumem. Srdce se mu znovu sevřelo smutkem při pomyšlení na Eddieho, se kterým tam tehdy v to bouřkové odpoledne byl, stále tak silným a plným života.

„Dobrá,“ řekl. „Věřím vám.“

Pohlédla na něj přes chlapce, který seděl mezi nimi. „Máte sakra naspěch, pane – jako bílý králík v *Alence v říši divů*. Jaké veledůležité dostaveníčko jste málem zmeškali?“

Roland zavrtěl hlavou. „Nechte to být, jenom jedte.“ Podíval se na hodiny na přístrojové desce, ale ty nešly, dávno se zastavily s ručičkami

nastavenými (jak jinak) na 9.19. „Možná ještě nebude příliš pozdě,“ řekl a nepovšimnuta dodávka před nimi zvyšovala náskok. Přejela bílou čáru silnice číslo 7 do jižního směru a paní Tassenbaumová skoro utrousila *bon mot* – něco o lidech, kteří začínají pít před pátou hodinou –, ale potom se modrá dodávka vrátila do pruhu na sever, vyjela na nejbližší kopec a pak zamířila k městečku Lovell.

Paní Tassenbaumová na ni zapomněla. Zaměstnávaly ji mnohem důležitější věci. Například –

„Nemusíte mi odpovídat, jestli nebudete chtít,“ řekla, „ale přiznávám, že jsem zvědavá: jste příchozí?“

PĚT

Bryan Smith strávil posledních pár nocí – spolu se svými rotvajlery, psy z jednoho vrhu, které pojmenoval Kulka a Pistole – v Miliónovém kempu, hned za hranicí mezi Lovellem a Stonehamem. U řeky je to pěkné (místní nazývají tu rozviklanou dřevěnou stavbu nad vodou Miliónový most, což Bryan bral jako vtip, a hodně dobrej, sakra). A občas se tu ukázali lidi – hipíci z lesů hlavně kolem Swedenu, Harrisonu a Waterfordu – a prodávali drogy. Bryan měl rád ten pocit, když zvlácněl, když se povznesl, jak ráčíte, a on se dnes v sobotu odpoledne povznáší pěkně... ne moc, ne tak, jak to má rád, ale stačí to, aby dostal pořádné křeče z hladu. V lovellském obchodě v centru mají tyčinky Mars. Na křeče z hladu není nic lepšího.

Vyjede z kempu na silnici číslo 7, ani se nerozhlédne, pákprohodí, „Jejda, zase jsem na to zapomněl!“ Ale nic nejede. Později – zvláště mezi Čtvrtým červencem a Dnem práce – tu budou zahlceni auty, dokonce i tady v tom zapadákově, a on se nejspíš bude držet víc doma. Ví, že není dobrý řidič. Ještě jedna pokuta za rychlost nebo klepnutí nárazníkem, a přijde na půl roku o řidičák. Zase.

Tentokrát ale nebyl žádný problém. Nic nejede, jenom stará rachotina, a ta je skoro půl míle vzadu.

„Žer prach, kovboji!“ zahihňá se. Neví, proč řekl kovboji, když měl na mysli parchante mizerná, jako v té hlášce žer prach, hajzle mizerná, ale zní to dobře. Zní to akorát. Vidí, že sjel do protisměru, a opraví kurs. „Znovu na cestě!“ vykřikne a zase se pisklavě zahihňá. Znovu na cestě, to zní dobře, to vždycky říká před holkama. Potom je taky prima, když se kroutí

volantem sem a tam, takže auto dělá kličky sem a tam, a pak řeknete Á jéžiš, musel jsem vypít moc sirupu proti kašli! Zná spoustu takových hlášek, dokonce jednou přemýšlel o tom, že napíše knížku Bláznivý řidičský vtípky, to by bylo dílo, Bryan Smith jako autor knihy, jako ten King z Lovellu!

Zapne rádio (dodávka vybočí na nezpevněnou krajnici nalevo od asfaltu, zvrhne ohon prachu, ale ještě do příkopu nesjede) a chytí Steely Dan zpívající „Hej, devatenáctko“. Ta je dobrá! Si piš, sakra dobrá! Na hudbu zareaguje tím, že zrychlí. Pohlédne do zpětného zrcátka a uvidí, jak se jeho psi, Kulka a Pistole, dívají přes zadní sedadlo a svítí jim oči. Bryan si chvilku myslí, že hledí na něho, možná si myslí, jak je přímověj chlap, pak ho napadne, jak může být tak hloupý. Za sedadlem řidiče je polystyrénová chladnice a v ní půl kila čerstvé sekané. Později, až se vrátí do Miliónového kempu, si ji chce upéct u táboráku. Ano, a k tomu jako zákusek pár tyčinek Mars, u chlupatého Ježíše! Marsky jsou sakra dobrý!

„Mládeži, ty lednice si nevšímejte,“ křikne Bryan Smith na psy, které vidí v zadním zrcátku. Tentokrát se dodávka zakymácí, místo aby se zhoupala, přejede bílou čáru a překročí padesát mil za hodinu. Naštěstí – nebo bohužel, podle toho, jak se na to díváte – z protisměru nic nejede. Bryana Smithe v cestě na sever nic nezastaví.

„Tu sekanou necháte na pokoji, to je moje večere!“ Říká vačařa, jak by řekl John Cullum, ale obličej, který hledí do jasných očí psů ve zpětném zrcátku, patří Sheemiu Ruizovi. Skoro přesně.

Sheemie by mohl být s Bryanem Smithem z jednoho vrhu.

ŠEST

Irena Tassenbaumová řídí dodávku už s větší jistotou, i když postrádá automatickou převodovku. Skoro lituje, že po čtvrt míli bude muset zabočit vpravo, protože to znamená, že bude muset znovu použít spojku a tentokrát zařadit nižší rychlost. Ale Želví ulice už byla před nimi a právě tam se ti chlapi chtěli dostat.

Příchozí! Řekli jí to a ona jim věřila, ale kdo jiný by ještě věřil? Možná Chip McAvoy a určitě reverend Paterson z té bláznivé církve Příchozích ze Stoneham Corners, ale kdo ještě? Že by její manžel? Ne. V žádném případě. Když se to nedalo vyrýt do mikročipu, David Tassenbaum

neuvěřil, že je to skutečné. Napadlo ji – poslední dobou nikoli poprvé –, jestli je v sedmačtyřiceti moc stará na rozvod.

Zařadila znovu dvojku, převodovka ani moc nezaskřípala, a potom, když odbočovala z hlavní silnice, musela přeřadit až na jedničku, protože ta pitomá kraknsna začala mručet a supět. Napadlo ji, že některý její cestující pronese nějaký chytrý komentář (třeba ten muťácký pes toho chlapce zase řekne *sakra*), ale muž na sedadle spolujezdce pouze pronesl: „Nevypadá to tu stejně.“

„Kdy jste tu byl naposledy?“ zeptala se ho Irena Tassenbaumová. Uvažovala o tom, že znovu zařadí dvojku, ale pak si řekla, že to nechá být. „Když to není rozbité, nespravuj to,“ říkával David s oblibou.

„Už je to nějaký čas,“ připustil muž. Musela po něm pořád pokukovat. Bylo na něm cosi zvláštního a exotického – hlavně ty oči. Jako by viděly věci, o jakých se jí nikdy ani nezdálo.

Nech toho, napomenula se. *Je to nejspíš kaštrovaněj kovbojíček odněkud z Portsmouthu v New Hamsphire.*

Ale jaksi o tom pochybovala. Ten chlapec byl také divný – a k tomu ten jeho exotický křížený pes –, ale ti nebyli nic ve srovnání s mužem se ztrhaným obličejem a divnýma modrýma očima.

„Eddie říkal, že tu byla smyčka,“ řekl chlapec. „Možná jste posledně přijížděli z opačného konce.“

Muž o tom uvažoval, pak přikývl. „Ten druhý konec bude v Bridgtonu?“ zeptal se ženy.

„To tedy ano.“

Muž s divnýma modrýma očima přikývl. „Jedeme k domu toho spisovatele.“

„K Smějící se Čeře,“ doplnila okamžitě. „Je to krásný dům. Viděla jsem ho z jezera, ale nikdy jsem nevěděla, kterou odbočkou –“

„Má číslo devatenáct,“ řekl muž. Právě míjeli cestu označenou 27. Z tohoto konce Želví ulice se čísla budou spíš snižovat než stoupat.

„Co mu chcete, jestli můžu být tak smělá?“

Tentokrát odpověděl chlapec. „Chceme mu zachránit život.“

SEDM

Roland okamžitě poznal příkře klesající příjezdovou cestu, přestože ji naposledy viděl pod černým, bouřlivým nebem a velkou část pozornosti mu poutali zářiví létající taheeni. Dnes nebylo po taheenech nebo jiné exotické divé zvěři ani stopy. Střecha domu pod nimi změnila v průběhu let krytinu ze šindelů na měď a zalesněný pozemek za ním se proměnil v trávník, ale příjezdová cesta byla stejná, po levé straně stál sloupek s cedulí SMĚJÍCÍ SE CARA a po pravé straně sloupek s velkým číslem 19. Pak už bylo jezero, modře se třpytilo pod prudkým odpoledním sluncem.

Od trávníku se ozýval jakot nějakého tvrdě pracujícího malého stroje. Roland se podíval na Jakea a chlapcovy bledé tváře a doširoka rozevřené, vyděšené oči ho vylekaly.

„Co je? Co se stalo?“

„On tu není, Rolande. Není tu ani on, ani jeho rodina. Jenom ten pán, co seká trávu.“

„Nesmysl, přece nemůžeš –“ začala paní Tassenbaumová.

„Já to vím!“ zakřičel na ni Jake. „Já to vím, paní!“

Roland se díval na Jakea jako uhranutý a naplňovala ho čirá hrůza... ale chlapec v tom momentálním stavu ten pohled nepochopil nebo mu zcela unikal.

Proč mi lžeš, Jakeu? pomyslel si pistolník. A vzápětí ještě: *Nelže.*

„Co když se to už stalo?“ naléhal Jake, a jistě, měl o Kinga starost, ale Roland měl pocit, že mu starosti dělá ještě cosi. „Co když je mrtvý a jeho rodina tu není, protože jim zavolala policie a –“

„Nestalo se to,“ řekl Roland, ale to bylo vše, co věděl určitě. *Co víš, Jakeu, a proč mi to nechceš povědět?*

Na takové otázky teď nebyl čas.

OSM

Muž s modrýma očima mluvil klidně, když s chlapcem hovořil, ale Ireně Tassenbaumové moc klidný nepřipadal, to v žádném případě. A ty zpívající hlasy, kterých si poprvé všimla před obchodem v East Stonehamu, se proměnily. Zpívaly pořád sladce, ale nezaslechla v nich

také zoufalý tón? Myslela si to. Pronikavý, naléhavý tón, při kterém jí bušilo ve spáncích.

„Jakto můžeš *vědět*?“ křičel chlapec, který se jmenoval Jake, na muže – zřejmě otce, jak se domýšlela. „Jak si můžeš být doprdele tak jistý?“

Místo aby odpovídal na chlapcovu otázku, ten, který se jmenoval Roland, se podíval *na ni*. Paní Tassenbaumová cítila, jak jí na pažích a zádech naskočila husí kůže.

„Jed'te dolů, sai, jestli ráčíte.“

Pochybovačně se podívala na příkrý svah k domu. „Jestli tam sjedu, možná už tu plečku nedostanu nahoru.“

„Budete muset,“ řekl Roland.

DEVĚT

Muž sekající trávník byl Kingův sluha, domníval se Roland, nebo člověk obdobného postavení v tomto světě. Pod slaměným kloboukem mu vykukovaly bílé vlasy, ale držel se zpříma a byl čilý, svá léta nosil jen s malou námahou. Když dodávka sjela po příkré cestě k domu, muž se zastavil s jednou rukou položenou na rukojeti sekačky. Když se otevřely dveře u spolujezdce a pistolník vystoupil, muž sekačku vypnul. A sundal si klobouk – ani si pořádně neuvědomil, že to dělá, pomyslel si Roland. Potom jeho oči zaregistrovaly pistoli, která se houpala Rolandovi u boku, a rozšířily se natolik, že vrásky v koutcích zmizely.

„Zdravím, pane,“ řekl opatrně. *Myslí si, že jsem příchozí*, pomyslel si Roland. *Stejně jako si to myslela ona.*

A oni *byli* jistým způsobem příchozí, pistolník a Jake. Prostě se náhodou ocitli v čase a místě, kde se takové věci přiházely běžně.

A kde čas uháněl.

Roland promluvil dřív, než stačil muž pokračovat. „Kde jsou? Kde je *on*? Stephen King? Mluv, muži, a pověz mi pravdu!“

Klobouk vyklouzl starému muži z uvolněných prstů a padl mu k nohám na čerstvě posekanou travu. Oříškově hnědé oči hleděly fascinovaně Rolandovi do tváře: jako pták hledící na hada.

„Rodina je za jezerem, v baráku, který koupili na druhý straně,“ řekl. „Dřív tam bydlel Schindler. Mají tam nějakou oslavu. Steve říkal, že tam

pojede, až se vrátí z procházky.“ A mávl směrem k malému černému autu zaparkovanému na cestičce, jeho předek vykukoval zpoza rohu domu.

„Kam chodí na procházku? Jestli to víš, pověz to té paní!“

Starý pán pohlédl Rolandovi přes rameno, pak znovu na pistolníka.
„Bude jednodušší, když vás tam sám zavezu.“

Roland se nad tím zamyslel, ale jen na okamžik. Zpočátku by to bylo možná lehčí. Zato však horší na konci, kde bude Kingův život buď zachráněn, nebo ztracen. Protože oni tuto ženu našli na silnici ka. I když má třeba sehrát jenom malou roli, našli ji jako na stezce Paprsku jako první. Nakonec to bylo tak prosté. Pokud jde o velikost její role, lépe takové věci předem nesoudit. Copak nebyli s Eddiem přesvědčeni, že John Cullum, kterého potkali ve stejném obchodě u silnice tři kola severně odtud, sehráje v jejich příběhu jenom malou roli? Přesto se ukázalo, že bude klíčová.

To všechno mu proběhlo vědomím za necelou vteřinu, byla to informace (Eddie by tomu řekl *tucha*) podaná v jediné geniální duševní zkratce.

„Ne,“ řekl a píchl palcem přes rameno. „Pověz to jí. *Hned.*“

DESET

Chlapec – Jake – padl zpátky na sedadlo s rukama volně spuštěnými kolem boků. Ten zvláštní pes hleděl chlapci úzkostně do obličeje, ale chlapec ho neviděl. Oči měl zavřené a Irena Tassenbaumová si nejdříve myslela, že omdlel.

„Synku...? Jakeu?“

„Mám ho,“ řekl chlapec, aniž otevřel oči. „Ne Stephena Kinga – toho se nemůžu dotknout –, ale toho druhého. Musím ho zpomalit. Jak ho můžu zpomalit?“

Paní Tassenbaumová slychala dost často, jak si její manžel povídá při práci – vedl dlouhé, mumlavé monology –, aby poznala otázku určenou tazateli. Také netušila, o kom chlapec mluví, jenom že to není Stephen King. Čímž zbývalo asi šest miliard dalších možností, globálně řečeno.

Přesto mu *odpověděla*, protože věděla, co vždycky zpomalilo *ji*.

„Věčná škoda, že si nemusí odskočit na záchod,“ řekla.

JEDENÁCT

Jahody v Maine nejsou, takto brzo v létě ne, ale rostou maliny. Justina Andersonová (z Maybrooku v New Yorku) a Elvíra Toohakerová (její lovellská kamarádka) jdou po krajnici silnice číslo 7 (které Elvíra stále říká stará fryeburská silnice), v rukou nesou plastové kýble a sbírají maliny z keřů, které tu obrůstají nejméně na půl míle starou kamennou zídku. Zídku postavil před sto lety Garrett McKeen a je to Garrettův pravnuk, s kým právě v této chvíli hovoří Roland z Gileadu. Ka je kolo, copak to nevíte.

Dvě ženy si užívaly hodinovou procházku, ne že by tak milovaly maliny (Justina ví předem, že je jíst nebude, protože se jí zrníčka zachytávají mezi zuby), ale protože tak mají možnost probrat svoje rodiny a trochu se spolu zasmát nad lety, kdy jejich přátelství bylo ještě mladé a zřejmě nejdůležitější věcí na světě. Seznámily se na Vassarově škole (před tisíciroky let, jak se jim zdá) a v prvním ročníku společně vedly kolonu na maturitním plese. Právě o tom si povídají, když modrá dodávka – je to Dodge Caravan ročník 1985, Justina pozná značku a model, protože její nejstarší syn měl právě takový, když se jeho rodina začala rozrůstat – vyjede ze zatáčky u německé Melderovy restaurace a Brathausu. Pomalu mu nestačí silnice, šněruje ze strany na stranu, nejdřív zvíří prach v protisměru, potom ve svém směru. Když to udělá podruhé – a to už jede k nim a hasí si to hodně těsně – Justina si pomyslí, že možná vjede do příkopu a převrátí se („hodí záda“, jak se říkávalo ve čtyřicátých letech, kdy chodily s Elvírou na Vassar), ale řidič v poslední chvíli strhne auto zpět na silnici.

„Podívej se, ten člověk je snad opilý!“ vyhrkne Justina polekaně. Stáhne Elvíru zpátky, ale zjistí, že jim v ústupu brání stará zídka porostlá maliním. Trny se jim chytají za kalhoty (Díky bohu, že jsme si žádná nevzala šortky, pomyslí si Justina později – až bude mít čas přemýšlet) a vytrhávají jim chomáčky vláken.

Justina si myslí, že chytí kamarádku kolem ramen a obě je strhne přes zídku, která je vysoká po stehna – vezmou to flipem po zádech, jako v tělocviku za mlada –, ale než se stačí rozhodnout, modrá dodávka je mine a ve chvíli, kdy projíždí, se nachází více méně na silnici a nijak je neohrožuje.

Justina se dívá za autem, které projíždí v oblaku hlasité muziky, srdce jí mohutně bouchá v hrudi, na jazyku cítí kovovou pachut' čehosi, co její tělo vyplavilo do krve – nejspíš to bude adrenalin. V půli kopce malá modrá dodávka znovu přejeđe středovou čáru. Řidič vyrovná skluz... ne, přežene to. Znovu se modrá dodávka ocitne na krajnici a padesát metrů víří prach.

„Páni, doufám, že Stephen King toho pitomce uvidí,“ říká Elvíra. Je to půl míle, co spisovatele potkaly a pozdravily se s ním. Nejspíš každý v městečku ho někdy viděl na procházce.

Brzdová světla modré dodávky červeně zasvítí, jako by řidič zaslechl, že ho Elvíra Toothakerová nazvala pitomcem. Dodávka náhle sjede ze silnice a zastaví. Když se otevřou dveře, dámy zaslechnou hlasitý randál rockové hudby. Také uslyší, že řidič – muž – na kohosi ječí (Elvíra a Justina jen polítnou osobu, která s takovým chlapem trčí v autě za tak nádherného červnového odpoledne), „Ať na to ani nešáhnete!“ řve. „Není to vaše, jasný?“ A potom řidič hmátne dozadu do dodávky, vytáhne hůl a s její pomocí se dostane za kamennou zeď a do křoví. Dodávka stojí na krajnici a motor brumlá, dvířka u řidiče jsou otevřená, z jednoho konce auta se hrne modrý kouř a z druhého rock.

„Co to dělá?“ diví se Justina trochu nervózně.

„Hádám, že si odskočil,“ odpoví kamarádka, „Ale pokud bude mít pan King za námi štěstí, možná musel na velkou. Takže by měl čas sejít ze sedmičky a vrátit se na Želví ulici.“

Najednou už Justina nemá chut sbírat maliny. Chce se vrátit domů a dát si šálek silného čaje.

Muž se rázně vykolébá s křoví a s pomocí hole se dostane přes zídku.

„Myslím, že na velkou nepotřeboval,“ řekne Elvíra, a když se ten mizerný řidič vyšplhá zpátky do své modré dodávky, dvě stárnoucí ženy se na sebe podívají a rozhihňají se.

DVANÁCT

Roland se díval, jak starý muž dává ženě pokyny – cosi o tom, aby to vzala zkratkou po Warringtonově cestě –, a pak Jake otevřel oči. Rolandovi připadlo, že je chlapec nevýslovně unavený.

„Dokázal jsem ho zastavit, aby se vymočil,“ řekl. „Teď spravuje cosi za sedadlem. Nevím, co to je, ale nezaměstná ho to na dlouho. Rolande, je to špatné. Máme strašné zpoždění. Musíme jet.“

Roland se podíval na ženu a doufal, že jeho rozhodnutí, že ji jako řidičku nevymění za starého muže, bylo správné. „Víte, kam jet? Rozumíte tomu?“

„Ano,“ řekla. „Po Warringtonově k sedmičce. Někdy jezdíme k Warringtonům na večeři. Znáš tu cestu.“

„Nemůžu zaručit, že na něho touhle cestou narazíte,“ upozorňoval zahradník, „ale je to pravděpodobný.“ Shýbl se pro klobouk a začal z něho sklepávat stébla čerstvě posečené trávy. Dělal to dlouhými, pomalými pohyby, jako člověk, který sní. „Nojo, mně to připadá pravděpodobný.“ A potom, stále jako člověk, který sní s otevřenýma očima, si zastrčil klobouk pod paži, zvedl pěst k čelu a poklonil se s nohou vytečenou před cizincem s velkým revolverem u boku. Proč by ne?

Cizince obklopovalo bílé světlo.

TŘINÁCT

Když se Roland vytahoval zpátky do kabiny obchodníkovy dodávky – ta práce byla stále obtížnější, protože bolest v pravé kyčli rychle narůstala –, rukou se letmo dotkl Jakeovy nohy, a v té chvíli poznal, co mu Jake zatajuje a proč. Báł se, že kdyby to pistolník věděl, mohlo by to rozptýlit jeho soustředění. Chlapec necítil ka-šum, jinak by ho Roland cítil taky. Jak by mezi nimi vůbec ka-šum mohlo být, když jejich tet bylo narušeno? Jejich zvláštní moc, cosi většího než oni sami, co snad pocházelo přímo z Paprsku, bylo pryč. Teď zbývali už jenom tři přátelé (čtyři, počítaje brumláka), které spojuje jediný cíl. A mohli zachránit Kinga. Jake to věděl. Mohli zachránit spisovatele a tím se o krůček přiblížit k záchraně Věže. Ale jeden z nich při tom zemře. Jake to věděl.

ČTRNÁCT

Rolandovi se v té chvíli vybavilo jedno staré přísloví – učil ho jeho otec: *Jestli to praví ka, ať to tak je.* Ano, dobrá, ať to tak je.

Během dlouhých let, které strávil na stopě muže v černém, by pistolník přísahal, že nic ve vesmíru by ho nedokázalo přimět, aby se zřekl Věže. Copak kdysi dávno, na počátku své strašné cesty k Věži skutečně nezabil vlastní matku? Ale v těch letech byl bez přátel, bez dětí a (nerad to přiznával, ale byla to pravda) bez srdce. Propadl chladnému milostnému vztahu, který lidé bez lásky chybně za lásku považují. Teď měl syna, dostal druhou šanci a změnil se. Vědomí, že jeden z nich musí zemřít, aby zachránili spisovatele – že jejich společenstvo se znovu zmenší, a to brzy – by ho nepřimělo, aby ustoupil. Ale postará se, aby oběť tentokrát přinesl Roland z Gileadu, nikoli Jake z New Yorku.

Věděl chlapec, že pistolník pronikl do jeho tajemství? Na takové otázky nebyl čas.

Roland zabouchl dveře vozomobilu a podíval se na ženu. „Jmenujete se Irena?“ zeptal se.

Přikývla.

„Jed'te, Ireno. Ujíždějte, jako by vám byl v patách chlípny lord Satanáš, to žádám. Na Warringtonovu cestu. Jestli ho tam nevidíme, tak na sedmičku. Uděláte to?“

„To se sakra vsad'te,“ řekla paní Tassenbaumová a naprosto sebejistě zařadila rychlost.

Motor zařval, ale dodávka začala couvat, jako by ji ten uložený úkol vyděsil natolik, že se radši rozhodla skončit v jezeře. Potom paní Tassenbaumová zmáčkla spojku a stará dodávka poskočila vpřed, vyrazila do prudkého svahu a zanechala za sebou mračno modrého kouře a pach spálené gumy.

Pravnuk Garretta McKeena se za nimi díval s pusou dokořán. Netušil, co se právě přihodilo, ale věděl jistě, že na tom, co se za chvíli stane, bude hodně záležet.

Možná na tom bude záležet všechno.

PATNÁCT

Strašně se mu chtělo čurat a to bylo hrozně divné, protože Bryan Smith si odskočil těsně před tím, než vyjel z Miliónového kempu. A jakmile přelezl tu zasranou kamennou zídku, nedokázal ze sebe vyždímat víc než pár kapek, i když ještě před chvílí měl pocit, že mu praskne močák. Bryan

doufá, že nebude mít potíže s prostatou. Potíže s prostatou jsou to poslední, co potřebuje. Už má dost jiných problémů, u chlupatého starého Ježíše.

No jo, když už teda zastavil, mohl by si spravit chladničku za sedadlem – psi na ni pořád zírají s jazykem na vestě. Snaží se ji zaklínit pod sedadlo, ale to nejde – není tam dost prostoru. Místo toho namíří špinavý prst na rotvajíčky a znovu jim poručí, aby si chladničky a masa uvnitř nevšimali, že je jeho, že ho bude mít k večeři. Tentokrát ho dokonce napadne přidat slib, že později jim přimíchá do Pruiny trochu sekané, jestli budou hodní. To je na Bryana Smithe hodně hluboká myšlenka, ale prostě řešení spočívající v tom, že přehodí chladnici dopředu a postaví ji na prázdné vedlejší sedadlo, ho vůbec nenapadne.

„Necháte to na pokoji!“ opakuje jim a skočí zase za volant. Zabouchne dveře, mrkne do zpětného zrcátka, uvidí vzadu dvě staré dámy (předtím si jich nevšiml, protože když je míjel, vlastně se nedíval na silnici), zamává jim, čehož si ony v tom špinavém zpětném zrcátku nemohou všimnout, a pak vyjede zpátky na silnici číslo 7. Rádio teď hraje „Gangsterskej sen 19“ od Vohavů a Bryan to pořádně osolí (přitom znovu smýkne dodávkou přes bňou čáru do protisměru – patří prostě k lidem, kteří nedokážou ladit rádio, aniž by se na nedívali). Rap vede! A metal vede taky! Teď už mu k úplnému štěstí stačí jenom to, aby zahráli nějakého Ozzyho – „Šílenej vlak“ by byl prima.

A k tomu pár tyčinek Mars.

ŠESTNÁCT

Paní Tassenbaumová se vyřítla z příjezdové cesty od Smějící se Cary a na dvojku vjela do Želví ulice, motor staré dodávky se přetáčel (kdyby byl na přístrojové desce otáčkoměr, ručička by určitě byla v červených číslech) a vzadu na rezavé plošině rachotilo několikero nářadí.

Roland se uměl jen nepatrně dotýkat jiných myslí – jen tak tak, ve srovnání s Jakem –, ale se Stephenem Kingem se setkal a uvedl ho do hypnotického spánku. Tím sdíleli mocné pouto, a tak ho nijak nepřekvapilo, když se dotkl mysli, kterou Jake nedokázal vyhledat. Nejspíš neuškodilo, že King přemýšlel o *nich*.

To dělá na procházce často, pomyslel si Roland. Když je sám, slyší Zpěv Želvy a ví, že musí vykonat práci. Tu, které se vyhýbá. Nu, přáteli, to dneska končí.

Tedy pokud ho dokážou zachránit.

Naklonil se přes Jakea a podíval se na ženu. „Nemůžete tuhle bohy prokletou věc rozjet rychleji?“

„Ano,“ řekla. „Myslím, že můžu.“ A potom k Jakeovi prohodila: „Umíš opravdu číst myšlenky, synku, nebo je to jenom hra, kterou se svým přítelem hrajete?“

„Neumím je přímo číst, ale můžu se jich dotýkat,“ řekl Jake.

„Doufám sakra, že říkáš pravdu,“ odpověděla, „protože Želví hřbet je kopcovatý a místy široký jenom na jedno auto. Jestli vycítíš, že se některým směrem blíží auto, musíš mi to zavčas říct.“

„Řeknu.“

„Výtečně,“ řekla Irena Tassenbaumová. Vycenila zuby, usmála se. Opravdu, už nepochybovala. Tohle bylo to nejlepší, co se jí v životě stalo. Velmi *vzrušující*. A teď, kromě těch zpívajících hlasů, které slyšela, viděla také tváře v listí stromů kolem cesty, jako by je pozorovaly zástupy přihlížejících. Cítila, jak kolem nich houstne nějaká ohromná síla, a najednou ji posedla zábavná představa: že kdyby sešlápla plynový pedál rezavé staré dodávky Chipa McAvoye až k podlaze, překročila by rychlost světla. Poháněla by ji ta energie, kterou cítila kolem, takže by předběhli čas.

No, tak to zkusíme, pomyslela si. Smýkla dodávkou doprostřed Želví ulice, pak dupla na spojku a vrazila tam trojku. Stará dodávka nevyrazila rychlostí vyšší než světelnou, ani nepředhoniла čas, ale ručička tachometru vyšplhala na padesát mil... a pak ještě dál, dodávka vyjela na kopec a když se přehoupla na druhou stranu, letěla chvilku vzduchem.

Aspoň někdo byl spokojený: Irena Tassenbaumová vykřikla vzrušením.

SEDMNÁCT

Stephen King má na procházku dvě trasy, jednu krátkou a druhou dlouhou. Krátká vede ke křižovatce Warringtonovy silnice a silnice číslo 7, potom stejnou cestou zpátky k domu, Smějící se Caře. Celkem tři míle. Dlouhý pochod (což je náhodou také jméno jedné knížky, kterou kdysi

napsal pod jménem Bachman, dávno předtím, než se svět hnul) vede přes Warringtonovu křižovatku, po silnici číslo 7 až k silnici Slab City, potom zpátky po silnici číslo 7 až k Malinovému kopci, čímž obchází Warringtonovu silnici Z této procházky, která je dlouhá čtyři míle, se vrací k domu severním koncem Želví ulice. Právě po této trase se chce dnes vydat, ale když se dostane na křižovatku sedmičky a Warringtonovy, zastaví se a pohrává si s myšlenku, že se vrátí kratší cestou. Vždycky si dává pozor, aby po té veřejné silnici chodil po krajnici, i když na sedmičce není hustý provoz ani v létě. Tato silnice je rušná jedině v době, kdy se ve Fryeburgu konají trhy, a ty začnou až první týden v říjnu. A silnice je každopádně přehledná. Když přijíždí špatný (nebo opilý) řidič, obvykle ho lze zahlédnout napůl míle dopředu, což poskytuje spoustu času vyklidit silnici. Je tam jenom jeden nepřehledný kopec a ten je hned za Warringtonovou křižovatkou. Ale to je zároveň aerobický kopec, který pořádně dokáže rozpumpovat staré srdce, a kvůli tomu přece na ty pitomé procházky chodí. Aby udělal něco pro „zdravé srdce“, jak tomu v televizi říkají mluvící hlavy. Přestal pít, přestal fetovat, skoro přestal kouřit, cvičí. Co po něm ještě chtějí?

Přesto mu cosi našeptává jakýsi hlas. Sejdí z hlavní silnice, to mu našeptává. Vrať se domů. Máš hodinu, než budeš muset odjet za ostatními na večírek na druhé straně jezera. Můžeš ještě chvíli psát. Třeba začít další díl *Temné věže*. Víš, že ti pořád vězí v hlavě.

Tak, to tedy vězí, ale on už má rozepsán jiný příběh, a ten se mu docela líbí. Vracet se zpátky k příběhu o *Věži* znamená plavat v hlubokých vodách. Možná se i utopit. Jenže si najednou uvědomí, jak tak stojí na té křižovatce, že jestli se vrátí dost brzy, skutečně začne. Nedokáže si pomoci. Bude muset naslouchat tomu, čemu někdy říká *Ves'-Ka Gan*, *Zpěv Želvy* (a někdy *Zpěv Susannah*). Rozepsaný příběh vyhodí, otočí se k bezpečné pevnině zády a vydá se znovu na tu temnou vodu. Už to udělal čtyřikrát, ale tentokrát bude muset plavat celou cestu až na druhou stranu.

Plavat, nebo se utopit.

„Ne,“ řekne. Mluví nahlas, a proč ne? Tady ho nikdo neuslyší. Doléhá k němu slabý zvuk blížícího se vozidla – nebo dvou? Jedno na silnici číslo 7 a druhé na Warringtonově? – ale víc nic.

„Ne,“ opakuje. „Půjdu se projít a potom pojedu na večírek. Dneska už nebudu psát. Zvlášť ne tohle.“

A tak nechá křižovatku za zády a vydá se do prudkého kopce s blízkým horizontem. Vydá se vstříc příjždějícímu Dodge Caravanu, vstříc své smrti. Ka tohoto racionálního světa chce, aby zemřel. Ka Primu chce, aby žil a zpíval svou píseň. Tak to tedy je onoho slunného odpoledne v západním Maine, nelítostná sna se řítí k nehybnému objektu, a poprvé od chvíle, kdy Prim ustoupil, se všechny světy a veškerá existence otočí k Temné věži, která stojí na vzdáleném konci Ken'-Ka No Rey, což znamená Červená pole nikoho. Dokonce i Karmínový král přestane vztekle ječet. Protože rozhodnutí bude na Temné věži.

„Řešení vyžaduje obětí,“ říká King, a i když ho kromě ptáků nikdo neslyší a on nemá ponětí, co to znamená, nijak ho to neznepokojuje. Věčně si pro sebe něco mumlá. Jako by měl v hlavě Jeskyni hlasů plnou skvělých – což nemusí znamenat, že inteligentních – imitátorů.

Jde, máchá pažemi kolem stehů v modrých džínách, neuvědomuje si, že jeho srdce právě

(ne)

dotloukává několik posledních úderů, že jeho mozek právě

(ne)

domyšlí několik posledních myšlenek, že jeho hlasy právě

(ne)

pronášejí svá poslední delfská proroctví.

„Ves'-Ka Gan,“ řekne a pobaví ho, jak to zní – ale zároveň ho to přitahuje. Slíbil si, že se bude snažit necpat do svých fantazií o Temné věži nesrozumitelná slova v jakémisi vymyšleném (nedej bože zmršeném) jazyce – jeho vydavatel, Chuck Verrill v New Yorku, mu stejně většinu z nich vyškrtá –, ale připadá mu, že se mu mozek přesto takovými slovy a výrazy plní: ka, ka-tet, sai, soh, ken-toi (to poslední slovo aspoň pochází z jiné jeho knihy, Beznaděj), taheen. Jak daleko může být Tolkienova Cirith Ungol a Lovecraftův Velký slepý šumař Nyarlathotep?

Zasměje se, pak si začne zpívat píseň, kterou mu napověděl jeden z jeho hlasů. Myslí si, že ji určitě využije v příští knížce o pistolníkovi, až konečně dovolí znovu zaznít Želvímu hlasu. „Hopala-hop-hou,“ zpívá si v chůzi, „mládenec měl svou milou. A i když měl pistoli, milá mu utekla do dále.“

A byl ten mladý muž Eddie Dean? Nebo snad Jake Chambers?

„Eddie,“ řekne nahlas. „Eddie je ten střelec, co má milou.“ Je tak hluboko ponořený do myšlenek, že nejdřív nevidí střechu modrého Dodge

Caravanu, který se vyhoupl kousek před ním na obzor, takže si neuvědomuje, že to auto vůbec nejede po silnici, ale po krajnici, kudy jde on. A neslyší ani řev auta, které se k němu blíží zezadu.

OSMNÁCT

Bryan i přes Junky dusot z rádia uslyší, jak víko chladnice zaskřípe, a když se podívá do zpětného zrcátka, vyleká se a zároveň rozzuří, když uvidí, že Kulka, z obou rotvajlerů vždycky drzejší, přeskočil z nákladového prostoru vzadu v dodávce do oddělení pro cestující. Kulka má zadní nohy na špinavém sedadle, pahýl ocasu se mu vesele mrská a čumák má zabořený do Bryanovy chladnice.

V takové chvíli by každý rozumný řidič zajel ke krajnici, zastavil a postaral se o své vzpurné zvíře. Bryan Smith však za volantem nikdy nedostával vysoké známky za rozum a jeho řidičský rejstřík to dokazuje. Místo aby zastavil, otočí se dozadu, levou rukou řídí a pravou marně strká rotvajlera do temene.

„Necháš to!“ křičí na Kulku, zatímco dodávka nejdřív sjede napravo a potom až na krajnici. „Neslyšíš, Kulko? Seš blbej? Necháš to!“ Na okamžik se mu podaří odstrčit psovi hlavu, ale nemůže prsty chytit srst a Kulka, i když není žádný génius, je dost chytrý, aby věděl, že má ještě nejméně jednu možnost zmocnit se té dobroty v bílém papíru, která vydává fascinující rudý pach. Proklouzne Bryanovi pod rukou a popadne balíček sekané do zubů.

„Pusť to!“ zaječí Bryan. „Pusť to... OKAMŽITĚ to pusť!“

Aby získal nezbytnou oporu a mohl se na sedadle otočit ještě víc dozadu, oběma nohama se pevně vzepře. Jedna noha však bohužel spočívá na plynovém pedálu. Dodávka vyrazí do kopce jako střela. V té chvíli Bryan ve svém rozčilení a vzteku naprosto zapomněl, kde je (silnice číslo 7) a co se od něj očekává (řídít dodávku). Zajímá ho jenom to, jak vypáčí balíček masa Kulkovi z huby.

„Dej mi to!“ zakřičí a zatáhne, nevidí muže, kterého má jeho dodávka přímo v cestě, nevidí vůz, který se objevil těsně za mužem, nevidí, že se boční dvířka u toho vozu otvírají, nevidí hubeného kovboje, který vyskakuje ven, ani revolver s velkou žlutou rukojetí, který mu přitom vypadl z pouzdra na boku na zem. Svět Bryana Smithe se zúžil na jediného

velice neposlušného psa a balíček masa. V boji o to maso vykvétají na řeznickém papíru krvavé růže jako tetování.

DEVATENÁCT

„Tam je!“ vykřikl chlapec, který se jmenuje Jake, ale Ireně Tassenbaumové to nemusí říkat. Stephen King měl na sobě džíny, plátěnou košili a baseballovou čepici. Byl už dost daleko za místem, kde se kříží Warringtonova silnice se sedmičkou, asi ve čtvrtině kopce.

Sešlápla spojku, přeřadila na dvojku jako závodní řidič, když před sebou uvidí kostkovaný prapor, pak prudce stočila vlevo a strhla volant oběma rukama. Dodávka Chipa McAvoye se zakymácela, ale nepřevrátila se. Zahlédla záblesk slunce na kovu, to znamenalo, že z opačného směru se přes kopec blíží další auto, a na ten kopec stoupá King. Uslyšela, jak muž sedící u dvířek zakřičí: „Zastavte za ním!“

Udělala, co jí poručil, i když už viděla, že blížící se auto je mimo silnici a proto je možná smete. Nemluvě o tom, že auta přimáčknou Stephens Kinga mezi sebe jako kovový sendvič.

Dveře se rozlétly a ten, který se jmenoval Roland, se napůl vykulil, napůl vyskočil z vozu.

Potom se všechno seběhlo velice rychle.

Kapitola II

Ves' -Ka Gan

JEDNA

To, co se stalo, bylo osudově prosté: Rolanda zradila kyčel. Padl na kolena s výkřikem bolesti, vzteku a zoufalství. Potom na něj dopadl Jakeův stín, protože chlapec ho bez váhání přskočil. Ochu bláznivě štěkal z kabiny: „*Ejk-Ejk! Ejk-Ejk!*“

„*Jakeu, ne!*“ zařval Roland. Viděl to všechno strašlivě jasně. Chlapec popadl spisovatele kolem pasu, modrý vůz – ani náklad'ák, ani osobní auto, ale jakýsi kříženec obou – se na ně řítíl v oblaku uřvané neladné muziky. Jake otočil Kinga vlevo, zakryl ho vlastním tělem, a tak to byl Jake, do koho vozidlo vrazilo. Za pistolníkem, který klečel a krvácejícíma rukama ryl do hlíny, zaječela žena z obchodu.

„*JAKEU, NE!*“ zaburácel Roland znovu, ale bylo pozdě. Chlapec, kterého považoval za svého syna, zmizel pod modrým vozidlem. Pistolník uviděl jednu drobnou zvednutou ruku – na to nikdy nezapomene – a ta pak zmizela také. King, do kterého nejdřív vrazil Jake a potom plnou silou vůz za Jakem, odletěl na okraj malého hájku, tři metry od místa nárazu. Přistál na pravém boku a hlavou udeřil o kámen tak prudce, až mu čepice odlétla z hlavy. Pak se převalil, snad se chtěl postavit na nohy. Nebo se možná nesnažil vůbec o nic. Oči měly prázdný vytřeštěný výraz.

Řidič strhl volant a vůz proklouzl kolem Rolanda vlevo, minul ho o pár centimetrů a jen mu chrstl do tváře trochu prachu, místo aby ho přešel. To už zpomaloval, řidič snad šlápl na brzdu, ale bylo už příliš pozdě. Bok jeho vozidla zbrousil kapotu dodávky, takže to ho zpomalilo ještě víc, ale ani tím ještě škody neskončily. Než auto zastavilo úplně, znovu narazilo do Kinga, tentokrát už ležícího na zemi. Roland uslyšel praskot kostí. Následoval spisovatelův bolestný výkřik. A to už Roland věděl s jistotou,

co ta bolest v jeho vlastním boku znamená, není-liž pravda? Nikdy to žádná suchá křivice nebyla.

Vyhrabal se na nohy, jen mimochodem si uvědomoval, že ho bolest úplně přešla. Díval se na nepřírozeně zkroucené tělo Stephena Kinga pod levým předním kolem modrého vozu a s divokým uspokojením si pomyslel, *Dobře! Jestli tu musí někdo umřít, ať jsi to ty! Do pekla s Ganovým pupkem, do pekla s příběhy, kteréž něho pocházejí, do pekla s Věží, ať jsi to ty a ne můj chlapec!*

Brumlák tryskem proběhl kolem Rolanda k Jakeovi, který ležel na zádech za vozidlem a modré výfukové plyny se mu hrnuly rovnou do otevřených očí. Ochu neváhal. Popadl kabelu s orizami, která pořád visela Jakeovi přes rameno, a za ni táhl chlapce od vozu, centimetr po centimetru, a jeho krátké silné nohy se zarývaly do země, až zvedaly obláčky prachu. Jakeovi tekla z uší a koutků úst krev. Podpatky jeho bot zanechávaly v prachu a křehkém hnědém borovém jehličí dvojistou čáru.

Roland se dopotácel k Jakeovi a padl vedle něj na kolena. Jeho první myšlenkou bylo, že chlapec přece jenom bude v pořádku. Údy měl rovné, díky všem bohům, a ta šmouha na nose a bezvousé tváři byla jenom olej se rzí, ne krev, jak se Roland zprvu domníval. Krev mu sice tekla z uší a taky z úst, ale vypadalo to, že krev z úst možná pochází z rány v jazyce nebo –

„Běž se postarat o toho spisovatele,“ řekl Jake. Hlas měl klidný, vůbec nesípal bolestí. Jako by seděli u ohně na konci dne stráveného na cestě a čekali na jídlo, které Eddie s oblibou nazýval chutné a výživné... nebo „úživné“, pokud měl zvlášť humornou náladu (což bylo často).

„Spisovatel může počkat,“ odsekl Roland a myslel si: *Stal se mi zázrak. Způsobený tím, že chlapec ještě nemá hotové tělo, takže je pružné, a tím, že je tu měkká zem, která pod ním povolila, když ho vozomobil toho parchanta přejel.*

„Ne,“ řekl Jake. „Nemůže.“ A když se pohnul, pokusil se posadit, košile se mu přitiskla pevněji k horní části těla a Roland uviděl strašlivou propadlinu v chlapcově hrudníku. Jakeovi vytekla z úst další krev, a když se snažil promluvit, rozkašlal se. Rolandovi se srdce v hrudníku zkroutilo jako hadřík a v tu chvíli bylo nepochopitelné, že při takové podívané vůbec dokáže být.

Ochu zakňučel, napůl zavyl Jakeovo jméno a Rolandovi naskočila husí kůže.

„Nepokoušej se mluvit,“ napomenul ho Roland. „Možná ti něco v těle prasklo. Nějaké to žebro.“

Jake otočil hlavu na bok. Vyplivl plná ústa krve – trochu mu teklo po tváři jako žvýkáci tabák – a chytil se Rolandova zápěstí. Sevření bylo silné, stejně jako hlas, každé slovo znělo jasně.

„*Všechno* mi popraskalo. Já umírám – vím to, protože už jsem to zažil dřív.“ To, co řekl vzápětí, bylo totožné s tím, co si Roland myslel, než sem zamířili od Smějící se Cary: „Pokud to chce ka, ať to tak je. *Postarej se o toho muže, kterého jsme přišli zachránit!*“

Nebylo možné vzpírat se naléhavému pohledu a hlasu toho chlapce. Bylo hotovo, Ka Devatenácti dohrálo. Snad až na Kinga. Muže, kterého přišli zachránit. Kolik z jejich osudu vytrysklo ze špiček jeho poletujících, tabákem potřísněných prstů? *Všechno*? Něco? Tohle?

Bez ohledu na odpověď by ho Roland nejraději zabil holýma rukama, jak tak ležel přišpendlený pod strojem, který ho srazil, a vůbec by mu nevadilo, že dodávku neřídil King. Kdyby dělal, co po něm ka chtělo, vůbec by tu nebyl, až by tudy ten šílenec projížděl, a Jakeův hrudník by nebyl tak strašlivě propadlý. Tohle už bylo příliš, a tak brzy poté, co byl Eddie zrádně zaskočen.

A přesto –

„Nehýbej se,“ řekl a vstal. „Ochu, *nedovol* mu, aby se hýbal.“

„Nebudu se hýbat.“ Každé slovo stále znělo jasně, stále znělo jistě. Ale Roland už viděl, že krev prosakuje i dolním okrajem košile a také v rozkroku, rozkvétala tam jako růže. Kdysi dávno zemřel, a pak se vrátil. Ale z tohoto světa ne. V tomto světě byla smrt už nadosmrti.

Roland zamířil k místu, kde ležel spisovatel.

DVĚ

Když se Bryan Smith pokusil vysoukat od volantu svého auta, Irena Tassenbaumova ho hrubě zastrčila zpátky. Jeho psi, kteří asi cítili krev nebo Ocha nebo obojí, za ním štěkali a divoce skákali. Rádio vyřvávalo nějakou novou a naprosto nesnesitelnou heavymetalovou písničku. Pomyslela si, že jí pukne hlava, ne z toho šoku nad tím, co se právě stalo, ale prostě z toho randálu. Uviděla na zemi ležet revolver toho muže a zvedla ho. Kousek jejího mozku, který byl stále schopen souvisle myslet,

užasl nad tíhou té věci. Přesto zbraň na toho chlapa namířila, pak hmátla kolem něj a stiskla vypínač rádia. Ohlušující kvílení kytar ztichlo, takže slyšela ptáky i ty dva uštěkané psy a pak vytí toho... no, tamtoho zvířete.

„Vycouvej s tím krámem z toho chlapa, kterého jsi přejel,“ poručila. „Pomalů. A jestli při tom znovu přejedeš toho kluka, přísahám, že ti ustřelím tu zasranou hlavu.“

Bryan Smith na ni zažíral krhavýma, vytřeštěnýma očima. „Jakýho kluka?“ zeptal se.

TŘI

Když přední kolo nákladáku pomalu sjelo ze spisovatele, Roland uviděl, že má spodní část těla nepřírozeně stočenou napravo a z nohavice džínů na stejné straně mu trčel jakýsi pahýl. Určitě stehenní kost. K tomu měl čelo rozražené kamenem, o který se udeřil, a pravou stranu obličeje mu zalévala krev. Vypadal hůř než Jake, mnohem hůř, ale jediný pohled stačil pistolníkovi prozradit, že pokud má silné srdce a nezabije ho šok, nejspíš to přežije. Znovu se mu vybavilo, jak ho Jake chytá kolem pasu, kryje ho a přijímá náraz svým vlastním drobnějším tělem.

„Zase ty,“ řekl King potichu.

„Vzpomínáš si na mě.“

„Ano. Teď.“ King si olízl rty. „Žízeň.“

Roland neměl nic k pití, ale i kdyby měl, podal by mu nanejvýš pár kapek na svlažení rtů. Tekutina by mohla u zraněného člověka vyvolat zvracení, a zvracení by mohlo vést k zadušení. „Je mi líto.“

„Není.“ Znovu si olízl rty. „Jake?“

„Tamhle, na zemi. Znáš ho?“

King se pokusil o úsměv. „Napsal jsem ho. Kde je ten, co s tebou byl předtím? Kde je Eddie?“

„Mrtvý,“ řekl Roland. „V Devar-Toi.“

King se zamračil. „Devar...? To mi nic neříká.“

„Ne. Proto jsme tady. Proto jsme sem přišli. Jeden z mých přátel je mrtvý, další asi umírá, a tet je rozbito. Všechno kvůli jednomu línému ustrašenci, který přestal dělat svou práci, kterou mu určilo ka.“

Po cestě nejezdila žádná auta. Kromě uštěkaných psů, vyjícího brumláka a štěbetání ptáků svět mlčel. Jako by strnuli v čase. *Třeba je to*

tak, pomyslel si Roland. Viděl toho v životě už dost, aby věřil, že je to možné. Všechno bylo možné.

„Ztratil jsem Paprsek,“ řekl King, ležící na koberci z jehličí na okraji lesíka. Všude kolem něj proudilo světlo časného léta, ten třpyt zlata a zeleně.

Roland hmátl pod Kinga a pomohl mu posadit se. Spisovatel vykřikl bolestí, když oteklá pravá kyčel zaskřípala v rozbité, pomačkané kloubní jamce, ale neprotestoval. Roland ukázal na nebe. V modré ploše nehybně visely tlusté mraky provázející krásné počasí – *los ángeles*, jak jim říkali pohůnkové v Mejisu – kromě místa přímo nad nimi. Tam se mraky prudce hnaly nebem, jako by tam úzkou tryskou foukal vítr.

„Vidíš?“ zašeptal Roland zuřivě spisovateli do odřeného, špínou ucpaného ucha. „Přímo nad tebou! Všude kolem tebe! Copak to necítíš? Copak to *nevidíš!*“

„Ano,“ řekl King. „Teď to vidím.“

„Tak, a bylo tomu tak vždycky. Neztratil jsi ho, ale odvrátil jsi svůj zrádovský zrak. Můj přítel tě musel zachránit, abys ho znovu uviděl.“

Roland zašátral levou rukou v opasku a vytáhl nábojnici. Zprvu jeho prsty nechtěly provádět ten starý, obratný trik, příliš se třásly. Dokázal je ustálit jenom tím, že si připomněl, že čím déle mu tohle bude trvat, tím větší je možnost, že je někdo vyruší nebo že Jake zemře, zatímco se bude obírat touhle mizernou náhražkou muže.

Vzhlédl a uviděl, že ta žena míří jeho pistolí na řidiče nákladáku. To bylo dobré. *Ona* byla dobrá: proč Gan nesvěřil příběh o Věži někomu takovému? Každopádně měl správný instinkt, když vzal s sebou ji. Dokonce ztichl i ten pekelný randál, který vyluzovali psi a brumlák. Ochu olizoval Jakeovi z obličeje špínu a olej, zatímco Pistole a Kulka na korbě nákladáku hltali sekanou, už bez vyrušování svého pána.

Roland se otočil znovu ke Kingovi a nábojnice zkušeně zahájila starý tanec po hřbetech prstů. King se skoro okamžitě poddal, jako většina lidí, kteří už byli někdy zhyponotizováni. Oči měl pořád otevřené, ale zdálo se, že hledí skrz pistolníka nebo někam za něj.

Rolandovo srdce křičelo, aby s tím skoncoval co nejrychleji, ale rozum napovídal něco jiného. *Tohle nesmíš zpackat. Pokud nechceš, aby Jakeova oběť vyšla nazmar.*

Ta žena se na něj dívala, stejně jako řidič nákladáku, který seděl v otevřených dveřích svého auta. Sai Tassenbaumová hypnóze odolávala, jak Roland viděl, ale Bryan Smith následoval Kinga do země limbu. Pistolníka to nijak nepřekvapilo. Pokud měl ten člověk aspoň nepatrné ponětí o tom, co provedl, ochotně se chopí každé příležitosti k úniku. Dokonce i dočasněmu.

Pistolník se soustředil znovu na muže, který byl jeho životopiscem, jak se domníval. Začal stejně jako tehdy. V jeho životě to bylo před několika dny. V životě toho spisovatele to bylo před více než dvaceti lety.

„Stephene Kingu, vidíš mě?“

„Pistolníku, vidím tě velmi dobře.“

„Kdys mě viděl naposledy?“

„Když jsme bydleli v Bridgtonu. Když bylo moje tet mladé. Když jsem se teprve učil psát.“ Odmlčel se a potom dodal něco, co pro něj bylo, jak si Roland domyslel, zřejmě nejdůležitějším mezníkem, který každý člověk spatruje v něčem jiném: „Když jsem ještě pil.“

„Spíš teď hluboce?“

„Hluboce.“

„Tak hluboce, že necítíš bolest?“

„Tak hluboce, ano. Děkuji ti.“

Brumlák znovu zavyl. Roland se ohlédl, hrozně se bál toho, co vytí může znamenat. Žena už byla u Jakea a klečela vedle něj. Rolandovi se ulevilo, protože viděl, že Jake ji vzal kolem krku a přitáhl si blíž její hlavu, aby jí mohl něco říct do ucha. Když měl dost síly na tohle –

Nech toho! Viděl jsi, jak se mu změnilo tělo pod košilí. Nemůžeš si dovolit mařit čas nadějemi.

Byl v tom krutý paradox: jelikož Jakea miloval, musel ponechat Jakeovo umírání na Ochovi a ženě, kterou potkali před necelou hodinou.

Nedá se nic dělat. Teď měl práci s Kingem. Pokud by Jake odešel na mýtinu, dokud je k němu obrácený zády... *pokud to chce ka, ať to tak je.*

Roland sebral veškerou vůli a soustředil se. Obojí zaměřil do jediného žhavého bodu, potom pozornost znovu zaměřil na spisovatele. „Jsi Gan?“ zeptal se náhle, ani nevěděl, proč ho taková otázka napadla – ale byla to *správná* otázka.

„Ne,“ odpověděl King okamžitě. Krev z rány na hlavě mu vtékala do úst a on ji bez mrknutí vyplivl. „Kdysi jsem si myslel, že ano, ale za to

mohl chlast. A asi pýcha. Žádný spisovatel není Gan – ani malíř, sochař, hudební skladatel. My jsme kas-ka Gan. Žádní ka-Gan, ale kas-ka Gan. Rozumíš? Chápeš?“

„Ano,“ odpověděl Roland. Ganovi proroci nebo Ganovi pěvci: mohlo to znamenat buď jedno, nebo obojí dohromady. A už věděl, proč se zeptal. „A píseň, kterou zpíváš, je Ves’-Ka Gan. Je to tak?“

„Ach, ano!“ usmál se King. „Zpěv Želvy. Je příliš krásná pro takové jako já, co sotva dokážou udržet melodii!“

„To je mi jedno,“ řekl Roland. Přemýšlel tak usilovně a jasně, jak mu to jeho omámená mysl dovolovala. „A teď jsi byl zraněn.“

„Ochrnul jsem?“

„To nevím.“ *Ani mě to nezajímá.* „Vím jenom, že budeš žít, a až budeš moci znovu psát, budeš poslouchat Zpěv Želvy, Ves’-Ka Gan, jako dřív. Ať už budeš ochrnutý nebo ne. A tentokrát budeš zpívat, dokud píseň neskončí.“

„Dobře.“

„Budeš –“

„A Urs-Ka Gan, Zpěv Medvěda,“ přerušil ho King. Pak zavrtěl hlavou, i když ho to očividně bolelo, bez ohledu na to, že se nacházel v hypnotickém stavu. „Urs-A-Ka Gan.“

Volání Medvěda? *Křik* Medvěda? Roland nevěděl. Bude muset doufat, že na tom nezáleží, že je to jenom spisovatelské blábolení.

Kolem místa nehody projelo auto s obytným přívěsem ve vleku, aniž zpomalilo, potom se opačným směrem prohnaly dvě velké motorky. A Rolandovi vytanula na mysli podivně přesvědčivá myšlenka: čas se nezastavil, ale oni jsou v této chvíli *zamlženi*. Tak je ochraňuje Paprsek, který už není vystaven žádnému útoku a proto může pomoci, aspoň trochu.

ČTYŘI

Pověz mu to znovu. Musí to být naprosto jednoznačné. A nepřipustit už žádné další selhání.

Sklonil se, až měl tvář těsně u Kingova obličejí a jejich nosy se skoro dotýkaly. „Tentokrát budeš zpívat, dokud píseň neskončí, budeš psát, dokud příběh neskončí. Rozumíš tomu skutečně?“

„A žili šťastně až do smrti,“ řekl King zasněně. „Kéž bych to mohl napsat.“

„Také si to přeji.“ A přál si to víc než co jiného. I když byl smutný, slzy mu ještě netekly. Připadalo mu, že má v hlavě místo očí rozpálené kameny. Možná že slzy přijdou později, až bude mít čas lépe si uvědomit, co se tu stalo.

„Udělám, co říkáš, pistolníku. Bez ohledu na to, jak bude příběh s ubývajícími stránkami dopadat.“ Kingova hlasu také ubývalo. Rolanda napadlo, že brzy upadne do bezvědomí. „Je mi tvých přátel líto, opravdu líto.“

„Děkuji ti,“ řekl Roland, který se musel stále ovládat, aby nechytíl spisovatele pod krkem a neuškrtil ho. Už se chtěl narovnat, ale King řekl něco, co ho zastavilo.

„Poslouchal jsi její píseň, jak jsem ti nařídil? Zpěv Susannah?“

„Já... ano.“

King se namáhavě zvedl na loket, a i když mu zjevně ubývalo sil, hlas měl věčný a silný. „Potřebuje tě. A ty potřebuješ ji. Nech mě už být. Schovej svou nenávisť pro ty, kteří si ji zaslouží víc. Nestvořil jsem tvoje ka, stejně jako jsem nestvořil Gana nebo svět, a oba to víme. Hoď tu svoji pošetilost za hlavu – i svůj žal – a udělej to, co chceš i po mně.“ King zvýšil hlas, až chraptivě křičel: jeho ruka prudce vyrazila a překvapivě silně popadla Rolanda za zápěstí. „*Dokonči svůj úkol!*“

Když se Roland pokusil odpovědět, nejdřív mu z úst nevycházelo nic. Musel si odkašlat a zkusit to znovu. „Spi, sai – spi a zapomeň na všechny, kdo tu byli, kromě muže, který tě srazil.“

Kingovy oči sklopily víčka. „Zapomenu na všechny, kdo tu byli, kromě muže, který mě přejel.“

„Procházel ses a ten muž tě srazil.“

„Procházel se... a tento muž mě srazil.“

„Nikdo jiný tu nebyl. Ani já, ani Jake, ani ta žena.“

„Nikdo jiný,“ souhlasil King. „Jenom já a on. On bude říkat totéž?“

„Jo. Velmi brzy hluboce usneš. Později možná budeš cítit bolest, ale teď necítíš žádnou.“

„Teď necítím žádnou bolest. Usnu hluboce.“ Kingovo zkroucené tělo se na jehličí uvolnilo.

„Ale než usneš, ještě jednou mě poslouchej,“ řekl Roland.

„Poslouchám.“
„Možná k tobě přijde jedna žena – počkat. Sníš o milování s muži?“
„Ptáš se, jestli jsem gay? Nebo latentní homosexuál?“ King mluvil unaveně, ale zároveň pobaveně.
„To nevím.“ Roland se odmlčel. „Asi ano.“
„Odpověď zní ne,“ řekl King. „Někdy se mi zdá o milování se ženami. S věkem už ne tak často... a teď mám nejspíš na nějakou dobu úplně utrum. Ten zasraný blbec mě fakticky zřídil.“
Ne tak strašně, jako zřídil toho mého, pomyslel si Roland hořce, ale nahlas to neřekl.
„Pokud se ti zdá pouze o milování se ženami, pak k tobě možná přijde jedna žena.“
„To říkáš?“ King nevypadal, že by ho to příliš zaujalo.
„Ano. Jestli přijde, bude světlovlasá. Možná ti bude vyprávět o klidu a radostech na mýtině. Možná si bude říkat Morfia, dcera Spánku, nebo Selena, dcera Měsíce. Možná ti nabídne rámě a slíbí, že tě tam zavede. Musíš odmítnout.“
„Musím odmítnout.“
„I když tě budou svádět její oči a ňadra.“
„I tak,“ souhlasil King.
„Proč odmítneš, sai?“
„Protože Píseň není hotová.“
Konečně byl Roland spokojen. Paní Tassenbaumová klečela u Jakea. Pistolník si nevšiml ani jí, ani chlapce, a přešel k muži, který se hrbil za volantem motorového kočáru, který napáchal všechnu tu škodu. Muž měl rozšířené a prázdné oči, ústa pootevřená. Ze zarostlé brady mu visel čůrek slin.
„Slyšíš mě, sai?“
Muž ustrašeně přikývl. Oba psi za ním ztichli. Pistolníka pozorovala mezerou mezi sedadly čtveřice jasných očí.
„Jak se jmenuješ?“
„Bryan, jestli ráčíte – Bryan Smith.“
Ne, to tedy neráčí. Další takový, kterého by nejradši uškrtil. Po silnici projelo další auto, a tentokrát osoba za volantem zmáčkla klakson. Pokud požívali nějaké ochrany, ta začala ochabovat.

„Sai Smithi, srazil jsi muže svým vozem nebo vozomobilem, nebo jak tomu říkáš.“

Bryan Smith se celý roztrásl. „V životě jsem nedostal ani pokutu za špatný parkování,“ zakničel. „A já musím přejet nejslavnějšího chlapa ve státě! Moji psi se rvali –“

„Tvoje lži mě nerozčilují,“ řekl Roland, „narozdíl od strachu, který je jim v patách. Zavři hubu.“

Bryan Smith udělal, co mu bylo poručeno. Z obličeje mu pomalu, ale jistě vyprchávala barva.

„Byl jsi sám, když jsi do něj vrazil,“ řekl Roland. „Nikdo tu nebyl, jenom ty a ten vypravěč. Rozumíš?“

„Byl jsem sám. Pane, vy jste příchozí?“

„Nestarej se, co jsem. Šel ses na něj podívat a viděl jsi, že stále žije.“

„Stále žije, dobře,“ řekl Smith. „Nechtěl jsem nikomu ublížit, fakt.“

„Mluvil s tebou. Podle toho jsi poznal, že žije.“

„Ano!“ usmál se Smith. Pak se zamračil. „Co říkal?“

„To si nepamatuješ. Byl jsi rozčilený a bál ses.“

„Bál jsem se, byl jsem rozčilený. Rozčilený, bál jsem se. Ano, je to tak.“

„Ted' odjedeš. Až se rozjedeš, probudíš se, pomalu. A až dojedeš k nějakému domu nebo obchodu, zastavíš a řekneš, že na silnici za tebou leží zraněný muž. Muž, který potřebuje pomoci. Opakuj to, a věrně.“

„Pojeď,“ řekl. Ruce pohladily volant, jako by toužil být okamžitě pryč. Roland tomu věřil. „Probudím se, pomalu. Až se dostanu k nějakému domu nebo obchodu, povím jim, že u silnice leží zraněný Stephen King a že potřebuje pomoci. Vím, že stále žije, protože se mnou mluvil. Byla to nehoda.“ Odmlčel se. „Nebyla to moje vina. Šel po silnici.“ Odmlčel se. „Asi.“

Zajímá mě, kdo může tady za tu spoušť? zeptal se Roland v duchu. Po pravdě řečeno ne. King bude každopádně pokračovat v psaní. A Roland skoro doufal, že z nehody bude obviněn King, protože to byla opravdu jeho vina. Tady rozhodně neměl co dělat.

„Už jed,“ řekl Bryanu Smithovi. „Zmiz mi z očí.“

Smith nastartoval dodávku s výrazem hluboké úlevy. Roland se nenamáhal, aby se za ním ještě díval. Šel k paní Tassenbaumové a padl vedle ní na kolena. Ochu seděl Jakeovi u hlavy, už mlčel, věděl, že ten, pro

koho truchlil, už jeho vytí neuslyší. To, čeho se pistolník nejvíc bál, se stalo. Zatímco mluvil s těmi dvěma muži, které nesnášel, chlapec, kterého miloval víc než kohokoli jiného – víc než všechny, které miloval za celý život, dokonce víc než Susan Delgadovou –, zemřel za jeho zády podruhé. Jake byl mrtev.

PĚT

„Mluvil s vámi,“ řekl Roland. Vzal Jakea do náručí a začal ho něžně houpat sem a tam. Orizy v kabele cinkaly. Už cítil, jak Jakeovo tělo chladne.

„Ano.“

„Co říkal?“

„Pověděl mi, abych se k vám vrátila, až ta zdejší záležitost skončí. Přesně tak to říkal. A ještě říkal, ‚Povězte mému otci, že ho mám rád‘.“

Rolandovi hluboko z hrdla vyšel jakýsi zvuk, zdušený a žalostný. Vzpomněl si, jaké to bylo ve Fediku, když prošli dveřmi. *Bud' zdráv, otče*, řekl tehdy Jake. Roland ho tehdy také objal. Jenomže tehdy cítil, jak chlapci tlouče srdce. Dal by cokoliv za to, aby ho cítil tlouct znovu.

„Řekl toho víc,“ pokračovala, „ale máme na to teď čas, zvláště, když vám to můžu říct později?“

Roland okamžitě pochopil, co má na mysli. Příběh, který Bryan Smith a Stephen King znali, byl prostý. Nebylo v něm místa pro hubeného, ošlehaného muže s velkou pistolí, ani pro ženu s šedivějícími vlasy. A rozhodně ne pro mrtvého chlapce s pytlek nabroušených talířů zavěšeným přes rameno a automatickou pistolí za opaskem.

Jediná otázka zněla, jestli by se ta žena měla nebo neměla vracet. Nebyla první člověk, jež přitahoval natolik, že udělal věci, které by za obvyklých okolností neudělal, ale on věděl, že by se jí všechno mohlo jevit jinak, jakmile by se od něho vzdálila. *Žádat po ní sliby – Přísaháš, že se pro mě vrátíš, sai? Přísaháš na ztichlé srdce toho chlapce?* – by nebylo k ničemu. Pod jeho pohledem by mohla myslet vážně každé slovo, ale pak si to rozmyslet, jakmile by se ocitla za prvním kopcem.

Jenže když měl možnost vzít s sebou obchodníka, kterému auto patřilo, neudělal to. Ani ji nevyměnil za starého muže, který sekal trávu u spisovatelova domu.

„Později to bude stačit,“ řekl. „Teď se rychle vydejte na cestu. Jestli z nějakého důvodu budete mít pocit, že se sem nemůžete vrátit, nebudu vám to zazlívát.“

„Kam byste se sám poděl?“ zeptala se ho. „Jak byste *věděl*, kam jít? Tohle není váš svět. Nebo je?“

Roland si otázky nevšímal. „Pokud tady budou nějakí lidé, až se sem vrátíte – pořádkové služby, stráže, modrokabátníci nebo někdo takový –, projedte bez zastavení. Vraťte se za půl hodiny. Pokud tu pořád budou, znovu projedte. A tak to opakujte, dokud nebudou pryč.“

„Všimnou si, že budu jezdit sem a tam?“

„To nevím,“ přiznal. „Všimnou?“

Zamyslela se, pak se skoro usmála. „Policajti v tomhle koutě světa? Nejspíš ne.“

Přikývl, její úsudek přijal. „Až budete mít pocit, že je to bezpečné, zastavíte. Neuvidíte mě, ale já uvidím vás. Budu čekat až do tmy. Pokud tady do té doby nebudete, odejdu.“

„Přijdu pro vás, ale nepřijedu v tomhle mizerném křápu,“ řekla. „Pojedu v Mercedes-Benzu S600.“ Prohlásila to s jistou pýchou.

Roland netušil, co ten Mercedes-Benz má být, ale přikývl, jako by to věděl. „Jedte. Promluvíme si později, až se vrátíte.“

Jestli se vrátíte, pomyslel si.

„Myslím, že by se vám hodilo tohle,“ řekla a strčila mu revolver zpátky do pouzdra.

„Díky-sai.“

„Není zač.“

Díval se, jak nastupuje do staré dodávky (podle něj si ji docela oblíbila, přestože o ní mluvila tak hanlivě) a zhoupnutím usedá za volant. A přitom si uvědomil, že potřebuje ještě něco, a že by to mohlo být v té dodávce. „*Hej!*“

Paní Tassenbaumová už měla ruku na klíčku v zapalování. Ruku tedy odtáhla a tázavě se na něj podívala. Roland jemně položil Jakea na zem, pod kterou bude muset brzy ulehnout (právě tato myšlenka ho vyburcovala), a vstal. Škubl sebou a přitiskl si ruku na bok, ale to byl jen zvyk. Žádnou bolest necítil.

„Co je?“ zeptala se, když přišel blíž. „Jestli brzy neodjedu –“

Nebude na tom, jestli odjede, záležíet vůbec. „Ano. Já vím.“

Podíval se na korbu dodávky. Kromě změní nejrůznějšího náradí se pod modrou nepromokavou plachtou rýsoval jakýsi hranatý tvar. Okraje plachty byly pod tím předmětem založeny, aby ji vítr neodfoukl. Když Roland plachtu stáhl, uviděl osm nebo deset krabic z tvrdého papíru, kterému Eddie říkal „lepen-ka“. Byly narovnány k sobě, aby vytvořily jednolitý útvar. Obrázky na lepen-ka mu prozradily, že to jsou krabice s pivem. Nezajímalo by ho však, i kdyby to byly krabice se silnou výbušninou.

Potřeboval tu plachtu.

Odstoupil od dodávky s plachtou v náručí a řekl: „Teď už můžete jet.“

Znovu popadla klíč, kterým startovala motor, ale neotočila jím hned. „Pane,“ řekla, „upřímnou soustrast. Jenom jsem vám to chtěla říct. Vidím, co pro vás ten chlapec znamenal.“

Roland Deschain sklonil hlavu a neřekl nic.

Irena Tassenbaumová se na něj ještě chvíli dívala, připomněla si, že slova jsou někdy zbytečná, pak nastartovala a zabouchla dveře. Díval se za ní, jak vyjíždí na silnici (používala spojku již hladce a jistě), a ostrou zatáčkou zamířila na sever, zpátky k East Stonehamu.

Upřímnou soustrast.

A teď tu s tou událostí zůstal sám. Sám s Jakem. Roland chvíli jenom stál a prohlížel si lesík vedle silnice, díval se na dva lidi ze tří, kteří se na tomto místě ocitli: muže v bezvědomí a mrtvého chlapce. Rolandovy oči byly suché a pálily, bolestivě tepaly v důlcích, a on si chvíli byl jist, že znovu ztratil schopnost plakat. Při tom pomyšlení se zhrozil. Pokud po tom všem nebyl schopen prolít slzy – po tom, co znovu získal a pak zase ztratil –, k čemu to všechno bylo? Takže to byla nesmírná úleva, když slzy konečně přišly. Vytryskly mu z očí a zkalily tu téměř nepřítčetnou modrou zář. Stekly mu po špinavých tvářích. Plakal skoro mlčky, ale stačil jediný vzlyk a Ochu ho uslyšel. Zvedl čenich ke koridoru uhánějících mraků a jedinkrát k nim zavyl. Potom ztichl také.

ŠEST

Roland nesl Jakea hlouběji do lesa, Ochu mu ťapal za patami. Brumlák plakal, ale to už Rolanda nepřekvapovalo. Viděl ho plakat už dřív. A doby, kdy byl přesvědčen, že Ochovy projevy inteligence (a empatie) nejsou víc

než napodobování, také dávno minuly. Většina Rolandových myšlenek na té krátké procházce patřila modlitbě za mrtvé, kterou slyšel od Cuthberta tehdy při jejich posledním společném válečném tažení, jež končilo na kopci Jericho. Pochyboval, že Jake potřebuje nějakou modlitbu, která by ho vyprovodila, ale pistolník si potřeboval něčím zaměstnat hlavu, nějak ho zlobila, a kdyby se mu myšlenky příliš rozběhly nesprávným směrem, určitě by mu praskla. Možná později si dovolí podvolit se hysterii – nebo dokonce irině, hojivému šílenství –, ale teď ne. Teď se hroutit nebude. Nedovolí, aby chlapcova smrt byla k ničemu.

Třpytivý zelenozlatý letní svit, která přebývá pouze v lesích (navíc *starých* lesích, jako v tom, kde řádil medvěd Šardik), zesílil. Pronikal mezi stromy v prašných paprscích a místo, kde se Roland nakonec zastavil, vypadalo spíš jako chrám než mýtina. Od silnice ušel asi dvě stě kroků západním směrem. Tady Jakea položil a rozhlédl se. Uviděl dvě rezavé plechovky od piva a několik prázdných nábojnic, nejspíš odpadky po lovcích. Odhodil je hlouběji do lesa, aby zde bylo čisto. Potom se podíval na Jakea, otřel si slzy, aby ho viděl co nejjasněji. Chlapcův obličej byl stejně čistý jako mýtina, Ochu se o to postaral, ale jedno Jakeovo oko bylo stále otevřené, takže chlapec měl zlý, kosý pohled, který tam neměl co dělat. Roland prstem přetáhl víčko, a i když se znovu stáhlo nahoru (jako vzdorovitá okenice, napadlo ho), olízl si břicho palce a opět víčko zatlačil. Tentokrát zůstalo zavřené.

Jake měl na košili prach a krev. Roland mu ji sundal, a potom si stáhl svou a oblékl ji Jakeovi, pohyboval s ním jako s panenkou, aby se mu to podařilo. Košile sahala Jakeovi skoro ke kolenům, ale Roland se ji nepokoušel zastrčit. Takto aspoň zakrývala krvavé skvrny na Jakeových kalhotách.

Ochu tomu všemu přihlížel, jeho zlatě lemované oči se leskly slzami.

Roland čekal, že půda bude pod silnou vrstvou jehličí měkká, a také tomu tak bylo. Byl už s Jakeovým hrobem dost hluboko, když zaslechl od silnice zvuk motoru. Od chvíle, kdy Jakea odnesl do lesa, projelo kolem více motorových kočárů, ale tento neladný randál poznal hned. Muž v modrém vozidle se vrátil. Roland si nebyl tak docela jistý, že to udělá.

„Zůstaň,“ zamumlal k brumlákovi. „Hlídej svého pána.“ Ale to bylo špatně. „Zůstaň a hlídej svého přítele.“

Nebylo by nic zvláštního, kdyby Ochu příkaz stejně tichým hlasem opakoval (*Aň!*, lépe by to nesvedl), ale tentokrát neřekl nic. Roland se díval, jak si lehá u Jakeovy hlavy a chytá ve vzduchu mouchy, které se chystaly přistát chlapci na nose. Roland spokojeně přikývl a pak zamířil zpátky cestou, kterou přišel.

SEDM

Než ho Roland znovu spatřil, Bryan Smith už vystoupil ze svého motorového kočáru a seděl na kamenné zídce, s holí na klíně. (Roland netušil, jestli je ta hůl jenom pro ozdobu nebo ji ten muž opravdu potřebuje, ale nezajímalo ho ani jedno.) King se trochu vzpamatoval, takže ti dva muži spolu hovořili.

„Prosím, povězte mi, že je to jenom vykloubené,“ říkal spisovatel slabým, ustaraným hlasem.

„Né! Já bych řekl, že máte tu nohu polámanou na takovejch šesti, sedmi místech.“ Smith měl už dost času, aby se uklidnil a možná si vymyslel nějakou historku, takže vypadal nejen klidně, ale skoro spokojeně.

„Jenom do mě, proč ne,“ řekl King. Půlka tváře, která byla vidět, byla velmi bledá, ale proud krve z tržné rány na spánku se skoro zastavil. „Nemáte cigaretu?“

„Né,“ řekl Smith stále tím přízračně veselým hlasem. „Přestal jsem kouřit.“

Roland se sice příliš neuměl dotýkat jiné mysli, ale věděl toho dost, aby poznal, že Smith lže. Ale měl jenom tři a nechtěl se o ně dělit s mužem, který by si mohl nejspíš dovolit dost cigaret, aby jimi zaplnil celý Smithův nákladňák. A kromě toho, pomyslel si Smith –

„Kromě toho, lidi, co měli nehodu, nemají kouřit,“ prohlásil Smith nabádavě.

King přikývl. „Stejně se mi těžko dýchá.“

„Nejspíš vám taky ruplo pár žeber. Já se jmenuju Bryan Smith. To já jsem vás přejel. Promiňte.“ Natáhl ruku a King – neuvěřitelné – mu s ní potřásl.

„V životě se mi něco takovýho nestalo,“ pokračoval Smith. „Ještě mi nedali ani pokutu za špatný parkování.“

King v tom mohl nebo nemusel poznat lež, ale rozhodl se, že to nijak komentovat nebude. Myslel na něco jiného. „Pane Smithi – Bryane – byl tu ještě někdo?“

Roland mezi stromy ztuhl.

Smith skutečně vypadal, že o tom přemýšlí. Hmátl do kapsy, vytáhl tyčinku Mars a začal ji rozbalovat. Potom zavrtěl hlavou. „Jenom vy a já. Ale volal jsem policajty a záchranku, tamhle z obchodu. Říkali, že jsou někde poblíž. Přej tu budou co nevidět. Nebojte se.“

„Víte, kdo jsem.“

„Panebože, *jo!*“ uchechtl se Bryan Smith. Ukousl si sladké tyčinky a mluvil s plnými ústy. „Hned jsem vás poznal. Viděl jsem všechny vaše filmy. Nejradši mám o tom bernardýnovi. Jak se jmenoval ten pes?“

„Cujo,“ řekl King. Toto slovo Roland znal, Susan Delgadová ho někdy používala, když byli spolu sami. V Mejisu slovo *cujo* znamenalo „milý“.

„Jo! Ten byl skvělejší! Strašidelnej jako hrom! Jsem rád, že ten malej kluk přežil!“

„V knížce zemřel.“ Potom King zavřel oči, ulehl a čekal.

Smith si tentokrát ukousl obrovité sousto. „Taky se mi líbil ten film, kterej udělali o tom klaunovi! *Fakt* bezvadnej!“

King neodpověděl. Oči nechal zavřené, ale Roland si pomyslel, že hrudník se spisovateli zvedá a klesá hluboce a pravidelně. To bylo dobré.

Potom k nim dorachotil nějaký nákladák a prudce zastavil před Smithovým vozem. Nový motorový kočár byl velký asi jako pohřební vůz, ale oranžový, ne černý, a opatřený blýskavými světly. Rolanda nijak nerozčílilo, když vůz přešel stopy obchodníkovy dodávky, než konečně zastavil.

Roland napůl očekával, že z vozu vystoupí robot, ale byl to muž. Hmátl dovnitř pro černou felčarskou kabelu. Spokojený, že všechno je zde v takovém pořádku, jak jen může, vrátil se Roland na místo, kde položil Jakea, a pohyboval se s veškerým svým nevědomým půvabem. Nepraskla pod ním ani větvička, nevyplašil jediného ptáka.

OSM

Překvapilo by vás po tom všem, co jsme spolu viděli, a po všech těch tajemstvích, která jsme se dozvěděli, kdybyste zjistili, že ve čtvrt na šest

stejného odpoledne zaparkovala paní Tassenbaumová starou dodávku Chipa MacAvoye na příjezdové cestě k domu, který jsme už navštívili? Nejspíš ne, protože kaje kolo a to se umí jenom otáčet. Když jsme tu byli naposledy, to bylo v roce 1977, dům i loděnička na břehu jezírka Keywadin byly bílé se zeleným lemováním. Tassenbaumovi, kteří to zde koupili v roce 1994, všechno nechali natřít velmi příjemným smetanovým odstínem (žádné lemování, podle uvažování Ireny Tassenbaumové bylo lemování pro lidi, kteří se neodkážou rozhodnout). Také nechali na začátek příjezdové cesty připevnit nápis DŮM U ZAPADAJÍCÍHO SLUNCE a stejné označení patřilo k jejich poštovní adrese, pokud šlo o strýčka Sama, ale pro místní lidi tento dům na jižním konci jezírka Keywadin navždycky zůstane barákem starého Johna Culluma.

Zaparkovala dodávku vedle svého tmavě červeného Benze a vešla dovnitř, v duchu se připravovala na to, jak Davidovi zdůvodní, proč má dodávku místního obchodníka, ale Dům u zapadajícího slunce zvučel tím zvláštním tichem, které vládne jenom v prázdných prostorách. Okamžitě to postřehla. V průběhu let se vracívala do spousty prázdných příbytků – zpočátku to byly byty, časem větší a větší domy. Ne proto, že by David chodil popíjet nebo prohánět ženské, bůh chraň. Ne, on a jeho přátelé byli obvykle v jedné nebo druhé garáži, nebo v některé sklepní dílně, popíjeli laciné víno a zlevněné pivo a vytvářeli internet a k němu veškerý nezbytný software, který by ho podporoval a činil uživatelsky přívětivým. Zisky, i když tomu většina neuvěří, byly jenom vedlejší efekt. Domácí ticho, do kterého se jejich manželky často vracely, bylo dalším vedlejším efektem. Po nějaký době vás to zvučící ticho jaksi dostalo, rozčilovalo vás, ale dnes ne. Dnes byla ráda, že má dům jenom pro sebe.

Vyspíš se s tím Marshalem Dillonem, jestli tě bude chtít?

Nad takovou otázkou ani nemusela přemýšlet. Odpověď zněla ano, vyspala by se s ním, kdyby ji chtěl: z boku, zezadu, na zvrátka, nebo na stojáka, pokud by to bylo jeho gusto. On by nechtěl – ani kdyby netruchlil pro svého mladého

(sai? Syna?)

přítele, nechtěl by s ní spát, ona má už přece vrásky, vlasy jí u kořínek šedivější a kolem pasu má rezervní pneumatiku, kterou švadlena nedokáže docela zakrýt. Už jenom to pomýšlení bylo směšné.

Ale ano. Jestli ji bude chtít, vyspí se s ním.

Podívala se na lednici a tam, pod jedním magnetem (s nápisem **JSME POSITRONICS, BUDUJEME BUDOUCNOST OBVODU PO OBVODU**) byl krátký vzkaz.

Ree,
chtělaš, abych si odpočinul, takže odpočívám (krucinál!). Tj. odjel jsem na ryby se Sonnym Emersonem na druhý konec jezera, nojo, nojo. Vrátím se do sedmi, pokud mě komáři do té doby nesežerou. Když ti přinesu okouna, upečeš ho?

D.

P. S.: V obchodě se stalo něco tak strašného, že se tam ukázala 3 policejní auta. Že by PŘÍCHOZÍ? ☺ Jestli se něco dozvíš, dej vědět.

Říkala mu přece, že odpoledne do toho obchodu pojede – pro vajíčka a mléko, které tam samozřejmě nekoupila –, a on přikyvoval. *Ano, miláčku, ano, miláčku.* Ale v jeho vzkazu nebyl ani náznak nějaké starosti, ani stopy po tom, že by si vzpomínal, co mu říkala. No, co jiného čekala? Pokud šlo o Davida, informace vstoupila do ucha A a následně vyšla uchem B. Vítejte v géniově světě.

Obrátila lístek, vytáhla propisku z hrnku plného psacích potřeb, zaváhala a potom napsala:

Davide,
něco se stálo a musím na nějakou dobu odjet. Nejméně na dva dny, možná i 3 nebo 4. Prosím tě, nedělej si o mě starosti a nikoho nevolej. ZVLÁŠTĚ NE POLICII. Jde o jednu zatoulanou kočku.

Pochopí to? Snad ano, pokud si vzpomene, jak se seznámili. Bylo to ve Spolku ochránců zvířat v Santa Monice, mezi řadami psích kotců: láska kvete za štěkotu oříšků. Připadalo jí to jako od Jamese Joyce, panebože. Přivedl zatoulaného psa, kterého našel na jedné předměstské ulici poblíž bytu, kde bydlel s půltuctem svých intelektuálních kamarádů. Ona se tam šla podívat po kotěti, se kterým by trávila svůj v podstatě osamělý život. On měl tehdy všechny vlasy. Pokud jde o ni, jí tehdy byly ženy, co si barví

vlasý, k smíchu. Čas byl zloděj a první věc, kterou si vzal, byl smysl pro humor.

Zaváhala, pak připsala

Miluju tě,

Ree

Byla to ještě pravda? Nu, každopádně to tam nechá. Škrtní v textu psaném inkoustem vždycky vypadá ošklivě. Vrátila lístek na ledničku pod stejný magnet, který ho držel na místě i předtím.

Vytáhla z košíku u dveří klíčky od mercedesu, pak si vzpomněla na vesličku, stále uvázanou u lávky sloužící jako molo za obchodem. Bude jí tam dobře. Ale pak si vzpomněla ještě na něco, a to jí říkal ten chlapec. *On nic neví o penězích.*

Zašla do komory, kde si vždycky schovávali tenkou roličku padesátidolarovek (tady v tom zapadákově se pořád našly podniky, o kterých by mohla přísahat, že v nich nikdy ani *neslyšeli* o MasterCardu) a vzala si tři. Už chtěla odejít, ale pokrčila rameny, vrátila se a vzala si ještě tři. Proč ne? Dnes žila nebezpečně.

Cestou ven se znovu zastavila a podívala se na vzkaz. A potom, i když pro to neměla absolutně žádný důvod, odstranila z lístku magnet Positronics a nahradila ho plátkem pomeranče. Pak odešla.

Budoucnost si nechá na později. V této chvíli měla starostí dost.

DEVĚT

Záchranný vůz odjel a odvezl spisovatele do nejbližší nemocnice nebo ošetrovny, jak se Roland domníval. Strážci pořádku přijeli vzápětí a mluvili s Bryanem Smithem skoro půl hodiny. Pistolník slyšel jejich rozhovor z místa, kde se skrýval, za prvním kopečkem. Otázky modrokabátníků byly jasné a klidné, Smith svoje odpovědi sotva mumlal. Roland neviděl důvod, proč by měl přestat pracovat. Kdyby se sem modrokabátníci vrátili a našli ho, vypořádá se s nimi. Jen by je zneškodnil, pokud by se příliš nebránili. Bohové věděli, že zabíjení už bylo dost. Ale on svého mrtvého pohřbí, ať se děje cokoliv.

Pohřbí svého mrtvého. Líbezné zelenozlaté světlo na mýtině zhoustlo. Komáří si ho našli, ale on v práci nepřestával, aby se po nich oháněl, prostě je nechával napít a potom se odpotácet, ztěžklé nákladem krve. Slyšel startovat motory, když měl hrob skoro vyhrabaný, bylo to tiché brumlání dvou aut a hrkotavější zvuk Smithova nákladomobilu. Slyšel hlasy jenom dvou strážců pořádku, což znamenalo, pokud s nimi nebyl nějaký mlčenlivý třetí modrokabátník, že nechávají Smitha odjet samotného. Rolandovi to připadalo trochu divné, ale – stejně jako otázka, jestli je King ochrnutý nebo ne – jemu po tom nic nebylo a ani ho to netrápilo. Jeho úkol byl zde; jeho úkolem bylo postarat se o svoje.

Třikrát šel pro kamení, protože rukama nelze vyhrabat hluboký hrob a zvířata, dokonce i v tak krotkém světě jako tento, mají vždycky hlad. Naskládal kameny u horního okraje jámy, té jizvy lemované půdou tak kyprou, že vypadala jako černý satén. Ochu ležel Jakeovi u hlavy, díval se, jak pistolník chodí sem a tam, neříkal nic. Vždycky se lišil od jiných svého druhu, protože svět se hnul. Roland se dokonce domníval, že právě Ochova neobyčejná upovídánost byla příčinou, proč ho ostatní z jeho tet vyhnali a to nijak něžně. Když tohoto chlapíka potkali, což se stalo nedaleko od městečka River Crossing, byl vyhublý na kost a na boku měl napůl zhojený kousanec. Brumlák si Jakea okamžitě zamiloval: „To je jasné jako to, co potřebuje Země,“ řekl by Cort (nebo i Rolandův otec, když na to přijde). A právě s Jakem brumlák hovořil nejvíc. Rolanda napadlo, že Ochu možná nadobro přestane mluvit, když chlapec zemřel, a to pomyšlení jenom zdůraznilo, jaká ztráta se tu stala.

Vzpomněl si, jak chlapec stál před lidmi z Calla Bryn Sturgisu, pochodně svítily, tvář měl mladou a hezkou, jako by měl žít navěky. *Jsem Jake Chambers, syn Elmerův, z rodu Eldů, ka-tet Devadesáti a devíti*, řekl tehdy, ach ano, tak, protože zde se ocitl v Devadesáti a devíti, i s hrobem, čistým a nachystaným, který byl pro něho už vykopán.

Roland se znovu rozplakal. Zakryl si rukama tvář a kýval se na kolenu dopředu a dozadu, číchal sladkou vůni jehličí a litoval, že své výpravy nezanechal dřív, než ho ka, ten starý a trpělivý démon, nenaučil, jakou skutečnou cenu bude jeho cesta mít. Byl by dal cokoliv, aby se to, co se zde stalo, změnilo, cokoliv, aby ta jáma zde zůstala prázdná a tak se zasypala, ale tady byl svět, kde čas běžel jenom jedním směrem.

DESET

Když se znovu ovládl, pečlivě zabalil Jakea do modré plachtoviny a kolem klidného, bledého obličeje upravil jakousi kapuci. Zakryje tu tvář nadobro, než hrob zasype, ale až nakonec. „Ochu?“ ozval se. „Rozloučíš se?“

Ochu se podíval na Rolanda a pistolník si nebyl chvíli jist, zda rozuměl. Potom brumlák natáhl krk a naposledy olízl chlapci tvář. „Ejk, O-em,“ řekl, a mohlo to znamenat *Jakeu*, *sbohem*, nebo *Jake s Ochem*.

Pistolník chlapce zdvihl (jak byl lehký, ten chlapec, který kdysi skákal z vikýře ve stodole s Bennym Slightmanem a čelil upírům s pèrem Callahanem, jak divně byl lehký; jako by z něho zároveň s životem vyprchala i tíha) a uložil ho do jámy. Na jednu tvář se mu skutálela hrudka hlíny a Roland ji smetl. Když to udělal, znovu zavřel oči a zamyslel se. Potom – váhavě – začal. Věděl, že jakýkoli překlad do jazyka tohoto světa bude neobratný, ale udělal, co mohl. Pokud poblíž prodlévala Jakeova duchovní součást, pak toto bude jazyk, kterému porozumí.

„Čas letí, hrana zvoní, život mívá, slyš tedy mou modlitbu.

Zrození je jen počátek smrti, slyš tedy mou modlitbu.

Smrt neumí mluvit, slyš tedy mou řeč.“

Ta slova odplynula do třpytu zlata a zeleně. Roland je nechal, potom se soustředil na závěr. Promluvil rychleji.

„Toto je Jake, který sloužil svému ka a svému tet. Říkám pravdu.

Kéž shovívavý pohled S'mana zhojí jeho srdce. O to prosím.

Kéž Ganovy paže ho pozvednou z temnoty této země. O to prosím.

Gane, zahrň ho světlem.

Chloe, naplň ho silou.

Bude-li mít žízeň, na mýtině ho napoj.

Bude-li mít hlad, na mýtině ho nakrm.

Kéž jeho život na této zemi a bolest jeho odchodu případně jeho probouzející se duši jako sen, a kéž jeho oči spočinou na všem, co je líbezné. Ať najde přátele, které ztratil, a ať každý, jehož jméno vysloví, na oslovení odpoví.

Toto je Jake, který žil dobře, miloval ty, kteří k němu patřili, a zemřel, jak tomu ka chtělo.

Každý člověk dluží smrt. Toto je Jake. Dej mu mír.“

Klečel ještě chvíli s rukama semknutýma mezi kolena, a myslel si, že až do této chvíle nechápal, jak mocný může být žal, ani jak bolí lítost.

Nedokážu ho nechat jít.

Ale opět zde byl krutý paradox: jestli to neudělá, jeho oběť vyjde vniveč.

Roland otevřel oči a řekl: „Sbohem, Jakeu. Miluji tě, můj milý.“

Potom stáhl modrou kapuci Jakeovi přes obličej, aby byl chráněn před deštěm prsti, který musel následovat.

JEDENÁCT

Když byl hrob zasypán a zarovnan kameny, vrátil se Roland na mýtinu u silnice a zjišťoval, o čem vypovídají různé stopy, ale jen proto, že neměl nic jiného na práci. Když s tím nesmyslným úkolem skončil, posadil se na kládu. Ochu zůstal u hrobu a Rolanda napadlo, že tam možná zůstane nadobro. Zavolá na brumláka, až se paní Tassenbaumová vrátí, ale věděl, že Ochu možná nepřijde. Jestli to neudělá, bude to znamenat, že se Ochu rozhodl připojit se ke svému příteli na mýtině. Brumlák prostě bude hlídkovat u Jakeova hrobu, dokud nevyhledoví nebo ho nedostane jiný dravec. To pomyšlení jenom prohloubilo Rolandův smutek, ale bude Ochovo rozhodnutí respektovat.

Za deset minut se brumlák vynořil z lesa sám od sebe a posadil se Roladovi u levé nohy. „Jsi hodný, hochu,“ řekl Roland a pohladil brumláka po hlavě. Ochu se rozhodl žít. Byla to maličkost, ale dobrá věc.

Za dalších deset minut skoro neslyšně přijelo k místu, kde byl King zraněn a Jake zabit, tmavě červené auto. Zastavilo. Roland otevřel dveře na straně spolujezdce a nastoupil, stále přitom uhýbal před bolestí, kterou už necítil. Ochu mu bez říkání skočil mezi chodidla, uložil se s čenicem na boku a vypadal, že bude spát.

„Postaral jste se o svého chlapce?“ zeptala se paní Tassenbaumová a vyjela.

„Ano. Díky-sai.“

„Pomníček bych tam asi nemohla dát,“ pokračovala, „ale později bych tam mohla něco zasadit. Myslíte, že by se mu něco líbilo?“

Roland vzhlédl a poprvé od Jakeovy smrti se usmál. „Ano,“ řekl. „Růže.“

DVANÁCT

Skoro dvacet minut jeli beze slova. Zastavila u malého obchůdku za hranicí Bridgtonu a nabrala benzín, MOBIL, tu značku Roland znal ze svých cest. Když odešla dovnitř zaplatit, podíval se vzhůru na *los ángeles*, jasné a pravdivé, uhánějící po nebi. Stezka Paprsku, který už zesílil, pokud si to jenom nepředstavoval. Zřejmě na tom ale nezáleželo. Pokud Paprsek ještě silnější nebyl, brzy bude. Podařilo se jim ho zachránit, ale Rolandovi to pomýšlení nepůsobilo žádnou radost.

Když paní Tassenbaumová vyšla z obchodu, nesla tričko s obrázkem krytého vozu vpředu – *skutečného* krytého vozu – a s kruhovým nápisem okolo. Rozeznal *DOMOV*, ale nic jiného. Zeptal se, co tam stojí.

„BRIDGTONSKÉ DNY STARÉHO DOMOVA, 27. – 30. ČERVENCE 1999,“ řekla mu. „Vůbec nezáleží na tom, co tam stojí, pokud vám to zakryje hrudník. Dřív nebo později budeme chtít zastavit a v těchto končinách mají jedno úsloví: ‚Nemáš košili, nemáš boty, nemáš služby‘. Vaše boty vypadají hodně zbědované, ale myslím, že vás v nich pustí skoro všude. Ale nahoře bez? Ne ne, v žádném případě, José. Později vám seženu lepší košili – s límečkem – a taky nějaké slušné kalhoty. Tyhle džíny jsou tak špinavé, že by se určitě daly opřít někam do rohu.“ Krátce (ale zuřivě) v duchu bojovala, pak vypálila. „Máte nejmíň dvě miliardy jizev, řekla bych. A to jenom na místech, která vidím.“

Roland na to nereagoval. „Máte peníze?“ zeptal se.

„Vzala jsem si tři sta dolarů, když jsem se vrátila domů pro auto, a u sebe jsem měla třicet nebo čtyřicet. K tomu kreditní karty, ale váš zesnulý přítel říkal, abych platila pokud možno hotově. Dokud nebudete moct pokračovat sám. Říkal, že vás možná budou hledat nějakí lidé. Říkal jim ‚ničemní muži‘.“

Roland přikývl. Ano, mohli by tu být ničemní muži, a po tom všem, co se svým ka-tet provedl, aby zmařil plány jejich pána, budou tím víc dychtit po jeho hlavě. Nejlépe ohořelé a napíchnuté na kůl. Také po hlavě sai Tassenbaumové, pokud se o ní dozvedí.

„Co vám ještě Jake říkal?“ zeptal se Roland.

„Že vás musím odvézt do New Yorku, pokud tam budete chtít jet. Říkal, že jsou tam nějaké dveře, které vás zavedou do jakéhosi Faydagu.“

„Říkal ještě něco?“

„Ano. Prý je tam ještě jiné místo, kam se možná budete chtít podívat, než projdete těmi dveřmi.“ Bázlivě se po něm podívala. „Je tam to místo?“

Zamyslel se, pak přikývl.

„Také mluvil s tím psem. Vypadalo to, že tomu psovi dává... příkazy? Pokyny?“ Nedůvěřivě se na něj dívala. „Bylo by to možné?“

Podle Rolanda ano. Ženu mohl Jake jenom požádat. Pokud šlo o Ocha... nu, možná se tím vysvětlovalo, proč brumlák nezůstal u hrobu, i když třeba chtěl.

Nějakou dobu jeli mlčky. Silnice, po které vyjeli, se napojila na rušnější komunikaci, plnou aut a nákladňáků uhánějících vysokou rychlostí v mnoha pružích. Musela zastavit u mýtné budky a zaplatit, aby mohla projet. Výběrčí mýtného byl robot s košíkem na paži. Roland si myslel, že by se třeba mohl vyspat, ale když zavřel oči, viděl Jakeův obličej. Potom Eddieho, se zbytečným obvazem na čele. *Jestli je vidím, už když zavřu oči, jak pak budou vypadat moje sny?* pomyslel si.

Znovu oči otevřel a sledoval, jak žena sjíždí po hladké, asfaltové rampě a bez zastavení se zapojuje do hustého proudu aut. Naklonil se a podíval se okénkem na své straně nahoru. Nad nimi pluly mraky, *los angeles*, stejným směrem jako oni. Stále byli na stezce Paprsku.

TŘINÁCT

„Pane? Rolande?“

Myslela si, že dřímá s otevřenýma očima. Otočil se k ní, usazený v hlubokém sedadle, s rukama v klíně, zdravou překrýval tu zmrzačenou. Napadlo ji, že ještě nikdy neviděla někoho, kdo se tolik nehodil do Mercedes-Benzu. Vlastně do žádného automobilu. Také ji napadlo, že nikdy neviděla člověka, který vypadal tak unaveně.

Ale ještě není vyčerpaný. Myslím, že do vyčerpání má ještě hodně daleko, i když on si možná myslí něco jiného.

„To zvíře... Ochu?“

„Ochu, ano.“ Brumlák, když uslyšel své jméno, zvedl hlavu, ale neodpověděl, jak byl ještě včera zvyklý.

„Je to pes? Není, že?“

„Je to on, žádné to. A není to pes.“

Irena Tassenbaumová otevřela ústa, ale pak je zase zavřela. To bylo obtížné, protože mlčet ve společnosti pro ni nebylo přirozené. A byla s mužem, který ji přitahoval, i když truchlil a byl vyčerpaný (možná ji přitahoval do jisté míry právě kvůli tomu). Umírající chlapec ji požádal, aby tohoto muže odvezla do New Yorku a zavedla ho na místa, kam se bude potřebovat dostat. Říkal, že jeho přítel ví o New Yorku ještě méně než o penězích, a ona tomu věřila. Ale věřila také, že je ten muž nebezpečný. A chtěla by se na leccos vyptat, ale co když jí odpoví? Chápala, že čím méně toho ví, tím větší bude mít šanci, že se po jeho odchodu vrátí k životu, který žila až do tři čtvrtě na čtyři dnes odpoledne. Vráť se stejně, jako se z boční cesty vnořila do proudu aut na dálnici. To bude nejlepší.

Zapnula rádio a našla stanici, která hrála „Amazing Grace“. Když se za chvíli podívala na svého zvláštního společníka, viděla, že hledí ven na tmavnoucí nebe a pláče. Pak se náhodou podívala dolů a uviděla něco mnohem podivnějšího a to jí zasáhlo srdce, což se jí stalo naposledy před patnácti lety, kdy potratila své jediné a poslední dítě.

To zvíře, ten ne-pes, Ochu... také plakal.

ČTRNÁCT

Sjela ze silnice číslo 95 těsně za státní hranicí Massachusetts a ubytovala je ve dvou sousedních pokojích v jakési díře, která se jmenovala Hospoda Mořský vánek. Nenapadlo ji vzít si s sebou brýle na řízení, kterým říkala brýle na komáří prdelky („Když si je nasadím, vidím až komárovi do prdelky“), a beztak v noci nerada řídila. Brýle nebrýle, řízení v noci jí ničilo nervy a mohlo jí způsobit migrénu. S migrénou by jim byla k ničemu a její imitrex ležel zbytečně v lékárnice v East Stonehamu.

„Ještě něco,“ řekla Rolandovi, „pokud ta společnost Tet, kterou hledáte, sídlí v nějaké obchodní budově, stejně se dovnitř dostanete až v pondělí.“ Nejspíš to nebyla pravda. Toto byl druh muže, který se dostal všude, kam chtěl. Venku se nedal udržet. Domnívala se, že o to víc přitahuje jistý druh žen.

Každopádně proti motelu nic nenamítal. Ne, nepůjde se s ní najíst, a tak našla nejbližší snesitelný bufet a přinesla k pozdní večeři kuře z KFC. Jedli u Rolanda v pokoji. Irena připravila bez říkání talíř taky Ochovi. Ochu

snědl jediný kousek kuřete, decentně si ho přidržoval mezi packami, pak odešel do koupelny a zdálo se, že usnul na předložce u vany.

„Proč se tomu tady říká Mořský vánek?“ zeptal se Roland. Na rozdíl od Ocha snědl kousek od všeho, ale bez náznaku potěšení. Jedl jako člověk, který vykonává práci. „Necítím vůbec oceán.“

„No, nejspíš byste cítil, kdyby se vítr správně stočil a proměnil se ve vichřici,“ řekla. „My tomu říkáme básnická licence, Rolande.“

Přikývl a prokázal nečekané (aspoň pro ni nečekané) pochopení. „Hezké lži,“ řekl.

„Ano, asi tak.“

Zapnula televizi, myslela si, že ho to rozptýlí, ale jeho reakce ji šokovala (i když si říkala, že ji pobavila). Když jí řekl, že tohle není pro jeho oči, netušila, jak má jeho slova chápat. Nejprve si myslela, že je to nějaká skrytá a *nesmírně* intelektuální kritika samotného média. Potom jí napadlo, že možná mluví (stejně zastřeně) o svém smutku, o tom, že truchlí. Teprve když jí řekl, že sice slyší hlasy, ale vidí jenom čáry, ze kterých mu slzí oči, uvědomila si, že to míní doslova: on neviděl na obrazovce žádné obrázky. Ani *Roseanne*, ani reklamu na Ab-Flex, ani hlasatele místních novin. Vydržela až do zprávy o Stephenu Kingovi (kterého převezl záchranný vrtulník do všeobecné maineské nemocnice v Lewistonu, kde mu operace, provedená časně zvečera, zřejmě zachránila pravou nohu – stav uspokojivý, další plánované operace, cesta ke zotavení bude zřejmě dlouhá a nejistá), potom televizi vypnula.

Uklidila odpadky – z jídla z KFC je jich kdoví proč vždycky strašná hromada –, nejistým hlasem popřála Rolandovi dobrou noc (odpověděl jí roztržitým, nepřítomným hlasem, ze kterého propadla nervozitě a smutku, pak se vrátila do svého pokoje vedle. Tam se asi hodinu dívala na starý film, ve kterém Yul Brynner hrál robotího kovboje, který zešílel, pak televizi vypnula a šla do koupelny, aby si vyčistila zuby. Tam si uvědomila, že – samozřejmě, drahoušku! – si zubní kartáček zapomněla. Co nejlépe si zuby vyčistila ukazovákem, pak si lehla do postele v podprsence a kalhotkách (nevzala si ani noční košili). Asi hodinu tak ležela, než si uvědomila, že napjatě poslouchá, jestli nezaslechne něco skrz papírově tenkou stěnu, a zejména jeden určitý zvuk: prásknutí pistole, kterou ohleduplně nepřenesl z auta do motelového pokoje. Ta hlasitá rána by znamenala, že skončil se svým smutkem rázně a bez okolků.

Když už to ticho za stěnou nemohla vydržet, vstala, znovu se oblékla a vyšla ven dívat se na hvězdy. Tam si všimla, že Roland sedí na obrubníku, s tím ne-psem u boku. Chtěla se ho zeptat, jak se dostal z pokoje, když ho neslyšela (stěny byly tak tenké a ona poslouchala tak *usilovně*), ale neudělala to. Zeptala se ho, co tu dělá, a jeho odpověď a jeho přímý výraz v obličejí, který k ní otočil, ji naprosto zaskočily. Pořád u něj očekávala nějaký nános civilizace – nějaký náznak zdvořilostních frází –, ale nic takového se nekonalo. Jeho přímost byla děsivá.

„Bojím se jít spát,“ řekl. „Bojím se, že ke mně přijdou moji mrtví přátelé, a že když je uvidím, zabije mě to.“

Dívala se na něho nehybně ve směsici světla: toho, které sem padalo z jejího pokoje, a strašlivě bezcitné dušičkové záře sodíkových výbojek na parkovišti. Srdce jí prudce bušilo, až se jí celý hrudník otřásal, ale když promluvila, hlas jí zněl docela klidně. „Pomohlo by, kdybych si lehla s vámi?“

Zamyslel se nad tím, pak přikývl. „Myslím, že ano.“

Vzala ho za ruku a odešli do pokoje, který pro něho pronajala. Stáhl si šaty bez náznaku rozpaků a ona se dívala, s úžasem a strachem, na jizvy, které pokrývaly a brázdily jeho trup: červený svráštělý šrám po noži na jednom bicepsu, mléčně zbarvenou jizvu po spálenině na druhém bicepsu, bílé křížující se stopy po biči mezi lopatkami a na nich tři hluboké důlky, které mohly být jedině zacelenými dírami po kulkách. A samozřejmě mu na pravé ruce chyběly prsty. Byla zvědavá, ale věděla, že se na ně nikdy neodváží zeptat.

Také si svlékla svrchní šaty, zaváhala, potom si sundala také podprsenku. Prsy se svěsily, na jednom měla také hluboký zajizvený důlek, po lumpektomii, ne po kulce. A co má být? Nikdy nebyla modelkou pro prádlo značky Victoria Secret, ani v nejlepších dobách. A ani v těch nejlepších dobách si nemyslela, že prsa a zadek patří k životně důležitým orgánům. A nedovolila ani, aby si to myslel někdo jiný – včetně manžela.

Nechala si však kalhotky. Kdyby si tam tu houštinu zkrotila, možná by si je stáhla také. Kdyby ráno toho dne tušila, že večer půjde do postele v cizím chlapem v laciném hotelu, kde v koupelně na předložce bude přítom dřímát jakési divné zvíře. Samozřejmě by si také zabalila kartáček na zuby a tubu pasty.

Když ji objal, vyjekla a ztuhla, pak se uvolnila. Ale velmi pomalu. Boky se jí přitiskl k zadku a ona ucítila pozoruhodnou tíhu jeho výbavy, ale on měl nepochybně na mysli pouze pohodlí. Penis měl ochablý.

Stiskl jí levý prs a vjel palcem do duté jizvy po lumpektomii. „Co je to?“ zeptal se.

„No,“ řekla (hlas už klidný neměla), „doktor mi řekl, že za dalších pět let by z toho byla rakovina. Tak to vyřízli, než se to mohlo... přesně nevím – metastázy přijdou až později, pokud vůbec.“

„Než to mohlo rozkvést?“ zeptal se.

„Ano. Správně. Dobře.“ Bradavku teď měla tvrdou jako kámen a on to určitě musel cítit. Ach, bylo to tak divné.

„Proč ti tak hrozně tluče srdce?“ zeptal se. „Děsím tě?“

„Já... ano.“

„Neděs se,“ řekl. „Zabíjení skončilo.“ Ve tmě se rozhostilo dlouhé ticho. Slyšeli slabý hukot aut z nájezdu na dálnici. „Prozatím,“ dodal.

„Aha,“ řekla potichu. „Dobře.“

Jeho ruka na jejím prsu. Jeho dech na jejím krku. Po nekonečné době, která mohla být hodinou nebo jenom pěti minutami, se jeho dech prohloubil a ona věděla, že usnul. Potěšilo ji to a zklamalo zároveň. Za pět minut také usnula a odpočinula si tak výtečně, jak už celé roky nezažila. Pokud se mu zdály sny o jeho zmizelých přátelích, nerušil ji s nimi. Když se ráno probudila, bylo osm hodin a on stál nahý u okna a díval se ven škvírou, kterou si prstem vytvořil mezi závěsy.

„Spal jsi?“ zeptala se.

„Trochu. Pojedeme dál?“

PATNÁCT

Do tří odpoledne by mohli být na Manhattanu a jet do centra v neděli by bylo mnohem jednodušší než v ranní špičce v pondělí, ale hotelové pokoje v New Yorku byly drahé, a i kdyby se spokojili s dvoulůžkovým, možná by musela použít kreditní kartu. Takže zůstali v motelu 6 v Harwichi v Connecticutu. Najala jenom jeden pokoj a v tu noc se s ní miloval. Ne proto, že by jí přímo chtěl, to vycítila, ale protože pochopil, že to chce ona. Snad že to potřebuje.

Bylo to neobyčejné, i když nedokázala přesně vystihnout v čem. Bez ohledu na to, že pod rukama cítila všechny ty jizvy – některé hrbolaté, jiné hladké –, měla pocit, že se miluje se snem. A té noci se jí *zdál* sen. Zdálo se jí o poli plném růží a na opačném konci pole stála obrovská Věž z kamene černého jako břidlice. Kus nahoře zářily červené lampy – jenomže ona měla pocit, že to vůbec nejsou lampy, ale oči.

Strašlivé oči.

A slyšela mnoho hlasů, které zpívaly, byly jich tisíce, a pochopila, že některé ty hlasy patří jeho ztraceným přátelům. Probudila se s usazenými tvářemi a pocitem ztráty, i když byl stále vedle ní. Po dnešku už ho nikdy neuvidí. A to bylo nejlepší. Přesto by se vzdala čehokoliv v životě, jen aby ho znovu přiměla k milování, i když chápala, že přímo s ní se nemiloval. I když do ní vstupoval, jeho myšlenky byly daleko, s těmi hlasy.

S těmi ztracenými hlasy.

Kapitola III

Znovu New York (Roland se legitimuje)

JEDNA

Ráno v pondělí 21. června roku 1999 slunce svítilo na New York, jako by Jake Chambers neležel v hrobě v jednom světě a Eddie Dean v druhém. Jako by Stephen King neležel na jednotce intenzivní péče v lewistonské nemocnici a neprobíral se k vědomí vždycky jenom na krátkou chvíli. Jako by Susannah Deanová neseděla sama se svým žalem ve vlaku, uhánějícím po prastarých, rozviklaných kolejích přes temné pustiny Hromové tišiny k městečku duchů Fediku.

Na cestě aspoň do Fediku se jí rozhodlo provázet několik dalších lidí, ale ona je požádala, aby ji nechali být, a oni se zařídili podle jejího přání. Věděla, že by se jí ulevilo, kdyby mohla plakat, ale zatím to nedokázala – zatím uronila jenom několik slz, což bylo jako bezvýznamná přehánka v poušti –, a přitom měla strašlivý pocit, že všechno je ještě mnohem horší, než ví.

Sakra, to není žádný „pocit“, zakrálkala Detta pohrdavě ze svého místečka v nitru, zatímco Susannah seděla ve vagónu a dívala se ven na temnou a kamenitou pustinu, kde se chvílemi míhala zbořená městečka a vesnice, které byly opuštěny v dobách, kdy se svět hnul. Máš nefalšovaný tušení, holka! Jediná otázka, na kterou nemůžeš odpovět, zni, jestli se s tvým chlapem na mýtině teďkonc setkává ten starej vošklivej dlouhán, nebo mladej roztomilouš.

„Prosím, to ne,“ zamumlala. „Prosím, ať to není žádný z nich, Bože, já už dalšího nevydržím.“

Ale Bůh zůstal k jejím modlitbám hluchý, Jake zůstal mrtvý, Temná věž zůstala stát na konci Ken'-Ka No Rey, kde vrhala stín na milión

křičících růží, a v New Yorku horké letní slunce svítilo jak na spravedlivé, tak na nespravedlivé.

Můžete zvolat aleluja?

Díky-sai.

Teď někdo pořádně zařvěte starej dobrej amen jako boží bombu.

DVĚ

Paní Tassenbaumová nechala auto na parkovišti Sir Speedy na Šedesáté třetí ulici (na ceduli na chodníku byl obrázek rytíře v brnění za volantem cadillaku, s kopím vesele vystrčeným z řidičova okénka), kde si s Davidem pronajímali vždycky na rok dvě parkovací místa. Poblíž si drželi byt a Irena se Rolanda zeptala, jestli tam nechce zajít a umýt se... i když ten chlap vlastně vůbec nevypadal špatně, to musela přiznat. Koupila mu nové džíny a bílou propínací košili, u které si vyhrnul rukávy. Také koupila hřeben a tubu vlasového tužidla tak silného, že se jeho molekulární podstata blížila určitě spíš superlepidlu než vitalisu. Když mu tu rozčuchanou kštici prošedivělých vlasů sčesala z čela rovně dozadu, odhalila strohou krásu ostrých rysů zajímavého křížence: směs kvakera a čerokéze, tak jí připadal. Jeho pistole, v pouzdře omotaném nábojovým pásem, byla také poblíž. Zakryl ji před zvědavými pohledy do trička s bridgtonskými dny starého domova.

Roland zavrtěl hlavou. „Vážím si tvé nabídky, ale musím co nejdříve udělat to, co je potřeba, a potom se vrátit tam, kam patřím.“ Neradostně sledoval spěchající davy lidí na chodníku. „Pokud někam patřím.“

„Mohl bys v tom bytě pár dní zůstat a odpočinout si,“ řekla. „Zůstala bych s tebou.“ *A vyškala ti mozek z hlavy, jestli ráčíš*, dodala v duchu a musela se usmát. „Chci říct, vím, že to neuděláš, ale *ty* potřebuješ vědět, že nabídka trvá.“

Přikývl. „Díky, ale jedna žena potřebuje, abych se k ní vrátil, jakmile to půjde.“ Cítil, že je to lež, a navíc směšná. Po tom, co se stalo, Susannah Deanová nyní zřejmě potřebovala Rolanda z Gileadu ve svém životě asi tak, jako kojeneček potřebuje do láhve s mlékem trochu krysího jedu. Irena Tassenbaumová však tu lež přijala. A v hloubi duše se vlastně už nemohla dočkat, až se vrátí zase k manželovi. Včera v noci mu volala (pro jistotu z telefonní budky míli od motelu) a zdálo se, že si jí David Seymour

Tassenbaum konečně znovu všiml. Ve srovnání s jejím setkáním s Rolandem byla Davidova pozornost rozhodně až druhořadá, ale bylo to lepší než nic, panebože. Roland Deschain jí brzy zmizí ze života a nechá ji, aby si hledala cestu zpátky do severní Nové Anglie sama a vysvětlovala, co se stalo, jak nejlépe bude umět. Částečně litovala té brzké ztráty, ale za posledních čtyřicet hodin si užila dost dobrodružství na zbytek života, no ne? A taky měla o čem přemýšlet. Například se jí zdálo, že svět je řidší, než ji kdy napadlo. A skutečnost širší.

„Dobře,“ řekla. „Nejdřív chceš jít na Druhou avenue a Čtyřicátou šestou ulici, správně?“

„Ano.“ Susannah neměla možnost příliš jim vyprávět o tom, co zažila, když jí Mia unesla tělo, ale pistolník věděl, že na místě dříve prázdné parcely stojí vysoká budova – Eddie, Jake a Susannah jí říkali mrakodrap – a že uvnitř musí určitě sídlit společnost Tet. „Budeme potřebovat tak-si?“

„Dokážeš se svým chlupatým kamarádem ujít pěšky sedmnáct krátkých bloků a dva nebo tři dlouhé? Je to na tobě, ale já bych si ráda protáhla nohy.“

Roland nevěděl, jak dlouhé nebo krátké ty bloky jsou, ale s chutí to zjistí, protože rezavá bolest v pravé kyčli ho opustila. Teď tu bolest převzal Stephen King, a k tomu bolest ze zlámaných žeber a puklé pravé strany lebky. Roland mu ty bolesti nezáviděl, ale konečně se vrátil ke svému právoplatnému majiteli.

„Jdeme,“ řekl.

TŘI

Za čtvrt hodiny stál naproti mohutné tmavé stavbě trčící do letního nebe a snažil se, aby se mu čelist nevyškla z pantů a neklesla mu až na hrudník. Nebyla to Temná věž, aspoň ne *jeho* Temná věž (i když by ho nepřekvapilo, kdyby se dozvěděl, že v té nebeské věži pracují lidé – někteří jsou i čtenáři Rolandových dobrodružství –, kteří dům číslo 2 Hammarskjöld Plaza přesně tak nazývají), ale nepochyboval, že je ztělesněním Věže v tomto Klíčovém světě, stejně jako ta růže představovala celé pole růží. To pole, které viděl v tolika snech.

Slyšel z budovy zpívající hlasy, dokonce i přes pouliční hluk a ruch. Ta žena na něj musela třikrát zavolat a nakonec ho zatahat za rukáv, aby

upoutala jeho pozornost. Když se k ní otočil – neochotně –, uviděl, že žena se nedívá na věž na druhé straně ulice (vyrostla přece kousek od Manhattanu a vysoké budovy byly pro ni všední záležitost), ale na maličký park na jejich straně ulice. Vypadala celá blažená. „Že je to tam nádherné? Musela jsem tudy projít aspoň stokrát a nikdy jsem si toho nevšimla, až dnes. Vidíš ten vodotrysk? A tu sochu želvy?“

Viděl. A i když jim Susannah tuto část příběhu nevyprávěla, Roland věděl, že tu byla – spolu s Miou, dcerou nikoho – a že seděla na lavici těsně u mokrého želvího krunýře. Skoro ji tam viděl.

„Ráda bych tam zašla,“ řekla stydlivě. „Můžeme? Máš čas?“

„Ano,“ a prošel za ní železnou brankou.

ČTYŘI

V maličkém parku byl klid, ale ne tak docela ticho.

„Slyšíš zpívat lidi?“ zeptala se paní Tassenbaumová skoro šeptem. „Nějaký sbor, ale odkud?“

„Vsad' svůj poslední dolar,“ odpověděl Roland, ale okamžitě toho zalitoval. Tu větu se naučil od Eddieho, a když ji vyslovil, zabořilo to. Přešel k želvě a klekl si, aby si ji pořádně prohlédl. Měla odštípnutý kousek zobáku, takže vypadala, jako by jí chyběl zub. Na hřbetě měla rýhu ve tvaru otazníku a vybledlá růžová písmena.

„Co tam stojí?“ zeptala se. „Něco o želvě, ale víc nepřečtu.“

„Vidím ŽELVU obrovitou.“ Věděl to, číst to nemusel.

„Co to znamená?“

Roland vstal. „To by bylo na dlouhé povídání. Mohla bys tu na mě počkat, až půjdu dovnitř?“ Kývl směrem k věži, jejíž černá skleněná okna se ve slunci leskla.

„Ano. Počkám. Posadím se tu na lavičku na sluníčko a počkám na tebe. Je to tady... osvěžující. Nezní to bláznivě?“

„Ne,“ řekl. „Pokud na tebe náhodou promluví někdo, komu nebudeš od pohledu důvěřovat, Ireno – myslím, že to není pravděpodobné, protože tady je bezpečno, ale rozhodně je to možné –, soustřeď se ze všech sil a zavolej mě.“

Vykulila oči. „Mluvíš o telepatii?“

Netušil, co to slovo znamená, ale pochopil, co má na mysli, a přikývl.

„Ty to uslyšíš? Uslyšíš mě?“

Nemohl říct s jistotou, že ano. Ta budova mohla být opatřena nějakými tlumícími přístroji, jako byly myslící čepičky u ken-toi, takže by takové spojení znemožnily.

„Snad. A jak říkám, potíže nehrozí. Tady je bezpečno.“

Podívala se na želvu, jejíž krunýř se leskl sprškou z vodotrysku. „Ano, je to tak.“ Už se chtěla usmát, pak se zarazila. „Vrátíš se, že? Nevykašleš se na mě jen tak...“ Pokrčila jedním ramenem. To gesto z ní udělalo velmi mladou dívku. „A ani se nerozloučíš?“

„To nikdy v životě. A můj úkol v té věži by neměl trvat moc dlouho.“ Vlastně to ani žádný úkol nebyl... pokud tedy pro něj nebude mít úkol ten, kdo právě vedl společnost Tet. „Máme najít ještě jedno místo, a právě tam bychom se s Ochem s tebou rozloučili.“

„Dobře,“ řekla a posadila se na lavičku s brumlákem u nohou. Konec lavičky byl mokrá a ona měla nové kalhoty (koupila si je při bleskovém nákupu, při kterém sehnala Rolandovi novou košili a džíny), ale to ji neznepokojovalo. Za takového teplého, slunečného dne rychle uschnou a ona chtěla být co nejbliž želví sochy. Aby si pořádně prohlédla její drobná černá věčná očka a k tomu poslouchala ty líbezné hlasy. Pomyslela si, že to bude velmi odpočinkové. Takové slovo by ji ve spojení s New Yorkem obvykle nenapadlo, ale toto bylo místo New Yorku velmi nepodobné, takový tu vládl klid a mír. Napadl ji, že by sem mohla zavést Davida, že kdyby se posadili na tuto lavičku, dokázal by vyslechnout vyprávění o tom, jak zmizela na tři dny, a nepovažovat ji za bláznivou. Nebo *příliš* bláznivou.

Roland už zamířil klidným krokem pryč – pohyboval se jako člověk, který by mohl kráčet celé dny a týdny, aniž by změnil krok. *Nerada bych ho měla v patách*, pomyslela si a trochu se při té představě zachvěla. Sáhl po železné brance, kterou měl projít na chodník, pak se k ní znovu otočil. Potichu zazpíval říkanku.

„Vidím Želvu obrovitou,
krunýřem hne zemí celou.
Myšlenky má pomalé,
ale vždycky laskavé.“

Přísahy vždy hlídá,
pravdu zná, však vyčkává.
Zemi hýčká, moře též,
ráda má tě, tak už běž.“

Pak ji opustil, ladným a rychlým krokem, bez ohlížení. Seděla na lavičce a dívala se, jak s ostatními chodci na rohu čeká, až se rozsvítí semafor, a pak s nimi přešel, kožená kabelka zavěšená na rameni mu lehce úkula o bok. Dívala se, jak vystupuje po schodech domu číslo 2 Hammarskjöld Plaza a mizí uvnitř. Pak se opřela, zavřela oči a poslouchala, jak hlasy zpívají. V jednu chvíli si uvědomila, že nejméně dvě slova, která v tom zpěvu zní, tvoří její jméno.

PĚT

Rolandovi připadalo, že do budovy proudí zástupy *folken*, ale byl to jen dojem člověka, který poslední roky své cesty strávil většinou na pustých místech. Kdyby místo ve tři čtvrtě na jedenáct přišel ve tři čtvrtě na devět, kdy stále přijížděli lidé, ta záplava těl by ho omráčila. Teď už většina pracujících seděla v kancelářích a za přepážkami a vyráběla papíry a bajty informací.

Okna v chodbě byla z čirého skla a nejméně na dvě podlaží vysoká, možná na tři. Tím pádem byla hala plná světla, a když vstoupil dovnitř, ten žal, který ho svíral od chvíle, kdy klečel u Eddieho na ulici v Rájově, vyprchal. Tady uvnitř ty zpívající hlasy zněly silněji, nebyl to jen sbor, ale veliký sbor. A viděl, že není jediný, kdo ho slyší. Na ulici lidé pospíchali s hlavou skloněnou a nepřítomným výrazem v očích, jako by si schválně nevšímalí jemné a prchavé krásy dne, který jim byl darován. Zde uvnitř nemohli nepocítit alespoň kousek z toho, nač byl pistolník tak jemně vyladěn a co pil jako vodu na poušti.

Jako ve snu prošel po růžové mramorové dlažbě, slyšel ozvěnu svých cvakajících podpatků, slyšel slabé šepotání oriz v kabele. Pomyslel si, *Lidé, kteří tu pracují, by tu chtěli bydlet. Možná to ani nevědí, ale chtějí to. Lidé, kteří zde pracují, si hledají záminky, aby mohli pracovat i večer. A budou zít dlouhý a plodný život.*

Uprostřed té vysoké, zvučící haly přešla drahá mramorová podlaha v záhon pokorné tmavé prsti. Ze všech stran byl ohrazen provazy z tmavě vínového sametu, ale Roland věděl, že ty provazy tam nemusejí být. Nikdo by do té zahrádky nevstoupil, ani sebevražedný ken-toi zoufale toužící proslavit své jméno. Byla to posvátná půda. Rostly tam tři palmičky a rostliny, které viděl naposledy v Gileadu: toulcovky, tak se jim určitě říkalo, i když v tomto světě možná měly jiné jméno. Rostly tu ještě další květiny, ale důležitá byla jenom jedna.

Uprostřed záhonu kvetla jediná růže.

Nebyla přesazena, Roland si toho všiml okamžitě. Ne. Byla tam, kde rostla v roce 1977, kdy místo, kde nyní stál, bylo jen prázdnou parcelou, plnou odpadků a rozbitých cihel, s velkým nápisem, který oznamoval příchod luxusních obytných domů Želví zátoka, které měla stavět stavební společnost Mills a nemovitosti Sombra. Místo nich tu byla postavena tato budova, vysoká sto poschodí, a to *kolem* té růže. Veškerá práce, která zde byla vykonávána, byla až na druhém místě.

Dům číslo 2 Hammarskjöld Plaza byl svatyní.

ŠEST

Někdo mu poklepal na rameno a Roland se otočil tak prudce, že k němu zalétly polekané pohledy. Také se lekl. Nestalo se mu celé roky – naposledy možná někdy na počátku dospívání –, že by se k němu někdo přiblížil tak tiše, až mu mohl poklepat po rameni a on ho nezaslechl. A na té mramorové podlaze měl určitě –

Mladá (a nesmírně krásná) žena, která k němu přistoupila, byla jeho prudkou reakcí očividně překvapena, ale ruce, kterými hmátl po jejích ramenou, hrábly jen do vzduchu a pak se zaklesly do sebe, až se ozvalo tiché tlesknutí a to se odrazilo od stropu nejméně tak vysokého, jaký byl v Kolíbce lidské. Zelené oči té ženy byly rozšířené a ostražitě a on by přísahal, že v nich není žádná hrozba, ale přesto, nejdřív se nechat zaskočit a potom takhle *minout* –

Pohlédl dolů na ženina chodidla a dostal aspoň částečnou odpověď. Nosila jakési boty, které v životě neviděl, měly vysoké pěnové podrážky a plátěný svršek. Boty, které se po tvrdém povrchu budou pohybovat tiše jako mokašiny. A pokud jde o samotnou ženu –

Při pohledu na ni se ho zmocnila přízračná dvojí jistota: za první, že „viděl loď, v níž přijela“, jak se někdy v Calla Bryn Sturgisu říkalo rodinné podobě, a za druhé, že společnost pistolníků se v tomto světě rozrůstá, v tomto zvláštním Klíčovém světě, a že ho zastavil právě jeden z nich.

A bylo snad lepší místo pro takové setkání než na dohled od růže?

„V tvé tváři vidím tvého otce, ale ohledně jeho jména tápu,“ řekl Roland potichu. „Pověz mi, kdo to byl, jestli ráčíš.“

Žena se usmála a Roland měl jméno, které hledal, skoro na jazyku. Pak mu však znovu vyklouzlo, jak se často děje. Paměť umí být plachá. „Nikdy jste ho nepotkal... i když chápu, proč si myslíte, že ano. Povím vám to později, jestli budete chtít, ale teď vás odvedu nahoru, pane Deschaine. Je tam jeden člověk, který chce...“ Okamžik vypadala stydlivě, jako by si myslela, že dostala pokyn použít slovo, kvůli kterému se jí budou smát. Pak se jí v koutcích úst utvořily dolíčky a zelené oči se jí v koutcích kouzelně zešikmily. Jako by si myslela, *Jestli si ze mě děláte legraci, tak vám to dopřeji.* „... člověk, který chce s vámi *usednout k poradě*,“ dokončila.

„Dobře,“ odpověděl.

Lehce se dotkla jeho ramene, aby ho zadržela ještě na okamžik. „Požádali mě, abych se přesvědčila, že přečtete nápis v zahradě Paprsku,“ řekl. „Uděláte to?“

Rolandova odpověď zněla suše, i když trochu omluvně. „Udělám to, pokud budu moci, ale s vaším psaným jazykem jsem měl vždycky potíže, i když se zdá, že mi z úst vychází docela dobře, když jsem na této straně.“

„Myslím, že tohle přečíst dokážete,“ řekla. „Zkuste to.“ A znovu se dotkla jeho ramene a jemně ho otočila znovu k záhonu na podlaze haly – nebyla to prst', kterou sem v trakařích navozila parta nadaných zahradníků, to věděl, ale byla to původní prst' z tohoto místa, zem, která byla třeba vydlážděna, ale jinak zůstala nedotčena.

Nejdřív se mu s malou mosaznou tabulkou v zahradě nedařilo o nic lépe než s většinou nápisů ve výkladních skříních nebo se slovy na obálkách „magda-zínů“. Už se to chystal říct, chtěl požádat tu ženu se vzdáleně povědomou tváří, aby mu to přečetla, když tu se písmena proměnila a stala se Velkými písmeny Gileadu. Pak dokázal přečíst, co tam bylo vepsáno, a snadno. Když dočetl, nápis se změnil znovu.

„Pěkný trik,“ poznamenal. „Reagoval na moje myšlenky?“

Usmála se – rty měla pokryté jakousi růžovou masťou, která vypadala jako cukroví – a přikývla. „Ano. Kdybyste byl Žid, mohl jste to vidět v hebrejštině. Kdybyste byl Rus, byla by to cyrilice.“

„Říkáš pravdu?“

„Pravdu.“

Do haly se vrátil normální rytmus... jenže Roland chápal, že rytmus tohoto místa nikdy nebude podobný rytmu v jiných obchodních budovách. Ti, kdo žili v Hromové tišíně, budou celý život trpět drobnými chorobami, jako vředy a ekzémem a bolestmi hlavy a hučením v uších. Nakonec umřou (nejspíš předčasně) na nějakou velkou a bolestivou chorobu, jako rakovina, které rychle rozžírá a spaluje nervy jako táborák, u kterého se opéká maso. Tady to bylo přesně naopak: zdraví a harmonie, dobrá vůle a štědrost. Tito *folken* zpěv růže tak docela neslyšeli, ale ani to nepotřebovali. Měli štěstí a na nějaké úrovni si to každý z nich uvědomoval... což bylo největší štěstí ze všech. Díval se, jak vstupují a přecházejí k výtahovým kabinám, kterým se říkalo zedvi-že, pohybovali se rázně, houpali svými kabelami a balíčky, svou výstrojí a tlumoky, a nikdo nešel od dveří úplně rovně. Jen málokdo zašel přímo k místu, kterému žena říkala Zahrada Paprsku, ale i ti, kteří tam nešli, nakrátko tím směrem stočili kroky, jako by je přitahoval mocný magnet. A kdyby se někdo pokusil růži ublížit? U stolku u výtahů seděl strážný, všiml si Roland, ale byl tlustý a starý. Ale na tom nezáleželo. Pokud by někdo učinil výhrůžný pohyb, všichni v této hale by v hlavě zaslechli polekaný výkřik, pronikavý a důrazný jako hvizd, který slyší jen psi. A vrhli by se na toho, kdo by se chystal růži zavraždit. Udělali by to rychle a bez ohledu na vlastní bezpečnost. Růže se dokázala ochránit sama, když rostla na skládce a mezi plevelem na prázdné parcele (nebo aspoň dokázala přivolat ty, kdo ji ochránili), a to se nezměnilo.

„Pane Deschaine? Můžeme už jít nahoru?“

„Tak,“ řekl. „Veď mě, kudy ráčíš.“

SEDM

Jakmile došli k zedvi-ži, došlo mu, odkud je mu ženin obličej povědomý. Snad mu pomohlo, když ji spatřil z profilu, něco na tvaru její

lící kosti. Vzpomněl si, jak mu Eddie vyprávěl o svém rozhovoru s Calvinem Věžem, když Jack Andolini a George Biondi odešli z Manhattanské restaurace pro duši. Věž mluvil o rodině svého nejstaršího přítele. *Zdá se, že se chlubí tím, že mají jedinečnou právníckou hlavičku v New Yorku, možná ve Spojených státech. Stojí tam jenom „DEEPNEAU“.*

„Jsi dcera sai Aarona Deepneaua?“ zeptal se jí. „Určitě ne, jsi moc mladá. Jeho vnučka?“

Úsměv vyprchal. „Aaron nikdy neměl děti, pane Deschaine. Jsem vnučka jeho staršího bratra, ale moji rodiče a dědeček zemřeli mladí. Většinou mě pak vychovával Airy.“

„Tak jsi mu říkala? Airy?“ Roland byl okouzlen.

„Jako dítě jsem mu tak říkala a nějak mu to zůstalo.“ Natáhla ruku a úsměv se jí vrátil. „Nancy Deepneauová. A jsem moc ráda, že vás poznávám. Trochu vyděšená, ale těší mě.“

Roland jí potřásl rukou, ale bylo to lhostejné gesto, sotva víc než dotek. Potom, s mnohem hlubšími city (protože toto byl rituál, se kterým vyrostl a kterému rozuměl) si položil pěst na čelo a vytrčil nohu. „Dlouhé dny a příjemné noci, Nancy Deepneauová.“

Úsměv se jí radostně rozšířil. „A kéž jich máš dvojnásobný počet, Rolande z Gileadu. Kéž jich máš dvojnásob.“

Ze-dvíž přijela, nastoupili a odjeli do devětadevadesátého podlaží.

OSM

Dveře se otevřely do velkého kruhového foyeru. Na podlaze ležel koberec v starorůžovém odstínu, který dokonale ladil s barvou růže. Naproti zedvi-ži byly skleněné dveře s nápisem **SPOLEČNOST TET**. Za nimi Roland uviděl další, menší halu, kde u stolu seděla nějaká žena a vypadala, že mluví sama k sobě. Napravo od dveří do vnější haly stáli dva muži v tmavých oblecích. Povíдали si spolu, ruce v kapsách, vypadali uvolněně, ale Roland viděl, že jsou všechno jen ne uvolnění. A byli ozbrojeni. Saka měli dobře ušitá, ale muž, který ví, kde hledat pistoli, ji obvykle uvidí, pokud tam pistole je. Ti dva chlapíci stáli ve foyeru asi hodinu, možná dvě (i pro dobré muže bylo obtížné zůstat naprosto ostražitý tak dlouho), a upadli do rutiny okatě nezávazného rozhovoru

pokaždé, když přijela ze-dviž, připraveni okamžitě vyrazit, pokud by zvěřili něco nepatřičného. Roland to schvaloval.

Moc dlouho si však strážné nepohlížel. Jakmile poznal, co jsou zač, nechal pohled sklouznout tam, kam toužil padnout od chvíle, kdy se dveře zedvi-že otevřely. Na stěně vlevo visel veliký černobílý obraz. Byla to fotografie (původně si myslel, že to slovo zní *fotrgrafie*) asi metr a půl dlouhá a metr široká, zavěšená bez rámu, zakřivená tak přesně podle stěny, že vypadala jako okno do nějaké nepřírozně strnulé reality. Tři muži v džínách a rozhalených košilích seděli na jakési ohradě, boty zaháknuté za spodní břevno. Rolanda napadalo, kolikrát viděl kovboje nebo *pastorillas*, jak úplně stejně sedí a sledují značkování, svazování, kastrování nebo krocení divokých koní? Kolikrát tam seděl sám, někdy s některým členem svého dávného tet – Cuthbertem, Alainem, Jamiem DeCurry – ti seděli vedle něj, stejně jako John Cullum a Aaron Deepneau seděli po boku černého muže s brýlemi se zlatou obroučkou a drobným bílým knírkem? Ta vzpomínka ho zabořila a nebyla to jenom duševní bolest. Žaludek se mu sevřel a srdce zrychlilo. Ti tři na obrázku se čemusi smáli a výsledkem byla jakási nadčasová dokonalost, jeden z těch vzácných okamžiků, kdy jsou lidé rádi, že jsou tím, čím jsou, a že jsou tam, kde jsou.

„Otcové zakladatelé,“ prohodila Nancy. Mluvila pobaveně a smutně zároveň. „Ta fotografie vznikla, když ředitelé odcházeli do důchodu, v roce 1986. V Taosu, v Novém Mexiku. Tři městští kluci na venkově u krav, co k tomu dodat. Vypadají, že se královsky baví, vidíte?“

„Říkáš pravdu,“ řekl Roland.

„Znáte všechny tři?“

Roland přikývl. Znal je, ano, i když Mosese Carvera, toho muže uprostřed, nikdy neviděl na vlastní oči. Byl to partner Dana Holmese, kmotr Odetty Holmesové. Na tom obrázku vypadal jako statný a zdravý sedmdesátník, ale v roce 1986 mu určitě muselo táhnout na osmdesátku. Možná pětiosmdesát. Roland si připomněl, že ve hře byla samozřejmě divoká karta: ta nádherná rostlina, kterou viděl v hale budovy. Růže byla fontána mládí asi stejně, jako želva v tom maličkém parčíku naproti přes ulici byla samotným Maturinem, ale měla podle jeho názoru určité blahodárné účinky? Ano, myslel si to. Určité hojivé účinky? Ano, myslel si to. Věřil snad, že těch devět let života, které Aaron Deepneau dostal mezi rokem 1977 a pořízením tohoto snímku v roce 1986, zařídily jenom

pilulky nahrazující *Prim* a lékařská péče Starého lidu? Ne, to si nemyslel. Tito tři muži – Carver, Cullum a Deepneau – se sešli v pokročilém věku, téměř magicky, aby bojovali za růži. Pistolník byl přesvědčen, že jejich příběh by sám vydal na knihu, určitě krásnou a vzrušující. Roland věřil totiž něčemu úplně prostému: růže prokázala svou vděčnost.

„Kdy zemřeli?“ zeptal se Nancy Deepneauové.

„John Cullum odešel první, v roce 1989,“ řekla. „Následkem střelné rány. Vydržel dvanáct hodin v nemocnici, dost dlouho na to, aby se se všemi rozloučil. Byl v New Yorku, na výročním zasedání rady. Podle newyorské policie to byla pouliční potyčka, která se zvrtila. My jsme přesvědčeni, že ho zabil nějaký agent Sombry nebo North Central Positronics. Pravděpodobně některý ken-toi. Už dřív došlo k podobným pokusům, které selhaly.“

„Sombra a Positronics se staly tímtěž,“ řekl Roland. „Jsou to agentury Karmínového krále v tomto světě.“

„To víme,“ řekla a pak ukázala na muže vlevo na obrázku, toho, kterému byla tak velmi podobná. „Strýček Aaron žil do roku 1992. Kdy jste se setkali... v roce 1977?“

„Ano,“ řekl Roland.

„V roce 1977 by nikdo nevěřil, že bude žít tak dlouho.“

„Zabili ho také *fayen-folken*?“

„Ne, vrátila se mu rakovina, to je všechno. Zemřel v posteli. Byla jsem u toho. Poslední, co řekl, bylo ‚Pověz Rolandovi, že jsme dělali, co jsme mohli.‘ Což tímto činím.“

„Díky-sai.“ Hlas mu zazněl hrubě, jen doufal, že to pochopí jako strohost. Mnozí dělali kvůli němu, co mohli, nebyla to snad pravda? Bylo hodně takových, počínaje Susan Delgadovou před mnoha lety.

„Je vám dobře?“ zeptala se tiše a soucitně.

„Ano,“ řekl. „Dobře. A Moses Carver? Kdy zemřel *on*?“

Povytáhla obočí, pak se zasmála.

„Co...?“

„Podívejte se sám!“

Ukázala ke skleněným dveřím. Zevnitř, kolem stolku se ženou, která mluvila sama k sobě, prošel seschlý stařík s nadýchaným chmýřím na hlavě a bílým obočím. Kůži měl tmavou, ale žena, o jejíž rámě se opíral, byla ještě tmavší. Byl vysoký – možná ke sto devadesáti, kdyby neměl

ohnutou páteř –, ale žena byla ještě vyšší, nejméně sto pětadevadesát. Tvář neměla krásnou, ale téměř divošsky hezkou. Byla to tvář válečníka.

Tvář pistolníka.

DEVĚT

Kdyby neměl Moses Carver ohnutou páteř, hleděli by si s Rolandem do očí. Takhle se Carver musel dívat trochu vzhůru, což dělal s nachýlenou hlavou, jako pták. Zdálo se, že nemůže ohnout krk, artritida mu v tom bránila. Oči měl hnědé, bělmo tak zakalené, že bylo těžké rozeznat, kde mu končí duhovky, ale byly plné veselého smíchu, i když se schovávaly za brýlemi se zlatou obroučkou. Stále měl ten drobný bílý knírek.

„Roland z Gileadu!“ zvolal. „Jak jsem vás toužil poznat, pane! Věřím, že tohle mě drželo naživu ještě tak dlouho poté, co odešli John a Aaron. Pust' mě na chvíli, Mariano, pust'! Něco musím udělat!“

Mariana Carverová ho pustila a podívala se na Rolanda. Neuslyšel v hlavě její hlas, ale nebylo to nutné. To, co po něm chtěla, se jí jasně zračilo v očích: *Jestli upadne, chyt'te ho, sai.*

Ale muž, kterému Susannah kdysi říkala tat'ka Mose, neupadl. Přiložil si ochablou, artritickou pěst k čelu, pak pokrčil pravé koleno a plnou vahou spočinul na roztržené pravé noze. „Bud' zdrav, poslední pistolníku, Rolande Deschaine z Gileadu, synu Stevenův a pravý potomku Artura Elda. Já, poslední z těch, kteří si říkali Ka-tet růže, tě zdravím.“

Roland si také přiložil pěst k čelu a udělal víc než poklonu. Poklekl. „Bud' zdrav, tat'ko Mosesi, kmotře Susannah, dinhu Ka-tet růže, zdravím tě z celého srdce.“

„Díky,“ řekl stařík a pak se rozchechtal jako chlapec. „Je to utěšené setkání v Domě růže! Tam, kde kdysi měl být Hrob růže! Ha! Pověz mi, že to tak není! Co?“

„Né, protože by to byla lež.“

„Slyšte!“ vykřikl stařík a pak se znovu radostně rozchechtal. „Ale žasnu tak, že zapomínám na způsoby, pistolníku. Tenhle pěkný kus ženské, co stojí vedle mě, bys asi přirozeně považoval za moji vnučku, protože mi bylo sedmdesát, když se narodila, což bylo v roce devatenáct set šedesát devět. Ale pravda je,“ Roland však uslyšel *Ae av-da-e*, „že někdy to nejlepší v životě začne pozdě, a mít potomky,“ *pomky*, „patří k nim, podle

mého názoru. Čímž takhle zeširoka říkám, že je to moje dcera, Mariana Odetta Carverová, prezidentka společnosti Tet od roku 1997, kdy jsem odstoupil, to mi bylo osmadvadesát. A nemyslíš, že by některým členům venkovských klubů, Rolande, zmrzly kulky, kdyby věděli, že tuhle společnost, která má teď hodnotu asi deset miliard dolarů, vede negr?“ Mluvil tak rozrušeně a radostně, že přízvuk zesílil natolik, že poslední kus věty zazněl jako *Tue lečnost, eá má ed' onotu si eset miad dooů, vede néégrr?*

„Nech toho, táti,“ řekla vysoká žena vedle něj. Mluvila laskavě, ale nepřipouštěla odmlouvání. „Jestli nepřestaneš, tak ti ten srdeční monitor, co ho nosíš, spustí poplach, a tady ten muž nemá času nazbyt.“

„Peskuje mě jak malýho haranta!“ vykřikl stařík rozhořčeně. Současně pootočil hlavu a s nevýslovně mazaným a dobromyslným výrazem mrkl na Rolanda okem, které dcera neviděla.

Jako by tvoje triky dávno neprohlédla, starče, pomyslel si Roland pobaveně, i když byl smutný. *Jako by je dávno a dávno neprohlédla – říkám delah.*

Mariana Carverová řekla: „Usedneme s tebou k malé poradě, Rolande, ale nejdřív musím něco vidět.“

„To není ani za mák potřeba!“ rozhorlil se stařík nakřápnutým hlasem. „Ani za mák, a ty to víš! Vychoval jsem snad hlupačku?“

„Velmi pravděpodobně je to on,“ řekla Mariana, „ale dbát na bezpečnost –“

„– znamená nikdy nelitovat,“ dopověděl pistolník. „Dobré pravidlo, tak. Co chceš vidět? Co ti poví, že jsem ten, za koho se prohlašuji, a uvěříš tomu?“

„Tvoji pistoli,“ odpověděla.

Roland vytáhl z kožené kabely tričko se Dny starého domova, pak vytáhl pouzdro. Rozmotal nábojový pás a vytáhl svůj revolver se santálovou pažbou. Zaslechl, jak Mariana Carverová prudce, užasle vydechla, ale nereagoval na to. Všiml si, že dva strážníci ve svých dobře střižených oblecích se přesunuli blíž, oči navrch hlavy.

„Vidíš to!“ křičel Moses Carver. „Tak, všichni tady to vidí! Říkám *Bože!* Klidně můžeš vykládat svým vnoučatům, že jsi viděla Excalibur, Artušův meč, protože tohle vyjde nastejno!“

Roland podal revolver svého otce Marianě. Věděl, že si ho bude potřebovat osahat, aby si potvrdila, co je zač, že to bude muset udělat, než ho zavede do měkkého podbřišku společnosti Tet (kde by nesprávná osoba mohla napáchat strašnou škodu), ale ona chvíli nedokázala svou povinnost splnit. Potom se vzchopila a pistoli uchopila, oči se jí rozšířily, když zjistila, jak je těžká. Pečlivě se všemi prsty vyhýbala spoušti, přiblížila hlaveň k očím a pak poblíž ústí našla malou rytinu:

„Povíte mi, co to znamená, pane Deschaine?“ zeptala se ho.

„Ano,“ řekl, „pokud mi budeš říkat Rolande.“

„Jestli to žádáš, pokusím se.“

„To je Arturovo znamení,“ řekl a také se na znamení zadíval. „Jediné znamení na dveřích jeho hrobky, jestli ráčíš. Je to znamení jeho dinha a znamená BÍLÁ.“

Stařík natáhl roztřesené ruce, mlčky, ale rozhodně.

„Je nabitá?“ zeptala se Rolanda a potom, než stačil odpovědět, si odpověděla sama: „Samozřejmě že je.“

„Dej mu ji,“ řekl Roland.

Mariana vypadala pochybovačně, dva strážní ještě víc, ale taťka Mose stále natahoval ruce po vdovaři a Roland přikývl. Žena neochotně podala pistoli otci. Stařík si ji vzal, podržel ji oběma rukama a pak udělal něco, co pistolníkové srdce zahřálo a zároveň zamrazilo: starými, svrašťelými rty políbil hlaveň.

„Jakou má chuť?“ zeptal se Roland, upřímně zvědavý.

„Chutná rokama, pistolníku,“ řekl Moses Carver. „Stejně jako já.“ A pak pistoli znovu podal ženě, pažbou napřed.

Ona ji vrátila Rolandovi, jako by byla ráda, že se zbaví té vážné a zabíjející tíhy, a on ji znovu zabalil do nábojového pásu.

„Pojď dál,“ vyzvala ho. „A i když nemáme moc času, užijeme si tolik radosti, kolik ti tvůj žal dovolí.“

„Říkám amen!“ zvolal stařík a poklepal Rolanda po rameni. „Ona stále žije, moje Odetta – ty jí říkáš Susannah. Je to tak. Myslel jsem, že budeš rád, když se to dozvíš, pane.“

Roland *byl* rád a přikývl na znamení díků.

„Tak pojd', Rolande,“ řekla Mariana Carverová. „Pojd' a buď u nás vítán, protože je to také tvoje dílo, a my víme, že není velká šance, že sem ještě někdy vstoupíš.“

DESET

Kancelář Mariany Carverové se nacházela v severozápadním rohu devětadevadesátého podlaží. Stěny zde byly celoskleněné, bez jakýchkoli příček nebo vzpěr, a ten výhled vzal pistolníkovi dech. Stát v tomto rohu a dívat se ven bylo jako viset ve vzduchu nad krajinou úžasnější, než jakou si kdo dokáže představit. Přesto už něco takového kdysi viděl, protože poznal visutý most tamhle v dáli, stejně jako některé vysoké budovy blízko něj. *Měl* by ten most poznávat, protože na něm v jiném světě skoro zahynuli. Jakea z něho unesl Gasher a odvedl ho k Tikytákovi. Toto bylo město Lud, jak muselo vypadat za svých nejlepších časů.

„Nazýváte to město New York?“ zeptal se. „Je to tak, že?“

„Ano,“ řekla Nancy Deepneauová.

„A tamten most, ten úchvatný?“

„Most George Washingtona,“ řekla Mariana Carverová. „Nebo jenom GWB, tak mu říkají místní.“

Takže tamhle se nevzpíná jenom most, který je zavedl do Ludu, ale je to také most, kolem kterého pèere Callahan kráčel, když odcházel z New Yorku a vydával se na toulky. To si Roland také zapamatoval z jeho vyprávění, a velmi dobře.

„Chtěl byste nějaké občerstvení?“ zeptala se Nancy.

Už chtěl odmítnout, ale pak si uvědomil, jak se mu točí hlava, a rozmyslel se. Něco si dá, ano, ale jen tolik, aby se mu zbystřily smysly a myšlenky. „Čaj, jestli máte,“ řekl. „Horký, silný čaj, s cukrem nebo medem. Můžete ho připravit?“

„Můžeme.“ Mariana stiskla knoflík na stole. Promluvila s někým, koho Roland neviděl, a práce ženy v přední kanceláři – ta, která vypadala, že mluví sama se sebou – mu okamžitě dávala větší smysl.

Když byly horké nápoje a obložené chleby (Roland jim asi vždycky bude říkat popkiny) objednány, Mariana se naklonila blíž a přiměla ho, aby se jí Roland podíval do očí. „Je to utěšené setkání v New Yorku, Rolande,

to doufám, ale náš čas zde není... není *životně důležitý*. A myslím, že víš proč.“

Pistolník se nad tím zamyslel, pak přikývl. Trochu opatrně, ale během let si zabudoval jistou míru opatrnosti do povahy. Jiní – například Alain Johns a Jamie DeCurry – měli smysl pro opatrnost vrozený, ale to nikdy nebyl Rolandův případ, protože ten měl sklony nejdřív střílet a teprve pak se ptát.

„Nancy tě požádala, abys přečetl plaketu v Zahradě paprsku,“ řekla Mariana. „Jestlipak –“

„Zahrada paprsku, pravím *Bůůůh!*“ přerušil ji Moses Carver. Cestou po chodbě do kanceláře své dcery si vzal ze stojanu v podobě falešné sloní nohy hůl a teď s ní pro větší důraz zabušil do drahého koberce. Mariana to trpělivě snášela. „Pravím *Božíí* bomba!“

„Nedávné setkání mého otce s reverendem Harriganem, který ovládl dolní dvůr, nebylo světlým bodem mého života,“ vzdychla Mariana, „ale to sem nepatří. Přečetl jsi tu plaketu, Rolande?“

Přikývl. Nancy Deepneauová použila jiné slovo – znamení nebo sigul – , ale vyrozuměl, že se jedná o totéž. „Písmena se změnila ve Velká písmena. Přečetl jsem je velmi dobře.“

„A co tam stálo?“

„ZBUDOVALA SPOLEČNOST TET, NA POČEST EDWARDA CANTORA DEANA A JOHNA ‚JAKEA‘ CHAMBERSE.“ Odmlčel se. „Potom tam stálo ‚Kam-a-kam-mal, Pria-toi, Gan delah‘, což by se dalo přeložit jako ‚BÍLÁ NAD ČERVENOU, TO JE GANOVA VĚČNÁ VŮLE.““

„A pro nás tam stojí DOBRO NAD ZLEM, TO JE VĚČNÁ VŮLE BOŽÍ,“ řekla Mariana.

„Bůh buď pochválen!“ zabušil holí Moses Carver. „Kéž se *Prim* pozvedne!“ Někdo lehce zaklepal na dveře a potom z přední kanceláře vešla žena a nesla stříbrný podnos. Roland si fascinovaně povšiml, že jí před rty visí malý černý knoflík a ve vlasech jí mizí tenká černá armatura. Nějaké zařízení pro dálkové rozmluvy, jistě. Nancy Deepneauová a Mariana Carverová jí pomohly nalít kouřící čaj a kávu do šálek, rozmístit misky s cukrem a medem, hrneček se smetanou. Také talíř s chleby. Rolandovi zakručelo v žaludku. Vzpomněl si na své přátele v zemi – pro ty už žádné chleby nebudou – a také na Irenu Tassenbaumovou, která seděla

v parčíku naproti přes ulici a trpělivě na něj čekala. Každé to pomyšlení by mu stačilo zahnat chuť k jídlu, ale žaludek se znovu nestydatě ozval. Některé části muže nemají svědomí, ten fakt mu byl znám už od dětství. Vzal si popkin, nasypal si do čaje vrchovatou lžící cukru a navrch přidal med. Zkrátí to na nejvyšší možnou míru a vrátí se co nejdřív k Ireně, ale mezitím...

„Kéž vám slouží, pane,“ řekl Moses Carver a foukal do svého hrníčku s kávou. „Přes zuby, přes dásně, těš se, břicho moje, už to jede! Hej!“

„Máme s tatínkem dům na Montauk Point,“ řekla Mariana a nalévala si do své kávy smetanu, „a byli jsme tam zrovna minulý víkend. V sobotu odpoledne, kolem čtvrt na šest mi volal někdo ze zdejší ostrahy. Zaměstnává je společnost Hammarskjöld Plaza, ale společnost Tet jim platí prémii, abychom se dozvěděli... řekněme jistě zajímavosti... jakmile na ně narazí. Sledovali jsme tu plaketu v hale s nesmírným zájmem, když se blížil devatenáctý červen, Rolande. Překvapilo by tě, kdybys zjistil, že asi do tří čtvrtě na pět toho dne tam stálo ZBUDOVALA SPOLEČNOST TET, NA POČEST RODINY PAPRSKU A NA PAMĚŤ GILEADU?“

Roland se nad tím zamyslel, usrkával čaj (byl horký a silný a dobrý) a pak zavrtěl hlavou. „Ne.“

Naklonila se blíž, oči jí svítily. „A proč to říkáš?“

„Protože až do soboty odpoledne mezi čtvrtou a pátou hodinou nebylo nic jisté. I když byli Bořitelé zastaveni, nebylo nic jisté, dokud nebyl Stephen King v bezpečí.“ Rozhlédl se po nich. „Víte něco o Bořitelích?“

Mariana přikývla. „Podrobnosti ne, ale víme, že Paprsek, na jehož zničení pracovali, už je před nimi v bezpečí, a že nebyl natolik zničený, aby se neobnovil.“ Zaváhala, pak řekla: „A víme, koho jsi ztratil. O obou víme. Je nám to nesmírně líto, Rolande.“

„Ti chlapi jsou v bezpečí v náručí Ježíše,“ řekl Marianin otec. „A i kdyby ne, jsou spolu na mýtině.“

Roland, který tomu chtěl věřit, přikývl a pravil díky. Potom se obrátil znovu k Marianě. „To s tím spisovatelem bylo velmi těsné. Byl zraněn, a vážně. Jake zemřel, když ho zachraňoval. Vložil své tělo mezi Kinga a ten vozomobil, který by ho byl zabil.“

„King bude žít,“ řekla Nancy. „A bude znovu psát. Máme to z velmi dobrého zdroje.“

„Jakého?“

Mariana se znovu naklonila k němu. „Za okamžik,“ řekla. „Jde o to, Rolande, a my tomu věříme, jsme si tím jistí, a Kingova bezpečnost během příštích několika let tomu také nasvědčuje, že tvoje práce ohledně Paprsků je hotova: Ves’-Ka Gan.“

Roland přikývl. Zpěv neutichne.

„Nás čeká spousta práce,“ pokračovala Mariana, „nejméně na třicet let, jak počítáme, ale –“

„Ale je to *naše* práce, ne tvoje,“ řekla Nancy.

„To máte také z toho ‚dobrého zdroje‘?“ zeptal se Roland a upíjel čaj. Přestože byl horký, Roland už měl v sobě půlku velkého hrnku.

„Ano. To, co sis dal za úkol, porazit síly Karmínového krále, se ti podařilo. Sám Karmínový král –“

„To si tenhle chlap *nikdy* nedal za úkol a ty to víš!“ vyhrkl stoletý stařík sedící vedle hezké černošky a znovu důrazně zabušil holí. „Jeho úkolem –“

„Táti, to by stačilo.“ Promluvila tak prudce, že stařík zamžikal.

„Né, nech ho mluvit,“ řekl Roland a všichni se na něho podívali, překvapení (a trochu polekáni), jak ostře a suše to zaznělo. „Ať mluví, protože říká pravdu. Pokud si máme vyložit karty, tak ať jsou všechny. Pokud jde o mě, Paprsky byly vždycky jenom prostředkem, jak dojít ke konci. Kdyby se zbořily, Věž by padla. Kdyby Věž padla, nikdy bych jí nedosáhl a nevystoupal na její vrchol.“

„Tvrdíš, že tě zajímala víc Temná věž než pokračování existence vesmíru,“ řekla Nancy Deepneauová. Mluvila tak, jako by se chtěla pouze ujistit, že dobře rozumí, a hleděla na Rolanda s úžasem a pohrdáním zároveň. „Existence *všech* vesmírů.“

„Temná věž *je* existence,“ řekl Roland, „a obětoval jsem hodně přátel, abych k ní za ty roky došel, a obětoval jsem i chlapce, který mě nazýval otcem. Obětoval jsem výměnou vlastní duši, paní-sai, takže obrať svůj drzý pohled jinam. Kéž to uděláš brzy a uděláš to řádně, to žádám.“

Mluvil zdvořile, ale děsivě chladně. Nancy Deepneauové vyprchala z tváře barva a šálek s čajem v ruce se jí roztřásl tak hrozně, že se Roland natáhl a vytrhl jí ho z ruky, jinak by vyšplíchl a opařil by ji.

„Nesmíte mě chápat špatně,“ řekl. „Rozumějte mi, protože už spolu nikdy mluvit nebudeme. To, co se stalo, stalo se v obou světech, dobré i špatné, v záměrech ka i proti němu. Jenže kromě všech světů existuje víc,

než víme, a kromě toho ještě víc, než se vůbec můžete dohadovat. Nemám času nazbyt, takže budeme pokračovat.“

„Dobře řečeno, pane!“ zavrčel Moses a znovu zabušil holí.

„Jestli jsem vás urazila, je mi to skutečně líto,“ řekla Nancy.

Na to Roland neodpověděl, protože věděl, že jí to líto není ani trochu – jenom se ho bála. Na okamžik se rozhostilo stísněné ticho, které nakonec prolomila Mariana Carverová. „My žádné svoje Bořitele nemáme, Rolande, ale na ranči v Taosu zaměstnáváme tucet telepatů a tušitelů. To, co dají společně dohromady, je občas nejisté, ale je to vždycky větší než prostý součet jejich příspěvků. Znáš výraz ‚dobrá mysl‘?“

Pistolník přikývl.

„Produkují něco takového,“ řekla, „i když vím, že to není tak veliké a mocné jako to, co dokázali produkovat Bořitele v Hromové tišině.“

„Protože tam jich byly stovky,“ zabručel stařík. „A navíc je líp krmili.“

„Taky kvůli tomu, že sluhové Krále byli víc než ochotni unést každého, kdo byl zvlášť mocný,“ řekla Nancy, „takže vždycky měli to, čemu říkáme ‚právo prvního výběru z celého vrhu‘. Ale i tak nám ti naši sloužili docela dobře.“

„Čí to byl nápad, abyste takové lidi zaměstnali?“ zeptal se Roland.

„Možná ti to bude připadat divné, parťáku,“ řekl Moses, „ale byl to Cal Věž. Nikdy nebyl velkou výhrou – nikdy nedělal nic jiného než sbíral ty svoje knížky a ze všeho byl předposranej, ten chamtivej nafoukanej bílej parchant...“

Dcera se na něj varovně podívala. Roland se musel ovládat, aby zachoval vážnou tvář. Mosesi Carverovi bylo sice sto let, ale vystihl Calvina Věže jedinou větou.

„Každopádně si v pár scifistickéjch knížkách přečetl cosi o zapojení telypatů do práce. Víš, co je to science fiction?“

Roland zavrtěl hlavou.

„No, to nevadí. Většinou jsou to bláboly, ale občas se urodí docela dobrý nápad. Poslouchej mě a já ti povím o jednom docela dobrým. Pochopíš, pokud víš, o čem Věž a tvůj kamarád pan Dean mluvili před dvaadvaceti rokama, když pan Dean přišel zachránit Věže před těma dvouma bílejma hajzlama.“

„Táti,“ řekla Mariana varovně. „Přestaň mluvit jako negr, a to hned. Jsi starý, ale ne hloupý.“

Podíval se na ni. Jeho kalné staré oči potměšile a vesele svítily. Podíval se na Rolanda a znovu mazaně mrkl. „Byli to dvě bílé *taliánský* hajzli!“

„Eddie o nich mluvil, ano,“ řekl Roland.

Carver najednou přestal šumlovat. Jeho slova zněla jasně. „Takže víš, že mluvili o jedny knížce, která se jmenovala *Hogan*, od Benjamin Slightmana. V titulu knížky byl překlep, a taky ve jménu toho spisovatele, což byla přesně ta věc, co roztočila pořádný cifry.“

„Ano,“ řekl Roland. Titul s překlepem zněl *Dogan* a ten výraz měl nakonec pro Rolanda a jeho tet velký význam.

„No, po návštěvě tvého přítele se Cal Věž začal o toho autora hodně zajímat a ukázalo se, že napsal ještě další čtyři knížky pod jménem Daniel Holmes. Byl bílejší jako Klansmanovo prostěradlo, ten Slightman, ale jméno, co si vybral jako autor dalších knížek, bylo jméno Odettina otce. A vsadím se, že tebe to vůbec nepřekvapuje, co?“

„Ne,“ řekl Roland. Prostě jen znovu slabě cvakl kombinační zámek ka, které se otáčelo.

„A všechny ty knížky, co napsal jako Holmes, byly historicky science fiction, o vládě, co si najala telypaty a tušitele, aby zjišťovali, co se stane. A od něho jsme čerpali ten nápad my.“ Podíval se na Rolanda a vítězně zabušil holí. „Dalo by se vyprávět ještě dlouho, hodně dlouho, ale myslím, že nemá čas. K tomu se pořád vracíme, že? K Času. A v tomto světě běží jenom jedním směrem.“ Vypadal nostalgicky. „Dal bych hodně za to, pistolníku, abych znovu uviděl svou kmotřenku, ale myslím, že tohle v kartách nestojí, co? Leda až se potkáme na mýtině.“

„Myslím, že říkáš pravdu,“ řekl mu Roland, „ale podám jí o tobě zprávu, i o tom, jak jsem tě našel plného ohně a horkých šťáv –“

„Pravím *Bůh*, pravím *Boží* bomba!“ přerušil ho stařík a zabušil holí. „Pověz to, bratře! A postarej se, abys to řekl jí!“

„To udělám.“ Roland dopil zbytek čaje, pak položil hrnek na stůl Mariany Carverové a vstal, přitom se opíral rukou o pravý bok. Bude mu trvat dlouho, než si zvykne, že ho tam nic nebolí, možná déle, než kolik času mu zbývá. „A teď vás musím opustit. Nedaleko odtud je místo, kam musím zajít.“

„My víme, kam,“ řekla Mariana. „Bude tam na vás někdo čekat, až tam dorazíte. Uchovááme to místo pro tebe, a pokud ty dveře, která hledáš, tam stále jsou a stále fungují, projdeš jimi.“

Roland se mírně uklonil. „Díky-sai.“

„Ale posad' se ještě na chvílku, jestli ráčíš. Máme pro tebe dary, Rolande. Nestačí, abychom ti splatili všechno, co jsi udělal – ať už jsi to měl v úmyslu nebo ne –, ale možná ti ty věci přijdou vhod. Tak nejprve jsou to zprávy od našich lidí dobré mysli v Taosu. Jedna je od...“ Zaváhala. „... normálnějších badatelů, lidí, kteří pro nás pracují přímo v této budově. Říkají si Calvinisté, ale nemá to žádný náboženský důvod. Snad je to menší pocta panu Věžovi, který před devíti lety ve svém novém obchodě zemřel na infarkt. Neboje to možná jenom žert.“

„Jestli je to vtip, tak je blbej,“ zamručel Moses Carver.

„A pak tu máme ještě dvě věci... od nás. Od Nancy a mě a mého tatínka, a ten to řekne. Můžeš se ještě na chvílku posadit?“

I když už se nemohl dočkat, až odejde, Roland udělal, oč ho žádala. Poprvé od Jakeovy smrti se jeho mysli zmocnil jiný pocit než smutek.

Zvědavost.

JEDENÁCT

„Za prvé, zprávy od lidí v Novém Mexiku,“ řekla Mariana, když se Roland znovu usadil. „Sledovali tě, jak nejlépe mohli, a i když to, co viděli v Hromové tišině, bylo jenom zamlžené, jsou přesvědčeni, že Eddie těsně před smrtí něco řekl Jakeu Chambersovi – možná něco důležitého. Nejspíš když ležel na zemi a než... nevím...“

„Než se mu zatemnila mysl?“ napověděl Roland.

„Ano,“ souhlasila Nancy Deepneauová. „Myslíme si to. Tedy *oni* si to myslí. Naši Bořitelé.“

Mariana se na ni trochu zamračila, tato dáma zřejmě neměla ráda, když ji někdo přerušoval. Potom se zaměřila na Rolanda. „Naši lidé vidí to, co je na naší straně, jasněji, a několik z nich si je docela jisto – ne naprosto, ale celkem ano –, že Jake tu zprávu předal, než také zemřel.“ Odmlčela se. „Ta žena, se kterou cestuješ, paní Tannenbaumová –“

„Tassenbaumová,“ opravil ji Roland. Udělal to bez přemýšlení, protože jeho mozek se zabýval něčím jiným. Jel na plné obrátky.

„Tassenbaumová,“ souhlasila Mariana. „Nepochybně ti řekla něco z toho, co jí Jake těsně před smrtí pověděl, ale možná ještě něco zbývá. Ne

že by něco tajila, ale možná si neuvědomila, že je to důležité. Požádáš ji, aby ti zopakovala, co jí Jake říkal, než se vaše cesty rozejdou?“

„Ano,“ řekl Roland, samozřejmě že to udělá, ale nevěřil, že Jake předal Eddieho vzkaz paní Tassenbaumové. Ne, jí ne. Uvědomil si, že od chvíle, kdy zaparkovali Irenino auto, si sotva na Ocha vzpomněl, ale Ochu byl samozřejmě celou dobu s nimi. Teď bude ležet Ireně u nohou v parčíku na druhé straně ulice, bude se vyhřívat na slunci a čekat na něho.

„Dobře,“ řekla. „To je dobře. Půjdeme dál.“

Mariana otevřela širokou střední zásuvku u stolu. Vytáhla z ní polstrovanou obálku a malou dřevěnou krabičku. Obálku podala Nancy Deepneauové. Krabičku položila na stůl před sebe.

„Tohle je na Nancy,“ řekla. „Jenom tě požádám, abys byla stručná, protože tento muž vypadá jako na trní.“

„Povídej,“ zabušil Moses holí.

Nancy se na něj podívala, potom na Rolanda... nebo někam poblíž něj. Začínala rudnout a vypadala nervózně. „Stephen King,“ řekla, pak si odkašlala a opakovala to. Pak se zdálo, že neví, jak pokračovat. Rudá barva pod kůží zahořela ještě temněji.

„Zhluboka se nadechni,“ poradil jí Roland, „a zadrž dech.“

Poslechla.

„Teď vydechni.“

Znovu poslechla.

„Teď mi pověz, co máš na srdci, Nancy, neteři Aaronova.“

„Stephen King napsal skoro čtyřicet knih,“ řekla, a i když byla ve tváři pořád rudá (Roland si domyslel, že brzy se dozví důvod), hlas už měla klidnější. „Neobvyklý počet, včetně těch nejranějších, obsahuje nějakou zmínku o Temné věži. Jako by na ni neustále myslel, hned od začátku.“

„Říkáš to, o čem vím, že je pravda,“ odpověděl Roland a založil ruce, „říkám díky.“

Zdálo se, že ji to uklidnilo ještě víc. „K těm Calvinistům,“ pokračovala. „Jsou to tři muži a dvě ženy, učení lidé, kteří od osmi ráno do čtyř odpoledne nedělají nic jiného, než čtou knížky Stephena Kinga.“

„Oni je jenom tak nečtou,“ doplnila Mariana. „Konfrontují je podle prostředí, postav, témat – o čem jsou – dokonce podle zmínek populárních značek zboží.“

„K jejich práci patří hledat známky o lidech, kteří žijí nebo žili v Klíčovém světě,“ řekla Nancy. „Skutečných lidech, jinými slovy. A zmínky o Temné věži, samozřejmě.“ Podala mu polstrovanou obálku a Roland uvnitř nahmatl cosi, co mohly být jenom rohy knihy. „Pokud King někdy napsal nějakou klíčovou *knihu*, Rolande – kromě seriálu o Temné věži –, myslíme, že je to určitě tahle.“

Chlopeň obálky přidržovala sponka. Roland se úkosem podíval na Marianu a Nancy. Přikývly. Pistolník odstranil sponku a vytáhl neobyčejně tlustý svazek s červenobílou obálkou. Nebyl na ní žádný obrázek, jenom jméno Stephen Kinga a jediné slovo.

Červená znamená Král, bílá Artura Elda, pomyslel si. *Bílá nad červenou, to je Ganova věčná vůle.*

Nebo to možná byla jenom náhoda.

„Co to slovo znamená?“ zeptal se Roland a poklepal na titul.

„*Nespavost*,“ řekla Nancy.

„Proč mi tu knížku dáváte?“ zeptal se Roland.

„Protože ten příběh se odvíjí od Temné věže,“ řekla Nancy, „a protože je v ní postava, která se jmenuje Ed Deepneau. V této knížce je to zloduch.“

Zloduch této knihy, pomyslel si Roland. *Není divu, že tak zrudla.*

„Máte v rodině někoho takového jména?“ zeptal se jí.

„Měli jsme,“ řekla. „V Bangoru, to je městečko, o kterém King píše, pokud se zmiňuje o Derry, což je i v této knížce. Skutečný Ed Deepneau zemřel v roce 1947, v tom roce se King narodil. Byl to knihkupec, neškodný jako mléko se sušenkami. Deepneau v *Nespavosti* je šílenec, nad kterým získá moc Karmínový král. Pokusí se proměnit letadlo v bombu a vrazit s ním do budovy a zabít tisíce lidí.“

„Modleme se, aby se to nikdy nestalo,“ řekl stařík chmurně a díval se ven na obrysy New Yorku. „Bůh ví, že by k tomu mohlo dojít.“

„V tom příběhu mu ten plán nevyjde,“ řekla Nancy. „I když několik lidí skutečně zahyne, hlavní postava v té knížce, stařík, co se jmenuje Ralf Roberts, dokáže zabránit tomu nejhoršímu.“

Roland se upřeně díval na praneteř Aarona Deepneaua. „On se tam zmiňuje o Karmínovém králi? Pod jeho *skutečným* jménem?“

„Ano,“ řekla. „Ed Deepneau v Bangoru – ten *skutečný* Ed Deepneau – byl bratranec mého otce a čtyřikrát nebo pětkrát se stěhoval. Calvinisté by

vám ukázali rodokmen, kdybyste chtěl, ale s rodinou strýčka Aarona opravdu není moc spřízněn. Myslíme si, že King to jméno v knižce použil proto, aby upoutal tvoji pozornost – nebo naši – a ani si neuvědomil, co dělá.“

„Vzkaz z podvědomí,“ zamyslel se pistolník.

Nancy se rozzářila. „Podvědomí, ano! Ano, přesně to si myslíme!“

Nebylo to však přesně to, co si myslel Roland. Pistolník si vzpomínal, jak zhypnotizoval Kinga v roce 1977. Jak mu říkal, aby poslouchal Ves'-Ka Gan, Zpěv želvy. Že by hlubší vrstva Kingova vědomí, ta jeho část, která se neustále snažila poslechnout hypnotického příkazu, vložila část Zpěvu Želvy do této knihy? Knižky, kterou sluhové Krále možná zanedbali, protože nepatřila do cyklu Temné věže? Roland si myslel, že tak to mohlo být, a že jméno Deepneau možná bylo skutečně sigul. Ale –

„Já to nepřechtu,“ namítl. „Možná sem tam nějaké slovo, ale nic víc.“

„Ty ne, ale moje holčička ano,“ řekl Moses Carver. „Moje holčička Odetta, které říkáš Susannah.“

Roland pomalu přikývl. A i když už v něm začínaly klíčit pochyby, přesto mu mysl vykouzlila zářivý obraz, jak spolu sedí u ohně – velkého, protože noc byla chladná – a mezi nimi Ochu. Ve skalách nad nimi kvílí vítr trpké zimní písňe, ale oni se o to nestarají, protože břicha mají plná, po těle je jim teplo, protože jsou oblečeni do kůží zvířat, která sami zabili, a mají příběh, který je rozptýlí.

Příběh o nespavosti Stephena Kinga.

„Přečte ti to, až budete na cestě,“ řekl Moses. „Na vaší poslední cestě, pravím Bůh!“

Ano, pomyslel si Roland. *Poslední příběh, který si vyslechnou, poslední cesta, po které se vydají. Vede ke Keri-Ka No Rey a k Temné věži. Bylo by to pěkné pomyšlení.*

Nancy řekla: „V tom příběhu Karmínový král využije Eda Deepneaua, aby zabil jedno dítě, chlapce, jmenuje se Patrik Danville. Těsně před útokem, když Patrik čeká s matkou, až jedna žena pronese řeč, ten chlapec nakreslí obrázek, na kterém ty, Rolande, a Karmínový král, vypadáte jako uvěznění na vrcholu Temné věže.“

Roland na židli nadskočil. „Na vrcholu? Uvěznění na vrcholu?“

„Klid,“ řekla Mriana. „Jenom klid, Rolande. Calvinisté analyzují Kingovu práci celé roky, každé slovo a každý odkaz, a všechno, co

vyprodukují, se předává *folken* dobré mysli v Novém Mexiku. Ty dvě skupiny lidí se sice nikdy neviděly, ale dalo by se říct, že spolupracují.“

„Ne že by spolu vždycky souhlasili,“ poznamenala Nancy.

„Jistěže ne!“ Mariana promluvila podrážděným tónem člověka, který musí rozhodovat o více hloupostech, než je mu milo. „Ale jedna věc, na které se shodli, je, že Kingovy odkazy na Temnou věž jsou skoro vždy maskované a někdy neznamenají vůbec nic.“

Roland přikývl. „Mluví o ní, protože podvědomě na ni stále myslí, ale občas sklouzne do hloupostí.“

„Ano,“ řekla Nancy.

„Ale vy si zřejmě myslíte, že celá tato kniha není falešná stopa, jinak byste mi ji nedávali.“

„To rozhodně,“ řekla Nancy. „Ale to neznamená, že Karmínový král je určitě uvězněný na *vrcholu* Věže. I když já se domnívám, že by mohl být.“

Roland si vzpomněl na své vlastní přesvědčení, že Červený král je uzavřen někde vně Věže, na jakémsi balkonu. Byla to skutečná intuice, nebo tomu jenom chtěl věřit?

„Každopádně si myslíme, že by ses měl podívat po tom Patriku Danvilleovi,“ řekla Mariana. „Shodli jsme se, že je to skutečná osoba, ale tady jsme po něm nedokázali najít ani stopu. Možná ho najdeš v Hromové tišině.“

„Nebo za ní,“ dodal Moses.

Mariana přikyvovala. „Podle toho, jak King ten příběh vypráví v *Nespavosti* – uvidíš sám –, ten Patrik Danville zemře mladý. *Ale to nemusí být pravda*. Rozumíš?“

„Nejsem si jist.“

„Až Patrika Danvillea najdeš – nebo až on najde tebe –, možná to bude pořád ještě dítě, jak je popsáno v této knížce,“ řekla Nancy, „nebo už může být starý jako strýček Mose.“

„To bude mít smůlu, jestli to tak bude!“ řekl stařík a zařehotal se.

Roland zvedl knihu, zadíval se na červenobílý obal, přejel prsty po mírně vystouplých písmenech tvořících slovo, které neuměl přečíst. „Určitě je to jenom příběh?“

„Od jara v roce 1970, kdy napsal větu *Muž v černém prchal přes poušť a pistolník mu byl v patách*,“ řekla Mariana Carverová, „jen málo z toho,

co Stephen King napsal, byl ‚jenom příběh‘. On tomu možná nevěří, my však ano.“

Ale za ty roky, co jste se obírali Karmínovým králem, jste možná začali vidět straky na vrbě, jestli ráčíte, pomyslel si Roland. Nahlas však řekl: „A když to nejsou příběhy, tak co?“

Tentokrát odpověděl Moses Carver. „Myslíme si, že to jsou takové vzkazy v láhvi.“ V tom, jak pronesl to slovo – znělo skoro jako *uáhui* – zaslechl Roland dojemnou ozvěnu Susannah, a najednou zatoužil ji znovu vidět a zjistit, jestli se jí něco nestalo. Ta touha byla tak silná, až mu zanechala hořkost na jazyku.

„– tom velkým moři.“

„Prosím za prominutí,“ řekl pistolník. „Spřádal jsem vlnu.“

„Říkal jsem, že podle nás Stephen King házel svoje láhve na to velký moře, kterýmu říkáme *Prim*. V naději, že k tobě doplují a že vzkazy v nich ti umožní, i mojí Odettě, dosáhnout cíle.“

„Čímž se dostáváme k našim posledním darům,“ řekla Mariana. „Skutečným darům. Nejdřív...“ podala mu krabičku.

Víčko mělo pant. Roland položil levou ruku naplocho na víčko, chtěl ho odklopit, ale pak se zarazil a pohlédl na své přísedící. Dívali se na něj s nadějí a potlačovaným zájmem, z toho výrazu zneklidněl. Napadla ho bláznivá (ale kupodivu přesvědčivá) myšlenka: že to jsou ve skutečnosti agenti Karmínového krále a že až tu krabičku otevře, poslední, co uvidí, bude spuštěná Zlá Tonka, odpočítávají několik posledních dob k červené nule. A než svět kolem něj vybuchne, uslyší jejich šílený smích a výkřik *Sláva Karmínovému králi!* Nebylo to sice nemožné, ale existuje bod, ve kterém je nutno důvěřovat, protože jinak hrozí šílenství.

Jestli tomu chce ka, ať to tak je, pomyslel si a krabičku otevřel.

DVANÁCT

Uvnitř, na tmavě modrém sametu (o kterém možná věděli, nebo nevěděli, že je barvou královského dvora Gileadu), ležely hodinky na smotaném řetízku. Na zlatém plášti byly tři rytiny: klíč, růže a – mezi nimi a mírně nad nimi – věž s drobounkými okny po obvodu stoupajícími ve spirále.

Roland užasl, protože oči se mu znovu zalily slzami. Když se opět podíval na ostatní – dvě mladé ženy a jednoho starce, mozek a ledví společnosti Tet –, nejdřív jich místo tří uviděl šest. Zamžikal, aby duchy zahlal.

„Otevři plášť a podívej se dovnitř,“ pobízela ho Moses Carver. „A v tyhle společnosti se nemusíš za slzy stydět, synu Stevenův, protože my nejsme žádný stroje, kterými by nás ostatní nejradši nahradili, kdyby bylo po jejich.“

Roland viděl, že stařík mluví pravdu, protože mu po vrásčitých tmavých tvářích také tekly slzy. Nancy Deepneauová otevřeně plakala. A Mariana Carverová se sice honosila tím, že je řezaná z tvrdého dřeva, ale oči se jí podezřele leskly.

Stiskl výčnělek nahore na pouzdře a víčko odskočilo. Uvnitř jemně tvarované ručičky ukazovaly hodinu a minutu, s dokonalou přesností, o tom nepochyboval. Pod nimi, ve vlastním malém kroužku, obíhala menší ručička a ukazovala vteřiny. Zevnitř víčka bylo vyryto toto:

**K rukám Rolanda Deschaina
darem od
MOSESE ISAACA CARVERA
MARIANY ODETTY CARVEROVÉ
NANCY REBECCY DEEPNEAUOVÉ**

S vděčností

Bílá nad červenou, to je věčná vůle Boží

„Díky-sai,“ řekl Roland chraptivě a roztřeseně. „Děkuji vám, i moji přátelé by poděkovali, kdyby tu byli a mohli promluvit.“

„Oni mluví v našich srdcích, Rolande,“ odpověděla Mariana. „A v tvé tváři je vidíme velmi dobře.“

Moses Carver se usmíval. „Rolande, když v našem světě muž dostane zlaté hodinky, má to zvláštní význam.“

„Jaký to má být?“ zeptal se Roland. Přidržel hodinky – nejnádhernější časoměr, který v životě měl – u ucha a poslouchal přesné a jemné tikání strojku.

„Že jeho práce skončila a je čas, aby šel rybařit nebo si hrát s vnoučaty,“ řekla Nancy Deepneauová. „Ale my jste vám je dali z jiného důvodu. Kéž počítá hodiny k vašemu cíli a poví vám, až budete blízko.“

„Jak by to bylo možné?“

„Máme v Novém Mexiku jednoho výjimečného chlapíka dobré mysli,“ řekla Mariana. „Jmenuje se Fred Towne. Vidí toho hodně a málokdy, pokud vůbec, se spletě. Toto jsou hodiny značky Patek Philippe, Rolande. Stály devatenáct tisíc dolarů a výrobce zaručuje navrácení plné ceny, pokud se někdy předběhnou nebo opozdí. Nepotřebují natahovat, protože běží na baterii – kterou *nevyrobila* North Central Positronics ani její pobočka, to vás ujišťuji –, která vydrží sto let. Fred tvrdí, že až budete blízko Temné věže, ty hodinky se přesto zastaví.“

„Nebo se rozběhnou pozpátku,“ doplnila Nancy. „Dávejte na to pozor.“

Moses Carver řekl: „Věřím, že je budeš sledovat, že?“

„Tak,“ souhlasil Roland. Opatrně vložil hodinky do kapsy (ale nejdřív se ještě jednou pořádně podíval na rytiny na zlatém plášti) a do druhé kapsy dal krabičku. „Budu sledovat ty hodinky velmi pozorně.“

„Musíš dávat pozor ještě na něco,“ řekla Mariana. „Na Mordreda.“

Roland vyčkával.

„Máme důvod věřit, že zavraždil toho, komu jsi říkal Walter.“ Odmlčela se. „A vidím, že tě to nepřekvapuje. Mohu se zeptat, jak to?“

„Walter konečně opustil mé sny, stejně jako ta bolest odešla z mé levé kyčle a hlavy,“ řekl Roland. „Naposledy mi do snů zabrousil v Calla Bryn Sturgisu, v noci Paprskotřesení.“ Nechtěl jim povídat, jak strašné ty sny byly, sny, ve kterých putoval, sám a osamělý, vlhkou hradní chodbou a pavučiny ho lechtaly do tváře. Ze tmy za ním cosi cupitalo stále blíž (nebo snad nad ním) a těsně než se probudil, uviděl svit červených očí a šepot nelidského hlasu: „*Otče*.“

Pochmurně se na něj dívali. Nakonec Mariana řekla: „Dej si na něj pozor, Rolande. Fred Towne, ten, o kterém jsem se zmiňovala, říká ‚Mordred mít hlad‘. Říká, že ten hlad je doslovný. Fred je statečný muž, ale bojí se tvého... tvého nepřítele.“

Mého syna, proč to neřekneš? pomyslel si Roland, ale důvod byl nasnadě. Nechtěla ranit jeho city.

Moses Carver vstal a odložil hůl vedle dceřina stolu. „Mám pro tebe ještě jednu věc,“ řekl, „jenomže byla tvoje celou dobu – máš ji donést a odložit, až se dostaneš tam, kam míříš.“

Roland upřímně užasl, a užasl ještě víc, když si stařík začal pomalu rozepínat košili. Mariana mu chtěla pomoci, ale on ji rázně zahnal. Pod košilí měl staromódní nátělník, takovému pistolník říkal tílko. Pod ním se rýsoval předmět, který Roland okamžitě poznal, a srdce se mu v hrudi zastavilo. Na okamžik se ocitl zpátky v chatě u jezera – v Beckhardtově chatě, s Eddiem u boku – a uslyšel vlastní slova: *Dej si na krk tetiččin křížek, a až se setkáš se sai Carverem, ukaž mu ho. Možná bude trvat dlouho, než ho přesvědčíš, že jsi rovný člověk. Ale nejdřív...*

Křížek byl nyní na řetízku z jemných zlatých oček. Moses Carver ho vytáhl zpod tílka, chvíli se na něho díval, pak se s pousmáním na rtech podíval na Rolanda, pak znovu na křížek. Foukl na něho. Slabounce, přeslabounce zazněl hlas Susannah a pistolníkovi se zježily chloupky na pažích:

„Pohřbili jsme Pimseyho pod jabloní...“

Pak hlas ztichl. Okamžik se nedělo nic, pak se Carver zamračil a už se nadechoval, aby znovu foukl. Ale nebylo to zapotřebí. Vzápětí se ozval protáhlý yankeeský hlas Johna Culluma, ne přímo z křížku, ale jakoby ze vzduchu těsně nad ním.

„Dělali jsme, co jsme mohli, parťáku,“ *phátáku*, „a doufám, že to stačilo. Hele, já jsem vždycky věděl, žes mi ho jenom půjčil, a tady ho máš, zpátky tam, kam patří. Víš, kde skončí, já...“ Na tomto místě slova, která utichala už od *tady ho máš*, přestaly slyšet i Rolandovy bystré uši. Přesto slyšel dost. Vzal křížek tety Talithy, který slíbil položit u paty Temné věže, a znovu si ho navlékl. Vrátil se k němu, tak proč by to neudělal? Nebylo snad ka kolo?

„Děkuju ti, sai Carvere,“ řekl. „Za sebe, za své ka-tet, které bylo, a jménem ženy, která mi ho dala.“

„Mně neděkuj,“ řekl Moses Carver. „Poděkuj Johnnymu Cullumovi. Dal mi ho na smrtelný posteli. Ten chlap měl v sobě tvrdý jádro.“

„Já...“ začal Roland, ale chvíli nemohl říct vůbec nic. Srdce mu překypovalo. „Děkuji vám všem,“ řekl nakonec. Sklonil před nimi hlavu s pravou pěstí otočenou k čelu a očima zavřenýma.

Když je znovu otevřel, Moses Carver k němu natahoval tenké staré paže. „Teď je čas, abychom šli svou cestou a ty zase svou,“ řekl. „Pojď do mé náruče, Rolande, a polib mě na tvář na rozloučenou, jestli ráčíš, a myslí při tom na moji holčičku, protože s ní bych se také rozloučil, kdybych mohl.“

Roland udělal, oč byl žádán, a Susannah v jiném světě, dřímající ve vlaku jedoucím do Fediku, se dotkla tváře, protože se jí zdálo, že k ní přišel tat'ka Mose, vzal ji do náručí a rozloučil se s ní, popřál jí štěstí a šťastnou cestu.

TŘINÁCT

Když Roland vystoupil ze zedvi-že v hale, nepřekvapilo ho, když uviděl ženu v šedozeleném pulovru a kalhotách mechové barvy s několika dalšími *folken* stát v tiché úctě před zahrádkou. U levé nohy jí sedělo zvíře, které nebylo tak docela pes. Roland přešel k ní a vzal ji za loket. Irena Tassenbaumová se k němu otočila, oči rozšířené úžasem.

„Slyšíš to?“ zeptala se. „Je to jako ten zpěv, který jsme slyšeli v Lovellu, jenomže stokrát líbeznější.“

„Slyším,“ odpověděl. Pak se shýbl a zvedl Ocha. Podíval se brumlákovi do jasných zlatě lemovaných očí a hlasy zatím zpívaly. „Příteli Jakeův,“ řekl, „jaký vzkaz ti předal?“

Ochu to zkusil, ale podařilo se mu ze sebe vypravit pouze cosi, co znělo jako *Dandy-o*, a to slovo Rolandovi vzdáleně připomnělo jednu starou píjáčkou píseň, kde se zpívalo *Adelína je příma, jo-ho-hó*.

Roland se opřel čelem Ochovi o čelo a zavřel oči. Ucítil teplý brumlákův dech. A ještě něco: hluboko v srsti jakousi vůni, a ta vůně patřila senu, do kterého Jake a Benny Slightman na střídačku skákali, a nebylo to tak dávno. V duchu uslyšel, spolu s líbezným zpěvem zdejších hlasů, také naposledy hlas Jakea Chamberse:

*Pověz mu, že Eddie říká, „Pozor na Dandela“. Nezapomeň!
A Ochu nezapomněl.*

ČTRNÁCT

Venku, když sestupovali po schodech domu číslo 2 Hammarskjöld Plaza, promluvil lhostejný hlas: „Pane? Madam?“

Byl to muž v černém obleku a měkkém černém klobouku. Stál u nejdelšího, nejčernějšího auta, jaké Roland v životě viděl. Při pohledu na něho bylo pistolníkovi úzko.

„Kdo nám poslal pohřební vůz?“ zeptal se.

Irena Tassenbaumová se usmála. Růže ji osvěžila – vzbudila v ní také nadšení a vzrušení –, ale byla stále unavená. A potřebovala se dovolat Davidovi, protože ten už bude touto dobou bez sebe starostí.

„To není žádný pohřebák,“ vysvětlila. „Je to limuzína. Auto pro zvláštní lidi... nebo lidi, co si myslí, že jsou zvláštní.“ Potom řidiče požádala: „Až pojedeme, mohli byste říct někomu ve vaší kanceláři, aby se mi podíval na jeden letecký spoj?“

„Jistě, madam. Smím se zeptat, jakou leteckou společnost využijete a jaký je cíl vaší cesty?“

„Poletím do Portlandu v Maine. Letecká společnost je Rubberband Airlines, pokud tam poletí dnes odpoledne.“

Okénka v limuzíně byla z kouřového skla, uvnitř vládlo šero a svítily tam barevné lampičky. Ochu vyskočil na sedadlo a se zájmem se díval, jak kolem ubíhá město. Roland se poněkud podivil, když po straně dlouhého oddělení pro cestující uviděl kompletně vybavený bar plný tvrdého alkoholu. Napadlo ho, že by si dal pivo, ale pak si řekl, že i tak slabý nápoj by mu stačil zatemnit hlavu. Irena si takové starosti nedělala. Nalila si whisky z malé lahvičky a pak mu připila.

„Kéž máš vítr na cestě vždycky v zádech a nikdy naopak, ty můj pěkný kluku,“ řekla.

Roland přikývl. „Dobrý přípitek. Díky-sai.“

„Tohle byly pro mě tři nejužasnější dny v životě. Já chci říct díky-sai tobě. Že sis vybral mě.“ A *žes se mnou spal*, pomyslela si, ale nahlas to nedodala. S Davem na to sice občas ještě hupsli, ale s tím, co bylo včera v noci, se to srovnávat nedalo. Takové to nebylo nikdy. A kdyby ještě Roland nebyl duchem jinde? Nejspíš by její pošetilé ego vybuchlo jako rachejtle o Čtvrtém červenci.

Roland přikývl a sledoval městské ulice, kolem kterých projížděli – verzi Ludu, dosud však mladého a plného života. „A co tvůj vůz?“ zeptal se.

„Jestli ho budeme chtít dřív, než se vrátíme do New Yorku, necháme si ho někým přivést do Maine. Ale Davidův bavorák nám asi bude stačit. To je jedna z výhod, když je člověk bohatý – proč se na mě tak díváš?“

„Vám jako vozomobil slouží *Bavorák*?“

„To je jenom slang,“ řekla. „Značka se jmenuje BMW. Znamená to Bavorské motorové závody.“

„Aha.“ Roland se snažil vypadat, jako že rozumí.

„Rolande, můžu se na něco zeptat?“

Zavrtěl prsty, jen do toho.

„Když jsme zachránili toho spisovatele, zachránili jsme taky svět? Asi nějak ano, že?“

„Ano,“ řekl.

„Jak to, že nějaký spisovatel, který ani není moc dobrý – a já o tom něco vím, čtyři nebo pět jeho knížek jsem si přečetla –, má najednou na povel osud celého světa? Nebo celého vesmíru?“

„Když není moc dobrý, proč jsi ty knihy okamžitě neodložila?“

Paní Tassenbaumová se usmála. „*Touché*. Je *čtivý*, to mu neupírám – umí vyprávět dobré příběhy, ale na jazyk je tvrdý. Odpověděla jsem ti na otázku, tak ty teď odpověz na tu moji. Bůh ví, že jsou spisovatelé, kteří mají pocit, že na jejich slově závisí celý svět. Napadá mě Norman Mailer, taky Shirley Hazzardová a John Updike. Ale v tomto případě to očividně platí. Jak se to mohlo stát?“

Roland pokrčil rameny. „Slyší ty správné hlasy a zpívá správné písně. Jinak řečeno, ka.“

Teď se naopak Irena Tassenbaumová snažila vypadat, jako že rozumí.

PATNÁCT

Limuzína dojela před budovu se zelenou markýzou vpředu. U dveří stál další muž v dobře střiženém obleku. Schody, které vedly z chodníku dovnitř, byly přehrazeny žlutou páskou. Byla na ní natištěna slova, která Roland nepřečetl.

„Píšou tady MÍSTO TRESTNÉHO ČINU, NEVSTUPOVAT,“ vysvětlila mu paní Tassenbaumová. „Ale vypadá to, že už tu nějakou dobu visí. Myslím, že pásku obvykle sundávají, jakmile skončí s focením a odebráním stop a podobně. Musíš mít mocné přátele.“

Roland si byl jist, že ten pásek tu skutečně nějakou dobu už je. Tři týdny, více méně. Tehdy vstoupili do Jižanského prasátka Jake a père Callahan, přesvědčeni, že jdou na smrt, přesto tam šli. Viděl, že v Irenině sklenici zůstalo na dně trochu kořalky, polkl ji a zašklebil se nad palčivou chutí alkoholu, ale tu palčivost, sestupující hrdlem do těla, si vychutnal.

„Lepší?“ zeptala se.

„Tak, díky.“ Posunul si kabelu s orizami výš na rameno a vystoupil, Ochu za ním. Irena se zastavila, aby pohovořila s řidičem, zdálo se, že se mu podařilo zařídit vše potřebné pro její cestu. Roland se protáhl pod páskou a pak zůstal chvíli stát na místě a poslouchal, jak město za toho jasného červenového dne houká a hlučí, a vychutnával jeho mladistvou životaschopnost. Nikdy už další město neuvidí, tím si byl téměř jist. A možná to bylo dobře. Měl pocit, že po New Yorku by mu všechna ostatní města připadala horší.

Strážný – očividně někdo, kdo pracoval pro společnost Tet a nikoli pro strážný sbor tohoto města – k nim na chodníku přistoupil. „Pokud chcete jít dovnitř, pane, měl byste mi něco ukázat.“

Roland znovu vytáhl z vaku nábojový pás, znovu z něho vybalil pouzdro, znovu vytáhl pistoli svého otce. Tentokrát mu ji nepodal, ani tomu pánovi nenabídl, aby si ji potěžkal. Ten si pouze prohlédl rytinu, zvláště tu na konci hlavně. Potom uctivě přikývl a ustoupil. „Odemknu dveře. Jakmile vejdete dovnitř, bude všechno na vás. Rozumíte tomu, vidíte?“

Roland, který byl odkázán sám na sebe skoro celý život, přikývl.

Irena ho vzala za loket, než stačil vykročit, otočila ho a chytila kolem krku. Koupila si také střevíce s nízkým podpatkem, takže jí stačilo jen mírně zaklonit hlavu, aby mu pohlédla do očí.

„Dávej na sebe pozor, kovboji.“ Krátce ho políbila na ústa – byl to přátelský polibek – a pak si klekla a pohládila Ocha. „A dávej pozor taky na toho malého kovboje.“

„Udělám, co budu moci,“ odpověděl Roland. „Nezapomeneš na svůj slib s Jakeovým hrobem?“

„Růže,“ řekla. „Nezapomenu.“

„Díky.“ Díval se na ni ještě chvíli, probíral se ještě svými niternými pochody a instinkty – předtuchami – a potom dospěl k rozhodnutí. Z kabely s orizami vytáhl obálku s tlustou knihou... tou, kterou mu Susannah přece jenom na cestě nikdy nebude číst. Vložil ji Ireně do rukou. Zamračeně se na ni dívala. „Co je v tom? Vypadá to na knížku.“

„Jo. Od Stephena Kinga. Jmenuje se *Nespavost*. Četla jsi ji?“

Pousmála se. „Ne, tuhle ne. Ty ano?“

„Ne. Ani nebudu. Připadá mi příliš ošidná.“

„Nerozumím ti.“

„Připadá mi... řídká.“ Myslel na kaňon Šroubové oko v Mejisu.

Potěžkala ji. „Připadá mi sakra tlustá. Typická kingovština. Prodává po metrech, Amerika kupuje po kilech.“

Roland jenom zavrtěl hlavou.

Irena řekla: „No nic. Jsem ostrovtipná, protože Ree nedokáže říkat sbohem, nikdy to neuměla. Chceš, abych si to nechala, že?“

„Ano.“

„Dobře. Možná až se Velký Steve dostane z nemocnice, nechám si ji podepsat. Podle toho, jak to vidím, mi jeden podpis dluží.“

„Nebo polibek,“ řekl Roland a sám si jeden vzal. Když už knihu předal, připadal si nějak lehčí. Volněji. *Bezpečněji*. Chytil ji pořádně do náručí a objal ji. Irena Tassenbaumová mu objetí oplátila ze všech sil.

Pak ji Roland pustil, lehce se pěstí dotkl čela a obrátil se ke dveřím do Jižanského prasátka. Otevřel a vklouzl bez ohlížení dovnitř. Zjistil, že tak to je vždycky nejlehčí.

ŠESTNÁCT

Chromovaný stojan, který stál venku té noci, kdy sem přišli Jake a père Callahan, byl uschován uvnitř v hale. Roland o něj zakopl, ale reflexy měl rychlé jako vždy a stojan chytil dřív, než se převrátil. Pomalu přečetl nápis nahore, vyslovoval ta slova, ale smysl pochopil jen u jednoho: ZAVŘENO. Oranžové elektrické *flambeaux*, které dříve osvětlovaly jídelnu, byly zhasnuté, ale bateriová nouzová světla svítla a zaplňovala místnosti za halou a barem ostrou září. Nalevo byl obloukový průchod a za ním další jídelna. Tam žádná nouzová světla nesvítla. Tato část Jižanského prasátka

byla temná jako jeskyně. Světlo z hlavní jídelny tam padalo asi na metr a půl daleko – právě tak daleko, aby osvětlovalo konec dlouhého stolu – a potom mu docházel dech. Tapiserie, o které mluvil Jake, byla pryč. Možná byla v místnosti na důkazy v nejbližší policejní stanici, nebo se už ocitla ve vlastnictví nějakého sběratele kuriozit. Roland cítil slabý pach připáleného masa, nezřetelný a protivný.

V hlavní jídelně byly dva nebo tři stoly převráceny. Roland uviděl na červeném koberci skvrny, několik tmavých, což byla skoro určitě krev, a jakýsi nažloutlý tvaroh, což bylo... něco jiného.

Zahod' to! Tu hnusnou tretku boha stád, zahod' ji, jestli se odvažuješ!

A Callahanův hlas, který vzdáleně a nebojácně zazněl v Rolandových uších: *Nepotřebuji, aby mou víru zkoušelo něco takového, jako jsi ty, sai.*

Père. Další z těch, které nechal za sebou.

Roland si maně vzpomněl na vyřezávanou želvu, která byla uschována v lemu kabely, již našli na prázdné parcele, ale neztrácel čas jejím hledáním. Kdyby tu byla, určitě by už zaslechl její hlas, který by ho v tom zdejší tichu volal. Ne, ten, kdo si přivlastnil tapiserii upířích rytířů u večere, velmi pravděpodobně sebral i *sköldpadda*, i když netušil, co to je, jen věděl, že je to něco zvláštního, nádherného a neskutečného. Věčná škoda. Byla by se možná hodila.

Pistolník vyrazil dál, proplétal se mezi stoly s Ochem cupajícím v patách.

SEDMNÁCT

Zastavil se v kuchyni jen na tak dlouho, aby popřemýšlel, co si z ní vybraly strážné oddíly New Yorku. Byl ochoten se vsadit, že ještě nikdy nic podobného neviděli, v tomto městě čistých strojů a jasných elektrických světel. Byla to kuchyně, ve které by se jako doma cítil Hax, kuchař, kterého si zapamatoval z mládí (a pod jehož mrtvými chodidly se svým nejlepším přítelem kdysi rozhazovali drobkou pro ptáky). Ohniště už byla celé týdny vyhaslá, ale pach masa, které se tu peklo – nějaká varianta pečeného selete – čpěl silně a odporně. Byly tu další stopy zápasu (na zelených dlaždicích ležel šlemem pokrytý hrnec, na jednom sporákovém plátu byla dočerna spálená krev) a Roland si představoval, jak se Jake

probojovává kuchyní. Ale bez paniky. Ne, on panice nepropadl. Místo toho se zastavil a vyptal se kuchtíka na směr.

Jak se jmenuješ, kluku?

Jochabim, to být já, syn Hossy.

Jake mu tuto část příběhu vyprávěl, ale teď k Rolandovi nepromlouvaly vzpomínky. Byly to hlasy mrtvých. Slyšel takové hlasy už dřív a poznal, co jsou zač.

OSMNÁCT

Ochu se ujal vedení, stejně jako když tu byl posledně. Stále cítil Ejkovu vůni, slabou a žalostnou. Ejek šel teď napřed, ale ne moc daleko. Byl hodný, Ejek byl hodný, Ejek počká, a až přijde čas – až skončí práce, kterou mu Jake uložil –, Ochu ho dohoní a pak půjde s ním jako dřív. Čich měl ostrý a najde čerstvější vůni než tuto, až přijde čas, aby ji hledal. Ejek ho zachránil před smrtí, ale to nebylo to hlavní. Ejek ho zachránil před samotou a hanbou, když Ocha vyhostilo tet jeho vlastního druhu, a to bylo to hlavní.

Zatím musí dokončit tuto práci. Vedl muže Olana do přípravny. Tajné dveře ke schodům byly zavřeny, ale muž Olan trpělivě hmatal po policích s plechovkami a krabicemi, až zjistil, jak se otevírají. Všechno bylo jako předtím, dlouhé, sestupující schodiště kalně osvětlené stropními žárovkami, vlhký pach překrytý plísní. Větril krysy cupitající ve stěnách. Krysy a ještě něco, někdy také brouky, které zabíjel, když tu byl tehdy s Ejkem. To byl dobrý lov, dal by si s radostí znovu říct, kdyby se tu zase objevili. Ochu si přál, aby se brouci znovu ukázali a zaútočili na něj, ale oni to samozřejmě neudělali. Báli se, a to dělali dobře, protože příslušníci jeho druhu vždy byli jejich nepřáteli.

Zamířil dolů po schodech s mužem Olanem za sebou.

DEVATENÁCT

Minuli opuštěný stánek s věkem zažloutlými nápisy (POSLEDNÍ MOŽNOST ZAKOUPIT NEWYORSKÉ SUVENÝRY a NAVŠTIVTE 11. ZÁŘÍ 2001) a za Čtvrt hodiny – Roland se podíval na své nové

hodinky, aby měl přehled o čase – došli k místu, kde na zaprášené podlaze chodby ležela spousta rozbitého skla. Roland Ocha zvedl, aby si nepořezal tlapky. Na obou stěnách uviděl roztržštěné pozůstatky čehosi, co vypadalo jako jakési skleněné poklopy. Když nahlédl dovnitř, spatřil složité přístroje. Skoro tu Jakea chytili, lapili ho do jakési mozkové pasti, ale Jake znovu prokázal tolik chytrosti a statečnosti, že prošel. *Přežil všechno, kromě setkání s člověkem tak pitomým a nedbalým, že nedokázal ani jednoduše urýdít svůj vůz na prázdné silnici*, pomyslel si Roland trpce. *A setkání s mužem, který ho sem přivedl – ani toho muže nepřežil*. Potom na něj Ochu štěkl a Roland si uvědomil, že v tom vzteku na Bryana Smithe (a na sebe) chudáka Ocha příliš mačká.

„Prosím za prominutí, Ochu.“ Postavil ho na zem.

Ochu neodpověděl a cupital dál, a zanedlouho Roland došel k porůznu ležícím mrtvolám zrůd, které se hnaly za jeho chlapcem z Jižanského prasátka. V prachu, jehož vrstva zde pokrývala podlahu této prastaré chodby, zůstaly také stopy, které zde zanechali s Eddiem, když sem dorazili. Znovu zaslechl hlas ducha, tentokrát muže, který byl velitelem ohařů.

Vyčetl jsem tvé jméno z tvé tváře, a tvoji tvář podle úst. Jsou stejná jako ústa tvé matky, která cucala Johna Farsona s takovou radostí.

Roland špičkou boty otočil mrtvolu (humáka jménem Flaherty, jemuž tatínek vložil do hlavy strach z draků, kdyby to pistolník chtěl vědět nebo se o to staral... ne že by tomu tak bylo) a podíval se do mrtvé tváře, která už začínala porůstat plísní. Vedle něj ležel taheen s hranostají hlavou, jehož poslední prohlášení znělo *Pak bud' proklet, hromu-ka*. A za hromadou, na níž ležela těla těchto dvou a jejich druhů, byly dveře, které ho vyvedou z Klíčového světa nadobro.

Za předpokladu, že stále fungují.

Ochu k nim docupital a posadil se před nimi, ohlédl se na Rolanda. Brumlák dýchal otevřenou tlamou, ale jeho obvyklý, přátelsky mazaný úsměv chyběl. Roland sáhl po dveřích a opřel se dlaněmi o pevné dřevo duchů. Hluboko uvnitř ucítil tiché a škobrtavé vibrace. Tyto dveře stále fungovaly, ale možná už dlouho nevydrží.

Zavřel oči a vzpomněl si na matku, jak se nad ním sklání, a on leží v postýlce (neví, jak dlouho předtím povýšil z kolébky do postýlky, ale určitě to nebylo dávno), její tvář zdobí barevný vzorec světél z oken

dětského pokoje, Gabrielle Deschainová, jež později zemře těma rukama, které právě lehounce a láskyplně laská. Dcera Candora Vysokého, manželka Stevena, matka Rolanda, zpívá mu, aby usnul a zdál se mu sen o krajinách, které znají jenom děti.

*Děťátko hravé, robátko malé,
zrníčka mi nasbírej,
čassit, čissit, čessit!
At' máš plný košík!*

Tak daleko jsem putoval, pomyslel si s rukama opřenýma o dřevěné dveře. Tak daleko jsem putoval a tolika jsem cestou ublížil, ublížil nebo je zabil, a co jsem snad zachránil, bylo zachráněno náhodou, a nikdy nebudu moci zachránit svou duši, pokud nějakou mám. Je tu však toto: došel jsem na počátek poslední cesty a nemusím putovat sám, pokud jen Susannah bude ochotna jít se mnou. Možná že budu mít ještě stále čím naplnit košík.

„Čessit,“ řekl Roland a otevřel oči, když se otevřely dveře. Uviděl, že Ochu jimi mrštně proskočil. Uslyšel pronikavý jekot prázdnoty mezi světy, a pak prošel sám a dveře za sebou zabouchl, znovu bez ohlížení.

Kapitola IV

Fedik

(Dva pohledy)

JEDNA

Hled'te, jak je tu jasno!

Když jsme sem přišli předtím, ve Fediku nebyly žádné stíny a bylo zde kalné světlo, ale to mělo svůj důvod: nebyl to skutečný Fedik, ale jen jakási todesová náhražka. Místo, které Mia dobře znala a dobře si ho pamatovala (stejně jako si pamatovala hradní vyhlídku, kam často chodívala, než jí okolnosti – v osobě Waltera o'Dima – poskytly fyzické tělo) a proto ho mohla znovu stvořit. Dnes však bylo v pusté vesnici skoro příliš jasno, až se na ni nedalo dívat (i když nepochybně uvidíme lépe, jakmile si naše oči po šeru v Hromové tišině a chodbách pod Jižanským prasátkem přivyknou). Každý stín je ostrý jako břitva. Jako by je někdo vystříhl z černého flanelu a položil na silnici. Nebe je pronikavě modré a bez mráčku. Vzduch je mrazivý. Vítr kvílí kolem okapů prázdných domů a cimbuřím hradu Diskordie a zní to podzimmě a jaksi zádumčivě. Ve stanici Fedik stojí atomová lokomotiva – Starý lid jí říkával Kanón – a má po stranách oblého čumáku napsáno **DUCH TOPEKY**. Úzká pilotní okénka jsou téměř mléčně bílá za ta staletí, kdy do skla létal šterk, ale na tom záleží jen málo. *Duch Topeky* podnikl poslední cestu, a i když jezdil pravidelně, nikdy ho neřídil žádný obyčejný humák. Za lokomotivou jsou jenom tři vagóny. Při posledním odjezdu ze stanice Hromová tišina jich bylo na tučet, a při příjezdu na dohled tohoto města duchů jich také bylo na tučet, ale...

Ach ano, to je příběh, který bude vyprávět Susannah, a my si ho poslechneme, až ho bude vyprávět muži, jemuž říkala dinh, když měl ještě ka-tet, které vedl. A zde je přímo Susannah, sedí tam, kde jsme ji viděli už

dřív, před saloonem Ginové štěňátko. U zábradlí pro koně stojí její chromovaný oř, kterému Eddie přezdíval Suziina terénní tříkolka. Je jí zima a má jenom svetr, který si těsně přitahuje k tělu, ale srdce jí napovídá, že čekání se blíží ke konci. A velmi doufá, že srdce má pravdu, protože tady je to strašidelné. Susannah to kňučení větru příliš připomíná zděšený nářek dětí, které sem vodili, aby jim zničili tělo a zavraždili mysl.

Vedle plechového domku na ulici (Experimentální stanice oblouku 16, jestli si ráčíte pamatovat) jsou šedí koňští kyborgové. Od poslední, co jsme je viděli, jich zase několik padlo a několika začala škubat hlava sem a tam, jako by se snažili zahlédnout jezdce, kteří k nim přijdou a odváží je. Ale to se nikdy nestane, protože Bořitelé už byli vypuštěni na svobodu, takže nejsou zapotřebí děti, které by krmily talentované bořitelské hlavy.

A hle, dívejte se! Konečně přichází ten, na koho tato dáma čekala celý dlouhý den, a předchozí den, a ještě předchozí den, kdy se s ní rozloučili Ted Brautigan, Hezounek Earnshaw a několik dalších (Sheemie ne, ten se odebral na mýtinu na konci stezky, je nám to líto, pravíme). Dveře Doganu se otvírají a ven vychází muž. Ona si nejdřív ze všeho všimne, že přestal kulhat. Vzápětí si všimne jeho nových džínů a košile. Šik ohoz, ale jinak je do zdejší zimy oblečený stejně mizerně jako ona. Příchozí drží v náruči chlupaté zvíře se vztyčenýma ušima. To je v pořádku, ale chybí chlapec, který by měl to zvíře nést. Chlapec tu není a její srdce se zaplní smutkem. Překvapená však není, protože to věděla, stejně jako tamten muž (ten obezřetný muž) by poznal, kdyby stezku opustila ona.

Sklouzne z křesla po ruce a pahýlech nohou. Sesune se z chodníku na ulici. Pak zvedne ruku a zamává nad hlavou. „Rolande!“ vykřikne. „Hej, pistolníku! Já jsem tady!“

Uvidí ji a zamává také. Pak se skloní a postaví zvíře na zem. Ochů se k ní rozběhne jako o život, s hlavou u země, s ušima přitisknutýma k hlavě, utíká rychle plavnými skoky a půvabně jako lasička po ztvrdlém sněhu. Když je od ní ještě na dva metry daleko (nejméně dva metry), vyskočí do vzduchu a jeho stín se mihne po udusané hlíně silnice. Susannah ho popadne jako vzdálenou přihrávkou při rozhodujícím zápase. Prudký náraz jeho těla jí vyrazí dech a skácí ji na zem, až se zvedne mrak prachu, ale jakmile se může nadechnout, rozchechtá se na plné kolo. Směje se pořád, i když se jí postavil topornými nožičkami na hrudníku a zadními na břicho, uši nastražené, pahýl ocasu rozkmitaný, a olizoval jí tváře, nos, oči.

„Nech toho!“ volá. „Nech toho, zlato, ještě z tebe budu mít smrt!“

Uslyší vlastní slova, tak lehkovážná, a smích jako když utne. Ochu sleze na zem, posadí se, zvedne čumák k prázdné modré díře nebe a jedinkrát dlouze zavyje a to jí poví všechno, co potřebuje vědět, pokud to snad ještě netušila. Protože Ochu ovládá výmluvnější prostředky než těch několik slov, která umí.

Susannah se posadí, opráší si košili a pak na ni padne stín. Vzhledne, ale nejdřív Rolandovi do obličeje nevidí. Hlavu má přímo proti slunci a to kolem něj vytváří neproniknutelnou korunu. Rysy tváře se ztrácejí v černém stínu.

Ale vztahuje k ní ruce.

Něco v ní je nechce přijmout, a to je přece pochopitelné? Něco v ní zde chce skončit a poslat ho do Mizerných končin samotného. Bez ohledu na to, co chtěl Eddie. Bez ohledu na to, co chtěl nepochybně i Jake. Ten člověk, jemuž patří tmavý obrys se sluncem oslnivě zářícím kolem hlavy, ji vytáhl z poměrně pohodlného života (ach ano, měla své duchy – a k tomu nejméně jednoho zlovolného démona – ale kdo z nás je nemá?). Nejdřív jí do života přivede lásku, potom bolest, potom hrůzu a ztrátu. Jinými slovy, všechno jde pěkně od desíti k pěti. To ty jeho smrtonosně nadané ruce jí přivodily zármutek, to on za to může, ten omšelý potulný rytíř, který vykrácel z jednoho starého světa v těch svých starých botách a se starým smrtonosným strojem na každém boku. Jsou to melodramatické myšlenky, rozjitřené obrazy, a stará Odetta, patronka Tý hladový a protřelý nebezpečný kočičky, by se jim určitě jen chechtala. Ale změnila se, on ji změnil, a tak si říká, že pokud má někdo právo na melodramatické myšlenky a rozjitřené obrazy, je to Susannah, dcera Danova.

Něco v ní ho chce zahnat, ne aby svoji výpravu ukončil nebo aby mu vzala nadšení (to by svedla jenom smrt), ale aby zhasla to světlo, které mu přebývá v očích, a potrestala ho za tu jeho bezohlednou nevědomou krutost. Ale kaje kolo, k němuž jsme všichni připoutáni, a když se to kolo otočí, nemůžeme jinak než se otočit s ním, nejdřív hlavou k nebi a pak znovu do pekel, kde se nám mozek v té hlavě přímo smaží. A tak, místo aby ho zahnala –

DVĚ

Místo aby ho zahнала, jak cosi v ní chce udělat, Susannah Rolandovy ruce uchopí. Zdvihne ji, nikoli na nohy (protože ona žádné nemá, i když na nějakou dobu měla jedny půjčené), ale do náručí. A když se ji pokusí políbit na tvář, ona otočí obličej, takže jí přitiskne rty na ústa. *At' pochopí, že to není nic polovičatýho*, pomyslela si a vdechla do něj svůj dech a pak se nadechla jeho. *At' pochopí, že jestli v tom mám být, budu v tom až do konce. Bůh mi pomoz, budu v tom s ním až do konce.*

TŘI

V místním Kloboučnictví a dámských šatech byly sice oděvy, ale ty se při doteku hned rozpadaly – moli a roky se na nich podepsaly. V místním hotelu (KLIDNÉ POKOJE, DOBRÝ POSTELE) Roland našel skříňku s dekami, které je ochrání aspoň proti odpolednímu chladu. Zabalili se do nich – odpolední vítr stačil z dek vyhnat plesnivý puch na snesitelnou míru – a Susannah se zeptala na Jakea, aby měla tu nejhorší bolest co nejrychleji za sebou.

„Takže znovu ten spisovatel,“ ucedila trpce, když domluvil, a otírala si slzy. „Zatracenej chlap.“

„Povolila mi kyčel a... Jake ani nezaváhal.“ Roland skoro řekl *ten chlapec*, jak si zvykl myslet na Elmerova syna, když pronásledovali Waltera. Ale když dostal druhou šanci, slíbil si, že už to nikdy neudělá.

„To je mu podobný,“ usmála se. „Nikdy by nezaváhal. Měl pořádnou kuráž, náš Jake. Postaral ses o něho? Všechno jak má být? Chci to slyšet.“

Pověděl jí to tedy, neopomněl se zmínit o slibu Ireny Tassenbaumové ohledně růže. Přikývla, pak řekla: „Škoda, že jsme totéž nemohli udělat pro tvého přítele Sheemieho. Zemřel ve vlaku. Je mi to líto, Rolande.“

Roland přikývl. Zatoužil po tabáku, ale samozřejmě žádný neměl. Znovu měl obě pistole a k dobru ještě sedm oriz. Jinak měli jednu kapsu prázdnou, druhou vysypanou.

„Musel znovu tlačit, když jste sem jeli? Asi ano. Věděl jsem, že ho to příště může zabít. Sai Brautigan to říkal taky. I Hezounek.“

„Ale tak to nebylo, Rolande. To ta jeho noha.“

Pistolník se na ni nechápavě podíval.

„Při bitvě o Modré nebe si ji pořezal o sklo, a vzduch a zem tam byly *jedovatý!*“ To poslední slovo vyplivla Detta a s tak silným přízvukem, že jí pistolník sotva rozuměl: *jédvotý!* „Ta zatracená noha mu otekla... prsty měl jak buřty... potom v obličejí a na krku úplně zfialověl, jako by měl modřiny... dostal horečku...“ Zhluboka se nadechla a pevněji si přitáhla k tělu dvě deky. „Blouznil, ale na konci se mu v hlavě rozjasnilo. Mluvil o tobě a o Susan Delgadové. Mluvil s takovou láskou a lítostí...“ Odmlčela se, pak vybuchla: „My tam *půjdeme*, Rolande, *půjdeme*, a jestli za to nestojí, ta tvoje Věž, tak z ní něco pořádného uděláme!“

„Půjdeme,“ souhlasil. „Najdeme Temnou věž a nic se proti nám nepostaví, a než vejdemo dovnitř, vyslovíme jejich jména. Všech, koho jsme ztratili.“

„Tvůj seznam bude delší než můj,“ poznamenala, „ale i ten můj bude stačit.“

Na to Roland neodpověděl, zato se ozval robotí naháněč, kterého možná z dlouhého spánku vyrušily jejich hlasy. „Děvčata, děvčata, *děvčata!*“ křičel zpoza lítacích dvířek Radostného baru a grilu. „Některý jsou humky, jiný zase kybky, ale koho to zajímá, stejně to nikdo nepozná, udělají, co chcete, a nestěžujou si, děvčata si řeknou, vy si řeknete...“ Pak nastala pauza a nakonec robotí naháněč zařval poslední slovo: „*SPOKOJENOST!*“ a ztichl.

„Bohové, tady je to ale smutné,“ pronesl Roland. „Přespíme tu a pak už se sem nikdy nevrátíme.“

„Aspoň že je venku slunce, to je po Hromový tišině úleva, ale je strašná zima!“

Přikývl, pak se zeptal na ostatní.

„Pokračovali dál,“ odpověděla, „ale v jednu chvíli jsme si myslela, že nikdo z nás nepůjde vůbec nikam, leda zahučí na dno tamty propasti.“

Ukázala na konec fedické hlavní ulice, vzdálený od hradní zdi.

„V některých vagónech ještě fungovaly televizní obrazovky, a když jsme se blížili k městečku, měli jsme pěkný výhled na most, kterej teda už není. Viděli jsme, jak jeho konce trčí nad tou dírou, ale mezera uprostřed musela být aspoň stometrová. Možná víc. Viděli jsme taky železniční podpěry. Ty ještě držely. Vlak už zpomaloval, ale ne natolik, abychom mohli vyskočit. A už nebyl čas. A kdyby někdo vyskočil, určitě by se zabil. Jeli jsme dost rychle, hm, tak osmdesátkou. A jakmile jsme byli na

těch podpěrách, ten zsranej krám začal vrzat a skřípat. Nebo kvílet a sténat, pokud jsi někdy četl Jamese Thurbera, což se asi nedá čekat. Ve vlaku hrála hudba. Jak v Blaineovi, pamatuješ?“

„Ano.“

„Ale my jsme slyšeli i přes tu muziku, jak podpěry povolují. Pak se všechno začalo houpat a třást. Nějaký hlas – velmi klidný a příjemný – fikal, ‚Nastaly drobné potíže, laskavě zaujměte svá místa‘. Hezounek držel tu malou Rusku, Dani. Ted mě vzal za ruce a prý, ‚Chci vám říct, madam, že poznat vás byla pro mě radost‘. Pak to trhlo tak strašně, že jsem skoro vyletěla ze sedadla – což bych vyletěla, kdyby mě Ted nedržel –, a já si pomyslela, ‚Už je to tady, už se vezem, prosím tě Bože, ať umřu dřív, než se do mě zakousne to, co bydlí tam dole‘, a pár vteřin jsme jeli pozpátku. *Pozpátku*, Rolande! Viděla jsem, jak se celej vagón – jeli jsme v prvním hned za lokomotivou – vzpíná. Pak se ozvaly zvuky, jako když se trhá kov. Potom to starej dobrej *Duch Topeky* pořádně vosolil. Říkej si o Starým lidu, co chceš, já vím, že toho spoustu podělali, ale stavěli mašiny, který měly *koule*.

Pak už jsem jenom viděla, že zajíždíme do stanice. A už se ozval ten klidný hlas, který nás nabádal, abychom si pořádně prohlédli svá místa, abychom tu nic nezapomněli – svoje batohy, chápeš. Jako bychom seděli v nějakým zatraceným letadle TWA, co přistává na Idlewildu! Teprve když jsme vylezli na nástupiště, uviděli jsme, že chybí posledních devět vagónů. Díky bohu, že v nich nikdo neseděl.“ Vrhla zamračený (ale polekaný) pohled k opačnému konci ulice. „Doufám, že to, co tam dole bydlí, se s nima udusí.“

Pak se rozveselila.

„Jedna dobrá zpráva – pokud jsme si to hasili nějakých pět set kiláků za hodinu, což nám ten neotřesitelně spokojenej hlas tvrdil, museli jsme nechat mladýho pana Pavoučka v prachu.“

„Na to bych nespolehal,“ řekl Roland.

Unaveně zakoulela očima. „To mi nevykládej.“

„*Vykládám* ti to. Ale s Mordredem se vypořádáme, až přijde čas, a dneska to, myslím, nebude.“

„Dobře.“

„Byla jsi znovu pod Doganem? Počítám, že ano.“

Susannah vykukla očima. „Že je to tam *úžasný*? Vedle toho vypadá nádraží Grand Central jako vlaková zastávka někde v Kotěhůlkách. Jak dlouho ti trvalo, než ses tamtudy propletl?“

„Kdyby to bylo jenom na mně, bloudil bych tam ještě teď,“ přiznal Roland. „Ochu našel cestu ven. Nejspíš sledoval tvůj pach.“

Susannah se nad tím zamyslela. „Možná ano. Ale spíš Jakeův. Prošli jste širokou chodbou, která měla na zdi nápis PROKAZUJTE SE POUZE ORANŽOVÝM PASEM, MODRÝ PAS NENÍ PŘIJÍMÁN?“

Roland přikývl, ale ten vybledlý nápis namalovaný na zdi pro něj nic neznamenal. Průchod, kterým se vydávali Vlci na počátku svých nájezdů, poznal podle toho, že v chodbě leželi dva nehybní šedí koně a k tomu jedna pohozená rozšklebená maska. Také viděl jeden mokasín, který si pamatoval docela dobře, byl vyroben z kusu pneumatiky. Patřil Tedovi nebo Hezounkovi, řekl si. Sheemie Ruiz byl určitě pohřben v botách.

„Takže,“ pokračoval. „Vystoupili jste z vlaku – kolik vás bylo?“

„Pět, když nepočítám Sheemieho,“ odpověděla. „Já, Ted, Hezounek, Dani Rostovová a Fred Worthington – pamatuješ na Freda?“

Roland přikývl.

To byl ten muž v bankéřském obleku.

„Provedla jsem je po Doganu,“ řekla. „Aspoň tam, kde jsem to znala. Kolem postelí, kde děti přicházely o mozek a kde Mia nakonec porodila tu svou příšeru. Kolem jednosměrných dveří mezi Fedikem a Jižanským prasátkem v New Yorku, které pořád fungují. Kolem Nigelova bytu.“

Na Teda a jeho přátele udělala dojem ta rotunda, kde jsou všechny ty dveře, zvláště ty, co vedou do Dallasu v roce 1963, kde byl zabit prezident Kennedy. O dvě patra níž jsme našli další dveře – v místech, kde je většina chodeb –, které vedou do Fordova divadla, kde byl v roce 1865 zavražděn prezident Lincoln. Je tam dokonce plakát na hru, na kterou šel, když po něm Booth vystřelil. *Náš americký bratranec*, tak se jmenovala. Co je to za lidi, co můžou chodit na takovou podívanou?“

Roland si pomyslel, že takových lidí může být spousta, ale měl dost rozumu, aby to neříkal nahlas.

„Je to tam všechno strašně starý,“ vyprávěla. „A je tam hrozný vedro. A je to tam děsně strašidelný, jestli chceš něco vědět. Stroje už většinou stojí a všude jsou loužičky vody a oleje a bůhvíčeho. Některý loužičky svítí, Hezounek říkal, že by to mohla být radiace. Ani nechci pomyslet na to, co

Mie začalo růst v kostech, nebo kdy mi začnou padat vlasy. V některých dveřích jsme slyšeli ty děsné zvonky... ze kterých trnou zuby.“

„Todesové zvonky.“

„Jo. A za některýma cosi *bylo*. Cosi kluzkýho. Tos byl ty, nebo Mia, kdo mi vyprávěl, že v todesový temnotě jsou příšery?“

„Možná já,“ řekl. Bohové věděli, že tam ty příšery jsou.

„V té puklině za městečkem taky cosi je. To mi říkala Mia. ‚Příšery, které pletichán, podvádějí, rostou a kují pikle k útěku,‘ to říkala. A pak se Ted, Hezounek, Dani a Fred chytili za ruce. Udělali, jak Ted říkal, ‚malou dobrou mysl‘. Cítila jsem ji, i když jsem nebyla s nimi v kruhu, a byla jsem *ráda*, že ji cítím, protože tam dole je jedno strašidelné staré místo.“ Přitáhla si deku víc k tělu. „Netěším se na to, že tam půjdeme znovu.“

„Ale věříš, že musíme.“

„Je tam jedna chodba, která vede hluboko pod hradem a ústí na druhé straně, v Diskordii. Ted a jeho přátelé ji našli tak, že vyhledali staré myšlenky, Ted jim říkal myšlenkoví duchové. Fred měl v kapse kus křídý a označil mi ji, ale stejně ji budu těžko znovu hledat. Tam dole je to jako labyrint ve staré řecké báji, kde má pobíhat ten příšerný býk. *Domnívám se*, že ji dokážeme znovu najít...“

Roland se shýbl a podrbal Ocha v hrubé srsti. „Najdeme ji. Tady ten chlapík půjde po tvé vůni. Vid', Ochu?“

Ochu k němu zvedl zlatě lemované oči, ale neřekl nic.

„Každopádně se Ted a ostatní dotkli myslí tvorů, kteří žijí v té puklině za městečkem. Nechtěli to, ale stalo se. Ti tvorové nejsou ani pro Karmínového krále, ani proti němu, ti si jedou na vlastní triko, ale *myslí*. A jsou to telepati. Věděli, že tam jsme, a jakmile došlo ke kontaktu, byli rádi, že si můžou pohovořit. Ted a jeho přátelé se od nich dozvěděli, že si už hodně dlouho kopou tunel ke katakombám pod Experimentální stanicí a že už se brzy prokopou skrz. Jakmile se to stane, budou se moci toulat, kde budou chtít.“

Roland o tom chvíli mlčky přemýšlel, houpal se sem a tam na otlučených podpatcích bot. Doufal, že budou se Susannah dávno pryč, než k tomu průlomů dojde... ale možná se to stane dřív, než se sem dostane Mordred, a pak se s nimi bude muset jeho poloviční potomek vypořádat, pokud je bude chtít sledovat. Malý Mordred proti starověkým stvůrám z podzemí – to bylo příjemné pomyšlení.

Nakonec kývl na Susannah, aby pokračovala.

„V jedné chodbě jsme taky slyšeli todesové zvonky. Ne prostě za dveřmi, ale přímo z chodeb, které neblokovaly žádné dveře! Chápeš, co to znamená?“

Roland to chápal. Jestli si vyberou špatně – nebo jestli se Ted a jeho přátelé mylili, když pro ně chodbu označovali –, pak se Susannah a Ochem nejspíš navěky zmizí, místo aby se vynořili na opačné straně hradu Diskordie.

„Nechtěli mě tam dole nechávat – odvedli mě zpátky, až k ošetřovně, než se vydali na cestu – a já byla hrozně vděčná. Nechtělo se mi hledat cestu zpátky samotné, i když bych to asi zvládla.“

Roland ji vzal kolem ramen a přitiskl ji k sobě. „A oni měli v plánu použít dveře, kterými jezdili Vlci?“

„Mhm, ty na konci chodby ORANŽOVÝ PAS. Vynořili se tam, kde Vlci, najdou si cestu k řece Whye, přebrodí a dostanou se do Calla Bryn Sturgisu. *Calla-folken* je příjemou, vid’?“

„Ano.“

„A jakmile si místní poslechnou celý příběh, tak je... nebudou je lynčovat nebo něco takového?“

„Určitě ne. Henchick pozná, že mluví pravdu, a zastane se jich, i kdyby to neudělal nikdo jiný.“

„Doufají, že budou moci použít Dveřovou jeskyni, aby se vrátili na americkou stranu.“ Vzdechla. „Doufám, že jim to vyjde, ale pochybuju.“

Roland pochyboval také. Ale byli čtyři, byli mocní a Ted mu připadal jako muž neobyčejně pevné vůle a velkých schopností. Lid Manni byl také mocný, svým způsobem, a byli to velcí cestovatelé mezi světy. Roland si myslel, že Ted a jeho přátelé se dřív nebo později skutečně dostanou zase do Ameriky. Zvažoval, že poví Susannah, že se to stane, pokud to bude vůle ka, ale pak si to rozmyslel. Ka nebylo momentálně její oblíbené slovo a on jí to těžko mohl vyčítat.

„Ted' mě slyš velmi dobře a přemýšlej usilovně, Susannah. Znamená něco pro tebe slovo *Dandelo*?“

Ochu vzhlédl, oči mu zasvítily.

Zamyslela se. „Něco mi to vzdáleně připomíná,“ řekla, „ale nic víc. Proč?“

Roland jí pověděl, o čem je přesvědčen: že když Eddie umíral, dostalo se mu nějakého vidění o nějaké věci... nebo místu... nebo osobě. O něčem, co se jmenuje Dandelo. Eddie to předal Jakeovi, Jake Ochovi a Ochu to předal Rolandovi.

Susannah se nedůvěřivě mračila. „Možná že to tím transportem utrpělo. Když jsme byli malí, hrávali jsme jednu hru. Říkalo se jí tichá pošta. První dítě si něco vymyslí, slovo nebo větu, a zašeptá ji druhému. Mohl sis to poslechnout jenom jednou, opakovat se nesmělo. Druhé dítě zašeptalo dalšímu to, co si myslelo, že slyšelo, a tak dál a dál. Než se to dostalo k poslednímu děcku v řadě, bylo to úplně jiné slovo a všichni se strašně smáli. Ale jestli je špatně tohle, my se asi nezasmějeme.“

„No,“ řekl Roland, „budeme mít oči otevřené a doufat, že jsem slyšel správně. Možná to neznamenaá vůbec nic.“ Ale tomu ve skutečnosti nevěřil.

„Co uděláme se šatstvem, jestli se ještě víc ochladí?“ zeptala se.

„Vyrobíme si, co potřebujeme. Víím jak. To je další věc, se kterou si dnes nemusíme dělat starosti. Ale starosti si musíme dělat s tím, kde najdeme něco k jídlu. Myslím, že když budeme muset, najdeme Nigelovu špižírnu –“

„Já se pod Dogan nechci vracet, pokud nebudeme muset,“ přerušila ho Susannah. „Poblíž ošetřovny musí být kuchyň. Museli ty chudáky děti něčím krmit.“

Roland nad tím rozvažoval, pak přikývl. Byl to dobrý nápad.

„Tak se do toho pustíme hned,“ navrhla. „Po setmění bych nevlezla ani do toho nejhořejšího patra.“

ČTYŘI

V Želví ulici, v roce 2002, v měsíci srpnu, se Stephen King probouzí z bdělého snu o Fediku. Napíše „*Po setmění bych nevlezla ani do toho nejhořejšího patra*“. Ta slova se objeví na obrazovce před ním. Je to konec útvaru, jež nazývá podkapitola, ale vždycky neznamenaá, že pro ten den skončil. Jestli pro ten den skončí závisí na tom, co slyší. Nebo přesněji řečeno, na tom, co neslyší. Naslouchá totiž Ves'-Ka Gan, Zpěvu Želvy. Zdá se, že hudba, která některé dny zní slabě a jindy tak hlasitě, až je skoro

ohlušující, protentokrát ztichla. Zítra se vrátí. Aspoň zatím se vždycky vrátila.

Zmáčkne klávesu control a zároveň S. Počítač cinkne, což znamená, že text, který dnes napsal, byl uložen. Pak vstane, šubne sebou, protože ho zabolí v kyčli, a dojde k oknu pracovny. Podívá se ven na příjezdovou cestu prudce stoupající k silnici, kde už se jen málokdy prochází. (A po hlavní silnici číslo 7 se už neprochází vůbec.) Kyčel dnes dopoledne bolí jako čert a dlouhé stehenní svaly mu jenom hoří. Roztržitě si tře bok a vyhlíží ven.

Rolande, ty parchante, tys mi tu bolest vrátil, pomyslí si. Běží mu pravou nohou jako doruda rozpálený drát, zdalipak pravíte Bůůůh, zdaliž pravíte Boží bombáá, a bolest mu zůstala jako černý Petr. Už to jsou tři roky, co měl nehodu, která ho málem stála život, a bolest se ho pořád drží. Je už slabší, lidské tělo má v sobě úžasný stroj na hojení (*kanón*, pomyslí si a usměje se), ale někdy je hodně zlá. Moc na ni nemyslí, když píše, psát je jako zdravé todesování, ale když pár hodin sedí za stolem, noha mu vždycky ztuhne.

Pomyslí na Jakea. Je mu strašně líto, že Jake umřel, a říká si, že až tahle knížka vyjde, čtenáři se prostě rozzuří. A proč taky ne? Někteří znali Jakea Chamberse dvacet let, skoro dvakrát tak dlouho, jak ten chlapec skutečně žil. Ach, ti budou zuřit, no jistě, a když jim odepíše a bude tvrdit, že je mu to stejně líto jako jim, že je stejně *překvapený* jako oni, budou mu věřit? Vo tom ani nedejchej, jak říkával jeho dědeček. Vzpomene si na *Misery* – na Annie Wilkesovou, která nazvala Paula Sheldona nafoukaným spratkem za to, že se pokusil zbavit se hloupé, pošetilé Misery Chastainové. Annie křičela, že Paul je *spisovatel* a že spisovatel je pro své postavy Bůh a že nemusí žádné z nich zabíjet, pokud nechce.

Ale on žádný Bůh není. Aspoň ne v tomto případě. Ví zatraceně dobře, že v den, kdy se mu stala nehoda, tam Jake Chambers nebyl, ani Roland Deschain – ta představa je k smíchu, jsou přece vymyšlení, kristepane –, ale zároveň ví, že v jisté chvíli se ta píseň, kterou slyší, když se posadí ke svému skvělému psacímu stroji značky Macintosh, proměnila v Jakeovu píseň smrti a nevsímat si jí by znamenalo docela ztratit spojení s Ves'-Ka Gan, a to nesmí dopustit. Aspoň pokud chce práci dokončit. Ta píseň je jediné vodítko, které má, cesta z drobečků, kterou musí sledovat, pokud se má někdy vynořit z toho hustého lesa zápletek, který nasázel, a –

Víš určitě, žes ho nasázel ty?

No... ne. Vlastně si tím jistý není. Tak tedy povolejte muže v bílých pláštích.

A víš docela jistě, že tam toho dne Jake nebyl? Nakonec, co všechno si z té pitomé nehody opravdu pamatuješ?

Moc ne. Pamatuje si, že viděl, jak se nad obzorem objevila střecha dodávky Bryana Smithe, a že si uvědomil, že vůz není na silnici, kam patří, ale na krajnici. Pak si pamatuje, jak Smith sedí na kamenné zídce, dívá se dolů na něj a vykládá mu, že má nohu zlomenou nejméně na šesti místech, možná sedmi. Ale film vzpomínek mezi těmi dvěma body – přibližující se vůz a okamžik těsně po srážce – byl spálen.

Nebo *skoro* spálen.

Ale někdy v noci, když se probudí ze snů, na které si nemůže jasně vzpomenout... někdy... no...

„Někdy slyšíš hlasy,“ řekne. „Proč to nevyslovíš nahlas?“

A pak se zasměje: „Asi jsem to právě vyslovil.“

Uslyší, jak se chodbou blíží cvakot drápů, a do pracovny strčí dlouhý čumák Marlowe. Je to plemeno welsh corgi, s krátkýma nohama a velkýma ušima, už je to docela stařík, už má také svoje bolístky a trápení, nemluvě o tom, že loni přišel kvůli rakovině o oko. Veterinář řekl, že se z toho asi nedostane, ale dostal. Skvělý chlapík. S tuhým kořínkem. A když pes zvedne hlavu ze své nuceně přízemní perspektivy, aby se podíval na spisovatele, už se zase zubí tím svým starým lišáckým úsměvem. *Jak to jde, bubo?* říká ten pohled. *Napadaly tě dneska dobrý slova? Jak se máš?*

„Mám se dobře,“ řekne Marlowovi. „Válčím. Jak se vede *tobě*?“

Marlowe (kterému se někdy říká Pan Čumák) v odpověď zakomíhá artritickým zadkem.

„Zase ty.“ *To jsem mu řekl. A on se zeptal, „Ty si na mě vzpomínáš?“ Nebo to možná řekl jinak – „Ty si na mě vzpomínáš.“ Já mu řekl že mám žízeň. On na to, že nemá nic k pití a že je mu to líto, a já ho nazval lhářem. A měl jsem pravdu, protože mu to nebylo líto ani za mák. Nezajímalo ho ani zbla, jestli mám žízeň, protože Jake byl mrtvý a on se to na mě pokusil hodit, ten parchant se na mě pokusil hodit vinu –*

„Ale nic z toho se ve skutečnosti nestalo,“ řekne King a dívá se, jak Marlowe rape zase do kuchyně, kde znovu zkontroluje misku a pak si dopřeje další, stále delší schrupnutí. Dům je prázdný, jsou tam jen oni dva

a za takových okolností často mluví sám se sebou. „To přece víš, ne? Že se nic z toho ve skutečnosti nestalo?“

Asi to ví, ale je strašně *divné*, že Jake takhle umřel. Jake se objevuje ve všech jeho poznámkách a to není žádné překvapení, protože Jake měl být poblíž až úplně do konce. Vlastně všichni měli zůstat až do konce. Samozřejmě žádný příběh, kromě špatného, který takříkajíc zemřel při převozu, nemá spisovatel *úplně* pod kontrolou, ale tohle je zase tak *mimo* kontrolu, až je to směšné. Skutečně mu spíš připadá, že se díval, jak se to stalo – nebo poslouchal píseň –, než že by psal nějakou pitomou vymyšlenou historku.

Rozhodne se, že si k obědu namaže chleba burákovým máslem a želé a až do zítřka na celou tu zatracenou věc zapomene. Dnes večer se půjde podívat na nový film Clinta Eastwooda, *Krvavá stopa*, a bude rád, že může někam jít, že může něco dělat. Zítřka bude sedět zase u stolu a možná něco z toho filmu vklouzne do knížky – v Rolandovi je přece kus Clinta Eastwooda, z filmu Sergia Leoneho *Muž beze jména*.

A ještě... když už mluvíme o knihách...

Na kávovém stolku mu leží jedna, která mu zrovna dneska ráno přišla FedExem z jeho pracovny v Bangoru: *Úplný sborník poezie Roberta Browninga*. Obsahuje samozřejmě i „Childe Roland přišel k Temné věži“, básnický příběh, který se nachází v kořenech Kingova dlouhého (a trýznivého) příběhu. Najednou ho něco napadne a ten nápad mu vyloudí na tváři výraz, který nemá daleko do hlasitého chechtotu. Marlowe, jako by mu četl myšlenky (a to on možná umí, King měl vždycky dojem, že psi jsou čerství přistěhovalci z té velké země Empatiky (Ach-já-vím-jak-ti-je), se usměje přímo od ucha k uchu.

„Jedno místo pro báseň, hochu stará,“ řekne King a hodí knížku zase na kávový stolek. Je veliká, takže přistane s pořádným zaduněním. „Jedno místo, jenom jedno místo.“ Pak se usadí hlouběji do křesla a zavře oči. *Jenom si tady tak na minutku posedím*, pomyslí si, i když ví, že si to jen namlouvá, ví, že skoro jistě zdřímne. A to se stane.

Část Čtvrtá
Bílé krajiny Empatiky
Dandelo

Kapitola I

Tvor pod hradem

JEDNA

V pozemním podlaží Experimentální stanice Oblouku 16, nedaleko od ošetrovny, skutečně našli poměrně velkou kuchyni i s přípravou. Našli ještě něco: kancelář sai Richarda P. Sayrea, bývalého operačního velitele Karmínového krále, toho času na mýtině na konci stezky přičiněním rychlé pravačky Susannah Deanové. Na Sayreově stole ležely spisy jich čtyř, úžasně podrobné. Zničili je, strčili je do skartovačky. Ve složkách byly fotografie Eddieho a Jakea, a dívat se na ně bylo prostě příliš bolestné. Vzpomínky byly lepší.

Na stěně u Sayrea visely dvě zarámované olejomalby. Na jedné byl hezký, silný chlapec. Bez košile, bez bot, rozčuchaný, usměvavý, jenom v džínách a s dokařskou smyčkou pod paží. Vypadal tak v Jakeově věku. Ten obraz měl ne zcela příjemný nádech smyslnosti. Susannah si pomyslela, že malíř, sai Sarye nebo oba mohli patřit do bandy z Levandulového kopce, jak si někdy říkali homosexuálové z Village. Chlapec měl černé vlasy. Oči modré. Rty červené. Na boku měl popelavě šedou jizvu a na levé patě mateřské znamení, karmínové jako rty. Před ním ležel mrtvý kůň, bílý jako sníh. Ten měl na vyceněných zubech krev. Chlapec se levou nohou s mateřským znaméním opíral koni o bok a rty se mu křivily ve vítězném úsměvu.

„To je Llamrei, kůň Artura Elda,“ řekl Roland., Jeho obraz se nosil do bitvy na vlajkách Gileadu a byl to sigul celého Vnitřního světa.“

„Takže podle toho obrazu Karmínový král zvítězí?“ zeptala se. „A když ne on, tak Mordred, jeho syn?“

Roland povytáhl obočí. „Díky Johnu Farsonovi muži Karmínového krále získali půdu Vnitřního světa už dávno,“ řekl. Ale pak se usmál. Byl to tak zářivý výraz, tak rozdílný oproti jeho obvyklému zjevu, že se z něj

Susannah vždycky zamotala hlava. „Ale myslím, že *my* vyhráme tu jedinou bitvu, na které záleží. Tady ten obraz znázorňuje jenom něčí vymyšlené přání.“ Potom tak divoce, až ji tím polekal, rozbil pěstí sklo v rámu, vytrhl obraz ven a přitom ho uprostřed roztrhl skoro až dolů. Než ho stačil roztrhat na kusy, což měl rozhodně v úmyslu, zarazila ho a ukázala na spodní okraj obrazu. Tam bylo drobným, ale neobyčejně ozdobným písmem napsáno umělcovo jméno: Patrik Danville.

Na druhém obraze byla Temná věž, válec šedočerný jako saze, trčící vzhůru. Stál na opačném konci Ken'-Ka No Rey, pole růží. Když se jim zdály sny o Věži, připadala jim vyšší než nejvyšší mrakodrap v New Yorku (pro Susannah to znamenalo Empire State Building). Na obraze vypadala nejvyšš šest set stop vysoká, ale to ji nijak neokrádalo o tu snovou majestátnost. Úzká okna stoupala ve spirále po obvodu stejně jako v jejich snech. Nahoře bylo arkýřové okno mnoha barev – Roland věděl, že každá odpovídá barvě jednoho z Čarodějových skel. Předposlední vnitřní kruh byl růžový jako ta koule, která se na nějakou dobu ocitla v držení jisté čarodějnice, která se jmenovala Rhea. Střed byl ebenově černý jako Černá třináctka.

„Chtěl bych tam jít, do té místnosti za oknem,“ poklepal Roland na sklo chránící obraz. „Právě tam moje výprava skončí.“ Mluvil potichu, uctivě. „Tady ten obraz nevznikl podle žádného snu, Susannah. Připadá mi, jako bych si mohl osahat každou cihlu. Souhlasíš?“

„Ano.“ Nic jiného nedokázala říct. Když se tak na ten obraz dívala, tady v kanceláři zesnulého Richarda Sayrea, nemohla skoro dýchat. Najednou se jí všechno zdálo možné. Konec jejich výpravy byl na dohled, a to doslova.

„Ta osoba, která ji namalovala, tam musela být,“ zamýšlel se Roland. „Musel si postavit malířský stojan přímo do těch růží.“

„Patrik Danville,“ řekla., Je to stejný podpis jako na obraze Mordreda a toho mrtvého koně, vidíš?“

„Vidím to velmi dobře.“

„A vidíš stezku těmi růžemi, která vede až ke schodům u paty Věže?“

„Ano. Devatenácti schodům, o tom nepochybuji. Čessit. A ty mraky nahoře...“

Také je viděla. Tvořily jakýsi vír a z něho se odvíjely od Věže pryč, až k Místu Želvy, na opačném konci Paprsku, podle něhož až dosud šli. A

uviděla ještě něco. Z tubusu Věže, v odstupu asi padesáti stop, čněly balkónky ohrazené tepaným železným zábradlím vysokým do pasu. Na druhém z nich byla jedna červená skvrnka a tři bílé: obličej, který byl příliš malý, aby se dal rozeznat, a zvednuté paže.

„To je Karmínový král?“ zeptala se a ukázala tam. Neodvažovala se tak docela položit ukazovák přímo na sklo nad drobnou postavou. Jako by čekala, že ožije a vtáhne ji do obrazu.

„Ano,“ řekl Roland. „Zamčený venku před tím jediným, co kdy chtěl.“

„Tak bychom mohli jít rovnou po schodech nahoru a kolem něj. A cestou po něm hodit ílus.“ A když se Roland zatvářil nechápavě, vystrčila jazyk mezi rty a předvedla mu to.

Tentokrát se pistolník usmál jen chabě a roztržitě. „Nemyslím, že to bude tak snadné.“

Susannah vzdychla. „Já vlastně taky ne.“

Dostali, kvůli čemu přišli – vlastně ještě něco navíc –, ale přesto jim bylo zatěžko ze Sayreovy kanceláře odejít. Ten obraz je přitahoval. Susannah se zeptala Rolanda, jestli ho nechce vzít s sebou. Určitě by se dal jednoduše vyříznout z rámu nožem na dopisy, který měl Sayre na stole, a sbalit do role. Roland ten nápad zvažoval, ale pak zavrtěl hlavou. V tom obraze byl jakýsi zlovolný život, který by mohl přitahovat nevhodnou pozornost, jako můry přitahuje jasné světlo. A i kdyby to bylo jinak, měl pocit, že *oni dva* by mohli trávit příliš mnoho času zíráním na ten obraz. Mohl by je rozptylovat, nebo hůř, hypnotizovat je.

Nakonec je to možná jenom další mozková past, pomyslel si. *Jako „Nespavost“.*

„Necháme ho tady,“ řekl. „Brzy – za pár měsíců, možná i týdnů – se budeme dívat na opravdovou.“

„To říkáš?“ zeptala se ochable. „Rolande, to opravdu říkáš?“

„Tak.“

„A všichni tři? Nebo budeme muset já a Ochu taky umřít, abychom ti otevřeli cestu k Věži? Nakonec, začal jsi samotný, vid’? Možná že tak budeš muset i skončit. Copak by to tak ten spisovatel nechtěl?“

„To neznamená, že to může *udělat*,“ namítl Roland. „Stephen King není voda, Susannah – on je jenom potrubí, kterým ta voda teče.“

„Chápu, co říkáš, ale myslím, že ti tak úplně nevěřím.“

Ani Roland tomu taky docela nevěřil. Chtěl Susannah zdůraznit, že na opravdovém počátku jeho výpravy, v Mejisu, s ním byli Cuthbert a Alain, a když se příště vypravili z Gileadu, připojil se k nim Jamie de Curry, takže z trojice byla čtyřka. Ale výprava ve skutečnosti začala až po bitvě na kopci Jericho a je pravda, že tehdy už byl sám.

„Začal jsem samotný, ale neskončím tak,“ řekl. Susannah zatím docela obratně popojížděla po místnosti na kolečkové kancelářské židli. Roland ji z židle vyzdvihl a posadil si ji na pravý bok, na ten, který ho už nebolel. „Budete s Ochem se mnou, až budu stoupat po schodech a vstoupím do těch dveří, budete se mnou, až budu stoupat po schodišti, budete se mnou, až se postavím tamtomu vzteklému červenému skřetovi, a budete se mnou, až vstoupím do komnaty na vrcholu.“

Susannah to sice neřekla, ale připadalo jí to jako lež. Po pravdě řečeno, jako lež to připadalo jim oběma.

DVĚ

Ze zázemí hotelu Fedik si vzali konzervy s jídlem, pánev, dva hrnce, dva talíře a dva příbory. Roland přidal baterku, která vydávala slabé světlo, protože už měla skoro vybitou baterii, řeznický nůž a šikovnou malou sekýrku s gumovou rukojetí. Susannah našla pár sířovek, do kterých se tyto nové zásoby daly uložit. Také na vysoké polici v komoře přilehlé k nemocniční kuchyni našla tři plechovky s jakýmsi želé.

„To je pevný líh Sterno,“ vysvětlila pistolníkovi, když se jí na to zeptal. „Dobrá věc. Můžeš to zapálit. Pomalu hoří modrým plamenem, který vydává dost tepla, aby sis na něm uvařil.“

„Myslel jsem, že si za hotelem rozděláme oheň,“ řekl. „Rozhodně nepotřebuji něco tak smrdutého, abych se ohřál.“ Znělo to trochu pohrdavě.

„Ne, to asi ne. Ale mohlo by se to hodit.“

„Proč?“

„Nevím, ale...“ Pokrčila rameny.

Poblíž dveří na ulici minuli místnost, která vypadala jako údržbářův přístěnek plný všeho možného. Susannah už měla Doganu pro den dost a nemohla se dočkat, až bude venku, ale Roland se chtěl podívat. Nevšímal si kýblů a košťat a čisticích prostředků, ale zamířil přímo ke zmeti šňůr a

přezek, které ležely na hromadě v rohu. Podle prken, které ležely na vršku té hromady, Susannah hádala, že kdysi sloužily jako provizorní lešení. Také ji napadlo, k čemu Roland ty popruhy potřebuje, a kleslo jí srdce. Jako by se všechno vracelo úplně na začátek.

„Myslela jsem, že kravskýho postroje už jsem se zbavila,“ vyjela nabroušeně a v hlase jí zazněl pořádný kus Detty.

„Myslím, že to jinak nepůjde,“ řekl Roland,. „Jsem jenom rád, že už jsem natolik v pořádku, že tě unesu.“

„A je ta podzemní chodba jediná cesta? Víš to určitě?“

„Hradem by mohl vést také nějaký průchod...“ začal, ale Susannah už vrtěla hlavou.

„Nezapomeň, že jsem byla s Miou nahoře. Ten sráz do Diskordie na druhé straně má nejméně pět set stop. Spíš víc. Možná tam kdysi dávno byly schody, ale ty už zmizely.“

„Takže ta chodba je náš osud,“ řekl, „a my jsme zase jejím osudem. Možná pro tebe najdeme něco, na čem bys mohla jet, až budeme na druhé straně. V dalším městečku nebo vesnici.“

Susannah už zase vrtěla hlavou. „Myslím, že tady končí civilizace, Rolande. A myslím, že bychom se měli nabalit vším, co uneseme, protože bude strašná zima.“

Šatstvo však nebylo k maní, narozdíl od potravin. Nikoho nenapadlo uložit do vakuových obalů pár svetrů a teplých bund navíc. Byly tam deky, ale i ve skladišti časem natolik prořídly a zkřehly, že byly skoro k nepoužití.

„Já na to zvysoka kašlu,“ vzdychla vyčerpaně. „Hlavně když odtud vypadneme.“

„To se stane,“ řekl.

TŘI

Susannah je v Central Parku a je taková zima, že se jí dělají obláčky u úst. Nebe nad hlavou je široko daleko bílé, je to sněhové nebe. Dívá se dolů na ledního medvěda (který se válí po svém skalnatém ostrově a zdá se, že se mu tazima moc líbí), když jí kolem pasu proklouzne čísi ruka. Na studenou tvář ji libnou teplé rty. Otočí se a uvidí tam stát Eddieho a Jakea. Usmívají se úplně stejně a mají skoro stejné červené kulichy. Eddieho

čepice má vpředu nápis VESELÉ a Jakeova má nápis VÁNOCE. Otevře pusu a chce jim říct, „Mládenci, vy tu přece nemůžete být, mládenci, vy jste přece mrtví,“ ale pak si uvědomí, a je to veliká a téměř zvonivá úleva, že to všechno byl jenom sen, co se jí zdál. A opravdu, jak by o tom mohla pochybovat? Přece nejsou žádná mluvící zvířata, kterým se říká brumláci, to tedy opravdu ne, ani žádní tvorové zvaní taheeni, co mají lidská těla a zvířecí hlavy, není žádné místo, které se jmenuje Fedik a Diskordie.

A hlavně nejsou žádní pistolníci. John Kennedy byl poslední, v tom měl její šofér Andrew pravdu.

„Přinesl jsem ti horkou čokoládu,“ říká Eddie a podává jí kelímek. Je to skvělá horká čokoláda, mit Schlag na hladině a šlehačku navíc zdobí špetka mletého muškátového oříšku. Čichá tu vůni, a když si kelímek bere, cítí jeho prsty v rukavicích a mezi nimi proplouvají první sněhové vločky letošní zimy. Pomyslí si, jak je prima být naživu v obyčejném, starém New Yorku, jak je skvělé, že skutečnost je skutečnost, že jsou pohromadě v roce léta Páně...

Kterém roce léta Páně?

Zamračí se, protože to je vážná otázka, no ne? Eddie byl přece muž z osmdesátých let a ona nikdy nepokročila za čtyřiašedesátý (nebo to byl pětádesátý?). Pokud jde o Jakea, Jakea Chamberse se slovem VÁNOCE napsaným vpředu na veselé čepici, není snad ze sedmdesátých let? A pokud oni tři představují tři desetiletí druhé půlky dvacátého století, co mají společného? Který je to rok?

„DEVATENÁCT,“ pronese jakýsi hlas shůry (možná to byl hlas Bango Skanka, Velké Ztracené Postavy), „tohle je DEVATENÁCT, tohle je ČESSIT. Všichni tvoji přátelé jsou mrtví.“

S každým slovem svět průhlední. Vidí skrz Eddieho a Jakea. Když se podívá dolů na ledního medvěda, uvidí, že leží na svém skalnatém ostrově mrtvý, tlapy ve vzduchu. Příjemná vůně čokolády mizí a místo ní nastupuje jakýsi plesnivý pach: stará omítka, prastaré dřevo. Odér hotelového pokoje, kde už celé roky nikdo nespál.

Ne, kvílí v duchu, ne, já chci Central Park, chci pana VESELÉHO a pana VÁNOCE, chci čichat horkou čokoládu a dívat se na první váhavé prosincové vločky. Už mám dost Fediku, Vnitřního světa, Středosvěta a Konečného světa. Já chci Svůj Svět. Nezajímá mě, jestli někdy uvidím Temnou věž.

Eddie a Jake současně pohybují rty, jako by zpívali písničku, kterou ona nemůže slyšet, ale žádná písnička to není. Slova, která jim odečítá ze rtů, těsně než se ten sen přetrhne, jsou

ČTYŘI

„Pozor na Dandela.“

Probudí se s těmi slovy na rtech, třese se v ranním světle, které neznamená svítání. A kus toho snu, kdy viděla vlastní dech, byl pravdivý, když už nic jiného. Ohmatala si tváře a otřela z nich vlhkost. Nebyla zase taková zima, aby jí slzy přimrzly na kůži, ale moc daleko k tomu nebylo.

Rozhlédla se po tom hrozném pokoji ve fedickém hotelu a toužila z celého srdce, aby ten její sen o Central Parku byl pravda. Hlavní chybou bylo, že musela spát na podlaze – postel byla pouhá zrezavělá kostra, která čekala na první podnět, aby se rozsypala –, takže jí ztuhla záda. Za druhé deky, které si nastlala pod sebe a zabalila se do nich, se rozpadly na hadry, jak sebou házela a obracela se. Prachem z dek ztěžkl vzduch, lechtal ji v nosu a škrábal v krku, takže měla pocit, že na ni leze nejhorší nachlazení na světě. Když už je řeč o nachlazení, celá se klepala. A potřebovala se vyčurát, což znamenalo táhnout se celou chodbou po pahýlech a znečitlivělých rukou.

Ale nic z toho Susannah Odettě Holmesové Deanové toho rána nevadilo doopravdy, jasné? Problém byl, že se právě vrátila z nádherného snu do světa,

(tohle je DEVATENÁCT, všichni tvoji přátelé jsou mrtvi)

kde byla teď tak osamělá, že se z toho mohla málem zbláznit. Problém byl, že místo na obzoru, kde se nebe rozjasňovalo, nemusel být zrovna východ. Problém byl, že byla unavená a smutná, stýskalo se jí a byla celá rozbolavělá, truchlivá a sklíčená. Problém byl, že v této hodině těsně před svítáním, v tomto pohraničním muzeálním hotelovém pokoji, kde byl vzduch plný plesnivých vláken z pokrývek, měla pocit, jako by byla vymačkaná skoro do mrtě. Chtěla, aby se ten sen vrátil.

Chtěla Eddieho.

„Vidím, že jsi taky vzhůru,“ pronesl jakýsi hlas a Susannah se prudce obrátila, stočila se na rukou tak rychle, že si zadřela třísku.

O dveře mezi pokojem a chodbou se opíral pistolník. Spletl řemeny do jakýchsi nosítek, která jí byla až příliš známá, a už mu visela přes levé rameno. Na pravém měl koženou kabelu plnou jejich nových zásob a zbývajících oriz. Roladovi u nohou seděl Ochu, vážně se na ni díval.

„Vystrašils mě málem k smrti, sai Deschaine,“ zavrčela.

„Plakala jsi.“

„Po tom je ti prd.“

„Bude nám líp, až odtud vypadneme,“ řekl. „Fedikje jako sražené mléko.“

Věděla přesně, co má na mysli. Vítr v noci pořádně duněl, a když ječel kolem okapů hotelu a vedlejšího saloonu, připomínal Susannah nářek dětí – ubožátek, tolik ztracených v čase a prostoru, že už nikdy nenajdou cestu domů.

„Dobrá, ale Rolande – než přejdeme ulici a vlezeme do Doganu, chci, abys mi něco slíbil.“

„Jaký slib žádáš?“

„Jestli to bude vypadat, že nás něco dostane – nějaká příšera z Ďáblovy říti nebo z todesovýho mezizemí –, vpálíš mi kulku do hlavy, než k tomu dojde. Pokud jde o tebe, můžeš si dělat, co chceš, ale... cože? Proč mi to podáváš?“ Byl to jeden z jeho revolverů.

„Protože teď už si skutečně dobře poradím jenom s jedním. A protože nechci být ten, kdo by ti měl brát život. Pokud se to snad rozhodneš udělat sama...“

„Rolande, ty tvoje zasraný zábrany mě nikdy nepřestanou udivovat,“ ucedila. Pak si jednou rukou vzala pistoli a druhou ukázala na postroj. „Pokud jde o tohle, jestli si myslíš, že do toho vlezu, dokud nebudu muset, tak seš cvok.“

Nepatrně se usmál. „Je to lepší, když jsme dva, že?“

Vzdychla, pak přikývla. „Trochu jo, ale k dokonalosti to má daleko. Tak jdem na to, fešáku, prásknem do bot. Mrzne mi zadek a z toho smradu mi praskne hlava.“

PĚT

Jakmile byli zpátky v Doganu, posadil ji zase do pojízdné kancelářské židle a strkal ji před sebou až k prvnímu schodišti, a Susannah přitom na

klíně držela jejich vaky a kabelu s orizami. U schodiště pistolník shodil židli přes okraj a pak stál se Susannah na boku a oba se šklebili, když poslouchali třaskavou ozvěnu provázející židli padající hlouběji a hlouběji, až na dno.

„Tak tím skončila,“ poznamenala, když rány konečně ztichly. „Klidně jsi ji mohl nechat tady nahoře, byla by mi stejně platná.“

„Uvidíme,“ řekl Roland a vydal se dolů. „Abys nebyla překvapená.“

„Ten krám fungovat nebude a voběma nám je to jasný,“ řekla Detta. Ochu krátce, ostře štěkl, jako by říkal, *Má pravdu*.

ŠEST

Židle však pád *přežila*. A přežila i ten příští. Ale když se Roland shýbl, aby ten ubohý omlácený kus nábytku prozkoumal poté, co byl shozen ze třetího (a velice dlouhého) schodiště, jedno z koleček bylo pořádně vychýleno z osy. Trochu mu připomnělo, jak vypadalo její opuštěné křeslo, když ho našli po bitvě s Vlky na Východní cestě.

„Tak, a teď to máš, copá sem to neříkala?“ uchechtla se. „Počítám, že teď budem přepřahat, Rolande!“

Pronikavě se na ni zahleděl. „Můžeš Dettu zahnat pryč?“

Překvapeně se na něj podívala, pak zapátrala v paměti, přehrála si, co řekla naposled. Zrudla. „Ano,“ řekla pozoruhodně pokorně. „Omlouvám se, Rolande.“

Zvedl ji, aby se mohla navléci do postroje. Pak šli dál. I když bylo pod Doganem nepříjemně – i když bylo pod Doganem *strašidelně* –, byla Susannah ráda, že nechávají Fedik za sebou. Protože to znamenalo, že nechávají za sebou i to ostatní: Lud, Cally, Hromovou tišinu, Algul Siento. A taky New York a západní Maine. Vpředu byl hrad Červeného krále, ale nějak si nemyslela, že by si s ním měli dělat velké starosti, protože veleslavný obyvatel hradu zešílel a utekl do Temné věže.

Všechno přebytečné odpadlo. Blížili se ke konci dlouhé cesty a zbývalo toho jen málo, čeho se museli obávat. To bylo dobré. A kdyby měla cestou padnout za oběť Rolandově posedlosti? Inu, pokud na opačné straně existence byla jenom temnota (jak většinu svého dospělého života věřila), pak nebylo nic ztraceno, pokud to nebude *todesová* temnota plná přízračných příšer. A hele, třeba ten posmrtný život *existuje*, nějaké nebe,

převtělení, možná i vzkříšení na mýtině na konci stezky. Ta poslední představa se jí líbila a viděla už dost divů na to, aby v takovou možnost uvěřila. Třeba tam na ni budou čekat Eddie a Jake, teple nabalení, v obočí první sněhové zimní vločky: pan VESELÝ a pan VÁNOCE, a budou jí podávat horkou čokoládu. *Mit Schlag.*

Horká čokoláda v Central Parku! Co byla Temná věž ve srovnání s něčím takovým?

SEDM

Prošli rotundou plnou dveří. Nakonec došli k široké chodbě, která měla na stěně nápis PROKAZUJTE SE POUZE ORANŽOVÝM PASEM, MODRÝ PAS NENÍ PŘIJÍMÁN. Kousek hlouběji v té chodbě, v záři jedné dosud fungující zářivky (a poblíž onoho zapomenutého gumového mokasínu) uviděli, že je na kachlíkové zdi cosi napsáno, a tak si k tomu zašli, aby si nápis přečetli.

*Rolande, Susannah: Už jsme se vydali na cestu!
Přejte nám hodně štěstí!
My VÁM taky přejeme hodně štěstí!
Ať vám žehná Bůh! Nikdy na vás nezapomeneme!*

Pod tuto hlavní zprávu napsali svá jména: Fred Worthington, Dani Rostovová, Ted Brautigan a Hezounek Earnshaw. Pod jmény byly ještě dva řádky, které napsala jiná ruka. Susannah si pomyslela, že Tedova, a když si to přečetla, chtělo se jí plakat:

*Jdeme hledat lepší svět.
Kéž taky nějaký najdete.*

„Bože, smiluj se nad nimi,“ zachraptěla Susannah. „Kéž se nad nimi Bůh smiluje a zachová je.“

„Chová,“ pronesl tichý a trochu ustrašený hlásek u Rolandovy paty. Podívali se dolů.

„Rozhodl ses znovu mluvit, zlatíčko?“ zeptala se Susannah, ale Ochu neodpověděl. Trvalo ještě týdny, než se ozval znovu.

Dvakrát zabloudili. Jednou jejich cestu bludištěm tunelů a chodeb našel Ochu – v některých to hvízdalo vzdáleným průvanem, jiné ožívaly divnými zvuky, které zněly blíž a byly hrozivější – a jednou Susannah našla správnou cestu sama, protože zahlédla obal od tyčinky Mounds, kterou zahodila Dani. Algul byl sladkostmi dobře zásoben a holčička si jich nesla spousty. („Což se nedalo říct o šatech na převlečení,“ zasmála se Susannah a zavrtěla hlavou.) V jednom místě, před prastarými dveřmi z železného dřeva, které Rolandovi připomínaly ty, které našel na břehu moře, uslyšel nepříjemné *žvýkání*. Susannah se pokusila představit si, co může takový randál vydávat, a nenapadlo ji nic jiného než obrovská tlama bez těla plná špinavých žlutých tesáků. Na dveřích byl jakýsi nečitelný symbol. Už jenom při pohledu na něj se jí dělalo špatně.

„Víš, co se tam píše?“ zeptala se. Roland – i když mluvil půl tuctem jazyků a povědomost měl o spoustě dalších – zavrtěl hlavou. Susannah se ulevilo. Měla pocit, že když člověk věděl, jaký zvuk ten symbol představuje, chtěl by ho vyslovit. Možná by ho *musel* vyslovit. A pak by se dveře otevřely. Chtěl by pak člověk utéct, až by uviděl, co za dveřmi *žvýká*? Možná. *Dokázal* by utéct?

Možná ne.

Kousek za těmito dveřmi došli k dalšímu, kratšímu schodišti. „Myslím, že jsem na tohle zapomněla, když jsme spolu včera mluvili, ale teď si už vzpomínám,“ řekla a ukázala na vrstvu prachu na stupních, která byla narušena. „Podívej se, to jsou naše stopy. Dolů mě nesl Fred, a když jsme se vraceli, zase Hezounek. Už tam skoro jsme, Rolande, určitě.“

Ale pak se znovu ztratila v norách tvořených chodbami, které se u paty schodiště rozbíhaly všemožnými směry, a tehdy je zachránil Ochu, který vyrazil šerou chodbou podobnou tunelu, kde se musel pistolník shýbnout a Susannah se ho chytila kolem krku.

„Já nevím...“ zapochybovala Susannah, ale v té chvíli je Ochu vyvedl do světlejší chodby (*poměrně* světlejší: půlka stropních zářivek nefungovala a ze stěn opadala spousta obkladaček, takže byla vidět tmavá, lepkavá hlína). Brumlák se posadil na překrývající se spoustu stop a podíval se na ně, jako by říkal, *Tohle jste chtěli?*

„Jo,“ Susannah se očividně ulevilo. „Tak jo. Koukni, přesně jak jsem povídala.“ Ukázala na dveře označené FORDOVO DIVADLO, 1865, SHLÉDNĚTE LINCOLNOVU VRAŽDU. Pod nápisem, pod sklem, byl plakát na představení *Náš americký bratranec*, který vypadal, jako by ho vytiskli včera. „To, co hledáme, je už jenom kousek odtud. Dvakrát vlevo a pak vpravo – aspoň myslím. Každopádně poznám, až tam budeme.“

Celou tu dobu s ní měl Roland trpělivost. Měl ošklivý pocit, o kterém se však Susannah nezmínil: že bludiště průchodů a chodeb tady dole se může posunovat, přesně jako světové strany ve světě, na který už myslel jako na „ten nahoře“. Jestli tomu tak opravdu bylo, nastanou jim potíže.

Dole bylo horko a brzy z obou lil pot. Ochu prudce a pravidelně oddychoval jako mašinka, ale držel s pistolníkem krok. Na podlaze tady nebyl prach a stopy, které dřív občas zahlédli, zmizely. Zvuky za dveřmi však byly hlasitější, a když jedny mýjeli, cosi z druhé strany udeřilo do dveří tak prudce, že se otráslý ve veřejích. Ochu přitiskl uši k hlavě, štěkl na dveře a Susannah vykřikla.

„Jenom klid,“ chlácholil je Roland. „Nemůže prorazit. Nikdo z nich nemůže prorazit.“

„Víš to určitě?“

„Ano,“ prohlásil pistolník pevně. Žádnou jistotu však neměl. Napadlo ho, co říkával Eddie: *Nemáme co ztratit*.

Kaluže obcházeli, dávali pozor, aby se jich ani nedotkli, hlavně těch, které svítily, protože to mohla být radiace nebo čarodějné světlo. Prošli kolem přetrženého potrubí, ze kterého klidně foukala zelená pára, a Susannah navrhl, aby zadrželi dech, dokud nebudou bezpečně daleko. Roland to považoval za výborný nápad.

Asi po třiceti nebo čtyřiceti metrech ho požádala, aby zastavil. „Já nevím, Rolande,“ řekla a Roland postřehl, že se pracně ovládá, aby jí v hlase nezněla panika. „Myslela jsem, že už to máme na dosah, když jsem viděla ty Lincolnovy dveře, ale teď je to... tady...“ Hlas jí zakolísal a on ucítil, jak se zhluboka nadechuje a nucené se ovládá. „Tady všechno vypadá jinak. A ty zvuky... jak mi lezou na mozek...“

Věděl, jak to myslí. Nalevo byly neoznačené dveře, které už visely v pantech nakřivo, a mezerou u horního okraje k nim doléhal neladný cinkot todesových zvonků, hrozný a fascinující zároveň. Se zvonky táhl dovnitř i smrduť průvan. Roland tušil, že se Susannah chystá navrhnout, že se vrátí,

dokud to ještě jde, třeba si rozmyslí celý ten nápad s průchodem pod hradem, a proto řekl: „Podíváme se, co je tamhle. Stejně je tam víc světla.“

Když se blížili ke křižovatce, ze které se rozbíhaly všemi směry průchody a dlážděné chodby, ucítil, jak se Susannah posunula a nadzvedla. „Tam!“ zakřičela. „Ta hromada sutin! Kolem té jsme šli! Šli jsme kolem ní, Rolande, *vzpomínám si!*“

Doprostřed křižovatky se kdysi zřítíl kus stropu, takže se tam nakupila hromada rozbitých dlaždic, skleněných střepů, kusů drátu a obyčejné staré hlíny. Kolem hromady vedla řádka stop.

„Tamtím směrem!“ křičela. „Přímo za nosem! Ted říkal, ‚Myslím, že téhle říkali Hlavní ulice‘, a Hezounek si to taky myslel. Dani Rostovová říkala, že kdysi dávno, někdy v době, kdy Karmínový král provedl to, co přivedlo tmu do Hromové tišiny, tudy prošla ven hrozná spousta lidí. Zůstaly po nich jenom některé myšlenky. Zeptala jsem se, jaký je to pocit, a ona řekla, že je to trochu jako dívat se na špinavou mýdlovou pěnu na bocích vany, když vylezeš z vody. ‚Není to pěkné,‘ říkala. Fred tam udělal značku a pak jsme se vrátili zpátky do nemocnice. Nechci se chlubit a zakřiknout to, ale myslím, že to bude dobré.“

A bylo to dobré, aspoň prozatím. Po osmdesáti krocích za hromadou sutin došli ke klenutému průchodu. Za ním visely ze stropu blikotavé bílé zářivé koule a ty vedly dál v sestupném úhlu. Na zdi byly čtyři čáry křídou, které se už začínaly rozpíjet, protože mezi obkladačkami prosakovala vlhkost, a to byl poslední vzkaz, který jim nechali osvobození Bořitelé:

Chvilku si tam odpočinuli, pojedli hrst rozinek z vakuově uzavřené plechovky. Dokonce i Ochu si jich pár vzal, i když podle toho, jak je jedl, bylo jasné, že mu nejsou zrovna po chuti. Když se všichni najedli a Roland znovu zastrčil plechovku do koženého pytle, který našel cestou, zeptal se jí: „Už můžeš pokračovat?“

„Ano. A radši hned, než ztratím – *panebože, Rolande, co to bylo?*“

Za nimi, nejspíš z jedné chodby vedoucí z křižovatky s pobořeným stropem, se ozvalo tlumené zadunění. Zaznělo jaksi čvachtavě, jako by právě udělal krok obr v gumákách plných vody.

„Nevím,“ odpověděl.

Susannah se neklidně ohlížela, ale viděla jen stíny. Některé se pohybovaly, ale to byla možná vina blikajících světel.

Možná.

„Víš,“ řekla, „asi by nebyl špatnej nápad, kdybysme vypadli co nejrychleji.“

„Myslím, že máš pravdu.“ Poklekl a opřel se špičkami prstů o podlahu jako běžec chystající se vyrazit ze startovního bloku. Když se ocitla zpátky v postroji, vstal, zamířil ve směru šipky na zdi a nasadil tempo, kterému mnoho nechybělo do klusu.

DEVĚT

Uháněli stejnou rychlostí asi čtvrt hodiny, když narazili na kostru oblečenou v cárech plesnivé vojenské uniformy. Na lebce lpěl pořád kus kůže a z ní trčel rozježený drn černých vlasů. Čelisti se usmívaly, jako by je kostra vítala v podsvětí. Na podlaze vedle holé pánve ležel prsten, který před časem sklouzl z některého shnilého prstu na pravé ruce mrtvého muže. Susannah se Rolanda zeptala, jestli by se mohla podívat blíž. Zvedl prsten a podal jí ho. Prohlížela si ho právě tak dlouho, aby si potvrdila domněnku, a pak ho zahodila. Cinkl a pak už byly slyšet jen kapky vody a todesové zvonky, sice už slabší, ale stále vytrvalé.

„To jsem si myslela,“ řekla.

„A co sis myslela?“ zeptal se a znovu vyrazil.

„Ten chlap byl Los. Můj otec nosil stejný prsten, sakra.“

„Los? Tomu nerozumím.“

„To je takové bratrstvo. Jakési ka-tet starejch dobrejch kámošů. Ale co by u všech čertů dělal tady dole nějaký Los? Jedině relikvii, tomu bych rozuměla.“ A trochu zdivočele se zasmála.

Zavěšené koule byly naplněny jakýmsi zářivým plynem, který pulsoval sice rytmicky, ale ne tak docela rovnoměrně. Susannah věděla, že to není samo sebou, a po chvíli na to přišla. Když Roland spěchal, puls vodičích světel byl rychlý. Když Roland zpomalil (i když se úplně nezastavil, šetřil

energií), puls v koulích také zpomalil. Nemyslela si, že by reagovaly na tep jeho srdce nebo jejího srdce, ale nějak to souviselo. (Kdyby znala termín *biorytmus*, domyslela by se.) Do vzdálenosti asi na padesáti metrů od místa, kde se v daném okamžiku nacházeli, byla Hlavní ulice vždycky temná. Potom se světla jedno po druhém rozsvěcovala, jak se přibližovali. Bylo to hypnotické. Obrátila se, aby se podívala dozadu – jednom jednou, nechtěla ho vyvést z rytmu – a uviděla, že světla se znovu zhasínají asi padesát metrů za nimi. Ta světla byla mnohem jasnější než blikající koule u vchodu na Hlavní ulici, a tak si pomyslela, že tamtém došel zdroj energie, který (jako skoro všechno v tomto světě) začal vypovídat službu. Pak si všimla, že jedna z koulí, ke kterým se blížili, zůstala temná. Když se přiblížili a pak pod ní proběhli, uviděla, že *úplně* nezhasla. Hluboko uvnitř hořel kalný plamínek a škubal sebou v rytmu jejich těl a mozků. Připomnělo jí to, jak někdy vídala neónové nápisy, kterým vypovědělo některé písmeno, takže z PABSTA byla PASTA nebo z CHUTNÝCH KLOBÁS byly HUTNÉ BASY. Asi po třiceti metrech došli k další vypálené žárovce, pak další, pak byly dvě po sobě.

„Vypadá to, že za chvíli zůstaneme úplně potmě,“ zachmuřila se.

„Já vím,“ řekl Roland. Začínal vypadat, že mu maličko dochází dech.

Vzduch byl stále vlhký a vedro pomalu ustupovalo chladu. Na stěnách visely plakáty, většinou tak plesnivé, že se nedaly číst. Na suchém kusu zdi uviděla plakát s mužem, který právě v aréně prohrál souboj s tygrem. Velká kočka rvala z břicha křičícího muže krvavý chuchvalec střev a davy přitom šlely. Na plakátu byl jediný řádek v desítky různých jazycích. Angličtina byla druhá shora, NAVŠTIVTE CIRCUS MAXIMUS! BUDETE JÁSAT!

„Panebože, Rolande,“ řekla Susannah. „Kriste všemohoucí, co byli zač?“

Roland neodpověděl, i když odpověď znal: byli to *folken*, kteří zešíleli.

DESET

Ve stometrových odstupech přicházeli ke krátkým schodištím – nejdelší mělo jen deset stupňů –, které je postupně zaváděly hlouběji do útrob země. Když ušli asi čtvrt míle, jak Susannah odhadovala, narazili na bránu, kterou cosi utrhlo z veřejí, možná nějaké vozidlo, a rozbilo ji na třísky.

Ležely tu další kostry a bylo jich tolik, že Roland musel na některé šlápnout, aby prošel. Nepraskaly, jen to pokaždé vlhce chrouplo, což bylo jaksi horší. Pach, který z nich stoupal, byl chorobný a plesnivý. Nad těly skoro všechny obkladačky opadaly a ty, které dosud držely, byly plné dřev po kulkách. Takže přestřelka. Susannah už chtěla na toto téma něco podotknout, ale než stačila něco říct, znovu se ozvalo to tlumené zadunění. Napadlo ji, že je tentokrát trochu hlasitější. Trochu blíž. Znovu se ohlédla, ale nic neviděla. Řada světél po padesáti metrech opět temněla.

„Nechtěla bych vypadat jako paranoik, Rolande, ale myslím, že nás něco sleduje.“

„Já vím.“

„Chceš, abych po tom vystřelila? Nebo hodila talíř? To hvízdání umí pěkně zastrašit.“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Možná neví, co jsme zač. Jestli vystřelíš... pozná to.“

Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, co jí to povídá: neměl jistotu, jestli by kulky – nebo oriza – zastavily tvora, který je pronásleduje. Nebo, což bylo ještě horší, jistotu měl.

Když promluvila znovu, snažila se velmi usilovně zachovat klid, a podle jejího názoru se jí to dařilo poměrně slušně. „Myslíš, že je to něco z té pukliny v zemi?“

„Možná,“ řekl Roland. „Nebo by to mohlo být něco, co sem prošlo z todesového prostoru Teď tiše.“

Pistolník přidal do kroku, až klusal a nakonec zrychlil ještě víc. Užasla, jak je pohyblivý, když ho opustila bolest, která trápila jeho kyčel, ale taky slyšela, jak dýchá, a cítila to rovněž z rytmu, v němž se mu zvedala a klesala záda – byly to rychlé, zalykavé nádechy, po kterých následovalo prudké vydechnutí, jež znělo skoro jako rozzlobený výkřik. Dala by cokoli, aby mohla běžet vedle něj po vlastních, po nohou, které jí ukradl Jack Mort.

Stropní koule pulsovaly rychleji, puls bylo lehčí zahlédnout, protože koulí bylo méně. Mezi světly se vždycky jejich spojený stín prodloužil daleko dopředu, pak se pomalu zkracoval, jak se blížili k příštímu světlu. Ochladilo se. Keramická dlažba na podlaze chodby byla stále hrboilatější. Místy popraskala a její kusy byly odházeny stranou, takže vytvářely pasti

pro neopatrné. Ochu se jim snadno vyhýbal a Roland se jim zatím také dokázal vyhnout.

Už se mu chystala říct, že nějakou dobu jejich pronásledovatele neslyšela, když se cosi za nimi mohutně, zhluboka nadechlo. Ucítla, jak vzduch proudí proti ní. Ucítla, jak jí pevné kudrny divoce zavlály za hlavou, strženy nasávaným vzduchem. Cosi děsivě zaskakalo a ona málem zaječela. To, co měli v zádech, bylo veliké.

Ne.

Bylo to obrovité.

JEDENÁCT

Sbíhali po dalším krátkém schodišti. Padesát metrů za schodištěm se rozsvítily další tři pulsující koule chabým světlem, ale pak už následovala jenom tma. Rozervané stěny chodby a nerovná, rozbitá podlaha se ztrácely v prázdnotě tak hluboké, že vypadala přímo hmatatelně: jako mohutné hromady volně naskládaného černého flanelu. Vběhnou do něho, pomyslela si, a setrvačnost je nejprve strhne dopředu. Potom je ta látka odrazí zpátky jako pružina a to, co je za nimi, se na ně vrhne. Zahlédne toho tvora, něco tak odporného a cizího, že to její mozek nedokáže identifikovat, a tak to možná bude milosrdnější. Pak to skočí a –

Roland vběhl do tmy stejným tempem a nic je samozřejmě neodrazilo. Zpočátku měli ještě trochu světla, padalo zezadu a trochu shora (několik koulí stále vydávalo zbytky skomírajícího záření). Stačilo to, aby zahlédli další krátké schodiště, nahoře obložené dalšími rozpadajícími se kostrami v cárech hadrů. Roland seběhl po schodech – tentokrát jich bylo devět –, aniž se zastavil. Ochu mu běžel po boku, uši přitisknuté k hlavě, srst se mu hladce vlnila, skoro jako by tančil, když sbíhal dolů. Potom se ocitli v naprosté tmě.

„Štěkej, Ochu, abychom do sebe nevrazili!“ zavelel Roland. „Štěkej!“

Ochu zaštěkal. Po třiceti krocích zavelel znovu a Ochu opět zaštěkal.

„Rolande, co když narazíme na další schodiště?“

„Narazíme,“ řekl, a po devadesáti krocích se to stalo. Cítla, jak se Roland naklonil dopředu a nohy mu zaškobrtly. Ucítla, jak se mu ramenní svaly vyboulily, protože vyrazil pažemi dopředu, ale neupadli. Susannah mohla jen žasnout nad tím, jaké má reflexy. Jeho boty bez váhání zadu-

paly tmou dolů. Tentokrát to bylo dvanáct schodů? Čtrnáct? Znovu se ocitli v rovné chodbě dřív, než stačila schody spočítat. Takže teď věděla, že Roland si dokáže poradit se schody i potmě, dokonce v běhu. Jenomže co když mu noha uvízne v nějaké díře? Bůh věděl, že to bylo možné, vzhledem k zoufalému stavu, v jakém se dlažba nacházela. Nebo co když narazí na hromadu koster, které budou chodbu přehrazovat? Na rovném úseku chodby, při rychlosti, jakou teď uháněl, by to znamenalo přinejmenším ošklivý pád. Nebo co když narazí na hromadu kostí na začátku schodiště? Snažila se zahnat představu, jak Roland padá do temnot jako ochromený potápěč, ale nedařilo se jí to. Kolikpak kostí si zlámou oni, až se rozplácnou dole? *Sakra, zlato, vyber si číslo*, řekl by asi Eddie. Tenhle bezhlavý úprk bylo šílenství.

Ale neměli na vybranou. Slyšela toho tvora za nimi už docela zřetelně, už nejenom jeho zalykavý dech, ale i jakési drhnutí, jak se cosi třelo o stěnu chodby – nebo možná o obě stěny. Každou chvíli také zaslechla cinknutí a třesk, jak se utrhla obkladačka. Nemohla si pomoci a doplňovala si k těm zvukům obraz, a to, co se Susannah začalo v duchu formovat, byl veliký černý červ, jehož článkovité třaslavé tělo zaplňovalo chodbu od stěny ke stěně a chvílemi odtrhávalo uvolněné keramické obklady a drtilo je pod sebou, zatímco se hladově sunul vpřed a neustále zkracoval náskok.

A zkracoval ho mnohem rychleji než před chvílí. Susannah napadlo, že ví proč. Předtím utíkali v pohybujícím se světelném ostrově. To, co je pronásledovalo, nemělo světlo rádo. Vzpomněla si na baterku, kterou Roland přidal do vaku, ale bez pořádných monočlánků bude téměř k ničemu. Dvacet vteřin poté, co zmáčknou vypínač na dlouhém těle baterky, ten zatracený krám zhasne.

Ledaže... počkat.

To dlouhé tělo.

Dlouhé tělo!

Susannah hmátla do koženého vaku, který poskakoval Rolandovi na boku, našla plechové konzervy, ale tenhle plech nehledala. Nakonec našla, co potřebovala, poznala to podle kruhové drážky kolem víčka. Neměla čas uvažovat, proč jí to tak najednou připadá nesmírně povědomé. Detta měla svá tajemství a některé mělo asi něco společného se Sternem. Zvedla plechovku, očíchala ji, aby měla jistotu, vzápětí se praštila plechovkou do nosu, protože Roland o cosi zakopl – možná o vypadlou cihlu, možná o

další kostru – a pracně chytal rovnováhu. Tentokrát vyhrál, ale nakonec rovnováhu ztratí a ten tvor za nimi je třeba dožene dřív, než Roland stačí vstát. Susannah ucítila, jak jí po tváři teče teplá krev, a tvor za jejich zády ji možná zvěřil, takže vyrazil děsivý klokotavý výkřik. Představila si obrovského aligátora z floridské bažiny, jak zvedá šupinatou hlavu, aby zahýkal na měsíc. A byl už tak *blízko*.

Ach pane Bože, dej mi čas, zadrmlila v duchu. Já nechci skončit takhle, nechat se zastřelit je jedna věc, ale nechat se zaživa potmě sežrat...

Další řev.

„*Přidej!*“ zavrčela na Rolanda a stiskla stehna jako jezdec pobízející unaveného koně.

Roland to nějak dokázal. Jeho dech se proměnil v bolestný křik. Takhle nedýchal ani potom, co tančil hopalu. Jestli nezpomalí, pukne mu srdce. Ale...

„*Přidej, Texi! Ukaž, co umíš, krucinál! Možná mám eso v rukávu, ale mezitím musíš ze sebe vydat všechno, sakra!*“

A ve tmě pod hradem Diskordie to Roland udělal.

DVANÁCT

Vrazila volnou ruku znovu do vaku a sevřela v ní tělo baterky. Vytáhla ji ven a zastrčila si ji pod paži (věděla, že jestli ji upustí, bude s nimi amen), pak odtrhla víčko na plechovce Sterna, s úlevou si všimla, že to zasyčelo, když porušila vakuový uzávěr. Ulevilo se jí, ale nepřekvapilo ji to – kdyby byl uzávěr porušen, hořlavý rosol uvnitř by dávno vyprchal a plechovka by byla lehčí.

„Rolande!“ vykřikla. „Rolande, potřebuju zápalky!“

„Košile... kapsa!“ hekl. „Vem si je!“

Ale Susannah nejdřív upustila baterku do mezery, kde se rozkrokem opírala o jeho bedra, ale stačila ji chytit dřív, než vyklouzla úplně. Popadla ji pevněji a vrazila ji do plechovky Sterna. Chytit zápalku a přitom držet plechovku a baterku umatlanou od žele by potřebovalo třetí ruku, takže se zbavila plechovky. Ve vaku byly ještě dvě, ale jestli to nebude fungovat, stejně už nebude mít možnost hledat je.

Ten tvor za nimi znovu zařval a znělo to, jako by už byl přímo *za nimi*. Už ho cítila, ten puch podobný hromadě ryb hnijících na slunci.

Hmátla Rolandovi přes rameno a vytrhla mu z kapsy jednu zápalku. Možná bude mít čas jednu zapálit. Dvě rozhodně ne. Roland a Eddie je uměli rozžehnout nehtem u palce, ale Detta Walkerová uměla trik, který vydal za dva takové, a nejednou ho použila, aby udělala dojem na svoje bílé oběti v motelech, kam chodila pytláčit. Zašklebila se do tmy, vycenila zuby a opřela hlavičku zápalky mezi dva přední řezáky. *Eddie, jestli tu seš, tak mi pomoz, zlato – pomoz mi, ať to vyjde.*

Škrtila. Cosi horkého jí ožehlo patro a na jazyku ucítla síru. Hlavička sirky jí téměř oslepila oči přivyklé tmě, ale viděla dost, aby sirku přistrčila kpomatlané rukojeti baterky. Sterno okamžitě chytilo a proměnil rukojeť v pochodeň. Světlo bylo slabé, ale měli *aspoň něco*.

„*Otoč se!*“ zaječela.

Roland okamžitě smykem zastavil – bez otázek, bez protestů – a stočil se na podpatcích. Držela hořící baterku před sebou a na okamžik oba zahlédli hlavu čehosi mokrého a pokrytého růžovými albínskými očima. Pod nimi byla tlama velká jako vrata plná hemžících se tykadel. Sterno nehořelo moc jasně, ale v téhle podsvětlné černotě bylo jasné dost, aby se ta přišera stáhla. Než znovu zmizela ve tmě, všimla si Susannah, že se všechny ty oči křečovitě zavřely, takže měla čas si pomyslet, jak musejí být citlivé, když i takový skomíravý plamínek může –

Podlaha chodby byla po obou stranách lemovaná hromadami kostí. Hlavice baterky, kterou držela v ruce, se už začínala zahřívát. Ochu horečně štěkal, hleděl do tmy za nimi s hlavou u země a krátkýma nohama rozkročenýma, každý chlup zježený.

„*Dřepni, Rolande, dřepni si!*“

Přidřepl a ona mu podala provizorní pochodeň, která už pomalu dohasínala, žluté plameny pobíhající nahoru a dolů po nerezové rukojeti začínaly modrat. Ten tvor ve tmě znovu ohlušivě zařval a v té chvíli Susannah opět zahlédla, jak se vlní sem a tam. Plazil se blíž, protože světlo skomíralo.

Jestli je tu mokrá podlaha, jsme nejspíš v háji, pomyslela si, ale prsty, kterýma hledala nějakou stehenní kost, jí napověděly, že je tu sucho. Možná jí rozjitřené smysly poslaly falešnou zprávu – určitě totiž slyšela kapat vodu ze stropu kdesi nad hlavou –, ale ona prstům věřila.

Hmátla do vaku pro další plechovku Sterna, ale trhací uzávěr ji nejdřív zradil. Ten tvor se blížil a ona už viděla spoustu krátkých, znetvořených

nohou pod pozvednutou hroudovitou hlavou. Nakonec to nebyl žádný červ, ale jakási obří stonožka. Ochu se postavil před ni, nepřestával štěkat a cenil všechny zuby. Ten netvor sežere nejdřív Ocha, jestli se jí nepovede

Potom jí prst vklouzl do kroužku přilehlého naplocho k víčku plechovky. Puklo to a zasyčelo. Roland mával baterkou sem a tam, snažil se vdechnout skomírajícím plamínkům trochu života (což by možná zabralo, kdyby měly co trávit) a ona uviděla, jak se jejich rozplývající se stíny šíleně komíhají po rozpadající se kachlíkové stěně.

Kost měla příliš velký obvod, takže se do plechovky nevešla. Susannah se nemotorně natáhla do daleka, napůl v postroji a napůl venku, nabrala plnou hrst žele a pomazala jím kost po celé délce. Pokud byla kost mokrá, získají tím jenom několik hrůzoplých vteřin navíc. Jestli ale byla suchá, tak možná... možná...

Ten netvor se připlazil ještě blíž. Mezi tykadly trčícími z huby zahlédla vyčnívající tesáky. V příštím okamžiku bude tak blízko, že se bude moci vrhnout na Ocha, sebere ho bleskově jako ještěrka mouchu v letu. Puch shnilých ryb byl silný, až se jí dělalo zle. A co by mohlo následovat potom? Jaký další hnus?

Na takové myšlenky teď nebyl čas.

Přiložila holenní kost k hasnoucím plamenům olizujícím rukojeť baterky. Oheň vyšlehl prudčeji, než očekávala – mnohem prudčeji – a ten netvor tentokrát zařval nejen překvapením, ale i bolestí. Ozvalo se nepříjemné čvachtnutí, jako když se v igelitové pláštěnce mačká bláto, a pak se netvor mrskl zpět.

„Naval další kosti,“ řekla, když Roland baterku zahodil. „A ať to jsou samý suchý hnáty.“ Zasmála se vlastnímu vtípu (protože nikdo jiný by ho neoceníl) a bylo to typické sprosté Dettino zachrochtání.

Roland, který pořád lapal po dechu, udělal, co mu poručila.

TŘINÁCT

Vydali se znovu chodbou dál, Susannah tentokrát seděla obráceně, byl to sice obtížný posez, ale dalo se to vydržet. Pokud se odtud dostanou, budou ji dalších pár dnů bolet záda jako čert. *A já si vychutnám každý dloubnutí*, řekla si. Roland měl pořád tričko s nápisem Bridgtonské dny

starého domova, které mu koupila Irena Tassenbaumová. Podal ho Susannah. Obalila s ním spodní konec kosti a tu držela co možná nejdál, dokud udržela rovnováhu. Roland nemohl utíkat – určitě by mu vypadla z postroje, kdyby to zkusil –, ale udržoval rychlé tempo a každou chvíli se zastavoval a sbíral příhodné pažní a stehenní kosti. Ochu brzy pochopil a začal je nosit pistolníkovi v hubě. Netvor je pořád sledoval. Každou chvíli Susannah zahlédla lesklou slizkou kůži, a i když se stáhl mimo dosah mihotavého světla z pochodně, kterou právě třímala v ruce, slyšeli čvachtavé dupání, jako když obr dupe v bahně. Začínala si myslet, že ten zvuk vydává ocas toho tvora. To ji naplnilo hrůzou, iracionální a zcela soukromou, ale která měla tolik síly, že ji skoro připravila o rozum.

Že by to mělo mít ocas! blouznila skoro v duchu. Ocas, který je podle zvuku plný vody nebo želé nebo napůl sražené krve! Kristepane! Panebože! Ježíši Kriste!

Domnívala se, že před útokem je nechrání jenom světlo, ale také strach z ohně. Ten tvor se určitě za nimi táhnul, už když se pohybovali v chodbách, kde zářivé koule ještě fungovaly, a myslel si (pokud *uměl* myslet), že si počká a dostane je, jakmile se octnou potmě. Měla pocit, že kdyby věděl, že mají přístup k ohni, možná by prostě pár očí nebo všechny zavřel a zaútočil na ně tam, kde několik svítidel zhaslo a světlo bylo slabší. Teď měl smůlu, aspoň prozatím, protože z kostí byly kupodivu dobré pochodně (pomyšlení, že jim v tomto ohledu pomáhá zotavující se Paprsek, jí vůbec nepřišlo na mysl). Jediná otázka zněla, jestli Sterno vydrží. Dokázala jim šetřit, protože kosti hořely samy o sobě, jakmile chytily – kromě několika mokrých, které musela zahodit, nejdříve od jejich blikotavých hlavic ovšem zapálila jinou pochodeň – ale bylo nutno oheň přiživovat. Trpce litovala plechovky, kterou zahodila, když jim netvor byl těsně v patách, ale nevěděla, co jiného mohla udělat. Také si přála, aby Roland utíkal rychleji, i když si domyslela, že už by o moc rychleji nemohl, i kdyby se k němu mohla otočit a chytit se ho. Možná by svedl krátký sprint, ale víc určitě ne. Cítila, jak se mu svaly pod košilí třesou. Neměl daleko ke kolapsu.

O pět minut později, zrovna když nabírala hrsti želatinového lihu a potírala jím kostnatou hlavici kolenního kloubu, se prsty dotkla dna plechovky. Ze tmy za nimi to znovu čvachtavě zadunělo. Ocas jejich

přítele, našeptávala jí mysl. Držel s nimi krok. Čekal, až jim dojde palivo a svět se znovu setmí. Pak zaútočí.

Pak se nažere.

ČTRNÁCT

Budou potřebovat nějaké nouzové řešení. S jistotou si to uvědomila, jakmile špičkami prstů sáhla na dno plechovky. Za deset minut a po třech pochodních se Susannah chystala pistolníkovi říct, aby zastavil, až – a jestli – narazí na další vydatnou kostnici. Mohli by zapálit oheň z hadrů a kostí, a jakmile by se rozhořival a jasněl, utíkali by jako o život. Až – a jestli – uslyší, že ten netvor překonal ohnivou překážku, Roland by mohl vysadit svůj náklad, nechat ji tam a upalovat pryč. Nepovažovala to za nějaké sebeobětování, připadalo jí to pouze logické – nebyl důvod, aby obří stonožka dostala oba, když se tomu mohli vyhnout. A ona stejně neměla v plánu nechat se sežrat. Rozhodně ne zaživa. Měla jeho pistoli a tu nenechá zahálet. Pět ran pro sai Stonožku. Jestli si ani potom nedá pokoj, šestou si nechá pro sebe.

Než však stačila něco z toho říct, Roland ze sebe vypravil dvě slova, která ji zarazila. „Světlo,“ vyjekl. „Vpředu.“

Natáhla a otočila krk a nejdřív neviděla nic, nejspíš kvůli pochodní, kterou měla před sebou. Pak něco zahlédla: slabou bílou záři.

„Další svítidla?“ zeptala se. „Další kus, kde ještě fungují?“

„Možná. Nemyslím.“

Za pět minut si uvědomila, že ve světle poslední pochodně vidí podlahu a stěny. Podlaha byla pokryta jemným povlakem prachu a kamínků, které sem mohl jedině zvenčí nafoukat vítr. Susannah vylétly ruce nad hlavu, v jedné stále držela hořící kost omotanou v košili, a vítězně zaječela. Tvor za nimi odpověděl zuřivým a zklamaným řevem, který ji zahřál u srdce, přestože jí naskočila husí kůže.

„Sbohem, zlato!“ křikla. „Sbohem, ty hajzle plnej vočí!“

Znovu zařval a vrhl se vpřed. Na okamžik ho jasně spatřila: obrovský oblý útvar, který se nedal nazvat obličejem, přestože měl slintající ústa. Clánkovité tělo, plné škrábanců od hrubých stěn a crčících ran. Čtveřici pahýlovitých výběžků podobných pažím, po každé straně dva. Byly

zakončeny chápavými klepety. Susannah zařvala a zamávala proti němu pochodní, a netvor ustoupil, jen znovu ohlušivě zařičel.

„Copak tě matka neučila, že nemáš dráždit zvířata?“ zeptal se jí Roland tak suchým tónem, že nepoznala, jestli si z ní utahuje nebo ne.

Za pět minut byli venku.

Kapitola II

Mizerné končiny

JEDNA

Vynořili se z klenutého východu ve svahu plném drolivých kamenů vedle plechového baráku podobného Experimentální stanici Oblouku 16, ale mnohem menšího. Střecha této malé stavby byla pokryta rzí. Před ní se v kruhu nacházely hromady navršených kostí. Okolní kameny byly zčernalé a místy popraskané. Jeden balvan veliký jako dům, ve kterém bydleli Bořitelé, se rozštípl ve dvě, takže ukázal nitro plné třpytivých minerálů. Vzduch byl studený a bylo slyšet neklidné kňučení větru, ale skály je chránily před nejhorším a oni obrátili tváře v tiché vděčnosti vzhůru k ostře modrému nebi.

„Tady došlo k nějaké bitvě, že?“ zeptala se.

„Ano, řekl bych. Veliké, a dávno.“ Vypadal naprosto vyčerpaně.

Na zemi před pootevřenými dveřmi plechového domku ležela nápisem dolů cedule. Susannah Rolanda přiměla, aby ji postavil na zem, aby mohla ceduli obrátit a přečíst. Roland udělal, oč žádala, a pak se posadil, opřel se zády o skálu a hleděl na hrad Diskordii, který teď měli za sebou. Dvě věže trčely do modrého nebe, jedna celá a druhá poblíž střechy rozbitá. Soustředil se na to, aby znovu popadl dech. Zem pod ním byla velmi chladná a on už věděl, že jejich putování Mizernými končinami bude obtížné.

Susannah zatím zvedla ceduli. Podržela ji jednou rukou a druhou otřela prastarou špínu. Slova, která objevila, byla v angličtině, a pořádně ji z nich zamrazilo.

**TOTO KONTROLNÍ STANOVIŠTĚ JE UZAVŘENO.
NA VĚKY.**

Pod tím bylo červeně namalováno Oko Krále. Měla pocit, že na ni upřeně zírá.

DVĚ

V hlavní místnosti baráku nebylo nic, jenom hromady zařízení, které bylo rozmlácené, a další kostry, a ani jedno z toho nedrželo pohromadě. V přílehlém skladišti však našla radostné překvapení: řady polic s potravinovými konzervami – víc, než by mohli unést – a taky další Sterno. (Nemyslela si, že by Roland ještě ohrnoval nos nad nápadem brát s sebou konzervované teplo, a měla pravdu.) Vystrčila hlavu ze zadních dveří skladiště, jen tak mimoděk, ani nečekala, že něco najde, snad kromě několika dalších koster, a skutečně tam jedna byla. Odměnou však bylo vozítko, v němž to volné uskupení kostí leželo: kára trochu podobná té, ve které se ocitla nahoře na hradě při hovoru s Miou. Tahle byla menší a mnohem lépe tvarovaná. Místo dřeva měla kovová kola s tenkým povlakem z nějaké umělé hmoty. Z boků trčela tahací madla a ona si uvědomila, že to vůbec není kára, ale jakási rikša.

Chystej si svaly, potáhneš svoje zlatíčko, fešáku!

To byla typicky ošklivá myšlenka Detty Walkerové, ale stejně se překvapením zasmála.

„Našla jsi něco zábavného?“ zavolal Roland.

„Uvidíš,“ křikla a snažila se aspoň z hlasu Dettu vyhnat. To se jí však úplně nepodařilo. „Budeš valit bulvy, pche.“

TŘI

Rikša měla vzadu malý motor, ale na první pohled bylo jasné, že už jsou to celé věky, co běžel naposledy. Ve skladišti Roland našel několik kusů ručního nářadí, včetně francouzského klíče. Zatuhl s otevřenými čelistmi, ale trocha oleje (v červenočerné plechovce „3 v 1“, která byla Susannah velmi dobře známá) ho znovu rozchodila. Roland pomocí francouzáku odmontoval motor z úchytů a potom ho odvalil stranou. Celou dobu, co pracoval a Susannah se věnovala činnosti, kterou taťka Mose nazýval snaživé přihlížení, seděl Ochu čtyřicet kroků před obloukovým

průchodem, kterým vyšli ven, a očividně hlídal, jestli nejde ten netvor, který je pronásledoval ve tmě.

„Má jenom takových patnáct liber,“ řekl Roland a s pohledem na odhozený motor si otřel ruce o džíny, „ale počítám, že budu rád, že jsme se ho zbavili, než s tímhle skončíme,“

„Kdy začneme?“ zeptala se.

„Jakmile dozadu naložíme tolik plechovek, kolik snad uvezu,“ řekl a zhluboka vzdychl. Ve tváři byl bledý a zarostlý. Pod očima měl tmavé kruhy, na tvářích se mu objevily nové vrásky a ty mu sahaly od čelisti do koutků úst. Vypadal hubený jako lunt.

„Rolande, to nejde! Ne tak rychle! Jsi úplně hotový!“

Ukázal na Ocha, který trpělivě seděl u temného ústí zejícího na čtyřicet kroků za ním. „Chceš tohle mít za zády, až padne tma?“

„Můžeme si rozdělat oheň...“

„Třeba má kamarády,“ přerušil ji, „kteří se ohně tak nebojí. Dokud jsme byli v tom tunelu, ten netvor se možná o nás nechtěl rozdělit, protože si myslel, že by se *musel* dělit. Teď už si to třeba rozmyslel, zvlášť jestli je pomstychtivý.“

„Takový netvor nemůže myslet. Určitě ne.“ Bylo lehčí tomu věřit, když už byli venku. Ale věděla, že by mohla změnit názor, jakmile se stíny prodlouží a začnou splývat.

„Myslím, že něco takového si nemůžeme dovolit riskovat,“ řekl Roland.

Velmi neochotně připustila, že má pravdu.

ČTYŘI

Naštěstí byl první úsek úzké stezky vedoucí do Mizerných končin skoro rovný, a když nakonec přišli k místu, které vedlo do kopce, Roland nijak nenamítal, když Susannah vystoupila a energicky poskakovala za vozíkem, kterému začala říkat Masňáckej taxík Ho Fat, dokud nedorazili na hřeben. Kousek po kousku nechávali hrad Diskordii za sebou. Roland šel pořád dál, i když jim výhled na rozbitou věž zakryla skaliska, ale když zmizela i druhá věž, ukázal na kamenný výklenek u stezky: „Tam se utáboříme na noc, pokud nemáš námitek.“

Neměla. Přivezli si spoustu kostí a khaki hadrů na oheň, ale Susannah věděla, že to palivo nevydrží dlouho. Kousky látky shoří rychle jako novinový papír a kosti budou pryč dřív, než ručičky Rolandových prima nových hodinek (které jí předvedl s jakousi zvláštní vážností) ukáží půlnoc. A zítra večer nejspíš nebudou mít vůbec žádný oheň a budou jíst studené konzervy přímo z plechu. Uvědomovala si, že všechno by mohlo být mnohem horší – odhadovala, že teplota ve dne dosáhla zhruba sedmi stupňů, a jídlo nakonec *měli* –, ale rozhodně by nepohrdla svetrem a třeba ještě spodky.

„Nejspíš najdeme něco dalšího, co se dá přiložit na oheň, dál na cestě,“ řekla s nadějí, jakmile se oheň rozhořel (hořící kosti vydávaly odporný pach, takže si dávali pozor, aby měli vítr v zádech). „Trávu... křoví... další kosti... třeba i suché dřevo.“

„To bych neřekl,“ namítl. „Tady na této straně hradu Karmínového krále ne. Dokonce ani ďáblovu trávu, která se roztahuje skoro všude po Středosvětě.“

„To přece nevíš. Ne najisto.“ Nesnesla pomýšlení, že celé dny a týdny bude stále stejná zima a oni budou mít na sobě jenom oblečení, které se hodilo pro jarní den v Central Parku.

„Myslím, že tuto zemi zahubil, když zatemnil Hromovou tišinu,“ přemýšlel Roland. „Zpočátku to asi nebyl velký otřes, ale teď je půda neplodná. Ale počítej svá požehnání.“ Natáhl se a sáhl na uher, který se jí vyrazil na obličej pod plným spodním rtem. „Před sto lety by tohle mohlo zčernat, rozlézt se a vyžrat ti kůži přímo na kostech. Prožralo by se ti to do mozku a dohnalo k šílenství, než bys zemřela.“

„Rakovina? Záření?“

Roland pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že na tom nezáleží. „Někde za hradem Karmínového krále možná přijdeme znovu na travnatou půdu a možná dokonce do lesa, ale až se tam dostaneme, tráva bude nejspíš schovaná pod sněhem, protože není příznivá roční doba. Cítím to ve vzduchu, vidím to podle toho, jak se rychle stmívá.“

Zasténala, ale i když se snažila, aby to působilo komicky, znělo to tak ustrašeně a unaveně, až ji to poděsilo. Ochu nastražil uši a rozhlédl se. „Nechceš mě trochu rozveselit, Rolande?“

„Musíš znát pravdu,“ řekl. „Můžeme pokračovat s tím, co máme, ještě docela dlouho, Susannah, ale nebude to příjemné. Máme ve vozíku dost

jídla, abychom vydrželi nejméně měsíc, pokud budeme šetřit... a to budeme. Až znovu dojdeme do země, která žije, najdeme zvířata, i když tam bude sníh. A právě to chci. Ne protože budeme mít hlad a budeme potřebovat čerstvé maso, i když tomu tak asi bude, ale protože budeme potřebovat kožešiny. Doufám, že je nebudeme potřebovat zoufale, že to tak daleko nedojde, ale...“

„Ale bojíš se, že dojde.“

„Ano,“ řekl. „Bojím se toho. Jen máloco v životě je tak vyčerpávající jako dlouhotrvající, neustálý chlad – ne tak velký, aby zabil, ale všudypřítomný, protože ti kousek po kousku krade energii, vůli a tělesný tuk. Bojím se, že nás čeká velmi tvrdá doba. Uvidíš.“

Viděla.

PĚT

Jen máloco v životě je tak vyčerpávající jako neustálý chlad.

Ve dne to nebylo tak zlé. Pohybovali se, když už nic jiného, takže cvičili a zahřívali si krev. Ale i ve dne se začala obávat otevřených prostranství, kterými občas procházeli, protože vítr se tam přihnal po celých mílích holých kamenitých plání, jen místy přerušovaných kopečkem nebo horou. Trčely do neměnné modrého nebe jako červené prsty pohřbených kamenných obrů. Vítr vypadal ještě prudší, když se lopotili pod mléčnými víry mračen uhánějících podle stezky Paprsku. Vždycky si zakrývala popraskanýma rukama obličej a litovala, že jí prsty nikdy úplně neznechtivěly, ale vždycky jí v nich začalo nesnesitelně mravenčit. Oči jí plavaly a pak jí po tvářích stékaly slzy. Ty mokré stopy nikdy nezmrzly, tak hrozná zima nebyla. Ale stačila, aby jim z života učinila pomalu se stupňující peklo. Za jakou almužnu by během těch nepříjemných dnů a strašných nocí prodala svou nesmrtelnou duši? Někdy si myslela, že za jediný svetr. Jindy si myslela, *Ne, zlato, máš přece nějakou sebeúctu, dokonce i teď. Dokázala bys strávit věčnost v pekle – nebo možná i v todesové temnotě – za jediný svetr? To snad ne!*

No, *možná* ne. Ale kdyby jí ďábelský pokušitel nabídl klapky na uši...

A přitom by stačilo tak málo, aby se jim ulevilo. Neustále na to myslela. Měli jídlo a měli i vodu, protože v patnáctimílových rozestupech u stezky nacházeli pumpy, které stále fungovaly a čerpaly skvělou

studenou vodu chutnající po minerálech z hlubin pod Mizernými končinami.

Mizerné končiny. Měla celé hodiny a dny, a nakonec i týdny, aby o tom názvu přemýšlela. Co zemi pokazí? Otrávená voda? Voda tady nebyla nijak chutná, to v žádném případě, ale nebyla ani otrávená. Nedostatek potravy? Měli potravu, i když se domnívala, že později by to mohl být problém, pokud nenajdou další jídlo. Zatím jí mleté hovězí začínalo lézt pomalu i ušima, nemluvě o rozinkách k snídani a rozinkách jako dezertu, pokud ráčila. Bylo to však jídlo. Pohonná hmota pro tělo. Čím to, že jsou Mizerné končiny tak špatné, i když má člověk jídlo a vodu? Stačilo se dívat, jak nebe na západě nejdřív zezlátne a potom zčervená až dohněda. Dívat se, jak na východě zřítaloví a potom zčerná a vynoří se hvězdy. Sledovala, jak končí den, se stále větším strachem: děsila se pomyšlení na další nekonečnou noc, kdy se budou všichni tři choulit k sobě, zatímco vítr bude kňučet a proplétat se mezi skalisky, a hvězdy na ně budou svítit. Nekonečný studený očištěc, zatímco nohy a prsty trnou a člověk si myslí, *Chtělo by to svetr a rukavice, to by mi stačilo. Víc by nebylo potřeba, jenom svetr a rukavice. Protože taková zima zase není*

Jak chladno vlastně bylo, když se setmělo? Teplota nikdy neklesla výrazně pod nulu, to věděla, protože voda, kterou dávala Ochovi, nikdy nezamrzla. Odhadovala, že mezi půlnocí a svítáním teplota klesla zhruba ke dvěma stupňům. Několikrát možná klesla těsně pod nulu, protože ráno viděla drobné střípky ledu na okraji talířku, na kterém podávala Ochovi jídlo.

Začínala si prohlížet jeho hustý kožich. Nejdřív si říkala, že je to jenom takové intelektuální cvičení pro ukrácení času – jak vlastně funguje brumtlákův metabolismus, a jak je ten kožich vůbec teplý (ten hustý, *luxusně* hustý, ten *úžasně* hustý kožich)? Pomaloučku si začínala uvědomovat, co jsou ty pocity zač: žárlivost, která k ní promlouvala Dettiným hlasem. *Toho malýho parchanta nic netrápí, když slunko zapadne, co? Ne, toho ne! Co říkáš, nebyly by z něho dvoje palčáky?*

Zaháněla ty myšlenky pryč, zoufalá a vylekaná, a uvažovala, jestli ty ohavné, vypočítavé, sobecké rysy lidského ducha mají nějakou spodní hranici, ale nechtěla to zkoumat.

Zima se jim zažírala pod kůži hlouběji a hlouběji, den za dnem, noc za nocí. Byla jako tříska. Spali schoulení s Ochem mezi sebou, pak se

obraceli, aby se boky, kterými čelili noci, otočily dovnitř a ohřály se. Skutečně osvěžující spánek nikdy netrval dlouho, bez ohledu na únavu. Když začal měsíc narůstat, takže prosvětloval tmu, dva týdny pochodovali v noci a ve dne spali. To bylo trochu lepší.

Ze zvířat zahlédli jenom velké černé ptáky, kteří buď létali na jihovýchodním obzoru, nebo se shromažďovali v hejnech na kopcích. Když foukal správný vítr, Roland a Susannah slyšeli jejich pronikavý křik.

„Myslíš, že by byli k jídlu?“ zeptala se Susannah jednou pistolníka. Z měsíce už zbýval jen srpek a oni znovu putovali ve dne, aby lépe viděli možná nebezpečí (několikrát stezku přetínaly hluboké trhliny a jednou narazili na skalní komín, který vypadal bezedný).

„Co myslíš ty?“ zeptal se Roland.

„Nejspíš ne, ale nebyla bych proti, abychom to zjistili.“ Odmlčela se. „Co asi žerou?“

Roland jenom zavrtěl hlavou. Stezka se zde vinula fantastickou zkamenělou zahradou skalních útvarů ostrých jako jehla. O kus dál nejméně stovka ptáků podobných vránám buď kroužila kolem kopce s plochým temenem, nebo vysedávala na jeho okraji a pozorovala Rolanda a Susannah jako porota s očima jako korálky.

„Možná bychom si mohli udělat zacházku,“ nadhodila. „Třeba něco zjistíme.“

„Jestli ztratíme stezku, možná už ji znovu nenajdeme,“ řekl Roland.

„To je blbost! Ochu by –“

„Susannah, o tom už nechci slyšet ani slovo!“ Promluvil ostře a zlostně, jak ho ještě nikdy neslyšela. Zlostně ano, takového Rolanda zažila mockrát. Ale v jeho hlase se objevily taky malichernost a mrzutost, a ty jí dělaly starosti. A taky ji trochu děsily.

Pokračovali mlčky asi půl hodiny, Roland táhl Masňáckej taxík a Susannah se vezla. Potom úzká stezka (začala jí říkat bulvár Mizerných končin) začala stoupat a ona seskočila, dohnala ho a pak šla vedle něj. Na takové vycházky si omotávala kolem dlaní jeho tričko se Dny starého domova, které si roztrhla na půlky. Chránila se tak před ostrými kameny a také si zahřála prsty, aspoň trochu.

Pohlédl dolů na ni, pak se zase zahleděl na stezku vpředu. Vysunul trochu spodní ret a Susannah napadlo, že rozhodně neví, jak absurdně tvrdohlavě ten výraz vypadá – jako u tříletého děcka, kterému někdo

zakázal jít na pískoviště. Nemohl to vědět a ona mu to nepoví. Možná později, až se budou moci za touhle noční můrou ohlédnout a zasmát se jí. Až už si nebudou pořádně pamatovat, co bylo tak strašné na noci, kdy bylo pět stupňů a člověk ležel s otevřenýma očima, klepal se na studené zemi a díval se, jak chvílemi škrtne nebem studený oheň meteoru, a myslel si, *Jenom svetr, nic jiného nepotřebuju. Jenom jeden svetr a byl bych šťastný jako papoušek v době krmení* A kdy uvažoval, jestli je na Ochovi dost kůže, aby z něho byly spodky pro oba, a jestlipak by mu vlastně neprokázali laskavost, kdyby ho zabili, protože ten chudák malý byl od té doby, co se Jake odebral na mýtinu, tak *smutný*.

„Susannah,“ ozval se Roland. „Právě jsem byl na tebe ostrý a prosím tě za prominutí.“

„Není potřeba,“ řekla.

„Myslím, že je. Máme dost problémů i tak, nemusíme si sami působit další. Budit vůči sobě zlost.“

Zůstala zticha. Dívala se na něho, zatímco on hleděl kamsi na jihovýchod, na kroužící ptáky.

„Ti havrani,“ řekl.

Mlčela, čekala.

„Když jsem byl malý, někdy jsme jim říkali Ganovi havrani. Vyprávěl jsem ti a Eddiemu, jak jsme s přítelem Cuthbertem sypali chlebové drobký, když pověsili kuchaře, vid’?“

„Ano.“

„Byli to úplně stejní ptáci, někdo jim říkal Hradní havrani. Ale nikdy Královští havrani, protože to byli mrchožrouti. Ptala ses, co tamti havrani žerou. Možná že se živí mršinami na dvorcích a ulicích *jeho* hradu, když je teď pryč.“

„Le Casse Roi Russe, nebo Roi Rouge nebo jak mu říkáte.“

„Tak. Nevím to jistě, ale...“

Roland nedomluvil, ani nemusel. Potom nespustila z ptáků oči a ano, zdálo se, že neustále létají sem a tam na jihovýchod. Ti ptáci mohli znamenat, že přece jenom udělali nějaký pokrok. Nevelký, ale stačil, aby se jí pro zbytek dne zvýšila morálka a mohla čelit další protřesené zatracené studené noci.

ŠEST

Následujícího rána, když pojídali další studenou snídani v dalším táboře bez ohně (Roland slíbil, že večer využijí Sterno, aby si jídlo aspoň trochu ohřáli), zeptala se Susannah, jestli se může podívat na hodinky, které mu dala společnost Tet. Roland jí je docela ochotně podal. Dlouho se dívala na tři siguly vyryté do pláště, zvláště na Věž se vzestupnou spirálou oken. Pak je otevřela a podívala se dovnitř. Aniž vzhlédla, požádala Rolanda: „Zopakuj mi, co ti říkali.“

„Tlumočili to, co jim řekl jeden z tvůrců dobré mysli. Podle jejich dobrozdání byl zvláště nadaný, i když si nepamatuji jeho jméno. Podle něho se ty hodinky možná zastaví, až se přiblížíme k Temné věži, nebo možná dokonce začnou jít pozpátku.“

„Těžko si představit, že by hodinky Patek Phillipe šly pozpátku,“ prohodila. „Tyhle ukazují osm hodin šestnáct minut ráno nebo večer v New Yorku. Tady to vypadá na půl sedmé ráno, ale nemyslím, že to něco znamená, tak nebo onak. Jak máme poznat, jestli se ta hračička předbíhá nebo opoždíuje?“

Roland přestal skládat zásoby do vaku a zamyslel se nad její otázkou. „Vidíš tu malou ručičku dole? Tu, která běhá dokola úplně sama?“

„To je vteřinovka.“

„Pověz mi, až bude nahoře.“

Podívala se na vteřinovou ručičku uhánějící ve vlastním ciferníku, a když se ocitla v polední pozici, řekla: „Teď.“

Roland dřepěl, což mu už nečinilo potíže, když ho přestalo bolet v kyčli. Zavřel oči a objal si kolena. Pokaždé, když vydechl, objevil se mu před ústy obláček mlhy. Susannah se snažila ten obláček nevidět. Připadalo jí, jako by ta nenáviděná zima schválně zesílila natolik, aby se jim ukázala, sice jako duch, ale přesto viditelná.

„Rolande, co to...“

Zvedl ruku dlaní obrácenou proti ní, oči však neotevřel, a Susannah ztichla.

Vteřinová ručička obíhala kruh, nejdřív klesla dolů, pak stoupala, až byla zase zcela rovně. A když doběhla znovu na start –

Roland otevřel oči a řekl: „To je jedna minuta. *Pravá* minuta, jako že žiju pod Paprskem.“

Klesla jí brada. „Jak to proboha děláš?“

Roland zavrtěl hlavou. Nevěděl. Věděl jenom, že je Cort nabádal, že za každých okolností musejí být schopni udržet si čas v hlavě, protože na hodinky se člověk nemůže spoléhat a řídit se sluncem není za pošmourného dne k ničemu. Nebo o půlnoci, když na to přijde. Jednoho léta je posílal do Dětského lesa západně od hradu, kde trávili jednu nepohodlnou noc za druhou (a bylo to tam taky strašidelné, aspoň když tam byl člověk samotný, i když samozřejmě nikdo z nich to nikdy neřekl nahlas, dokonce ani když byli sami mezi sebou), dokud se nedokázali vrátit na hrad za Velkou síní přesně v minutě, kterou jim Cort určil. Bylo zvláštní, jak ty hodinky v hlavě pracovaly. Tedy, zpočátku nepracovaly. A nepracovaly. A nepracovaly. Cortova mozolnatá ruka dopadala, dopadala dunivě, a Cort vrčel *Vrr, červe, zítra večer zpátky do lesa! Tobě se tam musí líbit!* Ale jakmile ty hodinky jednou začaly tikat, zdálo se, že ukazují správně. Na nějakou dobu je Roland ztratil, stejně jako svět ztratil ponětí o světových stranách, ale teď už byly zpátky a to ho velmi povzbudilo.

„Tys tu minutu počítal?“ zeptala se. „Jedenadvacet, dvaadvacet, takhle?“

Zavrtěl hlavou. „To nevím. Prostě poznám minutu i hodinu.“

„Bol-še-viku!“ ohrnula nos. „Tys hádal!“

„Kdybych hádal, ozval bych se přesně ve chvíli, kdy se ručička otočila?“

„Mohls mít štígro,“ namítna a potměšile se na něho zadívala s jedním okem přivřeným, což byl výraz, který Roland nesnášel. (Ale nikdy to neříkal. Jen by tím Dettě zavdával důvod, aby ho pokoušela, když se objevila.)

„Chceš to zkusit znovu?“ zeptal se.

„Ne,“ vzdychla Susannah. „Beru tě za slovo, že tvoje hodinky ukazují dokonalý čas. A to znamená, že nejsme blízko Temné věže. Ještě ne.“

„Možná ne tak blízko, aby to mělo na hodinky vliv, ale blíž, než jsem kdy byl,“ řekl Roland potichu. „Když to srovnám, jsme teď skoro v jejím stínu. Věř mi, Susannah – já to vím.“

„Ale...“

Nad hlavami se jim rozlehlo krákání, které znělo chraptivě a zároveň podivně tlumeně: *Rú, rú!* místo *Krá, krá!* Susannah zvedla hlavu a uviděla, že nad nimi přelétá jeden veliký černý pták – ten, kterému Roland říkal

Hradní havran – tak nízko, že slyšeli, jak pracně máchá křídly. Z dlouhého zahnutého zobáku mu visel dlouhý pruh čehosi žlutozeleného. Susannah to připadalo jako kus suché chaluhy. Jenomže nebyla *úplně* suchá.

Otočila se k Rolandovi s rozzářenýma očima.

Přikývl. „Děblova tráva. Nejspíš ji nosí, aby s ní vystlal hnízdo své družky. Rozhodně ji nenosí mláďatům k žrádlu. *Tohle* ne. Ale děblova tráva je vždycky to poslední, co člověk vidí, když vchází do Země nezemě, a vždycky se ukáže jako první, když se z ní vynoří, jako my. Konečně. Teď mě poslouchej, Susannah, chci, abys poslouchala, a chci, abys zahrála tu únavnou mrchu Dettu do nejdál. Ani nestrpím, abys mařila můj čas a namlouvala mi, že tu není, když vidím, že ti v očích tancuje hopalu.“

Susannah vypadala překvapeně, potom nabroušeně, jako by chtěla protestovat. Pak se však podívala stranou a neřekla nic. Když se podívala znovu na něj, už necítila přítomnost té, kterou Roland nazval „únavnou mrchou“. A Roland už určitě také její přítomnost necítil, protože pokračoval.

„Myslím, že se bude brzy zdát, že vycházíme z Mizerných končin, ale uděláš dobře, když nebudeš věřit tomu, co uvidíš – několik domů a možná kus dlažby na silnicích ještě neznamená bezpečí nebo civilizaci. A zanedlouho dojdeme k jeho hradu, Le Casse Roi Russe. Karmínový král z něho skoro jistě odešel, ale možná tam na nás nachystal past. Chci, abys měla oči i uši nastražené. Pokud budeme muset mluvit, chci, abys to nechala na mně.“

„Co víš, co nevím já?“ zeptala se. „Co si necháváš pro sebe?“

„Nic,“ řekl (s vážností, která byla u něho neobvyklá). „Je to jen pocit, Susannah. Jsme už blízko cíle, bez ohledu na to, co hodinky říkají. Konec cesty k Temné věži máme na dosah. Ale můj učitel, Vannay, říkával, že jenom jedno pravidlo nemá výjimku: *před vítězstvím přichází pokušení*. A čím větší vítězství můžeš získat, tím většímu pokušení musíš čelit.“

Susannah se otřásla a strčila si ruce pod sebe. „Já se chci jenom zahřát,“ řekla. „Pokud mi někdo nenabídne hromadu dříví a flanelové spodky výměnou za to, že nechám Věž být, myslím, že ještě nějakou dobu vydržím.“

Roland si vzpomněl na jednu z Cortových nejdůležitějších pouček – *Nikdy neříkej to nejhorší nahlas!* –, ale zůstal zticha, aspoň pokud se

tohoto tématu týkalo. Pečlivě hodinky uklidil a pak vstal, připravený na cestu.

Ale Susannah ještě chvíli zůstala na místě. „Zdálo se mi o tom druhém,“ řekla. Nemusela říkat, o kom mluví. „Tři noci po sobě, jak nás sleduje. Myslíš, že tam opravdu je?“

„Nu, ano,“ odpověděl Roland. „A myslím, že má prázdné břicho.“

„Hlad, Mordred má hlad,“ řekla, protože ta slova také slyšela ve snu.

Susannah se znovu otřásla.

SEDM

Stezka, po které šli, se rozšířila a odpoledne se na jejím povrchu začaly objevovat první otlučené kusy dlažby. Stále víc se rozšiřovala a chvíli před setměním došli k místu, kde se k ní připojovala další stezka (která kdysi dávno byla silnicí). Stál tam rezavý sloupek, na kterém určitě visíval ukazatel, i když teď už nahoře nic nebylo. Příští den došli k první budově za Fedikem, zhroutené ruině s převráceným nápisem na zbytcích verandy. Vzadu byla pobořená stodola. Susannah s Rolandovou pomocí nápis obrátila a přečetli jedno slovo: STÁJ. Dole bylo červené oko, které tak dobře poznávali.

„Myslím, že jsme šli po bývalé dostavníkové trase mezi hradem Diskordie a Le Casse Roi Russe,“ řekl. „Dává to smysl.“

Začali míjet další budovy, další křížovatky. Byl to okraj městečka nebo nějaké obce – možná dokonce velkého města, které se kdysi prostíralo kolem hradu Karmínového krále. Ale na rozdíl od Ludu z něho zbývalo velmi málo. Kolem trosek některých domů trčely trsy ďáblový trávy, ale jinak zde nebylo nic živého. A zima je sužovala ještě víc než jindy. Čtvrtou noc poté, co viděli havrany, se pokusili utábořit v troskách jednoho domu, který dosud stál, ale oba slyšeli ve stínech šeptat hlasy. Roland v nich poznal – oznámil to velmi věcně, což Susannah připadalo přízračné – hlasy duchů, které nazval „domácí“, a navrhl, aby se vrátili na ulici.

„Nevěřím, že by nám mohl ublížit, ale mohli by ublížit našemu malému příteli,“ řekl Roland a pohladil Ocha, který mu ustrašeně vlezl na klín, což mu vůbec nebylo podobné.

Susannah velmi ochotně souhlasila s ústupem. V domě, kde se pokusili utábořit, to zvláště mrazilo, a podle ní to bylo horší než fyzický chlad. To, co uvnitř slyšeli šepotat, možná bylo staré, ale podle ní to i tak mělo hlad. A tak se všichni tři znovu schoulili dohromady uprostřed bulváru Mizerné končiny, aby se zahřáli, vedle Masňáckýho taxíku, a čekali, až se s úsvitem teplota o nějaký ten stupínek zvýší. Pokusili se rozdělát oheň z prken z jedné pobožené budovy, ale podařilo se jim jenom spotřebovat pořádnou hrst Sterna. Želé chvíli blikotalo nad naštipanými třískami polámané židle, kterou použili na zátop, ale pak oheň zhasl. Dřevo prostě odmítlo hořet.

„Jak to?“ zeptala se Susannah, když se dívala, jak posledních pár proužků dýmu mizí. „Proč?“

„Překvapuje tě to, Susannah z New Yorku?“

„Ne, ale chci znát důvod. Je to dřevo moc staré? Zkamenělé, nebo něco takového?“

„Nechce hořet, protože nás nenávidí,“ řekl Roland, jako by to bylo očividné. „Tohle patří *jemu*, pořád je to jeho, i když odešel. Všechno tady nás nenávidí. Ale... poslouchej, Susannah. Když jsme teď na skutečné silnici, která má dosud víc dlažby než děr, co říkáš na to, že bychom znovu šli v noci? Zkusíš to?“

„Jasně,“ řekla. „Všechno je lepší než ležet tu na asfaltu a klepat se jako kotě, které právě spadlo do kýble s vodou.“

Tak to tedy udělali – zbytek té první noci, celou další a pak ještě dvě. Pořád si myslela, *Já budu nemocná, takhle to nemůže jít dál, aby mě něco neschvátilo*, ale nemocná nebyla. Ani jeden z nich. Sužoval ji jenom ten jeden beďar nalevo od dolního rtu, který občas praskl a vyteklo z něho trochu krve, než se ucpal a znovu uzavřel strupem. Trápila je jenom neustálá zima, která se jim zažírala hlouběji a hlouběji do útroh. Měsíc začal znovu dorůstat a jednou v noci si uvědomila, že putují z Fediku na jihovýchod skoro měsíc.

Fantastické zahrady skalních jehel pomalu nahrazovala opuštěná vesnice, ale Susannah si vzala k srdci to, co jí řekl Roland: pořád jsou v Mizerných končinách, a i když už přečetli nápisy, které se občas objevovaly a tvrdily, že tohle je KRÁLOVA CESTA (samozřejmě s okem, nikdy nechybělo červené oko), chápala, že jsou opravdu stále na bulváru Mizerné končiny.

Byla to přízračná vesnice a ona si nedokázala představit, jaký druh podivínů tady mohl kdysi žít. Boční ulice byly vydlážděny kameny. Domy byly úzké a se strmou střechou, dveře uzounké a nenormálně vysoké, jako by je postavili pro druh tenkých lidí, které člověk vídá v křivých zrcadlech v zábavných bludištích. Byly to domy jako od Lovecrafta, nebo od Clarka Ashtona Smithe, či pohraniční domy od Williama Hopea Hodgsona, všechny namačkané dohromady pod srpkem měsíce jako od Leea Browna Coye, domky nakloněné a nahnbené na kopcích, které postupně vyrůstaly kolem cesty, po níž šli. Tu a tam už byl některý v troskách, a ty ruiny vypadaly nepříjemně *organicky*, jako by to bylo roztrhané a shnilé maso a ne stará prkna a sklo. Zas a znovu se Susannah přistihovala, že z některých hromad prken a stínů vidí vykukovat mrtvé tváře, a připadlo jí, že se ty tváře v sutinách obracejí a sledují jejich krok děsivýma očima zombií. Připomněly jí Dveřníka na Dutch Hill a otřásla se.

Čtvrté noci na Králově cestě došli k velké křižovatce, kde hlavní silnice tvořila křivou zatáčku a stáčela se víc na jih než východ, a tudíž se odkláněla od stezky Paprsku. Před nimi, za úsekem kratším než jeden noční pochod (nebo jízda, pokud se někdo náhodou nachází v Masňáckým taxíku) se tyčil vysoký kopec s obrovitým černým hradem, který byl do něho zasazen. V chabém měsíčním světle Susannah vzdáleně připomínal Orient. Věže se na vrcholcích bouřily, jako by se chtěly proměnit v minarety. Spojovaly je fantastické lávky, které se křižovaly nad dvorem před vlastní hradní budovou. Některé lávky se už zřítily, ale většina jich vydržela. Také slyšela jakýsi mohutný, tlumený rachot. Nevydávaly ho stroje. Zeptala se na něho Rolanda.

„Voda,“ řekl.

„Jaká voda? Máš představu?“

Zavrtěl hlavou. „Ale ničeho, co teklo blízko toho hradu, bych se nenapil, i kdybych umíral žízní.“

„To místo je špatné,“ zamumlala a myslela tím nejen hrad, ale i vesnici plnou křivých

(zlovolných)

domů, které vyrůstaly všude kolem. „A Rolande – není tam prázdko.“

„Susannah, pokud cítíš, jak se ti do hlavy chtějí vloudit duchové – klepají nebo hlodají –, pak je zažeň.“

„Zabere to?“

„Nevím jistě,“ připustil, „ale slyšel jsem, že takové věci musejí dostat pozvání a že se ho snaží získat uskokem nebo lstí.“

Četla *Draculu* a slyšela rovněž vyprávění père Callahana o Jerusalemu's Lotu, takže pochopila moc dobře, co má Roland na mysli.

Jemně ji vzal za ramena a obrátil ji od hradu pryč – možná nakonec vůbec nebyl černý, řekla si, ale jenom ukoptěný za ta léta existence. Denní světlo jim to prozradí. V této chvíli jim svítila na cestu čtvrtka měsíce zachumlaná do řídkých mraků.

Od místa, kde se zastavili, vedlo několik dalších cest, většinou pokroucených jako zlámané prsty. Ta, ke které ji Roland otočil, aby se na ni podívala, však byla rovná, a Susannah si uvědomila, že je to jediná *naprosto* rovná silnice, kterou uviděla od chvíle, kdy kolem nich začala tiše růst ta opuštěná vesnice. Byla hladce vydlážděná, žádné kočičí hlavy, a mířila na jihovýchod podle stezky Paprsku. Nad ní plula měsícem postříbřená mračna jako lodní konvoj.

„Zahlédla jsi na obzoru tmavší skvrnu, drahá?“ zamumlal.

„Ano. Tmavou skvrnu a bělavý proužek před ní. Co to je? Víš to?“

„Mám jistou představu, ale nejsem si jist,“ řekl Roland. „Tady si odpočineme. Úsvit není daleko, a pak oba uvidíme. A kromě toho, nechci se k tomu hradu přibližovat v noci.“

„Pokud je Karmínový král pryč a pokud stezka Paprsku vede tamtudy –“ ukázala. „Proč vůbec potřebujeme na ten zatracený hrad jít?“

„Abychom se přesvědčili, že je opravdu pryč, to především,“ odpověděl Roland. „A možná dokážeme lapit toho, koho máme v zádech. Pochybuji o tom – je lstivý –, ale šanci máme. Taky je mladý, a mladí jsou občas neopatrní.“

„Zabil bys ho?“

Rolandův úsměv byl v měsíčním světle mrazivý. Nelítostný. „Okamžitě, bez váhání,“ řekl.

OSM

Ráno se Susannah probudila z nepohodlné dřímoty uprostřed poházených zásob vzadu na rikše a uviděla, že Roland stojí na křižovatce a dívá se podle stezky Paprsku. Slezla, pohybovala se velmi obezřele,

protože byla ztuhlá a nechtěla upadnout. Představovala si, jak má kosti v mase prostydlé a křehké, připravené prasknout jako sklo.

„Co vidíš?“ zeptal se jí. „Když je teď světlo, co tam vidíš?“

Ten bělavý pruh byl sněh, což ji nepřekvapovalo vzhledem k faktu, že to byly skutečné hory. Co ji však překvapilo – a zahřálo u srdce víc, než by věřila – byly stromy za pruhem sněhu. Zelené jedle. *Něco živého.*

„Ach, Rolande, ty vypadají nádherně!“ vydechla. „Dokonce i když stojí ve sněhu, vypadají nádherně! Vidíš?“

„Ano,“ souhlasil. Zvedl ji vysoko a otočil znovu k cestě, kterou přišli. Za odporným přecpaným předměstím mrtvých domů viděla kus Mizerných končin, kterými prošli, všechny ty špičaté nahloučené skály, chvílemi prostřídané kopcem nebo horou.

„Pomysli na to,“ řekl. „Tamhle, kam se díváš, je Fedik. Za Fedikem Hromová tišina. Za Hromovou tišinou jsou Cally a les, který označuje hranici mezi Středosvětlem a Konečným světem. Lud je ještě dál a River Crossing ještě dál. A potom Západní moře a velká Mohainská poušť. Někde tam vzadu, uprostřed mnoha mil a uprostřed času, jsou zbytky Vnitřního světa. Panství. Gilead. Místa, kde i teď jsou lidé, kteří si pamatují, co je láska a světlo.“

„Ano,“ přikývla, ale nerozuměla.

„Tím směrem Karmínový král zaměřil svou nevráživost,“ řekl Roland. „On chtěl jít opačným směrem, to musíš chápat, k Temné věži, a i v tom svém šílenství měl dost rozumu, aby nezabíjel krajinu, jíž musel projít i s bandou nohsledů, které vzal s sebou.“ Přitáhl ji k sobě a políbil ji na čelo tak něžně, zejí bylo do pláče. „My tři navštívíme jeho hrad a chytíme tam Mordreda do pastí, pokud budeme mít štěstí a on smůlu. Pak půjdeme dál a dojdeme do živé krajiny. Tam bude dřevo na oheň a zvěř, která nám poskytne čerstvé jídlo a kožešiny, do kterých se zabalíme. Můžeš jít ještě kousek, drahá? Zdalipak můžeš?“

„Ano,“ řekla. „Děkuju ti, Rolande.“

Objala ho a přitom pohlédla k červenému hradu. V sílícím světle viděla, že kámen, z něhož byl postaven, sice léty ztmavl, ale kdysi měl barvu prolité krve. To jí připomnělo rozhovor s Miou na vyhlídce hradu Diskordie, vzpomínku na neustálý tepot karmínového světla v dálce. Vlastně skoro v místě, kde stáli nyní.

Pojď ke mně hned, jestli chceš někdy přijít, Susannah, řekla jí tehdy Mia. *Protože Král umí uhranout, dokonce i na dálku.* Mluvila o té pulsující červené záři, ale –

„Zmizelo to!“ řekla Rolandovi. „To červené světlo, vycházející z Hradu – Pec Krále, tak tomu říkala! Je pryč! *Neviděli jsme ji ani jednou za celou dobu!*“

„Ano,“ řekl a tentokrát byl jeho úsměv vřelejší. „Věřím, že musela vyhasnout ve stejné době, kdy jsme skončili práci Bořitelů. Pec Krále vychladla, Susannah. Navždycky, pokud jsou bohové dobří. To jsme udělali, i když nás to stálo mnoho.“

Toho odpoledne došli do Le Casse Roi Russe, který přece jen nebyl tak prázdný, jak se ukázalo.

Kapitola III

Hrad Karmínového krále

JEDNA

Byli asi míli od hradu a burácení neviditelné řeky už znělo velice hlasitě, když se začaly objevovat prapory a plakáty. Prapory se skládaly z červených, bílých a modrých pruhů – takové si Susannah spojovala s průvody o dni Válečných veteránů a s maloměstskou Hlavní ulicí o Čtvrtém červenci. Na fasádách úzkých, tajemných domů a průčelích obchodů, dávno zavřených a vyprázdněných od sklepa po půdu, taková výzdoba vypadala jako pudr na tvářích rozkládající se mrtvoly.

Všechny tváře na plakátech jí byly velmi povědomé. Richard Nixon a Henry Cabot Lodge ukazovali vítězné věčko a úsměvy prodavačů aut (NIXON/LODGE, PROTOŽE PRÁCE NENÍ HOTOVA, stálo na plakátech). John Kennedy a Lyndon Johnson stáli, drželi se kolem ramen a volné ruce měli zvednuté. Pod chodidly se jim skvělo hrdé prohlášení STOJÍME NA POKRAJI NOVÉ HRANICE.

„Tušíš, kdo vyhrál?“ zeptal se jí Roland přes rameno. Susannah právě jela v Masňáckém taxíku a jen zírala (a toužila po svetru: dokonce i lehká vesta by jí stačila, panebože).

„Ale jistě,“ řekla. Neměla v hlavě jedinou pochybnost o tom, že ty plakáty tu byly nachystány kvůli ní. „Vyhrál Kennedy.“

„Stal se vaším dinhem?“

„Dinhem celých Spojených států. A tu práci převzal Johnson, když Kennedyho zastřelili.“

„Zastřelili? To říkáš?“ Rolanda to zaujalo.

„Tak. Zastřelil ho z úkrytu jeden zbabělec, co se jmenoval Oswald.“

„A tvoje Spojené státy byly nejmocnější zemí na světě.“

„No, Rusko nám zrovna dávalo pořádně zabrat, když jsi mě popadl za límec a vtáhl do Středosvěta, ale v podstatě ano.“

„Lidé tvé země si vybrali svého dinha sami. Nepřechází z otce na syna.“

„Správně,“ řekla trochu ostražitě. Trochu očekávala, že Roland demokratický systém napadne. Nebo se mu vysměje.

Místo toho ji překvapil, protože řekl: „Abych citoval Blainea Mona, to vypadá docela vzrušující.“

„Prokaž mi laskavost a necituj ho, Rolande. Ani teď, ani jindy. Dobře?“

„Jak si přeješ.“ Pak bez přerušení pokračoval, ale mnohem tišším hlasem. „Připrav mi pistoli, jestli ráčíš.“

„Ráším, ráším,“ souhlasila okamžitě a stejně potichu. Pomalují nebylo rozumět, protože sotva hýbala rty. Cítila, že je kdosi sleduje z domů, které se tísnily kolem tohoto konce Královny cesty a vypadaly jako obchody a hospody ve středověké vesnici (nebo jako filmové kulisy). Nevěděla, jestli to jsou lidé, roboti nebo jenom dosud fungující televizní kamery, ale věřila tomu pocitu ještě dřív, než Roland promluvil a potvrdil ho. A stačilo jí jenom podívat se Ochovi na hlavu, která se komíhala sem a tam jako kyvadlo v dědečkových hodinách, aby poznala, že on to cítí také.

„A byl to dobrý dinh, ten Kennedy?“ zeptal se Roland normálním hlasem. V tom tichu se dobře nesl. Susannah si uvědomila docela skvělou věc: výjimečně jí nebyla zima, i když tak blízko burácející řeky byl vzduch vlhký a k tomu studený. Příliš se soustředila na svět kolem sebe, než aby jí byla zima. Aspoň prozatím.

„No, všichni si to nemysleli, rozhodně ne ten cvok, co ho zastřelil, ale podle mě dobrý byl,“ řekla. „Když kandidoval, vykládal lidem, že chce změny. Nejspíš míň než půlka voličů si myslela, že to myslí vážně, protože většina politiků lže ze stejného důvodu, z jakého opice vrtí ocasem, tedy protože prostě může. Ale jakmile ho zvolili, začal dělat věci, které slíbil. Došlo k rozhodujícímu boji o jedno místo, které se jmenuje Kuba, a on byl prostě statečný jako... no, stačí, když ti povím, že bys s ním cestoval s radostí. Některým lidem se nelíbilo, jak vážně to myslí, tak si ti hajzlové najali toho cvoka, aby ho zastřelil.“

„Oz-walt.“

Přikývla, nemělo smysl ho opravovat, napadlo ji, že vlastně není co opravovat. *Oz-walt. Oz.* Všechno se to zase vracelo, že?

„A Johnson to po něm převzal, když Kennedy padl.“

„Jo.“

„Jak si vedl on?“

„Bylo příliš brzo soudit, když jsem odešla, ale byl to spíš ten typ, který je zvyklý hrát tu hru. Lavírovat, jak se u nás říká. Rozumíš tomu?“

„Ano, jistě,“ řekl. „A Susannah, myslím, že jsme na místě.“ Roland zastavil Masňácký taxík. Zůstal stát s ojí v pěstích a díval se na Le Casse Roi Russe.

DVĚ

Zde končila Králova cesta, přecházela do předního dvora dlážděného kočičími hlavami, který kdysi nepochybně hlídali muži Karmínového krále stejně neúnavně jako Buckinghamský palác hlídali Beefeateři královny Alžběty. Na dlažbě bylo šarlatovou barvou namalováno oko, které za ty roky vybledlo jen mírně. Když člověk stál přímo na dláždění, mohl se jen domýšlet, co to je, ale z horních pater hradu, jak se Susannah domnívala, oko dominovalo celé vyhlídce na severozápad.

Stejná malůvka se nejspíš vyskytuje na všech světových stranách, pomyslela si.

Nad vnějším dvorem, mezi dvěma opuštěnými strážními věžemi, byl natažen transparent, který vypadal čerstvě namalovaný. Tenkými šablonovými písmeny (také v červené, bílé a modré barvě) na něm stálo toto:

**VÍTEJ, ROLANDE A SUSANNAH!
(Ochu taky)
UŽÍVEJTE SI DÁL VE SVOBODNÉM SVĚTĚ!**

Hrad za vnitřním dvorem (a spoutanou řekou, která zde sloužila jako hradní příkop) byl skutečně z tmavě červených kamenných bloků, které během let skoro zčernaly. Z hradu se zdvíhaly věže a barbety, stoupaly tak vysoko, až z toho bolely oči a zdálo se, že popírají přitažlivost zemskou. Hrad uvnitř těch nespoutaných hradeb byl strohý a bez ozdob, kromě upřeného oka, které bylo vytesáno do svorníku nad hlavním vchodem. Dvě lávky nahoře se zborily, takže se na hlavním dvoře válely kusy rozbitého kamene, ale šest dalších zatím vydrželo a křížovalo se v různých výškách způsobem, který jí připomněl nájezdy a výjezdy na dálnici, kde se setkává

spousta silnic. Pokud šlo o obytnou část, dveře a okna byly podivně úzké. Na okenních parapetech seděli tlustí černí havrani, lemovali také horní lávky a shlíželi na ně.

Susannah se sesmekla z rikši, Rolandovu pistoli za opaskem lehce na dosah. Připojila se k němu a také se zahleděla na hlavní bránu před hradním příkopem. Byla otevřená. Za ní se přes řeku klenul vyhrbený kamenný most. Pod mostem uháněla tmavá voda, spoutaná čtyřicet stop širokým kamenným korytem. Voda byla ostře a nepříjemně cítit a tam, kde se hrnula kolem řady špičatých černých skalisek, byla pěna žlutá a ne bílá.

„Co teď uděláme?“ zeptala se.

„Pro začátek si poslechneme tamty chlapíky,“ kývl směrem k hlavním dveřím na opačné straně hradního dvora dlážděného kameny. Portály byly pootevřené a jimi teď přicházeli dva muži – naprosto obyčejní muži, žádní tenci pouťoví panáci, jak trochu očekávala. Když byli asi v půli dvora, vyklouzl ven třetí a rozběhl se za nimi. Zdálo se, že ani jeden není ozbrojený, a když se ti dva vpředu přiblížili k mostu, Susannah si celkem bez překvapení všimla, že to jsou jednovaječná dvojčata. A ten za nimi vypadal také úplně stejně: běloch, poměrně vysoký, s delšími černými vlasy. Takže trojčata: dva na uvítanou a ten třetí pro štěstí. Měli na sobě džíny a tlusté tříčtvrteční sportovní kabáty, které jim okamžitě (a bolestně) začala závidět. Ti dva vpředu nesli za kožená držadla velké proutěné koše.

„Kdybys jim dala brýle a vousy, vypadali by úplně jako Stephen King, když jsme se s ním s Eddiem poprvé setkali,“ řekl Roland potichu.

„Opravdu? To říkáš?“

„Ano. Pamatuješ, co jsem ti povídal?“

„Mluvení obstaráš ty.“

„A před vítězstvím přijde pokušení. Na to také pamatuj.“

„Budu. Rolande, bojíš se jich?“

„Myslím, že u těch tří se nemáme celkem čeho obávat. Ale buď připravená střílet.“

„Nevypadají ozbrojení.“ Samozřejmě měli ty proutěné koše, v těch mohlo být leccos.

„Přesto buď připravená.“

„Spolehni se.“

TŘI

I přes burácení řeky řítící se pod mostem slyšeli pravidelný klapot podpatků tří cizinců. Ti dva s koši došli do poloviny mostu a zastavili se v jeho nejvyšším místě. Odložili svůj náklad vedle sebe. Třetí muž se zastavil před mostem blíž k hradu a zůstal stát s prázdnýma rukama, které ladně sepjal před tělem. Teď už Susannah ucítila pečené maso, které určitě v jednom tom koši bylo. Žádné dlouhé vepřové. Hovězí pečené a kuřata, vonělo jí to všechno dohromady, byla to vůně, kterou sesílalo samo nebe. Začaly se jí sbíhat sliny.

„Bud' zdrav, Rolande z Gileadu!“ řekl tmavovlasý muž napravo od nich. „Bud' zdráva, Susannah z New Yorku! Bud' zdrav, Ochu ze Středosvěta! Dlouhé dny a příjemné noci!“

„Jeden je ošklivý a ostatní ještě horší,“ poznamenal jeho společník.

„Nevšímejte si ho,“ řekl dvojník Stephena Kinga napravo.

„Nevšímejte si ho,“ posmíval se ten druhý a zkroutil obličej v úšklebku schválně tak ošklivém, až to bylo legrační.

„Kéž jich vy máte dvakrát tolik,“ odpověděl Roland tomu zdvořilejšímu. Vytrčil nohu a naznačil úklonu. Susannah se uklonila po callském způsobu, roztáhla imaginární sukň. Ochu seděl po Rolandově levé noze a jenom se díval na ty dva stejné muže na mostě.

„Jsme uffiové,“ řekl muž napravo. „Znáš uffie, Rolande?“

„Ano,“ odpověděl a po straně dodal k Susannah: „Je to staré slovo... přímo starověké. Jsou prý proměnlivci.“ K tomu dodal mnohem tišeji, takže ho přes hukot řeky nikdo určitě nemohl zaslechnout: „Pochybuji, že je to pravda.“

„Ale je,“ řekl ten napravo docela příjemně.

„Lháři vidí lháře všude,“ poznamenal ten nalevo a cynicky zakoulel modrým okem. Jenom jedním. Susannah v životě neviděla člověka, který by uměl koulet jenom jedním okem.

Ten vzadu neříkal nic, jenom tam stál a díval se s rukama složenýma před sebou.

„Můžeme nabrat podobu, jakou chceme,“ pokračoval ten napravo, „ale dostali jsme příkaz nabrat podobu někoho, koho znáte a komu důvěřujete.“

„Sai Kingovi bych věřil asi do té míry, kam bych dohodil jeho nejtěžším dědečkem,“ poznamenal Roland. „S tím jsou potíže jako s kozou, co žere kalhoty.“

„Snažili jsme se, jak jsme mohli,“ řekl Stephen King napravo. „Mohli jsme nabrat podobu Eddieho Deana, ale cítili jsme, že by to pro dámu mohlo být příliš bolestné.“

„Ta ‚dáma‘ vypadá, že by klidně ošukala lano, pokud by ho dokázala přinutit, aby se jí postavilo mezi stehna,“ poznamenal Stephen King nalevo a zašklebil se.

„Nevhodné,“ prohlásil ten vzadu s rukama zkříženýma na prsou. Mluvil klidným tónem soutěžního rozhodčího. Susannah skoro očekávala, že vykáže Prostořekého Kinga na pět minut na trestnou lavici. Nevadilo by jí to, protože poslouchat uštěpačné řečičky Prostořekého Kinga ji bolelo. Připomínal jí Eddieho.

Roland si té mezihry vůbec nevšímal.

„Mohli byste vy tři nabrat různé tři podoby?“ vyzvídal na Slušném Kingovi. Susannah uslyšela, že pistolník docela nahlas polkl, než tu otázku položil, a věděla, že není jediná, kdo musí polykat, aby mu netekly sliny nad vůněmi z potravinového koše. „Mohl by jeden z vás být sai King, druhý sai Kennedy a třetí například sai Nixon?“

„Dobrá otázka,“ řekl Slušný King napravo.

„Hloupá otázka,“ prohlásil Prostořeký King nalevo. „Naprosto od věci. Míří kamsi do modravých dálav. No jistě, existoval snad nějaký akční hrdina, který byl zároveň intelektuál?“

„Hamlet, kralevic dánský,“ řekl rozhodčí King za nimi potichu. „Ale jelikož je jediný, kdo se okamžitě vybaví, možná je pouhou výjimkou, která potvrzuje pravidlo.“

Slušný a Prostořeký se oba otočili a podívali se na něho. Když bylo jasné, že skončil, otočili se zase k Rolandovi a Susannah.

„Jelikož jsme ve skutečnosti jedna bytost,“ řekl Slušný, „a tudíž máme poměrně omezené schopnosti, odpověď zní ne. Mohli bychom všichni být Kennedy, nebo bychom mohli být všichni Nixon, ale...“

„Džem včera, džem zítra, ale džem nikdy není dnes,“ řekla Susannah. Vůbec netušila, proč jí to vytanulo na mysl (a už vůbec nevěděla, proč to řekla nahlas), ale Rozhodčí King prohlásil: „Přesně tak!“ a pochvalně na ni kývl jako učitel ve škole.

„Pospěšte si, u svých otců,“ stěžoval si Prostořeký King nalevo. „Stačí mi, jenom abych se na ty zrádce Pána Červené díval, a chce se mi zvracet.“

„Dobrá,“ řekl jeho partner. „I když nazývat je zrádci vypadá trochu nespravedlivé, aspoň pokud se do rovnice dosadí ka. Jelikož jména, která jsme si dali, byste nedokázali vyslovit...“

„Jako u Supermanova protivníka, pana Mxyzptlk,“ vysvětlil Prostořeký.

„...můžete rovněž používat ta, která používal Ztracený. Ten, jehož nazýváte Karmínový Král. Já jsem ego, zhruba řečeno, a jsem známý pod jménem Femalo. Tady ten chlapík vedle mě je Fumalo. To je naše id.“

„Takže ten za vámi musí být Fimalo,“ řekla Susannah a vyslovila to Fíímalo. „To je kdo, superego?“

„Ach, výtečně!“ zvolal Fumalo. „Vsaším se, že dokonce umíš vyslovit Freud tak, aby to neznělo oplzle!“ Naklonil se dopředu a vědoucně se na ni zašklebil. „Ale umíš to *hláskovat*, ty krátkonohá Kosice z New Yorku?“

„Nevšímejte si ho,“ řekl Femalo, „on se žen vždycky bál.“

„Takže jste ego, id a superego Stephena Kinga?“ zeptala se Susannah.

„To je dobrá otázka!“ pochvaloval si Femalo.

„Je to *blbá* otázka!“ oponoval Fumalo káravě. „Měli tvoji rodiče nějaké děti, které žijí, Kosice?“

„Nezkoušejte na mě vytahovat nějaký slovní hrátky,“ řekla Susannah, „nebo se vytasím s Dettou Walkerovou a ta už vám utře hubu.“

Rozhodčí King řekl: „Nemám se sai Kingem nic společného, kromě podobných tělesných charakteristik, které jsem přijal pro omezenou dobu. A chápu, že času nemáte nazbyt. Nemám zvláštní zalíbení ve vašem případě a nemám v úmyslu sejít ze své cesty, abych vám pomohl – aspoň ne *daleko* ze své cesty –, přesto chápu, že vy dva jste ve velké míře odpovědní za odchod Ztraceného. Jelikož mě věznil a zacházel se mnou jen o něco lépe než s dvorním šaškem – nebo dokonce se svou oblíbenou opicí –, naprosto jeho odchodu nelituji. Pomohl bych vám, pokud budu moci – aspoň trochu –, ale ne, nesejdu kvůli tomu ze své cesty. To musí být řečeno na rovinu, jak by možná řekl váš zesnulý přítel Eddie Dean.“

Susannah se ovládala, aby sebou při té zmínce neškubla, ale bolelo to. Bolelo.

Stejně jako předtím se Femalo a Fumalo otočili, aby se na Fimala dívali, dokud mluvil. Teď se zase otočili k Rolandovi a Susannah.

„S upřímností nejdál dojdeš,“ řekl Femalo se zbožným pohledem. „Cervantes.“

„Lhářům se daří,“ ušklíbl se cynicky Fumalo. „Anonym.“

Femalo řekl: „Byly doby, kdy nás Ztracený dělil na šest nebo dokonce na sedm, a jenom z toho důvodu, že to *bolí*. Přesto jsme nemohli hrad opustit stejně jako jiní, protože kolem jeho zdí vytyčil hranici, která se nesmí překročit.“

„Mysleli jsme, že nás všechny pozabíjí, než odejde,“ řekl Fumalo, tentokrát bez obvyklého pohrdavého cynismu. Na tváři se mu objevil protáhlý a zadumaný výraz člověka, který se ohlíží za katastrofou, jíž ušel jen o vlások.

Femalo: „Skutečně zabil spousty lidí. Popravil svého státního tajemníka.“

Fumalo: „Který měl pokročilý syfilis a o tom, co se s ním děje, měl stejné ponětí jako prase na jatkách, věčná škoda.“

Femalo: „Nechal nastoupit osazenstvo kuchyně a dělnice –“

Fumalo: „A všichni byli k němu velmi loajální, opravdu velmi loajální...“

Femalo: „A přinutil je, aby si vzali jed, jak tak před ním stáli. Mohl je zabít ve spaní, kdyby chtěl...“

Fumalo: „A stačilo by mu jenom, aby si to přál.“

Femalo: „Ale místo toho je donutil vzít si jed. *Na krysy*. Polykali velké hnědé hroudy a umírali v křečích přímo před ním, a on přitom seděl na trůně...“

Fumalo: „Vyrobeném z lebek, rozumíte...“

Femalo: „Seděl tam s loktem opřeným o koleno a bradou o pěst, jako muž, který hluboce přemýšlí, možná o kvadratuře kruhu nebo nalezení posledního prvočísla, a přitom se díval, jak se svíjejí a zvrací a zmítají na podlaze Audienční Komnaty.“

Fumalo (s náznakem dychtivosti, která Susannah připadala lascivní a zároveň *nesmírně* odpudivá): „Některí, když umírali, prosili o vodu. Byl to žíznivý jed, tak! A my jsme mysleli, že pak přijdeme na řadu *my*!“

V té chvíli Femalo konečně nevydržel, buď měl vztek nebo se aspoň trochu naježil. „Necháte mě to povědět a skoncovat s tím, aby mohli pokračovat nebo se vrátit, jak budou chtít?“

„Diriguje jako vždycky,“ zakabonil se Fumalo a zmlkl. Hradní havrani nad nimi se strkali a šustili a shlíželi na ně korálovýma očima. *Určitě doufají, že z těch, co neodejdou, budou mít hostinu,* pomyslela si Susannah.

„Z Čarodějových skel, která přežila, jich měl šest,“ řekl Femalo. „A když jste byli ještě v Calla Bryn Sturgisu, uviděl v nich něco, co ho nadobro připravilo o rozum. Nevím určitě, co to bylo, protože jsme to neviděli, ale myslíme si, že to bylo vaše vítězství nejenom v Calle, ale potom i dál, v Algul Sientu. Jestli je to tak, znamenalo to konec jeho plánu strhnout Věž na dálku, zbořením Paprsků.“

„Samozřejmě že to tak bylo,“ řekl Fumalo tiše a znovu se oba Stephenové Kingové na mostě otočili a zadívali se na něj. „Nic jiného to nemohlo být. Na pokraj šílenství ho přivedla především dvě protichůdná nutkání: strhnout Věž, a dostat se k ní dřív, než se k ní dostaneš ty, Rolande, a vystoupit na vrchol. Zničit ji... nebo ji ovládnout. Nevím jistě, jestli se někdy snažil nějak ji *pochopit* – spíš tě chtěl jenom předběhnout v něčem, co ty chceš, a pak ti to sebrat před nosem. Tohle ho spíš zajímalo.“

„Nepochybně by tě potěšilo, kdybys věděl, jak o tobě blouznil a jak proklínal tvoje jméno týdný předtím, než rozbil ty svoje vzácné hračky,“ řekl Fumalo. „Jak se tě nakonec začal bát, nakolik se tedy *dokáže* bát.“

„Tohle ne,“ odporoval Femalo trochu zlověstně, jak si pomyslela Susannah. „Toho tady by to nepotěšilo ani trochu. Vyhrává se stejnou grácií jako prohrává.“

Fumalo řekl: „Když Červený král viděl, že jste Algul dobyli, pochopil, že fungující Paprsky se obnoví. A to není všechno! Že ty dva fungující Paprsky nakonec znovustvoří ty *ostatní* Paprsky, uštrikují je míli za míli a kolo po kole. Jestli se to stane, potom nakonec...“

Roland přikyvoval. V očích mu Susannah uviděla docela nový výraz: radostné překvapení. *Možná přece jenom umí vyhrávat,* pomyslela si. „Potom nakonec to, co se hnulo, by se mohlo zase vrátit,“ řekl pistolník. „Snad i Středosvět a Vnitřní svět.“ Odmlčel se. „Snad i Gilead. Světlo. *Bílá.*“

„Žádné snad v tomto směru neplatí,“ řekl Fumalo. „Protože ka je kolo, a pokud se kolo nepoláme, bude se vždycky otáčet. Pokud se Karmínový král nestane buď Pánem Věže, nebo jejím Lordem Vrchním popravčím, všechno se nakonec navrátí.“

„Šílenství,“ řekl Fumalo. „A navíc *ničivé* šílenství. Ale Velký červený samozřejmě vždycky byl Ganovým šíleným stínem.“ Ošklivě se na Susannah ušklíbl. „To je *Frúúúú*, paní Kosice.“

Femalo navázal řeč. „A když byly Koule rozbity a zabíjení skončilo...“

„Tohle musíte pochopit,“ řekl Fumalo. „Tedy, pokud nemáte hlavy příliš zabeďněné, abyste mohli pochytit smysl.“

„Když všechny tyhle práce skončily, zabil i *sebe*,“ řekl Fumalo a ti dva se znovu k němu otočili. Jako by k tomu byli nějak nuceni.

„Udělal to lžící?“ zeptal se Roland. „Protože s takovým proroctvím jsme já a moji přátelé vyrůstali. Bylo zveršované.“

„Ano, vskutku,“ řekl Fumalo. „Myslel jsem, že si s ní podřízne krk, protože okraj té lžice byl nabroušený (jako u určitých talířů, chápete – kaje kolo a vždycky se vrací na začátek). Ale on ji spolkl. *Spolkl* ji, umíte si to představit? Z úst mu vystříkly proudy krve. *Potoky!* Potom vsedl na největšího šedého koně – říká mu Nis, po té krajině spánku a snů – a odjel na jihovýchod do bílých krajin Empatiky, s malým vakem před sebou v sedle.“ Usmál se. „Tady jsou velké zásoby jídla, ale *on* ho nepotřebuje, jak možná chápete. Kdo je ztracen, už nejí.“

„Počkat, žádám oddychový čas,“ řekla Susannah a zvedla ruce do téčka (to gesto pochytila od Eddieho, ale neuvědomovala si to). „Pokud spolkl nabroušenou lžící a rozřízl si krk a přitom se dusil...“

„Paní Kosici začíná svítat!“ zajásal Fumalo a paže mu vylétly k nebi.

„... tak jak by vůbec něco *zmohl*?“

„Ztracený nemůže zemřít,“ řekl Femalo, jako by vysvětloval něco naprosto zřejmého tříletému dítěti. „A vy...“

„Vy ubozí *dna*...“ dodal jeho parťák s dobráckou potměšilostí.

„Nemůžete zabít muže, který je už mrtvý,“ dokončil Fumalo. „Dřív, Rolande, by s ním mohly skoncovat tvoje pistole...“

Roland přikyvoval. „Předávané z otce na syna, s hlavněmi vyrobenými z velkého meče Artura Elda, Excaliburu. Ano, to taky patří k proroctví. Což by on samozřejmě věděl.“

„Ale teď je před nimi v bezpečí. Přenesl se *mimo* jejich dosah. Je Nemrtvý.“

„Máme důvod věřit, že ho někdo zamkl na jednom balkónu na Věži,“ řekl Roland. „Nemrtvý nebo živý, nikdy by nemohl dosáhnout vrcholu bez

nějakého sigulu Eldů. Rozhodně pokud znal z proroctví tolik, pak věděl i tohle.“

Fimalo se pochmurně usmíval. „Tak, ale stejně jako Horácio bránil hradby v příběhu, který se vypráví ve světě Susannah, tak nyní Ztracený, Karmínový král, brání Věž. Našel cestu do jejího vstupu, ale nemůže vystoupit na vrchol, to je pravda. Ale dokud ji pevně drží, nemůžeš tam vystoupit ani ty.“

„Zdá se, že ten starý Červený král není zas tak šílený,“ řekl Femalo.

„Prdlej jako vozembouch!“ namítl Fumalo. Vážně si poklepal na spánek. .. a pak vyprskl smíchy.

„Ale jestli půjdete dál,“ řekl Fimalo, „přinesete mu siguly Eldů, které potřebuje, aby mohl ovládnout to, co ho nyní vězní.“

„Nejdřív by mi je musel sebrat,“ namítl Roland. „*Nám.*“ Mluvil věcně, jako by hodnotil počasí.

„Pravda,“ souhlasil Fimalo, „ale uvažuj, Rolande. Nemůžeš ho jimi zabít, ale *je* možné, že ti je dokáže sebrat, protože jeho mysl je vychytralá a dosáhne daleko. Jestli to dokáže... nu! Představ si mrtvého krále, a šíleného, na vrcholku Temné věže, s párem skvělých starých pistolí v ruce! Mohl by odtamtud vládnout, ale myslím, že se rozhodne ji raději strhnout, protože je šílený. Což by také mohl dokázat, bez ohledu na Paprsky.“

Fimalo si je vážně prohlížel ze svého místa za mostem.

„A potom,“ dodal, „se všechno ocitne v temnotě.“

ČTYŘI

Nastala odmlka, ve které se všichni čtyři nad tou představou zamysleli. Potom Femalo řekl skoro omluvně: „Cena by nemusela být tak velká, pokud by v úvahu připadal jenom tento svět, který bychom mohli nazývat Klíčová Věž, jelikož Temná věž zde neexistuje v podobě růže, jak tomu je v mnoha světech, nebo jako nesmrtelný tygr, jak je tomu jinde, nebo ur-pes Rover, jak je tomu nejméně na jednom –“

„Pes, co se jmenuje *Rover*?“ zeptala se Susannah zamyšleně. „To opravdu říkáš?“

„Paní, máte asi tolik fantazie jako spálený klacek,“ řekl Fumalo s hlubokým znechucením.

Femalo si jich vůbec nevšímal. „V tomto světě je Věž sama sebou. Ve světě, kde jsi, Rolande, byl nedávno, většina živočišných druhů sleduje pravou rodovou linii a mnoho životů je sladkých. Tam je stále energie a naděje. Riskoval bys, že ten svět zničíš stejně jako tento, i ty ostatní světy, kterých se sai King dotkl svou představivostí a čerpal z nich? Protože to nebylo tak, že on je stvořil, víte. Nakukování do Ganova pupku ještě z nikoho Gana neudělalo, i když si to myslí spousta tvořivých lidí. Riskoval bys to všechno?“

„Jenom se ptáme, nesnažíme se vás přesvědčit,“ řekl Fimalo. „Ale toto je holá pravda: teď je to jenom tvoje výprava, pistolníku. *Nic* jiného. *Nic* tě nežene dál. Jakmile necháš tento hrad za sebou a vejdeš do Bílých krajin, ty a tvoji přátelé necháte za sebou i ka. A to nemusíš dělat. Všechno, co jsi prožil, bylo uvedeno do pohybu proto, abys mohl zachránit Paprsky, a tím, žes je zachránil, jsi zajistil věčnou existenci Věže, tu osu, na které se otáčejí všechny světy a všechnen život. To jsi udělal. Jestli se teď vrátíš, mrtvý Král zůstane navěky lapen tam, kde je.“

„Říkáš *ty*,“ vložila se mezi ně Susannah podobně drsně jako sai Fumalo.

„Ať už mluvíte pravdu, nebo mluvíte falešně,“ řekl Roland, „budu pokračovat. Protože jsem to slíbil.“

„*Komu* jsi dal ten svůj slib?“ vybuchl Fimalo. Poprvé od chvíle, kdy se zastavil před mostem blíž k hradu, rozpojil ruce a shrnul si vlasy s čela dozadu. Bylo to malé gesto, ale dokonale výmluvně vyjadřovalo jeho zklamání. „Protože žádné proroctví o takovém slibu neexistuje. To ti povídám!“

„Ani by nemuselo. Protože jsem ho dal sám a já ho chci dodržet.“

„Ten chlap je stejně šílený jako Ztracený Červený,“ poznamenal Fumalo, ale s jistou úctou.

„No dobře,“ řekl Fimalo. Vzdychl a znovu sepjal ruce před tělem. „Udělal jsem, co ;d můžu udělat.“ Kývl na své druhé dvě třetiny, které ho pozorně sledovaly.

Femalo a Fumalo poklekli na koleno: Femalo na pravé, Fumalo na levé. Zvedl víka proutěných košů, které nesli, a naklonili je dopředu. (Susannah letmo připomněli pořady, ve kterých modelky ukazují ceny v soutěžích *Cena je správná* a *Pekelně se soustřed*.)

Uvnitř jednoho koše bylo jídlo: pečená kuřata a vepřové, hovězí kýta, velké růžové kulaté šunky. Susannah cítila, jak se jí při tom pohledu roztahuje žaludek, jako by se chystal to všechno pozřít, a jenom s velikým úsilím ztlumila smyslné zasténání, které jí stoupalo hrdlem. Ústa se jí zalila slinami, zvedla ruku, aby je otřela. Poznali, co dělá, tomu se asi nedalo zabránit, ale nechtěla jim aspoň dopřát to potěšení, aby viděli, jak se jí na rtech a bradě leskne fyzický důkaz jejího hladu. Ochu vyštěkl, ale zůstal sedět u pistolníkovy levé nohy.

Uvnitř druhého koše byly velké tlusté pletené svetry, jeden zelený a druhý červený: vánoční barvy.

„Také jsou tam dlouhé spodky, kabáty, boty s teplou vložkou, a rukavice,“ řekl Femalo. „Protože v Empatice je v tuhle roční dobu strašná zima a vy půjdete celé měsíce.“

„Na okraji městečka jsme vám nechali lehké hliníkové sáně,“ pokračoval Fimalo. „Můžete si je hodit dozadu na tu vaši malou kárku a pak na ní vozit paní a svoje vaky, až dojedete na snůh.“

„Určitě se ptáte, proč to všechno děláme, když vaši cestu neschvalujeme,“ řekl Femalo. „Faktem je, že jsme vděční, že jsme přežili...“

„Opravdu jsme si mysleli, že je s námi konec,“ skočil mu Fumalo do řeči. „„Obránce jde do háje,“ jak by řekl možná Eddie.“

A to jí také zabořelo... ale ne tolik jako pohled na tolik jídla. Ne tolik jako představa, jaké by to bylo, natáhnout si jeden ten huňatý svetr přes hlavu a nechat ho padnout až do půlky stehů.

„Já byl rozhodnutý pokusit se vám další cestu vymluvit, pokud půjde,“ řekl Fimalo – ten jediný o sobě mluvil v první osobě jednotného čísla, uvědomila si Susannah. „A kdyby se to nepovedlo, dát vám zásoby, které budete na cestu potřebovat.“

„Nemůžete ho zabít!“ vybuchl Fumalo. „Copak to nechápeš, ty zabedněná zabijácká mašino, copak to *nechápeš*? Akorát to přeženeš a nahraješ mu přímo do těch jeho mrtvých pracek! Jak může být tak *hlou*–“

„Ticho,“ řekl Fimalo mírně a Fumalo okamžitě ztichl. „Rozhodl se.“

„Co budete dělat vy?“ zeptal se Roland. „Tedy až odejdeme?“

Všichni tři pokrčili rameny v dokonalé jednotě, ale odpověděl Fimalo – takzvané uffihio superego. „Budeme tady čekat,“ řekl. „Abychom viděli, jestli matrice stvoření bude žít, nebo zemře. Mezitím se pokusím

renovovat Le Casse a vrátit mu trochu bývalé slávy. Kdysi to bylo nádherné místo. Může být krásné znovu. A teď, myslím, je porada u konce. Vezměte si svoje dary s našimi díky a přáním všeho dobrého.“

„Trpkým přáním všeho dobrého,“ řekl Fumalo, ale usmál se. Od něho byl ten úsměv okouzlující a nečekaný zároveň.

Susannah skoro vyrazila vpřed. I když měla chuť na čerstvé jídlo (na čerstvé *maso*), ve skutečnosti toužila po svetrech a teplém prádle. I když se jim zásoby tenčily (a rozhodně dojdou dřív, než projdou zemí, kterou uffi nazval Empatikou), pořád měli konzervy s fazolemi a tuňákem a mletým hovězím, které se kutálely vzadu v Masňáckém taxíku, a břicha měli momentálně plná. Nejvíc ji ničila zima. Aspoň tak jí to připadalo. Chlad, který se propracovával dovnitř k srdci, kousek po kousku, bolestivě.

Zarazily ji dvě věci. Především si uvědomila, že bude stačit jediný krok a ten zničí všechno, co zbývalo z její vůle. Rozběhne se doprostřed mostu a padne na kolena před tím hlubokým košem plným šatstva a bude se jím prohrabovat jako dravá hospodyňka v levném výprodeji. Jakmile ten první krok udělá, nic ji nezastaví. A ztratit vůli by nebylo to nejhorší. Ztratila by také sebeúctu, o kterou Odetta Holmesová bojovala celý život, bez ohledu na tajného sabotéra, který se jí schovával v mysli.

Ale ani to by ji nestačilo zadržet. Zadržela ji vzpomínka na den, kdy uviděla vránu s čímsi zeleným v zobáku, vránu, která dělala *Rú, rú!*, místo aby dělala *Krá, krá!* Byla to sice jenom ďáblová tráva, ale bylo to aspoň zelené. Živé. Toho dne jí Roland řekl, aby držela jazyk za zuby, a řekl jí – co to bylo? *Před vítězstvím přijde pokušení*. Nikdy by neuhádla, že největší pokušení v jejím životě bude tlustý rybářský svetr, ale...

Najednou pochopila, co pistolník musel vědět dávno, pokud ne od začátku, tak chvíli poté, co se ti tři Stephenové Kingové objevili: to všechno byla bouda. Nevěděla, co přesně v těch proutěných koších je, ale sakra pochybovala, že je to jídlo a šaty.

Stáhla se do sebe.

„Tak co?“ zeptal se Fumalo trpělivě. „Přijdete a vezmete si dary, které vám nabízím? Musíte přijít, pokud je chcete mít, protože já se dál než do půli mostu nedostanu. Hned za Femalem a Fumalem je Králova nejzazší hranice. Ty a ona ji můžete libovolně překračovat. My nesmíme.“

Roland řekl: „Děkujeme ti za laskavost, sai, ale odmítneme. Jídlo máme a oblečení na nás čeká tam vpředu, i když má stále kopýtka. Kromě toho, zase taková zima není.“

„Není,“ souhlasila Susannah a usmívala se do tří stejných – a stejně zkoprnělých – tváří. „Opravdu není.“

„Půjdeme dál,“ řekl Roland a provedl další úklon nad vytrčenou nohou.

„Říkám díky, říkám kéž vám slouží,“ dodala Susannah a znovu roztáhla neviditelné sukně.

Už se chtěli s Rolandem otočit. A v té chvíli Femalo a Fumalo, kteří stále klečeli, sáhli do otevřených košů před sebou.

Susannah nepotřebovala od Rolanda žádný pokyn, ani jediný výkřik. Tasila revolver z opasku a zastřelila toho nalevo – Fumala –, zrovna když z koše vytáhl stříbrnou pistoli s dlouhou hlavní. Viselo z ní cosi jako šála. Roland tasil svoji pistoli, oslnivě rychle jako vždy, a vypálil jedinou ránu. Havrani nad nimi vzlétli, polekaně zakrákali a na okamžik zatemnili modré nebe. Femalo, který také držel jednu stříbrnou pistoli, se pomalu zhroutil dopředu na koš s jídlem, na tváři mu mizel překvapený výraz a přesně uprostřed čela měl díru po kulce.

PĚT

Fimalo zůstal stát na místě, na druhé straně mostu. Ruce měl stále sepjaté před sebou, ale už nevypadal jako Stephen King. Měl teď protáhlý, nažloutlý obličej starého muže, který pomalu a bolestivě umírá. Vlasy měl špinavě šedé, ne krásně černé. Lebka se mu loupala ekzémem. Jeho tváře, brada a čelo bylo hrbolaté samými vyrážkami a otevřenými boláky, některé byly strupovité a jiné krvácely.

„Co jsi doopravdy zač?“ zeptal se ho Roland.

„Humák, jako ty,“ řekl Fimalo rezignovaně. „Rando Hlubavý, tak jsem se jmenoval v letech, kdy jsem byl státním tajemníkem Karmínového krále. Ale kdysi dávno jsem byl obyčejný starý Austin Cornwell, ze státu New York. Ne v Klíčovém světě, jak s lítostí přiznávám, ale z jiného. Kdysi jsem vedl obchodní středisko Niagara a předtím jsem udělal úspěšnou kariéru v reklamě. Možná by vás zajímalo, že jsem vedl účetnictví jak pro Nozz-A-Lu, tak pro Takuro Spirit.“

Susannah si toho bizarního a nečekaného životopisu nevšímalala. „Takže on svého hlavního pomocníka přece jenom nepopravil,“ řekla. „A co ti tři Stephenové Kingové?“

„Jenom klam,“ řekl stařec. „Zabijete mě? Do toho. Žádám jenom, abyste to neprotahovali. Je mi zle, jak určitě vidíte.“

„Byla něco z toho, cos povídal, pravda?“ zeptala se Susannah.

Jeho vodnaté oči se na ni dívaly užasle. „*Všechno* byla pravda,“ odpověděl a vstoupil na most, kde leželi další dva starci – kdysi dávno jeho asistenti, jak nepochybovala. „*Všechno*, aspoň kromě jedné lži... a tohoto.“ Kopl do košů, takže se převrátily a obsah se vysypal.

Susannah proti své vůli vykřikla hrůzou. Ochu byl rázem na nohou a bránil ji vlastním tělem, s krátkýma nohama rozkročenýma a hlavou u země.

„To nic,“ chlácholila ho, ale hlas se jí stále třásl. „Jenom jsem... se lekla.“

Proutěný koš, který měl obsahovat všemožná pečená masa, byl ve skutečnosti plný rozkládajících se lidských údů – nakonec to přece jen bylo dlouhé vepřové, a v mizerném stavu, i s ohledem na to, co to bylo za maso. Už bylo modročerné a hemžilo se červy.

A v druhém koši nebyly žádné šaty. Fimalo vyklopil ve skutečnosti lesklé klubko umírajících hadů. Jejich koráلكové oči byly kalné. Jejich rozeklané jazyky se neklidně mihotaly. Několik se jich už přestalo hýbat.

„Nádherně byste je občerstvili, kdybyste si je přitiskli na kůži,“ zalitoval Fimalo.

„Tys nečekal doopravdy, že se to stane, že?“ zeptal se Roland.

„Ne,“ přiznal stařec. Posadil se na most a unaveně vzdychl. Jeden had se mu pokusil vplazit do klína, ale on ho odstrčil, netrpělivě a zároveň roztržitě. „Ale měl jsem svoje příkazy, to tedy měl.“

Susannah hleděla na mrtvoly druhých dvou jako uhranutá. Femalo a Fumalo, teď už jenom dvojice mrtvol starých mužů, hnila nepřírozně rychle, jejich pergamenová kůže se tiskla ke kostem a vyvěraly z ní potůčky hnisu. Zatímco se dívala, oční důlky ve Femalově lebce vyvstaly jako dva periskopy a propůjčily mrtvole na okamžik vylekaný výraz. Kolem rozpadajících se mrtvol se plazilo a svíjelo několik hadů. Jiní lezli do košíku s červivými údy, nepochybně hledali teplejší místo na dně

hromady. Rozklad dočasně zvýšil teplotu a Susannah by sama možná byla v pokušení se na chvíli ohřát, kdyby mohla. Aspoň pokud by byla had.

„Zabijete mě?“ zeptal se Fimalo.

„Né,“ řekl Roland, „protože tvoje povinnosti neskončily. Za námi jde někdo další.“

Fimalo zvedl hlavu, v revmatických starých očích mu blýskl zájem. „Tvůj syn?“

„Můj, i tvého pána. Vyřídíš mu něco ode mě, až spolu povedete řeč?“

„Jestli budu do té doby naživu, jistě.“

„Pověz mu, že jsem starý a mazaný, zatímco on je jenom mladý. Pověz mu, že jestli nás nechá být, možná bude nějakou dobu žít, i s těmi svými sny o pomstě... i když netuším, co jsem mu udělal, že si zasloužím jeho pomstu. A pověz mu, že jestli se ukáže, zabiju ho, stejně jako mám v úmyslu zabít jeho Červeného otce.“

„Bud' posloucháš a neslyšíš, nebo slyšíš a nevěříš,“ řekl Fimalo. Když už odhalili jeho trik (nic tak oslnivého jako uffi to nebylo, pomyslela si Susannah, jenom penzionovaný cest'ák z New Yorku), vypadal nesmírně unaveně. „Nemůžeš zabít tvora, který se už zabil sám. Ani nemůžeš vstoupit do Temné věže, protože je tam jediný vchod a ten je ovládán z balkónu, na němž je uvězněn Ztracený. A má zbraně, které stačí. Už jenom Zlé Tonky by si vás vyhledaly a zabily dřív, než byste došli do půli růžového pole.“

„To je naše starost,“ řekl Roland a Susannah si pomyslela, že málokdy řekl něco tak pravdivého: ona už si ty starosti dělala. „A pokud jde o tebe, předáš můj vzkaz Mordredovi, až ho uvidíš?“

Fimalo udělal souhlasné gesto.

Roland zavrtěl hlavou. „Nemávej na mě rukou, všiváku – chci to slyšet z tvých úst.“

„Vyřídím mu tvůj vzkaz,“ řekl Fimalo, pak dodal: *jestli* ho uvidím a jestli budeme spolu hovořit.“

„Budete. Přeji dobrý den, pane.“ Roland se už chtěl otočit, ale Susannah ho chytila za paži, takže se vrátil.

„Přísahvej, že všechno, co jsi nám povídal, byla pravda,“ poručila tomu ošklivému starci usazenému na kamenném mostě pod chladným pohledem havranů, kteří se začali vracet na svá místa. Co se chtěla dozvědět nebo tím dokázat, to netušila ani v nejmenším. Poznala by, kdyby ten muž i teď

lhal? Nejspíš ne. Ale přesto naléhala. „Přísahaj na jméno svého otce a také na jeho tvář.“

Starý muž zvedl pravou ruku, dlaní k ní, a Susannah uviděla, že má i tam otevřené boláky. „Přísahám na jméno Andrewa Johna Cornwella z Tioga Springs v New Yorku. A také na jeho tvář. Král z tohoto hradu opravdu zešílel a opravdu rozbil Čarodějova skla, která mu padla do rukou. Opravdu donutil personál požít jed a opravdu se díval, jak umírají.“ Máchl rukou, kterou držel zvednutou k přísaze, ke koši s lidskými údy. „Kde si myslíte, že jsem to sehnal, paní Kosice? V obchodě s konfekcí?“

Susannah zůstala zticha.

„Opravdu odešel do Temné věže. Je jako pes z jedné staré báje, protože když nemůže mít ze sena žádný užitek on, chce se postarat, aby ho neměl nikdo jiný. Nelhal jsem vám vlastně ani v tom, co bylo v těch koších. Prostě jsem vám ukázal zboží a nechal na vás, abyste si udělali vlastní závěr.“ Jeho cynicky potěšený úsměv přiměl Susannah uvažovat o tom, že by mu měla připomenout, že aspoň Roland ten jeho trik prokoukl. Ale rozhodla se, že to nestojí za to.

„Řekl jsem vám jenom jednu otevřenou lež,“ řekl bývalý Austin Cornwell. „Že mě popravil.“

„Jsi spokojena, Susannah?“ zeptal se jí Roland.

„Ano,“ řekla, i když vlastně nebyla. „Jdeme.“

„Tak si nastup do Masňáckého taxíku a neotáčej se k němu zády, i když on se otočí. Je prohnaný.“

„To mi povídej,“ řekla Susannah a pak udělala, co jí poručil.

„Dlouhé dny a příjemné noci,“ ozval se bývalý sai Cornwell z místa, kde seděl, mezi svíjejícími se, umírajícími hady. „Kéž nad vámi bdí Člověk Ježíš, i nad celou vaší klan-famílií. A kéž vám ukáže cestu dřív, než bude příliš pozdě, a *držte se dál od Temné věže!*“

ŠEST

Vrátili se po cestě ke křižovatce, kde odbočili ze stezky Paprsku, aby navštívili hrad Karmínového krále, a tam se Roland zastavil, aby si na několik minut odpočinuli. Zvedl se mírný vítr a vlastenecká vlajkosláva vlála. Viděla teď, že je stará a vybledlá. Obrázky Nixona, Lodge, Kennedyho a Johnsona byly přestříkány graffiti, které bylo také prastaré.

Všechn klam a mam – takový ušmudlaný, na který se aspoň vzmohl Karmínový král – zmizel.

Masky dolů, masky dolů, pomyslela si unaveně. *Byl to krásný večírek, ale už skončil... a všechno opanuje Červená smrt.*

Sáhla si na bolák u úst, pak se podívala na špičku ukazováku. Čekala, že uvidí krev nebo hnis, nebo obojí. Neuviděla ani jedno, takže se jí ulevilo.

„Čemu všemu z toho věříš?“ zeptala se ho Susannah.

„Skoro všemu,“ odpověděl Roland.

„Takže je tam nahoře. Ve Věži.“

„Není v ní. Uvázl vně.“ Usmál se. „To je velký rozdíl.“

„Opravdu? A co mu uděláš?“

„To nevím.“

„Myslíš, že kdyby skutečně dostal do rukou tvoje pistole, že by se mohl vrátit zase do Věže a vystoupit na vrchol?“

„Ano.“ Odpověděl okamžitě.

„Co s tím uděláš?“

„Nedovolím mu, aby je dostal.“ Mluvil, jako by šlo o něco očividného, a Susannah si řekla, že to takové asi je. Ona prostě nějak zapomínala na to, jak zatraceně *doslovně* všechno míní. Všechno.

„Přemýšlel jsi o tom, že lapíš Mordreda v hradu.“

„Ano,“ souhlasil Roland, „ale vzhledem k tomu, co jsme tam našli – a co jsme se dozvěděli –, bylo lepší jít dál. Jednodušší. Podívej se.“

Vzal hodinky a otevřel víčko. Oba pozorovali vteřinovou ručičku, ubíhající osamělou cestou. Ale stejnou rychlostí jako dřív? Susannah to nevěděla jistě, ale nemyslela si to. Podívala se na Rolanda, povytáhla obočí.

„Čas je z velké části ještě správný,“ řekl Roland, „ale už ne *celý* čas. Myslím, že ztrácí aspoň vteřinu při každé šesté nebo sedmé otočce. Asi tři až šest minut za den, jinak řečeno.“

„To není moc.“

„Není,“ připustil Roland a schoval hodinky, „ale je to začátek. Ať si Mordred dělá, co chce. Temná věž leží kousek za bílou krajinou a já k ní chci dojít.“

Susannah jeho dychtivosti rozuměla. Jenom doufala, že kvůli ní neztratí opatrnost. Jestli ano, nemuselo by už na mládí Mordreda Deschaina

záležet. Pokud Roland udělá správnou chybu ve správnou chvíli, ona, on a Ochu už nemusí nikdy Temnou věž spatřit.

Její myšlenky přerušilo mohutné plácání za jejich zády. Současně s ním k nim dolehl lidský výkřik, který začal jako vytí a rychle přešel v jekot. I když vzdálenost ten výkřik ztlumila, hrůza a bolest v něm byly naprosto zřetelné. Nakonec naštěstí ztichl.

„Státní tajemník Karmínového krále vstoupil na mýtinu,“ řekl Roland.

Susannah se ohlédla k hradu. Viděla jeho černorudé hradby, ale nic jiného. Byla ráda, že nic jiného nevidí.

Mordred má hlad, pomyslela si. Srdce jí prudce bouchalo a měla pocit, že nikdy v životě se tak nebála – ani když ležela na porodním lůžku vedle Mii, ani v černotě pod hradem Diskordie.

Mordred má hlad... ale teď se nakrmí.

SEDM

Stařec, který začal život jako Austin Cornwell a skončil jako Rando Hloubavý, seděl u mostu blíž k hradu. Havrani čekali nad ním, možná vycítili, že vzrušení pro ten den ještě neskončilo. Hloubavému bylo docela teplo díky kabátu, který měl na sobě, a navíc si pořádně lokl brandy, než vyšel uvítat Rolanda a tu jeho černou přítelkyni. No... možná to nebyla úplná pravda. Možná si nejdřív pořádně lokli Královny nejlepší brandy Brass a Compson (kterým se říkalo také Femalo a Fumalo) a bývalý státní tajemník Ztraceného dorazil poslední třetinku láhve.

Ať už byla příčina jakákoli, starý muž usnul a příchod Mordreda Rudopatého ho nevzbudil. Seděl s bradou na hrudníku a mezi našpulenými rty mu vytékala slina, vypadal jako děčko, které usnulo v dětské židliče. Ptáci na římsách a lávkách se slétli v mnohem větším počtu než jindy. Určitě by uletěli, kdyby se blížil mladý Princ, ale on se na ně podíval a vztyčil ruku do vzduchu: otevřenou pravačkou si prudce máchl před obličejem, pak ji sbalil do pěsti a stáhl dolů. *Čekejte*, znamenalo to.

Mordred se zastavil před mostem blíž k městečku, delikátně větřil hnijící maso. Ta vůně ho okouzila natolik, že ho přivedla sem, i když věděl, že Roland a Susannah dál pokračovali po stezce Paprsku. Ať si jdou s tím svým malým brumlákem svou cestou, to si chlapec myslel. Teď

nebyl čas stahovat náskok. Třeba později. Později pozornost jeho Bílého tatínka ochabne, aspoň na okamžik, a v té chvíli ho Mordred dostane.

Třeba k večeři, doufal, ale oběd nebo snídaně by mu také přišly vhod.

Když jsme tohoto chlapíka viděli naposledy, bylo to teprve

(děťátko hravé, robátko malé, zrníčka mi nasbírej)

dítě. Tvor stojící před branami hradu Karmínového krále vyrostl v chlapce, který vypadal na devět let. Nebyl to hezký chlapec. Nikdo (kromě jeho šílené matky) by ho nenazval roztomilým. Za to nemohlo jeho složité genetické dědictví, ale spíš prostý hlad. Obličej pod suchými lámavými černými vlasy byl ztrhaný a strašně hubený. Tvář pod Mordredovými modrýma odstřelovačskými očima byla bezbarvá, s fialovými váčky. Pleť mu kypěla boláky a skvrnami. Stejně jako bolák u úst Susannah to mohl být následek jeho putování otrávenou krajinou, ale rozhodně s tím měla něco společného Mordredova dieta. Mohl si vzít zásoby konzerv, než se vydal ze stanice u ústí tunelu – Roland a Susannah jich tam nechali spousty –, ale prostě ho to nenapadlo. Stále ještě neuměl triky, jak přežít, což Roland věděl. Jediná věc, kterou si Mordred vzal z plechového baráku, byla plesnivá železničářská vatovaná bunda a ucházející boty. Najít ty boty bylo skutečné štěstí, i když se s pokračující cestou už skoro rozpadly.

Kdyby byl humák – nebo aspoň obyčejný vlkodlak, když už na to přišlo –, byl by Modred v Mizerných končinách zemřel, bez ohledu na bundu, bez ohledu na boty. Protože však byl tím, čím byl, přivolal k sobě havrany, když měl hlad, a havrani neměli na vybranou a přiletěli. Ptáci téměř nebyli k jídlu a brouci, které přivolával zpod vyprahlých (a stále mírně radioaktivních) kamenů, byli ještě horší, ale stejně je zhltl. Jednoho dne se dotkl mysli jedné lasičky a přikázal jí, aby přišla. Bylo to hubené, ubohé stvoření na pokraji vyhladovění, ale po těch ptácích a broucích chutnala jako nejlepší steak na světě. Mordred se proměnil ve své druhé já a uchopil lasičku do sedminohého objetí, srkal a žral, dokud nezbylo nic, jenom potrhaný kus srsti. Byl by jich ochotně snědl další tucet, ale byla tu jenom jedna.

A teď tu před ním ležel celý koš jídla. Bylo sice zamřelé, pravda, no a co? V červech je taky výživa. To bude víc než stačit, aby měl sílu dostat se do zasněžených lesů na jihovýchod od hradu, kde se to hemží zvěří.

Ale ještě než na ni dojde, je zde ten starý muž.

„Rando,“ řekl. „Rando Hloubavý.“

Stařec sebou trhl, cosi zamumlal a otevřel oči. Chvilku naprosto nechápavě hleděl na vyhublého chlapce před sebou. Pak se mu revmatické oči rozšířily hrůzou.

„Mordred, syn Ztraceného,“ pokusil se o úsměv. „Buď zdrav, budoucí Králi!“ Zašoupal nohama, pak si uvědomil, že sedí a že tedy taková úklona nebude stačit. Pokusil se přitáhnout chodidla, ale přepadl dozadu, až to zadunělo, což chlapce pobavilo (zábava se v Mizerných končinách hledala těžko a on byl rád, když nějakou našel), pak to zkusil znovu. Tentokrát se mu podařilo vstát.

„Nevidím tu žádné mrtvolky, jenom ty dva chlapíky, kteří vypadají, že umřeli v ještě vyšším věku než ty,“ poznamenal Mordred a teatrálně se rozhlížel. „Rozhodně nevidím žádné mrtvé pistolníky, ani toho s dlouhýma nohama, ani tu krátkonohou.“

„Říkáš pravdu – a já říkám díky, samozřejmě že říkám –, ale to můžu vysvětlit, sai, a docela snadno –“

„Ach, ale počkej! Vydrž a zatím nevysvětluj, i když to jistě bude neobyčejný zážitek! Nech mě raději hádat! Takže pistolníka a jeho dámu omotali hadi, dlouzí tlustí hadi, a tys je pro jistotu odtáhl tamhle do hradu?“

„Můj pane...“

„Jestli ano,“ pokračoval Mordred, „muselo těch hadů být v tvém košíku nesmírné množství, protože jich pořád ještě vidím spoustu. Zdá se, že někteří hodují na mé budoucí večeři.“ I když uříznuté, hnijící končetiny v koši mu zůstanou k večeři i tak – aspoň pořádná porce –, Mordred se na staříka vyčítavě po díval. „Takže pistolníci nakonec *byli* zneškodněni?“

Starce opustil strach a místo něho se objevila rezignace. Tohle Mordreda přímo rozzuřilo. On nechtěl vidět ve tváři starého sai Hloubavého strach a rozhodně žádnou lhostejnost, ale naději. Kterou by mu Mordred sebral, až by se mu zachtělo. Jeho obrysy se zatetelily. Na okamžik stařec uviděl neforemnou černotu, která prosvítala pod kůží, a spoustu nohou. Potom vidění zmizelo a byl tu zase jen chlapec. Aspoň prozatím.

Kéž zemřu mlčky, pomyslel si bývalý Austin Cornwell. Aspoň to mi dopřejte, bohové, jestli nějakí jste. Kéž zemřu v náručí té příšery mlčky.

„Víš, co se tu stalo, mladý sai. Je to v mé hlavě, stejně jako v tvé. Nechceš si vzít náklad v koši – a hady také, pokud se ti líbí – a nechat

starci ten kousek života, co mu zbývá? U tvého otce, i když ne vlastního. Sloužil jsem mu dobře, až do konce. Mohl jsem se prostě schovávat v hradu a nechat je jít svou cestou. Ale neudělal jsem to. *Snažil jsem se.*“

„Neměl jsi na vybranou,“ odpověděl mu Mordred z opačného konce mostu. Ani nevěděl, jestli je to pravda nebo ne. A nezajímalo ho to. Mrtvé maso byla jenom výživa. Živé maso a krev stále obohacená vzduchem posledního lidského dechu... ach, to bylo něco jiného. To bylo *pochutnáníčko!* „Nechal mi nějaký vzkaz?“

„Tak, víš, že nechal.“

„Pověz mi ho.“

„Proč si ho prostě nenajdeš v mé mysli?“

Znovu se jeho obrysy na okamžik rozvlnily. Chvilku na opačném konci mostu nestál ani chlapec, ani pavouk velký jako chlapec, ale cosi obojakého. Sai Hlobavému vyschlo v ústech, i když se mu na bradě stále leskl čůrek slin, který se tam objevil, když dřímal. Potom se v potrhaném a rozpadajícím se kabátě znovu zhmotnil chlapec Mordred.

„Protože mi dělá radost, když to poslouchám z tvé staré uslintané huby,“ řekl Hlobavému.

Stařec si olízl rty. „Dobrá, jak ráčíš. Říkal, že je obratný, zatímco ty jsi mladý a jenom málo záludný. Říkal, že když se nebudeš držet v pozadí, kam patříš, utrhne ti hlavu. Říkal, že ji pak s radostí ukáže tvému Červenému otci, který stojí zavřený na tom svém balkóně.“

To bylo mnohem víc, než Roland řekl (jak dobře víme, protože jsme u toho byli), a mnohem víc, než Mordred toužil slyšet.

Ale ani tak neřekl Rando Hlobavý dost. Možná ještě před deseti dny by to stačilo, aby stařec dosáhl svého cíle a vyprovokoval toho chlapce, aby ho ihned zabil. Ale Mordred dorůstal rychle a teď odolal prvnímu nutkání prostě vyrazit přes most na hradní dvůr, během výpadu se proměnit a utrhnout Randovi Hlobavému hlavu od těla jediným máchnutím štětinaté nohy.

Místo toho vzhledl k havranům – byly jich už stovky – a oni se zahleděli na něj jako pozorní žáci ve třídě. Chlapec zatřepotal pažemi, potom ukázal na starce. Vzduch se okamžitě zaplnil sílícím šustotem křídel. Králův tajemník se obrátil na útěk, ale než stačil udělat jediný krok, havrani se na něho vrhli jako inkoustově černé mračno. Paže mu vylétly, aby si chránil obličej, ale oni mu posedali na hlavu a ramena jako polnímu

strašákovi. To instinktivní gesto mu nebylo k ničemu. Další se mu posadili na zvednuté paže a prostá váha ptáků mu ruce stáhla dolů. Zobáky klovaly a bodaly muži do obličeje a z drobných hlubokých ranek se spustila krev.

„*Ne!*“ křikl Mordred. „Kůži mi nechte... ale můžete si vzít jeho oči.“

A právě v té chvíli, když dychtiví havrani roztrhli Randovi Hloubavému víčka koulejších se očí, bývalý státní tajemník vyrazil stoupající vytí, které Roland a Susannah zaslechli na okraji hradního městečka. Ptáci, kteří nemohli najít místo, kam by usedli, poletovali kolem něj jako živoucí bouřkový mrak. Nadzvedli ho, že se sotva dotýkal země, obrátili ho a odnesli podvrženému dítěti, které teď už postoupilo doprostřed mostu a dřeplo si tam. Boty a plesnivý kabát zůstal prozatím na okraji mostu u městečka. To, co čekalo na sai Hloubavého, vztyčeno na zadních nohách, s předními hrabajícíma do vzduchu, s červeným znamením dobře viditelným na chlupatém břiše, byl Dan-Tete, Malý Červený král.

Muž plul vstříc svému osudu, s křikem a bez očí. Máchal rukama před sebou, jako by něco zaháněl, a pavoukovy přední nohy jednu ruku zachytily, zavedly si ji do štětinaté huby a ukously ji jako cukrátko, jen to křuplo. Lahůdka!

OSM

Toho večera, za posledními podivně úzkými, podivně nepříjemnými městskými domy, se Roland zastavil před budovou, která asi bývala malou farmou. Stál čelem k hlavní budově a věřil.

„Co je, Rolande? Co?“

„Cítíš dřevo, ze kterého byl postaven, Susannah?“

Začichala. „Vlastně ano – a co z toho?“

S úsměvem se k ní otočil. „Jestli ho cítíme, můžeme ho spálit.“

Ukázalo se, že je to pravda. Oheň šel zapálit těžko, dokonce i s Rolandovými nejvybranějšími zálesáckými triky a půlkou plechovky Sterna, ale nakonec se jim to podařilo. Susannah seděla co nejbliž a v pravidelných intervalech se obracela, aby se opékala ze všech stran rovnoměrně, a vychutnávala pocit, jak jí pot vyráží nejdřív na obličeje a na prsou, potom na zádech. Už zapomněla, jaké to je, když je jí teplo, a pořád přikládala dřevo do plamenů, až byl z ohně hučící táborák. Zvířatům na

otevřených pláních na stezce hojícího se Paprsku musel ten oheň připadat jako kometa, která spadla na Zem a ještě nedohořela. Ochu seděl vedle ní, uši nastražené, a hleděl do ohně jako uhranutý. Susannah pořád čekala, že bude Roland něco namítat – že jí řekne, aby přestala přikládat a začala ho pomalu hasit, u jejího otce – ale neudělal to. Jenom tam seděl, před sebou rozebrané pistole, a mazal jednotlivé díly. Když žár příliš zesílil, odsedí si o pár kroků. Jeho stín tancoval v ohnivém světle hubenou, mihotající se hopalu.

„Vydržíš ještě jednu nebo dvě noci v zimě?“ zeptal se jí nakonec.

Přikývla. „Když budu muset.“

„Jakmile začneme stoupat ke sněhu, bude *opravdu* zima,“ řekl. „A i když ti nemůžu slíbit, že bez ohně budeš muset vydržet jenom jedinou noc, jsem přesvědčen, že to nebudou víc než dvě noci.“

„Myslíš, že bude lehčí dostat zvěř, když nebudeme rozdělovat oheň, vid’?“

Roland přikývl a začal pistole skládat.

„Uvidíme nějakou zvěř už pozítří?“

„Ano.“

„Jak to víš?“

Zamyslel se nad tím, pak zavrtěl hlavou. „To nedokážu říct – ale vím to.“

„Větríš je?“

„Ne.“

„Dotýkáš se jejich mysli?“

„Ani to ne tak docela.“

Vzdala to. „Rolande, co když proti nám dnes v noci Mordred poštvе ptáky?“

Usmál se a ukázal na plameny. Pod nimi narůstala vrstva jasně červených uhlíků, které každou chvíli vzplanuly a poklesly jako dračí dech. „Ti se k tvému táboráku nepřiblíží.“

„A zítra?“

„Zítra budeme od Le Casse Roi Russe dál, než kam by je i Mordred dokázal přinutit letět.“

„A jak víš *tohle*?“

Znovu zavrtěl hlavou, i když si myslel, že odpověď na její otázku zná. To, co věděl, pocházelo z Věže. Cítil, jak se mu v hlavě probouzí její tepot.

Jako když ze suchého semínka vyraží zelené stéblo. Ale vyslovit to nahlas, na to bylo příliš brzo.

„Lehni si, Susannah,“ řekl. „Odpočiň si. Budu hlídat do půlnoci, pak tě probudím.“

„Takže teď držíme hlídky,“ řekla.

Přikývl.

„On nás pozoruje?“

Roland si nebyl jist, ale myslel si, že to Mordred dělá. V duchu viděl obraz hubeného chlapce (ale teď s pořádně vystouplým břichem, protože se důkladně nacpal), nahého, jenom v cárech špinavého, potrhaného kabátu. Ten vyzáblý chlapec se ubytoval v jednom z těch nepřírozně kostnatých domů, snad ve druhém patře, kde měl dobrý výhled na všechny strany. Sedí u okna, kolena si přitahuje k bradě, aby se zahřál, jízva na boku ho možná v tom lezavém chladu bolí, a dívá se ven na jejich šlehající táborák a závidí. Závidí jim také, že nejsou sami. Jeho Poloviční matka a jeho Bílý otec, kteří sedí zády k němu.

„Je to pravděpodobné,“ řekl.

Už chtěla ulehnout, ale zarazila se. Sáhla si na bolák u úst. „To není vyrážka, Rolande.“

„Ne?“ Klidně seděl a hleděl na ni.

„Měla jsem na vysoké kamarádku a té se udělalo něco podobného,“ řekla Susannah. „Krvácelo to, pak to přestalo, pak se to skoro zahojilo, pak to ztmavlo a krvácelo zase o něco víc. Nakonec zašla k doktorovi – zvláštnímu druhu doktora, říkáme mu dermatolog – a on říkal, že je to angiom. Krevní nádor. Dal jí injekci novokainu a vyřízl to skalpelem. Říkal, že udělala dobře, že přišla včas, protože každý den, kdy to odkládala, ten nádor zapouštěl kořeny stále hlouběji. Nakonec by se prý propracoval patrem v ústech až do čelních dutin.“

Roland mlčel a čekal. Výraz, který použila, mu zvonil v hlavě: *krevní nádor*. Napadlo ho, že tak by mohli začít označovat přímo Karmínového krále. A možná i Mordreda.

„My žádný novokain nemáme, prdelko,“ řekla Detta Walkerová, „to je mi sakra jasný, pche! Ale až přijde ta chvíle a já ti řeknu, tak popadneš tu svoji kudlu a vyřízneš mi toho hajzla z huby. Uděláš to takovým fofrem, jako když támdle ten brumlák lapne mouchu ze vzduchu. Rozumíš mi? Doklaplo ti to?“

„Ano. Teď si lehni. Odpočiň si trochu.“

Ulehla. Za pět minut poté, co už to vypadalo, že usnula, Detta Walkerová otevřela oči a

(Já tě sleduju, běloušku)

a upřeně na něj zažírала. Roland přikývl a ona znovu oči zavřela. Za nějakou minutku se oči otevřely podruhé. Teď se na něj dívala Susannah a když ona zavřela oči, už je neotevřela.

Slíbil jí, že ji o půlnoci probudí, ale nechal ji spát o dvě hodiny déle, protože věděl, že u sálajícího ohně si její tělo *opravdu* odpočine, aspoň tuto jednu noc. Potom, když jeho krásné nové hodinky ukazovaly jednu hodinu, konečně ucítil, jak pohled jejich pronásledovatele ochabl. Mordred marně bojoval, aby zůstal vzhůru v nejtemnějších hodinách noci, stejně jako bezpočet dětí před ním. To nechtěné, osamělé dítě, které si ustlalo v pustém pokoji, usnulo se zbytky kabátu přitaženými k tělu a s hlavou pod paží.

A jestlipak se jeho ústa, stále potřísněná krví sai Hlobavého, špulí a chvějí, protože se mu zdá o bradavce, kterou poznal jenom jedinkrát, o mléku, které nikdy neochutnal?

To Roland nevěděl. A nijak zvlášť ho to nezajímalo. Byl jen rád, že probděl mrtvou noční hodinu, kdy chvílemi přikrmoval dohasínající oheň. Rychle dohasne, pomyslel si. Dříví nebylo tak staré jako to, ze kterého byly postaveny městské domy, ale přesto bylo starověké, ztvrdlé skoro na kámen.

Zítřka uvidí stromy. Poprvé od chvíle, kdy opustili Calla Bryn Sturgis, pokud odhlédnou od stromů rostoucích pod umělým sluncem v Algul Sientu a těch, které viděl ve světě Stephena Kinga. To bude dobré. Zatím však byla tma tmoucí. Za kruhem světla ze skomírajícího ohně kvílel vítr, čechrал Rolandovi vlasy na spáncích a přinášel slabou, líbeznou vůni sněhu. Zaklonil hlavu a díval se, jak hvězdné hodiny otáčejí černou tmou nad hlavou.

Kapitola IV

Usně

JEDNA

Bez ohně museli vydržet ne jednu nebo dvě noci, ale tři. Ta poslední představovala nejdelších, nejmizernějších dvanáct hodin v životě Susannah. *Je to horší noc než ta, kdy umřel Eddie?* zeptala se v jednu chvíli sama sebe. *Opravdu chceš říct, že tohle je horší než ležet vzhůru v pokoji na ubytovně, kdy jsi věděla, že takhle už budeš líhat napořád? Horší, než mu umývat obličej a ruce a nohy? Umývat ho do hrobu?*

Ano. Tohle *bylo* horší. Nenáviděla se za to, že to tak je, a nikdy by to nikomu nepřiznala, jen sobě, ale ta rezavá, nekonečná zima té poslední noci byla *mnohem* horší. Došlo to tak daleko, že se bála každého závanu větru od sněhových plání na východ a jih. Bylo strašné a zároveň divně zahanbující uvědomit si, jak snadno dokáže tělesné nepohodlí všechno ovládnout, že se šíří jako jedovatý plyn, dokud mu nepatří všechna podlaží a neovládne celé hrací pole. *Žal? Ztráta?* Co to je ve srovnání s tím, jak se do vás dere zima, jak vám postupuje od prstů na rukou a nohou, plíží se do toho pitomého *nosu*, a míří kam? Přímo k mozku, jestli ráčíte. A k srdci. V tom studeném sevření neznamená žal a ztráta nic, jenom slova. Ne, ani to ne. Jenom *zvuky*. Jenom nesmyslné bláboly, když se tak člověk klepe pod hvězdami a čeká na ráno, které snad nikdy nepřijde.

Ještě víc to zhoršovalo vědomí, že všude kolem by mohly hořet mohutné ohně, protože došli do živé krajiny, které Roland říkal „podsnežná“. Byla to řada dlouhých, travnatých svahů (i když tráva byla většinou bílá a suchá) a mělkých údolí, kde rostly skupinky stromů a tekly potoky, nyní pokryté ledem. Ve dne, když bylo ještě světlo, jí Roland ukázal několik děr v ledu a řekl jí, že je udělala vysoká zvěř. Ukázal jí také několik hromádek trusu. Za denního světla byly takové stopy zajímavé, dokonce dodávaly naději. Ale v téhle černočerné noci, která se nekonečně

vlekla, kdy musela poslouchat neutuchající tiché drkotání vlastních zubů, to neznamenal nic. Eddie neznamenal nic. Ani Jake. Temná věž neznáměla nic, ani ten táborák, který si rozdělali v podhradí. Pamatovala si, jak vypadal, ale ten pocit, jak se jí zahřívala kůže, až jí na ní vyrazil pot, si naprosto nedokázala vybavit. Jako osoba, která na chvíli zemřela a na okamžik se ocitla v zářivém posmrtném životě, i ona dokázala říct jenom tolik, že to bylo nádherné.

Roland seděl vedle ní, objímal ji a chvílemi suše, chraptivě kašlal. Susannah napadlo, že bude možná nemocný, ale ani tato myšlenka ji nijak nezaujala. To dokázala jenom zima.

Jednou – krátce předtím, než úsvit konečně začal barvit nebe na východě – uviděla daleko vpředu tančit oranžová světla, vysoko za hranicí sněhu. Zeptala se Rolanda, jestli má ponětí, co by to mohlo být. Ve skutečnosti ji to nijak nezajímalo, ale slyšet vlastní hlas znamenalo ujistit se, že není mrtvá. Aspoň zatím.

„Myslím, že to jsou hobové.“

„C-co t-to j-je?“ Zajímala se a koktala u každého slova.

„Nevím, jak bych ti to mohl vysvětlit,“ řekl. „A není to vlastně ani potřeba. Uvidíš je včas. Teď jenom poslouchej, uslyšíš něco mnohem blíž a mnohem zajímavějšího.“

Nejdřív neslyšela nic, jenom vzdychání větru. Potom vítr ustal a ona zaslechla šustot suché trávy, kterou něco procházelo. Pak následoval tichý praskot. Susannah přesně věděla, co to je: kopýtko prorážející tenký led, aby se studenému světu nahoře ukázala studená voda. Také věděla, že za tři nebo čtyři dny možná bude nosit kabát vyrobený ze zvířete, které právě nedaleko pilo, ale to také nemělo žádný význam. Čas je úplně nepoužitelný pojem, když sedíte a zíráte do tmy a věčně trpíte.

Myslela si někdy předtím, že je jí zima? To tedy bylo k popukání.

„A co Mordred?“ zeptala se. „Je tam venku, co myslíš?“

„Ano.“

„A je mu stejná zima jako nám?“

„To nevím.“

„Já už to moc dlouho nevydržím, Rolande – opravdu to nedokážu.“

„Nebudeš muset. Brzy bude svítat a já čekám, že zítra, až padne noc, rozděláme oheň.“ Zakašlal do pěsti, pak ji znovu objal kolem ramen.

„Uleví se ti, jakmile se pustíme do práce. Zatím jsme aspoň spolu.“

DVĚ

Mordredovi *byla* stejná zima jako jim, cítil ji až v morku kostí, ale on neměl nikoho.

Byl ale dost blízko, aby je slyšel: ne přímo slova, ale zvuk jejich hlasů. Neovladatelně se třásl, a když se začal bát, že by Rolandovy bystré uši mohly zachytit drkotání zubů, nacpal si do úst suchou trávu. Železničářský kabát nebyl k ničemu. Zahodil ho, když se rozpadl do tolika kousků, že už nedržel pohromadě. Rukávy mu vydržely až za hradní městečko, ale pak se také rozpadly na hadry, lokty počínaje, takže jimi mrskl do nízké trávy u staré silnice, jen podrážděně zaklel. Mohl teď v cestě pokračovat jenom v botách, protože dokázal splést dlouhou trávu do hrubého provazu. Jím pak přivázal podešve, které z bot zbyly, k chodidlům.

Uvažoval o tom, že se promění zase v pavouka, protože věděl, že takové tělo by cítilo chlad méně, ale po celý jeho krátký život nad ním visel strašák hladovění, takže tato jeho součást se hladu bude vždycky bát bez ohledu na to, kolik potravy měl právě na dosah. Bohové věděli, že jí teď mnoho nebylo. Tři uříznuté paže, čtyři nohy (dvě už částečně snědené) a kus trupu z proutěného koše, to bylo vše. Kdyby se proměnil, pavouk by ty ubohé zbytky do rána sežral. A i když byla kolem zvěř – Mordred slyšel stejně jasně jako jeho Bílý tatínek, jak kolem procházejí jeleni –, nebyl si tak docela jist, jestli by ji dokázal lapit nebo uštvat.

A tak seděl a třásl se a poslouchal jejich hlasy, až ty hlasy ztichly. Možná usnuli. Možná si sám trochu zdříml. A jedině, co mu bránilo v tom, aby všeho nechal a vrátil se, byla jeho nenávisť. Oni měli jeden druhého, zatímco on neměl nikoho. Vůbec nikoho.

Mordred má hlad, pomyslel si trpce. Mordredovi je zima. A Mordred nemá nikoho. Mordred je sám.

Strčil si pěst do úst, pořádně se zakousl a cucal teplo, které vytrysklo. V krvi cítil zbytky života Randa Hloubavého... ale jak nepatrné! Tak brzy vyprchaly! A jakmile zmizely docela, zbyla jenom neužitečná, recyklovaná chuť sebe sama.

Mordred se ve tmě rozplakal.

TŘI

Čtyři hodiny po východu slunce, pod bílým nebem, které věštilo déšť nebo plískanici (možná obojí najednou), Susannah Deanová ležela a třásla se za kládou a dívala se do jednoho údolíčka. *Uslyšíš Ocha, řekl jí pistolník. A mě uslyšíš také. Udělám, co budu moct, ale poženu je před sebou a ty budeš střílet co nejlíp. Ať žádná rána nejde vedle.*

Všechno zhoršovalo plíživé tušení, že Mordred už je hodně blízko a že ji může zaskočit, až k němu bude otočená zády. Pořád se rozhlížela, ale vybrali si poměrně přehledné místo, a otevřená travnatá louka za ní byla pokaždé prázdná, až na jeden případ, kdy zahlédla velikého hnědého králíka, který tam tudy poskakoval a táhl přitom uši po zemi.

Nakonec zaslechla z podrostu nalevo Ochův pronikavý štěkot. Za okamžik začal ječet Roland. „Hejá! Hejá! Raz dva ven! Raz dva ven, to vám povídám! Žádné zdržování! Žádné zdržování, nikdo –“ Potom se rozkašlal. Ten kašel se jí nelíbil. Vůbec se jí nelíbil.

Už viděla mezi stromy pohyb, a tak pro jednu povolala Dettu Walkerovou, což dělala výjimečně od doby, kdy ji Roland donutil připustit si, že v sobě skrývá další osobu.

Potřebuju tě. Jestli se chceš znovu probrat, tak mi zklidni ruce, abych mohla pořádně střílet.

A neustálý třas v těle ustal. Když z lesíka vyrazilo stádo jelenů – nebylo to žádné malé stádo, muselo jich být aspoň osmnáct a vedl je jelen se skvostným paroží –, ruce se jí ihned přestaly třást. V pravé držela Rolandův revolver se santálovou pažbou.

A už běžel Ochu, vyrazil z lesíka za posledním opozdilcem. Byla to muťácká laň, která běžela (s přízračnou grácií) po čtyřech nohou různé délky, přičemž pátá, bez kostí, se jí houpala pod břichem jako cecek. Nakonec se objevil Roland, který vůbec neběžel, už ne, ale spíš se urputně probíjával chmurným poklusem vpřed. Nevšímal si ho a sledovala pistolí jelena, který jí běžel zorným úhlem.

„Tudy,“ zašeptala. „Zahni doprava, zlatíčko, to přece umíš. Hopalahop-hop.“

A tak, přestože k tomu nebyl žádný důvod, jelen vedoucí prchající stádečko skutečně lehce zahrnul směrem k Susannah. Teď měla chladnou krev, jak potřebovala. Zrak se jí zostril tak, že viděla, jak se jelenovi pod

kůží vlní svaly, jak se bílý srpek jeho bulvy otáčí, že nejbližší laň má na přední noze staré zranění, které jí nikdy nezarostlo srstí. Na okamžik zalitovala, že tu vedle ní neleží Eddie a Jake, že necítí to, co ona, že nevidí to, co ona, a pak ten pocit také zmizel.

Nezabím pistolí. Ta, která zabíjí pistolí, zapoměla tvář svého otce.

„Zabím srdcem,“ zamumlala a začala pálit.

První kule dostala vedoucího jelena, padl na levý bok. Ostatní běželi kolem něj. Jedna laň ho přeskočila a druhá kule Susannah ji zasáhla v nejvyšším bodě skoku, takže dopadla mrtvá, s jednou nohou roztaženou a zlámanou, už bez pŕvabu.

Uslyšela, že Roland třikrát vystřelil, ale nedívala se, jak si vede. Ona měla na starosti své úkoly a plnila je dobře. Každá z posledních čtyř kulí v bubínku dostala jelena, a jenom jeden se stále hýbal, když padl. Nenapadlo ji, že je to skvělá ukázka střeleckého umění, zvlášt' z pistole. Byla přece pistolník a střílení byla její práce.

Navíc toho rána nefoukalo.

Polovina stáda už ležela mrtvá v travnatém údolí pod ní. Ostatní kusy, až na jeden, zahnuly vlevo a uháněly svahem k potoku a pryč. Poslední, jelen ročák, běžel přímo k ní. Susannah se nesnažila dobít z hromádky kulí ležících vedle na kousku jelenice, ale popadla jeden z posledních talířů oriza a ruka jí automaticky padla na tupý chyt.

„*Rıza!*“ zaječela a hodila. Talíř letěl nad suchou trávou, v letu mírně stoupal a přízračně kvílel. Zasáhl běžícího jelena doprostřed krku. Kapky krve se mu rozlétly kolem hlavy jako girlanda černě vyrýsovaná proti nebi. Ani řeznický nůž by nevykonal úhlednější práci. Jelen ještě chvíli běžel, bez hlavy a bezhlavě, krev mu tryskala z pahýlu krku, protože jeho uhánějící srdce ještě několikrát naposledy zatlouklo. Potom se zhroutil na roztažené přední nohy necelých deset yardů před její skrýš a suchá žlutá tráva se kolem něj zbarvila jasnou červení.

Dlouhé utrpení minulé noci bylo zapomenuto. Necitlivost v rukou a nohou zmizela. Už necítla žádný žal, žádnou ztrátu, ani strach. Susannah chvíli byla přesně tou ženou, jakou ji učinilo ka. Smíšený pach střelného prachu a krve z poraženého jelena byl trpký. Byl to zároveň nejsladší parfém na světě.

Susannah se vztyčila na pahýlech nohou, zdvihla paže, v pravé ruce svírala Rolandovu pistolí, a vytvořila proti nebi písmeno Y. Pak zavýskala.

Beze slov, protože slovy se ani nemohla vyjádřit. Chvilé největšího lidského triumfu jsou vždycky nevýslovné.

ČTYŘI

Roland ji ráno donutil pořádně se nasnídat a její námitky, že studené mleté hovězí chutná jako hrudkovitá drť, ho nechaly chladným. Odpoledne, kdy jeho luxusní kapesní hodinky ukazovaly dvě hodiny – jinými slovy zrovna v době, kdy vytrvalý studený déšť přešel v ledové mrholení –, byla jenom ráda. Ještě nikdy neprožila takový den plný tvrdé práce a ten den ještě neskončil. Roland byl celou dobu s ní a stačil jejímu tempu, i když se mu kašel zhoršoval. Měla čas (během krátkého, ale nesmírně lahodného oběda, ke kterému si dali narychlo osmahnuté jelení steaky) uvažovat nad tím, jak je zvláštní, jak je pozoruhodný. Po takové době a tolika dobrodružstvích ještě stále neznala jeho hranice. Ani zdaleka ne. Viděla ho se smát i plakat, zabíjet i tančit, viděla ho spát a dřepět za křovinami s kalhotami spuštěnými a holým zadkem při Úlevném úkolu, jak se vyjadřoval. Nikdy s ním nespala jako žena s mužem, ale byla přesvědčená, že ho viděla v každé jiné situaci, a... přesto. Stále žádné hranice.

„Ten kašel mi stále víc připadá jako zápal plic,“ poznamenala Susannah chvíli poté, co začalo pršet. To prováděli tu část denní činnosti, kterou Roland nazýval aven-kar: shromažďování zabitých a příprava na něco jiného.

„To ti nesmí dělat starosti,“ řekl Roland. „Mám, co potřebuji, abych se vyléčil.“

„Říkáš pravdu?“ zapochybovala.

„Jo. A ještě tohle, což jsem neztratil.“ Sáhl do kapsy a ukázal jí hrst aspirinových tablet. Výraz na jeho tváři jí připadal skutečně uctivý, a proč ne? Možná za svůj život vděčil tabletám, kterým říkal *astin*. *Astin* a *cheffet*.

Naložili kořist dozadu Masňáckého taxi a odtáhli ho k potoku. Museli jet natřikrát. Když tam mrtvoly naskládali, Roland pečlivě postavil hlavu ročního jelena nahoru na hromadu, odkud se na ně dívala skelnýma očima.

„K čemu to je?“ zeptala se Susannah, v hlase stín Detty.

„Budeme potřebovat všechny mozky, kolik jich tu je,“ řekl Roland a znovu suše zakašlal do pěsti. „Je to špinavá práce, ale rychlá a účinná.“

PĚT

Když měli úlovek na hromadě vedle zamrzlého potoka („Aspoň si nemusíme dělat starosti s mouchami,“ řekl Roland), začal pistolník sbírat suché dřevo. Susannah se těšila na oheň, ale ta hrozná potřeba z minulé noci ji opustila. Tvrdě pracovala a aspoň prozatím jí bylo tak teplo, že jí to stačilo. Snažila si vzpomenout, jak hluboké bylo její zoufalství, když se jí zima vkrádala do kostí a měnila je ve sklo, ale nešlo jí to. Protože tělo umělo na to nejhorší zapomínat, jak si Susannah pomyslela, a bez spolupráce těla zbývaly mozku jenom vybledlé vzpomínky.

Než se Roland pustil do sběru dříví, prohlédl si břeh zamrzlého potoka a vykupal kus kamene. Podal jí ho a Susannah přejela palcem po mléčně zabarveném, vodou ohlazeném povrchu. „Křemen?“ zeptala se, ale nemyslela si to. Kámen se trochu lišil.

„To slovo neznám, Susannah. My mu říkáme rohovec. Jsou z něho nástroje, které jsou primitivní, ale velice užitečné: hlavice seker, nože, jehlice, škrabky. My chceme škrabky. A taky aspoň jeden pěstní klín.“

„Vím, co budeme škrábat, ale co budeme tlouct?“

„Ukážu ti, ale připojíš se ke mně nejdřív na chvíli?“ Roland si klekl a chytil ji za studenou ruku. Společně se obrátili k jelení hlavě.

„Děkujeme ti za to, co dostaneme,“ řekl Roland hlavě a Susannah se zachvěla. Přesně tak její otec začínal, když vzdával díky před velkou večeří, při které se scházela celá rodina.

Naše rodina je rozbita, pomyslela si, ale neřekla to. Co se stalo, stalo se. Odpověď, která jí vyšla z úst, byla stejná jako ta, kterou se naučila jako mladá dívka: „Otče, děkujeme ti.“

„Ved' naše ruce a ved' naše srdce, když čerpáme život ze smrti,“ řekl Roland. Pak se na ni podíval, povytáhl obočí, beze slov se ptal, jestli k tomu chce něco dodat.

Susannah zjistila, že chce. „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé, buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi. Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. Neuved' nás v pokušení, zbav nás zlého. Tvé je království, a moc, a sláva, nyní i navěky.“

„To je krásná modlitba,“ řekl.

„Ano,“ souhlasila. „Neodříkala jsem ji úplně správně – je to už dlouho –, ale pořád je to nejlepší modlitba. Tak se pustíme do práce, dokud cítím ruce.“

Roland jí dal požehnání.

ŠEST

Roland vzal uříznutou hlavu ročka (dala se lehko zvednout za násady parůžků), postavil ji před sebe, rozmáchl se a udeřil kusem kamene velkým jako pěst do lebky. Tlumeně to prasklo a Susannah se při tom zvuku scvrkl žaludek. Roland chytil parůžky a zatáhl, nejdřív napravo a pak nalevo. Když Susannah viděla, jak se rozbitá lebka pod kůží hýbe, žaludek jí provedl ještě horší kousek: pomalé salto.

Roland udeřil ještě dvakrát, kus rohovce při tom vedl s téměř chirurgickou přesností. Potom nožem vyřízl v kůži na hlavě kruh a pak ji stáhl jako čepici. Pod ní se ukázala popraskaná lebka. Čepel nože zavedl do nejširší praskliny a zapáchil. Když se ukázal jelení mozek, vytáhl ho, opatrně položil stranou a podíval se na Susannah. „Chceme mozek každého jelena, kterého jsme zabili, a k tomu potřebujeme pěstní klín.“

„Aha,“ odkašlala si. „Mozek.“

„Na činicí lázeň. Ale rohovec umí být užitečný i jinak. Podívej se.“ Ukázal jí, jak třískat dvěma kusy rohovce o sebe, až se jeden nebo oba rozbily na veliké, dosti stejnoměrné kusy a ne na neforemné hroudy. Věděla, že přetvořená hornina se takto láme, ale břidlice a podobné kameny byly obecně příliš křehké, než aby z nich byly dobré nástroje. Tento kámen byl *mocný*.

„Pokud získáš tak silné kusy, že je na jedné straně budeš moct držet, ale na druhé straně budou tenké jako ostří,“ pokračoval Roland, „tak ty odkládej. To budou naše škrabky. Kdybychom měli víc času, udělali bychom si rukojeti, ale čas nemáme. Ruce budeme mít pořádně odřené, než půjdeme spát.“

„Co myslíš, jak dlouho potrvá, než budu mít dost škrabek?“

„Moc dlouho ne,“ řekl Roland. „Rohovec se láme příhodně, aspoň jsem to slyšel.“

Zatímco Roland tahal suché dřevo na oheň do hájku vrb a olší na břehu zamrzlého potoka, zkoumala Susannah kus břehu a hledala rohovec. Než

našla asi tucet pěkných kamenů, uviděla také mohutný žulový balvan, který vystupoval ze země jako hladká, větrem a deštěm ohlazená oblina. Napadlo ji, že z něho bude dobrá kovadlina.

Rohovec se skutečně lámal příhodně a ona měla třicet budoucích škrabek, než Roland přivlekl třetí pořádný náklad palivového dříví. Udělal hromádku třísek na podpal, které Susannah chránila rukama. To už padal mokrá sněh s deštěm, a i když pracovali pod docela hustou skupinkou stromů, pomyslela si, že nebude trvat dlouho a oba promoknou na kůži.

Když byl oheň zapálen, Roland o několik kroků ustoupil, znovu padl na kolena a složil ruce.

„Znovu modlitba?“ zeptala se vesele.

„Co jsme se v dětství naučili, toho se hned tak nezbavíš,“ řekl. Zavřel na chvíli oči, potom přiložil složené ruce ke rtům a políbil je. Jediné slovo, které zaslechla, bylo *Gan*. Pak otevřel oči a zvedl ruce, roztáhl je a udělal jimi jakýsi pěkný pohyb, který jí připomněl odlétající ptáky. Když znovu promluvil, hovořil suše a věcně, jako pan manažer. „Tak to by bylo. Pustíme se do práce.“

SEDM

Upletli z trávy provaz, stejně jako předtím Mordred, a zavěsili prvního jelena – toho už bez hlavy – za zadní běhy na nízkou větev vrby. Roland mu nožem rozřízl břicho, pak sáhl do vnitřností, prohrabal se jimi a vytáhl dva červené mokré orgány, které Susannah považovala za ledviny.

„Ty jsou na horečku a kašel,“ vysvětlil a zakousl se do první jako do jablka. Susannah řihla, otočila se k potoku a tam se dívala do krajiny, dokud nedojedl. Když skončil, otočila se zpátky a dívala se, jak vyřezává kruhy kolem zavěšených běhů v místech, kde se připojovaly k tělu.

„Už je ti líp?“ zeptala se úzkostně.

„Bude,“ řekl. „Teď mi pomoz stáhnout kůži tady z toho chlapáka. Tu první budeme chtít i se srstí – potřebujeme udělat na naši lázeň mísu. Teď se dívej.“

Propracoval se prsty do míst, kde jelení kůže stále lnula k tělu tenkou vrstvou tuku a svalstva, a pak zatáhl. Kůže se snadno stáhla až do půli jelenova břicha. „Teď dodělej svoji půlku, Susannah.“

Obtížné bylo jenom dostat prsty dospod. Tentokrát zatáhli společně, a když měli kůži celou dole, kde visela z předních běhů, vzdáleně připomínala košili. Roland ji nožem odřízl a pak začal kopat v zemi kousek od plápolajícího ohně, ale pořád pod korunami stromů. Pomáhala mu, užívala si, jak jí po tváři a těle teče pot. Když vydloubali mělkou prohlubeň dvě stopy širokou a osmnáct palců hlubokou, Roland ji vyložil kůží.

Celé odpoledne střídavě stahovali osm zbývajících jelenů, které zabili. Bylo důležité, aby to udělali co nejrychleji, protože až by oschla podkožní vrstva tuku a svalů, práce by se zpomalila a byla by těžší. Pistolník udržoval oheň, aby hořel vysoko a vydatně, každou chvíli ji nechával rozhrabat uhlíky po zemi. Když vychladly natolik, že nemohly vypálit díru do výstelky jejich mísy, nahnul je do jámy. Do pěti hodin odpoledne Susannah strašně bolely záda a paže, ale vydržela. Roland měl tvář, krk a ruce komicky umazané od popela.

„Vypadáš jako z negerskýho tyjátru,“ pronesla v jednu chvíli. „Úplnej Rastus Coon.“

„Kdo to je?“

„Nikdo, jenom takovej šašek pro bílý,“ řekla. „Myslíš, že Mordred je někde poblíž a kouká se, jak pracujeme?“ Celý den se po něm ohlížela.

„Ne.“ Zastavil se, aby si chvilku odpočinul. Shrnul si vlasy z čela dozadu, udělal si čerstvou šmouhu a teď jí připomněl kajícíníky na Popeleční středu. „Myslím, že si šel také něco ulovit.“

„Mordred má hlad,“ poznamenala. A dodala: „Můžeš se dotknout jeho mysli, aspoň trochu, ne? Aspoň abys poznal, jestli je tu nebo jestli je pryč.“

Roland se nad tím zamyslel, potom řekl prostě: „Jsem jeho otec.“

OSM

Než se setmělo, měli velikou hromadu jeleních kůží a hromadu stažených mrtvol bez hlavy, které by za teplejšího počasí nepochybně pokrývala černá vrstva much. Pojedli další pořádnou porci pečených zvěřinových steaků, bezkonkurenčně lahodných, a Susannah si znovu maně vzpomněla na Mordreda, který kdesi ve tmě nejspíš pojídá svoji večeři za syrová. Možná měl sirky, ale nebyl hloupý. Kdyby uviděli v okolní temnotě další oheň, vypátrali by ho. A vrhli se na něj. A potom,

bum prásk, sbohem, Pavoučí hochu. Najednou jí ho bylo překvapivě líto, ale nabádala se, že si na to musí dát pozor. On by s ní nebo s Rolandem žádný soucit jistě neměl, kdyby byl na jejich místě.

Když dojedli, Roland si otřel masné prsty o košili a řekl: „To chutnalo dobře.“

„*Tohle* podepisuju.“

„Teď vyndáme mozky. Pak půjdeme spát.“

„Jeden po druhém?“ zeptala se Susannah.

„Ano – pokud vím, mozek připadne vždycky jenom jednomu zákazníkovi.“

Chvilku byla tak překvapená, že slyší Eddieho hlášku

(*vždycky jenom jednomu zákazníkovi*)

vycházet z Rolandových úst, že si ani neuvědomila, že udělal vtíp. Neobratný, ano, ale *mínil* to jako vtíp. Pak se jí podařilo povinně se zasmát. „Velmi vtípné, Rolande. Přece víš, jak to myslím.“

Roland přikývl. „Budeme spát jeden po druhém a držet hlídku, ano. Myslím, že to bude nejlepší.“

Čas a opakování udělaly své. Viděla už příliš mnoho střev, než aby se ošklíbala nad několika mozky. Rozbílili hlavy, Rolandovým nožem (ostří už měl tupé) otvírali lebky a vytahovali mozek svých úlovků. Opatrně je odkládali stranou, jako snůšku velikých šedých vajec. Než zbavili mozku posledního jelena, Susannah měla prsty tak odřené a opuchlé, že je ani nemohla ohnout.

„Zalehni,“ poručil jí Roland. „Spi. Budu držet první hlídku.“

Nehádala se. Vzhledem k plnému břichu a horku z ohně věděla, že usne rychle. Věděla také, že až se zítra probudí, bude tak ztuhlá, že jí bude dlouho trvat a bude to pořádně bolet, než se posadí. Ale teď jí to bylo jedno. Naplnilo ji nesmírné uspokojení. Trochu to způsobilo teplé jídlo, ale v žádném případě to nebylo vše. Velkou zásluhu na její pohodě měla tvrdá celodenní práce, nic víc, nic míň. Pocit, že už se jen tak nepoflakuje, ale že *dělají něco pro sebe*.

Ježíši, pomyslela si, *myslím, že se ze mě na starý kolena stává republikánka*.

V té chvíli jí napadlo ještě něco: jak je tady ticho. Žádný zvuk se neozýval, jenom vzdychání větru, šepotání mokrého sněhu (který už přestával padat) a praskání požehnaného ohně.

„Rolande?“

Podíval se na ni z místa u ohně, kde seděl, pozvedl obočí. „Přestals kašlat.“

Usmál se a přikývl. Odnesla si jeho úsměv do spánku, ale zdálo se jí o Eddiem.

DEVĚT

V táboře u potoka zůstali tři dny a během té doby se Susannah naučila o výrobě kožených oděvů víc, než by kdy věřila (a mnohem víc, než skutečně toužila vědět).

Prohledali břehy potoka asi míli oběma směry a našli dlouhé klacky, pár pro každou kůži. Namočili je do provizorního hrnce s tmavou polévkou z popela a vody. Opřeli klacky šikmo o kmeny dvou vrb (rostlých blízko u sebe, aby mohli pracovat bok po boku) a rohovcovou škrabkou zbavili kůže srsti. To trvalo jeden den. Když byli hotovi, vylili „hrnec“, obrátili koženou výstelku a znovu ho naplnili, tentokrát směsí vody a rozmíchaných mozků. Tohle „vydělání kůže za studena“ bylo pro ni nové. Ponořili kůže do lázně, aby nasákly, na celou noc, a zatímco Susannah začala vyrábět nit z chrupavčitých vláken a šlach, Roland přebrousil nůž a pak jí nařezal půl tuctu kostěných jehel. Když byl hotov, všechny prsty mu krvácely z desítek mělkých říznutí. Namočil je do kaše z dřevěného popela a tak s nimi spal, jeho ruce vypadaly, jako by měl navlečené mohutné a neohrabané šedočerné rukavice. Když je druhý den ráno smyl v potoce, Susannah užasla, protože říznutí se dobře hojila. Zkusila si nanést trochu dřevěného popela na ten vytrvalý bolák u úst, ale páliho to tak strašně, že to honem umyla.

„Chci, abys mi tu hnusotu vyřízl,“ řekla.

Roland zavrtěl hlavou. „Dáme tomu ještě trochu času, aby se to samo zahojilo.“

„Proč?“

„Řezat do boláku je špatný nápad, ledaže nemáš opravdu na vybranou. Zvlášť tady, v zadákově, jak by řekl Jake.“

Souhlasila (nesnažila se ho opravovat), ale když si lehala, vkrádaly se jí do hlavy nepříjemné obrazy: bolák se začíná šířit, požívá jí obličej kousek po kousku, až jí celou hlavu promění v černý, strupatý, krvácející nádor.

Potmě byly takové vidiny děsivě přesvědčivé, ale naštěstí byla příliš unavená, než aby ji udržely vzhůru moc dlouho.

Druhého dne v táboře, který Susannah začala nazývat Jelenicový, postavil Roland nad novým ohněm, nízkým a pomalu hořícím, velikou a vratkou kostru. Na ní udili kůže po dvou a pak je odkládali. Konečný výsledek voněl překvapivě příjemně. *Voní to jako kůže*, pomyslela si, když si jednu přidržela u nosu, a pak se musela zasmát. Nakonec, co jiného než kůže to bylo.

Třetí den strávili „výrobou“ a tehdy Susannah konečně pistolníka předčila. Roland šil řídkými, špatně dotaženými stehy. Pomyslela si, že vesty a nohavice, které ušil, budou držet pohromadě tak měsíc, nejvýš dva, a pak se začnou rozpadat. Susannah byla mnohem šikovnější. Šít se naučila od matky a obou babiček. Nejdřív jí připadaly Rolandovy kostěné jehly k zešlání tupé, a tak nelitovala času a pořádně si obalila palec a ukazovák pravé ruky kousky jelenice, které přivázala na místo. Pak to šlo rychleji a odpoledne už sbírala kousky oděvů z Rolandovy hromady a přežívala jeho švy vlastními stehy, jemnějšími a pevnějšími. Napadlo ji, jestli se tomu nebude bránit – muži jsou ješitní –, ale neudělal to, což bylo asi moudré. Pak by na jeho nářky a kňourání nejspíš odpověděla Detta.

Než nastala v Jelenicovém táboře třetí noc, každý měl vestu, legíny a kabát. Také měli pár palčáků. Byly velké a směšné, ale udrží jim ruce v teple. A když je řeč o rukou, Susannah je znovu sotva dokázala ohnout. Pochybovačně se podívala na zbývající kůže a zeptala se Rolanda, jestli budou šít ještě další den.

Zamyslel se nad tím, pak zavrtěl hlavou. „Ty zbývající naložíme na Masňácké tak-si, k tomu trochu masa a pár kusů ledu z potoka, aby se to udrželo v chladu a nezkazilo se.“

„Taxík nám nebude k ničemu, až narazíme na sníh, že?“

„Nebude,“ připustil, „ale tou dobou už bude ze zbytku kůží oděv a maso bude snědono.“

„Ty už se tu prostě nechceš zdržovat ani den, o to vlastně jde, že? Slyšíš ji volat. Věž.“

Roland se podíval do praskajícího ohně a neřekl nic. Nemusel.

„Jak potáhneme naše saky paky, až přijdeme do těch bílých krajin?“

„Uděláme vlek. A bude tam spousta zvěře.“

Přikývla a chystala se ulehnout. Chytil ji však za ramena a otočil k ohni. Přiblížil tvář těsně k její a Susannah si okamžik myslela, že ji chce políbit na dobrou noc. Ale on se dlouho a upřeně díval na strupatý bolák u jejích úst.

„Tak co?“ zeptala se nakonec. Mohla by říct víc, ale uslyšel by, jak se jí třese hlas.

„Myslím, že se zmenšuje. Jakmile necháme Mizerné končiny za sebou, možná se zahojí sám.“

„To opravdu říkáš?“

Okamžitě zavrtěl hlavou. „Říkám *možná*. Teď si lehni, Susannah. Odpočiň si.“

„Dobře, ale tentokrát mě nenech zaspat. Chci držet půlku hlídky.“

„Ano. Teď si lehni.“

Udělal, co jí řekl, a spala dřív, než zavřela oči.

DESET

Je v Central Parku a je taková zima, že se jí u úst dělají obláčky. Nebe nad hlavou je zleva doprava bílé, ale chladno jí není. Ne, protože má nový jelenicový kabát, kalhoty, vestu a legrační jelenicové palčáky. Má taky něco na hlavě, stažené až přes uši, takže je má teploučké jako celý zbytek těla. Zvědavě si čepici sundá a vidí, že není z jelenice jako ostatní nové šaty, ale je to červenozeleňá dlouhá čepice. Vpředu má nápis VESELE VÁNOCE.

Polekaně se na ni dívá. Může mít člověk ve snu dějà vu? Zřejmě může. Rozhlédne se a vidí Eddieho a Jakea, jak se na ni usmívají. Jsou prostovlasí a ona si uvědomí, že má v ruce kombinaci jejich čepic, které měli na sobě v tom předchozím snu. Zaplaví ji obrovská, nesmírná radost, jako by právě vyřešila zdánlivě neřešitelný problém: kvadraturu kruhu, například, nebo nalezení Posledního prvočísla (tohle si zkus, Blaine, ať ti pukne mozek, ty bláznivý vláčku Ššš-ššš).

Eddie má tričko s nápisem PIJU NOZZ-A-LU!

Jake má tričko s nápisem JEZDÍM V TAKURO SPIRIT!

Oba mají šálek horké čokolády, té perfektní mit Schlag nahoře a popraškem muškátového oříšku na šlehačce.

„Co je to za svět?“ zeptá se jich a uvědomí si, že někde poblíž jsou koledníci a zpívají „Jaké to dítě“.

„Musíš ho nechat jít vlastní cestou,“ říká Eddie.

„Jo, a musíš si dát pozor na Dandela,“ říká Jake.

„Nerozumím,“ odpoví Susannah a zvedne svoji čepici, aby na ni viděli. „Nebylo to vaše? Copak jste se o ni nedělili?“

„Mohla by to být tvoje čepice, jestli ji chceš,“ říká Eddie a pak natáhne ruku se šálkem. „Tu máš, přinesl jsem ti horkou čokoládu.“

„Už žádná dvojčata,“ říká Jake. „Ta čepice je jenom jedna, to přece vidíš.“

Než stačí odpovědět, shůry promluví jakýsi hlas a sen se začíná rozplývat. „DEVATENÁCT,“ pronese ten hlas. „Tohle je DEVATENÁCT, tohle je ČESSIT.“

S každým slovem se ten svět stále víc vzdaluje. Vidí skrz Eddieho i Jakea. Příjemná vůně čokolády mizí a začne ji nahrazovat vůně popela

(středa)

a kůže. Vidí, jak Eddie pohybuje rty, a ona si myslí, že říká nějaké jméno, a potom

JEDENÁCT

„Čas vstávat, Susannah,“ řekl Roland. „Máš hlídku.“ Posadila se a rozhlédla se. Táborový oheň hořel nízko. „Slyšel jsem, jak se tamhle pohybuje,“ řekl Roland, „ale to už bylo před nějakou dobou. Susannah, je ti dobře? Zdály se ti sny?“

„Ano,“ odpověděla. „V tomhle snu byla jenom jedna čepice a měla jsem ji já.“

„Nerozumím ti.“

Ani ona si nerozuměla. Ten sen už vybledal, jak to sny dělají. Určitě věděla jen to, že jméno na Eddieho rtech, těsně než zmizel nadobro, patřilo Patriku Danvilleovi.

Kapitola V

Joe Collins z Odd's Lane

JEDNA

Za tři týdny po snu o jediné čepici se z pásu horského lesa vynořily tři postavy (dvě velké, jedna malá) a začaly pomalu postupovat přes širokou otevřenou krajinu k dalším, níže položeným lesům. Jedna z velkých postav táhla tu druhou na jakémsi zařízení, které se víc podobalo saním než vleku.

Ochu běhal mezi Rolandem a Susannah sem a tam, jako by je neustále hlídal. Srst měl hustou a hladkou díky chladnému počasí a trvalému přísunu jeleního masa. Krajina, kterou právě překračovali, byla možná za teplejšího počasí loukou, ale teď byla půda pohřbená pod pěti stopami sněhu. Sáně se táhly snadněji, protože jejich cesta konečně vedla dolů. Roland se dokonce odvážil doufat, že to nejhorší mají za sebou. A cesta Bílými krajinami nebyla zase tak zlá – aspoň zatím. Byla tam spousta zvěře, měli spoustu dřeva na oheň, který na noc rozdělávali, a když se počasí čtyřikrát zkazilo a rozfoukala se vánice, prostě zalehli a čekali, až se bouře vyčerpá na zalesněných hřebenech, které se táhly na jihovýchod. Nakonec se skutečně vyčerpaly, i když nejuživější vánice trvala celé dva dny, a když se znovu vydali stezkou Paprsku, zjistili, že na zemi přibýly tři stopy nového sněhu. Na nechráněných místech, kde mohl skučící severovýchodní vítr zuřit naplno, vypadaly závěje jako oceánské vlny. Pod některými se schovávaly vysoké borovice až skoro po špičku.

Na konci prvního dne v Bílých krajinách, kdy ji Roland namáhavě táhl (a to bylo sněhu sotva na stopu), pochopila Susannah, že klidně může trvat celé měsíce, než přejdou ty vysoké, zalesněné hřebeny, pokud Roland nebude mít sněžnice, a tak se hned prvního večera do nich pustila. Použila metodu pokus-omyl („Odhadnout, zahodit,“ jak to Susannah vyjádřila), ale třetí pokus prohlásil pistolník za úspěch. Rám vyrobila z pružných

březových větví, středy křížem vypletla řemeny z jelenice. Rolandovi tvarem připomínaly slzy.

„Jak to, že je umíš udělat?“ zeptal se jí, když je první den vyzkoušel. Rozdíl ve vzdálenosti, kterou dokázali nyní ujít, byl úžasný, zvláště jakmile se naučil chodit jistým klouzavým, pлавným krokem, kterým vytrásal nahromaděný sníh z propletených kůží.

„Díky televizi,“ odpověděla Susannah. „Dávali tam program, na který jsem se jako malá dívala, jmenoval se *Seržant Preston z Yukonu*. Seržant Preston neměl brumláka, aby mu dělal společnost, ale měl svého věrného psa Kinga. V každém případě jsem zavřela oči a snažila si vzpomenout, jak ty jeho sněžnice vypadaly.“ Ukázala na ty, které měl Roland. „Líp to nesvedu.“

„Povedly se ti výborně,“ řekl tak upřímně, až ji z té prosté poklony příjemně zamrazilo. Ne že by trvala na tom, aby v ní Roland (nebo jakýkoli jiný muž, když na to přijde) budil takové pocity, ale zdálo se, že si na ně zvykla. Napadlo ji, jestli za to může příroda nebo výchova, ale raději to nechtěla vědět.

„Budou dobré, dokud se nerozpadnou,“ připustila. Její první pokus tak dopadl.

„Nevypadá to, že by ty pruhy povolovaly,“ řekl jí. „Možná se trochu vytahují, ale nic víc.“

A teď, když přecházeli velikou otevřenou pláň, ten třetí pár sněžnic stále držel pohromadě, a protože měla pocit, že také něčím přispěla, dokázala Rolandovi dovolit, aby ji na saních táhl, a necítit se při tom tak provinile. Občas ji napadlo, co asi dělá Mordred, a jednou v noci asi deset dní poté, co překročili hranici sněhu, zaútočila na Rolanda, aby jí řekl, co ví. Ponouklo ji k tomu jeho prohlášení, že není potřeba stavět hlídky, aspoň nějakou dobu. Oba si mohou užít desetihodinového spánku, pokud to jejich tělo bude vyžadovat. Ochu je probudí, pokud bude potřeba.

Roland vzdychl a hleděl do ohně skoro celou minutu, pažemi objímal kolena a dlaně měl volně sepjaté mezi nimi. Už si myslela, že jí vůbec neodpoví, když řekl: „Pořád nás sleduje, ale opoždí se stále víc. Snaží se sehnat jídlo, snaží se nás dohnat, ale nejvíc ze všeho se snaží zahřát se.“

„Zahřát?“ Susannah se tomu nechtělo věřit. Přece všude kolem rostly stromy.

„Nemá zápalky a ani žádné Sterno. Jsem přesvědčen, že jednu noc – muselo to být některou z těch prvních – přišel k našemu ohni, dokud byly pod popelem žhavé uhlíky, a několik dnů je pak dokázal nosit s sebou a v noci si rozdělat oheň. Tak přenášeli na svých cestách oheň skalní lidé, aspoň tak mě to učili.“

Susannah přikývla. Ji učili zhruba totéž v přírodovědě na střední škole, i když učitel přiznal, že spousta toho, co se ví o životě lidí z doby kamenné, nejsou vůbec skutečné znalosti, ale jenom informovaný odhad. Uvažovala, kolik z toho, co jí Roland právě řekl, byl také odhad, a tak se ho zeptala.

„Nehádám, ale nemůžu to vysvětlit. Pokud je to dotýkání mysli, Susannah, pak je to jiné než u Jakea. Nic nevidím ani neslyším, ani nemám sny. I když... věříš, že někdy máme sny, které si po probuzení nepamatujeme?“

„Ano.“ Napadlo ji, jestli mu nemá vyprávět o rychlých očních pohybech a spánkových experimentech REM, o kterých četla v časopise *Look*, ale pak si řekla, že by to bylo příliš složité. Spokojila se s tím, že mu řekla, že podle ní lidé mají sny každou noc, i když si je nepamatují.

„Možná ho v takových snech vidím a slyším,“ řekl Roland. „Vím jenom, že se snaží ze všech sil udržet krok. Ví tak málo o světě, že je to skutečně zázrak, že je vůbec ještě naživu.“

„Je ti ho líto?“

„Ne. Nemohu si lítost dovolit, a ty také ne.“

Ale uhnul očima, když to říkal, a ji napadlo, že lže. Možná *nechtěl* Mordreda litovat, ale určitě to dělal, aspoň trochu. Možná chtěl doufat, že Mordred cestou země – rozhodně byla spousta možností, že se to stane, počínaje podchlazením, které by bylo nejpravděpodobnější příčinou –, ale Susannah si nemyslela, že by to skutečně dokázal. Možná předběhli ka, ale počítala, že krev je stále hustší než voda.

A bylo tu ještě něco, cosi mocnějšího než příbuzenská krev. Věděla to, protože to teď cítila tepat i ve své hlavě, ať už spala nebo bděla. Byla to Temná věž. Pomyslela si, že už jsou jí velmi blízko. Netušila, co udělají s jejím šíleným strážcem, až a jestli se k ní dostanou, ale zjistila, že už ji to nezajímá. Prozatím ji chtěla prostě uvidět. Pomyšlení, že by do ní vstoupila, bylo zatím víc, než na co její fantazie stačila, ale spatřit ji? Ano, to si představit dokázala. A spatřit Věž, to podle ní stačilo až až.

DVĚ

Pomalou sestupovali po širokém bílém svahu, Ochu běžel nejdřív Rolandovi za patami, potom se opozdil a zkontroloval Susannah, pak se znovu rozběhl za Rolandem. Nad nimi se chvílemi objevovaly jasně modré díry. Roland věděl, že to pracuje Paprsek, který neustále táhne mrakovou pokrývku na jihovýchod. Jinak bylo nebe bílé od obzoru k obzoru a mraky vypadaly nízké a *plné*, což dobře poznávali. Blížil se další sníh a pistolník tušil, že tato vánice možná bude nejhorší ze všech, jaké zatím zažili. Vítr se zvedal a byl tak vlhký, že mu všechna nezakrytá kůže na těle znecitlivěla (po třech týdnech pilné práce s jehlou to znamenalo pouze čelo a špičku nosu). Poryvy větru zvedaly dlouhé průhledné bílé závoje. Ty uháněly kolem nich a potom z kopce dolů jako fantastické baletky s proměnlivým tělem.

„To je krása, že?“ ozvala se Susannah zezadu skoro toužebně.

Roland z Gileadu, žádný znalec krásy (s jedinou výjimkou, na venkově v Mejisu), cosi zamručel. Věděl, co by jemu připadalo krásné: slušný úkryt, až je bouře zastihne, něco lepšího než hustý lesík. Takže skoro zapochyboval o tom, co vidí, když poslední poryv větru ztichl a sníh se usadil. Upustil vlečnou smyčku, vystoupil z ní, vrátil se k Susannah (jejich zásoby, teď už zase narůstající, byly připoutány k saním za ní) a poklekl vedle ní. Oblečený do kůží od hlavy až k patě vypadal spíš jako prašivý yetti než člověk.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se jí.

Vítr se znovu probral, zadul prudčeji a nejdřív výhled zakryl zvířeným sněhem. Když klesl, otevřela se nad nimi v mracích díra a nakrátko jí zasvitlo slunce, takže rozžehlo sněhové pole miliardami diamantových jisker. Susannah si jednou rukou zastínila oči a podívala se po svahu dolů. Ve sněhu uviděla vyříznutý tvar *T*. Příčka blíž k nim (ale stále ještě aspoň dvě míle daleko) byla poměrně krátká, možná dvě stě stop po každé straně. Ale peň byl *velmi* dlouhý, táhl se až k obzoru a pak za ním mizel.

„To jsou cesty!“ vyhrkla. „Někdo tam protáhl pluhem pár cest, Rolande!“

Přikývl. „Myslel jsem si to, ale chtěl jsem to slyšet od tebe. Vidím ještě něco.“

„Co? Tvoje oči jsou ostřejší než moje, a o hodně.“

„Až se dostaneme trochu blíž, uvidíš to sama.“
Pokusil se zvednout, ale ona ho netrpělivě zatahala za paži. „Nenapínej mě zase. Co to je?“
„Střechy,“ podvolil se. „Myslím, že tam dole jsou chalupy. Možná i městečko.“
„Lidi? Říkáš, že tam jsou *lidi*?“
„No, vypadá to, že z jednoho domu stoupá dým. I když těžko říct, protože nebe je tak bílé.“
Nevěděla, jestli chce lidi vidět nebo ne. Něco takového by mohlo všechno rozhodně zkomplikovat. „Rolande, budeme muset být opatrní.“
„Ano,“ řekl a vrátil se znovu k tažnému popruhu. Než ho zvedl, zastavil se, upravil si opasek a spustil pouzdro trochu níž, aby mu viselo pohodlně u levé ruky.
Za hodinu došli na křižovatku uličky a silnice. Vymezovaly ji sněhové břehy vysoké přes jedenáct stop, takové mohl navršit sněhový pluh. Susannah viděla ve sněhu vymačkané stopy po pásech, jaké nechává buldozer. Z udusaného sněhu trčela tyč. Ukazatel na jejím vršku se nijak nelišil od těch, které vídala v kdejakém městečku. Nebo i na křižovatce v New Yorku. Ukazatel u krátké silnice hlásil

ODD'S LANE

Ale nad tou druhou se jí rozbušilo srdce.

VĚŽNÍ CESTA

stálo tam.

TŘI

Všechny chalupy shluklé kolem křižovatky byly až na jednu prázdné a z mnoha zbývaly jenom zasněžené hromady, které se zhroutily pod tíhou napadaného sněhu. Ale jedna – byla asi ve třech čtvrtinách levé části Odd's Lane – se od ostatních zřetelně lišila. Střecha byla zbavena drtivé tíhy sněhu a od ulice ke dveřím byla proházena cestička. Právě z komína této malebné chalupy obklopené stromy stoupal kouř bílý jako peří. Jedno

okno také svítilo zdravým máslově žlutým světlem, ale Susannah upoutal hlavně ten kouř. Podle jejího názoru to byla ta pravá třešinka na dortu. Její mozek teď zaměstnávala jediná otázka. Kdo asi otevře, až zaklepou na dveře. Bude to Jeníček nebo jeho sestra Mařenka? (A nebyla to náhodou dvojčata? Zkoumal to někdy někdo?) Možná to bude Červená Karkulka, nebo Mášenka s bradou pobryndanou zrádnou kaší.

„Možná bychom měli jít prostě dál,“ řekla a uvědomila si, že ztišila hlas skoro do šepotu, i když dosud stáli na vysokém sněhovém břehu navršeném pluhem. „Nechat to plavat a říct díky.“ Ukázala na ceduli s nápisem VĚŽNÍ CESTA. „Máme volnou cestu, Rolande – možná bychom se po ní měli pustit.“

„A i kdybychom to udělali, myslíš, že to udělá i Mordred?“ zeptal se Roland. „Myslíš, že tu chalupu prostě mine a nechá jejího obyvatele žít v míru?“

To byla otázka, která ji ani nenapadla, a odpověď samozřejmě zněla ne. Jestli se Mordred rozhodne, že toho, kdo v chalupě bydlí, zabije, tak to udělá. Kvůli jídlu, pokud byli obyvatelé jedlí, ale jídlo by bylo pouze druhotné. Les za jejich zády se hemžil zvěří, a i kdyby si Mordred nedokázal chytit večeři (ale Susannah si byla jistá, že jako pavouk k tomu byl dokonale vybaven), oni přece nechali v řadě táborů zbytky potravin. Ne, on se z těch sněžných krajin vynoří nasycen... ale nešťastný. Velice nešťastný. A tak běda každému, kdo se mu připlete do cesty.

Na druhou stranu, pomyslela si... jenomže žádná druhá strana nebyla a najednou už stejně bylo pozdě. Přední dveře chalupy se otevřely a na prahu se objevil stařík. Měl boty, džíny a tlustou bundu s kapuci lemovanou kožesinou. Susannah připadalo, že ten poslední kousek oblečení by mohl pocházet z obchodu s armádními přebytky v Greenwich Village.

Stařík měl růžové tváře, ztělesněné zdraví na ledovém vzduchu, ale hrozně kulhal a levou rukou se opíral o důkladnou hůl. Zpoza jeho malebné chaloupky s pohádkovým kouřem stoupajícím z komína pronikavě zaržál kůň.

„No jasně, Líppy, vidím je!“ vykřikl stařík a otočil se dozadu. „Ještě mi zbejvá aspoň jedno dobrý voko, no ne?“ Potom se otočil znovu ke sněhovému břehu, na kterém stál Roland a po stranách Susannah a Ochu. Zvedl hůl na pozdrav, který vypadal vesele a zároveň nebojácně. Roland rovněž zvedl ruku.

„Vypadá to, že půjdeme dovnitř na poradu, ať chceme nebo ne,“ prohodil Roland.

„Já vím,“ odpověděla. A k brumlákově dodala: „Ochu, chovej se teď slušně, slyšíš?“

Ochu se na ni podíval a potom zase na staříka, ale ani nekníkl. Zdálo se, že ohledně svého slušného chování si vyhrazuje právo vlastního úsudku.

Staříkova pochroumaná levá noha byla očividně *hodně* pochroumaná – „Úplně na pendrek,“ řekl by taťka Mose Carver –, ale s holí mu to šlo docela dobře, pohyboval se postranním hopsavým krokem, který Susannah připadal zábavný a zároveň obdivuhodný. „Svěží jako čečetka,“ bylo další z mnoha úsloví taťky Mose, a to se možná hodilo na staříka lépe. Rozhodně v tom bělovlasém muži (vlasy měl dlouhé a jemné jako dítě, visely mu až k ramenům bundy), který poskakoval blíž, nespátkovala žádné nebezpečí nebo zlo. A když se přiblížil ještě víc, uviděla, že jedno oko má potaženo bílým filmem šedého zákalu. Zornička, která byla slabě vidět, jako by tupě hleděla kamsi doleva. Druhé oko si však prohlíželo přichozí s živým zájmem, zatímco jeho majitel prohopsával uličkou k nim.

Kůň znovu zaržál a stařík divoce zamával holí proti bílému, nízkému visícímu nebi. „Zavři klapačku, ty hovno-prdko, ty čarodějnice stará se smradlavou kundou, tos ještě nikdá neměla společnost? Narodila ses snad ve stodole, co? (Protože jestli ne, tak já jsem modrovokej pavíán, a nic takovýho neexistuje!)“

Roland zachrochtal smíchy a zbytek ostražitosti Susannah se rozplynul. Kůň znovu zaržál z přístavby za chalupou – v žádném případě nebyla tak veliká, aby si zasloužila označení stodola – a stařík znovu zamával holí a skoro přitom upadl do závěje. Svým nešikovným, ale rychlým krokem se už dostal na půl cesty k nim. Ubránil se před ošklivým pádem tím, že se opřel o hůl a šouravě poskočil, a pak jim vesele zamával.

„Budte zdraví, pistolníci!“ křikl stařík. Alespoň plíce měl obdivuhodné. „Pistolníci na pouti k Temné věži, to tedy jste, musíte být, copak nevidím veliký bouchačky se žlutejma pažbama? A Paprsek se vrátil, v plné kráse a síle, protože já to cítím a Lippy taky! Je veselá jako hříbátko už od Vánoc, teda aspoň já tomu říkám Vánoce, protože nemám kalendář a ani jsem neviděl žádnýho Santu Klause, což se teda dalo čekat, protože byl jsem hodnej kluk? V žádném případě, to teda ne! Hodní kluci přijdou do nebe a všichni moji kamarádi jsou na té druhý adrese, pečou si v pekelným

doupěti žužu a popíjejí Nozzu stříknutou whiskou! Ááá, no nic, jazyk mám přiheftnutej vprostředku a mele se mi na obou koncích naráz! Zdravím jednoho, zdravím druhého, a zdravím i toho malého chlupáče mezi várna! Joe Collins jméno mé, Joe Collins z Odd's Lane, já jsem taky hodně divnej jako ta ulička, k tomu jednookej a chromej, ale jinak k vašim službám!“

Došel už ke sněhovému břehu k místu, kde končila Věžní cesta... nebo začínala, podle toho, jak jste se na to dívali a kam jste měli namířeno, řekla si Susannah. Díval se na ně nahoru, jedno oko jasné jako ptačí, druhé tupě zahleděné kamsi do bílých pustin.

„Dlouhé dny a příjemné noci, jo, to teda říkám, a kdo by říkal něco jinýho, tak takovej tu stejně není, takže kdo by se sakra staral, co se říká?“ Z kapsy vytáhl cosi, co mohlo být jedině želé bombón, a hodil ho nahoru. Ochu ho snadno chytil ve vzduchu: *Chňap!* A bylo po bombónu.

A tomu se zasmáli Roland i Susannah najednou. Bylo to divné, smát se, ale byl to dobrý pocit, jako když najdete něco cenného dávno poté, co jste si už mysleli, že je to navěky ztraceno. Dokonce i Ochu vypadal, že se culí, a pokud mu dělal starosti ten kůň (znovu zaržál, když se dívali dolů na sai Collinse z vysokého sněhového břehu), nedával to najevo.

„Mám na vás milión otázek,“ řekl Collins, „ale začnu touhle: jak se sakra dostanete dolů z tý vejšky?“

ČTYŘI

Jak se ukázalo, Susannah sjela dolů na vleku jako na saních. Vybrala si k tomu místo, kde severozápadní konec Odd's Lane mizel pod sněhem, protože tam byl břeh trochu nižší. Cestu měla krátkou, nikoli však hladkou. Ve třech čtvrtinách cesty narazila na velikou a ztvrdlou sněhovou hroudu, spadla z vleku a zbytek cesty dělala mohutná salta a celou dobu se divoce chechtala. Sáně se převrátily – jako želva na záda, jestli ráčíte – a jejich věci se rozletěly bez ladu a skladu všemi směry.

Roland a Ochu skákali za ní. Roland se nad ní ihned starostlivě sklonil a Ochu jí úzkostlivě očichával tvář, ale Susannah se pořád smála. Smál se i ten strejc. Taťka Mose by ten jeho smích nazval „veselej jako dědečkův frajerskej klóbrc“.

„Nic mi není, Rolande – když jsem byla malá, zažila jsem na kole horší pády, říkám pravdu.“

„Konec dobrej, všeccko dobrý,“ souhlasil Joe Collins. Podíval se na ni zdravým okem, aby se ujistil, že jí opravdu nic není, a potom začal sbírat poházené věci, pracně se přitom shýbal nad holí a jemné bílé vlasy mu vlály kolem růžového obličejce.

„Né, né,“ chytil ho Roland za paži. „To udělám já, ty ještě upadneš na samandru.“

Tomu se stařík burácivě rozchechtal a Roland se k němu docela ochotně připojil. Kůň za chalupou znovu hlasitě zaržál, jako by proti všeobecnému veselí protestoval.

„Upadneš na samandru! Člověče, to je dobrý! Sice nemám ponětí ani za mák, co to ta samandra je, ale stejně je to dobrý! To je fakt přesný!“ Oprašoval Susannah sněh z koženého kabátu a Roland zatím rychle sbíral rozházené zásoby a skládal je zpátky na provizorní sáně. Ochu pomáhal, přinesl několik balíčků masa v zubech a pouštěl je dozadu na sáně.

„To je ale chytrý zvířátko!“ řekl Joe Collins obdivně.

„Výborný společník na cesty,“ souhlasila Susannah. Byla už moc ráda, že zastavili. Nechtěla by se připravit o seznámení s tímto dobromyslným staříkem za nic na světě. Podala mu ruku v mohutné rukavici. „Jsem Susannah Deanová – Susannah z New Yorku. Dcera Danova.“

Přijal její ruku a potřásl s ní. On rukavici neměl, a i když měl prsty zkroucené artritidou, stisk měl silný. „New York, to jsou věci! Nu, já jsem tam vodtud taky kdysi pocházel. Taky z Akronu v Omaze a San Franciska. Syn Henryho a Flory, pokud vás to zajímá.“

„Vy jste z americké strany?“ zeptala se Susannah.

„Ach Bože, jo, aleje to strašně dávno,“ řekl. „Vy byste řekli delah.“ Zdravé oko mu zajiskřilo, špatné oko se dál dívalo na zasněžené pustiny se stejným mrtvolným nezájmem. Otočil se k Rolandovi. „A kdo bys mohl být ty, příteli? Protože tě budu nazývat přítelem jako každého jiného, pokud se neukáže opak, v kterémžto pádě bych tě počastoval Bessinkou, tak říkám svý sukovici.“

Roland se culil od ucha k uchu. Asi si nemůže pomoci, pomyslela si Susannah. „Roland Deschain z Gileadu. Syn Stevenův.“

„Gilead! *Gilead!*“ Collinsovo zdravé oko se vykulilo úžasem. „To je jméno z minulosti, že jo? Jméno z knížek! Svatej Pěťo, ty musíš bejt starší než pámbu!“

„Někdo by to tak řekl,“ souhlasil Roland a usmíval se už méně... ale stále vřele.

„A tady ten fešák?“ zeptal se a shýbl se. Collins z kapsy vytáhl další dva želé bonbóny, jeden červený a druhý zelený. Vánoční barvy, a Susannah se na okamžik zmocnil pocit *déjà vu*. Dotkl se její mysli jako křídlo a zmizel. „Jak se jmenuješ, fešáku? Co tady ti dva hulákají, když tě volají domů?“

„On ne–“

– *nemluví, i když dřív ano*, chtěla Susannah dokončit větu, ale než to stačila, brumlák prohlásil: „Ochu!“ A řekl to stejně vesele a pevně jako v dobách s Jakem.

„Hodný kluk!“ chválil Collins a vhodil želé Ochovi do tlamy. Potom tu uzlovatou ruku natáhl a Ochů zvedl tlapku na uvítanou. Slavnostně si potřásl, bylo to utěšené setkání poblíž křižovatky Odd's Lane s Věžní cestou.

„Ať se propadnu,“ divil se Roland mírně.

„To se na konci stane nám všem, počítám, Paprsek nepaprsek,“ poznamenal Joe Collins a pustil Ochovu tlapu. „Ale dneska ne. Teďka říkám, že bychom měli zalízt do tepla a tam můžeme u kafe vést hovory – protože já kafe mám, to teda jo – nebo nad sklenicí piva. Mám dokonce cosi, čemu říkám vaječňák, jestli ráčíte. Dělá mi moc dobře, zvlášť když si do něho přidám panáčka rumu, ale kdo ví? *Nechutnal* jsem fakticky nic už nejmiň pět roků. Vzduch tamhle v Diskordii mi voddělal chuťový pohárky a nos taky. Tak co říkáte?“ Vesele si je měřil.

„Já říkám, že to zní moc dobře,“ odpověděla mu Susannah. Jen máloco myslela tak upřímně.

Přátelsky ji poplácal po rameni. „Dobrá žena je perla k nezaplacení! Nevím, jestli je to ze Shakespeara, Bible nebo z vobou... Prrrr, Lippy, kams dala voči, kerý stejně nemáš, kam si myslíš, že deš? Takýs je chtěla přivítat, že jo?“

Přešel do mazlivého broukání, které je zřejmě typické pro lidi, kteří žijí sami jenom s nějakým domácím zvířetem. Kůň doklopýtal až k nim a Collins ho chytil kolem krku, hladil ho s drsnou laskavostí, ale Susannah napadlo, že to zvíře je nejošklivější čtyřnožec, jakého v životě viděla. Při pohledu na ně ji část dobré nálady opustila. Lippy byla slepá – ne najedno oko, ale na obě – a hubená jako strašák do zelí. Při chůzi se jí kosti

posunovaly pod prašivou kůží sem a tam tak viditelně, že Susannah skoro čekala, že jí každou chvíli některá vyleze ven. Vzpomněla si na černou chodbu pod hradem Diskordie a všechno se jí vybavilo živě jako noční můra: čvachtavé zvuky přišery, která je pronásledovala, a kosti. Spousty kostí.

Collins asi z výrazu její tváře něco vyčetl, protože když znovu promluvil, skoro se bránil. „Je to ošklivá bába, já vím, ale až ty budeš stará jako vona, počítám, že taky nebudeš zrovna vyhrávat soutěže královně krásy!“ Poplácal koně po odřeném a bolavém krku, pak ho chytil za řídkou hřívu, jako by chtěl žíně vytrhnout i s kořínky (i když Lippy nedávala najevo, že by ji to bolelo) a otočil ji na cestě kolem dokola, takže zamířila hlavou znovu k chalupě. Když to udělal, začaly se z nebe snášet první vločky blížící se vánice.

„Jdeme, Lippy, ty stará kopanice a starucho, ty rozhrkaná herko a ztracená čtyřnohá lepro! Copak necítíš ve vzduchu sních? Protože já jo, a to se můj nos odporoučel na dovolenou už před pár lety!“

Otočil se znovu k Rolandovi a Susannah: „Doufám, že vám bude chutnat, co ukuchtím, to teda jo, protože tohle bude třídní vánice. Tak, nejmíň tři dny bude trvat, než znovu vykoukne Démonův měsíc! Ale je to utěšený setkání, to teda je, a to teda zaručuju! Jenom bych nerad, abyste se místo jako hosti cítili jako starý kosti! Hé!“

To bych nerada, pomyslela si Susannah a trochu se otřásla. Stařík už byl k nim zády, ale Roland se na ni zvědavě podíval. Usmála se a zavrtěla hlavou, jako by říkala, *To nic* – a přesně tak to bylo. Nemínila pistolníkovi vyprávět, že ji ta sešlá kobyla se zákalem na očích a s vystouplými žebry bůhvíproč znervóznila. Roland ji ještě nikdy nenazval hloupou husou a ona mu rozhodně nemínila zavdávat příčinu, aby to někdy u–

Ta sešlá kobyla se po ní ohlédla, jako by slyšela její myšlenky, a vycenila na Susannah zbývající zuby. Oči v Lippině kostnaté klínovité hlavě vypadaly nad pochmurným úsměvem jako zahnisané slepé jámy. Zaržála na Susannah, jako by říkala, *Mysli si, co chceš, kosice. Já tu budu ještě dlouho poté, co ty odejdeš a umřeš. Zároveň zafoukal vítr, vhodil jim do tváře sních, zavzdychal ve sněhem obtížených jedlích a zaskučel pod okapy Collinsova domku. Začal utichat a pak znovu na okamžik zesílil a krátce, žalostně zaskučel, až to zaznělo skoro lidsky.*

PĚT

Z jedné strany byl přistaven kurník, z druhé strany Lippina stáj a malý seník napěchovaný senem. „Já se tam nahoru dokážu dostat a sházet si trochu dolů,“ řekl Collins, „ale pokaždý riskuju život, kvůli tý prasklý kyčli. No, nemůžu tě nutit, abys pomáhal starýmu dědkovi, sai Deschaine, ale kdybys chtěl...?“

Roland vyšplhal po žebříku opřeném o okraj okna do seníku a shazoval dolů seno, dokud mu Collins neřekl, že to stačí, je toho dost, aby Lippy vydržela i čtyřdenní vánici. („Protože vona toho sežere tak za polskej prd, to je na ní vidět,“ řekl.) Potom pistolník slezl dolů a Collins je vedl po krátké cestičce vzadu do chalupy. Hromady sněhu po obou stranách byly vysoké jako Roland.

„Můj příbytek, navždycky skromný a tak dál,“ řekl Joe a zavedl je do kuchyně. Byla obložena sukovitou borovicí, ve skutečnosti z umělé hmoty, jak Susannah uviděla, když se dostala blíž. A bylo tam báječně teplo. Elektrický sporák se jmenoval Rossco, o takové značce Susannah nikdy neslyšela. Lednice byla Amana a měla vpředu, nad madlem, vložena zvláštní dvířka. Susannah se naklonila blíž a uviděla slova KOUZELNÝ LED. „Tohle dělá ledové kostky?“ zeptala se potěšeně.

„No, ne tak docela,“ řekl Joe. „Ledový kostky vyrábí *mrazák*, krasavice. Ten krám vpředu je jenom hází do panáků.“

Případlo jí to legrační a zasmála se. Podívala se dolů, uviděla, že Ochu se na ni dívá s tím svým starým lišáckým úsměvem, a to ji rozesmálo ještě víc. Bez ohledu na moderní vymoženosti kuchyň voněla báječnou nostalgií: cukrem, kořením a všemožnými dobrotami.

Roland se díval nahoru na zářivky a Collins přikývl. „Jo, jo, mám všecko na elektriku,“ řekl. „Horkovzdušnou troubu taky, to je prima, ne? A nikdo mi neposílá účty! Generátor mám v kůlně za rohem na druhý straně. Je to Honda, tichounká jako nedělní ráno! I když si člověk vyleze přímo na střechu tý kůlny, uslyší akorát *mmmmmm*. Koptavej Bill mi mění propanovej tank a dělá údržbu, když už je to potřeba, ale to se stalo jenom dvakrát za celou tu dobu, co tu jsem. Né, Joey lže, takže Joey kradě. Bylo to třikrát. Celkem třikrát.“

„Kdo je to Koptavej Bill?“ zeptala se Susannah, zrovna když se Roland ptal: „Jak dlouho tu jsi?“

Joe Collins se zasmál. „Jeden po druhým, mí vzácní noví přátelé, jeden po druhým!“ Odložil hůl, aby se vysoukal z kabátu, postavil se plnou vahou na nemocnou nohu, potichu zavrčel a skoro upadl. *Byl by* upadl, kdyby ho Roland nezachytil.

„Díky, díky, díky,“ řekl Joey. „Ale něco vám povím, nebylo by to poprvý, co bych skončil hubou na lernoleu! Ale jelikož jsi mi ušetřil jeden držkopád, odpovím nejdřív na tvoji otázku. Jsem tady, divnej Joe na Odd's Lane, nějakých sedmnáct let. Jediný důvod, proč ti to nemůžu říct nachlup přesně, je, že nějakou dobu se tady čas chová zatraceně divně, jestli víš, o čem mluvím.“

„Víme,“ řekla Susannah. „Věř mi, to víme.“

Collins se teď zbavoval svetru a pod ním měl další. Susannah měla zprvu dojem, že stařík je docela statný, téměř obtloustlý. Ale teď viděla, že spousta vrstev, které považovala za tuk, byla jenom vycpávka. Nebyl tak zoufale vychrtlý jako jeho stará kobyla, ale statný jonák to taky nebyl.

„A teď Koptavej Bill,“ pokračoval stařík a stahoval si druhý svetr, „to je robot. Uklízí dům, taky mi udržuje generátor v chodu... a jasně že je to von, kdo prohnuje snůh. Když jsem sem přišel poprvý, zakoktával se jenom občas. Teď při každým druhým nebo třetím slovu. Co budu dělat, až se nakonec složí úplně, to teda nevím.“ Susannah v jeho hlase nezaslechla ani stopu starostí.

„Možná se to s ním zlepší, když Paprsek zase funguje, jak má,“ navrhla.

„Možná vydrží trochu *dýl*, ale sakra pochybuju, že by se *zmátořil*,“ řekl Joe. „Stroje se neuzdravují jako živí.“ Konečně dospěl k termálnímu tričku a tam se loupání slupek zastavilo. Susannah byla ráda. Pohled na úděsný sud z koňských žeber těsně obepnutý krátkou šedou srstí jí stačil. Netoužila vidět totéž u pána.

„Kabáty a kaťata dolů,“ zavelel Joe. „Za minutku vám přinesu vaječňák nebo co budete chtít, ale nejdřív vám ukážu svůj obývací, protože to je moje pýcha, to teda je.“

ŠEST

Na podlaze obývacího pokoje ležel hadrový koberec, který by se dobře vyjímal v domě babičky Holmesové, a stálo tam polohovací křeslo se

stolkem. Na stolku ležela hromada časopisů, brožovaných knih, brýle a hnědá láhev s bůhví jakou medicínou. Byla tam televize, ale Susannah si nedokázala představit, na co se v ní může starý Joe dívat (Eddie a Jake by na policiče pod televizorem poznali videorekordér). Ale veškerou pozornost Susannah – a také Rolandovu – upoutala fotografie na zdi. Byla tam připíchnutá připínáčky trochu nakřivo, tak nedbale, až to Susannah připadalo téměř jako svatokrádež.

Byla to fotografie Temné věže.

Ztratila dech. Propracovala se k ní, sotva cítila uzly a suky z hadrového koberce pod dlaněmi, pak natáhla paže. „Rolande, zvedni mě!“

Udělal to a ona uviděla, že jeho tvář smrtelně zbledla až na dvě ohraničené rudé skvrny na hubených tvářích. Oči mu hořely. Věž se rýsovala proti tmavnoucímu nebi, za ní zapadalo slunce a malovalo kopce vzadu na oranžovo, úzká okna stoupala ve věčné spirále. Z některých oken vycházelo kalné a tajuplné světlo. Viděla balkóny, které čnely z tmavých kamenných stěn v každém druhém nebo třetím podlaží, a nízké dveře, jež na ně vedly, všechny zavřené. A také zamčené, o tom nepochybovala. Před Věží se prostíralo pole růží, Ken'-Ka No Rey, potemnělé, ale i ve stínech stále líbezné. Většina růží se už zavřela před padající tmou, ale několik jich stále pokukovalo jako ospalé oči.

„Joe!“ řekla. Sotva šeptala. Bylo jí slabo a připadalo jí, že slyší zpívat hlasy, tichounké, zdaleka. „Ach, Joe! Ta *foto*...!“

„No jo, mami.“ Její reakce ho očividně potěšila. „Je dobrá, že jo? Proto jsem si ji tam taky připíchl. Mám ještě jiný, ale tadle je nejlepší. Přímo v západu slunce, takže ten stín se táhne donekonečna podle stezky Paprsku. Což je vlastně svým způsobem pravda, to musíte voba vědět, to nepochybují.“

Roland jí dýchal přímo u pravého ucha, rychle a přerývaně, jako by právě doběhl závod, ale Susannah si toho sotva všimla. Užasla totiž nejen nad *objektem* na fotografii.

„Tohle je *polaroid*!“

„No... jo.“ Trochu ho zaskočilo, jak je rozrušená. „Myslím, že Kocktavej Bill by mi mohl přinést Kodak, kdybych si řekl, ale jak bych si tu asi nechával vyvolávat filmy? A než mě napadla videokamera – protože ta krabice pod televizí takový věci přehrává –, byl jsem moc starej, abych se tam vracel, a tamta starucha je už moc stará, aby mě nosila. Ale

kdybych mohl, vrátil bych se, protože je to tam nádherný, tam se scházejí dobrosrdeční duchové. Slyšel jsem tam zpívat přátele, kteří jsou dávno pryč, a taky svoji mámu a tátu. Bohužel –“

Roland zůstal jako ochromený. Susannah to cítila podle toho, jak mu ztuhly svaly. Potom napětí povolilo a on se obrátil od fotografie tak prudce, až se Susannah zatočila hlava. „Tys tam byl?“ zeptal se. „*Tys byl u Temné věže?*“

„No jasně že jo,“ podivil se stařík. „Kdo jinej podle tebe tu fotku dělal? Přece ne nějakej blbej Ansel Adams?“

„*Kdys* ji pořizoval?“

„Tahle je z mý poslední cesty,“ odpověděl. „Před dvěma rokama, v létě – i když je to tam níž položený, chápete, a pokud tam vůbec někdy padá sníh, tak jsem ho v životě neviděl.“

„Jak daleko odtud to je?“

Joe zavřel nemocné oko a počítal. Netrvalo mu to dlouho, ale Rolandovi a Susannah to připadalo jako celá věčnost. Venku zaduněl vítr. Starý kůň řehotal, jako by proti tomu hluku protestoval. Za oknem lemovaným námrazou se začal padající sníh stáčet do vírů.

„No,“ začal, „teďka je to z kopce a Kocktavej Bill protahuje Věžní cestu tak daleko, kam až půjdete. Co jinýho by měl ten starej plecháč celou dobu dělat? Jasně že tu budete muset počkat, dokud se ta severovýchodní sibérie nepřepřežene –“

„Jak dlouho nám to bude trvat, až vyrazíme?“ zeptal se Roland.

„Nemůžeš se dočkat, co? Tak, celej divej, celej nedočkávej, a jak by ne, protože jestli jste přišli z Vnitřního světa, muselo to trvat spoustu let, než jste se dostali tak daleko. Hrozný pomyšlení, kolik roků, to teda jo. Povím ti, že bude trvat šest dnů, než se dostanete z Bílých krajin, možná sedm...“

„Říkáte zdejšímu kraji Empatika?“ zeptala se Susannah.

Zamžikal a pak se na ni nechápavě podíval. „To teda ne, paní – v životě jsem neslyšel, že by se tady tomu kousku země říkalo jinak než Bílý krajiny.“

Ten nechápavý výraz byl falešný. Byla si tím skoro jistá. Starý Joe Collins, veselý jako Santa Klaus v dětské hře, jí prostě zalhal. Nevěděla proč, a než to mohla prozkoumat, ozval se ostře Roland: „Mohla bys toho prozatím nechat? Mohla bys, u svého otce?“

„Ano, Rolande,“ řekla mírně. „Jistě.“

Roland se otočil zase k Joeovi, Susannah stále držel na boku.

„To by vám mohlo trvat až devět dnů, řekl bych,“ pokračoval Joe a tahal se za bradu, „protože na tý cestě to může pořádně klouzat, zvlášť když Bill ten sníh udusá, ale von si nedá říct. Má svoje rozkazy. Říká jim *programování*.“ Stařík viděl, že se Roland chystá promluvit, a zvedl ruku. „Né, né, neprotahuju to, abych tě rozčiloval, pane nebo sai nebo co se ti líbí víc – to je jenom tím, že nejsem moc zvyklej na lidi.“

Až se dostanete pod hranici sněhu, bude to určitě dalších deset nebo dvanáct dnů pěšky, ale na světě není důvod, abyste pěšky chodili, pokud se vám nebude chtít. Tam dole je další bouda od Positronics a uvnitř parkuje spousta vozítek. Vypadají jako golfový vozíky. Baterky mají vybitý, to je jasný – prázdný jako můj klobouk –, ale je tam taky generátor, Honda, jako je ta moje, a ta fungovala, když jsem tam byl naposledy, protože Bill všechno udržuje v čajku, jak to jenom jde. Jestli se vám podaří některý to vozítko dobít, tak byste si mohli cestu zkrátit na takový čtyři dny, nejvýš. Takže podle mě je to takhle: pokud byste museli celou cestu po vlastních, mohlo by to trvat maximálně devatenáct dní. Jestli budete moct jet ten poslední úsek na kolibříkovi – tak jim říkám, kolibříci, protože přesně tak bzukají, když se rozjedou –, řekl bych deset dní. Možná jedenáct.“

V pokoji se rozhostilo ticho. Vítr zadul a chrstl proti stěně chalupy sněh, a Susannah si znovu všimla, že kvílí skoro jako člověk. Určitě to působily okapy a různé kouty.

„Necelé tři týdny, i kdybychom museli jít pěšky,“ řekl Roland. Natáhl ruku k polaroidové fotografii tmavé kamenné věže rýsující se proti večernímu nebi, ale nedotkl se jí. Jako by se jí bál dotknout, pomyslela si Susannah. „Po tolika letech a tolika mílích.“

Nemluvě o galonech prolité krve, pomyslela si Susannah, ale nahlas by to neřekla, i kdyby byli sami. Nebylo to zapotřebí. On věděl, kolik krve bylo prolito, stejně jako to věděla ona. Ale cosi tu neladilo. Neladilo nebo bylo přímo falešné. A zdálo se, že pistolník si to *neuvědomuje*.

Soucit znamená respektovat city jiného. Empatie znamená ty pocity přímo sdílet. Proč by lidé nějaký kraj nazvali Empatika?

A proč ten příjemný děda v tomhle lže?

„Pověz mi něco, Joe Collins,“ řekl Roland.

„Tak, pistolníku, jestli budu moct.“

„Byl jsi přímo u ní? Vložil jsi ruku na kámen, ze kterého je postavena?“

Stařík zprvu vypadal, že zkoumá, jestli si z něj Roland dělá legraci. Když se ujistil, že tomu tak není, vypadal otřeseně. „Ne,“ řekl, a poprvé mluvil stejně americky jako Susannah. „Ta fotka je z takový vzdálenosti, kam až jsem se odvážil dojít. Na okraj růžového pole. Řekl bych dvě stě, možná dvě stě padesát yardů daleko. Robot by řekl pět set oblouků kola.“

Roland přikývl. „A proč ne?“

„Protože jsem si myslel, že kdybych šel blíž, nakonec by mě to zabilo, ale nedokázal bych se vrátit. Ty hlasy by mě táhly dál. To jsem si tehdy myslel, a stejně si to myslím i dneska.“

SEDM

Po večeři – rozhodně nejvybranějším jídle, jaké Susannah jedla od chvíle, kdy byla vtažena do tohoto světa, a možná nejlepší v celém životě – jí bolák na tváři praskl a otevřel se. Svým způsobem za to mohl Joe Collins, ale ani později, když mohli jedinému obyvateli Odd's Lane zazlívát mnohé, mu tohle nevyčítala. To bylo určitě to poslední, co jí chtěl provést.

Podával kuřata, pečená a obzvláště chutná po tolika zvěřinových dnech. K nim Joe nosil na stůl šťouchané brambory s omáčkou, brusinkové želé nakrájené na tlustá červená kolečka, zelený hrášek („Jenom z konzervy, je mi líto,“ řekl jim) a talíř maličkých vařených cibulek ponořených ve sladkém kondenzovaném mléce. A také vaječný koňak. Roland a Susannah ho pili chtivě jako děti, i když se oba vzdali „maličkého rumového frťánka“. Ochu také dostal večeři. Joe mu připravil kuře s bramborami a postavil mu talíř na podlahu u sporáku. Ochu se s ním rychle vypořádal a pak si lehl do dveří mezi kuchyní a obývacím pokojem, který sloužil také jako jídelna, a olizoval se, aby vychutnal každou kapku omáčky, která mu uvízla na vousech, a přitom s nastraženýma ušima pozoroval humáky.

„Dezert bych už nemohla, tak mi prosím nenabízej,“ řekla Susannah, když spořádala druhou porci a zbytky omáčky vytřela kusem chleba. „Ani nevím, jestli se z té židle ještě odvalím.“

„No tak dobře,“ řekl Joe trochu zklamaně, „možná později. Mám čokoládovej pudink, a taky karamelovej.“

Roland zvedl ubrousek, aby ztlumil řihnutí, a pak řekl: „Já bych, myslím, kousek od každého okusil.“

„No, když na to přijde, já bych to možná taky ještě zvládla,“ svolila Susannah. Byly to celé věky, kdy naposledy ochutnala karamel.

Když skončili s pudinkem, Susannah se nabídla, že pomůže s nádobím, ale Joe jenom mávl rukou a řekl, že hrnce a talíře strčí do myčky, aby se opláchly, a později „je prožene všechny najednou“. Připadl jí křepčejší, když s Rolandem chodil sem a tam mezi kuchyní, méně se opíral o hůl. Susannah si domyslela, že s tím má možná něco společného ten frťánek rumu (nebo jich možná bylo víc a k tomu ten veliký frťan na konci večere).

Nalil kávu a všichni tři (čtyři, počítaje Ocha) se posadili v obývacím pokoji. Venku houstla tma a vítr skučel stále hlasitěji. *Někde tam venku je Mordred, přikrčený pod závějí nebo v lesíku*, pomyslela si, a znovu se musela ovládnout, aby jí ho nebylo líto. Bylo by to lehčí, kdyby nevěděla, že i když je to vrahoun, musí to být pořád ještě dítě.

„Pověz nám, jak ses tady ocitl, Joe,“ vyzval hostitele Roland.

Joe se usmál od ucha k uchu. „To je hrůzostrašná historie, ale jestli si to vopravdu chcete poslechnout, tak vám to klidně povím.“ Usmíval se už míň a tesklivě. „Je to prima, mít tu lidi, se kterými se dá trochu poklábosit. Lippy je jako posluchačka výborná, ale nikdy mi nic neodpoví.“

Začínal jako učitel, spustil Joe, ale rychle prý zjistil, že takový život pro něho není. Děti měl rád – úplně je zbožňoval –, ale nesnášel všechny ty administrativní sračky a způsob, jakým se systém snažil zajistit, aby se osekaly hrany všem špuntům dokulata a žádný nezůstal hranatý. Praštil s učitelstvím už po třech letech a pustil se do showbusinessu.

„Zpíval jsi nebo tančil?“ vyzvídal Roland.

„Ani jedno,“ odpověděl Joe. „Sel jsem na to postaru jako sólista.“

„Sólista?“

„Myslí tím, že byl komik,“ vysvětlila Susannah. „Vyprávěl vtipy.“

„Správně!“ rozzářil se Joe. „Některejm lidem dokonce připadaly zábavný. Jasně, ti byli v menšině.“

Měl agenta, jehož předchozí podnik, obchod se zlevněným pánským oblečením, zkrachoval. Jedno vedlo k druhému, jak říkal, a jeden *styk* taky vedl k druhému. Nakonec pracoval v nočních klubech třetího řádu od pobřeží k pobřeží, jezdil v otlučené ale spolehlivé staré fordce pickupu

všude tam, kam ho Shantz, jeho agent, posílal. Skoro nikdy nepracoval o víkendech. O víkendech dokonce i třetířadé kluby objednávaly rockové kapely.

Prožil tak konec sedmdesátých a počátek sedmdesátých let, kdy rozhodně nebyl nedostatek „materiálu z každodenních událostí“, jak se vyjádřil Joe: hippies a yippies, pálení podprsenek a Černí Panteři, filmové hvězdy, a jako vždy, politici – ale říkal, že on byl komikem orientovaným spíš na tradiční vtipy. Ať si Mort Sahl a George Calrin dělají svoje aktuální styky, když chtějí, on se držel věcí jako *Když už mluvíme o mé tchyni, a říká se, že naši polští přátelé jsou hloupí, ale já vám povím o jedné irské dívce, se kterou jsem se seznámil.*

Během vyprávění se stala divná věc (a pro Susannah taky trochu dojemná). Středosvětský přízvuk Joea Collinse, s obvyklým jó a né a jestli ráčíte začal přecházet do přízvuku, ve kterém poznala ostříleného Američana. Pořád čekala, až místo *léto* od něj uslyší *lato*, ale řekla si, že je to jenom tím, že strávila tolik času s Eddiem. Pomyslela si, že Joe Collins je jedním z těch výjimečných komiků od přírody, jejichž hlas je zvukovou obdobou hmoty Silly Putty, jež přebírá tvary, které mizí stejně rychle, jak se na povrchu objevují. Kdyby dělal v klubu v Brooklynu, nejspíš by říkal *lito* a v Pittsburghu by to bylo *léto*.

Roland ho hned zpočátku přerušil a zeptal se, jestli je komik něco jako dvorní šašek, a stařík se srdečně zachechtal. „Tos na to kápl. Jenom si místo krále a dvořanů představ partu lidí, kteří sedí kolem dokola v zakouřený místnosti a v rukou držej skleničky.“

Roland s úsměvem přikývl.

„Má to ale svoje výhody, dělat baviče najeden večer na Středozápadě,“ řekl. „Když tankujete v Dubuque, nestane se tam nic, jenom člověk nakonec dělá dvacet minut místo pětáctyřiceti a pak už se žene do dalšího městečka. Ve Středosvětě budou asi místa, kde bývám uřízli tu zatracenou palici za to, že jste jim ten jejich zapadák zasmradili.“

Tomu se pistolník zachechtal, což byl zvuk, který stále dokázal Susannah polekat (i když se sama smála také). „Říkáš pravdu, Joe.“

V létě roku 1972 hrál Joe v nočním klubu U Janga v Clevelandu, nedaleko od ghetta. Roland ho znovu přerušil, tentokrát chtěl vědět, co je to ghetto.

„Když jde o Hauck,“ řekla Susannah, „znamená to část města, kde žijí většinou černí a chudí lidi, a policajti mají ve zvyku nejdřív se ohnat obuškem a teprve potom se ptát.“

„Přesně!“ zvolal Joe a zabušil si klouby prstů do temene. „Sám bych to líp neřekl!“

Před domem se znovu ozvalo to divné, dětské naříkání, ale tentokrát skoro nefoukalo. Susannah pohlédla na Rolanda, ale pokud to pistolník slyšel, nedal to najevo.

Byl to vítr, řekla si Susanah. Co jiného by to mohlo být?

Mordred, zašeptalo jí v hlavě. Venku je Mordred, mrzne. Mordred tam venku umírá, zatímco my si tu sedíme u horkeho kafe.

Ale neřekla nic.

V Haucku byly několik týdnů potíže, říkal Joe, ale on tehdy hodně pil („Pořádně jsem nasával,“ jak se vyjádřil) a sotva si uvědomoval, že publikum na druhém představení je asi pětinové oproti předchozímu. „Sakra, byl jsem rozjetej,“ řekl. „Nevím, co jiní, nikoho jsem nevnímál, prostě jsem se vezl.“

Potom někdo prohodil předním oknem v klubu Molotovův koktejl (*Molotovův koktejl* byl výraz, kterému Roland rozuměl), a než stačil říct *Nechcete někdo mou tchyni... prosím*, už tam hořelo. Joe se vypařil zadními dveřmi pro účinkující. Zvládl to skoro na ulici, když ho chytili tři muži („Všichni velmi černí, všichni zhruba velikosti prvoligových basketbalových centrů“). Dva ho drželi, třetí mlátil. Potom někdo máchl lahví. Bum-bum, světla zhasla. Probudil se na travnatém svahu poblíž opuštěného městečka, které se jmenoval Stone's Warp, aspoň podle nápisů na prázdných budovách na Hlavní ulici. Joeovi Collinsovi připomínalo kulisy filmové kovbojky, odkud odešli všichni herci domů.

Někdy v té době Susannah došla k závěru, že tomu příběhu sai Collinse moc nevěří. Byl nepochybně zábavný a v porovnání s Jakeovým prvním vstupem do Středosvěta, když ho cestou do školy přejelo a zabilo na ulici auto, nebyl tak úplně nepravděpodobný. Ale stejně mu moc nevěřila. Otázka zněla, záleželo na tom?

„Nedalo se tomu říkat nebe, protože tam nebyly žádné mraky a žádný andělský chóry,“ řekl Joe, „ale myslel jsem si, že je to stejně nějaký druh posmrtného života.“ Procházel se kolem. Našel jídlo, našel koně (Lippy) a vydal se dál. Potkával různé potulné bandy lidí, některé přátelské, jiné ne,

některé zdravé, jiné muřácké. Bylo jich dost, aby pochytil místní hantýrku a trochu Středosvětských dějin. Přinejmenším se dozvěděl o Paprscích a Věži. Jednou se pokusil překročit Mizerný končiny, říkal, ale dostal strach a vrátil se, když se osypal všemožnými boláky a divnou vyrážkou.

„Udělal se mi žíla v zadku, a to byla poslední kapka,“ líčil. „To mohlo bejt tak před šesti, sedmi lety. S Lippy jsme si řekli, že se na nějaký cestování vykašlem. Tehdy jsem našel tohle místočko, říká se mu Westring, a tehdy mě našel Koktavej Bill. Taky trochu doktoruje a vyřízl mi tu žílu v zadku.“

Roland chtěl vědět, jestli byl Joe svědkem průchodu Karmínového krále, když se to šílené stvoření vydalo na svou poslední cestu k Temné věži. Joe říkal, že ne, ale že před půlrokem byla hrozná bouře („fakticky čina“), která ho zahнала do sklepa. Když tam byl, zhasla elektrika, bez ohledu na generátor, a jak se tak krčil ve tmě, přepadl ho pocit, že je poblíž nějaké strašné stvoření a že by se mohlo kdykoli dotknout Joeovy mysli a podle myšlenek ho vysledovat až do skrýše.

„Víte, jak mi bylo?“ zeptal se jich.

Roland a Susannah zavrtěli hlavou. Ochu udělal totéž, dokonale je napodobil.

„Jako buřtu s cibulí,“ řekl Joe. „Kterej čeká ve špajzu.“

Tahle část je pravda, pomyslela si Susannah. Možná to trochu pozměnil, ale v podstatě je to pravda. A pokud měla nějaký důvod si to myslet, pak jenom ten, že představa, jak Karmínový král cestuje ve své vlastní přenosné bouři, vypadala hrůzně pravděpodobná.

„Co jsi udělal?“ zeptal se Roland.

„Usnul jsem,“ řekl. „Mám na to nadání, stejně jako imitovat – i když při představení slavný hlasy nedělám, protože ty v zapadákověch moc nezabírají. Aspoň pokud nejste Rich Little. Je to divný, ale pravda. Dokážu usnout na povel, a přesně to jsem v tom sklepe udělal. Když jsem se znovu probudil, světlo už zase svítilo a to... tamto bylo pryč. Víím, že Karmínovej král existuje, jasně, pořád ještě občas vídám lidi – většinou tuláky, jako jste vy tři – a ti o něm mluví. Obyčejně přitom dělají znamení proti zlu a plivou mezi prsty. Myslíte, že to byl von, co? Myslíte, že Karmínovej král prošel přímo Odd's Lane, když šel k Věži.“ Potom, než stačili odpovědět: „No, proč ne? Věžní cesta je přece hlavní tah. Vede až tam.“

Viš, že to byl on, pomyslela si Susannah. Jakou hru to hraješ, Joe?

Tenký pláč, který skoro určitě nevytluzoval vítr, se ozval znovu. Už si ale nemyslela, že je to Mordred. Napadlo ji, že hlas možná vychází ze sklepa, kam se Joe šel schovat před Karmínovým králem... nebo to aspoň říkal. Kdo tam dole byl teď? A schovával se, jako tehdy Joe, nebo byl uvězněn?

„Nebyl to špatnej život,“ pokračoval Joe. „Nebyl to život, jakej jsem čekal, to v žádným pádu ani ohledu, ale mám teorii – lidi, co žijou život, jakej čekali, víc než často nakonec berou prášky na spaní nebo si strčí hlaveň pistole do huby a zmáčknu spoušť.“

Roland, jak se zdálo, byl o několik kol pozadu, protože řekl: „Byl jsi dvorním šaškem a zákazníci v těch hospodách byli tvůj dvůr.“

Joe se usmíval a ukazoval spoustu bílých zubů. Susannah se zamračila. Viděla ty zuby už předtím? Přece se hodně nasmáli a ona je měla vidět, ale nemohla si vzpomenout, zda je skutečně viděla. Rozhodně nešumloval jako někteří lidé, kteří přišli skoro o všechny zuby (takoví lidé se chodili mnohokrát radit s jejím otcem, většinou hledali nějakou umělou náhradu). Kdyby musela hádat dřív, byla by řekla, že má zuby, ale že jsou z nich jenom ohlodané pahýly, a –

A o co ti jde, holka? Možná v pár věcech zalhal, ale rozhodně mu za tu chvíli, co jste seděli u večeře, nenarostly nové zuby! Nějak popouštíš uzdu fantazii.

Opravdu? No, bylo to možné. A možná že ten tenký nářek přece jen neznamenal nic, jenom vítr v okapech před domem.

„Poslechl bych si některé tvé vtipy a příběhy,“ řekl Roland. „Jak jsi je vyprávěl na cestě, jestli ráčíš.“

Susannah se na něho bedlivě zadívala a uvažovala, jestli má pistolník nějaký postranní motiv své žádosti, ale zdálo se, že ho to upřímně zajímá. Ještě než Roland viděl polaroidovou fotografii Temné věže připíchnutou na stěnu obývacího pokoje (jeho pohled se k ní stále otáčel, zatímco Joe vyprávěl), byl plný jakéhosi hektického veselí, které se mu skutečně příliš nepodobalo. Skoro jako by byl nemocný a potácel se na pokraji deliria.

Joe Collins vypadal, že ho pistolníková žádost překvapila, ale přesto potěšila. „Panebože,“ řekl. „Nedělal jsem žádné výstup nejmíň tisíc let... a vzhledem k tomu, jak se tady nějakou dobu natahoval čas, možná to bylo tisíc let. Nevím najednou, jak začít.“

Susannah překvapilo, když uslyšela vlastní hlas: „Zkus to.“

OSM

Joe o tom přemýšlel, pak se postavil a smetl si z košile několik spadných drobků. Dokulhal doprostřed místnosti, hůl nechal opřenou o židli. Ochu k němu vzhlížel s ušima nastraženýma a svým starým úsměvem, jako by se těšil na legraci, která přijde. Chvilku Joe vypadal nejistě. Potom se zhluboka nadechl, vydechl a zářivě se na ně usmál. „Slibte, že nebudete házet rajčata, jestli to podělám,“ řekl. „Pamatujte, je to už dlouho.“

„Neboj, přece jsi nás pozval dál a dal nám jíst,“ odpověděla Susannah. „Takže se neboj.“

Roland, jako vždy doslovný, řekl: „Žádná rajčata stejně nemáme.“

„Dobře, dobře. I když ve špajzu jsou nějaký v konzervě... hned zapomeňte, že jsem to říkal!“

Susannah se usmála. Roland také.

Joea to povzbudilo. „Tak jo, vrátíme se k tomu magickému místu, který se jmenuje U Janga, v tom magickém městě, který některý lidi omylem nazývají město u jezera. Jinými slovy, Cleveland v Ohio. Druhý představení. To, který jsem nikdy nedokončil, a byl jsem rozjetej, to mi věřte. Dejte mi vteřinku...“

Zavřel oči. Zdálo se, že sbírá síly. Když oči znovu otevřel, vypadal kdoví proč o deset let mladší. Bylo to úžasné. A když otevřel pus, nejenže *mluvil* jako Američan, ale i *vypadal* jako Američan. Susannah to nedokázala slovně vyjádřit, ale věděla, že je to pravda: toto byl jistý Joe Collins, Made in USA.

„Hej, dámy a pánové, vítejte u Janga. Já jsem Joe Collins a vy ne.“

Roland se uchechl a Susannah se usmála, hlavně ze zdvořilosti – byl to pěkně vousatý vtíp.

„Vedení mě požádalo, abych vám připomněl, že dneska večer jsou dvě piva za babku. Máte to? Dobře. Jejich motivem je zisk, u mě jsou to sobecký zájmy. Protože čím víc budete nasávat, tím legračnější budu.“

Úsměv Susannah se rozšířil. Komický výstup měl svůj rytmus, dokonce i ona to věděla, přestože by nedokázala sehrát ani pětiminutový komický výstup před hlučným publikem v nočním klubu, i kdyby na tom závisel její

život. Byl v tom *rytmus* a po nejistém začátku Joe ten svůj nacházel. Oči měl mírně přivřené a Susannah uhodla, že vidí různobarevné reflektory nad pódiem – tak podobné barvám Čarodějovy duhy, když na to teď pomyslela – a cítí kouř padesáti dýmajících cigaret. Jednu ruku na chromované tyči mikrofonu, druhou volnou, aby jí dělal každé gesto, které se mu zachce. Joe Collins vystupuje u Janga v pátek večer...

Ne, v pátek ne. Říkal, že všechny kluby si na víkendy zamlouvají rockové kapely.

„Když odhlédneme od toho omylu s jezerem, Cleveland je krásný město,“ řekl Joe. Začínal nabírat tempo. Rapoval, jak by řekl Eddie. „Naši jsou z Clevelandu, ale když jim bylo sedmdesát, odstěhovali se na Floridu. Nechtěli, ale kruciturci, je na to zákon. Prásk!“ Joe si zaklepal klouby prstů o hlavu a zašilhal. Roland se znovu zasmál, i když nemohl mít ponětí, kde (nebo co) Florida je. Susannah se usmívala od ucha k uchu.

„Florida je pekelný místo,“ pokračoval Joe. *pekelný*. Jezdí se tam těsně po svatbě a těsně před smrtí. Můj děda odjel na Floridu na důchod, Bůh dej pokoj jeho duši. Až umřu já, chci odejít v klidu a míru, ve spánku, jako děda Fred. Ne abych řval, jak ti cestující v jeho autě.“

Roland se tomu burácivě zachechtal a Susannah také. Ochu se naplno zubil.

„Moje babička byla taky skvělá. Říkala, že se naučila plavat, když ji kdosi vyvezl na řeku Cuyahoga a vyhodil ji z loďky. Já na to, „Hele, babi, oni se tě nesnažili naučit plavat.““

Roland se vysmrkal, otřel si nos, potom zafrkal znovu. Tváře měl rudé. Smích mu popohnal celý metabolismus, skoro na úroveň „bojuj, nebo uteč“, Susannah o tom někde četla. Což znamenalo, že její metabolismus se musí také zrychlovat. Jako by všechna ta hrůza a smutek tryskaly ven z otevřené rány, tryskaly jako...

Nu, jako krev.

Uslyšela kdesi v hloubi hlavy slabé varovné zacinkání, ale nevšímalá si ho. Čeho by se to varování mělo týkat? Vždyť se přece *smáli*, kristepane! Bavili se!

„Můžu na minutku mluvit vážně? Ne? No, kašlu na vás i na tu herku, co na ní jedete – zítra, až se probudím, já budu střízlivěj, ale vy budete pořád oškliví.“

A plešatí.“

(Roland se zachechtal.)

„Přece jenom budu mluvit vážně, jo? Jestli se vám to nebude líbit, strčte si to tam, kde schováváte peněženku na drobný. Moje babička byla skvělá dáma. Ženský obecně jsou skvělý, víte to? Ale mají svoje chyby, stejně jako chlapi. Kdyby si ženská například měla vybrat, jestli má chytit dlouhou přihrávkou, nebo zachránit dítěti život, zachrání tomu děcku život a vůbec nepřemejšlí o tom, kolik chlapů stojí na metě. Prásk!“ Zabušil prsty do hlavy a vykulil oči tak, až se oba rozesmáli. Roland se snažil odložit hrnek s kávou, ale rozlil. Držel se za břicho. Slyšet ho smát se tak strašně – úplně se smíchu poddat – bylo legrační samo o sobě a Susannah znovu vyprskla smíchy.

„Mužský jsou jedna věc, ženský jsou druhá věc. Dejte je dohromady a máte zákusek s úplně novou příchutí. Jako oreosky. Jako burákové pohárky. Jako rozinkovou sušenku se soplou omáčkou. Ukažte mi muže a ženu a já vám ukážu prapodivnou instituci – nemyslím otroctví, ale manželství. Ale já už se opakuju. Prásk!“ Zabušil si do hlavy. Vykulil oči. Tentokrát se zdálo, že mu vyskočily napůl z důlků

(jak tohle dělá)

a Susannah se musela chytit za břicho, protože jí začalo ze všeho toho smíchu bolet. A začalo jí bušit ve spáncích. Bolelo to, ale byla to *příjemná* bolest.

„Manželství je, když máte manželku nebo manžela. Jo! Koukněte se do slovníku! Bigamie je, když je manželek nebo manželů příliš mnoho. Samozřejmě, monogamie je totéž. Prásk!“

Jestli se Roland rozchechtá ještě víc, napadlo Susannah, tak se sesune z židle přímo do loužičky rozlité kávy.

„Pak taky existuje rozvod, což je latinský výraz, kterej znamená ‚urvat mužskému pohlavní orgány skrze peněženku‘.

Ale mluvil jsem o Clevelandu, pamatujete? Víte, jak Cleveland začínal? Parta lidí v New Yorku si řekla, ‚Páni, začíná se mi ta zločinnost a chudoba líbit, ale není tu dost zima. Pojďme na západ.‘“

Smích, jak si Susannah uvědomí později, je jako hurikán: jakmile dosáhne určité síly, živí sám sebe, sám se podporuje. Smějete se ne proto, že jsou zábavné *vtipy*, ale protože je zábavné vaše *rozpoložení*. Joe Collins je do takového stavu dostal svým dalším žertem.

„Hele, pamatujete, jak nám na základní škole říkali, že v případě požáru se máme v klidu seřadit a že vpředu mají být nejmenší a vzadu největší? Co je to za logiku? Copak vysokí lidi hoří pomaleji?“

Susannah zaječela smíchy a plácla se po tváři. To jí přivodilo náhlý a nečekaný záchvat bolesti, který jí rázem smích ut'al. Bolák u úst znovu začal růst, ale dva nebo tři dny nekrvácel. Když do něj neuváženě praštila rozmáchlou rukou, strhla si černočervený strup, který bolák kryl. A bolák teď nejenže krvácel, ale krev z něho přímo *prýštila*.

Okamžik si neuvědomovala, co se stalo. Věděla jenom, že když se praštila do tváře, bolelo to *mnohem* víc, než by mělo. Joe taky nevypadal, že si něčeho všiml (oči měl znovu skoro zavřené), *určitě* si ničeho nevšiml, protože drmolil rychleji než dřív. „Hele, a co ta restaurace s plody moře, co mají v Mořském světě? Dostal jsem do sebe půlku rybího karbanátku a říkal si, jestli nejím nějakýho opožděného žáčka! Prásk! A když už mluvíme o rybách...“

Ochu poplašeně štěkl. Susannah najednou ucítila, že jí po straně krku a na rameno stéká něco teplého a mokrého.

„Přestaň, Joe,“ řekl Roland. Vypadal, že sotva popadá dech. Vypadal slabý. To tím smíchem, řekla si Susannah. Ach, ale ta tvář jí tak bolí, a...

Joe otevřel oči, vypadal podrážděně. „Co je? Ježíši Kriste, chtěli jste to a já vám *vyhověl!*“

„Susannah si ublížila.“ Pistolník už byl na nohou a díval se na ni, smích ustoupil starosti.

„Nic jsem si neudělala, Rolande, jenom jsem se praštila trochu víc, než jsem...“ Pak se podívala na svou ruku a s úžasem uviděla, že má červenou rukavici.

DEVĚT

Ochu znovu zaštěkal. Roland popadl ubrousek vedle svého převráceného hrnku. Jeden konec byl hnědý a nasáklý kávou, ale druhý byl suchý. Přitiskl ho ke krvácejícímu boláku a Susannah nejdřív před jeho dotekem ucukla a oči se jí zalily slzami.

„Né, nech mě aspoň zastavit tu krev,“ zamumlal Roland a chytil jí hlavu, prsty se jemně propracoval tuhou čupřinou jejích vlasů. „Drž klidně.“ A kvůli němu se jí to podařilo.

Uslzenýma očima viděla na Joea, který jí stále připadal našťvaný, že mu zkažila číslo tak drastickým způsobem (po kterém se navíc bude muset uklízet), a v podstatě mu to ani nevyčítala. Odváděl skutečně skvělou práci a ona mu ji pokazila. Kromě bolesti, která už trochu ustupovala, se cítila strašně trapně, vzpomněla si na dobu, kdy v tělocvičně dostala první menstruaci a po stehně jí stékal pramínek krve celému světu na očích – hlavně té části světa, se kterou měla třetí hodinu tělocvik. Některé holky po ní začaly pokřikovat, *Ucpi si to!*, jako by to byla největší legrace na světě.

S touto vzpomínkou se smísil strach, který se týkal samotného boláku. Co když to byla rakovina? Dosud vždycky uměla tuto myšlenku zaplašit, než se jí v hlavě úplně zformovala. Tentokrát to nedokázala. Co když cestou v Mizerných končinách chytilo rakovinu i její hloupé já?

Žaludek se jí stáhl, pak se zvedl. Podařilo se jí udržet výtečnou večeři na místě, ale možná jenom dočasně.

Najednou chtěla být sama, *potřebovala* být sama. Jestli bude zvracet, nechtěla to dělat před Rolandem a tímto cizincem. I když zvracet nebude, chtěla mít trochu času, aby se zase vzpamatovala. Venku zaburácel poryv větru jako lokomotiva projíždějící plnou rychlostí a celá chalupa se otřásla. Světla zablikala a žaludek se jí znovu sevřel, protože stíny na stěnách se pohupovaly.

„Musím jít... do koupelny...“ podařilo se jí vypravit ze sebe. Chvilku se celý svět houpal, ale pak se znovu usadil. V krbu praskl suk v poleně a vystřelil do komína snopec karmínových jisker.

„Určitě?“ zeptal se Joe. Už se nezlobil (pokud se vůbec zlobil), ale díval se na ni nedůvěřivě.

„Nech ji jít,“ řekl Roland. „Myslím, že se potřebuje uklidnit.“

Susannah se na něho chtěla vděčně usmát, ale tvář ji bolela a znovu začala krvácet. Nevěděla, co se ještě kvůli tomu pitomému, tvrdohlavému boláku v bezprostřední budoucnosti změní, ale věděla určitě, že má na nějakou dobu dost vtípů. Kdyby se smála ještě víc, *potřebovala* by transfúzi.

„Vrátím se. Ne abyste mi, chlapci, snědli celý zbytek pudinku.“ Už jen při pomýšlení na jídlo se jí dělalo zle, ale musela něco říct.

„Pokud jde o pudink, nemohu ti nic zaručit,“ řekl Roland. A potom, když už se otáčela: „Kdyby se ti tam zamotala hlava, zavolej mě.“

„Zavolám,“ slíbila. „Děkuju ti, Rolande.“

DESET

Joe Collins sice žil sám, ale jeho koupelna měla příjemný ženský styl. Susannah si toho všimla hned poprvé, když tu byla. Tapety byly růžové, se zelenými listy a – jaká krása – šípkovými růžemi. Záchod vypadal naprosto moderně, až na prkénko, které bylo dřevěné a ne z plastu. Vyřezával ho sám? Podle ní to nebylo vyloučené, i když ho nejspíš přinesl ten robot z některého zapomenutého obchodu. Koktavý Carl? Tak tomu robotovi Joe říkal? Ne, Bill. Koktavej Bill.

Na jedné straně záchodu byla stolička, na druhé oblouková vana se sprchou, která jí připomněla *Psycho* od Hitchcocka (ale od chvíle, kdy ten zatracený film viděla na Times Square, jí ho připomínala *každá* sprcha). Bylo tam také porcelánové umyvadlo zapuštěné do dřevěné skříňky vysoké k pasu – starý dobrý dub a ne železné dřevo, usoudila. Nad umyvadlem zrcadlo. Předpokládala, že se dá odklopit a za ním jsou pilulky a lektvary. Veškerý domácí komfort.

Odtáhla ubrousek, jen sebou škubla a trochu zasykla. Přischl ke krvi a odtrhnout ho bolelo. Užasla, kolik krve má na tvářích, rtech a bradě – nemluvě o krku a rameni košile. Napomínala se, že z toho nesmí šílet. Strhla si prostě strup a ono to krvácelo, nic víc. Zvláště když to má na tom pitomém *obličejí*.

Slyšela, že Joe ve vedlejším pokoji něco říká, nepoznala co, a Rolandovu odpověď: několik slov zakončených zachechtáním. *To je u něho strašně divné*, pomyslela si. *Skoro jako by byl opilý*. Viděla někdy Rolanda opilého? Uvědomila si, že ne. Nikdy ho neviděla, že by byl nadobro opilý, že by byl nahý, jak ho pámbu stvořil, že by se tak volně chechtal... až dnes.

Po tom je ti houby, ženská, řekla jí Detta.

„Tak dobře,“ zamumlala. „Dobře, dobře.“

Pomyšlení na opilost. Pomyšlení na nahotu. Pomyšlení na nespoutaný smích. Pomyšlení na to, že si byli všichni tak blízcí, až z nich bylo totéž.

Možná že byli totéž.

Potom si stoupla na stoličku a pustila vodu. Prudce vytryskla a přehlušila všechny zvuky z druhé místnosti.

Rozhodla se pro studenou, jemně si opláchla obličej a pak si žínkou – ještě jemněji – očistila kůži kolem boláku. Když skončila, oťukala žínkou i samotný bolák. Nebolelo to tak, jak se obávala. Susannah to trochu povzbudilo. Když skončila, vymáchala Joeovu žínku dřív, než krvavé skvrny mohly zapustit, a naklonila se blíž k zrcadlu. Nad tím, co uviděla, vzdychla úlevou. Neopatrnou ránou vlastní rukou do obličeje si strhla celou horní vrstvu boláku, ale možná se nakonec ukáže, že to bylo nejlepší. Jedna věc byla jistá: pokud má Joe v lékárnice lahvičku peroxidu nebo nějaký antibiotický krém, provede v tom neřádku pořádnou očistu, dokud je to otevřené. A vykašle se na to, jak moc to bude pálit. Nejvyšší čas, aby to pořádně vyčistila. Až skončí, ránu ováže a pak bude doufat v nejlepší.

Rozprostřela žínku na okraj vany, aby uschla, pak vytáhla z nadýchané hromádky na nejbližší polici ručník (byl růžový ve stejném odstínu jako tapety). Měla ho kus od obličeje, když ztuhla. Na dalším ručníku v komínku ležel kus papíru. V záhlaví byl obrázek květinové lavičky, kterou snáší dva veselí andílci. Pod tím byl napsán tučným tiskacím písmem vzkaz:

☺ ☹ **JENOM KLID! PŘICHÁZÍ** ☺ ☹
DEUS EX MACHINA!

A pod tím, vybledlým inkoustem:

*Odd's Lane
Odd Lane
Obrat', až o tom popřemýšlíš.*

Susannah zamračeně vytáhla list papíru z hromádky ručníků. Kdo ho tu nechal? Joe? O tom sakra pochybovala. Obrátila papír. Tam bylo stejnou rukou napsáno:

*Takže přemýšlet se nebude?!
To je ale neposlušná holka!
Nechal jsem ti něco v lékárnice,
Ale nejdřív
* * přemýšlej o tom! * **

(Nápověda: komedie + tragédie = FALEŠ)

Ve vedlejším pokoji dál mluvil Joe a tentokrát Roland přímo vyprskl smíchy, nejenom že by se uchechtával. Susannah připadalo, jako by Joe znovu spustil svůj monolog. Svým způsobem to chápala – dělal něco, co miloval, něco, co neměl možnost dělat už řadu let –, ale něco v ní se té představě velice vzpíralo. Že by Joe spustil znovu, zatímco ona se v koupelně ošetřuje, a že by ho Roland *nechal*. Že by poslouchal a smál se, zatímco ona je celá od krve. Takové jednání jí připadalo pohrdavé, klackovské. Zřejmě si s Eddiem zvykla na jiné zacházení.

Nechceš se na mládence prozatím vykašlat a soustředit se na to, co držíš v ruce? Co to znamená?

Jedna věc se zdála jasná: někdo čekal, že sem přijde a najde ten vzkaz. Ona, ne Roland nebo Joe. *To je ale neposlušná holka*, stálo tam. *Holka*.

Ale kdo by to mohl vědět? Kdo si mohl být tak jist? Přece neměla ve zvyku plácát se po tváři (nebo do hrudníku nebo do kolen), když se směje. Nemohla si vzpomenout, že by jedinkrát udělala něco takového –

Ale mohla. Jednou se to stalo. Na filmu s Deanem Martinem a Jerry Lewisem. *Ňoumové u moře*, nějak tak se to jmenovalo. Stalo se jí totéž co dnes, chtěla se jenom proto, že smích dosáhl určité kritické hranice a začal živit sám sebe. Celé obecnstvo – v Clarku na Times Square, pokud věděla – dopadlo stejně, válelo se smíchy, prskalo popkorn z úst, která už nebyla tak docela jejich. Ta ústa aspoň po několik minut patřila Martinovi a Lewisovi, těm dvěma Ňoumům u moře. Ale to se jí stalo jenom tehdy.

Komedie plus tragédie se rovná faleš. Ale tady se žádná tragédie neodehrává, nebo ano?

Nečekala, že na to dostane odpověď, ale dostala ji. Ozvala se chladným hlasem intuice.

Zatím ne.

Z kdovíjakého důvodu si najednou vzpomněla na Lippy. Zubatou, pochmurnou Lippy. Smáli se *folken* v pekle? Susannah si byla nějak jistá, že ano. Zubili se jako Lippy, ta zázračná herka, když Satan začal svou

(Vezměte si mého koně... prosím)

tirádu, a pak se smáli. Bezmocně. Beznadějně. Celou věčnost, kéž vám to vůbec neposlouží.

Co to sakra s tebou je, ženská?

Roland ve vedlejší místnosti se znovu zasmál. Ochu štěkal a ten štěkot zněl také jako smích.

Odd's Lane, Odd Lane... přemýšlej o tom.

Co na tom bylo k přemýšlení? Jedno bylo jméno ulice, druhé bylo totéž, jenomže bez –

„Aleale, počkat,“ řekla potichu. Skoro zašeptala, ale kdo by ji podle ní měl slyšet? Joe mluvil – mlel snad bez přestání – a Roland se smál. Kdo by ji měl slyšet? Ten obyvatel sklepa, pokud tam opravdu někdo byl?

„Počkat, počkat, jenom chvilku.“

Zavřela oči a znovu uviděla dva pouliční ukazatele na tyči, nápisy, které ve skutečnosti byly níž než poutníci, protože příchozí stáli na sněhovém břehu devět stop vysokém. Věžní cesta, stálo na jednom nápisu – ten ukazoval na vypluženou cestu, která mizela za obzorem. Druhý, který označoval krátkou uličku s chalupami, hlásil **ODD'S LANE**, jenomže...

„Jenomže to tak *nebylo*,“ zamumlala a stiskla ruku, ve které nedržela papír, do pěsti. „*Nebylo to tak.*“

Viděla to v duchu docela jasně. **ODD'S Lane**, apostrof a S tam někdo *připsal*, ale proč by to někdo dělal? Měl snad ten zlepšovatel nápisů nutkání opravovat všechno, u čeho nesnesl –

Co? Co nesnesl?

Za zavřenými koupelnovými dveřmi se Roland chechtal jako cvok. Něco tam spadlo a rozbilo se. *Není zvyklý takhle se smát*, pomyslela si Susannah. *Měl bys dávat pozor, Rolande, nebo si ublížíš. Ještě si uženeš kýlu nebo tak něco.*

Přemýšlej o tom, poradil jí neznámý pisatel a ona se snažila. Bylo na slovech *odd* a *lane* něco, co si někdo nepřál, aby viděli? Jestli ano, nemusela si ta osoba dělat starosti, protože ona to rozhodně neviděla. Litovala, že tu není Eddie. Eddie byl v takových blbinkách dobrý: vtipech a hádankách a... a...

Zastavil se jí dech. Vytřeštila oči a na tváři se jí začal objevovat výraz pochopení, stejně jako na tváři jejího dvojčete v zrcadle. Neměla tužku a byla hrozná v takových duševních hrátkách, jaké teď musela –

Susannah balancovala na stoličce, naklonila se přes umyvadlo vysoké do pasu a dýchla na zrcadlo, až se zamlžilo. Napsala **ODD LANE**.

Podívala se na nápis a svítalo jí stále víc. Roland se vedle chechtal jako blázen a ona si uvědomila to, co měla vidět před třiceti cennými vtečinami: že ten smích není veselý. Byl trhaný a neovladatelný, byl to smích muže bojujícího o dech. Roland se smál jako *folken* na komedii, která se změnila v tragédii. Tak se *folken* smáli v pekle.

Pod **ODD LANE** napsala špičkou prstu **DANDELO**, anagram, Eddie by ho asi postřehl okamžitě, rozhodně ve chvíli, kdy by si všiml apostrofu a S, které je měly na nápisu zmást.

Smích ve vedlejším pokoji zeslábl, změnil se a přešel ve zvuky, které byly spíš děsivé než zábavné. Ochu bláznivě štěkal a Roland –

Roland se dusil.

Kapitola VI

Patrik Danville

JEDNA

Neměla pistoli u sebe. Joe trval na tom, aby si sedla na polohovací křeslo, když se po večeři vrátili do obývacího pokoje, a ona si položila revolver na kávový stůl plný časopisů, ale nejdřív vyklopila bubínek a vytáhla náboje. Náboje měla v kapse.

Susannah rozrazila dveře koupelny a vlezla do obývacího pokoje. Roland ležel na podlaze mezi pohovkou a televizí, v obličeji byl hrozivě fialový. Chytil se za oteklý krk a stále se smál. Jejich hostitel stál nad ním a jako první uviděla, že jeho vlasy – ty dětsky jemné bílé vlasy po ramena – jsou už skoro černé. Vrásky kolem očí a úst se vyhladily. Joe Collins už nevypadal mladší o deset let, ale o dvacet nebo možná o třicet let.

Ten parchant.

Ten *upírský* parchant.

Ochu po něm skočil a chytil ho za levou nohu těsně nad kolenem. „Pětadvacet, čtyřiašedesát, devatenáct, *kop!*“ vykřikl Joe vesele a vykopl nohou bryskně jako Fred Astaire. Ochu proletěl vzduchem a udeřil do stěny tak prudce, že shodil na zem tabulku s nápisem *Bůh žehnej našemu domovu*. Joe se otočil zase k Rolandovi.

„Já si myslím,“ řekl, „že ženské potřebují důvod, aby měly sex.“ Joe položil nohu Rolandovi na hrud' – jako lovec, který střelil jelena, pomyslela si Susannah. „Na druhé straně chlapi potřebují jenom *místo!* Prásk!“ Vykulil oči. „Potíž se sexem je v tom, že bůh dal mužům mozek a čurák, ale krve akorát, aby stačila jenom najeden –“

Vůbec neslyšel, jak se Susannah blíží, ani jak se vytahuje na polohovací křeslo, aby získala potřebnou výšku. Příliš se soustředil na to, co dělá. Susannah propletla ruce do jediné pěsti, zvedla je do výše pravého ramene, a potom se rozmáchla šikmo dolů vši silou, jakou dokázala sebrat. Pěst

zasáhla Joea ze strany do hlavy tak prudce, až ho odrazila pryč. Susannah však udeřila do kosti, takže ji příšerně rozbolely ruce.

Joe se zapotácel, zamával pažemi, aby udržel rovnováhu, a ohlédl se po ní. Ohrnul ret a ukázal zuby – dokonale pravidelné zuby, a proč ne? Nepatřil k upírům, kteří potřebují k přežití krev. Byli přece v Empatice. A tvář patřící k těm zubům se měnila: tmavla, stahovala se, měnila se v cosi, co už nepatřilo člověku. Byl to obličej šíleného klauna.

„Ty,“ ucedil, ale než stačil říct ještě něco, Ochu znovu vyrazil. Tentokrát brumlák nemusel použít zuby, protože jejich hostitel se stále potácel. Ochu se mu přikrčil za kotníkem a Dandelo přes něj prostě upadl a jeho kletby prudce ustaly, když udeřil hlavou o zem. Nebýt domácího hadrového koberečku na tvrdých prknech, mohla by ho ta rána zbavit vědomí. Takto se okamžitě namáhavě posadil a omámeně se rozhlížel.

Susannah si klekla vedle Rolanda, který se také snažil posadit, ale nedařilo se mu. Vytrhla mu pistoli z pouzdra, ale on jí sevřel ruku, než stačila tasit. Instinkt, samozřejmě, a dal se očekávat, ale Susannah málem propadla panice, když na ně padl Dandelův stín.

„Ty mrcho, já tě naučím vyrušovat chlapa, když –“

„*Rolande, pust!*“ vykřikla a on pustil.

Dandelo se na ně vrhl, chtěl dopadnout na ni a pistoli zmáčknout mezi jejich těly, ale ona byla o zlomek vteřiny rychlejší. Překulila se a on přistál na Rolandovi. Susannah zaslechla zmučené *Hurd!*, když pistolník ztratil zbytky dechu, který se mu podařil chytit. Zvedla se na jedné ruce, prudce vydechla, a zamířila pistoli na muže nahoře, toho, který pod šaty prodělával jakousi přízračně spěšnou proměnu. Dandelo zvedl ruce, byly prázdné. Samozřejmě že byly, on rukama nezabíjel. Když to udělal, rysy se mu začaly slévat dohromady, povrch se vyhlazoval – už to nebyly rysy, ale jen náznaky na zvířecí kůži nebo hmyzím krunýři.

„Přestaň!“ vykřikl hlasem, který již přestával být tak pronikavý a přecházel v jakési cikádí bzučení. „Chci ti povědět ten o arcibiskupovi a sboristce!“

„Ten znám,“ odsekla a dvakrát ho střelila, jedna kulka následovala druhou přímo do mozku těsně nad místem, kde míval pravé oko.

DVĚ

Roland se vyhrabal na nohy. Vlasy měl přilepené ke spánkům a obličej opuchlý. Když ho zkusila vzít za ruku, odehnal ji a vypoťácel se z předních dveří chaloupky, která teď Susannah připadala zašlá a mizerně osvětlená. Uviděla na koberci skvrny od jídla a na jedné stěně velikou skvrnu od zatékající vody. Byly tam už předtím? A pane Bože na nebesích, co vlastně snědli k té večeři? Rozhodla se, že to nechce vědět, aspoň dokud jí nebude zle. Pokud to nebude otrávené.

Roland z Gileadu otevřel dveře. Vítr mu je vyrval z ruky a práskl jimi o stěnu. Vypoťácel se na dva kroky do ječící bouře, předklonil se, rukama se opřel o stěna a zvracel. Viděla proud vyvrhnuté hmoty, kterou vítr okamžitě rozmetal do tmy. Když se Roland vrátil dovnitř, košili a stranu tváře měl pokrytou sněhem. V chalupě bylo strašné vedro. To jim také Dandelovo kouzlo zatím tajilo. Uviděla, že termostat – obyčejný starý Honeywell, příliš se nelišil od toho, který sama měla v newyorském bytě – je stále na stěně. Dostala se k němu a prozkoumala ho. Byl otočený co nejvíc, přes sedmačtyřicet stupňů. Stáhla ho špičkou prstu na deset, pak se otočila a prohlédla si místnost. Krb byl ve skutečnosti dvakrát větší, než jim připadal, a plný polen, takže by mohl rozpálit ocelářskou pec. S tím se prozatím nedalo nic dělat, ale nakonec vyhasne.

Mrtvola na koberci se skoro protrhala z šatů. Susannah teď připomínala nějaký hmyz, kterému z rukávů a nohavic trčely znetvořené končetiny – skoro vypadaly jako paže a nohy. Záda košile se roztrhla uprostřed až dolů a ona v té díře uviděla jakýsi krunýř, na kterém byly obtisknuty náznaky lidských rysů. Nevěřila by, že něco může být horšího než Mordred ve své pavouci podobě, ale tohle bylo. Díky bohu, že to bylo mrtvé.

Ta uklizená, dobře osvětlená chaloupka – jako z pohádky, copak se tak na ni od začátku nedívala? – teď byla tmavou a zakouřenou venkovskou chajdou. Stále v ní bylo elektrické světlo, ale žárovky vypadaly staré a dlouho používané, jako u lampičky v laciné noclehárně. Hadrový koberec byl tmavý špínou, plný skvrn od jídla a místy se páral.

„Rolande, už je ti dobře?“

Roland se na ni podíval, potom před ní pomalu poklekl. Chvilku si myslela, že je mu na omdlení, a polekala se. Pak, o vteřinu později, si uvědomila, co se doopravdy děje, a to ji polekalo ještě víc.

„Pistolníku, nechal jsem se zmást,“ řekl Roland tlumeně a roztřeseně. „Nechal jsem se podvést jako děcko a prosím za prominutí.“

„Rolande, ne! Okamžitě vstávej!“ To byla Detta, která zřejmě nastupovala pokaždé, když se Susannah ocitla pod velkým tlakem. Pomyslela si, *Je div, že jsem mu neřekla „Zvedni prdel, běloušku“*, a musela se ovládnout, aby se hystericky nerozchechtala. Nepochopil by to.

„Nejdřív prosím za prominutí,“ řekl Roland, ale nedíval se na ni.

Zapátrala po patřičné formulaci a našla ji, což byla úleva. Nemohla vystát, když ho viděla takhle na kolenou. „Vstaň, pistolníku, promíjím ti a zachovávám ti přízeň.“ Odmlčela se, pak dodala: „Jestli ti zachráním život ještě devětkrát, budeme tak zhruba vyrovnání.“

Řekl: „Tvoje laskavé srdce to moje zahanbuje,“ a vstal. Ta hrozná barva mu z tváří už mizela. Podíval se na tvora na koberci, který ve světle z ohně vrhal na stěnu nestvůrný stín. Rozhlédl se po těsné chýši s prastarým zařízením a blikajícími elektrickými žárovkami.

„To, co nám dal k jídlu, bylo v pořádku,“ řekl. Jako by jí četl myšlenky a pochopil, čeho se nejvíc obává. „Nikdy neotrávil to, co chtěl... sežrat.“

Podávala mu pistoli, pažbou napřed. Vzal ji a dobil dvě prázdné komory, než ji zasunul zpátky do pouzdra. Dveře chýše byly stále otevřené a dovnitř foukal sněh. V předsínce, kde visely jejich ručně šité kabáty, vytvořil bílou závěš. V pokoji se už trochu ochladilo, už tam nebylo jako v sauně.

„Jak jsi to poznala?“ zeptal se.

Vzpomněla si na hotel, kde Mia nechala Černou třináctku. A jak potom odešly. Jake a Callahan se dokázali dostat do pokoje číslo 1919, protože jim někdo nechal vzkaz a

(ded-a-či)

klíč. Na obálce bylo napůl psacím a napůl tiskacím písmem napsáno Jakeovo jméno a *Toto je pravda*. Byla přesvědčena, že kdyby tu obálku se stručným vzkazem měla u sebe a porovnála ji se zprávou, kterou našla v koupelně, zjistila by, že obojí psala stejná ruka.

Jake říkal, že recepční v newyorském hotelu Plaza-Park tvrdila, že tam ten vzkaz zanechal nějaký Stephen King.

„Pojď se mnou,“ řekla. „Do koupelny.“

TŘI

Stejně jako zbytek chýše byla i koupelna náhle menší, sotva víc než komora. Vana byla stará a rezavá, s tenkou vrstvou špíny na dně. Vypadalo to, že naposledy ji někdo použil...

No, Susannah popravdě řečeno připadalo, že ji *nikdy* nikdo nepoužíval. Sprchová růžice byla pokryta rzí. Růžová tapeta byla vybledlá a špinavá, místy se odlepovala. Žádné růže na ní nebyly. Zrcadlo zůstalo, ale středem se táhla prasklina, a ji napadlo, že je div, že si nerozřízla prst, když na ně psala. Pára z dechu už vyprchala, ale slova zůstala, ve vrstvě špíny byla vidět: **ODD LANE**, a pod tím **DANDELO**.

„To je přesmyčka,“ řekla. „Vidíš?“

Prohlížel si nápis, pak zavrtěl hlavou a vypadal trochu zahanbeně.

„Za to nemůžeš, Rolande. Jsou to naše písmena, ne ta, která znáš. Dej na mě, je to přesmyčka. Eddie by si jí všiml okamžitě, to se vsadím. Nevím, jestli si takhle Dandelo představoval žert, nebo jestli existují nějaká pravidla, která musejí podobní klamaví tvorové jako on dodržovat, ale hlavní je, že jsme na to přišli včas, s malou pomocí od Stephena Kinga.“

„Tys na to přišla,“ namítl. „Já jsem neměl čas, protože jsem se mínil uchechtat k smrti.“

„To by se stalo nám oběma,“ řekla. „Byl jsi jenom trochu zranitelnější, protože tvůj smysl pro humor... odpusť, Rolande, ale obvykle je zatraceně chabý.“

„To vím,“ přiznal zachmuřeně. Potom se najednou otočil a vyšel z místnosti.

Susannah napadlo něco příšerného a připadalo jí jako celá věčnost, než se pistolník vrátil. „Rolande, není snad...?“

Přikývl a pousmál se. „Přesná rána jako vždy. Střílelas věrně, Susannah, ale najednou jsem se potřeboval ujistit.“

„Jsem ráda,“ řekla prostě.

„Ochu hlídá. Pokud by se něco mělo stát, určitě nám dá vědět.“ Zvedl papír z podlahy a pečlivě vyluštil, co bylo vzadu napsáno. Jediný výraz, se kterým mu musela pomoci, byla *lékárníčka*. „„Nechal jsem ti něco.‘ Víš, co to je?“

Zavrtěla hlavou. „Neměla jsem čas se podívat.“

„Kde je ta lékárníčka?“

Ukázala na zrcadlo a on ho odklopil. Zavržalo v pantech. Uvnitř byly skutečně poličky, ale místo úhledných řad lékovek a skleniček, které si představovala, tam stály jenom dvě hnědé lahvičky jako ty na stolku vedle polohovacího křesla a potom krabička zřejmě nejstarších třešňových bonbónů proti kašli značky Smith Brothers. Byla tam však také obálka a Roland ji podal Susannah. Vpředu, stejným charakteristickým rukopisem, napůl psacím, napůl tiskacím písmem, stálo toto:

*Childe Roland, z Gileadu
Susannah Deanová, z New Yorku
Zachránili jste mi život.
Já jsem ho zachránil vám.
Všechny dluhy jsou vyrovnány.
S. K.*

„Childe?“ zeptala se. „Tobě to slovo něco říká?“

Přikývl. „Je to výraz, který je vyhrazen pro jistý druh rytíře – nebo pistolníka –, jenž se vydal na výpravu. Je to slavnostní výraz, a prastarý. Nikdy jsme ho mezi sebou nepoužívali, to musíš chápat, protože označuje svatého, vyvolence ka. Nikdy jsme se moc rádi tak neoznačovali a já tak na sebe nepomyslel spoustu let.“

„Ale jsi Childe Roland?“

„Snad jsem kdysi byl. Ted' už jsme mimo dosah takových věcí. Mimo ka.“

„Ale stále na stezce Paprsku.“

„Tak.“ Vyluštil poslední řádek na obálce: *Všechny dluhy jsou vyrovnány*. „Otevři to, Susannah, protože chci vidět, co je uvnitř.“

Udělal to.

ČTYŘI

Byla to fotokopie básně od Roberta Browninga. King napsal básníkově jméno svým napůl psacím, napůl tiskacím písmem nad titul. Susannah na vysoké četla některé Browningovy dramatické monology, ale tuto báseň neznala. *Velice* důvěrně však znala toho, o kom báseň byla. Titul zněl

„Childe Roland přišel k Temné věži“. Strukturou se jednalo o vyprávění, baladický rým (a-b-b-a-a-b) a třicet čtyři strofy. Každá strofa měla v záhlaví římskou číslici. Někdo – zřejmě King – zakroužkoval strofy I, II, XIII, XIV a XVI.

„Přečti ty označené,“ zachraptěl, „protože já rozeznám jen sem tam nějaké slovo, a chci vědět, co tam stojí, chci to vědět velmi dobře.“

„První strofa,“ začala a pak si musela odkašlat. Vyschlo jí v krku. Venku zavyl vítr a holá žárovka nad hlavou v objímce plné mušinců zablikala.

*Já věděl hned, že každým slovem klame,
ten mrzák zchátralý, v očích zlý jas,
a lačně prahne poplést mě a zmást,
rty zařáté v té zášti dobře známé,
jež bez milosti všechno živé láme –
že novou oběť zkosit chce jak klas.**

„Collins,“ řekl Roland. „Ten, kdo to napsal, mluvil o Collinsovi, to je jisté, jakože King kdy ve svých příbězích mluvil o našem ka-tet! ‚Každým slovem klame!‘ Tak, to tedy klamal!“

„Ne Collins,“ opravila ho. „Dandelo.“

Roland přikývl. „Dandelo, říkáš pravdu. Pokračuj.“

„Tak jo. Druhá strofa.“

*Co jiného by rád, ten s křivou holí,
než zhoubnou lží svou past mi nastražit,
v níž poutníkům všem život chtěl by vzít,
kdož se s ním střetnou cestou mezi poli?
Já tušil, epitať že v duchu volí,
jímž stvrdit chce můj mrtvý klid.“*

„Pamatuješ na tu jeho hůl a jak s ní mával?“ zeptal se jí Roland.

Jistěže si pamatovala. A ta cesta mezi poli byla zasněžená, ale jinak to bylo stejné. *Jinými slovy to byl popis toho, co se jim právě stalo.* Při tom pomyšlení se otřásla.

---

* překl. Miroslav Jindra

„To byl básník z tvé doby?“ zeptal se Roland. „Z tvého kdy?“
Zavrtěla hlavou. „Nebyl ani z mé země. Zemřel aspoň šedesát let před
mým kdy.“

„Přesto musel vidět, co se právě stalo. Aspoň v nějaké podobě.“

„Ano. A Stephen King tu báseň znal.“ Najednou v ní zapracovala
intuice a to tak oslnivě jasně, že to musela být pravda. Podívala se na
Rolanda vytřeštěnýma, polekanýma očima. „To právě ta báseň Kinga
popohnala! *To byla jeho inspirace!*“

„To říkáš, Susannah?“

„Ano!“

„Ale ten Browning musel vidět *nás*.“

To nevěděla. Bylo to příliš zmatené. Jako když se člověk snaží
rozluštit, co bylo dřív, zda slepice nebo vejce. Nebo se ztratil v zrcadlovém
bludišti. Hlava se jí točila.

„Přečti tu další označenou, Susannah! Čti ix-jedna-jedna-jedna.“

„To je třináctá strofa,“ řekla.

*„Zde trávu, jako malomocných vlasy
prořídlou, ničí zaschlé bláto země,
rudé jak nasákla by krví. Němě
tam stojí kůň. Proč právě tady asi?
Vychrtlá herka ztuple světu hlásí,
sám ďábel že snad sedlal tohle plémě.“*

Ted' ti přečtu strofu čtrnáctou.

*Je vůbec živ? To netroufám si říci –
s tou rzivou hřívou, s hlavou schýlenou;
zhnisané oči jistě slepé jsou
snad rarach právě zháší jeho svíci.
Tak odpornému tvorů nepodal bych píci,
ten jistě zaslouží si sudbu zlou.“*

„Lippy,“ řekl pistolník a píchl palcem za záda. „Jako by jí z oka
vypadla, i s tou rzivou hřívou a ostatním, jenom jde o kobyly a ne hřebce.“

Neodpověděla – nemusela. Samozřejmě to byla Lippy: slepá a kostnatá, krk místy odrbaný až do syrového růžového masa. *Vím, že je to ošklivá bába, řekl stařík... ta věc, která vypadala jako stařík. Ty stará kopianice a starucho, ty rozhrkaná herko a ztracená čtyřnohá lepro. A tady to bylo černé na bílém, báseň napsaná dávno předtím, než se sai King vůbec narodil, možná o osmdesát nebo možná i sto let dřív: ...jako vlasy malomocných prořídou!*

„Sám ďábel že snad sedlal tohle plémě!“ usmíval se pochmurně Roland. „A i když ona nikdy sedlána nebyla a nebude, postaráme se, aby byla zpátky u ďábla, než odejdeme!“

„Ne,“ řekla. „Neuděláme to.“ Mluvila chraptivěji než jindy. Potřebovala se napít, ale bála se vzít si cokoliv, co teklo z kohoutků v této úděsné chajdě. Za chvíli si nabere trochu sněhu a rozpustí ho. Pak se napije, ale dřív ne.

„Proč to říkáš?“

„Protože je pryč. Odešla do vánice, když jsme se postarali o jejího pána.“

„Jak to víš?“

Susannah zavrtěla hlavou. „Prostě to vím.“ Zalistovala na další stranu básně, která byla dlouhá víc než dvě stě veršů. „Šestnáctá strofa.

Jak v mlze zřel jsem...“

Odmlčela se.

„Susannah? Proč jsi – ?“ Potom upřel oči na příští slovo a přečetl je, přestože to byla anglická písmena. „Pokračuj,“ řekl. Mluvil potichu, sotva šeptal.

„Určitě?“

„Čti, protože já budu naslouchat.“

Odkáslala si. „Šestnáctá strofa.

Jak v mlze zřel jsem Cuthbertovy rysy

v zlatavém rámu rozevláté kšticce:

můj přítel milovaný převelice

by oporou mi byl, jak býval kdysi.

Však jedna dávná noc jak záhryz krysí

vzápětí počla svírat moje plíce.“

„Píše o Mejisu,“ řekl Roland. Zatímal pěsti, i když o tom asi nevěděl. „Píše o tom, jak jsme se pohádali kvůli Susan Delgadové, protože pak už to mezi námi nikdy nebylo stejné. Obnovili jsme svoje přátelství, jak to jen šlo, ale už nikdy to nebylo úplně stejné.“

„Myslím, že se to stane vždycky, když žena přijde k muži nebo muž k ženě,“ řekla a podala mu fotokopie. „Vezmi si to. Přečetla jsem všechny, které zvýraznil. Pokud je v tom zbytku něco o příchodu k Temné věži – nebo že se to nepovede –, vyluští si to sám. Dokážeš to, když se budeš hodně snažit, počítám. Pokud jde o mě, já to nechci vědět.“

Roland, jak se zdálo, to vědět chtěl. Zalistroval stránkami a hledal poslední. Stránky nebyly očíslovány, ale konec poznal docela snadno podle prázdného místa pod strofou označenou XXXIV. Ale než ji stačil přečíst, znovu se ozval ten tenký nářek. Tentokrát byl vítr úplně zticha, takže nebylo pochyb, odkud volání vychází.

„To je někdo pod námi, ve sklepe,“ řekl Roland.

„Já vím. A myslím, že vím, kdo to je.“

Přikývl.

Klidně se na něho dívala. „Všechno do sebe zapadá, že? Jako skládačka, a my jsme už složili všechno kromě několika posledních kousků.“

Znovu ten výkřik, slabý a ztracený. Výkřik někoho, kdo téměř umírá. Vyšli z koupelny a tasili pistole. Susannah si nemyslela, že je budou tentokrát potřebovat.

PĚT

Brouk, který na sebe vzal podobu veselého starého bracha Joea Collinse, ležel tam, kde padl, ale Ochu od něho o nějaký krok ustoupil. Susannah mu to nevyčítala. Dandelo začal zapáchat a rozpadajícím se krunýřem začaly prosakovat čůrky čehosi bílého. Roland přesto brumlákově znovu přikázal, aby zůstal na místě a hlídal.

Když došli do kuchyně, výkřik se ozval znovu a hlasitěji, ale nejdřív nemohli najít, kudy se do sklepa dostat. Susannah pomalu přecházela po

popraskaném a špinavém linoleu a hledala skrytá padací dvířka. Už chtěla Rolandovi říct, že tam nic není, když řekl on: „Tady. Za chladicí bednou.“

Lednice už nebyla prvotřídní Amana s ledovačem ve dvířkách, ale neforemná a špinavá věc s chladicím mechanismem nahoře a se soudkovitým trupem. Podobnou mívala matka, když byla Susannah malá holčička, která slyšela na jméno Odetta, ale matka by raději zemřela, než by připustila, aby byla třeba jenom z desetiny tak špinavá. Ze setiny.

Roland ji snadno odstrčil, protože Dandelo, ta lstivá příšera, ji postavil na malý otáčivý podstavec. Pochybovala, že měl mnoho návštěvníků, tady v Konečném světě určitě ne, ale byl připraven uchránit svoje tajemství, kdyby se někdo *přece jen* zastavil. Což *folken* určitě dělali, zase a znovu. Domýšlela si, že jen málokdo se na své cestě dostal dál než za malou chýši na Odd Lane.

Schody dolů byly úzké a příkré. Roland hmatal kolem dveří zevnitř a našel vypínač. Rozsvítil dvě holé žárovky, jednu v půli schodů a druhou dole. Jakoby v odpověď na světlo se znovu ozval výkřik. Plný bolesti a strachu, ale nebyla v něm žádná slova. Susannah ten zvuk roztřásl.

„Přijď pod schody, ať jsi kdokoliv!“ zavolal Roland.

Zdola nepřišla žádná odpověď. Vítr venku zadul a zahučel a vrhl sníh proti stěně domu tak prudce, že to znělo jako písek.

„Pojď sem, abychom tě viděli, jinak tě necháme, kde jsi!“ zavolal Roland.

Obyvatel sklepa nepřišel do kalného světla, ale znovu vykřikl, a jeho volání bylo plné strastí a hrůzy a – toho se Susannah bála – šílenství.

Podíval se na ni. Přikývla a zašeptala: „Jdi první. Budu hrát s sebou, pokud budeš muset něco hrát.“

„Pozor na schody, abys z nich nepadla,“ řekl stejně potichu.

Znovu přikývla a sama netrpělivě zavrtěla prsty: *Dělej, dělej.*

Pistolníkovi to přivolalo náznak úsměvu na rty. Sešel po schodech dolů s hlavní pistole opřenou o důlek v pravém rameni, a na okamžik se tolik podobal Jakeu Chambersovi, že se málem rozplakala.

ŠEST

Sklep byl přečpaný krabicemi a sudy a jakýmisi hadry visícími na háčích. Susannah netoužila vědět, co ty visící předměty jsou. Výkřik se

ozval znovu, znělo to jako vzlykání a jekot zároveň. Nad nimi se ozýval hukot a vzdychání větru, teď už ztlumené a vzdálené.

Roland zabočil vlevo a proplétal se klikatou uličkou z beden postavených po obou stranách do výšky hlavy. Susannah ho následovala, udržovala mezi nimi rozumnou vzdálenost, a neustále se ohlížela. Také dávala pozor, jestli neuslyší Ocha nahoře spouštět poplach. Uviděla jednu hromadu přepravek s nálepkami TEXAS INSTRUMENTS a druhou s šablonovým nápisem na boku SPOL. HO FAT ČÍNSKÉ KOLÁČKY ŠTĚSTÍ. Nepřekvapilo ji, že tu vidí žertovné jméno jejich dávno opuštěného taxíku. Ji už nemohlo překvapit nic.

Roland se před ní zastavil. „Slzy mé matky,“ řekl potichu. Slyšela ho vyslovit stejnou větu už jednou, když narazili na jelena, který padl do rokle a ležel tam s oběma zadními nohama a jednou přední zlomenou, hladověl a nevidomě k nim vzhlížel, protože mouchy sežraly tomu nešťastnému zvířeti oči zaživa přímo v důlcích.

Zůstala, kde byla, dokud jí nepokynul, aby se k němu připojila, a pak se Susannah rychle přesunula k jeho pravému boku, odrážela se pritom dlaněmi.

Ve vzdáleném rohu Dandelova sklepa vyloženém kameny – v jihovýchodním rohu, pokud se orientovala správně – byla provizorní věžeňská cela. Dveře byly vyrobeny z ocelových tyčí, které se křížily. Poblíž stála svářecí souprava, kterou Dandelo určitě použil na stavbu... už dávno, soudě podle tlusté vrstvy prachu na acetylenové bombě. Na háku ve tvaru S, zatlučeném do kamenné zdi těsně mimo věžňův dosah – schválně, aby ho týral, o tom Susannah nepochybovala – visel veliký a staromódní

(ded-a-čam ded-a-či)

stříbrný klíč. Dotyčný vězeň stál u mříží své cely a držel se jich špinavýma rukama. Byl tak hubený, že Susannah připomněl jisté hrozné fotografie z koncentračního tábora, které viděla, fotografie těch, kdo přežili Osvětim a Bergen-Belsen a Buchenwald, živoucí (pokud se to tak dá nazvat) obžaloby lidstva jako celku, v těch pruhovaných uniformách, které na nich visely, a v těch příšerných kulatých čepičkách stále na hlavě a s těma strašně zářivýma očima, tak bdělýma. *Kéž bychom nevěděli, co se z nás stalo, říkaly ty oči, ale bohužel to víme.*

Něco takového bylo i v očích Patrika Danvillea, když natahoval ruce a neartikulovaně prosil. Tahle zblízka jí ty zvuky připomínaly posměšné volání nějakého ptáka ve filmové džungli: *Aj-jííí, aj-jííí, aj-jouk, aj-jouk!*

Roland sundal klíč z háčku a došel ke dveřím. Danville ho jednou rukou chytil za košili a pistolník ho odstrčil. V tom gestu nebyla žádná zlost, všimla si Susannah, ale ten ubožák v cele vycouval a oči mu přitom lezly z důlků. Vlasy měl dlouhé – visely mu až po ramena –, ale na tvářích měl jenom lehký náznak vousů. Na bradě a horním rtu je měl trochu hustší. Susannah napadlo, že je mu tak sedmnáct, rozhodně ne o mnoho víc.

„Nemusíš se obávat, Patriku,“ řekl Roland čistě konverzačním tónem. Strčil klíč do zámku. „Zdali jsi Patrik? Zdali jsi Patrik Danville?“

Ten hubený tvor ve špinavých džínách a volné šedé košili (visela mu skoro ke kolenům) zacouval do rohu své trojúhelníkové cely bez odpovědi. Když se zády opřel o kámen, pomalu se svezl do sedu vedle nádoby, podle Susannah to byl kbelík na splašky, a předeek košile se mu nejdřív nafoukl a pak se mu svezl do rozkroku jako voda, protože přitáhl kolena tak vysoko, až mu skoro rámovala vyhublý, vystrašený obličej. Když Roland otevřel dveře do cely a odtlačil je tak daleko, jak jen povolily (neměly panty), Patrik Danville se znovu rozkřičel jako pták, jenomže hlasitěji: *AJ-JÍÍÍ! AJ-YOUK! AJ-JÍÍÍÍ!* Susannah zaskřípala zuby. Když Roland udělal pohyb, jako by chtěl do cely vstoupit, chlapec zaječel ještě hlasitěji a začal bušit zátylkem do kamenů. Roland couvl z cely ven. Danville přestal s tím strašným bušením hlavou, ale hleděl na cizince ustrašeně a nedůvěřivě. Potom znovu natáhl špinavé ruce s dlouhými prsty, jako by žádal útěchu.

Roland pohlédl na Susannah.

Přehoupla se na dlaních tak, aby se ocitla mezi dveřmi do cely. Vyhublý chlapec v rohu znovu zakřičel jako pták a stáhl své prosebné ruce k tělu, zkrřížil je v zápěstí, takže se to gesto proměnilo v dojemnou obranu.

„Ne, zlato.“ To byla Detta Walkerová, jak ji Susannah ještě nepoznala, a ani netušila, že by taková mohla být. „Ne, zlato, nic ti neudám, to dybych chtěla, tak ti napálím dvě včelky do palice jako tomu hajzlovi nahore.“

Cosí v jeho očích uviděla – snad je maličko vykulil, takže bylo vidět trochu víc krví podlitého bělma. Usmála se a přikývla. „Jasně! Milostivej pan Collins je *mrtvej!* Ten už sem nepáchne... co? Copá ti proved, Patriku?“

Nad nimi zaburácel vítr, ale k nim doléhal přes kameny jen tlumeně. Světla zablikala. Dům zavrzal a zasténal na protest.

„Copá ti proved, chlapče?“

Nebylo to k ničemu. Nerozuměl. Právě když k tomuto závěru došla, Patrik Danville si položil ruce na břicho a podržel ho. Zkroutil obličej do šklebu, který měl, jak si uvědomila, naznačit smích.

„On tě rozesmál?“

Patrik, skrčený v rohu, přikývl. Obličej se mu zkrivil ještě víc. Teď sbalil ruce do pěsti a zvedl je k obličejí. Mnul si jimi tváře, potom si jimi promnul oči, pak se na ni podíval. Susannah si všimla, že na kořeni nosu má malou jizvu.

„Taky tě rozplakal.“

Patrik přikývl. Pak znovu udělal rozesmátou grimasu, držel si břicho a dělal jakoby ha-ha-ha. Pokračoval plačtivou grimasou, utíral si slzy z ochmýřených tváří. Tentokrát přidal třetí grimasu, přiložil misky dlaní k ústům a zamlaskal rty.

Roland za jejími zády a nad ní řekl: „Rozesmál tě, rozplakal tě, přiměl tě jíst.“

Patrik zavrtěl hlavou tak prudce, že udeřil do kamenných zdí, které tvořily hranice rohu, kam se uchýlil.

„On jedl,“ řekla Detta. „Tudle se snažíš říct, co? *Dandelo* jedl.“

Patrik dychtivě přikývl.

„Rozesmál tě, rozplakal tě, a potom snědl to, co vyšlo ven. Páč tudle von dělá!“

Patrik znovu přikývl a rozbřečel se. Neartikulovaně kvílel. Susannah se pomalu vsunula do cely, odrážela se dlaněmi, připravena couvnout, pokud by chlapec znovu začal bušit hlavou do zdi. Neudělal to. Když natáhla po chlapci v rohu ruce, zabořil jí tvář do prsou a rozplakal se. Susannah se otočila, podívala se na Rolanda a pohledem mu pověděla, že teď už může vejít.

Když se na ni Patrik znovu podíval, měl tupý, psí zbožňující pohled.

„Jen se neboj,“ řekla Susannah – Detta už odešla, nejspíš utahaná takovou dávkou laskavosti. „Ten už tě nedostane, Patriku, je docela mrtvý, jako kámen v řece. Teď chci, abys pro mě něco udělal. Chci, abys otevřel pusku.“

Patrik okamžitě zavrtěl hlavou. V očích se mu zase objevil strach, ale s ním ještě něco, co Susannah nesnášela ještě víc. Byl to stud.

„Ano, Patriku, ano. Otevři pusu.“

Prudce zavrtěl hlavou, mastné dlouhé vlasy mu létaly na hlavě sem a tam jako šňůrky mopu.

Roland řekl: „Co...“

„Ticho,“ napomenula ho. „Otevři pusu, Patriku, a ukaž nám to. Potom tě odtud vezmeme ven a už nikdy nebudeš muset být tady dole. Už nikdy nebudeš muset dělat Dandelovi večeři.“

Patrik se na ni prosebně díval, ale Susannah mu jen mlčky vracela pohled. Nakonec oči zavřel a pomalu otevřel ústa. Zuby měl, ale jazyk ne. V jisté chvíli musel věčný vězňův nářek Dandela unavit – nebo aspoň zřetelná slova – a vytrhl mu ho.

SEDM

Za dvacet minut už oba stáli mezi kuchyňskými dveřmi a dívali se, jak Patrik Danville pojídá misku polévky. Aspoň polovina skončila na chlapcově šedé košili, ale podle Susannah to nevadilo. Tady byla polévka spousta a v jediné ložnici v chalupě byly další košile. Nemluvě o tlusté bundě Joea Collinse, pověšené na háčku v předsíni, kterou Susannah zamýšlela Patrikovi obléknout, jakmile odtud vyjdou. Pokud šlo o Dandelovy pozůstatky – tedy Joea Collinse –, zabalili je do tří dek a bez cavyků vyhodili na sněh.

Susannah řekla: „Danelo byl upír, který se krmil city místo krví. Tady Patrik... to byla jeho kráva. Jsou dva způsoby, jak můžeš z krávy získat výživu: z masa nebo mléka. Potíž s masem je, že jakmile sníš nejlepší kousky, potom ty horší kousky a nakonec klišku na guláš, je po mase. Jestli si ale bereš jenom mléko, vydrží ti věčně... tedy za předpokladu, že tu a tam dáš krávě trochu nažrat.“

„Co myslíš, jak dlouho ho tam dole držel zavřeného?“ zeptal se Roland.

„Nevím.“ Ale vzpomněla si na prach na acetylenové bombě, vzpomněla si na něho příliš dobře. „Rozhodně hezky dlouho. Jemu to muselo připadat jako celá věčnost.“

„A musel mít bolesti.“

„Veliké. Muselo hodně bolet, když Danelo vytrhl tomu chudákovi klukovi jazyk, ale vsadím se, že emocionální vysávání bolelo víc. Vidíš, jak vypadá.“

Roland viděl, to tedy ano. A viděl ještě něco. „Nemůžeme ho vzít do té bouře. I kdybychom mu oblékli tři vrstvy šatstva, určitě by ho to zabilo.“

Susannah přikývla. Ona o tom také nepochybovala. A nepochybovala ještě o něčem: v tomto domě nemůžou zůstat. To by mohlo zabít zaseji.

Roland souhlasil, když mu to řekla. „Utáboříme se venku v té stodole, dokud vánice neskončí. Bude tam zima, ale vidím pár možných výhod: může přijít Mordred a může se vrátit Lippy.“

„Oba je zabiješ?“

„Tak, jestli budu moci. Činí ti to nějaký problém?“

Zamyslela se nad tím, potom zavrtěla hlavou.

„Dobrá. Posbíráme odtud všechno, co se dá, protože nejméně další dva dny nebudeme mít oheň. Možná i čtyři.“

OSM

Nakonec bouře trvalo tři noci a dva dny, než se zalkla vlastní zuřivostí a utichla. Za šera druhého dne z vánice vykulhala Lippy a Roland do té slepé hlavy, hubené jako lopata vpálil kulku. Mordred se vůbec neukázal, i když Susannah druhou noc vycítila, že se poblíž schovává. Ochu to možná cítil také, protože stál mezi vraty stodoly a usilovně štěkal do vánice.

Během té doby Susannah zjistila o Patriku Danvilleovi mnohem víc, než čekala. Mysl mu hodně poškodilo věznění, ale to ji nepřekvapilo. Překvapilo ji však, jak se dokáže zotavit, i když jen do omezené míry. Napadlo ji, jestlipak by se ona dokázala vrátit po takových mukách, jaká prožil on. Možná se na tom nějak podílel jeho talent. Viděla plody jeho nadání na vlastní oči, v Sayreově kanceláři.

Danelo dával svému zajatci nezbytné minimum jídla, aby ho udržel naživu, a pravidelně mu kradl emoce: dvakrát týdně, někdy třikrát, jeden čas dokonce čtyřikrát týdně. Pokaždé byl Patrik přesvědčený, že příště ho to zabije, pokud se náhodou neobjeví někdo jiný. Poslední dobou byl Patrik ušetřen nejhoršího Danelova drancování, protože „společnost“ přicházela častěji než dřív. Později večer, když už se uložili v seníku, jí Roland řekl, že je přesvědčen, že hodně Danelových obětí z poslední

doby museli být uprchlíci z Le Casse Roi Russe nebo z městečka v podhradí. Susannah měla pro úvahy takových utečenců jisté pochopení: *Král je pryč, takže práskneme do bot, dokud to jde. Nakonec, Velkej Červeňák by si mohl usmyslet, že se vrátí, a přitom mu ruplo v kouli, je praštěnej a haraší mu v majáku.*

Občas na sebe Joe před vězněm vzal svoji pravou podobu a pak se nakrmil hrůzou, kterou v chlapci vyvolal. Ale on chtěl od své zajaté krávy mnohem víc než hrůzu. Susannah se domnívala, že různé emoce musejí mít různou příchut': je to jako dát si jeden den vepřové, druhý den kuře a potom rybu.

Patrik nemohl mluvit, ale mohl ukazovat. A uměl víc než to, jakmile mu Roland ukázal podivný nález, na který připadli v komoře. Na jedné z nejvyšších polic ležela hromádka velikých skicáků s označením MICHELANGELO, VHODNÝ PRO KRESBU UHLEM. Uhel neměli, ale poblíž skicáků ležela hrst zbrusu nových tužek Eberhard-Faber číslo 2, svázaných gumičkou. Prapodivný byl ten nález kvůli tomu, že kdosi (nejspíš Dandelo) pečlivě odkrojil z každé tužky gumu. Ty byly uloženy v zavařovačce s patentním víčkem vedle tužek a s nimi několik svorek a ořezávek, které vypadaly jako písťalky na spodní straně těch několika zbývajících oriz, talířů z Calla Bryn Sturgisu. Když Patrik spatřil skicáky, jeho obvykle tupý pohled se rozzářil a okamžitě po nich toužebně natáhl ruce a naléhavě hýkal.

Roland se podíval na Susannah, ta pokrčila rameny. „Uvidíme, co dovede. Mám o tom docela dobrou představu, ty ne?“

Ukázalo se, že dovede hodně. Kreslířské schopnosti Patrika Danvillea byly prostě úžasné. A svými obrázky se vyjadřoval, jak potřeboval. Kreslil rychle a očividně s radostí. Zdálo se, že syrová názornost obrázků ho nijak neznepokojuje. Na jednom byl Joe Collins, sekající sekerou do zátylku nic netušícího hosta s radostným šklebem na rtech. U místa, kam dopadla sekera, chlapec napsal velkými komiksovými písmeny *SEK!* a *ŠPLÍCH!* Collinsovi nad hlavu Patrik nakreslil bublinu se slovy *Tu máš, pitomče!* Na dalším obrázku byl sám Patrik, ležel na zemi celý bezmocný smíchem, který vystihl děsivě přesně (ani si nemusel psát nad hlavu to *Ha! Ha! Ha!*), a Collins zatím stál nad ním s rukama v bok a díval se. Patrik přehodil pokreslený list papíru a rychle nakreslil další obrázek, na kterém byl Collins na kolenou, jednou rukou držel Patrika za pačesy a před

Patrikovými rozesmátými, zmučenými ústy špulil rty. Rychle, jediným zkušeným pohybem (špička tužky se vůbec nezvedla z papíru) chlapec nakreslil další komiksovou bublinu nad starcovou hlavou a potom dovnitř vepsal devět písmen a dva vykřičníky.

„Co tam stojí?“ zeptal se Roland jako uhranutý.

„MŇAM! DOBRÉ!“ odpověděla Susannah. Vypadala zakřiknutě a že je jí zle.

Pokud ponechala téma jeho kreseb stranou, mohla by se dívat celé hodiny, jak kreslí. Vlastně to dělala. Jeho tužka se pohybovala nadpřirozeně rychle a ani jednoho nenapadlo dát mu amputované gummy, protože se zdálo, že žádná není potřeba. Pokud Susannah viděla, ten chlapec buď vůbec nedělal chyby, nebo je vtělil do kresby způsobem, který z nich činil – nu, proč zdlouhavě vymýšlet slovo, když je to správně po ruce? – drobné ukázky geniality. A výsledné obrázky nebyly náčrty, to vlastně ne, ale dokončená umělecká díla sama o sobě. Věděla, že Patrik – tento nebo druhý Patrik z jiného světa na stezce Paprsku – bude později schopen olejomalby, a z toho vědomí jí bylo zima a horko zároveň. Kohopak tu měli? Rembrandta bez jazyka? Napadlo ji, že to je už jejich druhý geniální idiot. Vlastně třetí, pokud kromě Sheemieho počítala i Ocha.

Jenom jednou se Susannah zamyslela nad jeho nezájmem o gummy a přičetla ho aroganci génia. Ani jedinkrát ji nenapadlo – ani Rolanda –, že tato mladá verze Patrika Danvillea možná ještě neví, že takové věci jako guma vůbec existují.

DEVĚT

Ke konci třetí noci se Susannah na seníku probudila, podívala se na Patrika, který spal vedle ní, a slezla po žebříku. Roland stál mezi vraty stodoly, kouřil cigaretu a díval se ven. Přestalo sněžit. Měsíci se konečně podařilo vykounout a proměnil nový sníh na Věžní cestě ve třpytivou krajinu plnou tiché krásy. Vzduch se ani nehnul a byla taková zima, že Susannah cítila, jak jí vlhkost v nose mrzne. Kdesi v dálce zaslechla zvuk motoru. Jak tak poslouchala, zdálo se jí, že se blíží. Zeptala se Rolanda, jestli má představu, co to může být nebo co to pro ně může znamenat.

„Myslím, že to bude ten robot, kterému Danelo říkal Koktavej Bill, prohrnuje cestu po vánici,“ odpověděl. „Možná má na hlavě jednu tu anténu, jako Vlci. Pamatuješ?“

Pamatovala se velmi dobře a řekla mu to.

„Možná, že ho s Dandelem pojí nějaké podřízené pouto,“ pokračoval Roland. „Nemyslím, že je to pravděpodobné, ale narazil jsem už na podivnější věci. Buď připravená s talířem pro případ, že by se rozzuřil. A já budu připraven s pistolí.“

„Ale nemyslíš, že to bude potřeba.“ V tomhle chtěla mít stoprocentní jasno.

„Ne,“ souhlasil Roland. „Mohl by nás svézt, možná až k samotné Věži. I kdyby ne, mohl by nás odvézt až na okraj Bílých krajin. To by bylo dobré, protože chlapec je stále slabý.“

Tím jí do hlavy nasadil otázku. „Říkáme mu chlapec, protože tak vypadá. Co myslíš, jak je starý?“

Roland zavrtěl hlavou. „Určitě mu není méně než šestnáct nebo sedmnáct, ale může mu být i třicet. Čas byl divný, když Paprsky trpěly, a prováděl podivné skoky a zákruty. To mohu dosvědčit.“

„Strčil nám ho do cesty Stephen King?“

„To nevím, ale určitě ho znal, to vím jistě.“ Odmlčel se. „Věž je tak blízko! Cítíš to?“

Cítila, a celou dobu. Někdy to bylo pulsování, někdy zpěv, dost často obojí. A ta polaroidová fotka stále visela v Dandelově chýši. Aspoň ta nepatřila k zastíracímu kouzlu. Každou noc ve snu, aspoň jednou, uviděla Věž z té fotografie stát na konci pole růží, uhlově šedočerná se rýsovala proti zamračenému nebi, na kterém mračna proudila čtyřmi směry, podle dvou Paprsků, které dosud držely. Věděla, co ty hlasy zpívají – *hopala! Hopala! Hopala-hop-hop!* –, ale nemyslela si, že zpívají pro ni nebo kvůli ní. Ne, říkám ne, říkám nikdy v životě. To pro Rolanda zpívaly, a jenom pro Rolanda. Ale ona začínala doufat, že to ještě nemusí znamenat, že ona zemře, než dojde k cíli putování.

Začínala snít vlastní sny.

DESET

Ani ne za hodinu po východu slunce (tentokrát rozhodně na východě a my všichni říkáme díky) se nad obzorem objevilo oranžové vozidlo – kombinace nákladáku a buldozeru – a pomalu, ale bez zastávky přijíždělo k nim, a přitom odhrnovalo na pravou stranu mohutný gejzír prašanu, takže sněhový břeh byl ještě vyšší. Susannah se domnívala, že až dojde na křižovatku Věžní cesty a Odd Lane, Koptavej Bill (skoro jistě řídil pluh on) vůz otočí a začne protahovat druhou stranu. Možná se tu obvykle zastavoval, sice ne na kávu, ale na panáka oleje nebo něčeho takového. Usmála se té představě a taky ještě něčemu jinému. Na střeše kabiny byl připevněn tlampač a z něho se linuly rockové písně, které znala. Susannah se blaženě zasmála. „California Sun‘! To jsou The Rivas! Ach, to zní přece nádherně!“

„Když to říkáš,“ souhlasil Roland. „Jenom nepouštěj z ruky talíř.“

„Na to se můžeš spolehnout.“

Patrik se k nim připojil. Držel v ruce skicák a tužku, jako ostatně pořád od chvíle, kdy Roland ty předměty našel v komoře. Teď napsal tiskacími písmeny jediné slovo a ukázal ho Susannah, dovtípl se, že Roland přečte jen velmi málo z toho, co napíše, i když to napsal velikánskými písmeny. Slovo ve spodním kvadrantu papíru znělo **BILL**. Napsal to pod nádhernou kresbu Ocha, kterému nad hlavou visela bublina **HAF! HAF!** To všechno ledabyle přeškrtl, aby si nemyslela, že se má dívat právě na to. Načrtnuté X ji však zasáhlo do srdce, protože obrázek pod překříženými čarami znázorňoval věrně vyvedeného Ocha.

JEDENÁCT

Pluh zastavil před Dandelovou chýší, a i když motor běžel dál, hudba zmlkla. Z řidičova sedadla vydupal vysoký (nejméně dva metry čtyřicet) robot s blýskavou hlavou, který vypadal skoro jako Nigel z Experimentální stanice Oblouku 16 a Andy z Calla Bryn Sturgisu. Ohnul kovové paže a založil si kovové ruce v bok způsobem, který by Eddiemu, pokud by tu byl, připomněl C3PO od George Lucase. Robot promluvil zesíleným hlasem, který se rozlehl doširoka po sněhových pláních:

„Haló, J-joe! Co u-u-umíš? Co dě-dělají tvoje vti-vti-vtipy?“

Roland vyšel ze stáje zesnulé Lippy. „Buď zdrav, Bille,“ řekl mírně. „Dlouhé dny a příjemné noci.“

Robot se otočil. Oči mu jasně modře zablýskaly. Susannah to připadalo jako výraz překvapení. Nedal však najevo žádný úlek, aspoň si ho nevyšimla, a nevypadal ozbrojený, ale přesto už zaznamenala anténu vystupující z temene hlavy – otáčela se v ranním slunci pořád dokola – a Susannah věděla najisto, že ji dokáže orizou uříznout, když bude potřeba. Levou zadní, jak by řekl Eddie.

„Ach!“ promluvil robot. „Pi-pisto, pisto-pi, p-p-p-“ zvedl paži, která neměla jeden loketní kloub, ale dva, a praštil se jí do hlavy. Uvnitř to hvízdlo – *Uííí!* – a pak dokončil: „Pistolník!“

Susannah se zasmála. Nemohla si pomoci. Urazili takovou cestu, aby potkali přerostlou elektronickou verzi Prasátka Porkyho. *T-t-t-to j-j-je v-v-všechno, lidičky!*

„Slyšel jsem o vás povídat v k-k-kraji,“ řekl robot a nevyšiml si jejího smíchu. „Jsi Ro-ro-Roland z G-Gileadu?“

„To jsem,“ řekl Roland. „A ty?“

„William, D-746541-M, robot vzoru Údržbář, Mnoho dalších funkcí. Joe Collins mi říká Kok-koktavej B-Bill. Mám někde uvnitř s-s-spálený ob-vod. Mohl bych ho spravit, ale on mi to za-za-zakázal. A jelikož je jediný č-č-člověk v okolí... nebo byl...“ Zarazil se. Susannah zřetelně slyšela cvakání relé kdesi v jeho útrokách a ten, na koho si vzpomněla *ona*, nebyl C3PO, kterého samozřejmě nikdy neviděla, ale robot Robby ze *Zakázané planety*.

Potom jí Koktavej Bill docela dojal, protože si přiložil jednu kovovou ruku k čelu a uklonil se... ale ne jí nebo Rolandovi. Řekl: „Buď zdrav, Patriku D-Danville, synu S-S-Soni! Je dobré vidět tě venku v-v-volného, to tedy je!“ A Susannah slyšela v hlasu Koktavého Billa záchvěv citu. Byla to ryzí radost, takže jí připadalo zcela v pořádku, když ruku s talířem spustila dolů.

DVANÁCT

Pohovořili si na dvorku. Bill by docela ochotně zašel do chýše, protože měl jen nepatrný čichový aparát. Humáci však byli vybaveni lépe a věděli, že chýše páchne a už nenabízí žádné teplo, protože pec a krb vyhasly.

Každopádně rozhovor netrval dlouho. William, robot vzoru Údržbář (Mnoho dalších funkcí) označil bytost, která si někdy říkala Joe Collins, za svého pána, protože už tu nebyl nikdo jiný, kdo by na tuto funkci mohl uplatnit nárok. Kromě toho Collins-Dandelo znal nezbytná hesla.

„N-nemohl jsem mu ří-íct ty k-kódy, když je ch-chtěl,“ řekl Kuktavej Bil, „ale moje p-programování mi nez-zakazovalo přinést mu ně-ekteré pří-ručky, ve kterých byly potřebné in-in-informace.“

„Byrokracie je skvělá,“ zahučela Susannah.

Bill řekl, že se držel od „J-J-Joea“ co možná nejdál (a co nejdéle), ale musel přijet, když Věžní cesta potřebovala prohnout – to měl také v programu –, a jednou za měsíc přivést zásoby (většinou konzervy) z „Federálu“, jak se vyjádřil. Také rád navštěvoval Patrika, který jednou dal Billovi krásný vlastní portrét, na který se často díval (a z něhož si nechal udělat spoustu kopií). Ale přiznal, že pokaždé, když přijel, byl přesvědčen, že tu Patrika už nenajde – že bude zabit a pohozen jako starý nepotřebný krám někde v lesích směrem k „Miz-mizernejm“, jak řekl Bill. Ale teď stál tady, živý a volný, a Bill měl radost.

„Protože přece jenom mám jakési základní emoce,“ řekl a Susannah připadalo, že mluví jako někdo, kdo se přiznává k ošklivému zlovyku.

„Potřebuješ od nás heslo, abys přijal naše rozkazy?“ zeptal se Roland.

„Ano, sai,“ řekl Kuktavej Bill.

„Sakra,“ zamumlala Susannah. Stejný problém měli s Andym tehdy v Calla Bryn Sturgisu.

„A-a-ačkoliv je možné,“ dodal Kuktavej Bill, „pokud byste p-p-předn-sli své ro-rozkazy jako –ná-ná-návrh, nepochybně je s ra-ra-ra-“ Zvedl paži a znovu se praštil do hlavy. Písknutí se ozvalo znovu, tentokrát ne z úst, ale odněkud z hrudníku, jak připadalo Susannah. „– radostí splním.“

„Můj první návrh zní, aby sis opravil to zasrané koktání,“ řekl Roland a pak se užasle obrátil. Patrik se zhroutil do sněhu, držel se za břicho a hlasitě, hýkavě se chechtal. Ochu tancoval kolem něj, štěkal, ale Ochu byl neškodný. Tentokrát se nikdo nechystal Patrikovi radost krást. Patřila jenom jemu. A těm, kdo měli to štěstí, že stáli poblíž.

TŘINÁCT

V lese za prohrnutou křížovatkou, blíž k Mizerným končinám, se třásl dospívající chlapec zabalený do páchnoucích, napůl oškrabaných kůží, a sledoval čtveřici stojící před Dandelovou chýší. *Chcípňte, pomyslel si. Chcípňte, proč mi neprokážete laskavost a všichni nechcípnete?* Ale oni nezemřeli a jejich veselý smích ho řezal jako nože.

Později, když se všichni naskládali do kabiny Billova pluhu a odjeli, se Mordred vplížil do chýše. Tam zůstal nejméně dva dny a bohatě se najedl konzerv v Dandelově spíži – a snědl ještě něco jiného, čeho nakonec bude litovat. Během těch dvou dnů nabral sílu, protože dlouhá vánice ho opravdu zabila. Věřil, že ho naživu udržela jenom nenávisť, nic víc.

Nebo možná Věž.

Protože on ji cítil také – ten puls, ten zpěv. Ale to, co Roland a Susannah a Patrik slyšeli v dur, Mordred slyšel v moll. A tam, kde oni slyšeli spousty hlasů, on slyšel jenom jeden. Byl to hlas jeho Červeného otce, který mu říkal, aby přišel. Říkal mu, aby zabil toho němého chlapce a tu černou ženskou a hlavně toho pistolníka z Gileadu, svého Bílého tatínka, který se o něj nestará a opustil ho. (Samozřejmě že Červený tatínek ho také opustil, ale to Mordredovi vůbec nepřišlo na mysl.)

A až všechny pozabíjí, sliboval ten šeptající hlas, zničí Temnou věž a budou společně vládnout todesu navěky.

A tak Mordred jedl, protože Mordred měl hlad. A Mordred spal, protože Mordred byl unavený. A když se Mordred oblékl do Dandelových teplých šatů a vydal se po čerstvě prohrnuté Věžní cestě, vak nacpaný zásobami – většinou konzerv – na sáních za sebou, stal se z něho mladík, který vypadal tak na dvacet let, vysoký a štíhlý a krásný jako letní východ slunce, a jeho lidskou podobu hyzdila jenom jizva na boku, kde ho škrábla kulka od Susannah, a krvavé znamení na patě. Ta pata, slíbil si, se opře Rolandovi o krk, a to brzy.

Část pátá

Šarlatové

Ken'-Ka No Rey

Kapitola I

Rána a dveře (Sbohem, můj milý)

JEDNA

V posledních dnech jejich společné cesty, poté, co je Bill – teď už jenom Bill, žádný Koktavý Bill – vysadil u Federálu na okraji Bílých krajin, začala Susannah Deanová trpět častými záchvaty pláče. Cítila, když se záchvat blížil, jako houstnoucí mračna, a omlouvala se ostatním a říkala, že si musí odskočit za keř za nezbytnými záležitostmi. A tam seděla na padlém kmeni nebo přímo na studené zemi, s rukama na obličeji, a nechávala téct slzy. Pokud Roland věděl, že se to děje – a určitě si musel všimnout jejich zarudlých očí, když se vracela na cestu –, nijak to nekomentoval. Nejspíš věděl, co Susannah dělá.

Její čas ve Středosvětě – a v Konečném světě – se chýlil ke konci.

DVĚ

Bill je odvezl ve svém pěkném oranžovém pluhu k opuštěnému plechovému baráku s vybledlým nápisem vpředu

Federální stanoviště 19
Věžní hlídka

POKRAČOVAT ZA TUTO HRANICI JE ZAKÁZÁNO

Susannah se domnívala, že Federální stanoviště 19 je technicky vzato stále v Bílých krajinách Empatiky, ale vzduch se výrazně oteplil, jak se

Věžní cesta svažovala, a sněhu na zemi zbyl sotva poprašek. Vpředu byly vidět sem tam skupinky stromů, ale Susannah si pomyslela, že krajina bude brzy skoro prázdná, jako prerie na americkém Středozápadě. Rostly tam keře, které nejspíš za teplého počasí rodily bobule – možná dokonce líčidlo –, ale teď byly holé a chrastily v téměř neustálém větru. Po stranách Věžní cesty – která byla kdysi vydlážděná, ale teď z ní zbývaly sotva vyježděné koleje – viděli vysokou trávu trčící z nízké sněhové pokrývky. Tráva šepotala ve větru a Susannah věděla, co zpívá: *Hopala-hop-hop, už to máš jen skok.*

„Dál jet nesmím,“ řekl Bill, zhasl motor pluhu a utal Little Richarda uprostřed sloky. „Cítím lítost, jak se říká v Oblouku Pohraničních krajů.“

Cesta jim trvala celý den a ještě půlku, a celou tu dobu je bavil neustálým přílivem písní, kterým říkal „staré zlaté“. Některé nebyly pro Susannah vůbec staré. Písničky jako „Sugar Shack“ a „Heat Wave“ byly rádiové novinky, když se vrátila ze své krátké dovolené v Mississippi. Jiné neslyšela vůbec. Hudba byla uložena nikoli na deskách nebo páscích, ale na krásných stříbrných discích, kterým Bill říkal „céděčka“. Strkal je do zdířky v přístrojové desce pluhu přecpané instrumenty a hudba hrála z nejméně osmi různých reproduktorů. Asi každá hudba by jí zněla dobře, ale zvláště jí vzaly dvě písničky, které ještě nikdy neslyšela. Jedna byla bláznivě veselá rocková halekačka „She Loves You“. Druhá, smutná a zamyšlená, se jmenovala „Hey Jude“. Roland tu druhou zřejmě znal, zpíval zároveň se zpěvákem, i když slova, která uměl, byla jiná než ta, která vycházela z řady reproduktorů v pluhu. Když se Billa na písničky zeptala, řekl jí, že se ta skupina jmenuje The Beatles.

„Legrační jméno pro rockovou skupinu,“ řekla Susannah.

Patrik, který seděl s Ochem na maličkém sedadle vzadu, jí poklepal na rameno. Otočila se a on k ní zvedl skicák, na němž zrovna pracoval. Pod obrázek Rolandova profilu napsal **BEATLES, ne BEETLES.**

„Je to legrační jméno pro rockovou kapelu, ať se píše, jak chce,“ řekla Susannah a to jí vniklo nápad. „Patriku, umíš se dotýkat cizí mysli?“ Když se zamračil a zvedl ruce – *Nerozumím*, znamenalo to gesto –, přeformulovala otázku. „Umíš mi číst myšlenky?“

Pokrčil rameny a usmál se. To gesto říkalo, *Nevím*, ale ona si myslela, že Patrik ví. Myslela si, že to ví moc dobře.

TŘI

K „Federálu“ dojeli kolem poledne a tam jim Bill připravil výborný oběd. Patrik zhltnul svoji porci a pak se posadil stranou s Ochem stočeným u nohou a kreslil ostatní usazené kolem stolu v místnosti, která kdysi sloužila jako společenská. Stěny v místnosti byly pokryty televizními obrazovkami – Susannah odhadovala, že jsou jich tam nejméně tři stovky. Musely to být důkladné výrobky, protože některé pořád ještě fungovaly. Na několika byla vidět kopcovitá krajina kolem plechového baráku, ale na většině už bylo jenom zrnění a na jedné jenom přebíhaly vodorovné čáry, ze kterých se jí začal houpat žaludek, když se na ně dívala příliš dlouho. Bill říkal, že na těch obrazovkách se zrněním byly dřív obrázky ze satelitů na oběžné dráze kolem Země, ale tyto kamery už dávno osleply. Obrazovka s přebíhajícími čarami byla zajímavější. Bill jim řekl, že ještě před několika měsíci na nich byla Temná věž. Potom se najednou obraz zkazil a zbyly jenom ty čáry.

„Myslím, že Červenému králi se nelíbilo, že je v televizi,“ řekl jim Bill. „Zvlášť když věděl, že možná přijde společnost. Nechcete ještě obložený chleba? Jsou jich tu spousty, ujišťuji vás. Ne? Tak polévku? A co ty, Patriku? Jsi hrozně hubený, víš – *strašně* hubený.“

Patrik otočil skicák a ukázal jim obrázek, na kterém se Bill ukláněl před Susannah, v jedné kovové ruce držel ták s úhledně nakrájenými chleby, v druhé karafu s ledovým čajem. Jako všechny Patrikovy obrázky i tento byl mnohem víc než jen karikatura, přestože ho vypracoval rychlostí až přízračnou. Susannah zatleskala. Roland se usmíval a přikyvoval. Patrik se uculil, zuby přitom držel stisknuté, aby se ostatní nemuseli dívat na prázdnou díru za nimi. Potom obrátil list a začal něco nového.

„Vzadu je vozový park,“ pokračoval Bill, „a i když spousta vozů už je nepojízdná, některé jsou ještě v dobrém stavu. Můžu vám dát nákladák s pohonem na čtyři kola, a i když vás nemohu ujistit, že poběží hladce, věřím, že se můžete spolehnout, že váš doveze až k Temné věži, která je odtud nejdýš sto dvacet kol daleko.“

Susannah kleslo srdce jako kámen. Sto dvacet kol bylo sto mil, možná o něco méně. *Byli* blízko. Tak blízko, až to děsilo.

„Neměli byste chodit k Věži po setmění,“ radil Bill. „Aspoň já bych to nedoporučoval, vzhledem k jejímu novému obyvateli. Ale co je jedna noc

pod hvězdami u silnice navíc pro takové velké cestovatele jako vy? Nic, řekl bych! Ale i s tou jednou nocí navíc na cestě (a když odhlédnu od poruch, které, jak bohové vědí, jsou vždycky možné), byste měli mít svůj cíl na dohled zítra během dopoledne.“

Roland to zvažoval dlouho a ze všech stran. Susannah se musela napomenout, aby zatím dýchala, protože něco v ní dýchat odmítalo.

Já nejsem připravená, říkalo to něco v ní. A ještě hlouběji měla cosi – jakousi část, která si pamatovala každičkou podrobnost snu, který, jak se ukázalo, se neustále vracel a vyvíjel – a ta její část si myslela něco jiného: *Já tam vůbec nemám jít. Nemám jít celou cestu.*

Nakonec Roland řekl: „Děkuji ti, Bille – všichni ti říkáme díky, o tom jsem přesvědčen –, ale myslím, že tvoji laskavou nabídku odmítneme. Kdyby ses mě zeptal proč, nedokázal bych to vysvětlit. Jen cosi ve mně mi napovídá, že zítra je příliš brzy. Napovídá to, že bychom měli zbytek cesty dojít pěšky, stejně jako jsme cestovali až do této chvíle.“ Zhluboka se nadechl, vydechl., Ještě nejsem připraven, aby tam už byl. Ještě nejsem úplně připraven.“

Takže ty taky, podivila se Susannah. *Ty taky.*

„Potřebuji ještě trochu času, abych připravil svou mysl a svoje srdce. Snad i duši.“ Sáhl si do zadní kapsy a vytáhl fotokopii básně Roberta Browninga, která na ně čekala v Dandelově lékárnice. „Tady se cosi píše o vzpomínce na dávné časy, než dojde k poslední bitvě... nebo poslednímu souboji. Je to dobře vystiženo. A možná opravdu potřebuji jen to, o čem mluví ten básník – doušek dávnějších, šťastnějších chvil. Nevím. Ale pokud Susannah nebude nic namítat, jsem přesvědčen, že půjdeme pěšky.“

„Susannah nic nenamítá,“ řekla tiše. „Susannah si myslí, že přesně tohle doktor nařídil. Susannah namítá jen to, že ji zase potáhnete jako utržený výfuk.“

Roland se na ni vděčně (i když trochu nepřítomně) usmál – zdálo se, že se jí za posledních několik dnů trochu vzdálil – a pak se otočil znovu k Billovi. „Zajímalo by mě, jestli nemáš nějaký vozík, který bych mohl táhnout? Protože budeme muset vézt aspoň nějaké zásoby... a pak je tu Patrik. Ten se bude muset taky často vézt.“

Patrik vypadal rozhořčeně. Ohnul před ním paži a zaťal svaly. Výsledek – drobná vypouklina na bicepsu na paži, kterou kreslil – ho zřejmě zahanbil, a rychle ruku spustil.

Susannah se usmála a poplácala ho po koleni. „Nemrač se tak, zlato. Není tvoje vina, že jsi strávil bůhví kolik času zavřený v kleci jako Jeníček a Mařenka v chaloupce u čarodějnice.“

„Určitě něco takového mám,“ řekl Bill, „a něco podobného na bateriový pohon pro Susannah. Co nemám, to vyrobím. Bude mi to trvat tak hodinu, nejmýš dvě.“

Roland počítal. „Jestli odtud vyrazíme tak, aby nám zbývalo ještě pět hodin světla, možná do západu slunce dokážeme ujít dvanáct kol. Susannah by řekla devět nebo deset mil. Dalšíh pět dnů tímto poměrně pohodlným tempem nás dovede k Věži, kterou jsem hledal celý život. Došel bych k ní někdy kolem západu slunce, pokud to bude možné, protože tak jsem ji vždy vídal ve snu. Susannah?“

A ten hlásek uvnitř – ten hluboko zasunutý hlásek – zašeptal: *Čtyři noci. Čtyři noci snění To by mělo stačit. Možná víc než dost.* Jistěže, mohlo by zasáhnout ka. Pokud je skutečně předběhli a jsou mimo jeho dosah, nemělo by se to – *nemůže* – stát. Ale Susannah si už myslela, že ka sahá všude, dokonce i k Temné věži. Možná ho Věž přímo *ztělesňovala*.

„To vypadá dobře,“ řekla mu slabým hlasem.

„Patriku?“ zeptal se Roland. „Co říkáš ty?“

Patrik pokrčil rameny a mávl rukou jejich směrem, sotva zvedl hlavu od svého skicáku. Nechává to na nich, znamenalo to gesto. Susannah uhodla, že Patrik chápe jen málo, co to je Temná věž, a nezajímá ho to už vůbec. A proč by mělo? Vymanil se ze zajetí příšery a měl plné břicho. To mu stačilo. Přišel o jazyk, ale dokázal kreslit, co jen srdce ráčilo. Byla přesvědčena, že Patrikovi to určitě připadalo jako víc než výhodný obchod. A přesto... přesto...

Ani on tam nemá jít. Ani on, ani Ochu, ani já. Ale co se s námi má tedy stát?

Nevěděla, ale byla v tomto směru podivně bezstarostná. Ka to prozradí. Ka a její sny.

ČTYŘI

O hodinu později tři humáci, jeden brumlák a robot Bill stáli v hloučku kolem uříznutého vozíku, který vypadal jako trochu větší verze Masňáckého taxi Ho Fat. Kola byla vysoká, ale tenká, a točila se jedna báseň. Když

bude vozík plný, říkala si Susannah, bude to jako táhnout pířko. Aspoň dokud bude Roland při síle. Táhnout ho do kopce mu nepochybně po nějaké době odčerpá energii, ale jak budou uřdat potraviny, které povevou, Masňáček taxi II bude stále lehčí... a stejně tam mnoho kopců nebude, napadlo ji. Došli do otevřené krajiny, podobné preriím. Všechny zasněžené a zalesněné hřebený nechali za sebou. Bill jí připravil elektrické vozítko, které se podobalo spíš skútru než golfovému vozíku. Časy, kdy ji musel Roland tahat za sebou („jako utržený výfuk“), skončily.

„Jestli mi dáte další půlhodinku, můžu tohle vyhladit,“ řekl Bill a přeřel tříprstou ocelovou rukou po hraně v místě, kde uřzil přední polovinu malého povozu, nyní Masňáčekého taxíku II.

„Říkáme díky, ale to nebude nutné,“ řekl Roland. „Přehodíme přes to několik kůží, to bude stačit.“

Nemůže se dočkat, až vyrazí, pomyslela si Susannah, *a proč ne, po takové době? Já už se taky nemůžu dočkat, abych byla pryč.*

„No, když to říkáš, tak to tak bude,“ řekl Bill nešťastně. „Zřejmě je mi prostě nepřijemné pomýšlení, že odcházíte. Kdy zase znovu uvidím humy?“

Na to nikdo neodpověděl. Nevěděli to.

„Na střeše je výkonná siréna,“ ukázal Bill na Federál. „Nevím, jaké potíže měla hlásit – snad úniky záření nebo nějaký útok –, ale vím, že její zvuk se ponese přinejmenším na sto kol daleko. Ještě dál, při správném směru větru. Kdybych náhodou zahlédl toho chlapíka, o kterém si myslíte, že vás sleduje, nebo jestli ho zachytí pohybové senzory, pokud stále pracují, spustím ji. Snad ji uslyšíte.“

„Děkuji ti,“ řekl Roland.

„Kdybyste jeli, snadno byste mu unikli,“ zdůraznil Bill. „Dojeli byste k Věži a vůbec ho nemuseli zahlédnout.“

„To je jistě pravda,“ řekl Roland, ale nebylo znát, že by se snad rozmyslel, a Susannah byla ráda.

„Co uděláte s tím, komu říkáte jeho Červený otec, pokud skutečně velí Ken'-Ka No Rey?“

Roland zavřtel hlavou, i když o té možnosti hovořil se Susannah. Podle něj by možná mohli obeřít Věž z dálky a dojít k její patě ze směru, který byl na opačné straně než balkón, na němž byl uvězněn Karmínový král. Pak by mohli projít dokola ke dveřím přímo pod ním. Samozřejmě

nebudou vědět, jestli je to možné, dokud skutečně neuvidí Věž a okolní terén.

„No, voda bude, pokud Bůh dá,“ řekl robot, kterému se dříve říkalo Kuktavej Bill, „aspoň tak to říkal Starý lid. A snad vás ještě někdy uvidím, přinejmenším na mýtině na konci stezky, když už nikde jinde. Pokud tam můžou roboti vstoupit. Doufám, že ano, protože je spousta těch, které jsem znal a rád bych znovu viděl.“

Vypadal tak opuštěně, že se Susannah přesunula k němu a zvedla ruce na znamení, že chce, aby ji zvedl, a nepřemýšlela o tom, jak je absurdní, chtít objímat robota. Ale on to udělal a ona taky – a docela srdečně. Bill jim vynahradil zločince Andyho z Calla Bryn Sturgisu, a už tím si zasloužil obejmout. Když se kolem ní sevřely jeho paže, napadlo Susannah, že by ji mohl přelomit těmi pažemi z titanové oceli ve dví, kdyby chtěl. Ale neudělal to. Počínal si jemně.

„Dlouhé dny a příjemné noci, Bille,“ popřála mu. „Kéž se ti daří dobře, a to říkáme všichni.“

„Děkuji vám, paní.“ Postavil ji na zem. „Říkám dí-dí-ky-ky, d’-d’-dí-“ *Pisk!* A udeřil se do hlavy, jen to zazvonilo. „Říkám laskavé díky.“ Odmíchl se. „Já to kuktání opravil, říkám pravdu, ale jak už jsem vám možná sdělil, nejsem tak docela prost emocí.“

PĚT

Patrik je oba překvapil, protože šel pěšky skoro čtyři hodiny vedle elektrického skútru Susannah, než se unavil a vlezl si do Masňáckého taxi II. Natahovali uši, jestli nezaslechnou sirénu, kterou je Bill varuje, že viděl Mordreda (nebo že ho zachytily přístroje ve Federálu), ale nic neslyšeli... a vítr foukal jejich směrem. Do západu slunce vyšli z oblasti sněhu. Krajina byla stále rovinatější a stíny se před nimi táhly hodně daleko.

Když konečně zastavili na noc, Roland sesbíral dost klestí na oheň a Patrik, který klímal, se probudil na dost dlouho, aby spořádal obrovskou porci vídeňských párků a dušených fazolí. (Susannah, která sledovala, jak fazole mizí v Patrikových ústech bez jazyka, si připomněla, že si musí kůžu ustlat proti větru od něj, až konečně složí svoji unavenou hlavu.) Ona a Ochu se také důkladně navečeřeli, ale Roland se svého jídla sotva dotkl.

Když bylo po večeři, Patrik vzal svůj skicák, aby kreslil, zamračil se na tužku a pak ruku natáhl k Susannah. Věděla, co chce, a vytáhla skleněnou zavařovačku z malé tašky s osobními věcmi, kterou nosila zavěšenou přes rameno. Ponechala si ji, protože v ní bylo jediné ořezávátko, a ona se bála, že by ho Patrik mohl ztratit. Roland mu samozřejmě mohl tužky ořezávat nožem, ale tím by jaksí změnil špičku tužky. Naklonila sklenici, vysypala gumy a svorky a požadovaný předmět do dlaně. Potom ho podala Patrikovi, který si tužku ořezal několika rychlými krouživými pohyby, vrátil jí ho a okamžitě se ponořil do práce. Susannah se chvíli dívala na růžové gumy a znovu ji napadlo, pročpak si Dandelo dával tu práci a uřezal je. Aby chlapce trápil? Jestli ano, nefungovalo to. Snad až bude starší, až jemné spoje mezi jeho mozkem a prsty trochu zreziví (až se malý, ale nepopíratelně geniální svět jeho talentu hne), možná bude gumy potřebovat. Prozatím však i v chybách stále nacházel inspiraci.

Nekreslil dlouho. Když Susannah viděla, jak nad skicákem v oranžové záři blednoucího západu slunce klimbá, vzala mu skicák z prstů, které se nebránily, uložila ho dozadu do vozíku (srovnaného vodorovně, protože přední konec opřeli o příhodný balvan trčící ze země), přikryla ho kůžemi a políbila na tvář.

Patrik ospale zvedl ruku a dotkl se boláku na její tváři. Ucukla, ale pak klidně vydržela jeho jemný dotek. Bolák se znovu potáhl strupem, ale bolestně v něm tepalo. Dokonce i úsměv ji poslední dobou bolel. Pak ruka klesla a Patrik usnul.

Vyšly hvězdy. Roland se na ně upřeně díval.

„Co vidíš?“ zeptala se ho.

„Co vidíš ty?“ opáčil.

Podívala se na rozjasňující se hvězdnou krajinu. „No,“ začala, „tamhle je Stará hvězda a Stará matka, ale zdá se, že se přesunuly na západ. A tamhle je – ach, panebože!“ Vzala do dlaní jeho zarostlé tváře (zdálo se, že si nikdy nenechal narůst pořádné vousy, jenom štětinatý porost) a otočila mu hlavu směrem, kam se dívala. „To tam nebylo, když jsme odcházeli od Západního moře, to vím určitě. Tohle je v *našem* světě, Rolande – říkáme mu Velký vůz!“

Přikývl. „A kdysi, podle nejstarších knih v knihovně mého otce, to bylo nebe také našeho světa. Lydiin vůz, tak se mu říkalo. A teď je tu znovu.“ Otočil se k ní a usmál se. „Další známka života a obnovy. Jak musí

Karmínový král zuřit, když se podívá ze svého vězení a vidí, že znovu jede po nebi!“

ŠEST

Zanedlouho Susannah spala. A zdál se jí sen.

SEDM

Je opět v Central Parku, pod jasným šedým nebem, ze kterého se znovu snáší několik prvních sněhových vloček. Nedaleko zpívají koledníci nikoli „Tichou noc“ nebo „Narodil se Kristus Pán“, ale Rýžovou píseň: „Rýže bude zelená, uvidíš, co se vidět dá, uvidíš, co se zelená, hop-hop-hopala!“ Sundá si čepici, bojí se, že se nějak změnila, ale pořád je na ní nápis VESELÉ VÁNOCE! a

(tady nejsou dvojčata)

to ji uklidní.

Rozhlédne se a nedaleko stojí Eddie a Jake a usmívají se na ni. Jsou prostovlasí. Jejich čepice dostala ona. Ona jejich čepice zkombinovala.

Eddie má tričko, na kterém stojí PIJU NOZZ-A-LU!

Jake má tričko s nápisem JEZDÍM V TAKURO SPIRIT!

Nic z toho není pro ni úplně nové. Ale to, co vidí za nimi poblíž kočárové trasy vedoucí zpátky na Pátou avenue, nové skoro určitě je. Jsou to dveře asi šest a půl stopy vysoké a vypadá to, že jsou vyrobeny z masivního železného dřeva. Knoflík dveří je ze solidního zlata a ozdoben rytinou, kterou pistolnice nakonec poznává: jsou to dvě zkřížené tužky. Značky Eberhard-Faber číslo 2, o tom nepochybuje. A s uříznutými gumami.

Eddie jí podává kelímek horké čokolády. Je to výborná čokoláda mit Schlag a s popraškem muškátového oříšku na šlehačce. „Tu máš,“ říká, „přinesl jsem ti horkou čokoládu.“

Nevšímá si podávaného kelímku. Ty dveře ji fascinují. „Jsou jako tamty na břehu moře, vid’?“ zeptá se.

„Ano,“ řekne Eddie.

„Ne,“ řekne zároveň Jake.

„Ty na to přijdeš,“ pronesou společně a blaženě se na sebe zasmějí.
Projde kolem nich. Na dveřích, kterými je Roland vtáhl, bylo napsáno
VĚZEŇ, PANÍ STÍNŮ a TEN, KDO POSTRKUJE.

Na těchto bylo napsáno . A pod tím:

UMĚLEC

*Otočí se zase k nim, ale už jsou pryč.
Central Park je pryč.
Dívá se na rozpadající se Lud, hledí do pustin.
Ve studeném, lezavém větru slyší zašeptat čtyři slova: „Čas skoro
vypršel... spěchej...“*

OSM

Probudí se záchvatem paniky a s myšlenkou, *Musím ho opustit... a
nejlíp, když to udělám dřív, než vůbec uvidím tu jeho Temnou věž na
obzoru. Ale kam půjdu? A jak ho můžu nechat, aby se postavil Mordredovi
a Karmínovému králi, kdyby mu pomáhal jenom Patrik?*

To pomyšlení ji přimělo připustit si trpkou jistotu: kdyby došlo na
lámání chleba, Ochu by byl Rolandovi určitě víc platný než Patrik. Brum-
lák prokázal odvahu už nejednou a byl by si zasloužil titul *pistolník*, jen
kdyby měl pistoli, kterou by tasil, a ruku, jíž by pistoli mohl uchopit. Ale
Patrik... Patrik byl... no, mistr tužky. Rychlejší než blesk, ale Eberhard-
Faberem se nikdo zabít nedá, ledaže byste tu tužku *pořádně* naostřili.

Posadila se. Roland, který se opíral o opačnou stranu jejího skútru a
držel hlídku, si jí nevšiml. A ona *nechtěla*, aby si všiml. Vyvolalo by to
otázky. Znovu si lehla, přitáhla si těsněji k tělu kůže a vzpomněla si na
jejich první lov. Vzpomněla si, jak se ten roční jelen stočil a utíkal přímo k
ní, a jak mu usekla hlavu orizou. Vzpomněla si na hvízdavý zvuk v
ledovém vzduchu, který vyvolával vítr pronikající maličkým bzučákem
přípevněným ke dnu talíře, bzučákem, jenž se tolik podobal Patrikovu
ořezávkou. Pomyslela si, že její mozek se snaží vytvořit mezi nimi nějaké
spojení. Ale byla příliš unavená, než aby poznala, co to může být. A
možná se snaží příliš usilovně. Jestli ano, co s tím udělá?

Alespoň jedno věděla, ještě z doby, kterou strávili v Calla Bryn Sturgisu. Ty znaky napsané na dveřích znamenaly NENALEZENY.

Čas skoro vypršel. Spěchej.

Příštího dne začaly záchvaty pláče.

DEVĚT

Pořád tam rostla spousta křovin, za které se mohla odebírat za nezbytnými úkony (a vyplakat se, když už nemohla slzy udržet), ale krajina byla stále rovinatější a otevřenější. Kolem poledne jejich druhého dne, který celý strávili na cestě, Susannah uviděla něco, co nejdříve považovala za stín mraku pohybující se krajinou daleko vpředu, jenže nebe bylo modré a bez mráčku od obzoru k obzoru. Potom se ta velká tmavá skvrna začala pohybovat způsobem, který nebyl pro mraky vůbec typický. Zadržela dech a na místě zastavila svůj elektrický skútr.

„Rolande!“ zavolala. „Tamhle je stádo buvolů, nebo jsou to možná bizoni! To je jisté jako smrt a daně!“

„Tak, to říkáš?“ zeptal se Roland jen s mírným zájmem. „My jsme jim říkali banoci, kdysi dávno. Je to pořádně velké stádo.“

Patrik stál vzadu na Masňáckém taxi II a divoce kreslil. Změnil držení tužky, opřel si žlutý dřík do dlaně a špičkou stínoval. Susannah skoro cítila prach vířící za stádem, když tak tužkou stínoval. I když jí připadalo, že bez cavyků přisunul to stádo o pět nebo dokonce deset mil blíž, pokud tedy neměl oči mnohem ostřejší než ona. Což, jak se domnívala, bylo zcela nemožné. Každopádně se její oči přizpůsobily a sama také viděla už lépe. Jejich veliké chlupaté hlavy. Dokonce i černé oči.

„Tak velké stádo bizonů nebylo v Americe už skoro sto let,“ prohodila.

„Tak?“ Stále jen zdvořilý zájem. „Ale tady je jich spousta, řekl bych. Pokud se z nich nějaké malé tet oddělí na dostřel pistole, zastřelíme jich pár. Rád bych ochutnal jiné čerstvé maso než jelení. Co ty?“

Odpověděla mu úsměvem. Roland jí úsměv oplatil. A jí znovu napadlo, že brzy ho už neuvidí, toho muže, o kterém byla přesvědčena, že je to buď přelud nebo démon, než ho poznala jako an-tet a dan-dinha. Eddie byl mrtev, Jake byl mrtev a ona už brzy Rolanda z Gileadu neuvidí. On zemře také? Nebo ona?

Pohlédla do sluneční záře, chtěla, aby špatně pochopil důvod slz, pokud je zahlédne. A pak pokračovali tou velikou a prázdnou zemí na jihovýchod, do stále sílícího tepotu, který patřil Věži v ose všech světů a samotného času.

Tepot, tepot, tepot.

Hopala-hop-hop, z cesty zbývá už jen krok.

Tu noc držela první hlídku, pak o půlnoci Rolanda probudila.

„Myslím, že tam někde je,“ ukázala na severozápad. Nemusela nic vysvětlovat, mohl to být jenom Mordred. Všichni ostatní byli pryč. „Hlídej dobře.“

„Budu. A jestli uslyšíš výstřel, *probud' se* dobře. A rychle.“

„Na to se můžeš spolehnout,“ řekla a lehla si do suché zimní trávy za Masňáckým taxi II. Nejdřív si myslela, že snad ani neusne. Stále jí hrály nervy z toho, jak nedaleko vycítila nepřátelskou bytost. Ale nakonec usnula.

A zdály se jí sny.

DESET

Sen z druhé noci se podobá a zároveň nepodobá snu z první noci. Hlavní prvky jsou úplně stejné: Central Park, šedé nebe, začíná sněžit, sborové hlasy (tentokrát vyzpěvují „Pojd' se mnou“, starý hit od Del-Vikings), Jake (JEZDÍM V TAKURO SPIRIT!) a Eddie (tentokrát má mikinu s nápisem CVAK! TO JE FOŤÁK SHINNARO!). Eddie má horkou čokoládu, ale nenabídne jí. Vidí jim úzkost nejen ve tváři, ale také v napjatém držení těla. To je hlavní rozdíl v tomto snu: má něco uvidět nebo něco udělat, možná obojí. Neví, co to je, ale oni čekají, že to uvidí nebo udělá hned, a jí to přitom nedochází.

Napadne ji poněkud děsivá otázka: že by ji to nedocházelo schválně? Je tu něco, čemu nechce čelit? Bylo by snad možné, že Temná věž se nějak motá do komunikace a ruší ji? To rozhodně není hloupý nápad – tito lidé, které vidí, jsou přece pouze výplody její roztoužené představivosti; jsou mrtví! Eddieho zabila kulka, Jakea přejelo auto – jeden zabit v tomto světě, druhý v Klíčovém světě, kde legrace je legrace a hotovo znamená hotovo (musí to být hotovo, protože tam čas vždycky běží jedním směrem) a Stephen King je jejich poeta ověncený vavřínem.

Přesto nemůže pominout ten výraz na jejich tvářích, tu paniku, která jako by ji nabádala, Máš to, Suze – máš to, co ti chceme ukázat, máš to, co potřebuješ vědět. Necháš si to proklouznout mezi prsty? Už je tři čtvrtě. Už je tři čtvrtě a hodiny tikají a budou tikat dál, musejí tikat, protože všechny oddechové časy sis už vybrala. Musíš spěchat... spěchat...

JEDENÁCT

Rázem se probudila a zalapala po dechu. Skoro svítalo. Přejela si rukou po čele a ruka jí zvlhla potem.

Co chceš, abych zjistila, Eddie? Co se mám dozvědět?

Na takovou otázku nebyla odpověď. Jak by mohla? *Mladej pan Dean je mrtvej*, pomyslela si a znovu ulehla. Ležela tak ještě hodinu, ale už neusnula.

DVANÁCT

Masňácké taxi II bylo stejně jako jednička vybaveno držadly. Narozdíl od prvního taxíku je mělo nastavitelná. Když se Patrikovi chtělo jít pěšky, rukojeti se daly rozdělit a on mohl táhnout za jednu a Roland za druhou. Když se Patrikovi chtělo jet, Roland rukojeti spojil, aby mohl táhnout sám.

V poledne zastavili na jídlo. Když dojedli, Patrik se vplížil dozadu do Masňáckého taxíku II, aby si zdříml. Roland čekal, dokud neuslyšel, že chlapec (protože ho za něj pořád považovali, bez ohledu na jeho skutečný věk) tvrdě usnul, pak se k ní otočil.

„Copak tě kručí, Susannah? Rád bych, abys mi to pověděla. Rád bych, abys mi to pověděla jako dan-dinhovi, i když už žádné tet není a tvůj dinh už také nejsem.“ Usmál se. Nad tím smutným úsměvem jí usedalo srdce a ona už nedokázala slzy zadržovat. Ani pravdu.

„Jestli budu stále s tebou, až uvidíme tvou Věž, Rolande, všechno se pokazí.“

„Jak pokazí?“ zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou a rozplakala se ještě víc. „Mají tu být nějaké dveře. Jsou to Nenalezené dveře. Ale nevím, jak je najít! Eddie a Jake ke mně

chodí ve snu a říkají mi, že to vím – říkají mi to očima –, ale já to nevím!
Přísahám, že to nevím!“

Vzal ji do náruče, objal ji a políbil na spánek. Bolák u úst ji zabolet, pálii. Nekrvácel, ale začal znovu růst.

„Ať přijde, co má přijít,“ řekl pistolník, jak mu kdysi říkávala matka.
„Ať přijde, co má přijít, a neplač, a nech pracovat ka.“

„Říkal jsi, že jsme ho předběhli.“

Houpal ji v náručí, houpal, a to bylo dobré. Konejšil ji. „Mýlil jsem se,“ řekl. „Jak sama víš.“

TŘINÁCT

Třetí noc byla na řadě ona, aby držela první hlídku, a dívala se zpět, severozápadně po Věžní cestě, když ji za rameno popadla čísi ruka. Úlek jí projel, jako když čert vyletí z krabičky, a prudce se otočila

(je za mnou, ach panebože, Mordred mě obešel a je to pavouk!)

s rukou sahající po pistoli v opasku a už ji vyškubla ven.

Patrik před ní uhnul, na tváři rovněž úlek, a zvedl před sebe ruce. Kdyby vykřikl, určitě by Rolanda probudil a pak by všechno možná bylo jinak. Ale lekl se tak hrozně, že zůstal zticha. Jenom potichu zasténal hluboko v hrdle a to bylo všechno.

Strčila pistoli zpátky, ukázala mu prázdné ruce, pak ho k sobě přitáhla a objala ho. Nejdřív byl celý ztuhlý – stále se bál –, ale po chvíli se uvolnil.

„Copak, drahoušku?“ zeptala se ho *sotto voce*. Potom zopakovala Rolandovu otázku, aniž si to uvědomila: „Copak tě kruší?“

Odtáhl se od ní a ukázal přímo na sever. Chvilku stále nerozuměla, ale potom uviděla, že tam tančí a míhají se oranžová světla. Usoudila, že jsou nejméně pět mil daleko, ale nemohla uvěřit, že je do této chvíle neviděla.

Pořád potichu, aby nevzbudila Rolanda, řekla: „To jsou jenom bludičky, zlato – nemůžou ti nic udělat. Roland jim říká skřítci. Je to něco jako oheň svatého Eliáše nebo něco podobného.“

Ale on netušil, co to je oheň svatého Eliáše, poznala to z jeho nejistého pohledu. Zopakovala mu tedy, že mu nemůžou ublížit, a opravdu, skřítci se blíž neodvážili. Už když se po nich znovu podívala, začali tančit pryč, a brzy zmizeli skoro všichni. Možná je zahнала *myšlenkou*. Kdysi by se takovému nápadu posmívala, ale teď už ne.

Patrik se začal uklidňovat.

„Nechceš si zase znovu lehnout, zlato? Potřebuješ si odpočinout.“ A ona také, ale spánku se děsila. Brzy probudí Rolanda a půjde spát a přijde ten sen. Duchové Jakea a Eddieho se na ni budou dívat zoufaleji než dřív. Budou chtít, aby věděla něco, co neví, nemůže vědět.

Patrik zavrtěl hlavou.

„Ještě nejsi ospalý?“

Znovu zavrtěl hlavou.

„Nu, tak nechceš si chvíli kreslit?“ Kreslení ho vždycky uklidňovalo.

Patrik se usmál, přikývl a okamžitě si šel do Masňáckého taxíku II pro svůj nejnovější skicák, a dělal přitom dlouhé, přehnaně kradmé kroky, aby neprobudil Rolanda. Musela se nad tím usmát. Patrik byl ochoten kreslit vždy. Napadlo ji, že jedna z věcí, které ho udržovaly naživu ve sklepech Dandelovy chýše, bylo vědomí, že ten starý prohnílý parchant mu tu a tam dá papír a tužku. Byl zrovna takový feťák jako Eddie za nejhorsších časů, jenomže Patrikova droga byla tenká čára z grafitu.

Posadil se a pustil se do křeslem. Susannah se vrátila na hlídku, ale brzy začala cítit po těle divné mravenčení, jako by ji někdo pozoroval. Znovu ji napadl Mordred, pak se usmála (což bolelo; teď když bolák znovu narostl, bolel už pořád). Nebyl to Mordred, ale Patrik. Sledoval ji Patrik.

Patrik ji *kreslil*.

Seděla klidně skoro dvacet minut a potom ji zvědavost přemohla. Patrikovi by dvacet minut stačilo i na *Monu Lisu*, návrh možná i s bazilikou svatého Petra v pozadí. To šimrání bylo *divné*, skoro už to nebyla jenom mentální záležitost, ale fyzická.

Přešla k němu, ale Patrik nejdřív nezvykle stydlivě přitiskl skicák k hrudi. Ale *chtěl*, aby se podívala, bylo mu to vidět na očích. Byl to skoro zamilovaný pohled, ale ona si pomyslela, že se zamiloval do nakreslené Susannah.

„No tak, zlatoušku,“ položila ruku na skicák. Ale nemínila mu ho vytrhnout, ani kdyby to po ní chtěl. Byl to umělec. Ať rozhodne úplně sám, kdy ukázat nebo neukázat své dílo. „Prosím?“

Držel skicák ještě chvíli u sebe. Potom – stydlivě, neřval se na ni – jí skicák podal. Vzala si ho a podívala se dolů na sebe. Chvilku skoro nemohla dýchat, tak to bylo dobré. Ty oči posazené daleko od sebe. Vystouplé lícní kosti, kterým otec říkával „drahokamy Etiopie“. Plné rty,

keré Eddie tak rád líbával. Byla to ona, byla to ona jako živá... ale bylo to zároveň *víc* než ona. Nikdy by ji nenapadlo, že by z čar nakreslených tužkou mohla tak dokonale obnaženě čišet láska, ale tady ta láska byla, ach, říkám pravdu, říkám pravdu pravdoucí. Láska chlapce k ženě, která ho zachránila, která ho vytáhla z černé díry, kde by jinak určitě zemřel. Láska k ní jako k matce, jako k ženě.

„Patriku, to je nádherné!“ vydechla.

Úzkostlivě se na ni díval. Nedůvěřivě. *Opravdu?* ptaly se jí jeho oči a ona si uvědomila, že jenom on – ten ubohý nespokojený Patrik uvnitř, který žil s tímto nadáním celý život a tak je bral za samozřejmé –, může pochybovat o prosté kráse toho, co dokázal. Kreslení mu přinášelo radost, aspoň toto vždycky věděl. Ale že jeho obrázky dělaly radost *jiným*... na to si bude muset teprve zvykat. Znovu ji napadlo, jak dlouho ho tam Dandelo měl a jak ten zlý starý parchant k Patrikovi vůbec přišel. Napadlo ji, že se to nikdy nedoví. Ale zatím jí připadalo velmi důležité, aby ho přesvědčila o jeho ceně.

„Ano,“ řekla. „Ano, *je* to nádherné. Jsi skvělý umělec, Patriku. Když se na to dívám, cítím se moc dobře.“

Tentokrát zapomněl držet zuby stisknuté. A ten úsměv, i když bez jazyka, byl tak krásný, že by ho nejradši snědla. Ve srovnání s ním vypadaly její strachy a obavy malé a hloupé.

„Můžu si to nechat?“

Patrik dychtivě přikývl. Jednou rukou naznačil trhání a ukázal na ni. *Ano! Utrhni si to! Vezmi si to. Nech si to!*

Už se k tomu chystala, pak se zarazila. Jeho láska (a jeho tužka) ji učinily krásnou. Jediné, co její krásu hyzdilo, byla ta černá skvrna u úst. Otočila kresbu k němu, poklepala na nakreslený bolák, pak se dotkla své tváře. A škusla sebou. Dokonce i lehounký dotek bolel. „Jedině tohle je hnus,“ řekla.

Pokrčil rameny, zvedl otevřené dlaně k ramenům a ona se musela zasmát. Jenom potichu, aby neprobudila Rolanda, ale ano, musela se zasmát. Napadla ji věta z jednoho starého filmu: *Maluju, co vidím*.

Jenomže tohle nebyla malba a ji najednou napadlo, že by si ten hnusný, bolestivý, ohavný bolák mohl vzít na starost. Aspoň na papíře.

Pak to bude moje dvojče, pomyslela si láskyplně. Moje lepší půlka, moje krásná dvojjenka –

A najednou pochopila –

Všechno? Pochopila *všechno*?

Ano, jak jí později dojde. Nebyly to souvislé myšlenky, které by se daly zapsat – pokud $a + b = c$, potom $c - b = a$ a $c - a = b$ –, ale ano, pochopila všechno. *Vytušila* všechno. Nebylo divu, že s ní snový Eddie a Jake ztráceli trpělivost. Bylo to tak okaté.

Patrik ji *nakreslil*, protože si ji *vyvolil* jako námět.

A nebylo to poprvé, co si ji někdo vyvolil.

Roland si ji vyvolil a vtáhl ji do svého světa... díky kouzlu.

Eddie si ji vyvolil pro sebe díky lásce.

Stejně jako Jake.

Pane Bože, že by tu strávila takovou dobu a prožila toho tolik, aniž by poznala, co ka-tet *je*, co znamená? Ka-tet byla rodina.

Ka-tet byla láska.

Kreslit znamená vyvolit si objekt a stvořit obraz tužkou nebo uhlem.

Vyvolit znamená nechat se uhranout, svést a přitáhnout. *Ukázat, co má člověk uvnitř*.

Ukázat Dettu a vzpomenout si, kam se chodila ukájet.

Patrik, ten mladý génius bez jazyka, uvízlý v divočině. Uvízlý v kresbách. A co teď? Teď?

A teď bude von něco speciálního pro mě, pomyslela si Susannah/Odetta/Detta a sáhla do kapsy pro skleněnou zavařovačku, a přesně věděla, co udělá a proč to udělá.

Když mu vracela skicák, aniž si list se svou podobiznou vytrhla, Patrik vypadal hrozně zklamaně.

„Né, né,“ řekla (hlasem mnoha). „Jenom chci, abys udělal ještě něco, než si to vezmu jako vzácnost, jako klenot, a nadobro, abych si pamatovala, jaká jsem byla v tomto kde a v tomto kdy.“

Podala mu jednu růžovou gumu a teď už chápala, proč je Dandelo uřezal. Protože měl své důvody.

Patrik vzal, co mu nabízela, a obracel to mezi prsty, mračil se, jako by v životě nic takového neviděl. Susannah si byla jista, že viděl, ale před kolika lety? Jak blízko se dostal, aby se zbavil svého mučitele jednou provždy? A proč ho tehdy Dandelo prostě nezabil?

Protože si myslel, že když mu vezme gumy, je v bezpečí, pomyslela si.

Patrik se na ni popleteně díval. Začínal se dopalovat.

Susannah se posadila vedle něj a ukázala na bolák na obrázku. Potom prsty jemně uchopila Patrika za zápěstí a přitáhla ho k papíru. Nejdřív se vzpouzel, ale pak dovolil, aby mu ruku s růžovým kouskem táhla vpřed.

Vzpomněla si na stín v krajině, který nebyl stín, ale stádo velkých, chlupatých zvířat, kterým Roland říkal banoci. Vzpomněla si, jak ucítila v nose prach, když Patrik začal prach *kreslit*. A vzpomněla si, že když Patrik nakreslil stádo blíž, než ve skutečnosti bylo (umělecká licence, a my všichni říkáme díky), skutečně *vypadalo* blíž. Vzpomněla si, jak si tehdy myslela, že si oči přivykly, a teď užasla nad svou hloupostí. Jako by se oči mohly přizpůsobit vzdálenosti stejně, jako se přizpůsobují tmě.

Ne, blíž je přesunul Patrik. Přesunul je blíž tím, že je blíž *nakreslil*.

Když se ruka svírající gumu už skoro dotýkala papíru, odtáhla svou ruku – to všechno musel udělat jenom Patrik, tím si byla kdoví proč jistá. Pohnula prsty sem a tam, naznačila, co chce. Nerozuměl. Udělala to znovu, pak ukázala na bolák u spodního rtu.

„Ať to zmizí, Patriku,“ řekla a překvapilo ji, jak klidný má hlas. „Je to hnusné, ať to zmizí.“ Znovu ve vzduchu naznačila mazání. „Vymaž to.“

Tentokrát pochopil. Uviděla, jak mu zasvítily oči. Zvedl růžový špalík k ní. Byl *dokonale* růžový – bez jediné šmouhy od tuhy. Podíval se na ni, pozvedl obočí, jako by se jí ptal, jestli to určitě chce.

Přikývla.

Patrik přiložil gumu k boláku a začal ho na papíře umazávat, zpočátku opatrně. Potom, když viděl, co se děje, se rozhodně pustil do práce.

ČTRNÁCT

Ucítila stejně divné lechtání, jako když ji kreslil, ale tehdy ho cítila po celém těle. Teď se objevilo jenom na jednom místě, na pravé straně u úst. Když se Patrik s gumou naučil zacházet a pohroužil se do úkolu, lechtání se proměnilo v hluboké a příšerné svědění. Musela prsty obou rukou zarýt do země, aby je nezvedla a nezařala prsty do boláku a zuřivě se neškrabala bez ohledu na to, jestli si ho rozdrápe, až jí vyšpláchne půl litru krve na jelenicovou košili.

Ještě pár vteřin a bude to pryč, musí to být pryč, musí, ach panebože, AŤ TO SKONČÍ...

Patrik na ni zatím zřejmě docela zapomněl. Díval se na svůj obrázek, vlasy mu visely po stranách obličeje a skoro mu ho zakrývaly, byl zcela zaujatý svou skvělou novou hračkou. Gumoval jemně... pak silněji (svědění zesílilo)... potom znovu zlehka. Susannah se chtělo ječet. Svědění se jí najednou rozlezlo všude. Pálilo ji v předním mozku, probzučelo jí přes vlhký povrch očí jako dvojí mračno komárů, zachvělo se jí přímo na špičkách bradavek, až beznadějně ztuhly.

Budu ječet, to nezvládnou, musím rvát –

Už se nadechovala, že spustí, když to najednou svědit přestalo. Bolest také zmizela. Sáhla si k ústům, pak zaváhala.

Neodvážím se.

To bys ale měla! odpověděla Detta nakvašeně. Po tom všem, cos prodělala – co jsme obě prodělaly – ti musí zbejvat dost kuráže, aby sis sáhla na vlastní zatracenej ksicht, ty zbabělá mrcho!

Přiložila prsty na kůži. Na *hladkou* kůži. Bolák, který ji trápil od chvíle, kdy vyšli z Hromové tišiny, zmizel. Věděla, že kdyby se podívala do zrcadla nebo klidné vodní hladiny, nespátřila by ani jizvičku.

PATNÁCT

Patrik pracoval ještě chvíli – nejdřív gumou, potom tužkou, potom znovu gumou –, ale Susannah už nic nesvědilo a ani náznakem nezalechtalo. Vypadalo to, že když překročil jakýsi kritický bod, všechny vjemy prostě ustaly. Uvažovala, jak starý Patrik asi byl, když mu Dandelo uřezal všechny gummy z tužek. Čtyři roky? Šest? Každopádně byl hodně mladý. Byla si jistá, že ten jeho původně překvapený výraz, když mu ukázala gumu, byl nefalšovaný, a přesto, jakmile se jí chopil, počínal si jako starý profík.

Možná je to jako s jízdou na kole, pomyslela si. Jakmile se to člověk jednou naučí, už to nezapomene.

Cekala co nejtrpělivěji a po pěti velmi dlouhých minutách byla její trpělivost odměněna. Patrik s úsměvem otočil skicák a ukázal jí obrázek. Bolák úplně vymazal a pak místo slabě vystínoval, takže vypadalo jako okolní kůže. Dal si záležet, aby smetl každíčký odrolek gumy.

„Moc pěkné,“ řekla, ale to byl hodně chabý, mizerný kompliment takovému géniovi, není-liž pravda?

Tak se naklonila k němu, objala ho a pořádně ho políbila na ústa. „Patriku, je to *krásné*.“

Do tváře se mu nahrnula krev tak prudce a silně, až se nejdřív lekla, že by ho i přes mladý věk mohla ranit mrtvice. Ale usmíval se, když jí jednou rukou podával skicák a druhou naznačoval trhání. Chtěl, aby si obrázek vzala. Chtěl, aby ho měla.

Susannah list papíru velmi opatrně vytrhla a v černém koutku duše uvažovala, co by se stalo, kdyby papír roztrhla – roztrhla *sebe* – přímo v půli. Všimla si přitom, že on se nijak nediví, nijak nežasne, nebojí se. Musel ten bolák na její tváři předtím vidět, protože ta ohavnost byla velice nápadná celou dobu, co ji znal, a nakreslil ji s téměř fotografickou přesností. Teď ta skvrna zmizela – zkoumavé prsty jí to prozradily – a Patrik přesto neprojevoval žádné emoce, aspoň v tomto směru. Závěr jí připadal nasnadě. Když to vymazal z kresby, vymazal si to také z mysli a paměti.

„Patriku?“

Usměvavě se na ni podíval. Šťastný, že ona je šťastná. A Susannah byla *velice* šťastná. To, že se zároveň k smrti bála, na tom vůbec nic neměnilo.

„Nakreslil bys mi ještě něco?“

Přikývl. Čmárnul po papíře, pak ho obrátil, aby viděla:

?

Chvíli se na ten otazník dívala, potom na něj. Viděla, že gumu, svůj skvělý nový nástroj, svírá velmi pevně.

Susannah řekla: „Chci, abys mi nakreslil něco, co tady není.“

Tázavě naklonil hlavu k rameni. Musela se usmát, přestože jí srdce uhánělo jako o závod – tak se někdy díval Ochu, když si nebyl stoprocentně jist, co se po něm chce.

„Neboj se, vysvětlím ti to.“

A vysvětlila, velice pečlivě. Patrik poslouchal. V jednu chvíli Roland zaslechl hlas Susannah a probudil se. Přišel k nim, zahleděl se na ni v kalném červeném světle řeřavých uhlíků v ohništi, pak se už chtěl podívat jinam, prudce však otočil hlavu zpět a rozšířily se mu oči. Až do té chvíle si Susannah nebyla jistá, jestli i Roland uvidí, co tam už není. Považovala

přinejmenším za možné, že Patrikovo kouzlo je dost silné, aby mazalo i v pistolníkově paměti.

„Susannah, tvoje tvář! Co se stalo s tvou –“

„Pšš, Rolande, pokud mě miluješ.“

Pistolník zmlkl. Susannah se znovu soustředila na Patrika a opět začala vyprávět, tiše, ale naléhavě. Patrik poslouchal a ona viděla, že v jeho očích začíná svítat porozumění.

Roland přiložil bez říkání na oheň a brzy se jejich tábor pod hvězdami rozjasnil.

Patrik napsal otázku, kvůli úspoře místa nalevo od otazníku, který už nakreslil:

Jak vysoké?

Susannah chytila Rolanda za loket a postavila ho před Patrika. Pistolník měl necelých sto devadesát centimetrů. Přiměla ho, aby ji zvedl, a pak podržela dlaň zhruba sedm centimetrů nad jeho hlavou. Patrik se usmál a přikývl.

„A podívej se, co na nich musí ještě být,“ řekla a vzala z hromádky klacků větev. Zlomila ji přes koleno a tak ji současně zašpičatěla. Pamatovala si ty znaky, ale bude nejlepší, když o nich nebude moc přemýšlet. Cítila, že musejí být absolutně správné, jinak dveře, které po něm chtěla stvořit, se buď otevřou jinde, než kam chtěla jít, nebo se neotevrou vůbec. Proto jakmile se pustila do kreslení v prachu a popelu u ohně, udělala to stejně rychle, jako by to kreslil Patrik, a nezastavila se ani na okamžik, aby některý znak zkontrolovala. Protože kdyby se po některém ohlédla, určitě by se zamyslela a pak by uviděla něco, co by se jí nezdálo, a nejistota by se v ní usídlila jako nemoc. Detta – drzá, hubatá Detta, ze které se nejednou vyklubala její záchránkyně – by mohla předstoupit a chopit se velení, dokončit kresbu za ni, ale na to nemohla spoléhat. V nejhlubší hloubi srdce si stále nebyla tak docela jistá, zda by Detta v klíčovém okamžiku všechno nevyhodila do povětří, třeba jenom kvůli škodolibému potěšení. Ani u Rolanda si nebyla tak docela jistá, protože ten by si ji mohl chtít ponechat z důvodů, kterým třeba sám docela nerozuměl.

A tak rychle kreslila do prachu a popela, neohlížela se, a pod létající špičkou provizorního rydla jí vyrostly tyto znaky:

„Nenalezeny,“ vydechl Roland. „Susannah, co – jak –“
„Pšššt,“ opakovala.
Patrik se sklonil nad skicákem a začal kreslit.

ŠESTNÁCT

Pořád se rozhlížela, zda dveře uvidí, ale kruh světla, které vrhal jejich oheň, byl velmi malý, i když ho Roland rozpálil dovysoka. Malý byl aspoň ve srovnání s rozlehlou temnou prérií. Neviděla nic. Když se otočila k Rolandovi, viděla mu v očích nevyslovenou otázku, a tak, zatímco Patrik pracoval, mu ukázala svůj portrét, který mladík nakreslil. Ukázala na místo, kde býval vřed. Roland si přiblížil papír k očím, takže nakonec uviděl stopy po gumě. Patrik zbylé stopy, které po gumování zbyly, zakryl s velkým umem, a Roland je našel jenom při velmi důkladném zkoumání. Bylo to jako hledat starou stopu po řadě deštivých dní.

„Není divu, že mu ten stařec odřízl gummy,“ řekl a vrátil jí obrázek.
„Přesně to jsem si myslela.“

A právě v tomto bodě úvah udělala velký intuitivní skok: pokud Patrik může (aspoň v tomto světě) něco odstranit tím, že to vygumuje, mohl by dokázat něco stvořit tím, že to nakreslí. Když se zmínila o stádu banoků, které tajuplně vypadalo najednou blíž, Roland si promnul čelo jako muž, kterého strašně rozbolela hlava.

„Měl jsem si toho všimnout. Měl jsem si taky uvědomit, co to znamená. Susannah, stárnu.“

Nevšíkala si toho – tohle slyšela už dřív – a pověděla mu o snech s Eddiem a Jakem a nevynechala jména výrobků na jejich mikínách, sborový zpěv, nabízenou horkou čokoládu a narůstající paniku v jejích očích, když mýjela noc za nocí a ona pořád nechápala, co jí ten sen má ukázat.

„Proč jsi mi o tom snu neřekla dřív?“ zeptal se Roland. „Proč jsi mě nepožádala, abych ti ho pomohl vyložit?“

Upřeně se na něj dívala a pomyslela si, že měla pravdu, když ho nežádala o pomoc. Ano – bez ohledu na to, jak moc ho to ranilo. „Ztratil jsi dva. Jak by se ti líbilo, kdybys měl ztratit i mě?“

Zrudl. Dokonce i ve světle ohně to viděla. „Hovoříš o mně zle, Susannah, a smýšlela jsi ještě hůř.“

„Snad ano,“ připustila. „Jestli je to tak, říkám promiň. Sama jsem pořádně nevěděla, co chci. Něco ve mně chce vidět Věž, chápeš. Něco ve mně to chce hrozně moc. A i když Patrik dokáže nakreslit Nenalezené dveře tak, že budou existovat a já je dokážu otevřít, nebudou se otvírat do skutečného světa. Přesně to znamenají ta jména na tričkách, to vím jistě.“

„Tak nesmíš uvažovat,“ řekl Roland. „Skutečnost je málokdy černobílá, buď anebo, rub nebo líc, to si myslím já.“

Patrik zahoukal a oba vzhledli. Držel skicák nahoře, otočený k nim, aby viděli, co nakreslil. Bylo to dokonalé zobrazení Nenalezených dveří. Nebyl na nich nápis UMĚLEC a otočný knoflík byl z hladkého lesklého kovu – nezdobily ho žádné zkřížené tužky – ale to bylo v pořádku. Neobtěžovala se mu tyto věci povědět, protože sloužily pouze jejímu lepšímu porozumění.

Udělalí všechno, ale mapu mi nenakreslili, pomyslela si. Napadlo ji, proč všechno musí být tak zatraceně těžké, tak zatraceně

(hádej hádači)

tajemné, a věděla, že to je otázka, na kterou nikdy nenajde uspokojivou odpověď... jenomže to byl lidský úděl, ne? Odpovědi, které jsou důležité, se nikdy nenacházejí snadno.

Patrik znovu zahoukal. Tentokrát tázavě. Najednou si uvědomila, že ten chudák chlapec prakticky umírá úzkostí, a jakpak ne? Právě vykonal první úkol a chtěl vědět, co si o něm jeho *patrono d'arte* myslí.

„Je to skvělé, Patriku – úžasné.“

„Ano,“ souhlasil Roland a vzal skicák do rukou. Dveře mu připadaly úplně stejné jako ty, které našel, když se potácel po břehu Západního moře, v horečkách a umírající po jedovatém kousnutí humroidů. Jako by ten ubohý tvor bez jazyka nahlédl Rolandovi do hlavy a uviděl obraz skutečných dveří – fotrgrafii.

Susannah se zatím zoufale rozhlížela. A když se začala s pomocí rukou přesunovat k okraji světelného kruhu, musel na ni Roland ostře křiknout a připomenout jí, že kdekoliv okolo může být Mordred, a tma byla Mordredův přítel.

I když byla netrpělivá, vrátila se blíž k ohni, protože si příliš dobře pamatovala, co se stalo Mordredově matce, když se ztělesnila, a jak rychle se to stalo. Přesto ji bolelo, když se musela vrátit, skoro tělesně to bolelo. Roland jí už říkal, že čeká, že Temnou věž poprvé zahlédne ke konci příštího dne. Jestli bude stále s ním, jestli ji uvidí zároveň s ním, možná se ukáže, že moc Věže je na ni příliš silná. Její kouzlo. Teď když měla na vybranou mezi dveřmi a Věží, věděla, že by si stále dokázala vybrat dveře. Ale až se přiblíží k Věži a její moc zesílí, její tepot se prohloubí a bude naléhat na její mysl, zpívající hlasy budou ještě líbeznější, pak vybrat si dveře bude těžší.

„Nevídím je,“ hlesla. „Možná jsem se spletla. Možná že žádné zatracené dveře *nej*sou. Ach, Rolande...“

„Nemyslím, že by ses spletla,“ řekl jí Roland. Bylo znát, že mluví neochotně, ale jako muž, když ho čeká úkol nebo splátka dluhu. A on této ženě dlužil, to si uvědomoval, copak ji nepopadl za límec a nevtáhl ji do tohoto světa, kde se naučila umění vraždy a zamilovala se a ovdověla? Copak ji nezavlekl do toho dnešního žalu? Pokud to mohl napravit, pak to byla jeho povinnost. Jeho touha, aby zůstala s ním – a riskovala tak život – , byla čiré sobectví, nehodná jeho výcviku.

Důležitější však bylo, že to bylo nehodné jeho lásky a úcty, které k ní v sobě našel. To, co mu zbývalo ze srdce, lámalo pomyšlení, že se s ní loučí, s poslední ze svého zvláštního a nádherného ka-tet, ale pokud to chtěla, pokud to *potřebovala*, pak to musí udělat. A on si myslel, že by to *mohl* udělat, protože postřehl na mladíkově kresbě něco, co Susannah uniklo. Nešlo o věc, která na obrázku byla. Byla to věc, která na obrázku chyběla.

„Pohlédni,“ řekl jemně a ukázal jí kresbu. „Vidíš, jak velice se snažil, aby tě potěšil, Susannah?“

„Ano!“ řekla. „Ano, jistěže to vidím, ale...“

„Trvalo mu to deset minut, soudil bych, a většina jeho kreseb, i když jsou výtečné, jsou záležitostí nejvýš tří nebo čtyř minut, neřekla bys?“

„Nerozumím ti!“ vykřikla skoro.

Patrik k sobě přitáhl Ocha a objal ho, a celou dobu hleděl na Susannah a Rolanda vykulenýma, nešťastnýma očima.

„Pracoval tak usilovně, aby ti dal, co chceš, že jsou z toho jen Dveře. Stojí na tom papíře docela samy. Nemají žádný... žádné...“

Pátral po správném slově. Do ucha mu suše pošeptal Vannayův duch.

„Nemají žádný kontext!“

Susannah ještě chvíli vypadala nechápavě, ale pak jí začalo svítat. Roland nečekal. Prostě položil zdravou levou ruku Patrikovi na rameno a pověděl mu, aby ty dveře postavil za malý elektrický vozík Susannah, kterému přezdívala Masnácký taxík III.

Patrik s radostí poslechl. Především měl důvod použít gumu, když stavěl před dveře vozík. Tentokrát pracoval mnohem rychleji – skoro ledabyly, řekl by neznalý pozorovatel –, ale pistolník seděl hned vedle a podle něj Patrik nevynechal jediný tah, když malý vozík zobrazoval. Končil tím, že nakreslil jediné přední kolo včetně odrazu ohně na kovovém náboji kola. Potom odložil tužku, a když to udělal, vzduch zavířil. Roland ucítil, jak mu vítr zavanul do tváře. Oheň, jehož plameny plály v bezvětrné tmě rovně do výšky, se na chvíli položil jedním směrem. A ani ne deset stop od ohně, za elektrickým vozíkem, stály dveře, které Roland naposledy viděl v Calla Bryn Sturgisu, v Jeskyni hlasů.

SEDMNÁCT

Susannah čekala až do svítání, čas si nejdřív krátila tím, že si balila věci, potom je zase odkládala – k čemu jí bude těch pár krámů (nemluvě o malém koženém vaku, ve kterém byly uloženy) v New Yorku? Lidi by se jí smáli. Stejně se jí nejspíš budou smát... nebo křičet a utíkat, jen se na ni podívají. Susannah Deanová, která se najednou objeví v Central Parku, nebude většině lidí připadat jako vysokoškolačka nebo bohatá dědička. Dokonce ani jako Sheena, královna džungle, říkám, je mi líto. Ne, civilizovaným městským lidem bude nejspíš připadat jako uprchlík z obudária. A jakmile *těmito* dvěma projde, bude ještě cesta zpátky? Nikdy. Nikdy v životě.

Odložila batoh a prostě čekala. Když se na obzoru začaly objevovat první slabé bílé známky světla, zavolala na Patrika a zeptala se ho, jestli chce jít s ní. Zpátky do světa, odkud jsi přišel, nebo do jiného, hodně

podobného, řekla mu, i když věděla, že si ten svět vůbec nepamatuje – buď se zde ocitl příliš mladý, nebo mu trauma z únosu vymazalo paměť.

Patrik se na ni díval, pak na Rolanda, který dřepěl a díval se zase na něj. „Jak chceš, synu,“ řekl pistolník. „Můžeš kreslit v obou světech, říkám pravdu. I když tam, kam jde ona, bude víc lidí, kteří to ocení.“

On chce, aby zůstal, pomyslela si a dostala zlost. Potom se na ni Roland podíval a nepatrně zavrtěl hlavou. Nebyla si jistá, ale asi to znamenalo – Ne, žádné asi. Věděla, co to znamená. Roland chtěl, aby věděla, že skrývá před Patrikem své myšlenky. Své touhy. A i když zažila pistolníka lhát (nejúžasněji na obecním setkání v Calla Bryn Sturgisu před příchodem Vlků), nikdy nezažila, že byl lhal jí. Možná Dettě, ale jí ne. Ani Eddiemu. Nebo Jakeovi. Byly chvíle, kdy jim neříkal všechno, co ví, ale že by vyloženě lhal...? Ne. Byli ka-tet a Roland hrál na rovinu. To mu musela přiznat.

Patrik najednou zvedl skicák a rychle psal na čistý papír. Pak jim to ukázal:

Zůstanu. Bojím se jít jinam do nového.

Jako by chtěl zdůraznit, co přesně myslí, rozevřel rty a ukázal na svá ústa bez jazyka.

Uviděla Susannah na Rolandově tváři úlevu? Jestli ano, nenáviděla ho za to.

„Dobrá, Patriku,“ řekla a snažila se nedávat v hlase najevo žádné pocity. Dokonce se k němu natáhla a pohládila ho po ruce. „Chápu, jak ti je. A i když je pravda, že lidé umí být krutí... krutí a zlí... spousta jich je laskavých. Poslouchej mě: neodejdu do svítání. Jestli se rozmyslíš, nabídka trvá.“

Rychle přikývl. *Vděčnej za to, že ho nebudu tejrát a nutit, aby si to rozmejšlel*, pomyslela si Detta zlostně. *Ten starej běloch je taky nejspíš rád!*

Sklapni, okřikla ji Susannah a Detta kupodivu uposlechla.

OSMNÁCT

Ale když se den jasně (a odhalil středně velké stádo banoků, které se páslo necelé dvě míle daleko), vpustila Dettu zpátky do mysli. Ba co víc: přenechala Dettě velení. Bylo to tak lehčí, méně bolestivé. Byla to Detta, kdo ještě jednou obešel tábor, prudce vdechoval poslední doušky tohoto světa za ně obě a ukládal vzpomínky. Byla to Detta, kdo obešel dveře, kdo se zhoupl nejdřív na jednu stranu a potom na druhou na ztvrdlých dlaních, a na druhé straně vůbec nic neviděla. Patrik šel vedle ní po jednom boku, Roland po druhém boku. Patrik zahýkal překvapením, když uviděl, že dveře zmizely. Roland neřekl nic. Ochu došel k místu, kde předtím byly dveře, zavěťřil... a pak prošel místem, kde stály, pokud byste se dívali z druhé strany. *Kdybychom tam stáli*, pomyslela si Detta, *viděli bychom, že prošel přímo jimi, jako kouzlem.*

Vrátila se k Masňáckému taxíku III, protože se rozhodla, že dveřmi projede na něm. Ovšem za předpokladu, že se otevřou. Byl by dobrý vtip, kdyby se neotevřely. Roland jí chtěl pomoci do sedadla. Prudce ho odstrčila a nasedla sama. Zmáčkla červený knoflík mezi řídky, elektrický motor vozíku naskočil a potichu se rozbzučel. Ručička označená NABITO byla ještě hodně hluboko v zeleném poli. Zakroutila pravou rukojetí a pomalu dojela k zavřeným dveřím se znaky, které se táhly přes dřevo a znamenaly NENALEZENY. Zastavila tak blízko, že se jich vozík téměř dotýkal.

Otočila se k pistolníkovi se strnulým falešným úsměvem.

„Fajn, Rolande – takže se loučíme. Dlouhý dny a příjemný noci. Ať dojdeš k té své zatracený Věži a...“

„Ne,“ řekl.

Podívala se na něj, *Detta* se na něj podívala očima, které svítily a zároveň se smály. Provokovala ho, aby z toho udělal něco, co nechtěla. Provokovala ho, aby ji vykázal, když je teď na koni. *No tak, běloušku, kouknem se, jestli to svedeš.*

„Co je?“ zeptala se. „Copá máš na srdci, velkej kluku?“

„Nebudu se s tebou loučit takto, po takové době,“ řekl.

„Co to má znamenat?“ Jenomže Dettiným zlostným argotem to znělo jako *Co má bejt?*

„Ty víš.“

Vzdorně zavrtěla hlavou. *Nevím.*

„Tak především,“ řekl a vzal její levou ruku, mozolnatou cestami, něžně do své zmrzačené pravice, „je tu ještě někdo, kdo by si měl vybrat, jestli odejde nebo zůstane, a nemluvím o Patrikovi.“

Chvilku nerozuměla. Pak se podívala dolů do jistého páru zlatě lemovaných očí, na jistý pár našpicovaných uší, a pochopila. Zapomněla na Ocha.

„Jestli se ho zeptá Detta, určitě zůstane, protože ta mu nikdy nebyla po chuti. Ale jestli se ho zeptá Susannah... nu, pak nevím.“

A Detta byla rázem pryč, jako když foukne. Vrátil se – Susannah už chápala, že se Detty Walkerové nikdy docela nezbaví, a to bylo v pořádku, protože už se jí zbavit nechtěla –, ale pro tuto chvíli byla pryč.

„Ochu?“ řekla jemně. „Půjdeš se mnou, zlato? Možná že znovu najdeme Jakea. Možná nebude úplně stejný, ale i tak...“

Ochu, který cestou přes Mizerné končiny a Bílé krajiny Empatiky a otevřenými pastvinami skoro mlčel, teď promluvil. „Ejk?“ zeptal se. Ale pronesl to nedůvěřivě, jako někdo, kdo si sotva vzpomíná, a Susannah usedalo srdce. Slibovala si, že nebude brečet, a Detta jí skoro *zaručila*, že nebude brečet, ale teď byla Detta pryč a slzy se už hrnuly.

„Jake,“ opakovala. „Pamatuješ na Jakea, zlatíčko, vím, že ano. Jake a Eddie.“

„Ejk? Ed?“ Už to znělo trochu jistěji. *Vzpomínal si.*

„Pojeď se mnou,“ naléhala a Ochu už se chystal, že si vyskočí na vozík vedle ní. Potom, aniž měla ponětí, proč to vůbec říká, dodala: „Jsou jiné světy než tento.“

Ochu se zarazil, jakmile ta slova vypustila z úst. Posadil se. Pak znovu vstal a v ní se ještě probudila naděje: snad ještě zůstane nějaké malé ka-tet, dan-tete-tet, v nějaké verzi New Yorku, kde lidé jezdí v Takuro Spiritu a vzájemně se fotí aparátem Shinaro, jak pijí Nozz-A-Lu.

Jenže Ochu odcupital zpátky k pistolníkovi a posadil se mu vedle ošoupané boty. Šly daleko, ty boty, daleko. Míle a kola, kola a míle. A teď došly skoro na konec.

„Olan,“ řekl Ochu a z definitivního tónu toho zvláštního hláskujícího srdce kleslo jako kámen. Trpce se otočila ke starému muži s velkou pistolí na boku.

„Tak,“ řekla. „Máš svoje vlastní kouzlo, co? Vždycky jsi měl. Dovedl jsi Eddieho k jedné smrti a Jakea ke dvěma. Teď Patrika a dokonce i brumláka. Jsi spokojen?“

„Ne,“ odpověděl a ona viděla, že skutečně není. Určitě nikdy neviděla v lidské tváři takový smutek a osamělost. „Nikdy jsem neměl ke spokojenosti dál, Susannah z New Yorku. Nezměníš svůj názor a nezůstaneš? Nepůjdeš se mnou ještě kousek? Pak bych byl šťastný.“

Divokou chvíli si myslela, že to udělá. Že prostě elektrický vozík otočí od dveří – které byly jednostranné a nic neslibovaly – a půjde s ním k Temné věži. Stačil byl ještě den. Mohli by se odpoledne utábořit a tak k ní dorazit zítra při západu slunce, jak chtěl.

Pak si vzpomněla na ten sen. Zpívající hlasy. Mladého muže, který jí podával hrnek horké čokolády – té dobré, *mit Schlag*.

„Ne,“ řekla tiše. „Risknu to a půjdu.“

Chvilku si myslela, zejí to usnadní, že bude prostě souhlasit a pustí ji. Pak jeho vztek – ne, *zoufalství* – propuklo v bolestném výbuchu. „Ale nemůžeš si být *jistá!* Susannah, co když i ten sen je jenom klam a mam? Co když i to, co uvidíš, až se dveře otevřou, bude taky jenom trik? Co když vjedeš přímo do todesového prostoru?“

„Pak tu temnotu prosvětím vzpomínkami na ty, které miluju.“

„A to by mohlo stačit,“ řekl tak trpkým hlasem, jaký ještě nikdy neslyšela. „Prvních deset let... nebo dvacet... nebo i sto. A potom? Co zbytek věčnosti? Pomysli na Ocha! Myslíš, že na Jakea zapomněl? Nikdy! Nikdy! Nikdy v životě! Nikdy v jeho životě! Cítí, že je něco špatně! Susannah, nedělej to. Prosím tě, nechoď. Padnu na kolena, jestli to pomůže.“ A k její hrůze se přesně k tomu chystal.

„Nepomůže,“ řekla. „A jestli tě vidím naposledy – srdce mi to napovídá –, tak nedovol, abych tě viděla na kolenou. Ty nejsi muž na kolenou, Rolande, synu Stevenův, nikdy jsi nebyl, a nechci si tě tak pamatovat. Chci tě vidět na nohou, jako jsi byl v Calla Bryn Sturgisu. Jak jsi byl se svými přáteli na kopci Jericho.“

Vstal a přišel k ní. Pomyslela si, že ji chce zadržet násilím, a polekala se. Ale on jí jenom na chvíli položil ruku na rameno, a pak ji odtáhl. „Dovol, abych se zeptal znovu, Susannah. *Jsi přesvědčená?*“

Nahlédla do vlastního srdce a viděla, že je. Věděla, že je to riskantní, ale ano – byla přesvědčená. A proč? Protože Rolandova cesta byla cestou

pistole. Rolandova cesta byla smrt pro ty, kdo jeli nebo kráčeli s ním. Dokazoval to zas a znovu, od prvních dnů své výpravy – ne, dokonce i předtím, od chvíle, kdy zaslechl, jak kuchař Hax kuje zradu, a tím mu zajistil smrt provazem. Bylo to všechno pro dobro věci (pro to, čemu říkal Bílá), o tom vůbec nepochybovala, ale Eddie přesto ležel v hrobě v jednom světě a Jake v jiném. Vůbec nepochybovala o tom, že stejný osud čeká na Ocha a ubohého Patrika.

Ani že si jejich smrt nebude dávat na čas.

„Jsem přesvědčená,“ odpověděla.

„Dobrá. Políbíš mě?“

Chytila ho za paži, stáhla k sobě a přitiskla rty k jeho. Když vdechla, přijala dech tisíce let a desetitisíce mil. A ano, ochutnala smrt.

Ale ne pro tebe, pistolníku, pomyslela si. Pro jiné, ale nikdy ne pro tebe. Kéž uniknu tvému kouzlu, a kéž se mi daří.

Byla to ona, kdo polibek přerušil.

„Můžeš mi ty dveře otevřít?“ zeptala se.

Roland k nim přišel, chytil knoflík do ruky a ten se v jeho sevření snadno otočil.

Ven zavanul studený vítr, tak silný, že Patrikovi zavlály dlouhé vlasy, a s ním přiletělo několik sněhových vloček. Viděla trávu, která byla pod lehkou námrazou stále zelená, a chodník a železný plot. Hlasy zpívaly „Jake to dítě“, přesně jako v tom snu.

Mohl to být Central Park. Ano, *mohl by*. Možná Central Park z některého jiného světa na ose, sice ne toho, ze kterého pocházela, ale dost blízkého na to, aby časem nepoznala rozdíl.

Nebo to možná byl, jak říkal, klam a mam.

Možná to byla todesová temnota.

„Mohl by to být trik,“ řekl, skoro určitě jí četl myšlenky.

„Život je trik, láska je mámení,“ odpověděla. „Snad se znovu sejdem, na mýtině na konci stezky.“

„Jak říkáš, tak to bude,“ pověděl jí. Vytrčil nohu, otlučení podpatek boty zapíchl do země a uklonil se jí. Ochu začal plakat, ale seděl pevně vedle pistolníkovy levé boty. „Sbohem, má drahá.“

„Sbohem, Rolande.“ Pak se otočila vpřed, zhluboka se nadechla a vozítko se hladce rozjelo.

„Počkej!“ zakřičel Roland, ale ona se vůbec neotočila, ani se znovu neohlédla. Projela dveřmi. Okamžitě se za ní zabouchly s lhostejným, kategorickým cvaknutím, které znal až moc dobře, o takovém se mu zdály sny od té dlouhé a horečnaté cesty po břehu Západního moře. Zpěv utichl a teď zbyl jenom osamělý svist préríjního větru.

Roland z Gileadu seděl před dveřmi, které už teď vypadaly staré a nedůležité. Už nikdy se znovu neotevrou. Zakryl si obličej rukama. Napadlo ho, že kdyby je nikdy nebyl miloval, nikdy by se necítil takto osamělý. Přestože však lítoval mnoha věcí, to, že znovu otevřel své srdce, mezi ně nepatřilo, ani teď.

DEVATENÁCT

Později – protože vždycky je nějaké později, není-liž pravda? – udělal snídani a donutil se jíst. Patrik se nasnídal bohatýrsky, pak poodešel, aby vykonal potřebu, zatímco Roland balil.

Byl tam ještě třetí talíř a ten zůstal plný. „Ochu?“ zeptal se Roland a naklonil talíř k brumlákovi. „Nepojíš ani kousek?“

Ochu se podíval na talíř, pak od něj couvl dvěma rozhodnými kroky. Roland přikývl a zahodil nesnědené jídlo do trávy. Možná že časem přijde Mordred a najde něco, co mu přijde vhod.

Během dopoledne vyrazili, Roland táhl Masňácké taxi II a Patrik šel pěšky vedle něj s hlavou sklopenou. A pistolníkovi brzo znovu zaplnil hlavu tepot Věže. Už byla velmi blízko. Ta klidná, pulsující síla vyhnala všechny myšlenky na Susannah a on byl rád. Poddal se tomu pravidelnému tepu a nechal ho, aby vymetl všechny jeho myšlenky a všechny jeho smutky.

Hopala-hop-hop, zpívala Temná věž, teď už těsně za obzorem. Hopala-hop-hop, pistolník už to má jen skok.

Hopala-hop-Rolande, cesta je skoro u konce.

Kapitola II

Mordred

JEDNA

Dan-tete je sledoval, když ten dlouhovlasý mládenec, se kterým nyní cestovali, chytil Susannah za rameno, aby jí ukázal oranžové skřítky tancující v dálce. Mordred sledoval, jak se prudce otočila a tasila jeden z velkých revolverů Bílého tatínka. Na okamžik se dalekovidné sklo, které našel v domě na Odd's Lane, zachvělo Mordredovi v ruce, tak velmi fandil své matce Černé kosici, aby zastřelila Umělce. Jak by se cítila provinile! Ta vina by ji rozdírala jako tupá sekera, jo! Bylo dokonce možné, že by ji hrůza z toho, co provedla, přemohla natolik, že by si přiložila hlaveň pistole k hlavě a stiskla spoušť podruhé, a jak by se starému Bílému tatínkovi líbilo, kdyby se probudil do něčeho takového?

Ach, děti jsou takoví snílci.

Nic takového se samozřejmě nestalo, ale bylo ještě na co se dívat. Ale něco mohl zahlédnout jenom těžko. Protože se mu dalekohled netřásl jenom vzrušením. Byl už sice oblečený teple, měl na sobě vrstvy Dandelových humáckých šatů, ale stále mu byla zima. Kromě chvil, kdy mu bylo horko. V každém případě, ať mu bylo horko nebo zima, třásl se jako bezzubý starý strejda za pecí. Tento stav se neustále zhoršoval a to od chvíle, kdy nechal domek Joea Collinse za sebou. Horečka mu spalovala kosti jako zimní vichřice. Mordred už neměl hlad (protože Mordred už neměl chuť k jídlu), ale Mordredovi byl zle, zle, zle.

Po pravdě řečeno, bál se, že Mordred možná umírá.

Přesto sledoval Rolandovu společnost s velkým zájmem, a jakmile oheň vzplál jasněji, viděl ještě líp. Viděl, jak se objevují dveře, i když nepřečetl symboly, které na nich byly napsány. Pochopil, že ten Umělec je nakreslil a tím je zhmotnil – to byl ale božský talent! Mordred toužil ho sežrat už jenom proto, že by takový talent mohl být třeba přenosný!

Pochyboval o tom, spirituální stránka kanibalismu se velmi přeceňovala, ale není na škodu, když se jeden stará o své potřeby.

Sledoval, jak spolu hovoří. Viděl – a také pochopil –, jak prosí Umělce a Trotla, viděl její ukňourané prosby

(Pojď se mnou, abych nemusela jít sama, pojď, netrkej partu, dáme to dohromady, ach bé-bé)

a kochal se jejím smutkem a zlostí, když její prosbu odmítl chlapec i zvíře. Mordred se radoval, i když věděl, že mu to ztíží úkol. *(Trochu ztíží. Kolik práce by mu mohl dát němý kluk a brumlák, jakmile se promění a vyrazí do útoku?)* Chvilku si myslel, že se natolik rozzuřila, že zastřelí starého Bílého tatínka jeho vlastní pistolí, a to Mordred tedy *nechtěl*. Starý Bílý tatínek měl být jeho. Hlas z Temné věže mu to pověděl. Byl sice nemocný, možná umíral, ale starého Bílého tatínka si měl i tak dát k večeři *on*, ne mamka Černá kosice. No, ona by to maso nechala shnít a ani jednou by si neukousla! Ale nestřelila po něm. Místo toho ho *políbila*. Mordred se na to nechtěl dívat, dělalo se mu z toho ještě víc špatně, a tak dalekohled odložil. Ležel v trávě uprostřed olšového hájku, třásl se, bylo mu vedro a zima, snažil se nezvracet (celý předchozí den blil a kádl, až ho z té námahy bolely břišní svaly, protože neustále něco posílaly oběma směry najednou a z krku mu nic nevycházelo, jenom husté, hlenovité provazce a ze zadku taky nic, jenom hnědá voda a mohutné prázdné pšouky), a když se znovu dalekohledem podíval, právě v té chvíli mizel zadní konec malého elektrického vozíku, protože mamka Černá kosice projela dveřmi. Cosi kolem nich zavířilo. Možná prach, ale myslel si, že to byl spíš sníh. A slyšel také zpěv. Z toho zvuku mu bylo skoro stejně zle, jako když viděl, jak se líbá se starým Bílým pistolnickým tatínkem. Když se za ní dveře zabouchly a zpěv ustal, pistolník zůstal prostě sedět u nich, obličej zabořený do dlaní, bé-bé, vzlyk-vzlyk. Brumlák došel k němu a položil si mu dlouhý čumák na botu, jako by ho chtěl utěšit, jak milé, k poblití milé. To už svítalo a Mordred si trochu zdříml. Když se probudil, uslyšel hlas starého Bílého tatínka. Mordredova skrýš byla po větru, takže ta slova uslyšel jasně: „Ochu? Nepojíš ani kousek?“ Brumlák však nechtěl a pistolník vyhodil jídlo, které bylo určeno pro toho malého chlupatce. Později, když už vyšli (starý Bílý pistolnický tatínek táhl vozík, který jim vyrobil robot, pomalu se plahočil kolejiemi Věžní cesty s hlavou skloněnou a svěšenými rameny), Mordred se vplížil na tábořiště. Skutečně snědl

trochu z vyhozeného jídla – určitě nebylo otrávené, když Roland doufal, že poputuje do brumlákovy břicha –, ale přestal už po třech nebo čtyřech soustech masa, protože věděl, že jestli bude jíst dál, útroby všechno vypudí, jak horním, tak dolním koncem. To nemohl připustit. Pokud neudrží aspoň *trochu* potravy, bude příliš slabý, než aby je sledoval. A on je *musí* sledovat, musí se udržet blízko ještě chvíli. Bude to muset být dnes v noci. Bude to tak muset být, protože zítra starý Bílý tatínek dojde k Temné věži a pak bude skoro jistě příliš pozdě. Srdce mu to napovídalo. Mordred se ploužil stejně jako Roland, ale ještě pomaleji. Každou chvíli se zlomil v pase, protože dostal křeče a jeho lidská podoba se zamihotala, černý obrys mu vyvstával pod kůží a zase mizel, tlustý kabát se nepokojně bouřil, jak se ostatní nohy snažily osvobodit, ale pak se kabát znovu svěsil, protože zahnal nohy zase dovnitř, skřípaje zuby a sténaje námahou. Jednou pustil do kalhot asi půl litru smrduté hnědé tekutiny a jednou se mu podařilo kalhoty sundat včas, ale obojí mu bylo jedno. Nešel přece na Sklizňový bál, ha-ha! Pozvánka se ztratila na poště, jak jinak! Později, až přijde čas útoku, vypustí malého Červeného krále na svobodu. Ale když se to stalo teď, byl si skoro jist, že by se už nedokázal proměnit zpátky. Neměl by sílu. Pavoukův rychlejší metabolismus by rozdmýchal nemoc, jako vítr rozdmýchává drobné ohýnky v lesní požáry. Co ho zabíjelo pomalu, zabilo by ho pak rychle. A tak se tomu bránil a odpoledne už mu bylo trochu lépe. Tep z Věže teď rychle narůstal, nabýval na síle a naléhavosti. Stejně jako hlas jeho Červeného tatínka, který ho poháněl dál, poháněl ho, aby se držel v útočné vzdálenosti. Starý Bílý pistolnický tatínek teď v noci spal už celé týdny nejvýš čtyři hodiny, protože držel hlídky střídavě s mamkou Černou kosicí, která ale teď odešla. Ale mamka Černá kosice nikdy nemusela tahat vozík, že? Ne, jenom se vezla jako královské hovno na podnose, pchá! Což znamenalo, že starý Bílý tatínek je pořádně unavený, i když ho tepot Temné věže povzbuzuje a táhne vpřed. Dnes v noci starý Bílý tatínek bude muset buď spoléhat, že první hlídku budou držet Umělec a Trotl, nebo se pokusí to celé zastat sám. Mordred si myslel, že by jednu noc vzhůru vydržet mohl, už jen proto, že ví, že další probdělá noc nebude potřeba. Připlíží se blízko, jako předchozí noci. Bude sledovat jejich tábor skleněnými dalekovidnými očima toho starce-příšery. A až všichni usnou, promění se naposledy a vrhne se na ně. Šátrám, pátrám, už se ženu! Starý Bílý tatínek se možná vůbec neprobudí,

ale Mordred doufal, že ano. Až úplně nakonec. Jenom na tak dlouho, aby si uvědomil, co se s ním děje. Jenom na tak dlouho, aby poznal, že ho syn chňapl a vleče do krajiny smrti jen pár hodin před tím, než by dosáhl té své vzácné Temné věže. Mordred zaťal pěsti a díval se, jak mu prsty černají. Ucítil hrozné, ale příjemné svědčné na bocích, protože pavouci nohy se znovu pokusily prorazit ven – sedm jich bylo místo osmi, díky té hroznéděsnéhnušné Mamince, která byla těhotná a zároveň netěhotná, kéž hnije v jekotu v todesovém prostoru navěky (nebo aspoň dokud ji jeden z Velkých, kteří v temnotě číhají, nenajde). Bojoval s tou proměnou a zároveň ji stejně intenzivně prožíval. Nakonec s ní jen bojoval a nutkání k proměně ustalo. Pustil vítězný pšouk, ale i když byl dlouhý a smrdutý, byl tichý. Z jeho zadku byla porouchaná fujara, která už se nevzmohla na muziku, jenom na fuky. Prsty získaly normální bílorůžovou barvu a svědění po bocích zmizelo. Hlava se mu točila a motala horečkou. Tenké paže (sotva silnější klacíky) ho bolely zimou. Hlas jeho Červeného tatínka byl někdy hlasitý a jindy slabý, ale neustával: *Pojď ke mně. Utíkej ke mně. Pobídní své dvojité já. Hop-hopala, ty můj hodný synu. Strhneme Věž, zničíme všechno světlo, co existuje, a pak budeme společně vládnout temnotě.*

Pojď ke mně.

Pojď.

DVĚ

Ti tři, co zbyli (čtyři, když počítal sebe), určitě předběhli deštník ka. Od doby, kdy *Prim* ustoupil, se neobjevilo takové stvoření jako Mordred Deschain, částečně humák a částečně z té bohaté a mocné polévky. Takové stvoření by určitě podle ka nemohlo zemřít tak světskou smrtí jako tou, která mu nyní hrozila: na horečku z otravy jídlem.

Roland by mu byl řekl, že pojídat to, co našel ve sněhu vedle Dandelovy stodoly, není dobrý nápad. Totéž by mohl říct i Robert Browning, když už na to přijde. Lippy (nejspíš pojmenovaná po jiné a známější Browningově básni „Fra Lippo Lippi“), ať už byla zlomyslná nebo ne, ať už to byl skutečně *kůň* nebo ne, byla nemocná, když jí Roland ukončil život kulkou do hlavy. Ale Mordred byl zrovna pavoukem, když narazil na tu věc, která přinejmenším *vypadala* jako kůň, a skoro nic by mu

nemohlo zabránit v tom, aby maso sežral. Teprve když znovu nabyl lidskou podobu, neklidně začal uvažovat o tom, jak mohlo být na té Dandelově staré kobyle tolik masa a proč bylo tak měkké a teplé, tak plné nesražené krve. Přece leželo v závěji a leželo tam několik dnů. Pozůstatky klisny měly být zmrzlé na kost.

Pak začal zvracet. Následovala horečka a s ní boj, aby se neproměnil, dokud nebude dost blízko svému starému Bílému tatínkovi, aby ho mohl kousek po kousku roztrhat. Ta bytost, jejíž příchod prorokovali už tisíc let (většinou Manni, a obyčejně pouze šeptem), ta bytost, která měla vyrůst v napůl člověka a napůl boha, bytost, která měla skoncovat s lidskostí a přichystat návrat *Primu...* ta bytost nakonec dopadla jako naivní zlovolné děcko, které umíralo proto, že se přecpalo jedovatým koňským masem.

Ka na tom nemohlo mít žádný podíl.

TŘI

Toho dne, kdy je opustila Susannah, Roland a jeho dva společníci moc daleko nedošli. I kdyby si Roland neplánoval, že půjde jen krátký úsek, aby došli k Věži až při západu slunce, nedokázal by ujít delší kus cesty. Byl skleslý, osamělý a unavený téměř k smrti. Patrik byl také unavený, ale *on* se mohl aspoň svézt, když chtěl, a toho dne většinou chtěl, někdy klímbal, jindy kreslil, chvílemi šel, ale pak si vlezl zase do Masňáckého taxíku II a znovu klímbal.

Roland cítil tepot Věže v hlavě a srdci silně, a její píseň byla mocná a líbezná, složená snad z tisíce hlasů, ale ani to mu nedokázalo vyhnat olovo z kostí. Potom, když se rozhlížel po stinném místečku, kde by mohli zastavit a dát si menší polední jídlo (i když už bylo odpoledne), uviděl něco, co mu na okamžik dalo zapomenout na únavu i smutek.

U cesty rostla divoká růže, vypadala jako přesné dvojče té na prázdné parcele. Kvetla, i když nebyla vhodná roční doba, Roland odhadoval, že je velmi časně jaro. Na okraji měla světle růžovou barvu a směrem do středu temněla do sytě červené. Pomyslel si, že přesně takovou barvu má touha srdce. Padl před ní na kolena, přiložil ucho k tomu korálovému pohárku a naslouchal.

Růže zpívala.

Únava zůstala, jak už to únava dělá (aspoň na této straně hrobu), ale osamělost a smutek vyprchaly, aspoň na chvíli. Nahlédl do srdce růže a uviděl žlutý střed tak prudce jasný, že přímo do něj se dívat nemohl.

Ganova brána, pomyslel si, i když nevěděl jistě, co to je, ale byla to určitě pravda. *Tak, Ganova brána, je to ona!*

V jednom rozhodujícím ohledu se tato růže od té na prázdné parcele lišila: chorobný pocit a slabé disharmonické hlasy byly pryč. Tato růže překypovala zdravím a byla plná světla a lásky. Musí se všemi ostatními... ony... určitě...

Krmi Paprsky, není-liž pravda? Svými písněmi a svou vůní. Stejně jako Paprsky krmí je. Je to živoucí silové pole, dávání a braní, a vše se odvíjí z Věže. A tato je teprve první, nejpředsunutější hlídka. Na Ken'-Ka No Rey jsou jich desítky tisíc, úplně stejných.

Při tom pomyšlení zeslábl úžasem. Potom ho napadla další myšlenka, která ho naplnila zlostí a strachem: jediný, kdo měl výhled na ten úžasný červený koberec, byl šílenec. V okamžiku by je všechny smetl, kdyby mu byly povoleny otěže.

Kdosi mu váhavě poklepal na rameno. Byl to Patrik, s Ochem u paty. Patrik ukázal na travnatou zem vedle růže a naznačil, zejí. Ukázal na růži a naznačil, že kreslí. Roland neměl zvláštní hlad, ale druhý chlapcův nápad ho moc potěšil.

„Ano,“ řekl. „Dáme si tu něco k snědku, pak si možná dopřeji krátkou siestu, zatímco ty budeš kreslit. Uděláš s ní dva obrázky, Patriku?“ Vztyčil dva zbývající prsty na pravé ruce, aby Patrik určitě rozuměl.

Mladík se zamračil a nachýlil hlavu, stále nechápal. Vlasy mu visely k rameni jako jasný snopec. Roland si vzpomněl, jak mu Susannah myla vlasy v potoce, přestože Patrik houkal na protest. Udělat něco takového by Rolanda vůbec nenapadlo, ale mladík pak vypadal mnohem lépe. Při pohledu na ten snopec lesklých vlasů se mu po Susannah zastesklo, bez ohledu na růžinu píseň. Vnesla mu do života půvab. To slovo ho nenapadlo, dokud nezmizela.

Zůstal tu Patrik, nesmírně talentovaný, ale příšerně nechápavý.

Roland ukázal na skicák, potom na růži. Patrik přikývl – tomuhle rozuměl. Potom Roland zvedl dva prsty na zdravé ruce a znovu ukázal na skicák. Tentokrát se Patrikovi rozzářil obličej. Ukázal na růži, na skicák, na Rolanda a potom na sebe.

„Správně, chlapče,“ řekl Roland. „Obrázek růže pro tebe a jeden pro mě. To je pěkné, ne?“

Patrik nadšeně přikyvoval a už se pouštěl do práce, zatímco Roland dával dohromady jídlo. Znovu připravil tři talíře a Ochu opět svou porci odmítl. Když se Roland podíval brumlákově do zlatě lemovaných očí, uviděl tam prázdnotu – jakousi ztrátu –, která ho hluboko uvnitř zabořila. A Ochu nemohl vydržet dlouho nejíst, už tak byl hrozně hubený. Kost a kůže, řekl by Cuthbert a asi by se usmál. Potřeboval by trochu šťávy a okořenit. Ale pistolník mu nic takového nabídnout nemohl.

„Proč tak civíš?“ obořil se Roland na brumláka. „Když jsi chtěl být s ní, měl jsi jít, když jsi měl možnost! Proč teď po mně vrháš ty truchlivé psí pohledy?“

Ochu se na něj ještě chvíli díval a Roland pochopil, že ranil city toho malého chlapíka. Směšné, ale pravda. Ochu pooděšel, krátký ocásek spuštěný. Roland už ho chtěl zavolat zpátky, ale to by bylo ještě směšnější, nebo ne? Co by udělal? Omlouval se brumlákově?

Měl vztek a nemohl vystát sebe sama, takovými pocit nikdy netrpěl, dokud nevtáhl Eddieho, Susannah a Jakea z americké strany do svého života. Než přišli, necítil většinou nic, a i když to byla dost úzká životní cesta, v jistých směrech nebyla tak špatná. Aspoň nemařil čas úvahami, jestli se má omlouvat zvířatům za to, že na ně zvýšil hlas, u všech bohů.

Roland si dřepel k růži, sklonil se do konejšivé moci její písně a záře jejího světla – *zdravého* světla –, které tryskaly z jejího středu. Potom na něj zahoukal Patrik a ukazoval Rolandovi, aby odstoupil, protože potřebuje na růži vidět a kreslit ji. To jen posílilo Rolandův pocit nepatřičnosti a podrážděnost, ale odstoupil beze slůvka protestu. Nakonec, sám Patrika požádal, aby ji nakreslil, ne? Vzpomněl si, že kdyby tu byla Susannah, jejich pohledy by se setkaly a měli by v nich pobavené porozumění, jako rodiče malého skotačivého dítěte. Ale ona tu samozřejmě nebyla. Byla z nich poslední a teď také zmizela.

„No dobře, copak nevidíš, jak mi ta růžička vlévá krev do žil?“ zeptal se a snažil se, aby to znělo komicky, ale znělo to jenom našťvaně – našťvaně a unaveně.

Ale Patrik na prudký pistolníkův tón nereagoval; *nejspíš ani nepochopil, co jsem říkal*, pomyslel si Roland. Němý chlapec už seděl se

zkříženýma nohama a skicákem položeným na stehnech, nedojedený talíř s jídlem odložil.

„Ne aby ses zabral tak do práce, že bys to zapomněl dojíst,“ napomenul ho Roland. „To si pamatuj.“ Za svou námahu byl odměněn dalším roztržitým přikývnutím a vzdal se. „Půjdu si zdřímnout, Patriku. Bude to dlouhé odpoledne.“ *A ještě delší noc*, dodal pro sebe... a přesto měl stejnou útechu jako Mordred: dnešní noc bude nejspíš poslední. Nevěděl jistě, co ho v Temné věži na konci růžového pole čeká, ale i kdyby se mu podařilo plány Karmínového krále zhatit, cítil s jistotou, že to bude jeho poslední pochod. Nevěřil, že z Ken'-Ka No Rey někdy odejde, a to bylo v pořádku. Byl velice unavený. A bez ohledu na moc růže i smutný. Roland z Gileadu si položil paži přes oči a okamžitě usnul.

ČTYŘI

Nespal dlouho, když ho Patrik, nadšený jako dítě, probudil, aby mu ukázal první obrázek růže, který nakreslil – podle slunce uplynulo sotva deset minut, nejvýš patnáct.

Jako všechny jeho kresby i tato měla podivnou moc. Patrik zachytil růži skoro jako živou, i když nemohl pracovat ničím jiným než tužkou. Přesto by Roland dal mnohem raději přednost další hodině spánku před oceňováním uměleckých děl. Ale pochvalně přikývl – už žádné bručení a vrčení v přítomnosti něčeho tak líbezného, slíbil si – a Patrik se usmál, spokojený i s málem. Přehodil list papíru a začal růži kreslit znovu. Jeden obrázek pro každého, přesně jak Roland chtěl.

Roland by mohl ještě spát, ale k čemu? Němý chlapec bude hotov s druhým obrázkem za několik minut a jen by ho znovu probudil. Zašel proto za Ochem a pohladil brumláka po husté srsti, což dělal málokdy.

„Je mi líto, že jsem k tobě mluvil hrubě, příteli,“ řekl Roland. „Nepočastuješ mě slovíčkem?“

Ale Ochu nepromluvil.

Za patnáct minut Roland sbalil těch pár věcí, které vytáhl z vozíku, plívl si do dlaní a uchopil znovu oje. Vozík byl už lehčí, musel být, ale tížil ho víc.

Jistěže je těžší, pomyslel si. *Protože v něm vezu svůj žal. Tahám ho všude, kam se hnu, to tedy ano.*

Brzy v Masňáckém taxíku II přibyl i Patrik Danville. Vlezl si dovnitř, udělal si hnízdo a skoro okamžitě usnul. Roland se ploužil dál, s hlavou skloněnou, a stín mu rostl od pat stále dál. Ochu šel vedle něj.

Ještě jednu noc, pomyslel si pistolník. Ještě jednu noc, ještě jeden den, a pak to skončí. Tak nebo onak.

Nechal tepot Věže a její mnohohlasý zpěv, aby mu zaplnily hlavu a odlehčily nohám... aspoň trochu. Růže se objevovaly častěji, po obou stranách vyrůstaly po desítkách a rozjasňovaly jinak jednotvárnou krajinu. Několik jich rostlo přímo na cestě a on je pečlivě objížděl. I když byl unavený, nechtěl šlápnout ani na jedinou, ani přejet kolem jediné odpadlé okvětní lístky.

PĚT

Na noc zastavil v době, kdy slunce stálo ještě vysoko nad obzorem, ale on byl příliš unavený na to, aby pokračoval, i když zbývaly ještě nejméně dvě hodiny denního světla. Byl tam potok, který vyschl, ale v jeho korytě rostly houštiny těch nádherných divokých růží. Jejich píseň ho sice únavy nezbavila, ale aspoň ho trochu povzbudila. Napadlo ho, že to platí také pro Patrika a Ocha, a to bylo dobré. Když se Patrik probudil, nejdřív se dychtivě rozhlédl. Pak se zakabonil a Roland poznal, že si znovu uvědomil, že Susannah je pryč. Chlapec tehdy chvíli plakal, ale tady snad už plakat nebude.

Na břehu rostla skupina topolů – aspoň pistolník si myslel, že to jsou topoly –, ale ty zahynuly, když potok, z něhož jejich kořeny pily, vyschl. Teď se jejich větve rýsovaly proti nebi jako kostnaté, bezlisté pařáty. V jejich obrysech zas a znovu rozeznával devatenáctku, jak v číslicích světa Susannah, tak svého světa. Na jednom místě větve tvořily proti tmavnoucímu nebi zřetelně slovo *ČESSIT*.

Než rozdělal oheň a uvařil jim časnou večeři – konzervy z Dandelovy špižírny jim dnes večer postačí, usoudil –, zašel Roland do suchého koryta a čichal k růžím, pomalu procházel mezi uschlými stromy a poslouchal jejich píseň. Vůně i zpěv ho osvěžovaly.

Když mu bylo trochu lépe, nasbíral pod stromy dříví (několik spodních větví ulomil, aby měl dříví víc, a nechal na stromech suché ostré pahýly, které mu trochu připomínaly Patrikovy tužky) a uprostřed udělal hromádku

třísek. Potom vykřesal světlo a skoro neslyšně odříkal starý katechismus: „Jiskro ve tmě, kdo je můj pán? Utiším se? Usmírím se? Tábor bude ohněm požehnán.“

Zatímco čekal, až oheň nejprve vzplane a pak plameny poklesnou do vrstvy růžových uhlíků, vytáhl Roland hodinky, které dostal v New Yorku. Včera se zastavily, i když ho dárci ujišťovali, že vydrží nejméně padesát let.

A teď, když se blížil večer a pozdní odpoledne bledlo, se ručičky velmi pomalu vydaly pozpátku.

Chvilí se na to fascinovaně díval, potom zavřel víčko a pohlédl na siguly, které na něm byly vyryty: klíč, růže a Věž. Z okénka, které ve spirále stoupaly vzhůru, začalo svítit slabé a tajuplné modré světlo.

Nevěděli, že se tohle stane, pomyslel si a vložil hodinky opatrně zpátky do levé přední kapsy, ale nejdřív se přesvědčil (jako pokaždé), že v ní není díra, kterou by propadly. Potom uvažil. On a Patrik se pořádně najedli.

Ochu se nedotkl ani sousta.

ŠEST

Kromě té noci, kdy usedl k poradě s mužem v černém – té noci, ve které Walter věštil pochmurnou budoucnost z nepochybně podvodně namíchaných karet –, těch dvanáct hodin tmy u vyschlého potoka bylo nejdelších v Rolandově životě. Únava do něj prosakovala stále hlouběji a tíživěji, až ji cítil jako vrstvu kamení. Před očima s těžkými víčky mu proplouvaly dávné tváře a dávná místa: Susan jede tryskem po Pádu a světlé vlasy vlají za ní. Cuthbert s podobnou radostí sbíhá z kopce Jericho, křičí a směje se. Alain Johns zvedá sklenici k přípitku. Eddie a Jake zápasí v trávě, ječí přítom a Ochu poskakuje kolem nich a štěká.

Mordred byl někde kolem a blízko, přesto se Roland každou chvíli přistihl, že klimbá. Pokaždé se s trhnutím probudil a upřeně se zahleděl do tmy, věděl, že zabral zase o něco hlouběji. Pokaždé čekal, že uvidí, jak se na něj vrhá pavouk s červeným znamením na břicho, ale neviděl nic, jen skřítky, kteří jako oranžová světýlka tancovali v dálce. Neslyšel nic, jenom sténání větru.

Ale on číhá. Čeká na příležitost. A jestli usnu – až usnu – vrhne se na nás.

Kolem třetí ráno se pouhou silou vůle probral z dřímoty, ze které už byl jen nepatrný krůček do hlubšího spánku. Zoufale se rozhlédl, promnul si oči hranami dlaní tak prudce, až se mu v zorném poli objevily mžitky a jiskry a saze. Oheň už hořel málo. Patrik ležel od ohně asi dvacet stop daleko, u zkroucených kořenů topolu. Z místa, kde seděl Roland, vypadal chlapec jenom jako hromada kůží. Po Ochovi nebylo ani stopy. Roland na brumláka zavolal, ale neodpovídal. Pistolník už se chystal vyzkoušet nohy, když uviděl Jakeova dávného přítele kousek za hranicí světla ze skomírajícího ohně... nebo aspoň lesk jeho zlatě lemovaných očí. Ty oči se chvíli na Rolanda dívaly, pak zmizely, Ochu si nejspíš znovu položil čumák na tlapy.

Taky je unavený, pomyslel si Roland, a jakpak ne?

Do pistolníkovy ustarané, unavené hlavy se pokusila vniknout otázka, co se s Ochem pozítí stane, ale Roland ji zahnal. Vstal (byl tak unavený, že mu ruce vklouzly ke kdysi bolavému boku, jako by čekaly, že ho tam znovu zabolí), přešel k Patrikovi a zatřásl s ním, aby ho probudil. Chvíli to trvalo, ale nakonec chlapec oči otevřel. To Rolandovi nestačilo. Uchopil Patrika za ramena vytáhl ho do sedu. Když se chlapec pokusil znovu se schoulit na zemi, Roland s ním zatřásl. *Pořádně*. Podíval se na Rolanda nechápavě a popleteně.

„Pomoz mi přiložit na oheň, Patriku.“

To by ho mělo aspoň trochu probrat. A jakmile bude oheň znovu pořádně hořet, Patrik by měl držet krátkou hlídku. Rolandovi se takový nápad nelíbil, věděl moc dobře, že pověřit Patrika noční hlídkou je nebezpečné, ale snažit se hlídat sám až do rána by bylo ještě nebezpečnější. Potřeboval se vyspat. Hodinka nebo dvě budou stačit a Patrik tak dlouho určitě vzhůru vydrží.

Patrik docela ochotně posbíral několik klacků a přiložil je na oheň, i když se pohyboval jako svíce – oživená mrtvola. A když se oheň rozhořel, zhroutil se zase na své místo s rukama mezi kostnatými koleny, už víc spal než bděl. Rolanda napadlo, že by měl chlapci vlepit přímo facku, aby ho probral, a později bude trpce litovat, že to neudělal.

„Patriku, poslouchej mě.“ Zatřásl Patrikovi rameny tak prudce, až mu dlouhé vlasy létaly a některé ho švihly přímo do očí. Roland mu je odhrnul. „Potřebuji, abys zůstal vzhůru a hlídal. Jenom hodinu... jenom dokud... podívej se nahoru, Patriku! Podívej se! Bohové, *neodvažuj se mi*

tu znovu usnout! Vidíš to? Tu nejjasnější hvězdu ze všech, které jsou nám blízko!“

Roland ukazoval na Starou matku a Patrik okamžitě přikývl. V očích se mu objevila jiskřička zájmu a pistolníkovi to připadalo povzbudivé. Byl to Patrikův „kreslicí“ pohled. A když bude sedět a kreslit Starou matku, jak prosvítá nejširší vidlicí největšího uschlého topolu, potom je velká pravděpodobnost, že zůstane vzhůru. Možná až do svítání, jestli ho to pořádně zaujme.

„Tak, Patriku.“ Přiměl chlapce, aby se posadil u paty stromu. Bylo to tam hrbolaté a kamenité a – jak Roland doufal – dost nepohodlné, by mu to zabránilo ve spánku. Rolandovi připadalo, že všechny pohyby vykonává jako pod vodou. Ach, byl unavený. *Tak unavený.* „Vidíš pořád tu hvězdu?“

Patrik dychtivě přikývl. Zdálo se, že ho ospalost přešla, a pistolník děkoval bohům za laskavost.

„Až se přesune za tu tlustou větev a ty ji už nevidíš a ani ji nebudeš moct kreslit, protože bys musel vstát... zavoláš mě. Probudíš mě, i když to bude těžké. Rozumíš?“

Patrik okamžitě přikývl, ale Roland s ním putoval už dost dlouho na to, aby věděl, že takové kývnutí neznamená skoro nic. Dychtil ho potěšit, v tom to vězelo. Kdyby se ho zeptal, jestli devět a devět je devatenáct, přikývl by stejně rychle a nadšeně.

„Až ji už nevidíš z místa, kde sedíš...“ Připadalo mu, že slyší vlastní slova z veliké dálky. Musel prostě doufat, že Patrik rozuměl. Chlapec bez jazyka aspoň uchopil svůj skicák a čerstvě naostřenou tužku.

To je moje nejlepší ochrana, mumlal si Roland v duchu, když se potácel zpátky ke své hromádce kůží mezi ohněm a Masňáckým taxíkem II. *Neusne, dokud bude kreslit, ne?*

Doufal, že ne, ale určitě to nevěděl. Ale nezáleželo na tom, protože on, Roland z Gileadu, bude v každém případě spát. Udělal, co mohl, a bude to muset stačit.

„Hodinku,“ zamumlal a hlas mu zněl v uších slabě a zdálky. „Probud' mě za hodinu... až ta hvězda... až Stará matka zajde za...“

Ale Roland nedokázal dokončit větu. Ani už nevěděl, co říká. Vyčerpání se ho zmocnilo a rychle ho sneslo do spánku beze snů.

Mordred to všechno viděl svým dalekovidným sklem. Horečka jím lomcovala a její vysoké plameny aspoň na chvíli zahrnaly vyčerpání. Sledoval s dychtivým zájmem, jak pistolník budí němého chlapce – Umělce – a nutí ho, aby mu pomohl oživit oheň. Díval se, povzbuzoval toho němého, aby dokončil svou práci a šel spát, než mu v tom pistolník zabrání. To se naneštěstí nestalo. Tábořili poblíž hájku suchých topolů a Roland zavedl Umělce k největšímu stromu. Tam mu ukazoval cosi na nebi. Bylo poseto hvězdami, ale Mordred si domyslel, že starý Bílý pistolnický tatínek ukazuje na Starou matku, protože zářila nejjasněji. Nakonec Umělec, který nevypadal, že jede na plný plyn (alespoň co se mozkovny týče), zřejmě pochopil. Vzal svůj skicák a už začal kreslit, zatímco starý Bílý tatínek se šoural pryč a stále mumlal pokyny a příkazy, kterým Umělec zcela očividně nevěnoval žádnou pozornost. Starý Bílý tatínek se zhroutil tak náhle, že se Mordred chvíli bál, že ten kus houžve, který tomu parchantovi slouží jako srdce, nakonec dotloukl. Potom se Roland v trávě zavrtěl, uložil se a Mordred, který ležel na pahorku asi devadesát yardů západně od vyschlého koryta, cítil, jak i jemu se zpomaluje srdce. A i když vyčerpání starého Bílého pistolnického tatínka muselo být nesmírné, jeho výcvik a dlouhý rodokmen, který sahal až k samotným Eldům, bude stačit, aby se probudil s pistolí v ruce ve vteřině, kdy Umělec vydá jeden z těch svých nesrozumitelných, ale ďábelsky hlasitých výkřiků. Mordred pocítil křeče, dosud nejsilnější. Zlomil se v pase, nutil se udržet lidskou podobu, ovládal se, aby nekřičel, vzpíral se smrti. V břiše se mu znovu ozvaly čvachtavé zvuky a cítil, jak mu po nohou znovu stéká další hnědá hrudkovitá kaše. Ale jeho nadpřirozeně ostrý čich ucítil v té nové dávce něco jiného než výkaly. Tentokrát ucítil kromě lejna i krev. Pomyslel si, že ta bolest nikdy neskončí, že se bude dál prohlubovat, až ho rozčísne ve dvě, ale nakonec začala povolovat. Podíval se na levou ruku a nijak ho nepřekvapilo, když uviděl, že prsty zčernaly a spojily se. Ty prsty se už nikdy nevrátí do lidské podoby. Věřil, že mu zbývá už jediná proměna. Mordred si otřel pot z čela a pravou rukou znovu zvedl k očím daleko-vid, a modlil se ke svému Červenému tatínkovi, aby ten pitomý němý kluk usnul. Ale on neusínal. Opíral se o kmen topolu, díval se nahoru mezi větve a kreslil Starou matku. To byla chvíle, kdy měl

Mordred Deschain k zoufalství nejbliž. Stejně jako Roland si pomyslel, že kreslení je to jediné, co toho idiotského kluka udrží vzhůru. Takže proč by se neměl poddat proměně, dokud mu žár posledního horečkového záchvatu dodává svou ničivou energii? Proč se nechopit této šance? Nakonec chtěl Rolanda, ne chlapce. Jako pavouk by se určitě dokázal připlížit k pistolníkovi dost rychle, aby se ho zmocnil a přitáhl ho k pavoučím chtivým kusadlům. Starý Bílý tatínek by možná jednou vystřelil, možná dokonce dvakrát, ale Mordred si pomyslel, že by jednu nebo dvě rány snesl, pokud by ty létající kousky olova nezasáhly bílý výstupek na pavoučích zádech: mozek jeho dvojitého těla. *A jakmile ho chytím, už nikdy ho nepustím, dokud ho nevyucám do mrtě, až z něho zbude jenom prachová mumie jako z té druhé, Mii.* Uvolnil se, připravený přijmout proměnu, až nastane, ale pak mu ze středu hlavy promluvil jiný hlas. Byl to hlas jeho Červeného tatínka, toho, který byl uvězněn na boku Temné věže a potřeboval Mordreda živého, aspoň ještě jeden den, aby ho vysvobodil.

Počkej ještě chvíli, radil ten hlas. Počkej ještě chvíli. Možná mám v rukávu ještě jeden trik. Počkej... počkej ještě chvíli...

Mordred počkal. A po chvíli cítil, že tepot z Temné věže se změnil.

OSM

Patrik tu změnu pocítil také. Tepot ho začal konejšit. A měnil se ve slova, taková, která otupila jeho dychtivost kreslit. Udělal ještě čáru, zastavil se, potom odložil tužku a jenom se na Starou matku díval, a zdálo se, že hvězda pulsuje současně se slovy, která slyšel v hlavě, slovy, která by Roland poznal. Jenomže je zpíval stařecký hlas, třaslavý, ale líbezný:

*„Děťátko hravé, jak jsi ospalé,
večer je tu a postýlka čeká tě.
Čekají tě sladké sny,
a v nich samé dobrůtky.*

*Děťátko hravé, robátko malé,
zrníčka mi nasbírej,
čassit, čissit, čessit!*

Ať máš plný košík!

Patrikovi klesla hlava. Oči sem mu zavřely... otevřely... znovu mu spadla víčka.

Ať máš plný košík, pomyslel si a ve světle ohně usnul.

DEVĚT

Ted', můj synu, zašeptal ten studený hlas Mordredovi uprostřed rozpáleného a tavícího se mozku. *Ted'. Jdi k němu a postarej se, aby se ze spaní už neprobudil. Zabij ho mezi růžemi a pak budeme společně vládnout.*

Mordred vyšel z úkrytu, dalekohled mu vypadl z ruky, protože už to nebyla vůbec žádná ruka. Když se proměnil, zmocnila se ho velká sebedůvěra. V příští minutě bude dokonáno. Oba spali a v každém případě se mu to musí podařit.

Seběhl do tábora a ke spícím mužům, černý přízrak na sedmi nohou, a tlama se mu otvírala a zavírala.

DESET

Odkudsi, z dálky tisíce mil, zaslechl Roland štěkot, hlasitý a naléhavý, zuřivý a divoký. Vyčerpaná mysl se ten vjem snažila zahnat, vymazat ho a znovu se pohroužit do spánku. Potom se ozval příšerný bolestný jekot a ten ho bleskem probudil. Znal ten hlas, i když ho znetvořila bolest.

„*Ochu!*“ vykřikl a vyskočil. „*Ochu, kde jsi? Ke mně! Ke –*“

Tam byl, zmítal se v pavoukově sevření. Oba byli ve světle ohně jasně vidět. Za nimi se o kmen stromu vsedě opíral Patrik a tupě zíral záclonou vlasů, kterou budou brzy špinavé, když teď byla Susannah pryč. Brumlák se zuřivě kroutil sem a tam a chňapal pavoukovi po těle a pěna mu létala z čelistí, i když ho Mordred prohnul do oblouku, pro který jeho záda vůbec nebyla stavěna.

Kdyby nevyběhl z té vysoké trávy, pomyslel si Roland, *tak by Mordred takhle držel mě.*

Ochu zabořil zuby hluboko do jedné pavoukovy nohy. Ve světle ohně Roland viděl na brumlákových čelistních svalech důlky velké jako mince, když se prokousával ještě hlouběji. Netvor zakvičel a uvolnil sevření. V té chvíli se mohl Ochu vyprostit, kdyby chtěl. Neudělal to. Místo aby seskočil a uháněl pryč v tom okamžiku volnosti, než by ho Mordred dokázal znovu pevně uchopit, využil Ochu ten čas, aby natáhl dlouhý krk a dosáhl na místo, kde se k nafouklému tělu příšery připojovala jedna z nohou. Hluboko se zakousl, až vystříkla záplava černočervené šťávy a proudila mu po stranách čenichu. Ve světle ohně svítila oranžovými jiskrami. Mordred zaječel ještě hlasitěji. Vynechal Ocha ze svých výpočtů a teď za to platil. Ve světle ohně vypadaly ty dvě zmítající se postavy jako noční můra.

Někde poblíž hýkal Patrik hrůzou.

Ten neschopný parchant přece jenom usnul, pomyslel si Roland trpce. Ale kdo mu vůbec svěřil hlídku?

„Pusť ho, Mordrede!“ zařval. „Pusť ho a já tě nechám žít ještě jeden den. Přísahám to při jménu svého otce!“

Červené oči, šílené a zlobné, na něj hleděly přes Ochovo zkroucené tělo. Nad nimi, vysoko na křivce pavoukových zad, byly drobné modré oči, sotva větší než špendlíková hlavička. Hleděly na pistolníka s nenávisť, která byla příliš lidská.

Moje vlastní oči, užasl Roland, a pak cosi odporně prasklo. Byla to Ochova páteř, ale i když byl Ochu smrtelně zraněn, nepovolil a dál svíral kloub, kde se Mordredova noha připojovala k tělu, i když mu ocelové štětiny strhly kus čenichu, takže se obnažily ostré zuby, které někdy s něžnou náklonností svíraly Jakeovo zápěstí a tahaly ho někam, kde chtěl Ochu chlapci něco ukázat. *Ejk!* pokřikoval při takových příležitostech. *Ejk-Ejk!*

Rolandova pravá ruka sáhla k pouzdru a našla ho prázdné. Teprve tehdy, hodiny poté, co Susannah odešla, si uvědomil, že si vzala s sebou do jiného světa jednu jeho pistolí. *Dobrá*, řekl si. *Dobrá. Pokud odešla opravdu do temnoty, bude mít pět kulek pro přízraky a jednu pro sebe. Dobrá.*

Ale tato myšlenka byla také nezřetelná a vzdálená. Tasil druhý revolver, zatímco se Mordred krčil na zadních a zbývající prostřední nohou ovíjel Ocha kolem břicha a odtrhával to zvíře, stále vrčící, od své potrhané

a krvácející nohy. Pavouk zkroutil chlupaté tělíčko v příšerné spirále a táhl vzhůru. Na okamžik zakrylo jasný maják, Starou matku. Potom Ocha od sebe odhodil a Rolanda se zmocnil pocit *déjà vu*, protože si uvědomil, že to už kdysi dávno viděl, v Čarodějově skle. Ochu obloukem přeletěl přes osvětlenou temnotu a nabodl se na jeden pahýl na topolu, ze kterého sám pistolník odlomil větev na oheň. Vyrazil hrozný bolestný výkřik – smrtelný výkřik – a pak zůstal viset, schlíplý a ochablý, Patrikovi nad hlavou.

Mordred bez zastavování vyrazil proti Rolandovi, ale jeho útok byl pomalý, sotva se vlekl. Jednu nohu mu ustřelili pár minut po narození a teď mu druhá, polámaná ochable visela a její klepeta se křečovitě škubala, když ji táhl trávou. Roland neměl nikdy bystřejší zrak a chlad, který ho v takových chvílích obklopoval, nikdy nepocítoval hlouběji. Uviděl bílý výstupek a modré odstřelovačské oči, které *byly jeho* očima. Uviděl obličej svého jediného syna vyčnívat ze zad té zrůdy, i když vzápětí zmizel ve spršce krve, protože jeho první kulka ho odtrhla. Pavouk se vzepjal na zadní, zahrabal nohama proti černému hvězdnatému nebi. Další dvě Rolandovy kule vletly do odhaleného břicha, vyšly zády a strhly s sebou spršky tmavé tekutiny. Pavouk se zhroutil na bok, možná se snažil utéct, ale zbývající nohy ho neudržely. Mordred Deschain padl do ohně a k nebi vylétl snopec červených a oranžových jisker. Zmítal se v řevavých uhlících, štětiny na břicho začínaly hořet a Roland, s trpkým šklebem na tváři, vypálil znovu. Umírající pavouk se převalil z rozmetaného ohniště na záda, zbývající nohy se stáhly pevně k břichu a pak se roztáhly. Jedna mu padla do ohně a vzplála. Pach byl příšerný.

Roland vyrazil vpřed, chtěl udupat ohníčky, které v trávě zapalovaly rozmetané uhlíky, a pak mu v hlavě zadunělo nepřičetně zuřivé vytí.

Můj syn! Můj jediný syn! Tys ho zavraždil!

„Byl taky můj,“ řekl Roland a hleděl na doutnající příšseru. Mohl si přiznat pravdu. Ano, to mohl udělat.

Tak přijď! Přijď, synovráhu, a podívej se na svou Věž, ale věz – zemřeš na okraji Ken'-Ka stářím dřív, než se vůbec stačíš dotknout jejích dveří! Nikdy ti nedovolím, abys vešel! To dřív zaniknou todesové temnoty, než nechám tebe projít! Vrahu! Vrahu své matky, vrahu svých přátel – tak, každého jsi zavraždil, protože Susannah leží mrtvá s hrdlem podříznutým

na druhé straně dveří, kterými jsi ji poslal – a teď jsi vrahem svého vlastního syna!

„Kdo ho ke mně poslal?“ zeptal se Roland hlasu ve své hlavě. „Kdo poslal to dítě – protože to on je, uvnitř té černé kůže – na smrt, ty červený strašáku?“

Žádná odpověď nepřišla, takže Roland zastrčil pistoli do pouzdra a uhasil ohýnky dřív, než se stačily rozšířit. Vzpomněl si, co ten hlas říkal o Susannah, a rozhodl se, že mu nebude věřit. Možná byla mrtvá, tak, *možná*, ale podle něj Mordredův Červený otec nevěděl s jistotou nic, stejně jako Roland.

Pistolník nechal tu myšlenku být a šel ke stromu, na kterém visel poslední z jeho ka-tet, nabodnutý... ale stále živý. Zlatě lemované oči se podívaly na Rolanda s výrazem, který vypadal sice unavený, ale téměř pobavený.

„Ochu,“ řekl Roland a natáhl ruku, i když věděl, že brumlák možná kousne, ale nestaral se o to ani v nejmenším. Nejspíš něco v něm – a byl to pořádný kus – po tom kousnutí toužilo. „Ochu, všichni ti říkáme díky. Já ti říkám díky, Ochu.“

Brumlák nekousl a promluvil, jedno jediné slovo. „*Olan.*“ Potom vzdychl, jedinkrát olízl pistolníkovi ruku, svěsil hlavu a zemřel.

JEDENÁCT

Když úsvit postupoval a ranní světlo jasnělo, Patrik váhavě přešel k místu, kde pistolník seděl, ve vyschlém řečišti, mezi růžemi, s Ochovým tělem rozprostřeným na klíně jako štolou. Mladík potichu, tázavě zahoukal.

„Teď ne, Patriku,“ řekl Roland nepřítomně a hladil Ocha po srsti. Byla hustá, ale na dotek hladká. Nemohl uvěřit, že ten tvor pod ní je pryč, i když pod rukou cítil tuhnoucí svaly a pocuchaná místa, ve kterých zaschla krev. Hladil tu hebkost prsty, jak nejlépe dovedl. „Teď ne. Máme celičkový den, abychom se tam dostali, a povedeme si řádně.“

Ne, nebylo nutné spěchat. Nebylo důvodu, proč by nemohl řádně truchlit nad svým posledním mrtvým. V hlase starého Krále nebyl ani stín pochyb, když sliboval, že Roland zemře stářím dřív, než se vůbec dotkne dveří v patě Věže. Půjdou tam, samozřejmě, a Roland bude zkoumat terén,

ale věděl už teď, že představa, že se přiblíží k Věži, aniž ho ten starý přízrak spatří, a pak se prokrade kolem, nebyl vůbec žádný plán, ale bláznivá naděje. V hlase toho starého zloducha nebyl ani stín pochybnosti, a neskrývala se ani hlouběji.

Ale prozatím na ničem z toho nezáleželo. Ležel tu další, koho zabil, a pokud zde byla k nalezení nějaká útěcha, pak jen tato: Ochu bude poslední. Teď byl znovu sám, kromě Patrika, a Roland měl pocit, že Patrik je imunní vůči tomu strašlivému bacilu, který pistolník přenášel, hlavně proto, že nikdy nebyl ka-tet.

Já svou rodinu jen zabívám, pomyslel si Roland a hladil mrtvého brumláka.

Nejhůř bolela vzpomínka, jak nerudně s Ochem včera mluvil. *Když jsi chtěl být s ní, měl jsi jít, když jsi měl možnost!*

Zůstal snad, protože věděl, že ho bude Roland potřebovat? Že když dojde na lámání chleba (to byl samozřejmě Eddieho výraz), že Patrik selže?

Proč teď po mně vrháš ty truchlivé psi pohledy?

Protože věděl, že to bude jeho poslední den a že bude umírat těžce?

„Myslím, že jsi věděl obojí,“ řekl Roland a zavřel oči, aby mohl vnímat srst pod prsty lépe. „Je mi moc líto, že jsem s tebou tak mluvil – dal bych prsty své zdravé levé ruky, kdybych mohl ta slova vzít zpátky. To bych udělal, všechny do jednoho, říkám pravdu.“

Ale tady, stejně jako v Klíčovém světě, čas běžel jenom jedním směrem. Co se stalo, stalo se. Nebylo možno vzít to zpátky.

Roland by byl myslel, že už mu nezbyla žádná zlost, že všechna do posledního kousku shořela, ale když ucítil po celém těle lechtání a pochopil, co znamená, v srdci mu vzplála zuřivost plnou silou. A ucítil, jak se mu v unavených, ale stále nadaných rukou usazuje chlad.

Patrik ho *kreslil!* Seděl pod topolem, jako by ten statečný tvoreček, který vydal za deset takových – ne, stovku! – nezahynul přímo na tom stromě, a kvůli nim oběma.

On už je takový, ozvala se Susannah klidně a jemně v hloubi jeho mysli. *Nic jiného nemá, všechno ostatní mu sebrali – jeho domovský svět, stejně jako mámu a jazyk a zbytky mozku, který možná kdysi měl. Také truchlí, Rolande. A taky se bojí. To je jediný způsob, jak se dokáže uklidnit.*

Určitě to všechno byla pravda. Ale ta pravda jenom přilila olej do ohně, místo aby ho uhasila. Odložil zbývající pistoli stranou (ležela mezi dvěma zpívajícími růžemi, kde se leskla), protože mít ji po ruce by nebylo dobré, v takovéto náladě ne. Potom vstal a mínil vynadat Patrikovi jako nikdy v životě, už jen proto, že by se tím Rolandovi ulevilo. Už slyšel, jak začne: *Rád si kreslíš ty, kdo zachránili ten tvůj skoro bezcenný život, hlupáku? Hřeje tě to u srdce?*

Už otvíral ústa, aby začal, když Patrik tužku odložil a místo toho uchopil svou novou hračku. Z gumy už zbývala jenom půlka a žádné jiné nezůstaly. Susannah si malé růžové špalíky, stejně jako Rolandovu pistoli, odvezla s sebou, zřejmě jen z toho důvodu, že je nosila ve skleničce v kapse a její myšlenky se obíraly jinými, důležitějšími věcmi. Patrik podržel gumu nad kresbou, pak vzhlédl – možná jen aby se ujistil, že opravdu chce gumovat –, a uviděl, že pistolník stojí v řečišti a mračí se na něj. Patrik okamžitě poznal, že se Roland zlobí, i když nejspíš ani v nejmenším netušil *proč*, a obličej se mu ustrašeně a nešťastně stáhl. Roland ho teď viděl stejně, jak ho zas a znovu musel vídat Dandelo, a při tom pomýšlení jeho zlost vyprchala. Nechtěl, aby se ho Patrik bál – už kvůli Susannah, když ne kvůli sobě, nepřipustí, aby se ho Patrik bál.

A objevil, že je to nakonec i kvůli němu samotnému.

Tak proč ho nezabiješ? zeptal se ten potměšilý, tepající hlas v hlavě. *Zabij ho a ukonči to jeho trápení, pokud k němu chováš tak něžné city. Můžou vstoupit s brumlákem na mýtinu společně. Můžou ti tam držet místo, pistolníku.*

Roland zavrtěl hlavou a pokusil se o úsměv. „Né, Patriku, synu Soni,“ řekl (protože tak robot Bill chlapce pojmenoval). „Né, mýlil jsem se – znovu – a nebudu tě peskovat. Ale...“

Došel k místu, kde Patrik seděl. Patrik se před ním krčil se psím, podlézavým úsměvem, který Rolanda znovu rozzuřil, ale tentokrát ty emoce snadno zahnal. Patrik také Ocha miloval a zbýval mu jediný způsob, jak se s žalem vyrovnat.

Na tom teď Rolandovi jen málo záleželo.

Natáhl ruku a jemně chlapci vytrhl gumu z prstů. Patrik se na něj tázavě podíval, pak prázdnou ruku vztáhl a očima žádal, aby mu tu báječnou (a užitečnou) novou hračku vrátil.

„Né,“ odmítl Roland do nejmírněji. „Vystačil sis bohové vědí kolik let a ani jsi nevěděl, že takové věci existují. Zbytek dneška také zvládneš, řekl bych. Možná se později objeví něco, co bys mohl nakreslit – a pak odkreslit. Rozumíš, Patriku?“

Patrik nerozuměl, ale jakmile se guma ocitla v bezpečí Rolandovy kapsy vedle hodinek, zdálo se, že na ni zapomněl, a pustil se znovu do kreslení.

„Odlož taky na chvíli svůj obrázek,“ požádal ho Roland.

Patrik to udělal bez odmlouvání. Ukázal nejdřív na vozík, potom na Věžní cestu a tázavě zahoukal.

„Tak,“ řekl Roland, „ale nejdřív bychom se měli podívat, co měl Mordred s sebou – mohlo by tam být něco užitečného –, a pohřbít našeho přítele. Budeš té ochoty a pomůžeš mi uložit Ocha do země, Patriku?“

Patrik byl ochoten, a pohřeb netrval dlouho. Tělo bylo mnohem menší než srdce, které v něm kdysi tlouklo. Ještě před polednem se vydali na cestu, aby urazili těch posledních několik mil z dlouhé cesty, která vedla k Temné věži.

Kapitola III

Karmínový král a Temná věž

JEDNA

Cesta byla dlouhá a příběh také, co říkáte? Putování trvalo dlouho a cena byla vysoká... ale ničeho velkého se nikdy nedosáhlo snadno. Dlouhý příběh, stejně jako vysoká Věž, se musí vystavět kámen po kameni. Ale teď, když se konec přibližuje, musíte si povšimnout tamhletěch dvou cestovatelů, kteří k nám krácejí velice opatrně. Starší muž – s opáleným, zbrázděným obličejem a pistolí u boku – táhne vozík, kterému říkají Masňácký taxík II. Ten mladší – který si nese pod paží veliký skicák, díky kterému vypadá jako student z dávných časů – jde vedle vozíku pěšky. Stoupají do dlouhého, mírného kopce, který se příliš neliší od stovek ostatních, na které už vystoupili. Zarostlá cesta, po které jdou, je z obou stran lemovaná troskami kamenné zídky. Mezi rozvalenými neopracovanými kameny rostou houštiny krásných růží. Za těmi zídkami, v otevřené krajině místy porostlé keřky, jsou zvláštní kamenné budovy. Některé vypadají jako trosky hradů, jiné vypadají jako egyptské obelisky, několik z nich jsou určitě Mluvicí kruhy, ve kterých se dají přivolávat démoni, jedna prastará stavba z kamenných pilířů a kamenných trámů vypadá jako Stonehenge. Člověk skoro čeká, že uvidí uprostřed toho velkého kruhu shromážděné druidy v kapucích, kteří třeba ryjí runy, ale správci těchto pomníků, předchůdců Velkého pomníku, jsou všichni pryč. Tam, kde kdysi prováděli obřady, se nyní pase malé stádo banoků.

Nevadí. Na konci naší dlouhé cesty jsme si nepřišli prohlížet staré trosky, ale starého pistolníka, který táhne oj vozíku. Stojíme na hřebeni kopce a čekáme, než k nám přijde. Přichází. A přichází. Houževnatý jako vždy, muž, který se vždy naučí místnímu jazyku (alespoň částečně) a

místním zvyklostem. Přesto je to muž, který narovná obrázky v cizích hotelových pokojích. Mnoho se na něm změnilo, ale toto ne. Stoupá na hřeben kopce, je už tak blízko, že cítíme kyselý pach jeho potu. Vzhledne, je to rychlý a automatický pohled, kterým při každé cestě do kopce obhlédne nejdřív cestu před sebou a potom po stranách – *Vždycky zkoumej, v čem máš výhodu*, znělo Cortovo pravidlo a poslední jeho žák na ně stále nezapomněl. Vzhledne bez zájmu, sklopí oči... a zastaví se. Po chvíli, kdy upřeně hleděl na rozbitou, zaplevelenou dlažbu na silnici, znovu vzhledne, tentokrát pomaleji. Mnohem pomaleji. Jako by se bál toho, co možná zahlédl.

A zde se k němu musíme připojit – vnořit se do něj –, ačkoli jak můžeme poznat, jaké výhody hledá Rolandovo srdce ve chvíli, kdy se mu na dohled konečně ocitl jediný cíl jeho života, to je víc než chabý opis, k jakému se vypravěč může uchýlit. Některé chvíle jsou prostě nepředstavitelné.

DVĚ

Roland rychle vzhlédl, když stoupal na kopec, ne že by očekával potíže, ale protože to byl zvyk příliš hluboko zakořeněný, než aby ho porušil. *Vždycky hledej, v čem máš výhodu*, vtoukal jim Cort do hlavy od chvíle, kdy sotva vyrostli z plenek. Podíval se dolů na silnici – bylo stále těžší kličkovat mezi růžemi a na žádnou nešlápnout, i když zatím se mu to dařilo –, a potom, se zpožděním, si uvědomil, co právě spatřil.

Jenom sis myslel, žeš ji spatřil, řekl si Roland a stále se díval dolů na zem. *Nejspíš je to jenom další divná troska, kolem kterých procházíme celou dobu, co jsme dnes vyrazili.*

Ale už v té chvíli Roland věděl, že je to jinak. To, co viděl, nestálo po stranách Věžní cesty, ale přímo uprostřed.

Znovu zvedl hlavu, uslyšel, jak mu v krku zavržalo jako panty u starých dveří, a vpředu, stále ještě míle daleko, byl na obzoru vidět vrchol Temné věže, skutečný jako růže. To, co vídal tisíckrát ve snu, teď spatřil na vlastní oči. Šedesát nebo osmdesát yardů vpředu se cesta zvedala do vyššího kopce, kde na jedné straně chátal v porostech břechťanu a zimolezu prastarý Mluvicí kruh a na druhé stál lesík habrovců. Uprostřed tohoto

blízkého obzoru, nedaleko, se tyčil černý obrys, zakrývající nepatrný kousek modrého nebe.

Patrik se zastavil vedle Rolanda a houkl.

„Vidíš to?“ zeptal se Roland. Hlas měl zdušený, chraptivý úžasem. Potom, než Patrik stačil odpovědět, pistolník ukázal na předmět, který chlapci visel na krku. Dalekohled byl nakonec to jediné, co z Mordredových nepatrných zásob za něco stálo.

„Podej mi ho, Patriku.“

Patrik to docela ochotně udělal. Roland ho zvedl k očím, maličko pootočil vroubkovaným zaostřovacím kroužkem, a pak zadržel dech, protože se mu ve výhledu objevil vrchol Věže, zdánlivě na dosah. Kolik z ní bylo nad obzorem vidět? Kolik z ní viděl? Dvacet stop? Nebo i padesát? To nevěděl, ale viděl nejméně tři úzká střílnová okna, která ve spirále stoupala po tubusu Věže, a viděl arkýřové okno na vrcholu a všechny jeho barvy zářily v jarním slunci a černý střed vypadal, že skrz dalekohled hledí přímo na něj jako samotné Oko todesu.

Patrik zahoukal a natáhl ruku po dalekohledu. Chtěl se také podívat a Roland mu dalekohled bez jakéhokoli slova podal. Točila se mu hlava, měl jakýsi nereálný pocit. Napadlo ho, že tak se někdy cítil během několika týdnů před svým soubojem s Cortem, jako by byl jenom snem nebo měsíčním paprskem. Cítil tehdy, že se něco blíží, nějaká nesmírná změna, a stejně se cítil i teď.

Tamhle je, pomyslel si. Tamhle je můj osud, konec mé životní cesty. A přesto mi srdce stále bije (trochu rychleji než dřív, to je pravda), krev mi stále koluje v žilách, a až se shýbnu pro oj toho prokletého vozíku, určitě mě píchne v zádech a možná pustím trochu větrů. Vůbec nic se nezměnilo.

Čekal zklamání, jehož předzvěstí tato myšlenka určitě byla – ochabnutí. Nepřicházelo. Místo toho cítil prazvláštní, pronikavý jas, který mu vytryskl z mysli a pak se šířil do svalů. Poprvé od chvíle, kdy se dopoledne vydali na cestu, mu z hlavy vyprchaly vzpomínky na Ocha a Susannah. Cítil se volný.

Patrik odložil dalekohled. Když se otočil k Rolandovi, vypadal vzrušeně. Ukázal na černý palec trčící nad obzorem a zahoukal.

„Ano,“ řekl Roland. „Jednou, v nějakém světě, nakreslíš nějakou její verzi, a taky Llamreie, koně Artura Elda. To vím, protože jsem viděl důkaz. Ale v této chvíli musíme právě tam dojít.“

Patrik znovu houkl a pak protáhl obličej. Přitiskl si ruce na spánky a kýval hlavou sem a tam, jako by ho strašně bolela hlava.

„Ano,“ řekl Roland. „Já se také bojím. Ale s tím se nedá nic dělat. Musím tam jít. Ty zůstaneš tady, Patriku? Zůstaneš a počkáš na mě? Jestli chceš, dám k tomu svolení.“

Patrik okamžitě zavrtěl hlavou. A pro případ, že by Roland nepochopil, chytil ho němý chlapec pevně za paži. Pravá ruka, kterou kreslil, měla železné sevření.

Roland přikývl. Dokonce se pokusil usmát. „Ano,“ řekl, „to je dobře. Zůstaň se mnou, jak dlouho chceš. Pokud rozumíš tomu, že nakonec budu muset jít sám.“

TŘI

Zdalo se, že Temná věž se skokem blíží s každým údolíčkem, ze kterého vystoupali, a s každým kopcem, na který vyšli. Bylo vidět už víc oken, spirálovitě stoupajících po mohutném obvodu. Roland uviděl, že z vrcholu trčí dva ocelové výčnělky. Zdalo se, že z těch dvou výčnělků vytékají mraky, které sledovaly stezky dvou fungujících Paprsků, takže tvořily na nebi velké X. Hlasy zesílily a Roland si uvědomil, že zpívají jména světa. *Všech* světů. Nevěděl, jak to může vědět, ale byl si tím jist. Ta lehkost bytí ho nadále naplňovala. Nakonec, když vystoupili na kopec, kde po jejich levé straně pochodovali na sever velicí kamenní muži (zbytky jejich tváří, namalované jakousi krvavě červenou barvou, na ně z výšky přísně shlížely), řekl Roland Patrikovi, aby si vlezl do vozíku. Patrik vypadal překvapeně. Vydal několik houkavých zvuků, která Roland pochopil jako: *Copak nejsi unavený?*

„Ano, ale i tak potřebuji kotvu. Bez ní bych se mohl k té Věži rozběhnout, i když v hloubi srdce vím, že bych to neměl dělat. A jestli mi nepukne srdce obyčejným vyčerpáním, pak mě Červený král může připravit o hlavu některou svou hračkou. Nasedni, Patriku.“

Patrik nasedl. Seděl přimáčkнутý vpředu, s dalekohledem přitisknutým k očím.

ČTYŘI

O tři hodiny později došli k úpatí mnohem prudšího kopce. Rolandovi napovídalo srdce, že tento kopec je poslední. Ken'-Ka No Rey nechali za sebou. Nahoře napravo ležela mohyla z balvanů, která kdysi byla pyramidou. Její pozůstatky trčely do výše asi třiceti stop. Kolem její základny rostly růže jako střapatý karmínový kruh. Roland se na něj zaměřil a pomalu na kopec zaútočil, vozík táhl za sebou. Jak tak stoupal, vrchol Temné věže se objevil znovu. Při každém kroku se jí objevil větší kus. Teď už viděl balkóny se zábradlím vysokým do pasu. Nepotřeboval dalekohled, vzduch byl nadpřirozeně průzračný. Odhadoval zbývající vzdálenost nejvýš na pět mil. Možná jen tři. Podlaží za podlažím vystupovalo před jeho stále důvěřivějším zrakem.

Těsně před vrcholem kopce, když měli rozpadající se kamennou pyramidu dvacet kroků napravo před sebou, se Roland zastavil, sklonil a naposledy položil oj vozíku na silnici. Každíčký nerv v těle mu napovídal, že se blíží nebezpečí.

„Patriku? Seskoč.“

Patrik to udělal, ale úzkostlivě hleděl Rolandovi do tváře a houkal.

Pistolník zavrtěl hlavou. „Ještě nedovedu říct proč. Jenom že tu není bezpečno.“ Hlasy zpívaly mohutným sborem, ale vzduch kolem nich byl nehybný. Ani pták nad nimi neproletěl, ani nezazpíval v dálce. Potulující se stáda banoků zůstala vzadu. Kolem nich svištěl vítr a čechral trávu. Růže pokyvovaly svými krásnými hlavami.

Šli dál společně a za chůze Roland ucítil na hraně své dvouprsté pravé ruky kradmý dotek. Podíval se na Patrika. Němý chlapec se na něj úzkostně díval a snažil se usmívat. Roland ho vzal za ruku a tak vystoupili na vrchol kopce.

Pod nimi se objevil rozlehlý červený koberec, který se prostíral k obzoru, kam až člověk dohlédl. Protínala ho silnice, prašná bílá linka, dokonale rovná a asi dvanáct stop široká. Uprostřed toho růžového pole stála Věž, tmavě šedá jako saze, přesně jako v jeho snech. Okna jí svítala ve slunci. Zde se cesta rozdělovala a obcházela patu Věže v dokonalém bílém kruhu, aby pokračovala na druhé straně, směrem, který podle Rolanda byl čistě východní, a nikoli jihovýchodní. V pravém úhlu Věžní cestu přetínala jiná silnice: na sever a na jih, pokud měl pravdu v tom, že

světové směry byly znovu nastoleny. Temná věž z výšky vypadala jako střed puškového hledí plného krve.

„To je...“ začal Roland, ale pak k nim po větru dolehl silný, naprasklý výkřik, přízračný v tom, že ho ani vzdálenost několika mil neutlumila. *Přichází po Paprsku*, pomyslel si Roland. *A nesou ho růže.*

„*PISTOLNÍKU!*“ zaječel Karmínový král. „*TEĎ ZEMŘEŠ!*“

Ozvalo se hvízdání, nejdřív tenké, ale pak sílilo, a prořezávalo se smíšenou písni Věže a růží jako nejostřejší ostří, které kdy bylo nabroušeno na brusce pokryté diamantovým prachem. Patrik stál jako uhranutý a tupě hleděl na Věž. Bylo by ho to smetlo a rozprášilo na cucky, nebýt Rolanda, jehož reflexy byly rychlé jako vždy. Odtáhl němého chlapce za ruku za hromadu kamenů bývalé pyramidy. Ve vysokém durmanu a šřovíku se skrývaly další kameny. Zakopli o ně a padli na zem jako podřátí. Roland cítil, jak se mu výstupek jednoho kamene bolestivě zaryl do žeber.

Hvízdání dál stoupalo, až přešlo v uširvoucí kvíl. Roland uviděl, že vzduchem prolétlo cosi zlatého – Zlá Tonka. Zasáhla vozík a ten vybuchl a jejich věci se rozlétly všemi směry. Většina věcí popadala zase na cestu, plechovky rachotily a třískaly, některé praskly.

Potom se ozval pronikavý, otrásající smích, ze kterého Roland zatínal zuby. Patrik vedle něj si zakryl uši. Šílenství toho smíchu bylo skoro nesnesitelné.

„*VYJDI VEN!*“ naléhal ten vzdálený, šílený, rozchechtaný hlas. „*VYJDI VEN A HREJ, ROLANDE! POJĎ KE MNĚ! POJĎ KE SVÉ VĚŽI, PO VŠECH TĚCH DLOUHÝCH LETECH SE TI NECHCE?*“

Patrik se na něj díval, v očích zoufalý a vyděšený pohled. Tiskl svůj skicák k hrudi jako štít.

Roland opatrně vyhlédl kolem rohu pyramidy a tam, na balkóně dvě patra nad základnou Věže, uviděl přesně to, co viděl na obraze u sai Sayrea. Jednu červenou tečku a tři bílé. Tvář a dvě zvednuté ruce. Ale toto nebyl žádný obraz a jedna ruka se právě prudce pohnula, jako by něco hodila, a pak se rozeznělo další pekelné, sílící kvílení. Roland se překulil zpátky za hromadu kamenů. Chvilku, která se zdála být nekonečná, se nic nedělo, a potom Zlá Tonka zasáhla pyramidu na druhé straně a vybuchla. Náraz je srazil obličejem k zemi. Patrik vykřikl hrůzou. Kolem nich se

rozletěla sprška kamenů. Některé dopadly na cestu, ale Roland viděl, že ani jeden úlomek nezasáhl ani jedinou růži.

Chlapec se vyhrabal na kolena a chtěl utéct – nejspíš zpátky na silnici – , ale Roland ho popadl za límec koženého kabátu a strhl ho zase dolů.

„Tady jsme docela v bezpečí,“ zamumlal k Patrikovi. „Podívej se.“ Sáhl do díry, která zůstala po vypadlém kameni, a zaťukal uvnitř klouby prstů. Ozvalo se tlumené zazvonění a pistolník se namáhavě usmál. „Ocel! Jo! Tohle může zasáhnout třeba deseti létajícími ohnivými koulemi a nezboří to. Může akorát odpálit kameny a balvany, ale to, co leží pod povrchem, zůstane. Chápeš? A nemyslím, že bude municí plýtvat. Nemůže jí mít víc, než co unese osel.“

Než Patrik stačil odpovědět, Roland znovu vykoukl kolem zubatého okraje pyramidy. Přiložil ruce k ústům a zakřičel: „*ZKUS TO ZNOVU, SAI! POŘÁD JSME TADY, ALE TŘEBA BUDEŠ MÍT S PŘÍŠTÍ RANOU ŠTĚSTÍ!*“

Na okamžik se rozhostilo ticho, potom se ozvalo šílené zaječení: „*ÍÍÍÍÍÍÍÍÍ! NEODVAŽUJ SE MI POSMÍVAT! NEODVAŽUJ SE! ÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!*“

Pak se ozvalo další sílící bzučení. Roland popadl Patrika a zalehl ho za pyramidou, ale neopírali se o ni. Báł se, že by se mohla tak prudce otřást, až ji Zlá Tonka zasáhne, že by jim mohla přivodit otřes nebo jim z měkkých útrob udělat kaši.

Jenomže tentokrát Zlá Tonka pyramidu nezasáhla. Proletěla neškodně kolem a prosvištěla nad silnicí. Roland se skulil z Patrika na záda. Jeho oči zachytily zlatou šmouhu a zaznamenaly místo, kde se stočila zpět na své cíle. Sestřelil ji ve vzduchu jako hliněného holuba. Oslnivě se zablesklo a létající koule byla pryč.

„*NO TEDY, POŘÁD JSME TADY!*“ zavolal Roland a dal si záležet, aby to znělo důkladně posměšně a pobaveně. Nebylo to snadné, když měl křičet z plných plic.

Odpověděl další šílený jekot – „*ÍÍÍÍ!*“ Roland se divil, že Červenému králi nepraskla hlava, když tak ječí. Dobil komoru, kterou vyprázdnil – měl v úmyslu udržet si zbraň plně nabitou, pokud to půjde – a tentokrát se ozvalo dvojí bzučení. Patrik zasténal, překulil se na břicho, zabořil obličej do trávy mezi kamením a zakryl si rukama hlavu. Roland seděl zády opřený o pyramidu z kamení a oceli, dlouhou hlaveň svého šestiraňáku

položenou na stehně, a klidně čekal. Současně soustředil veškerou svou vůli na jeden úkol. Oči mu chtěly slzet z toho pronikavého, blížícího se hvízdání, a on jim to nesměl dovolit. Pokud někdy potřeboval nadpřirozeně ostrý zrak, kterým byl ve své době proslavený, pak to bylo teď.

Ty modré oči byly stále čisté, když Zlé Tonky vyrazily nad silnici. Tentokrát se jedna stočila vlevo a druhá vpravo. Provedly úhybný manévr a bláznivě poletovaly sem a tam. Nebylo jim to k ničemu. Roland počkal, seděl s nohama ve starých odřených botách nataženými do uvolněného věčka, srdce mu bouchalo pomalu a pravidelně, zrak plný všech jasů a barev, co jich svět měl (kdyby toho posledního dne viděl ještě lépe, pak věřil, že by viděl i vítr). Potom prudce pistoli zvedl, sestřelil obě Zlé Tonky ve vzduchu a pak znovu dobil prázdné komory, zatímco před očima mu v rytmu srdce stále tepaly oslnivé obrazy výbuchu.

Naklonil se k rohu pyramidy, vytáhl dalekohled, opřel si ho o příhodný kamenný výstupek a podíval se jím na nepřítele. Karmínový král na něj skoro vyskočil a poprvé v životě Roland uviděl přesně to, co si představoval: starce s obrovským nosem, zahnutým a voskovým. Červené rty, které svítily ze záplavy sněhobílého bohatého vousu. Sněhobílé vlasy, které splývaly karmínovému králi na záda až skoro k seschlému zadku. Jeho zarůžovělá tvář vyhlížela poutníky. Král měl na sobě zářivě červený plášť, tu a tam zdobený znaky blesků a kabalistickými symboly. Susannah, Eddiemu a Jakeovi by připadal jako Santa Claus. Rolandovi připomínal to, čím byl: ztělesněné peklo.

„*JAK JSI POMALÝ!*“ zakřičel pistolník jakoby pobaveně. „*ZKUS TŘI, MOŽNÁ TI TŘI NAJEDNOU POSLOUŽÍ!*“

Dívat se do dalekohledu bylo jako dívat se do kouzelných přesýpacích hodin položených na bok. Roland se díval, jak Velký Červený král poskakuje a potřásá rukama vedle obličeje, až to bylo skoro komické. Roland měl dojem, že u nohou té postavy v plášti vidí dřevěnou bednu, ale nebyl si tím úplně jist, závitnicové sloupky mezi podlahou balkónu a zábradlím ji zakrývaly.

To musí být jeho zásoba munice, pomyslel si. Určitě. Kolik jich může být v tak velké bedně? Dvacet? Padesát? Na tom nezáleželo. Pokud jich Červený král nedokáže hodit víc než dvanáct najednou, byl si Roland jist,

že sestřelí ve vzduchu všechno, co na něj ten starý démon pošle. Koneckonců, k tomu byl stvořen.

Naneštěstí to Karmínový král věděl stejně dobře jako Roland.

Ten tvor na balkóně znovu hrůzně, nesnesitelně zařičel (Patrik si ucpal špinavé uši špinavými prsty) a udělal pohyb, jako by se shýbal pro novou municí. Ale potom se zarazil. Roland se díval, jak postupuje k zábradlí balkónu... a potom pohlédl pistolníkovi přímo do očí. Ten pohled byl červený a spalující. Roland okamžitě dalekohled odtáhl, přesto zůstal jako uhranutý.

Dolehlo k němu Královo volání. „*TAK CHVILKU POČKEJ – A PŘEMÝŠLEJ, CO ZÍSKÁŠ, ROLANDE! POMYSLI, JAK JE BLÍZKO! A... POSLOUCHEJ! POSLOUCHEJ PÍSEŇ, KTEROU ZPÍVÁ TVÁ DRAHÁ!*“

Pak ztichl. Už žádné bzučení, žádné kňučení, žádné přilétající Zlé Tonky. Místo toho Roland slyšel kvílení větru... a to, co Král chtěl, aby slyšel.

Volání Věže.

Pojď, Rolande, zpívaly hlasy. Vycházely z růží Ken'-Ka No Rey, vycházely ze sílicích Paprsků nahoře, vycházely především ze samotné Věže, z té, kterou hledal celý život, která teď byla na dosah... která mu byla nyní, úplně nakonec, odpírána. Jestli k ní půjde, bude zabit na otevřeném prostranství. Přesto mu to volání uvízlo v mozku jako rybářský háček a táhlo ho. Karmínový král věděl, že to bude fungovat, stačí čekat. A jak míjel čas, Roland to poznal také. Protože ty volající hlasy se měnily. Tak, jak zpívaly v této chvíli, jim odolat dokázal. *Odolával* jim. Ale jak odpoledne pokračovalo, volání sílilo. Začal chápat – s narůstající hrůzou –, proč vždycky ve snech a vidinách viděl, že přichází k Temné věži při západu slunce, kdy se zdálo, že světlo na západním nebi odráží pole růží a mění celý svět ve vědro krve podpírané jediným sloupem, černajícím se jako půlnoc proti hořícímu obzoru.

Viděl se přicházet při západu slunce, protože tehdy sílí volání Věže nakonec překoná jeho vůli. Půjde. Žádná síla na Zemi ho nedokáže zadržet.

Pojď... pojd'... zesílilo v *POJĎ... POJĎ...* a potom *POJĎ! POJĎ!* Hlava ho z toho zpěvu rozbolela. A fcvůZi tomu zpěvu. Zas a znovu se přistihl, že už se zvedá na kolena, a opět se donutil posadit se a zády se opřít o pyramidu.

Patrik na něj hleděl s rostoucím strachem. Byl vůči tomu volání částečně nebo úplně imunní – Roland to tak chápal –, ale věděl, co se děje.

PĚT

Vězeli na místě asi hodinu, jak Roland odhadoval, když Král podnikl další pokus s párem Zlých Tonek. Tentokrát proletěly po obou stranách pyramidy a obrátily se skoro okamžitě a vrhly se na něj v dokonalé formaci asi dvacet stop od sebe. Roland dostal tu napravo, smýkl zápěstím nalevo a druhou také sestřelil ve vzduchu. Ta vybuchla tak blízko, až mu ošlehla obličej horkým vzduchem, ale aspoň z ní nelétaly šrapnely. Zdálo se, že když vybuchly, rozlétly se na prach.

„*ZKUS TO ZNOVU!*“ zavolal. V krku mu vyschlo, jazyk zdrsněl, ale věděl, že slova dolehnou daleko – ovzduší na tomto místě bylo pro takové dorozumívání jako stvořené. A věděl, že každé slovo je dýkou, která bodá do masa toho starého šílence. Ale měl své vlastní problémy. Volání Věže neustále sílilo.

„*Pojď, pistolníku!*“ lákal ho šilencův hlas. „*možná tě přece jen nechám přijít! Mohli bychom spolu alespoň usednout k poradě, co říkáš?*“

Ke své hrůze Roland zjistil, že mu ten hlas připadá docela upřímný.

Ano, pomyslel si zachmuřeně. A dáme si kávu. Možná i nějaké občerstvení.

Zašátral v kapse po hodinkách a otevřel je. Ručičky uháněly pozpátku. Opřel se o pyramidu a zavřel oči, ale tím to bylo horší. Volání Věže

(pojd', Rolande, pojd', pistolníku, hopala-hop-hop, z cesty zbývá jenom skok)

bylo hlasitější a naléhavější než dřív. Znovu oči otevřel a vzhlédl k nelítostnému modrému nebi a mrakům, které po něm uháněly ve svazcích k Věži na konci růžového pole.

A mučení pokračovalo.

ŠEST

Vydržel ještě asi hodinu, zatímco stíny křovin a růží rostoucích kolem pyramidy se dloužily, a měl jen pramalou naději, že ho něco napadne,

nějaký geniální nápad, který ho zachrání před nutností vkládat svůj život a osud do rukou toho talentovaného, ale slaboduchého chlapce vedle sebe. Ale když slunce začalo sestupovat po západním oblouku nebe a modř nahoře začala tmavnout, poznal, že mu nic jiného nezbyvá. Ručičky kapesních hodinek se otáčely pozpátku ještě rychleji. Brzy se přímo roztočí. A až se roztočí, půjde. Bez ohledu na Zlé Tonky (a co jiného si může ten šílenec schovávat v záloze?) půjde. Poběží, bude kličkovat, zalehávat a plazit se, když bude muset, ale věděl, že bez ohledu na to, co udělá, bude mít štěstí, když se dostane aspoň do půlky vzdálenosti k Temné věži dřív, než se rozletí na kusy.

Zemře mezi růžemi.

„Patriku,“ zachraptěl.

Patrik se na něho podíval zoufale naléhavě. Roland hleděl na chlapcovy ruce – špinavé, strupaté, ale svým způsobem stejně neuvěřitelně nadané jako byly ty jeho – a vzdal se. Napadlo ho, že tak dlouho vzdoroval jen z pýchy. Chtěl Karmínového krále zabít, nejen ho poslat někam do nicoty. A samozřejmě nebyla žádná záruka, že Patrik dokáže provést s Králem totéž, co s vředem na tváři Susannah. Ale Věž ho bude brzy táhnout tak silně, že jí neodolá, a pak už nebude mít vůbec na vybranou.

„Vyměň si se mnou místo, Patriku.“

Patrik to udělal a opatrně přešel přes Rolanda. Teď se ocitl na okraji pyramidy poblíž silnice.

„Podívej se tím dalekovidným nástrojem. Polož si ho do toho výklenku – ano, přesně tak – a podívej se.“

Patrik to udělal a díval se velice dlouho, jak se Rolandovi zdálo. Hlas Věže zatím zpíval a lákal a vábil. Po dlouhé době se Patrik podíval zase na něj.

„Teď se chop svého skicáku, Patriku. Nakresli tamtoho muže.“ Ne že by to *byl* muž, ale aspoň tak vypadal.

Patrik však zprvu jenom dál hleděl na Rolanda a kousal se do rtu. Nakonec vzal pistolníkovu hlavu ze stran do dlaní a přitáhl si ji blíž, aby se opírali čelem o sebe.

Velmi těžké, zašeptal Rolandovi hluboko v hlavě hlas. Vůbec to nebyl hlas chlapce, ale dospělého muže. Mocného muže. On tam není tak docela. Temní. Zabaruje se.

Kde už ta slova Roland slyšel?

Teď nebyl čas o tom přemýšlet.

„Říkáš, že to nesvedeš?“ zeptal se Roland a vpravil (namáhavě) do svého hlasu zklamaný úžas. „Ty že to nedokážeš? Že to *Patrik* neumí? *Umělec* to neumí?“

Patrikovi se změnily oči. Na okamžik v nich Roland viděl výraz, který v nich zůstane natrvalo, pokud vyroste v muže... a obraz v Sayreově kanceláři říkal, že vyroste, aspoň v jisté časové stopě, v jistém světě. Dožije se aspoň takového věku, aby namaloval, co viděl dnešního dne. Ten výraz bude povýšenost, pokud vyroste ve starého muže bez moudrosti, která by byla stejně velká jako jeho talent. Teď to byla pouze arogance. Názor dítěte, že je rychlejší než modré blesky, že je nejlepší, a nestará se o nic jiného. Roland ten pohled znal, copak ho sám neviděl ve stovkách zrcadel a klidných vodních hladin, když byl stejně mladý, jako byl Patrik Danville nyní?

Umím, ozval se hlas v Rolandově hlavě. *Jenom říkám, že to nebude snadné. Budu potřebovat gumu.*

Roland okamžitě zavrtěl hlavou. Rukou v kapse sevřel zbytek růžového špalíku a pevně ho podržel.

„Ne,“ řekl. „Musíš volit tahy chladnokrevně, Patriku. Každý bude správný hned napoprvé. Gumování přijde na řadu později.“

Na okamžik ten arogantní pohled zakolísal, ale jen na okamžik. Když se vrátil, přišlo s ním i něco, co pistolníka mocně potěšilo a trochu také uklidnilo. Byl to pohled zapáleného vzrušení. Byl to pohled, jaký mají talentovaní lidé, když po letech pouhého mátožného potácení od ničeho k ničemu mají konečně možnost chopit se něčeho pořádného, co je hodno jejich schopností, co je prověří až na samu hranici. Možná i kousek dál.

Patrik se znovu překulil k dalekohledu, který nechal ležet šikmo těsně pod výklenkem. Dlouho se díval, zatímco hlasy zpívaly Rolandovi v hlavě stále tvrdošijněji.

A nakonec se převalil zpět, popadl skicák a začal kreslit nejdůležitější obrázek v životě.

SEDM

Šlo mu to pomalu – ve srovnání s jeho obvyklou metodou, kdy několika rychlými tahy vytvořil úplnou a skvělou kresbu za pár minut. Roland se

musel každou chvíli ovládnout, aby na chlapce nezakřičel: *Dělej! U všech bohů, pospěš si! Copak nevidíš, jak tady trpím?*

Ale Patrik neviděl a stejně by ho to nezajímalo. Práce ho úplně pohltila, kreslil a neviděl, neslyšel, přestával jen chvílemi, kdy se vracel k dalekohledu a dlouho se díval na svůj objekt v červeném plášti. Někdy tužku naklonil, aby maličko stínoval, potom místo přešel palcem, aby vytvořil plochu. Občas obrátil oči v sloup, takže světu ukazoval pouze voskový lesk bělma. Jako by prozkoumával nějakou podobu Červeného krále, která mu svítí uprostřed mozku. A vlastně, jak mohl Roland vědět, že to není možné?

Nezajímá mě, co to je. Jenom ho nechám dokončit, než se zblázním a rozběhnu se k „mé drahé“, jak ji tak správně nazval starý Červený král

Takto uplynulo půl hodiny, která vydala nejméně za tři dny. Jednou Karmínový král zavolal na Rolanda vábivěji než jindy a ptal se ho, jestli přece jenom nechce přijít k Temné věži a usednout k poradě. Možná, jak říkal, kdyby ho Roland vysvobodil z jeho vězení na balkóně, možná by mohli válečnou sekeru společně zakopat a potom vystoupit do vrcholové komnaty Věže v družném přátelství. To přece nebylo nemožné. Liják zažene pod střechu hospody nejrůznější hosty, copak to přísloví Roland neslyšel?

Pistolník to přísloví znal dobře. Také věděl, že nabídka Červeného krále je v podstatě stejně falešná žádost jako ta předtím, jenomže tentokrát měla žaket a kravatu. A tentokrát Roland uslyšel v hlase toho starého netvora utajenou starost. Neplýtval energií na odpověď.

Když si Karmínový král uvědomil, že vábení nezabírá, hodil další Zlou Tonku. Tato letěla tak vysoko nad pyramidou, že z ní byla jenom jiskra, a pak se na ně spustila s jekotem jako padající bomba. Roland se o ni postaral jedinou ranou a dobil z bohatých zásob nábojů. Vlastně si přál, aby proti němu král posílal další létající granáty, protože aspoň na chvíli odváděly jeho pozornost od toho strašného volání Věže.

Čeká na mě, pomyslel si zoufale. Proto je asi tak těžké odolat – volá konkrétně mě. Ne přímo Rolanda, ale celý rod Eldů... a z toho rodu jsem zbyl jenom já.

Nakonec, když klesající slunce začalo nabírat první odstíny oranžové a Roland už měl pocit, že déle nevydrží, odložil Patrik tužku a zamračeně Rolandovi ukázal skicák. Ten výraz Rolanda polekal. Takový pohled němý chlapec nemíval ve svém repertoáru. Patrikova předchozí arogance se rozplynula.

Roland však skicák vzal a chvíli tolik žasl nad tím, co viděl, že se musel podívat stranou, jako by i jen nakreslené oči vytvořené Patrikem měly tu moc ho uhranout. Možná by ho mohly přimět, aby si přiložil pistoli ke spánku a vystřelil si svůj bolavý mozek z hlavy. Tak dobrý byl ten obraz. Ten chtivý a tázavý obličej byl podlouhlý, tváře a čelo zbrázděné vráskami tak hlubokými, že snad byly bezedné. Rty v překypujícím plnovousu byly plné a kruté. Byla to ústa muže, který by v polibku kousl, pokud by se mu zachtělo, a to se mu zachtělo často.

„*CO SI MYSLÍŠ, ŽE DĚLÁŠ?*“ ozval se ten ječivý, šílený hlas. „*NEBUDE TI TO K NIČEMU, AŤ DĚLÁŠ, CO DĚLÁŠ! JÁ MÁM VĚŽ V DRŽENÍ – ÍÍÍÍÍ – JSEM JAKO PES S GRANÁTY, ROLANDE! JE MOJE, I KDYŽ NA NI NEMŮŽU VYSTOUPIT! A TY PŘIJDEŠ! ÍÍÍÍ! ŘÍKÁM PRAVDU! NEŽ STÍN VĚŽE DOSÁHNE K TÉ TVÉ MIZERNÉ SKRÝŠI, PŘIJDEŠ! ÍÍÍÍÍÍ! ÍÍÍÍÍÍÍ! ÍÍÍÍÍÍÍÍ!*“

Patrik si zakryl uši a škulbl sebou. Když už práci dokončil, znovu vnímal ty strašné skřeky.

Ten obraz byl nejlepším dílem Patrikova života, o tom Roland naprosto nepochyboval. Při tak obtížném úkolu se chlapec víc než jen překonal. Vzněl se do výšin vysoko nad sebe sama a stvořil geniální dílo. Obraz Karmínového krále byl děsivě jasný. *To se nedá vysvětlit jenom tím daleko-vidným nástrojem, to vůbec ne*, pomyslel si Roland. *Jako by měl třetí oko, kterým se dívá jeho představivost a vidí všechno. To je to oko, kterým se dívá, když ty druhé dvě oči obrátí v sloup. Mít takovou schopnost... a vyjádřit ji něčím tak skromným, jako je tužka! Ach, bohové!*

Téměř čekal, že uvidí, jak starcovy spánky začínají tepat, tam kde spleť žil vykreslovalo jenom několik tahů jemných jako pířko. V rohu plných a smyslných rtů pistolník zahlédl špičku jediného ostrého

(*klu*)

zubu, a pomyslel si, že ty nakreslené rty ožijí a rozevřou se, zatímco se na ně dívá, a odhalí ústa plná tesáků: pouhý jediný zákmit bílé (což byl nakonec pouze kousek nepokresleného papíru) přiměl fantazii, aby uviděla všechno ostatní, dokonce i cítit pach masa, který by provázel každý výdech. Patrik dokonale vystihl chomáč chlupů kudrnatících se v jedné Králově nosní dírce, a tenoučkou jizvu, která se proplétala Královým pravým obočím jako kousek provázku. Bylo to úžasné dílo, mnohem lepší než portrét Susannah, který němý chlapec nakreslil. Jesdi Patrik z tamtoho obrázku dokázal vygumovat vřed, pak dokáže vymazat z tohoto obrazu Karmínového krále, a nezůstane nic, jenom balkónové zábradlí, o které se zatím opírá, a za ním zavřené dveře do těla Věže. Roland skoro čekal, že Karmínový král začne dýchat a pohne se, takže je to jistě hotovo! Jistě...

Ale nebylo. Nebylo hotovo a přání to nenapraví. Ani nutnost to nenapraví.

Jsou to jeho oči, pomyslel si Roland. Byly rozšířené a strašné, oči draka v lidské podobě. Byly děsivě dobré, ale nebyly správné. Roland pocítil jakousi zoufalou, příšernou jistotu, a zatřásl se od hlavy k patě, tak prudce, až mu zuby zacvakaly. *Nejsou tak docela sp-*

Patrik chytil Rolanda za loket. Pistolník se tak usilovně soustředil na kresbu, že skoro vykřikl. Vzhlédl. Patrik na něho kývl, pak se dotkl prsty koutků svých očí.

Oči. Jeho oči. Já to vím! Ale co je na nich špatně?

Patrik se pořád dotýkal koutků svých očí. Nebem, které bude brzy spíš fialové než modré, proletělo hejno řezáků, a přitom vydávali chraptivý křik, který jim dal jméno. Letěli k Temné věži. Roland se zvedl a chtěl se vydat za nimi, aby nedostali to, co on nemohl získat.

Patrik ho popadl za kožený kabát a stáhl ho zpět. Chlapec prudce vrtěl hlavou a tentokrát ukázal na silnici.

„**JÁ TO VIDĚL, ROLANDE!**“ ozval se výkřik. „**MYSLÍŠ, ŽE CO JE DOBRÉ PRO PTÁKY, JE DOST DOBRÉ I PRO TEBE, ŽE? ÍÍÍÍÍ!** A JE TO PRAVDA JISTĚ! JISTĚ JAKO CUKR, JISTĚ JAKO SŮL, JISTĚ JAKO RUBÍNY VE SKLEPENÍ KRÁLE DANDA – ÍÍÍÍÍ, HA! MOHL JSEM TĚ TEĎ DOSTAT, ALE PROČ BYCH SE NAMÁHAL? MYSLÍM, ŽE BYCH SE RADŠI DÍVAL, JAK PŘICHÁZÍŠ, PŘITOM SE POMOČUJEŠ A TŘESEŠ SE A NEDOKÁŽEŠ SE ZASTAVIT!“

Což se stane, pomyslel si Roland. Nedokážu si pomoci. Možná se tu dokážu udržet ještě deset minut, možná dokonce dalších dvacet, ale nakonec...

Patrik přerušil jeho myšlenky a znovu ukázal na silnici. Ukázal zpátky na cestu, kudy přišli.

Roland unaveně zavrtěl hlavou. „I kdybych dokázal vzdorovat její přitažlivosti – a to bych nemohl, dokážu tu akorát čekat, až se to stane – ústup by nám nebyl k ničemu. Jakmile už nebudeme v krytu, použije proti nám všechno, co má. A on něco má, tím jsem si jistý. Sice nevím, co to je, ale kulky z mého revolveru to asi nezastaví.“

Patrik zavrtěl hlavou tak důrazně, až mu dlouhé vlasy létaly. Svíral Rolandovu paži tak silně, až se chlapcovy nehty zaryly pistolníkovi do masa i přes tři vrstvy koženého oblečení. Jeho oči, vždycky něžné a obvykle zmatené, teď hleděly na Rolanda téměř zuřivě. Znovu volnou rukou ukázal a třikrát rychle píchl do vzduchu špinavým ukazovákem. Rozhodně ne směrem k silnici.

Patrik ukazoval na růže.

„Co je s nimi?“ zeptal se Roland. „Patriku, co je s nimi?“ Tentokrát Patrik ukázal nejdřív na růže, potom na oči na obrázku. A Roland konečně porozuměl.

DEVĚT

Patrik je nechtěl zachytit věrně. Když mu Roland ukázal, aby se do toho pustil, chlapec okamžitě zavrtěl hlavou, vlasy mu znovu zašvihaly sem a tam, a vykulil oči. Zahvízdal mezi zuby a tím pozoruhodně dobře napodobil přilétající Zlou Tonku.

„Sestřelím všechno, co pošle,“ řekl Roland. „Viděl jsi, že jsem to udělal. Kdyby tu byla některá tak blízko, abych ji mohl sám utrhnout, tak bych to udělal. Ale není. Takže to musíš být ty, kdo utrhne tu růži, a já, kdo tě bude krýt.“

Ale Patrik se jenom krčil zády k hrbolaté stěně pyramidy. Patrik to neudělá. Jeho strach možná nebyl tak velký jako jeho talent, ale daleko k tomu neměl. Roland počítal vzdálenost k nejbližší růži. Rostla mimo jejich chatrný kryt, ale snad ne příliš daleko. Podíval se na svou zmrzačenou pravou ruku, která bude muset trhat, a zeptal se sám sebe, jak těžké to

může být. Samozřejmě to nevěděl. Toto nebyly obyčejné růže. Co mohl vědět, trny rostoucí na zeleném stonku třeba byly jedovaté, takže padne ochromený do vysoké trávy a bude z něj snadný cíl.

A Patrik tam nepůjde. Patrik věděl, že Roland měl kdysi přátele, a teď že jsou všichni jeho přátelé mrtví, a Patrik tam nepůjde. Kdyby měl Roland dvě hodinky, aby mohl chlapce zpracovat – možná i jedna by stačila –, třeba by ten jeho strach zlomil. Ale on ten čas neměl. Slunce už skoro zapadalo.

Kromě toho je to blízko. Zvládnou to, když budu muset... a já musím.

Počasi bylo dost teplé, takže nepotřeboval nemotorné jelení rukavice, které Susannah ušila, ale Roland je dopoledne měl, a stále je měl zastrčené za opaskem. Jednu vzal a odřízl jí špičku, takže z ní vykoukly dva zbývající prsty. Zbytek rukavice bude chránit před trny aspoň dlaň. Nasadil si ji, pak zůstal v pokleku na jednom kolenu, zbývající pistolí v druhé ruce, a zahleděl se na nejbližší růži. Bude jedna stačit? Bude muset, rozhodl se. Další byla o celých šest stop dál.

Patrik ho chytil za rameno a horečně vrtěl hlavou.

„Musím,“ řekl Roland, samozřejmě že musel. Toto byl jeho úkol, ne Patrikův, a myslil se, když se snažil zprvu přesvědčit chlapce, aby to udělal on. Jestli se mu to podaří, bude to dobré. Pokud selže a zůstane roztrhán na kousky na okraji Ken'-Ka No Rey, aspoň ustane ten strašný *tah*.

Pistolník se zhluboka nadechl, potom vyskočil z krytu a vrhl se k růži. Ve stejném okamžiku ho Patrik znovu chytil a snažil se ho zadržet. Chňapl záhyb Rolandova kabátu a strhl Rolanda ze směru. Roland nemotorně dopadl na bok. Pistole mu vylétla z ruky a dopadla do vysoké trávy. Karmínový král zaječel (pistolník v tom hlase slyšel vítězství a zároveň zuřivost) a pak už se blížilo kňučení další Zlé Tonky. Roland sevřel pravou rukou v rukavici stonek růže. Trny propíchny tuhým jelením kůží, jako by to byla pouhá vrstva pavučin. Potom se mu zapíchny do ruky. Bolelo to nesmírně, ale píseň růže byla líbezná. Zahlédl hluboko v květu žlutý jas, jako zářivé slunce. Nebo milión slunců. Cítil, jak mu teplá krev zaplňuje dulek v dlani a stéká mu mezi zbývajících prsty. Vsákla se do jelenice a rozkvetla na odřeném hnědém povrchu jako další růže. A pak už přiletěla Zlá Tonka, která ho zabije, přehlušila růžinu píseň, zaplnila mu hlavu a hrozila, že mu rozčísne lebku.

Stonek se nechtěl zlomit. Nakonec se růže vytrhla přímo ze země, s kořínky a vším. Roland se převalil vlevo, popadl pistoli a bez dívání vystřelil. Srdce mu napovídalo, že už není na dívání čas. Zazněla ohlušující exploze a horký vzduch, který mu ometl tvář, byl tentokrát jako vichřice.

Těsně. Tentokrát velmi těsně.

Karmínový král zklamaně zaječel – „*ÍÍÍÍÍ!*“ – a po tom výkřiku následovalo několikero bzučení, které se blížilo. Patrik se tiskl k pyramidě, obličejem do kamení. Roland, svírající růži v krvácející pravici, se překulil na záda, zvedl pistoli a čekal, až Zlé Tonky provedou otočku. Když se stalo, postaral se o ně: jedna a dvě a tři.

„*POŘÁD JSEM TADY!*“ zakřičel na starého Červeného krále. „*POŘÁD JSEM TADY, TY STARÝ PARCHANTE, AŤ TI SLOUŽÍ!*“

Karmínový král znovu děsivě zavyl, ale další Zlé Tonky už neposlal.

„*TAKŽE TEĎ MÁŠ RŮŽI!*“ křikl. „*POSLOUCHEJ JI, ROLANDE! POSLOUCHEJ DOBRĚ, PROTOŽE ZPÍVÁ STEJNOU PÍSEŇ! POSLOUCHEJ, HOPALA-HOP-HOP!*“

Píseň teď zněla Rolandovi v hlavě téměř jako příkaz. Horečně se mu propalovala nervy. Chytil Patrika a otočil ho k sobě. „Teď,“ řekl. „Pro můj život, Patriku. Pro život každého muže a ženy, kteří kdy zemřeli místo mě, abych mohl jít dál.“

A *dítěte*, pomyslel si a zrakem své paměti uviděl Jakea. Jakea, který nejprve visel nad temnotou, a pak do ní padl.

Hleděl do vystrašených očí němého chlapce. „Dokonči to! *Ukaž mi, že to umíš.*“

DESET

Roland byl nyní svědkem něčeho úžasného: když Patrik vzal růži do ruky, nepopíchala ho. Ani neškrábala. Roland si pomocí zubů stáhl potrhanou rukavici a uviděl, že má hodně pořezanou nejen dlaň, ale že jeden ze zbývajících prstů mu teď visí na poslední zakrvácené šlaše. Houpal se jako něco, co chce usnout. Ale Patrik pořezaný nebyl. Trny ho nepopíchaly. A ta hrůza mu z očí vyprchala. Díval se z růže na kresbu, a pak na růži a na kresbu, a úzkostlivě odhadoval.

„ROLANDE! CO DĚLÁŠ? POJĎ, PISTOLNÍKU, PROTOŽE SLUNCE UŽ SKORO ZAPADÁ!“

Ano, přijde. Tak či onak. To vědomí ho jaksi uklidnilo, umožnilo mu zůstat na místě, aniž by se tak hrozně třásl. Pravou ruku měl ochromenou až po zápěstí a měl podezření, že už v ní nikdy nebude mít cit. To bylo v pořádku. Stejně s ní mnoha lidem nepotřásl od doby, kdy se mu k ní dostali humroidi.

A růže zpívala, *Ano, Rolande, ano – budeš ji mít znovu. Budeš ji mít znovu zdravou. Dojde k obnově. Jenom přijď.*

Patrik vytrhl z růže jeden okvětní lístek, posuzoval ho, pak k němu vytrhl další. Vložil si je do úst. Na chvíli mu tvář ochabla jakousi zvláštní extází a Rolanda napadlo, jakpak asi ty lístky chutnají. Nebe nad nimi temnělo. Stín pyramidy, který byl skryt za kameny, se natáhl skoro k silnici. Když se špička stínu dotkla cesty, která ho sem přivedla, řekl si Roland, že půjde, ať už bude Karmínový král ovládat přístup k Věži nebo ne.

„CO DĚLÁŠ? ÍÍÍÍÍÍ! CO ZLÉHO SPŘÁDÁŠ V SRDCI A HLAVĚ?“

Ty nemáš co mluvit o zlu, pomyslel si Roland. Vytáhl hodinky a otevřel víčko. Ručičky pod křišťálem teď uháněly pozpátku, od páté hodiny ke čtvrté, od čtvrté ke třetí, od tří ke dvěma, od dvou k jedné, a od jedné k půlnoci.

„Patriku, spěchej,“ řekl. „Jak nejrychleji můžeš, to žádám, protože můj čas skoro vypršel.“

Patrik si přiložil ruku před ústa a vyplivl červenou kaši barvy čerstvé krve. Barva pláště Karmínového krále. A přesná barva jeho šílených očí.

Patrik, který poprvé ve svém uměleckém životě měl použít barvu, se chystal do té kaše namočit pravý ukazovák, ale pak zaváhal. Rolanda pak zaplavila podivná jistota: trny těchto růží píchaly jen tehdy, když jejich kořeny vězely stále v Mime neboli matce Zemi. Kdyby si u chlapce prosadil svou, Mima by mu rozřezala ty nadané ruce na cáry a ty by pak byly k ničemu.

Stále je to ka, pomyslel si pistolník. *Dokonce i tady, v Konečném sv–*

Než stačil dokončit myšlenku, Patrik chytil pistolníkovu pravou ruku a zahleděl se mu na dlaň upřeně jako věštec z ruky. Nabral trochu krve, která z ní vytékala, a smísil ji s růžovou kaší. Potom opatrně nabral trošičku směsi na ukazovák pravé ruky. Přiblížil ho ke svému obrazu... zaváhal...

podíval se na Rolanda. Roland přikývl a Patrik přikývl v odpověď, vážně jako chirurg, který se chystá k prvnímu řezu nebezpečné operace, a potom přiložil prst na papír. Špička dosedla jemně jako zobák kolibříka nořící se do květiny. Zabarvil levé oko Karmínového krále a pak se zvedl. Patrik nachýlil hlavu, podíval se na to, co udělal, s takovým úžasem, jaký Roland nikdy neviděl na lidském obličejí za celý svůj dlouhý a roztoulaný čas. Jako by ten chlapec byl věštec od Manni, kterému se po dvaceti letech čekání v poušti konečně dostalo té milosti a mohl zahlédnout Ganovu tvář.

Potom se mu na tváři rozsvítil širokánský úsměv zářivý jako slunce.

Odpověď z Temné věže přišla vzápětí a byla – aspoň pro Rolanda – nesmírně potěšující. Ten starý netvor zavřený na balkóně vyl bolestí.

„CO TO DĚLÁŠ? ÍÍÍÍÍÍÍÍ! ÍÍÍÍÍÍÍÍ! PŘESTAŇ! TO PÁLÍ! PÁLÍÍ!
ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!“

„Teď dodělej to druhé,“ řekl Roland. „Rychle! Je-li ti život milý, i můj!“ Patrik vybarvil druhé oko stejně jemným dotekem prstu. Teď z černobílé Patrikovy kresby hleděly dvě zářivě karmínové oči, oči, které byly vybarveny olejem z růže a krví Eldů. Oči, které hořely ohněm samotného pekla.

Byl hotov.

Roland konečně vytáhl gumu a podal ji Patrikovi. „Ať zmizí,“ řekl. „Ať tamten hnusný skřet zmizí z tohoto světa a ze všech světů. Ať konečně zmizí.“

JEDENÁCT

Nebylo pochyb, že to bude fungovat. Od chvíle, kdy se Patrik poprvé dotkl gumou své kresby – náhodou to byl chomáč chlupů v nosní dírce –, začal Karmínový král ve své balkónové pevnosti ječet novou bolestí a hrůzou. A taky *poznáním*.

Patrik zaváhal, podíval se pro jistotu na Rolanda, a Roland přikývl. „Tak, Patriku. Jeho čas přišel a ty máš být jeho katem. Pusť se do toho.“

Starý král hodil ještě čtyři Zlé Tonky, a Roland se o ně postaral klidně a snadno. Potom už další neházel, protože neměl ruce, kterými by mohl házet. Jeho jekot se proměnil v drmolivé kňučení, které Roland, jak byl přesvědčen, bude slyšet už navěky.

Němý chlapec vymazal plná, smyslná ústa uprostřed načechraného vousu, a když to udělal, křik se nejdřív ztlumil a pak ustal. Nakonec Patrik vymazal všechno kromě očí, a zbývající kousek gumy je ani nerozmazal. Zůstaly, dokud se kus růžové gumy (původně součást tužky zakoupené v Norwichi, stát Connecticut, obchod Woolworth, během předškolního prodeje v srpnu 1958) nezmenšil na drobek, který už chlapec ani neudržel mezi dlouhými, špinavými nehty. A tak ho zahodil a ukázal pistolníkovi, co zbylo: dvě zlovlné krvavě červené zřítelnice vznášející se ve třech čtvrtinách výkresu.

Všechno ostatní zmizelo.

DVANÁCT

Stín špičky pyramidy se dotkl cesty. Nebe na západě se už proměnilo z oranžového sklizňového ohně na kotel s krví, který Roland vídal ve snech už od dětství. Když se nebe zbarvilo, volání Věže se zdvojnásobilo, pak ztrojnásobilo. Roland cítil, jak po něm sahá a uchopuje ho neviditelnými rukama. Přišel čas, kdy se naplní jeho osud.

Ale byl tu ještě ten chlapec. Ten chlapec bez přátel. Roland ho nenechá umřít tady, na konci Konečného světa, jestli tomu bude moci zabránit. Nemínil nic odčiňovat, ale Patrik přece jen symbolizoval všechny ty vraždy a zrady, které ho nakonec dovedly k Temné věži. Rolandova rodina byla po smrti, jeho nemanželský syn byl v té řadě poslední. Teď se Eldové a Věž spojí.

Ale nejdříve – nebo naposledy – udělá toto.

„Patriku, poslouchej mě,“ vzal chlapce za ramena svou zdravou levačkou i zmrzačenou pravačkou. „Pokud se chceš dožít toho, abys namaloval všechny obrazy, které ti ka uchystalo v budoucnosti, pak se mě neptej vůbec na nic a ani nechtěj, abych ti cokoliv opakoval.“

Chlapec se na něj v tom červeném a skomírajícím denním světle díval rozšířenými očima a mlčel. A Píseň Věže kolem nich sílila do mohutného pokřiku, který nezpíval nic jiného než *hopalu*.

„Vrať se na cestu. Posbírej všechny konzervy, které zůstaly celé. To by ti mělo stačit, aby ses najedl. Vrať se stejnou cestou, kterou jsme přišli. Nescházej ze silnice. Zvládneš to.“

Patrik přikyvoval, dokonale rozuměl. Roland viděl, že mu chlapec věří, a to bylo dobré. Víra ho uchrání možná ještě jistěji než revolver, byť by měl santálovou pažbu.

„Vrať se do Federálu. Vrať se k tomu robotovi, jmenoval se Koktavý Bill. Pověz mu, aby tě dovedl ke dveřím, které se otvírají na americkou stranu. Pokud je nedokážeš otevřít rukou, pak je otevři tužkou, *nakresli* je otevřené. Rozumíš mi?“

Patrik znovu přikyvl. Jistěže rozuměl.

„Pokud tě ka náhodou nakonec dovede k Susannah v některém kde nebo kdy, pověz jí, že ji Roland stále miluje, celým svým srdcem.“ Přitáhl Patrika k sobě a políbil chlapce na ústa. „Toto jí vyřídí. Rozumíš tomu?“

Patrik přikyvl.

„Dobrá. Půjdu. Dlouhé dny a příjemné noci. Kéž se setkáme na mýtině na konci stezky, kde končí všechny světy.“

Ale i v té chvíli věděl, že se to nestane, protože světy nikdy neskončí, teď už ne, a na něj nečeká žádná mýtina. Stezka Rolanda Deschaina z Gileadu, posledního z rodu Eldů končila v Temné věži. A on to vítal.

Vstal. Chlapec k němu vzhlížel vykulenýma, tázavýma očima, a svíral svůj skicák. Roland se otočil. Nadechl se až do dna plic a pak zakřičel silným hlasem.

„NYNÍ PŘÍCHÁZÍ ROLAND K TEMNÉ VĚŽI! STÁL JSEM VĚRNĚ A STÁLE NOSÍM PISTOLI SVÉHO OTCE A TY SE MÉ RUCE OTEVŘEŠ!“

Patrik se díval, jak Roland kráčí k místu, kde silnice končila, proti krvavě hořícímu nebi vypadal jako černá silueta. Díval se, jak Roland kráčí mezi růžemi, a seděl a třásl se ve stínech, když Roland začal volat jména svých přátel a milovaných a společníků v ka. Ta jména se v tom zvláštním ovzduší jasně nesla, jako by chtěla znít ozvěnou navěky.

„Přicházím ve jménu Stevena Deschaina, muže z Gileadu!

Přicházím ve jménu Gabrielle Deschainové, ženy z Gileadu!

Přicházím ve jménu Cortlanda Andruse, muže z Gileadu!

Přicházím ve jménu Cuthberta Allgooda, muže z Gileadu!

Přicházím ve jménu Alaina Johnse, muže z Gileadu!

Přicházím ve jménu Jamieho DeCurry, muže z Gileadu!

Přicházím ve jménu Vannaye Moudrého, muže z Gileadu!

Přicházím ve jménu kuchaře Haxe, muže z Gileadu!

Přicházím ve jménu Davida, sokola z Gileadu a z nebe!

Přicházím ve jménu Susan Delgadové, ženy z Mejisu!
Přicházím ve jménu Sheemieho Ruize, muže z Mejisu!
Přicházím ve jménu père Callahana, muže z Jerusalem's Lotu a mnoha cest!
Přicházím ve jménu Teda Brautigana, muže z Ameriky!
Přicházím ve jménu Hezounka Earnshawa, muže z Ameriky!
Přicházím ve jménu tety Talithy, ženy z River Crossingu, a položím zde její kříž, jak jsem byl požádán!
Přicházím ve jménu Stephena Kinga, muže z Maine!
Přicházím ve jménu statečného Ocha ze Středosvěta!
Přicházím ve jménu Eddieho Deana, muže z New Yorku!
Přicházím ve jménu Susannah Deanové, ženy z New Yorku!
Přicházím ve jménu Jakea Chamberse, chlapce z New Yorku, jehož nazývám svým pravým synem!
Jsem Roland z Gileadu a přicházím sám za sebe. *Žádám, otevři se mi.*
Potom zazněl roh. To troubení zamrazilo Patrika až v morku kostí a zároveň ho rozjařovalo. Ozvěny umlkaly. Potom, snad o minutu později, cosi mohutně zadunělo: ozvěna dveří, které se prudce a navždy zabouchly.
A pak už bylo jen ticho.

TŘINÁCT

Patrik zůstal sedět tam, kde byl, u paty pyramidy, a třásl se, dokud na nebe nevystoupila Stará hvězda a Stará matka. Růže a Věž nepřestávaly zpívat, ale ztišily se a zněly ospale, sotva ševalily.

Nakonec se vrátil k silnici, posbíral co nejvíce plechovek (bylo jich kupodivu hodně, vzhledem k síle, s jakou ten výbuch rozmetal vozík) a našel jelenicový vak, do kterého je naskládal. Uvědomil si, že zapomněl na svou tužku, a vrátil se pro ni.

Vedle tužky se ve světle hvězd leskly Rolandovy hodinky.

Chlapec je zvedl a nepatrně (a nervózně) houkl radostí. Strčil si je do kapsy. Pak se vrátil na silnici a přehodil si nevelký pytel se zásobami přes rameno.

Mohu vám povědět, že šel až skoro do půlnoci, a že než se uložil k odpočinku, podíval se na hodinky. Mohu vám povědět, že ty hodinky se nadobro zastavily. Mohu vám povědět, že kolem poledne následujícího

dne se na ně podíval znovu a uviděl, že se znovu rozběhly správným směrem, i když velice pomalu. Ale o Patrikovi vám už víc povědět nemohu, ani to, jestli se dostal zpátky do Federálu, ani jestli našel Koptavého Billa, ani jestli se nakonec dostal znovu na americkou stranu. Nic z toho vám povědět nemohu, říkám je mi líto. Temnota ho zde zakrývá před mým zrakem vypravěče a on musí jít dál sám.

Epilog

**Susannah
v New Yorku**

Susannah v New Yorku

(Epilog)

Nikdo se nepolekal, když malý elektrický vozík vyjel z nicoty centimetr po centimetru, až se ocitl celý v Central Parku; nevidí to nikdo, jen my. Skoro všichni lidé se dívají nahoru, protože z bílého nebe se začínají snášet první vločky, ze kterých se nakonec stane veliká předvánoční vánice. Blizzard roku 1987, jak ji noviny nazvou. Návštěvníci v parku, kteří se nedívají na sněžení, začínají pozorovat koledníky ze státních škol ze vzdálené horní části města. Mají na sobě buď tmavě červená saka (chlapci) nebo tmavě červené haleny (dívky). Je to Harlemský školní sbor, o kterém v *Postu* a jeho konkurenčním plátku, newyorském *Sunu*, někdy píšou jako o Harlemských růžích. Zpívají starý hymnus v nádherné gospelové harmonii, luskaají prsty sloku za slokou a píseň v jejich podání zní spíš jako z počátků skupiny Spurs, Coasters nebo Dark Diamonds. Stojí kousek od medvědince, kde lední medvědi žijí svůj městský život, a píseň, kterou zpívají, se jmenuje „Jaké to dítě“.

Mezi těmi, kdo se dívají na sněh, je muž, kterého Susannah dobře zná, a srdce jí rázem vyskočí až do nebe, když ho spatří. V levé ruce drží velký papírkový kelímek a ona ví určitě, že je v něm horká čokoláda, ta dobrá, *mit Schlag*.

Chvíli se nedokáže znovu chopit ovládnání malého vozíku, který vyjel z jiného světa. Myšlenky na Rolanda a Jakea se jí vykouřily z hlavy. Dokáže myslet jenom na Eddieho – Eddieho, který stojí přímo před ní, tady a teď, znovu živý Eddie. A jestli tohle není Klíčový svět, ne tak docela, co z toho? Pokud je sídliště Co-Op v Brooklynu (nebo i v Queensu!) a Eddie jezdí v Takuro Spiritu místo v Buicku Elektře, co má být? Nezáleží na tom. Bude záležet jenom na jednom, a právě to jí brání v tom, aby přidala plyn a rozjela vozík k němu.

Co když ji nepozná?

Co když se otočí a uvidí jenom černou houmlesačku na elektrickém vozíku, jehož baterie bude brzy stejně prázdná jako vypitá flaška, jenom černošku bez peněz, bez šatů, bez adresy (nic takového v *tomto* kde a kdy, říkám díky, sai) a bez nohou? Černou houmlesačku, která s ním nemá nic

společného? Nebo co když ji přece jen pozná, někde v hloubi srdce, ale přesto ji zapře, stejně jako Petr nadobro zapřel Ježíše, protože vzpomenout si je příliš bolestné?

A co hůř, co když se k ní otočí a ona uvidí vypálený, nepřítomný, vylágrovaný pohled dlouholetého feťáka? Co když, co když, a už padá sníh, pod kterým brzy celý svět zbělá.

Přestaň mlít naprázdno a běž k němu, říká jí Roland. Nepochybně ses přece Blaineovi a taheenům v Modrém nebi a tomu netvorovi pod hradem Diskordie jen proto, abys ted' stáhla ocas a utekla, ne? Máš v sobě určitě mnohem víc kuráže.

Ale ona si tím není jistá, dokud neuvidí, jak se jí ruka zvedá k ovládnutí rychlosti. Ale než stačí rukojetí zakroutit, znovu k ní promluví pistolníkův hlas, tentokrát unaveně a pobaveně zároveň.

Možná by ses nejdřív chtěla něčeho zbavit, ne, Susannah?

Podívá se dolů a uvidí za zkříženým nábojovým pásem zastrčenu Rolandovu zbraň, jako pistoli nějakého mexického bandity nebo pirátskou šavli. Vytáhne ji a užasne nad tím, jak příjemně jí padne do ruky... jak surově dobře. Pomyslí si, že rozloučit se s ní bude jako loučit se s milencem. Ale ona přece *nemusí*, nebo ano? Otázka zní, co miluje víc? Toho muže, nebo tu pistoli? Všechny další volby se budou odvíjet od tohoto rozhodnutí.

Něco jí ponoukne vyklopit bubínek a ona uvidí, že náboje uvnitř vypadají staré, pláště mají matné.

Ty už nikdy střílet nebudou, pomyslí si... a potom, aniž ví proč nebo co to znamená: Jsou zvlhlé.

Podívá se skrz hlaveň a podivně ji rozesmutní – ale nijak nepřekvapí –, když zjistí, že hlavní neprochází žádné světlo. Je ucpaná. A je ucpaná desítky let, jak to tak vypadá. Ta pistole už nikdy nevystřelí. Takže přece jen nemá na výběr. Tato pistole skončila.

Susannah, s pistolí se santálovou pažbou stále v jedné ruce, přidá druhou rukou na rychlosti. Malý elektrický vozík – který pojmenovala Masňácký taxík Ho Fat III, i když jí to jméno už vyprchává z mysli – se bezhlučně rozjíždí. Mine zelený odpadkový koš s šablonovým nápisem **ODPADKY PATŘÍ SEM!** na boku. Do tohoto koše zahodí Rolandův revolver. Bolí ji z toho srdce, ale nezaváhá. Je těžký a padne do pomačkaných obalů od rychlého občerstvení, reklamních letáků a

vyhozených novin jako kámen do vody. Pořád je natolik pistolníkem, že trpce lituje, když zahazuje zbraň, která toho tolik zažila (i když ji ta poslední cesta mezi světy zničila), ale už je natolik tou ženou, jež na ni čeká vpředu, že se nezastavuje ani neohlíží, jakmile je hotovo.

Než stačí k muži s papírovým kelímkem dojet, muž se otočí. Má skutečně mikinu s nápisem PIJU NOZZ-A-LU!, ale toho si Susannah sotva všimne. Všimá si jeho. Je to Edward Cantor Dean. Ale pak i tohle odsune stranou, protože všechno, čeho se bála, uvidí v jeho očích. Je to naprostá cizota. Nepoznává ji.

Pak se muž opatrně usměje a ten úsměv si pamatuje, ten vždycky milovala. A je také čistý, to pozná okamžitě. Vidí mu to na tváři. Hlavně v očích. Koledníci z Harlemu zpívají a on jí podává kelímek s horkou čokoládou.

„Díky bohu,“ říká. „Už jsem si myslel, že to budu muset vypít sám. Že se ty hlasy spletly a že jsem se přece jenom zbláznil. Že... no...“ Nedomluví a vypadá víc než popleteně. Vypadá, že se bojí. „Poslouchejte, jste tady kvůli mně, že ano? Prosím vás, řekněte mi, že ze sebe nedělám úplného blbce. Protože, dámo, já jsem v tyhle chvíli nervózní jako kočka s dlouhým ocasem v místnosti plný houpacích židlí.“

„Neděláte,“ řekne ona. „Myslím jako že ze sebe neděláte blbce.“ Vzpomene si na Jakeovo vyprávění o hlasech, které se mu hádaly v hlavě. Jeden ječel, že je mrtvý, druhý, že je živý. Oba skálopevně přesvědčeny o své pravdě. Měla jistou představu o tom, jak strašné to musí být, protože ona má jistou představu, co to jsou jiné hlasy. Cizí hlasy.

„Díky bohu,“ oddychne si on. „Vy se jmenujete Susannah?“

„Ano,“ odpoví. „Jmenuji se Susannah.“

V krku jí strašně vyschlo, ale vypraví ze sebe aspoň to. Bere si od něho kelímek a usrkává přes šlehačku horkou čokoládu. Je sladká a dobrá, je to chuť z tohoto světa. Houkání taxíků, jejichž řidiči spěchají, aby stihli co nejvíc zákazníků, než je sníh zastaví, je stejně dobré. Muž se široce usměje, natáhne ruku a utře jí ze špičky nosu ždíbec šlehačky. Napadne ji, že ji znovu poprvé políbí a znovu s ní bude poprvé spát, a že se do ní znovu poprvé zamiluje. Možná to všechno ví, protože mu to pověděly hlasy, ale ona to ví z mnohem lepšího důvodu: protože se to všechno už stalo. Ka je kolo, říkal Roland, a ona teď ví, že je to pravda. Její vzpomínky na

(*Středosvět*)

pistolníkovo kde a kdy už se zakalují, ale ona si myslí, že si stále bude pamatovat dost, aby věděla, že už se *všechno* stalo, a je na tom cosi neuvěřitelně smutného.

Ale zároveň je to dobré.

Je to sakra zázrak, nic jiného.

„Je vám zima?“ zeptá se.

„Ne, je mi dobře. Proč?“

„Otřásla jste se.“

„To je tou sladkou šlehačkou.“ Potom, s pohledem upřeným na něj, vystrčí jazyk a olízne trochu pěny posypané muškátovým oříškem.

„Jestli vám není zima teď, tak brzo bude,“ řekne. „Ve zprávách hlásili, že teplota dnes v noci klesne až na mínus sedm. Takže jsem vám něco koupil.“ Ze zadní kapsy vytáhne pletenou čepici, takovou, co se dá přetáhnout přes uši. Podívá se na ni zepředu a uvidí, že jsou na ní červeně napsána slova: VESELÉ VÁNOCE.

„Koupil jsem to u Brendia, na Pátý avenue,“ řekne.

Susannah v životě neslyšela o žádném obchodu Brendio. Možná *Brentano*, to je knihkupectví, ale ne Brendio. Ale v té Americe, kde vyrůstala, samozřejmě nikdy neslyšela ani o Nozz-A-Le ani autech Takuro Spirit. „To vám pověděly ty hlasy, abyste ji koupil?“ Trochu ho škádlila.

Zrudne. „No, víte, vlastně ano. Zkuste si ji.“

Sedí dokonale.

„Povězte mi něco,“ řekne Susannah. „Kdo je prezidentem? Neřeknete mi, že Ronald Reagan, že ne?“

Chvíli se na ni užasle dívá, a pak se usměje. „Cože? Ten starej herec, co dělal v televizi moderátora *Dnům v Údolí smrti*? Děláte si srandu, že jo?“

„Ne. Vždycky jsem si myslela, že s Ronniem Reaganem si děláte legraci vy, Eddie.“

„Nevím, jak to myslíte.“

„To nic, jenom mi řekněte, kdo je prezidentem.“

„Gary Hart,“ odpoví, jako by mluvil s dítětem. „Z Colorada. V osmdesátým roce skoro vzdal soutěž – jak určitě víte – kvůli tý záležitosti s *Monkey Business*. Potom řekl, ‚Kašlu na ně, když nerozumějí vtipu,‘ a vydržel. Nakonec vyhrál na celý čáře.“

Úsměv mu trochu povadne, když se na ni upřeně zadívá.

„Neděláte si ze mě srandu, že ne?“
„Děláte si vy srandu ze mě s těmi hlasy? Co je slyšíte v hlavě? Co vás probouzejí ve dvě ráno?“
Eddie vypadá skoro otřeseně. „Jak *tohle* můžete vědět?“
„To je dlouhá historie. Možná vám ji někdy budu vyprávět.“ *Pokud si na ni vůbec vzpomenu*, pomyslí si.
„Nejsou to jenom ty hlasy.“
„Ne?“
„Ne. Zdá se mi o vás. Už řadu měsíců. Čekal jsem na vás. Poslechněte, my se sice neznáme... je to šílený, ale... máte kde bydlet? Nemáte, co?“
Zavrtí hlavou. Docela slušně napodobí Johna Waynea (nebo možná napodobuje vlak Blaine): „Sem tu v Dodge nověj, poutníče.“
Srdce jí v hrudi bije pomalu a ztěžka, ale má čím dál větší radost. Bude to dobré. Neví, jak je to možné, ale ano, bude to prostě prima. Tentokrát ka pracuje v její prospěch a síla kaje nesmírná. To ví z vlastní zkušenosti.
„Kdybych se zeptal, odkud vás znám... nebo odkud pocházíte...“
Odmílí se, vážně se na ni zadívá a pak dopoví větu. „Nebo jak je možný, že vás už miluju...?“
Susannah se usměje. Je jí příjemné, když se usmívá, a už ji nebolí v koutku úst, protože to, co tam bylo (nějaká jizva, nebo co – už si pořádně nevzpomíná), je pryč. „Zlato,“ řekne mu, „přesně jak jsem říkala: dlouhá historie. Ale časem ti jí kus odvyprávím... co si budu pamatovat. A je možné, že nás pořád ještě čeká kus práce. Pro jednu společnost, co se jmenuje Tet.“ Rozhlédne se a pak se zeptá: „Co máme za rok?“
„1987,“ odpoví.
„A ty žiješ v Brooklynu? Nebo snad v Bronxu?“
Mladík, kterého sem zavedly sny a neodbytné hlasy – s kelímkem horkého kakaa v ruce a s čepicí VESELÉ VÁNOCE v zadní kapse – vyprskne smíchy. „Panebože, to ne! Já jsem z White Plains! Přijel jsem sem vlakem s bratrem. Je zrovna tamhle. Chtěl se pořádně podívat na lední medvědy.“
Bratr. Henry. Velký mudrc a zasloužilý feťák. Srdce jí poklesne.
„Dovolte, abych vás představil,“ řekne.
„Ne, opravdu, já...“
„Hele, jestli budeme kamarádi, tak musíte kamarádit i s mým malým bráchou. Nedáme bez sebe ani ránu. Jakeu! Hej, Jakeu!“

Nevšimla si chlapce, který stál u zábradlí, jež odděluje zapuštěný medvědinec od zbytku parku, ale teď se kluk otočí a Susannah mohutně, bláznivě poskočí srdce v hrudi. Jake zamává a loudavě se vydá k nim.

„Jakeovi se o tobě taky zdálo,“ prozradí jí Eddie. „Jenom proto mi bylo jasné, že se nezblázním. Aspoň ne víc než je u mě normální.“

Vezme Eddieho za ruku – tu známou, milovanou ruku. A když ji jeho prsty sevrou, pomyslí si, že umře radostí. Bude mít spoustu otázek – oni také –, ale prozatím je pro ni důležitá jenom jediná. Když se sníh kolem nich začne sypat hustěji, sedá mu na vlasy a řasy a na ramena mikiny, Susannah ji položí.

„Ty a Jake – jaké máte příjmení?“

„Toren,“ odpoví. „Je německé.“

Než stačí někdo z nich cokoliv říct, přidá se k nim Jake. Myslíte, že vám povím, že pak ti tři žili šťastně až do smrti? Nepovím, protože tak nežije nikdo. Ale *prožili* štěstí.

A skutečně žili.

Pod proudícím a někdy probleskujícím kouzlem Paprsku, který spojuje Medvěda Šardika a Želvu Maturina skrze Temnou věž, tam *skutečně* žili.

To je všechno.

Stačí to.

Říkám díky.

KODA

NALEZENO

Nalezeno (Koda)

JEDNA

Vyprávěl jsem svůj příběh až do konce a jsem spokojen. Byl takového druhu (to zaručuju), který sesílá jenom dobrotivý Bůh, plný příšer a divů a putování sem a zase tam. Mohu se teď zastavit, odložit pero a nechat ruku odpočinout (i když možná ne napořád; ruka, která vypráví příběhy, má svůj vlastní rozum a často propadá neklidu). Mohu zavřít oči před Středosvěttem a vším, co leží za ním. Přesto někteří z vás, kdo mi popřáli sluchu, bez něhož žádný příběh nepřežije ani den, nejspíš nebudou tak ochotní. Vy jste ti zachmuření, cílevědomí jedinci, kteří nikdy neuvěří, že radost spočívá spíš v cestě než v cíli, bez ohledu na to, kolikrát vám to již bylo dokázáno. Vy jste ti nešťastníci, kteří si neustále pletou milování s ubohým výstřikem, který milování zakončuje (koneckonců, orgasmus je způsob, jakým nám Bůh říká, že jsme skončili, aspoň prozatím, a že bychom měli spát). Vy jste ti ukrutníci, kteří popírají Šedé přístavy, kam se odebírají na odpočinek unavení hrdinové. Říkáte, že chcete vědět, jak to všechno dopadne. Že chcete jít za Rolandem do Věže. Prý jste si za to zaplatili, kvůli té podívané jste přišli.

Doufám, že většina z vás má víc rozumu. *Chce* mít víc rozumu. Doufám, že jste si přišli poslechnout příběh a ne se prokousat hromadou papíru do konce. Pokud chcete konec, stačí, abyste nalistovali poslední stránku a uviděli, co je na ní napsáno. Ale konce jsou bez srdce. Konec jsou zavřené dveře, které žádný člověk (ani Manni) nedokáže otevřít. Napsal jsem jich mnoho, ale většinou jen ze stejného důvodu, z jakého si každé ráno obléknu kalhoty, než vyjdu z ložnice – protože tak je to v těchto krajích zvykem.

A tak, můj drahý věrný čtenáři, povím ti tohle: tady můžeš přestat číst. Tvoje poslední vzpomínka může patřit Eddiemu, Susannah a Jakeovi v Central Parku, kde jsou spolu znovu a současně poprvé a poslouchají

dětský sbor zpívající „Jake to dítě“. Můžeš se spokojit s vědomím, že dřív nebo později se v obraze ocitne také Ochu (nejspíš v psí verzi s dlouhým krkem, zvláštníma zlatě lemovanýma očima a štěkotem, který přízračně připomíná lidskou řeč). To je pěkný obrázek, ne? Podle mě tedy je. A navíc má dost blízko k tomu „a žili šťastně až do smrti“. Dost slušný na to, že v tom má prsty vláda, jak by řekl Eddie.

Pokud byste chtěli pokračovat, budete určitě zklamáni, možná vám to i zlomí srdce. V opasku mi zbývá ještě jeden klíč, ale ten otevírá jenom ty poslední dveře, s označením . To, co je za nimi, nijak nezlepší váš milostný život, nezahustí vám řídnoucí kštici ani vám nepřidá pět let k vyměřené délce života (dokonce ani pět minut). Nic takového jako šťastný konec neexistuje. Nikdy jsem nenarazil na takový, který by se vyrovnal začátku „Bylo nebylo“.

Konce jsou nemilosrdné.

Konec je jenom jiné slovo pro rozloučení.

DVĚ

Přesto chcete?

Nu, tak tedy dobrá, pojd'te. (Slyšíte, jak jsem si povzdychl?) Zde stojí Temná věž, na konci Konečného světa. Dívejte se, to žádám.

Dívejte se na ni velmi dobře.

Zde stojí Temná věž v západu slunce.

TŘI

Přišel k ní s nesmírně zvláštním pocitem, že si vzpomíná; Susannah a Eddie by tomu říkali *déjà vu*.

Růže Ken'-Ka No Rey se před ním rozestupují a tvoří cestičku k Temné věži, žlutá slunce hluboko v jejich kalíšcích vypadají jako oči, které ho sledují. A jak tak kráčí k tomu šedočernému sloupu, cítí Roland, jak vyklouzává ze světa, který vždycky znal. Provolal jména svých přátel a milovaných, jak vždycky sliboval. Provolal je v nadcházejícím šířání a plnou silou, protože už nebylo potřeba šetřit energií, s níž se vzpíral tahu Věže. Vzdát se – nakonec – byla největší úleva v jeho životě.

Provolal jména svých *compadres* a *amoras*, a i když každé vycházelo z větší hlubiny jeho srdce, každé jako by mělo méně společného s tím ostatním, co v něm bylo. Jeho hlas se rozléhal k tmavnoucímu červenému obzoru, jméno zájmenem. Provolal jméno Eddieho a Susannah. Provolal jméno Jakea, a jako poslední ze všech provolal své vlastní. Když i poslední volání utichlo, odpovědělo mohutné zadunění rohu, nikoli z Věže, ale z růží, které tvořily koberec všude kolem něj. Ten roh byl *hlasem* růží a duněl mu na uvítanou královským zaburácením.

Ve snech byl ten roh vždycky můj, pomyslel si. *Měl jsem mít víc rozumu, protože můj roh zůstal ztracený s Cuthbertem, na kopci Jericho.*

Odkudsi shora zašeptal hlas: *Stačily by tři vteřiny, aby ses shýbl a zvedl ho. Dokonce i v tom kouři a smrti. Tři vteřiny. Čas, Rolande – vždycky se to k němu vrací.*

To byl hlas Paprsku, pomyslel si – toho, který zachránili. Jestli promluvil z vděčnosti, mohl si ušetřit dech, protože k čemu mu teď byla taková slova? Vzpomněl si na verš z Browningovy básně: Snad aspoň tak se s tím, co přijde, svedu vyrovnat.

Něco takového nikdy nezažil. Podle jeho zkušenosti vzpomínky působily jen smutek. Byly potravou básníků a bláznů, cukrátko, po kterých zůstala v ústech a krku trpká pachut'.

Roland se na okamžik zastavil deset kroků před dveřmi z dřeva duchů, které vedou do Věže, a nechal hlasy růží – ten roh dunící na uvítanou – doznít ozvěnou, až se rozhostí ticho. Ten pocit *déjà vu* byl stále silný, skoro jako by tu opravdu kdysi byl. A samozřejmě že byl, v desetitisíci věšteckých snech. Díval se vzhůru k balkónu, kde stával Karmínový král a snažil se porazit ka a zabránit Rolandovi v cestě. Tam, asi šest stop nad kartony, ve kterých zbývalo několik Zlých Tonek (jak to vypadalo, ten starý šílenec přece jen jiné zbraně neměl), uviděl dvě červené oči, které se vznášely v houstnoucím šeru a shlížely na něj s nekonečnou nenávistí. Vzadu se z nich odvíjely do nicoty tenké stříbrné nitky očních nervů (nyní zabarvených zapadajícím sluncem do červenooranžova). Pistolník se domníval, že oči Karmínového krále tam zůstanou navěky, budou se dívat na Ken'-Ka No Rey, zatímco jejich majitel se odebral do světa, do něhož ho poslala Patrikova guma a jeho nadšený umělecký zrak. Nebo, což bylo pravděpodobnější, do prostoru *mezi* světy. Roland pokračoval tam, kde

stezka končila, u tlusté desky z dřeva duchů opásané ocelí. Na ní, ve třech čtvrtinách výšky, byl vyryt sigul, který nyní už dobře znal:

Zde odložil dvě věci, poslední, co mu zbývaly: křížek od tety Talithy a svůj zbývající šestiraňák. Když vstal, uviděl, že první dva hieroglyfy vybledly:

Místo NENALEZENY tu stálo NALEZENY.

Zvedl ruku, jako by chtěl zaklepat, ale dveře se samy rozrazily dokořán, než se jich stačil dotknout, a za nimi se objevily první stupně spirálového schodiště. Ozval se vzdech – *vítej, Rolande z rodu Eldů*. Byl to hlas Věže. Tato budova vůbec nebyla kamenná, i když jako kámen možná vypadala. Byla živá, snad to byl sám Gan, a tepot, který cítil hluboko v hlavě už tisíc mil daleko odtud, byla vždycky Ganova pulsující životní síla.

Hopala, pistolníku. Hopala-hop-hop.

A zevnitř zavanul alkalický pach, hořký jako slzy. Pach... čeho? Čeho vlastně? Než ho stačil určit, odér zmizel, takže Rolandovi nezbývalo než se domnívat, že si ho jen představoval.

Vešel dovnitř a Píseň Věže, kterou vždy slyšel – dokonce i v Gileadu, kde se skrývala v matčině hlasu, když mu zpívala ukolébavky –, konečně utichla. Ozval se další vzdech. Dveře se dunivě zabouchly, ale neocitl se v temnotě. Světlo, které zbývalo, sem padalo zářící spirálou oken a mísilo se s září zapadajícího slunce.

Kamenné schody, široké právě pro jednu osobu, stoupaly vzhůru.

„Nyní přichází Roland,“ zavolal a zdálo se, že ta slova stoupají spirálou do nekonečna. „Ty na vrcholu, slyš a uvítej mě, jestli ráčíš. Pokud jsi můj nepřítel, věz, že přicházím neozbrojen a nechci ti ublížit.“

Začal stoupat vzhůru.

Devatenáct stupňů ho dovedlo k prvnímu odpočívadlu (a potom ke každému dalšímu). Byly zde otevřené dveře a za nimi malá kruhová

místnost. Na kameny v jejích zdech byly vytesány tisíce překrývajících se tváří. Mnoho jich znal (jedna patřila Calvinu Věžovi, který lživě vykukoval přes okraj rozevřené knihy). Tváře se na něj dívaly a on slyšel, jak mumlají.

Vítej, Rolande, muži mnoha mil a mnoha světů. Vítej, muži z Gileadu, muži z Eldů.

Na opačné straně místnosti byly dveře, po jejichž stranách visely tmavě červené girlandy zdobené zlatem. Nade dveřmi, ve výšce asi šesti stop – přesně ve výši jeho očí – bylo malé kulaté okénko, trochu větší než věžeňská špehýrka. Ucítil sladkou vůni, a tu poznával: váček parfémovaný borovou vůní, který mu matka dávala nejprve do kolébky a později do jeho první opravdové postele. Připomnělo mu to ty doby velmi jasně, jak to vůně vždycky dělají. Pokud nám nějaký smysl slouží jako stroj času, pak je to čich.

Potom, podobně jako ten trpký alkalický závan, vůně zmizela.

V pokoji nebyl žádný nábytek, na podlaze ležel jediný předmět. Přistoupil k němu a zvedl ho. Byla to malý cedrový kolíček, jeho pružina byla omotána kouskem modré hedvábné stuhy. Něco takového viděl kdysi dávno, v Gileadu: sám určitě jeden podobný nosil. Když felčari přerázli novorozenci pupeční šňůru a tím oddělili matku od dítěte, dával se takový kolíček dítěti nad pupík, kde zůstával, dokud zbytek šňůry neodpadl a s ním i kolíček. (Pupíku se říkalo tet-ka kan Gan.) Podle hedvábí tento kolíček patřil chlapci. Kolíček pro děvčátko by byl omotán růžovou stužkou.

Ten patřil mně, pomyslel si. Ještě chvíli se na něho fascinovaně díval, pak ho opatrně vrátil tam, odkud ho vzal. Kam patřil. Když se znovu narovnal, uviděl dětskou tvář

(Může být můj vlastní babu? Jestli to říkáte, ať to tak je!)

v záplavě ostatních. Tvář byla zkřivená, jako by mu první nádech vzduchu mimo mateřské lůno nebyl po chuti, protože už byl zamořen smrtí. Brzy vysloví soud o své nové situaci jekotem, který se rozlehne komnatami Stevena a Gabrielle, a přátelé a sluhové, kteří ho uslyší, se usmějí úlevou. (Jenom Marten Široplášť se zamračí.) Porod skončil a bylo to důležité zrození, říkáme Ganovi a všem bohům díky. Rod Eldů měl dědice a tudíž stále zůstávala nepatrná šance, že truchlivé sesouvání světa v trosky bude možná zvráceno.

Roland z té místnosti odešel s pocitem *déjà vu* silnějším než předtím. Stejně jako pocitem, že vstoupil do těla samotného Gana. Vrátil se na schodiště a znovu začal stoupat.

ČTYŘI

Dalších devatenáct stupňů ho dovedlo na druhé odpočívadlo a k druhému pokoji. Zde byly na kruhové podlaze rozházeny kousky látky. Rolandovi bylo jasné, že to kdysi byly dětské klůcky, které roztrhal na kusy jistý nedůtklivý veřelec, který pak odtud vyšel na balkón, aby se podíval na růžové pole, a zjistil, že tam uvízl. Byl to nesmírně prohnáný tvor, plný zlovolné chytrosti... ale nakonec uklouzl a teď bude platit navěky.

Pokud se chtěl jenom podívat, proč si s sebou bral municí, když vyšel ven?

Protože nic jiného s sebou nenesl a ten vak měl přehozený přes rameno, zašeptala jedna tvář vyřezaná do kruhové zdi. To byla Mordredova tvář. Roland už v ní neviděl nenávist, jenom osamělý smutek opuštěného dítěte. Ta tvář byla opuštěná jako pískání vlaku za bezměsíčné noci. Mordred nedostal žádný cedrový kolíček na pupík, když přišel na svět, měl jenom matku, kterou však spořádal k prvnímu jídlu. Žádný kolíček, to v žádném případě, protože Mordred nikdy nepatřil do Ganova tet. Ne, on ne.

Můj Červený otec by nikdy nikam nešel neozbrojený, zašeptal kamenný chlapec. Nikdy, pokud vyšel z hradu. Byl šílený, ale nikdy ne tolik šílený.

V tomto pokoji voněl pudr, kterým ho ošetřovala matka, když čerstvě vykoupáný ležel na osušce a hrál si s právě objevenými prsty na nohou. Mazala mu s ním kůži a zpívala mu, zatímco se s ním mazlila: *Děťátko malé, robátko hravé, nasbírej si zrníček, ať máš plný košíček!*

Ta vůně také zmizela stejně rychle, jak přišla.

Roland přešel k okénku, vyhýbal se roztrhaným plenkám, a vyhlédl ven. Oči bez těla ho vycítily a těkavě se stočily, aby si ho prohlédly. Ten pohled byl otrávený vztekem a prohrou.

Pojď ven, Rolande! Pojď ven a postav se mi přímo! Muž proti muži! Oko za oko, jestli ráčíš!

„Myslím, že ne,“ odmítl Roland, „protože mám ještě něco na práci. Sice jen trochu, ale přece.“

To byla poslední slova, která promluvil s Karmínovým králem. I když ten šílenec za ním ječel své myšlenky, ječel marně, protože Roland se ani neohlédl. Musel vystoupat ještě hodně schodů a prohlédnout další pokoje, než vystoupí na vrchol.

PĚT

Na třetím odpočívadle nahlédl dveřmi dovnitř a uviděl manšestrový oblek, který nepochybně patřil jemu, když mu byl teprve rok. Mezi tvářemi na této zdi uviděl svého otce, ale jako mnohem mladšího muže. Později bude ta tvář krutá – tak ji změnily události a odpovědnost. Ale zde ne. Zde oči Stevena Deschaina patřily muži, který se dívá na něco, co ho těší víc než co jiného v životě. Zde Roland ucítil sladkou a sytou vůni, ve které poznal aroma otcova mýdla na holení. Neviditelný hlas zašeptal, *Podívej, Gábi podívej se! On se směje! Usmívá se na mě! A má nový zub!*

Na podlaze čtvrtého pokoje ležel obojek jeho prvního psa, Ringa-Dinga, zkráceně Ringa. Zemřel, když byly Rolandovi tři, což bylo svým způsobem požehnání. Třiletý chlapec měl ještě dovoleno plakat pro zemřelého psa, dokonce i chlapec s krví Eldů v žilách. Zde pistolník ucítil odér, který byl nádherný, ale neměl jméno, a poznal v něm vůni slunce z období Plné země v Ringově srsti.

Asi dva tucty podlaží nad Ringovým pokojem byly rozházeny chlebové drobky a schlíplá hromádka peří, která kdysi patřila sokolovi jménem David – to nebyl žádný domácí mazlíček, ale určitě to byl přítel. První z mnoha Rolandových obětí, které přinesl Temné věži. Na jedné části zdi Roland uviděl Davida, vytesaného v letu, jeho krátká křídla se rozvírala nad všemi shromážděnými dvořany Gileadu (nemohl mezi nimi chybět Marten Kouzelník). A nalevo od dveří, které vedly na balkón, byl znovu vytesán David. Zde měl křídla složená k tělu a padal na Corta jako slepá střela, bez ohledu na Cortovu pozvednutou hůl.

Staré časy.

Staré časy a staré zločiny.

Nedaleko od Corta byla rozesmátá tvář kurvy, se kterou chlapec té noci ležel. Vůně v Davidově pokoji byl její parfém, laciný a sladký. Když se ho pistolník nadechl, vzpomněl si, jak se dotýkal kudrn v jejím klíně, a šokované si vzpomněl, na co si vzpomínal tehdy, když mu prsty vklouzly

do kluzké sladké štěrbině: že je maličký, čerstvě vykupaný, a laská ho matka. Úd se mu začal topořit a Roland v hrůze z toho pokoje utekl.

ŠEST

Ted' už mu na cestu nesvítala žádná červená zář, jenom tajemné modré světlo oken – skleněné oči, které byly živé, skleněné oči, které hleděly na vetřelce bez pistole. Růže na Ken'-Ka No Rey kolem Temné věže se pro dnešek zavřely. Něco v něm neustále žaslo, že tu vůbec je. Že jednu po druhé překonal překážky, které se mu postavily do cesty, strašlivě umíněný jako vždy. *Jsem jako jeden z těch robotů Starého lidu, pomyslel si. Takový, který buď splní úkol, pro který ho vyrobili, nebo zahyne při pokusech, aby ho splnil.*

Něco jiného v něm však vůbec nebylo překvapeno. Byla to ta jeho část, která snila, stejně jako musely snít samotné Paprsky, a toto temnější já si znovu vzpomnělo na roh, který vypadl Cuthbertovi z prstů – Cuthbertovi, který šel na smrt se smíchem. Ten roh, který možná až do dnešního dne leží tam, kde upadl na skalnatém svahu kopce Jericho.

A já jsem ty pokoje už samozřejmě viděl! Přece jen vyprávějí o mém životě.

To jistě vyprávěly. Podlaží za podlažím a příběh za příběhem (nemluvě o smrti za smrtí), další a další pokoje v Temné věži líčily život a putování Rolanda Deschaina. V každém byla nějaká památka, v každém byla vůně jako znamení. Mnohokrát se stalo, že jedinému roku bylo věnováno víc než jedno podlaží, ale vždy to bylo nejméně jedno. A po třicátém osmém pokoji (což je dvakrát devatenáct, cožpak to nevidíte) si už přál, aby se nedíval dál. V tomto pokoji byl spálený kůl, k němuž byla připoutána Susan Delgadová. Nevstoupil tam, ale podíval se na tvář na zdi. Tu, které tolik dlužil. *Rolande, miluji tě!* křičela tehdy Susan Delgadová a on věděl, že je to pravda, protože jedině díky své lásce byla ještě k poznání. Ale bez ohledu na lásku nakonec stejně shořela.

Toto je místo smrti, pomyslel si, a nejen zde. To jsou všechny pokoje. Všechna podlaží.

Ano, pistolníku, zašeptal hlas Věže. Ale jen proto, že to z nich udělal tvůj život.

Po třicátém osmém podlaží začal Roland stoupat rychleji.

SEDM

Když stál Roland venku, soudil, že Věž je zhruba šest set stop vysoká. Ale když nahlédl do stého pokoje, a potom dvoustého, byl si jist, že určitě vyšplhal do osminásobné výšky. Brzy dosáhne výšky, kterou by jeho přátelé z americké strany nazvali mílí. To bylo víc podlaží, než bylo možné – žádná Věž nemůže být mílí vysoká! –, ale přesto stoupal dál, stoupal, až skoro běžel, a přitom se vůbec neunavil. Jednou ho napadlo, že nikdy vrcholu nedosáhne, že Temná věž je nekonečně vysoká, stejně jako je věčná v čase. Ale po chvíli uvažování tu myšlenku zavrhl, protože Věž vyprávěla jeho život, a i když byl ten život dlouhý, rozhodně nebyl nekonečný. A stejně jako měl počátek (označený cedrovým kolíčkem a kouskem modré hedvábné stuhy), tak bude mít i konec.

Ted' už nejspíš brzy.

Světlo, které cítil za očima, zjasnělo, a nevypadalo tak modré. Minul pokoj se Zoltánem, ptákem z chýše pojídače trávy. Minul pokoj s atomovou pumpou z Dostavníkové stanice. Vystoupal další schody, zastavil se před pokojem s mrtvým humroidem a ted' už mu světlo, které cítil, připadalo *mnohem* jasnější a už nebylo modré.

Bylo...

Byl si docela jistý, že je to...

Bylo to sluneční světlo. Už mohlo být po smrákání, Stará hvězda a Stará matka svítily nad Temnou věží, ale Roland si byl docela jist, že vidí – nebo cítí – *sluneční světlo*.

Šplhal dál, už se nedíval do žádných pokojů, nezdržoval se čicháním vůní minulosti. Schodiště se zúžilo tak, že se mu ramena téměř dotýkala zakřivených kamenných zdí. Už neslyšel žádné písně, pokud nepovažoval za píseň vítr, protože jeho skučení slyšel.

Minul poslední otevřené dveře. Na podlaze tohoto maličkého pokoje ležel skicák, z něhož byl vygumován obličej. Zbývaly jenom dvě rudé oči, které svítily.

Dostal jsem se do přítomnosti. Dostal jsem se do ted'.

Ano, a svítilo slunce, hopalové slunce uvnitř jeho očí a čekalo na něj. Pálilo ho a vysušovalo mu kůži. Vítr skučel hlasitěji, a ten zvuk byl také drsný. Nelítostný. Roland se podíval na schodiště, které se vinulo vzhůru. Ted' už se jeho ramena *budou* dotýkat zdí, protože průchod nebyl širší než

boky rakve. Dalších devatenáct schodů, a potom komnata na vrcholu Temné věže bude jeho.

„Přicházím!“ zavolal. „Jestli mě slyšíš, slyš mě dobře! *Já přicházím!*“ Stoupal teď jeden schod za druhým, kráčel se zády narovnanými a hlavou vztyčenou. Ostatní pokoje mu byly otevřeny a mohl si je prohlédnout. Ten poslední byl uzavřen, cesta zatarasena dveřmi z dřeva duchů, na nichž bylo vyřezáno jediné slovo. To slovo znělo

ROLAND

Uchopil otočný knoflík. Byla na něm rytina divoké růže ovíjející revolver, jednu z těch skvělých starých pistolí od jeho otce, které nyní byly navěky ztraceny.

Přesto budou znovu tvoje, zašeptal hlas Věže a hlas růží – ty hlasy se nyní spojily v jediný.

Co to znamená?

Žádná odpověď nepřišla, ale knoflík v ruce se otočil, a snad to byla ta odpověď. Roland otevřel dveře na vrchol Temné věže.

Uviděl a okamžitě pochopil, a to poznání na něj dolehlo jako rána perlíkem, horká jako slunce na poušti, která byla apoteózou všech pouští. Kolikrát už vyšplhal po těch schodech, jenom aby zjistil, že je oloupán, odmotán, odlistován zpět? Ne na úplný počátek (kde se leccos mohlo změnit a prokletí času se mohlo nadlehčit), ale do té chvíle na Mohainské poušti, kdy konečně pochopil, že jeho bezmyšlenkovitá výprava, na které si nepřipouštěl pochyby, nakonec dojde úspěchu? Kolikrát prošel touto smyčkou podobné té, která se smotávala v kolíčku, jenž mu kdysi zaškrtil pupík, jeho vlastní tet-ka ken Gan? Kolikrát jí ještě *projde?*

„*Ach, ne!*“ vykřikl. „*Prosím, už ne! Měj slitování! Smiluj se!*“

Ruce ho bezohledně vytáhly vpřed. Ty ruce Věže neznaly žádné slitování.

Byly to ruce Gana, ruce ka, a ty slitování neznaly.

Ucítil alkalický pach, trpký jako slzy. Poušť za dveřmi byla bílá, oslepující, bezvodá, neporušená kromě slabého, zamračeného oparu hor, načrtnutých na obzoru. Pach pod alkáliemi patřil ďáblově trávě, která přinášela sladké sny, noční můry, smrt.

Ale ne pro tebe, pistolníku. Nikdy ne pro tebe. Zatemňuješ se. Zabarvuješ se. Mohu být surově upřímný? Pokračuješ dál.

A pokaždé na tu poslední chvíli zapomeneš. Pro tebe je pokaždé jako poprvé.

Naposledy se pokusil couvnout. Marně. Ka bylo silnější.

Roland z Gileadu prošel posledními dveřmi, těmi, které celý život hledal, těmi, které pokaždé našel. Tiše se za ním zavřely.

OSM

Pistolník se na okamžik zastavil, zapotácel se. Pomyslel si, že snad omdlí. Bylo to horkem, samozřejmě, tím zatraceným vedrem. Foukal tu vítr, ale byl suchý a nepřinášel úlevu. Vzal měch s vodou, odhadl podle tíže, kolik v něm zbylo, věděl, že by neměl pít – nebyl čas pít –, a pak si stejně doušek dal.

Chvíli cítil, že je někde jinde. Možná v samotné Věži. Ale poušť byla samozřejmě zrádná a plná přízraků. Temná věž stále leží tisíc kol daleko. Ten pocit, že vyšplhal po mnoha schodech a nahlížel do mnoha pokojů, kde se na něj dívalo mnoho tvář, už pomalu vprchával.

Dojdu k ní, pomyslel si a mhouřil oči do nelítostného slunce. Přisahám při jménu svého otce, že k ní dojdu.

A tentokrát, jestli se tam dostaneš, tak to možná bude jiné, zašeptal jakýsi hlas – určitě hlas pouštního deliria, protože jaké jiné delirium to mohlo být? Byl tím, kým byl, a byl tam, kde byl, nic víc, nic míň. Neměl žádný smysl pro humor a jen malou představivost, ale byl houževnatý. Byl pistolník. A v srdci přesto hluboko cítil trpkou romantiku putování.

Ty patříš k těm, co se nikdy nezmění, řekl mu jednou Cort a Roland by přisahal, že v jeho hlase vycítil strach... i když proč by se ho Cort měl bát – chlapce –, tomu Roland nerozuměl. Bude to tvoje prokletí, chlapče. Unosíš stovky bot, než dojdeš do pekla.

A Vannay: Ti, kdo se nepoučí z minulosti, jsou odsouzeni k tomu, aby ji opakovali.

A matka: Rolande, musíš být pořád tak vážný? Nemůžeš si někdy odpočinout?

Přesto ten hlas znovu zašeptal

(jinak, snad tentokrát jinak)

a Rolandovi skutečně připadalo, že cítí něco jiného než alkálie a ďáblou trávu. Možná cítil květiny.

Napadlo ho, že by to mohly být růže.

Přehodil si batoh z jednoho ramene na druhé, potom sáhl na roh, který nosil za opaskem u pistole na pravém boku. Na ten prastarý mosazný roh kdysi dul samotný Artur Eld, aspoň to pravily příběhy. Roland ho dal na kopci Jericho Cuthbertu Allgoovi, a když Cuthbert padl, Roland se zdržel jen tak dlouho, aby roh znovu zvedl a vyklepal z náustku prach smrti toho místa.

To je tvůj sigul, zašeptal slábnoucí hlas, který s sebou nesl také nasládlou vůni růží, vůni domova za letního večera – O ztracenci! – kámen, růže, nenalezené dveře. Kámen, růže, dveře.

To je tvůj příslib, že všechno může být jinak, Rolande – že možná přece jen dojdeš odpočinku. Dokonce spásy.

Chvilé ticha, a pak následovalo:

Pokud vydržíš. Pokud budeš stát věrně.

Potřásl hlavou, aby si ji pročistil, napadlo ho, že se znovu napije vody, ale ten nápad zahnal. Dnes večer. Až si rozdělá oheň nad pozůstatky z Walterova ohně. Pak se napije. Ale prozatím...

Prozatím se zamyslí nad svou cestou. Někde vpředu byla Temná věž. Ale blíž, mnohem blíž byl muž (*byl to muž? Opravdu to byl muž?*), který by mu snad mohl povědět, jak se tam dostane. Roland ho chytí, a až to udělá, bude ten muž mluvit – tak, ano, jo, povězte to v horách, jak to uslyšíte v údolí: Walter bude chycen a Walter bude mluvit.

Roland znovu sáhl na roh a jeho přítomnost ho podivně uklidňovala, jako by se ho ještě nikdy předtím nedotkl.

Čas vydat se dál.

Muž v černém prchal přes poušť a pistolník mu byl v patách.

19. června 1970 – 7. dubna 2004

Říkám Bohu díky.

Appendix

Robert Browning (1812 – 1889)

„Já, rytíř Roland přišel k Temné věži!“

„Childe Roland to the Dark Tower Came“
Ze sbírky *Men and Women – Muži a ženy* (1855)

Přeložil Miroslav Jindra

I

Já věděl hned, že každým slovem klame,
ten mrzák zchátralý, v očích zlý jas,
a lačně prahne poplést mě a zmást,
rty zaťaté v té zášti dobře známé,
jež bez milosti všechno živé láme –
že novou oběť zkosit chce jak klas.

II

Co jiného by rád, ten s křivou holí,
než zhoubnou lží svou past mi nastražit,
v níž poutníkům všem život chtěl by vzít,
kdož se s ním střetnou cestou mezi poli?
Já tušil, epitaf že v duchu volí,
jímž stvrdit chce můj mrtvý klid.

III

Pokud se pustím směrem, kterým kyne,
na stezku vkročím, o níž pověst praví,
že nikdo nevrátí se po ní zdravý –
číhá tam Temná věž, kde hrůzně zhyne.
Však pro mne přesto není cesty jiné;
necht' moje trápení tam osud zdává.

IV

Po všech svých toulkách široším světem,
po dlouhých rocích, kdy jsem hledal štěstí,
naděje zhasly – proč teď dále vésti
prohraný boj a unaveným letem
dál mávat křídly za úspěchu květem?
Těžko bych dokázal obstát v něm se ctí.

V

Už těžce nemocný se mrtvým může zdát
začasté dřív, než dostihne ho konec.
Žal přátel jako umíráčku zvonec
v uších mu zní, byť do sebe by rád
vzduch čerstvý vsál. (Však ví: „Ten krutý honec
mi chystá to, co nelze odestát.“)

VI

Když dobří lidé poblíž cizích rovů
nahlas si přejí, aby jejich drahý
ve vhodný den se v míru vzdal vší snahy,
s poctami nesen byl pak ke hřbitovu,
on sám si často přeje zas a znovu

nezklamat je a skončit s žitím záhy.

VII

I já už takto strádal dobu drahnou,
zklamaný, že můj život májí cíl.
Tak k rytířům mne osud přiřadil,
co po své spáse dlouho marně prahnou,
než paží svou si na Temnou věž sáhnou.
I mne to čekalo. Měl jsem dost sil?

VIII

S klidem, jenž spíše zove zoufání,
dal jsem se směrem, jak ten netvor hadí
na sklonku pošmourného dne mi radí.
V přízračně světlešerém smrákání
rovina širá strach tu nahání –
ta holá pláň můj pohled marně svádí.

IX

A hle! Když kroků pár jsem urazil
tou novou cestou, otočím se zpět,
naposled touže zhlédnout známý svět –
však nezřím nic. Jen prázdný obzor zbyl
a zrak můj nyní víc už nespatriil
než pustou planinu. Víc nevidět.

X

I šel jsem dál. Snad nikdy v žití
v krajinu bednou tak mě nezaved

můj krok – vždyť nikde ani květ,
jen pýr a pryšec vítězně se cítí
v té pustině, co všude vůkol svítí,
a bodláky by nikdo nespočet.

XI

Ta pouštní netečnost je vlastní tomu kraji
a příroda jen mroucím hlasem sténá:
„Já k živoření jsem tu odsouzena –
v tom marném boji nikdy nevyhraji.
Snad až se tady horce rozevlají
plameny konce světa, vzejde změna.“

XII

Když někdy stačí zbědovaný stvol
hlavičku zvednout aspoň trochu vzhůru,
sražena hned – vždy jakous krutou stvůru
tím pobouří, jež na něj žárí někde kol,
do všech stran šíříc neodvratný bol.
Na slabý stonek pošťve zmaru můru.

XIII

Zde trávu, jako malomocných vlasy
prořídrou, ničí zaschlé bláto země,
rudé jak nasákla by krví. Němě
tam stojí kůň. Proč právě tady asi?
Vychrtlá herka ztuple světu hlásí,
sám ďábel že snad sedlal tohle plémě.

XIV

Je vůbec živ? To netroufám si říci –
s tou rzivou hřívou, s hlavou schýlenou;
zhnisané oči jistě slepé jsou –
snad rarach právě zháší jeho svíci.
Tak odpornému tvorů nepodal bych píci,
ten jistě zaslouží si sudbu zlou.

XV

Do nitra svého stočil jsem radš zrak.
Před bojem vína lokne si muž rád –
mne staré vzpomínky by mohly hřát
na časy šťastnější, kdy žádný mrak
nekalil obzor můj; snad aspoň tak
se s tím, co přijde, svedu vyrovnat.

XVI

Jak v mlze zřel jsem Cuthbertovy rysy
v zlatavém rámu rozevláté kšticce:
můj přítel milovaný převelice
by oporou mi byl, jak býval kdysi.
Však jedna dávná noc jak záhryz krysí
vzápětí počla svírat moje plíce.

XVII

A za ním Giles, ten vzor vší ctnosti, stojí.
Jak pasován je, znovu vidím jasně –
za činy, o nichž skládají se básně.
Žel, scéna brzy změní se a naděj moji,
co vidím teď, jen stěží nějak zhojí:

za zradu jeho život mečem hasne.

XVIII

Lepší je *ted'* než tahle minulost!
Zpět tedy k cestě žalně ztemnělé!
Kolem je ticho, jen Nic zšeřelé –
co mi as chystá blízká noc?
Upírům vydán budu na milost?
Má mysl znovu tuší pouze zlé.

XIX

Tu náhle před sebou jsem zahléd vodu:
jak had se tady jakás říčka vine –
ne líná jako stíny vůkol: plyne
jak rozkacený proud divého rodu,
co kolem sebe šíří nepohodu
a hrozí zmarem v rozpěněné špíně.

XX

Tak nešíroká, přec tak záštiplná!
Nad ní se utrápené olše sklání
a sešlé vrby jak by v uzoufání
chtěly, by navždy zmařila je vlna.
A onen proud, do všech stran řvavě kina,
jako by toužil splnit jejich přání.

XXI

Když jsem se brodil přes ten zrádný tok,
trnul jsem hrůzou, abych třebaš maně

na utopence nešlap dole na dně
či kopím, jímž jsem jistil každý krok,
neuvíz v pasti nastražených ok –
že jeho vous či vlas tam číhá na mě!

XXII

Leč marně doufal jsem, že druhý břeh
nabídne mnohem snazší putování.
Na půdě bojem rozryté tam klání,
nad nímž se svědkům jistě tajil dech –
čí krví asi mokval zdejší mech? –
muselo dlouho zuřit bez ustání.

XXIII

Jak zápas šelem v rozžhavené kleci
ten střet zde asi dlouho stačil plát.
Proč právě tady měl se odehrát?
Hned vedle žádné stopy... Divné věci!
Ten svár sám sebe pozřel – žádní svědci.
Dvě zloby jedna druhou svedly sklát.

XXIV

Však o kus dál – co oči moje vidí?
Soukolí zubaté, jež každé tělo
člověčí by v kaši rozemlelo!
To mučidlo sem nedal nikdo z lidí.
Možná sám ďábel, když se odtud klidil,
ho nechal tady, aby zrezivělo.

XXV

Dál klopýtal jsem mezi pahýly
po zemi plné mokřin mokvavých,
hynoucí hnisem z podebraných rýh.
Byla kdys živá, teď už bez síly –
jen mrtvý jíl a písek tu z ní zbyly.
Jak závan mrtvolný by na ni dych...

XXVI

Výrony páchnoucí – barvy i šed'.
Vzápětí puklina, kde z rány v zemi
se ven dral mechu trs jak výkřik němý.
A dubu kmen se vedle chlípí hned
zkřivenou tlamou, jež na celý svět
v smrtelné křeči shnilé zuby cení.

XXVII

A cesta má se nezdá konce mít...
Přede mnou v dálce nic – a hyne den.
Mé další kroky? Zas jen rmutný sen.
V tu chvíli ke mně ale náhle slít
jakýsi velký pták – jak křídlem štít
by hlavu chtěl mi. Či chce vést mne jen?

XXVIII

Vždyť přilétla s ním překvapivá změna:
pláň zbortila se – všude kolem hory!
Leč žádná krása! Jak by lité spory
i tam řešila vojska bezejmenná.
Jaká by asi platila se cena

za průchod těmi běsnícími bory?

XXIX

Já cítil, že si se mnou kdosi hraje –
snad osud: záludně a krutě. Jistě.
Teď tedy končí, tady na tom místě,
má smutná pouť. Pryč z toho zlého kraje
se nedostanu – marná snaha má je.
Už pro mne není žádné další příště.

XXX

V tu chvíli najednou mi blesklo v hlavě:
vždyť tohle je to místo, které hledám!
Ta hora holá, co se vzadu zvedá –
dva kopce jak dva býci spolu právě
by zápasili, zuřivě a dravě!
Však dojít tam se teď už asi nedá...

XXXI

Tam uprostřed – to Temná věž je přec!
Mohutný válec – hrůza z něho číší:
nahnědlý sloupec kamenný svou výší
ve světě nemá rovna – jistá věc!
Jak mořský útes, jenž se nakonec
vynoří z bouře – lodi cestu zkříží!

XXXII

Nic nevidím – v soumraku všechno hasne.
Než z nebe stihl vyhnat denní svit,

stačilo mroucí slunce ozářit
obrovské vrchy kolem, zhoubně krásné.
Jak lovci na čekané v noci jasné
svou kořist chystaly se zahubit.

XXXIII

Nic neslyším – jen halas rve mi uši,
z něhož se jména dávných druhů noří
a vzpomínkami dosud teskně hoří:
jeden byl velký silák, druhý duši
by za vítězství dal a třetí krušil
nepřátel řady na souši i moři.

XXXIV

Ted' stáli v řadě tam a na mne zpět
jen mlčky hleděli. My mnohou řež
po boku bok jsme kdysi vedli. Kéž
stojí při mně, až mi tento svět
dá sbohem! Na roh jsem zadul naposled:
„Já, rytíř Roland, zdravím Temnou věž!“

Autorova poznámka

Někdy si myslím, že jsem toho napsal víc o *knihách* Temná věž než o samotné Temné věži. Toto přidružené psaní zahrnuje neustále narůstající synopse (známé pod tím prapodivným starým výrazem *Zápletka*) na začátku každého z prvních pěti dílů a doslovy (většinou naprosto zbytečné a některé při zpětném pohledu opravdu trapné) na konci každého dílu. Michael Whelan, neobyčejný umělec, který ilustroval první dva díly a tento poslední, se ukázal rovněž jako zdatný literární kritik, když si poprvé přečetl první verzi sedmého dílu a naznačil – osvěživě neomalenými výrazy –, že ten poněkud lehkovážný doslov, který jsem zařadil na konec, je poněkud otřesný a nemístný. Podíval jsem se na něho znovu a uvědomil si, že má pravdu.

První půlka toho dobře míněného eseje, který však střelil vedle, se teď může považovat za úvod k prvním čtyřem dílům série. Nazývá se „Když je devatenáct“. Pomýšlel jsem na to, že nechám sedmý díl úplně bez doslovu. Že Rolandův objev na vrcholu jeho Věže bude také moje poslední slovo v této věci. Pak jsem si uvědomil, že mám ještě něco na srdci, něco, co je opravdu potřeba říct. Má to něco společného s mou přítomností v mé vlastní knize.

Je na to jeden vlezlý akademický výraz, „metafikce“. Nesnáším ho. Nesnáším jeho snobství. Já jsem v tom příběhu jenom proto, že už jsem nějakou dobu věděl (vědomě od roku 1995, kdy jsem napsal *Nespavost*, nevědomky od chvíle, kdy jsem dočasně ztratil stopu otce Donalda Callahana, to bylo ke konci *Prokletí Salemu*), že spousta mých knížek se vztahuje k Rolandovu světu a Rolandovu příběhu. Jelikož jsem je napsal

já, připadalo mi logické, že jsem součástí pistolníka ka. Mojí ideou bylo využít příběhy o Temné věži jako jakýsi sumář, způsob, jak spojit co nejvíc svých předchozích příběhů pod obloukem nějakého *nadpříběhu*. Nikdy jsem to nezamýšlel jako nafoukanost (a doufám, že se to nestalo), ale jen jako možnost ukázat, jak život ovlivňuje umění (a naopak). Myslím, že pokud jste přečetli poslední tři díly *Temné věže*, uvidíte, že moje řeči o odchodu na odpočinek dávají v této souvislosti docela smysl. Svým způsobem už není co říct, když Roland dosáhl svého cíle... a doufám, že čtenář pochopí, že objevením rohu Eldů se pistolník možná konečně ocitne na cestě ke svému vlastnímu řešení. Možná dokonce vykoupení. *Všechno* se týkalo jenom cesty k Věži, víte – mé stejně jako Rolandovy – a ta byla dovedena do zdárného konce. Možná se vám nelíbí, co Roland na vrcholu našel, ale to už je úplně jiná záležitost. A nepište mi o tom žádné rozrušené dopisy, protože na ně nebudu odpovídat. Na toto téma už prostě není co říct. Ani já jsem z toho konce nebyl vyloženě odvázaný, pokud chcete vědět pravdu, ale je to *správný* konec. Vlastně *jediný* konec. Nesmíte zapomenout, že já si ty věci přísně vzato nevymýšlím. Já jenom zapisuju, co vidím.

Čtenáři budou spekulovat o tom, jak „skutečný“ je Stephen King, který se v knihách objevuje. Odpověď z ní „nevalně“, i když ten, kterého Roland a Eddie potkají v Bridgtonu (*Zpěv Susannah*) se hodně podobá tomu Stephenovi Kingovi, jakého si z té doby pamatuju. Pokud jde o Stephena Kinga, který se ukáže v tomto posledním díle... nu, řekněme to takto. Manželka mě požádala, abych laskavě nedával fanouškům tohoto seriálu příliš přesné údaje o tom, kde bydlíme nebo kdo opravdu jsme. S tím jsem souhlasil. Ne že bych to tak chtěl – něco z toho, co tento příběh pohání vpřed, je podle mého názoru pocit, že fiktivní svět se prodere do toho skutečného –, ale protože ten život je náhodou nejen můj, ale také mé manželky, a ona by neměla být trestána za to, že mě miluje a že se mnou žije. Proto jsem si geografické údaje západního Maine vymyslel a důvěřuji čtenářům, že pochopí záměr příběhu a pochopí, proč jsem zacházel se svou úlohou tak, jak jsem to udělal. A pokud máte potřebu zaskočit na návštěvu, laskavě si to rozmyslete. Moje rodina a já máme mnohem míň soukromí než dřív a netoužím přicházet o další, jestli ráčíte. Moje knížky jsou můj způsob, jak se s vámi setkávat. Nechtěje, ať je to zase váš způsob, jak se budete setkávat se mnou. To stačí. A za Rolanda a celé jeho ka-tet – teď už

rozprášené, říkám je mi líto – vám děkuji, že jste šli celou dobu s nimi a sdíleli to dobrodružství se mnou. Nikdy v životě jsem na žádném projektu nepracoval tak usilovně, a vím – bohužel –, že to nebyl tak docela úspěch. Které kašírování kdy bylo? A přes to všechno bych se nevzdal jediné minuty z času, který jsem prožil v Rolandově kde a kdy. Ty dny ve Středosvětě a Konečném světě bylo opravdu neobyčejné. Byly to dny, kdy byla moje představivost tak čirá, že jsem cítil prach a slyšel vrzání kůže.

Stephen King
21. srpna 2003

TEMNÁ VĚŽ
Temná věž VII
Stephen King

Z anglického originálu The Dark Tower,
vydaného nakladatelstvím
Donald M. Grant, Publisher, Inc., New York
přeložila Linda Bartošková
Grafická úprava obálky Tomáš Kropáček, JAMS
Odpovědná redaktorka Dominika Křesťanová
Vydalo nakladatelství
Pavel Dobrovský – BETA
(Praha 4, Květnového vítězství 332)
PRAHA 2006
www.dobrovsky.cz, e-mail: nakladatelstvi@dobrovsky.cz
Sazba SF SOFT, Praha
Tisk UEBERREUTER PRINT, s. r. o., Pohořelice
Vydání první